

INDEX

FILOSOFIE ROVNOVÁHY

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.

FILOSOFIE LÁSKY ANEB ŘÁD VÍTĚZNÉ ARMÁDY:

"Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti."

Vše ostatní jsou více názory(spekulace).

(tj. maximálního souladu dobrých a zlých, resp. dobra a zla)

*Tato kniha je licencována za podmínek <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.cs>
licence Creative Commons Uveďte autora/Zachovejte licenci 3.0.*

*Na podporu politické Strany za práva všech živých tvorů www.spvzt.cz,
www.stranazappravavsechzivychtvoru.sweb.cz .*

FILOSOFIE ROVNOVÁHY

FILOSOFIE LÁSKY ANEB ŘÁD VÍTĚZNÉ ARMÁDY:

"Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti."

Vše ostatní jsou více názory (spekulace).

(tj. maximálního souladu dobrých a zlých, resp. dobra a zla)

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.

Vlastním nákladem, Hustopeče, Česká republika, copyleft 2009-2020.

Na podporu politické Strany za práva všech živých tvorů www.spvzt.cz

Tato kniha je licencována za podmínek <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.cs>, licence Creative Commons Uveďte autora/Zachovejte licenci 3.0.

e-mail: ak-gruza@seznam.cz,

*viz též: www.filosofierovnovahy.sweb.cz, www.e-polis.cz, <http://youtu.be/YhOv47fQIRU>,
<http://youtu.be/ibV-Fwh4sUc>, www.filosofie.cz/forum/forum.asp?FORUM_ID=3*

OBSAH:

SCÉNÁŘ FILMU

Filosofie rovnováhy a porážková daň. Je evoluce přírody milosrdná? ... 7

I. kniha

Úvod ... 21

1. Díl Vědecká teorie ráje na Zemi

Stanovy obč. sdr. Společnosti přátel (pro zájemce stát se zakládajícím členem e-mail: filosofierovnovahy@seznam.cz) ... 23

I.) Sloučení duchovních a přírodních (exaktních) věd ... 24

II.) Jak vychovat z masožravce býložravce a jak zhubnout ... 28

III.) Podstata evoluce živých tvorů, resp. dějin lidstva ... 28

IV.) Teorie rozpínání Vesmíru a přitažlivosti ... 30

V.) Teorie paradoxu cestování časem ... 31

VI.) Vznik Vesmíru ... 33

VII.) Fyzikální teorie relativistické energie ... 36

VIII.) Čas, hmotnost a prostor ... 42

IX.) Aritmetika a geometrie nekonečna ... 43

X.) Souvislost zákona zachování hybnosti a energie ... 44

2. Díl Rozhovory o Filosofii rovnováhy

Nejdůležitější myšlenky ... 46

a) Universální etika ... 46

b) Mohlo vzniknout něco z ničeho ... 64

c) Důkaz reálného hmotného světa ... 64

d) Smysl bytí (života) ... 66

e) Proč se člověku nechce zemřít ... 67

f) Přišel jsem na to v čem je iluze křesťanů ... 68

g) Jak vidím vinu, trest a odpuštění pro zločince ... 72

h) Myslíte, že jde dokázat existence Boha ... 77

i) Lze učinit všechny lidi šťastnými ... 86

j) Jde objektivně vyjádřit cenu určité věci ... 87

k) Má filosofie a metafyzika pojmového jazyka ... 89

l) Směřuje lidstvo ke spáse nebo ke zkáze ... 92

m) Marxismus ... 97

n) Kolektivní spravedlnost je více než individuální ... 98

o) Živé a neživé ... 101

p) V ideální společnosti nebude soukromý majetek ... 101

q) Je způsob, jakým se snažíme pochopit svět, správný ... 110

r) Jsou zde mimozemšťané ... 113

s) Nelze jíst nic, co se musí kvůli tomu zabít ... 113

t) Otázka sexu ... 116

u) Automat jako člověk nebo jako Bůh ... 123

v) Můj Bůh je soulad všech a všeho ... 123

w) Má politická ekonomie ... 124

x) Svět světla ... 126

y) Proč Bůh dopustí zlo ve světě ... 127

z) Existuje a lze podle Vás dokázat nekonečno ... 132

ž) Židovství a islám ... 133

3. Díl Filosofie rovnováhy

1. Úvod-ráj v našem světě a Předmluva ... 140

2. Filosofie rovnováhy ... 145

2.1. Úvod ... 145

2.2. O Bohu (metafyzika) ... 146

Úvod ... 146

Bůh ... 148

Posmrtný život ... 150

Boží láska ... 152

2.3. O základech bytí (ontologie) ... 153

Úvod ... 153

O základech Bytí ... 155

Život ... 156

Smrt ... 158

Muž a žena ... 159

Narození ... 160

Vzor a myšlenka ... 162

2.4. O poznání (gnoseologie) ... 162

Úvod ... 162

Svět jako myšlenka nebo hmota ... 165

2.5. O správném myšlení (logika) ... 165

Úvod ... 165

Filosofie jazyka ... 166

2.6. Jak žít (etika) ... 168

Úvod ... 168

Etika ... 171

Dobro ... 173

Zlo ... 174

Smíření dobra a zla ... 175

Dobré a zlé skutky ... 176

Láska ... 177

Sexuální pud a jiné důvody lásky ... 178

Eutanazie ... 179

Důvěra v lidi ... 180

Nejedení masa ... 181

2.7. O státu a právu ... 182

I. Obecná část ... 182

a) Právo, resp. smlouva (dohoda) a donucení ... 182

b) Soukromé a veřejné právo, resp. smlouva ... 184

c) Mezinárodní právo, resp. smlouva ... 187

d) Soudcovské právo, resp. smlouva ... 189

e) Protiprávní, resp. protismluvní jednání ... 191

f) Budoucnost práva, resp. smlouvy ... 193

g) Přirozené a spravedlivé právo, resp. smlouva ... 195

II. Zvláštní část ... 198

a) Filosofie ekonomického práva ... 198

b) Filosofie manželského práva ... 200

c) Vina, zločin a trest ... 203

d) Filosofie práv živých organismů ... 205

e) Použití zahraničního práva v mezinár. právu soukromém ... 207

f) Spravedlivá válka (bellum iustum) ... 211

III. Filosofická část ... 213

a) Ideální náboženství a právo ... 213

b) O nápravě tří smrtelných hříchů dem. západní civilizace ... 215

c) Ideální stát z hlediska Filosofie rovnováhy ... 217

d) Přirozené právo z hlediska Filosofie rovnováhy ... 218

2.8. O krásnu (estetika) ... 218

Úvod ... 218

Umění ... 220

Hudba ... 221

Bůh a hudba ... 222

3. Filosofie psychologie ... 224

Úvod ... 224
Základy filosofie psychologie ... 224
Psychologie trestu ... 226
Filosofie psychologie ... 228
Duše ... 229
Vědomí a vůle ... 230
Rozum a cit ... 231
Cit a instinkt ... 233
Sebevražda ... 234
Spánek ... 235

4. Filosofie náboženství ... 236

Křesťanství a popis případného spasitele ... 236

5. Filosofie dějin ... 237

Úvod ... 237
Dějiny a dějiny lidstva ... 237
Evoluce ... 239

6. Filosofie šachu a dámy ... 240

7. Filosofie ekonomie ... 242

Ekonomie z hlediska Filosofie rovnováhy ... 242
O spravedlivém rozdělení bohatství společnosti ... 245
Příčiny ekonomických cyklů, válek a jejich řešení ... 248

8. Filosofie závěru nebo-li závěr ... 250

Summary: The Scientific Theory of the Paradise on the Earth ... 251

Dodatky-Racionální mystika (Odmítnou katolíci mou Filosofii rovnováhy ... 258, Duševní nemoci ... 259, Filosofie rovnováhy proti zániku-entropii Vesmíru ... 260, Psychologický pohled na mou Filosofii rovnováhy ... 261, Otázka krásna (estetika) ... 263, Subjektivní idealismus z exaktního pohledu Filosofie rovnováhy ... 264, Proč nemít popř., kdy mít děti ... 266, Výpočty s nulami a nekonečny ... 268, Filosofie rovnováhy z pohledu mozkových hemisfér ... 270, Koho z politiků volit ... 271, Spása světa jako výlučná apoptóza ... 272, Mé frutariánství dle Filosofie rovnováhy ... 274, Závěr ... 275) ... 258

Zákon o porážkové(masně) dani (Petice za přijetí návrhu zákona o porážkové dani ... 277, Odkazy k textu ... 282, Důvodová zpráva k návrhu zákona o porážkové dani ... 283, Rozhovor Masná daň-utopie nebo řešení? ... 284, Rozhovor II. Masná daň-utopie nebo řešení? ... 285, Rozhovor: Masná daň-změna názvu na porážkovou ... 286, Vegetarian.cz představuje ... 287)

II. kniha

Použití Filosofie rovnováhy v hmotném světě

1. díl Obhajoba Dávla jako smrti a zla ... 289

Filosofie dravců, Nietzscheho, Satana a spásy z hlediska subjektivního idealismu ... 290
Řešení vztahu filosofie mozek jako spása ... 296
Proč chce Dábel do ráje a zda-li bude pokračovat rozpínání Vesmíru? ... 297
Porážková daň a milosrdný řezník jako spása ... 297
Exaktní popis usnutí hypnózou z hlediska Filosofie rovnováhy ... 298

2. díl Chování dle Filosofie rovnováhy ... 299

a) ve vztahu k chovu psa a slepic a biblickému ráji ... 299
b) ve vztahu k molům ... 326
c) ve vztahu k rostlinným plodům a rostlinným semínkům ... 329
d) ve vztahu k rybám ... 330
e) ve vztahu k rostlinám ... 331
f) ve vztahu k Ježíši Nazaretskému a římskému katolicismu 333
g) ve vztahu k chlebu ... 339
h) ve vztahu k mikroorganismům ... 341

i) ve vztahu k vlasům a vousům ...	343
j) ve vztahu k ohni a bohatství ...	344
k) ve vztahu k fyzické námaze a armádě ...	345
l) ve vztahu k nemocem, medicíně a pokusům na zvířatech ...	347
m) ve vztahu k partnerce a potomstvu ...	360
n) ve vztahu k Dáblu jako zlu a smrti ...	377
o) ve vztahu k eutanazii ...	380
p) ve vztahu k frutariánství ...	380
q) ve vztahu k charitě ...	384
r) ve vztahu k mravencům ...	384
s) ve vztahu k demokracii a diktatuře ...	385
t) ve vztahu k civilizační změkčilosti ...	387
u) ve vztahu k odpůrcům ...	388
v) ve vztahu k hmyzu v autě ...	392
w) ve vztahu ke škůdcům ...	393
x) ve vztahu k zemědělským velkochovům ...	393
y) zákon příčiny brzké smrti a velké bolesti a evolučního úspěchu v dějinách ...	394
z) ve vztahu k mléku a klišu ...	396

3. díl Přírodovědný důkaz úspěchu milosrdných ... 401

a) Osnova pokusu ...	401
b) Pěstování kvasinek ...	409
c) Přerušení, změna a prosba o pomoc ohledně pokusu ...	415

Dodatky: Filosofie rovnováhy aneb ŘÁD VÍTĚZNÉ ARMÁDY jako biblický ráj ve světě pro všechny živé tvory našimi vlastními silami jako komentář Bible, Genesis, kapitola 1-4 ... 419

(všechny citáty z Bible v této knize zásadně v češtině BIBLE PÍSMO SVATÉ STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA [včetně deuterokanonických knih], Český ekumenický překlad, ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST, 1995, viz www.biblenet.cz)

SCÉNAŘ FILMU

Při výrobě tohoto filmu nebyla použita kosmetika vyrobená z poražených zvířat či testovaná na zvířatech.

Filosofie rovnováhy a porážková daň. Je evoluce přírody milosrdná?

(viz <http://youtu.be/YhOv47fQIRU> , <http://youtu.be/ibV-Fwh4sUc>)

(G-JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.) Dobrý den Vážení diváci, jmenuji se Dalibor Grůza, narodil jsem se v Hustopečích u Brna v České republice v roce 1973. Absolvoval jsem matematické gymnázium v Brně a právnickou fakultu Karlovy University v Praze, kde jsem také absolvoval postgraduální doktorandské studium. Od roku 2002 vedu advokátní praxi v Hustopečích u Brna. I ve volných chvílích se věnuji právu a zajímám se o filosofii. S vegetariánstvím jsem začínal několikrát, od roku 2004 jsem ovo-lakto vegetariánem vyjma mého jedení zvířat, která nebyla úmyslně zabita žádným člověkem, blízké je mi frutariánství. Mám za přítele a svěřeného psa, který se jmenuje Good čili Dobrý, kterého se snažím krmit podle zásady způsobení co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů. Dále mám útulek pro brojlerů, ve kterém v současnosti chovám cca 42 brojlerů. Blížší informaci k tomuto mému chovu psa a brojlerů naleznete v mé Filosofii rovnováhy. V mém životním díle navazuji mimo jiné na dílo prvního československého prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka, proto mně potěšila možnost koupě domu v Hustopečích, ve kterém v letech 1861-1863 Masaryk jako student bydlel. Roku 2009 jsem vydal knihu Filosofie rovnováhy, s jejímiž základními myšlenkami Vás chci seznámit v tomto filmu.

“politika má být rozumná a mravná”... “Zákon lásky platí pro společnost a stát stejně jako pro rodinu. Veškerá rozumná a poctivá politika je provádění humanity uvnitř i navenek.”

Tomáš Garrigue Masaryk, první československý prezident

ČAPEK, Karel. *Hovory s T. G. Masarykem*, str. 386.

(Ž-žena hlasatelka) Filosofie rovnováhy upravuje Darwinovu teorii evoluce přírody tak, jak je vykládána současnou exaktní přírodovědou. Kromě toho se zabývá úlohou milosrdnosti z hlediska evoluce přírody.

(M-muž hlasatel) Nejdříve je třeba zmínit stanovisko současné přírodovědy k evoluci přírody slovy evolučního biologa a katolického kněze Marka Orko Váchy, který je mimo jiné přednostou Ústavu lékařské etiky na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy.

(Ž) Podle Marka Orko Váchy lze Darwinovu teorii, která vlastně představuje v dějinách exaktní vědy nejúspěšnější teorii evoluce přírody, popsat následovně.

(M) Je velký rozdíl mezi evolucí přírody a Darwinismem“, říká mimo jiné Vácha, a pokračuje: „Darwinismus je jeden z pokusů interpretovat evoluci přírody“. Evoluce je zřejmý fakt, tedy jev, který v přírodě pozorujeme. Jinou interpretaci evoluce nabízí např. teorie ortogeneze, neutrální teorie evoluce či lamarkismus. Spor o existenci evoluce, tj. že druhy se v přírodě v průběhu času mění, se dnes považuje v exaktní přírodovědě již za vyřešený, a toto řešení za jisté.

(Ž) Marek Vácha dále říká, že podle Darwina se všichni sourozenci od sebe liší. Ze sourozenců v přírodě málokterý přežije, rodičovský pár má totiž větší kapacitu pro rozmnožování, než jsou

schopni přežít. Např. dub produkuje stovky žaludů, ryba mník milion jiker na kilogram živé váhy, sýkorky mají 8-10 mlád'at ročně.

(M) Přesto nemáme pocit, že by v přírodě narůstal počet dubů, ryb či sýkorek. Je tomu tak, protože zdroje přírody jsou omezené. Reprodukční úspěch není úplně náhodný, ale závisí na rozdílech mezi sourozenci. Např. králík, který má ostřejší zrak, včas uvidí nepřítele, králík, který má silné nohy, včas uteče před liškou nebo se schová před jestřábem. Může mít hustší srst, tedy přežije zimu nebo může mít lepší imunitní systém a bude tak lépe vzdorovat nemocem. Přežijí tedy ti nejschopnější. Darwinovi pomohl tzv. umělý výběr, tedy umělé šlechtění např. psů, rostlin apod. člověkem v jeho dějinách, kdy člověk dělá zřejmě totéž co příroda.

(Ž) Vácha také říká, že šlechtitel vybírá z vrhu psích mlád'at ty, která se mu líbí nejvíc, nechává je zkřížit mezi sebou, tak dál, dál a dál, a najednou tu máme z původního vlka vyšlechtěného jezevčíka na jedné straně, nebo např. vyšlechtěného bernardýna na straně druhé.

(M) Darwin si uvědomil, že v přírodě sice není ten moudrý šlechtitel, ale příroda sama. Že je v ní zima, jsou v ní predátoři, jsou v ní bakterie způsobující nemoci apod. Zřejmě funguje jako jakýsi šlechtitel. Příroda tedy sama o sobě může zřejmě vyšlechtit nové druhy organismů, - třeba i člověka. Tyto úvahy představují Darwinovu teorii.

(Ž) Marek Orko Vácha poté nakonec dochází k závěru, že na této Darwinově teorii není nic, co by dokazovalo existenci Boha, ale také nic, co by dokazovalo JEHO neexistenci.

(G) Nyní k evoluční teorii přírody dle mé Filosofie rovnováhy. Já sám spíše věřím v Boha, než v něho nevěřím, proto se snažím dokázat, že evoluce není ve skutečnosti nemilosrdná, nýbrž že je ve skutečnosti milosrdná. Evoluční teorie „Filosofie rovnováhy“ neodsuzuje celou Darwinovu teorii přirozeného výběru evoluční úspěšnosti nejsilnějších živých jedinců, „Filosofie rovnováhy“ ji pouze doplňuje.

(Ž) Darwinovu evoluční teorii doplňuje „Filosofie rovnováhy“ tvrzením, že schopnosti, resp. evoluční úspěšnost živého jedince jsou z větší části založeny na jeho milosrdnosti, zde definované jako působení co možná nejméně smrti a bolesti tímto živým jedincem a jeho předky.

(M) Tedy jako rozdíl vzniklý odečtením množství smrti a bolesti živých tvorů, způsobené živým jedincem a jeho předky, od množství jimi zachráněných životů a zbavení bolesti jakýchkoliv živých tvorů. Tedy např. lidí. Ale stejně tak i zvířat, hmyzu, rostlin, hub, živých buněk, bakterií virů apod.

(Ž) Jednodušeji lze říci, že z hlediska takto definované milosrdnosti není rozhodující jenom množství tohoto zla způsobené živým jedincem a jeho předky, ale rozhodující je rozdíl mezi jimi způsobeným tímto dobrem a jimi způsobeným tímto zlem. Toto by mělo být důsledkem hypotézy „Filosofie rovnováhy“ o schopnosti všech mikroorganismů rozeznat v jiných mikroorganismech přitele či nepřítele.

(M) Podle „Filosofie rovnováhy“ jsou živé mikroorganismy, zejména živé buňky schopny rozeznat a zapamatovat si, zda je chráníme, zejména krmíme, nebo zda je zabíjíme.

(Ž) Tedy i tyto živé mikroorganismy jsou schopny podle „Filosofie rovnováhy“ základní myšlenkové - duševní úvahy rozlišovat a zapamatovat si přitele a nepřítele. Dalo by se říci, že mají duši v náboženském slova smyslu.

(M) K nepřátelskému živému mikroorganismu se pak nejen tyto živé mikroorganismy, ale i jejich

blízké či příbuzné živé mikroorganismy chovají nepřátelsky, resp. jež požírají, což se v našem makrosvětě zřejmě projeví jako spor, hádka, nemoc, bolest, válka, zranění, neštěstí, neúspěch, smrt apod.

(Ž) K přátelskému živému mikroorganismu se potom podle „Filosofie rovnováhy“ tyto živé mikroorganismy chovají rovněž přátelsky, resp. jež nepožírají. A požírají ty živé mikroorganismy, které by je chtěli sežrat. Přátelské chování mikroorganismů se v makrosvětě projeví buď jako klidný a dlouhý život můj a mých potomků, nebo jako řada přátel a spolubojovníků, kteří jsou za nás ochotni se obětovat a bojovat.

(M) Milosrdnost stravy byla zřejmě hlavní příčinou evolučního skoku ze společného předka člověka a primátů k předchůdcům člověka jako australopithecus, tzn. jižní opice, jejichž strava se zřejmě skládala zásadně pouze z rostlinných plodů a semen, a homo habilis, člověk zručný, kteří byli zásadně býložravci a mrchožrouty, jedli zřejmě také hmyz. Přejít k porážené, resp. lovené zvířecí potravě byl zřejmě hlavní příčinou zpomalení evoluce u člověka dělného, homo ergaster, u něž se evoluce na dlouho zastavila.*

(Ž) Přejít na nemilosrdnou potravu u předchůdce dnešního člověka homo ergaster* tak mělo zřejmě nedozírné neblahé následky pro budoucnost člověka v podobě válek, nemocí apod. a zejména pak způsobilo nedozírné utrpení nejen zvířat.

(M) Druhým příkladem přátelského chování mikroorganismů může být evoluční úspěch Stalina, který nechal zabít mnoho dospělých mužů svých skutečných i domnělých nepřátel. Ale nezabíjel, na rozdíl od Hitlera, organizovaně masově ženy a děti. Od toho Hitlera, který zhruba od roku 1941 masově zabíjel zejména židovské a romské ženy a děti, což je nejhorší možné zlo v našem světě, protože zde jde o působení největší možné smrti a bolesti.

(Ž) Třetím příkladem přátelského chování mikroorganismů může být sám Hitler a jeho evoluční, resp. válečný úspěch do roku 1941, neboť v nacistickém Německu byla učiněna řada pozitivních kroků v oblasti ochrany zvířat. Byly zde radikálně omezeny pokusy na zvířatech.

(M) 24. listopadu 1933 to byl zákon o ochraně zvířat: Tierschutzgesetz.**

(Ž) Krátce předtím, než byl představen Tierschutzgesetz, byla nejdříve zakázána vivisekce jako taková, později byla omezena. - Výzkumy na zvířatech byly totiž viděny jako součást tak zvané "židovské vědy".**

(M) 3. července 1934 to byl zákon o zákazu lovu: Reichsjagdgesetz.**

(Ž) 1. července 1935 komplexní zákon na ochranu životního prostředí: Naturschutzgesetz.**

(M) 13. listopadu 1937 zákon upravující přepravu zvířat autem.... **

(Ž) ...a dne 8. září 1938 podobný zákon, vztahující se na zacházení se zvířaty při přepravě vlaky.**

(M) Příkladem opačného, čili převažujícího nepřátelského chování mikroorganismů může být evoluční neúspěšnost Hitlera po roce 1941, kdy v nacistickém Německu docházelo k masovému organizovanému vraždění židů a Romů, včetně židovských a romských žen a dokonce i dětí. Pokusy na zvířatech byly nahrazovány pokusy na židech, Romech, včetně jejich dětí. Stejným účelům pak sloužili i váleční zajatci. Všechny tyto vraždy nesporně převážily evoluční prospěch z ochrany zvířat v nacistickém Německu a víceméně zřejmě i na Německem okupovaném území.

(Ž) Přírodovědné prokázání schopnosti živých mikroorganismů rozeznat a zapamatovat si přitele a nepřítele by nebylo vyvrácením náboženství, ať již židovského, křesťanského nebo jiných. Ale ukázalo by nám, proč se vyplatí být dobrý (tj. působit co možná nejméně smrti a bolesti). A jak příroda, příp. Bůh prostřednictvím této přírody trestá zlo (tj. zbytečnou, smrt a bolest) a odměňuje dobro. Tedy nepůsobení a zabraňování zbytečné smrti a bolesti živým jedincem. Ve prospěch existence Boha by pak svědčila úvaha, že někdo zřejmě musel stvořit přírodu jako spravedlivou soustavu, která zřejmě samočinně trestá výše uvedené zlo, a současně také automaticky odměňuje výše uvedené dobro.

(M) Zároveň by přírodovědný důkaz schopnosti živých mikroorganismů rozeznat a zapamatovat si přitele a nepřítele zakotvilo podle „Filosofie rovnováhy“ etiku jako prospěšnost konání výše uvedeného dobra a nekonání výše uvedeného zla v zákonitostech a silách přírody, které předurčují odměnu takového dobrého a trest takového zlého jedince. Nebylo by potřeba upevňovat etiku v Bohu, osobním přesvědčení, víře a podobně, ale bylo by ji možno pevně zakotvit v přírodně-zákonitým osobním prospěchu v životě jedince.

(G) Na základě mé hypotézy o milosrdnosti evoluce přírody jsem předložil návrh zákona o porážkové dani.

(M) Cílem zákona o porážkové dani je zdanit, a tím pádem omezit zbytečné porážky zvířat, potažmo utrpení zvířat z této porážky. Problém je v tom, že jsou tato zvířata porážena zásadně v útlém věku poté, co zažila ve svém krátkém životě pouze výkrm za účelem této porážky, často za velmi nemilosrdných podmínek. Zákon o porážkové dani počítá s vyloučením této porážkové daně, mimo jiné - ze sociálních a zdravotních důvodů.

(Ž) Podrobnosti upravuje tento návrh zákona, včetně pravidel o použití vybraných prostředků z této daně na podporu zemědělců, spojenou s přechodem na jiný - milosrdnější způsob zemědělské velkovýroby.

(M) A dále pak zákon počítá s použitím těchto finančních prostředků na sociální veřejně prospěšné účely, aby jednoduše peníze za smrt byly použity pro záchranu života.

(Ž) V případě tohoto zákona o porážkové dani existují, z hlediska dříve uvedené evoluční hypotézy o přátelství a nepřátelství mikroorganismů, dvě největší rizika: Za prvé je to riziko příliš vysoké sazby porážkové daně a s tím spojené riziko nuceného snížení množství chovaných hospodářských zvířat. Za druhé je to riziko příliš nízké sazby porážkové daně dostatečně nepodněcující a nezohledňující postupný přechod všech živých tvorů na stále milosrdnější způsob stravy a tím pádem i jejich života, jak to předpokládá tato hypotéza o milosrdnosti evoluce přírody.

(M) Řešením těchto rizik je rovněž to, že předmětem zdanění předloženého zákona o porážkové dani nebudou zvířata, která nebyla zabita žádným člověkem úmyslně, a tedy umřou zásadně na stáří. Takováto mrtvá zvířata by mohla být pod zdravotním dohledem a při dodržování platných zákonů proti týrání zvířat ve velkém produkována zemědělskou velkovýrobou. Tedy jako potrava pro člověkem chovaná masožravá zvířata, příp. i pro lidi, kteří případně nevydrží bez masa, a rozhodnou se z etických nebo finančních důvodů pro takovou stravu. Tímto zákonem dojde k vyvážení zájmů masožravců a býložravců, aniž bychom nutili masožravce k úplnému přechodu na vegetariánskou stravu, což by většina masožravců zřejmě nemohla ve zdraví přežít.

(Ž) V případě zákona o porážkové dani se podle „Filosofie rovnováhy“ jedná o zákon, který, kdyby platil, tak by byl schopen sám o sobě změnit zásadně naši společnost k lepšímu. Tudíž by nebylo potřeba spoléhat na nějakého nadaného politika-spasitele, který by nás zachránil a provedl nás stávající krizí zadlužené západní demokratické civilizace. Obdobný zákon platil i za první

Československé republiky. Proto naděje - podle „Filosofie rovnováhy“ - na záchranu před ekonomickou krizí by neměly směřovat na konkrétní politiky, ale pouze v přijetí tohoto zákona.

(M) Hlavní politickou překážkou každého pokusu o zdokonalení západní demokracie je podle Filosofie rovnováhy nedokonalá morálka lidí. Je běžnou praxí, že se totiž různí prospěcháři připojí k milosrdnému člověku, který se chce prosadit v politice, a pak ho dříve nebo později zcela zdiskreditují. Předložený návrh zákona o porážkové dani vychází z dříve uvedené hypotézy milosrdnosti evoluce, tedy z toho, že je zde předpoklad, aby na základě tohoto zákona došlo v důsledku dříve zmíněného přátelství tímto zákonem zachráněných mikroorganismů, ke změně morálky těchto prospěchářů dříve, než se jim podaří myšlenku porážkové daně zcela zdiskreditovat.

(Ž) V současnosti jsme už měli možnost uvědomit si, že západní demokracie v dnešní podobě představuje slepou uličku, protože mnoho chudých v ní hlasuje pro politiky, kteří jim zajistí možnost zneužít vysoké sociální dávky, aniž by pro jejich získání museli vyvinout patřičné pracovní úsilí.

(M) A velmi mnoho bohatých v ní hlasuje pro politiky, kteří zakrývají jejich krádeže majetku, ať již v podobě korupce, neplacení daní či rovnou tunelování státních či soukromých peněz.

(Ž) V neposlední řadě bude zřejmě čím dál častěji docházet k společenským nepokojům, a to buď z iniciativy těchto bohatých lidí, nebo ze strany poctivých chudých, kteří doplatí na omezení sociálních dávek z důvodu jejich zneužívání výše uvedenými podvodníky.

(M) Toto nemorální chování může fungovat jen po dobu, pokud je to demokratický stát schopen ufinancovat. Největší ekonomiky světa, tedy skupina G7 doplněná Ruskem, Brazílií, Indií a Čínou, musí v letošním roce splatit astronomické dluhy ve výši 7,6 biliónu dolarů, tedy 152 biliónů korun, jak uvedla agentura Bloomberg. Státy toto rozkrádání majetku financují především z půjček od cizích států, např. prostřednictvím Číny, která má údajně nejvyšší devizové rezervy v eurech a dolarech.

(Ž) Nebo projídáním majetku uloženého jeho občany v tuzemských bankách. Na příklad: bankovní investice z majetku uloženého občany v bankách podle práva Evropské Unie může představovat nákup státních dluhopisů členských států údajně až do výše 75% tohoto majetku.

(M) Problémem dle „Filosofie rovnováhy“ nejsou ani tak špatné zákony, které dovolují výše uvedené nemorální chování. Nelze věřit, že něco za stávající situace změní údajně přísnější plánovaný dohled nad rozpočtem států EU, nebo že se za stávající situace podaří snížit zadlužování České republiky a států EU jakoukoliv demokratickou politickou stranou.

(Ž) Každý zákon je totiž jen cár papíru, který musí být především podepřen morálkou lidí, ochotných jej dodržovat. Máme sice v České republice platné poměrně přísné zákony proti korupci, tunelování, neplacení daní či zneužívání sociálních dávek, ale nemáme morálku lidí, kteří by je dodržovali.

(M) Předpokládaná budoucí řešení tohoto nemorálního chování vidí „Filosofie rovnováhy“ teoreticky dvě. Za prvé je to diktatura či totalita, která rozdělí obyvatele na ty bezprávné, kteří budou pouze platit dluhy, aniž by měli jakákoliv práva, a na ty, kteří budou mít práva a nebudou muset platit dluhy. Tady jde o známý Marxův třídní boj: buď tuto válku vyhrají chudí a zotročí bohaté, což jsou dobře známé nevydařené pokusy o zavedení komunismu.

(Ž) Nebo za druhé, což je dnes zřejmě pravděpodobnější vývoj, tuto válku vyhrají bohatí a zotročí chudé. Což je dobře známý fašismus či nacismus či nesociální kapitalismus.

(M) Druhé řešení výše uvedeného nemorálního chování obyvatel západních demokratických států podle „Filosofie rovnováhy“ představuje změna morálky obyvatel sociálního demokratického státu. Totiž aby velmi mnoho chudých nežilo ze zneužívání bezpracných sociálních dávek, a na druhé straně velmi mnoho bohatých, aby neokrádalo stát. Tuto změnu morálky může podle „Filosofie rovnováhy“ přivodit předložený zákon o porážkové dani z jednoho prostého důvodu: Jestliže se chováme takto nemilosrdně k jiným živým tvorům, jak se potom máme chovat milosrdně k sobě navzájem. Podle „Filosofie rovnováhy“ neexistují dvě neprodyšně oddělené morálky: Mezilidská morálka a morálka k ostatním živým tvorům. Existuje totiž jediná universální morálka platná pro všechny živé tvory.

(Ž) Jestli zákon o porážkové dani může zabránit výše uvedenému nemorálnímu chování lidí, které podle „Filosofie rovnováhy“ v dohledné době nutně směřuje k zásadní ekonomické krizi a pádu západní demokracie, není jisté, ale lze předpokládat, že tento navržený záchranný prostředek s narůstající krizí dříve nebo později někdo vyzkouší.

(G) Na závěr bych chtěl stručně shrnout mou „Filosofii rovnováhy“. Podle mé dosavadní životní zkušenosti je jedinou nejrozumnější jistotou, že "Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, a proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti. Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy." Samozřejmě pravdou, je pak podle mne výrok: "Kdo ze všeho nejvíc chce vlastními silami co nejdříve dosáhnout světa, kde by se všichni měli rádi (tedy dosáhnout ráje pro všechno živé), měl by působit co možná nejméně smrti a bolesti (zejména všech živých tvorů)." Rozhodnout podle „Filosofie rovnováhy“, jestli je spravedlivější, aby zemřelo stejně milosrdné zvíře nebo stejně milosrdný člověk, představuje nekonečně složitý problém, který může vyřešit jen příroda, popř. Bůh prostřednictvím této přírody. Naši potomci by pak měli pokračovat v našem vychovávání (tj. evoluci) všech živých, často nesvéprávných tvorů jako např. zvířat k stále dokonalejšímu plnění jejich stálé povinnosti působit co možná nejméně smrti a bolesti.

Filosofie rovnováhy na internetu v češtině a angličtině je na: www.filosofierovnovahy.sweb.cz

.

The “Philosophy of Balance (Harmony)” on the Internet in Czech or English can be found on: www.filosofierovnovahy.sweb.cz .

(G) „Filosofie rovnováhy“ již není k dostání v tištěné podobě, vše je ale k dispozici na internetu zdarma jako copyleft, tedy pod stejnou autorskou licenci jako např. internetová encyklopedie wikipedie, V rámci jejího vcelku rozsáhlejšího obsahu jsem dále spekuloval o výše uvedené naší nejrozumnější jistotě čili nutném předpokladu mé „Filosofie rovnováhy“, resp. pokusil jsem se ho promítnout z hlediska současného stavu vědy nejrozumnějších exaktních přírodovědných a společenských vědních oborů. Tyto spekulace však nejsou nutným předpokladem „Filosofie rovnováhy“. Do plného potvrzení či vyvrácení této nejrozumnější jistoty bude tak pouze vždy se změnou dosavadního stavu vědy nutné změnit její vědecké promítnutí, případně zpřesnit tuto zjednodušenou definici lásky.

(Ž) Následují písemná vyjádření odborníků-přírodovědců.

(M) Dle oponentní odpovědi biologa a katolického kněze Mgr. et Mgr. Marek Vácha, PhD.: ... scénář je velmi propracovaný a je vidět, že máte věci promyšleny. ... ale ...: nemyslím, že by bylo lze dokázat, že bakterie jsou přátelské nebo nepřátelské. Mám za to (možná se mýlím), že v přírodě věci jako "přátelství" a "nepřátelství" na úrovni mikroorganismů neexistují, jinak řečeno, myslím, že příroda nevynalezla morálku. Málo naplat, i u vyšších organismů je zabíjení principem hry.

Odpověď zpracoval a sepsal Mgr. et Mgr. Marek Vácha, PhD.

(Ž) Dle MVDr. Jiřího Kunce z VETERINÁRNÍ KLINIKY HUSTOPEČE, který také dozoruje dále uvedený přírodovědný pokus, současné stanovisko exaktní přírodovědy k otázce: „*Zdali, buňka těla, respektive její příbuzné buňky v kooperaci s celým tělem, zejména mozkiem, je schopna např. podvědomě rozeznat a zapamatovat si přitele a nepřitele, a to nejenom na mikrovzdálenost ale i na větší vzdálenost (v řádech centimetrů, metrů či dokonce kilometrů) ...?*“, je následující:

(M) Současná věda, znalosti biologické, vycházejí z exaktně potvrzených a definovaných skutečností fungování organismů. A to, že periferní buňky těla, speciálně sensitivní receptorové, vysílají signály, jsou na bázi chemické povahy, okolním buňkám a to zejména nervovým, ty pak tyto informace předávají do centra, centrální nervové soustavy-mozku. Ten tu informaci vyhodnotí a vyšle odpovídající signál periférii. Tento systém kooperace funguje jak u vyšších organismů, např. savci, tak u nižších, např. láčkovci, vždy v součinnosti s jednoduchou nervovou soustavou. Ostatní organismy, rostliny, houby, tuto funkci nemají, nevykazují tyto schopnosti. Podvědomé chování je chápáno ve smyslu činností mozku. Mozek reaguje na základě zkušeností, instinktů, reflexů podmíněných a nepodmíněných - geneticky zakódovaných. To je vše jakoby skryto v našem podvědomí a v centru, mozku řízeno. Tato kooperace periferie s centrem, je životně důležitá pro celý organismus. Pokud např. zahynou periferní buňky, nebo části organismu, např. běžná poranění kůže, spálení pokožky o žhavý předmět, centrum tuto informaci vyhodnotí a příště se snaží vyhnout této situaci, vzniká podmíněný reflex. Vždy je nezbytná kooperace s centrem. Periferní buňky nebo části mohou uhynout, ale celek, organismus žije dál, protože je řízen z vyššího místa. Naopak pokud by centrum uhynulo, např. rozsáhlý mozkový infarkt, kooperace přestává fungovat, dalo by se to přirovnat k jakémusi chaotickému stavu v těle a to pak jako celek zaniká, umírá. I když mohou určitou dobu samostatně přežívat některé tkáně v těle, např. kožní buňky, např. nebožtíkovi narostou vousy. Tyto reakce na vnější podněty, pokud je můžeme definovat jako přátelské a nepřátelské, mohou být uloženy, zakódovány a nesený jako genetická informace na další pokolení, to jsou tzv. nepodmíněné reflexy. Je jich celá řada, např. zpěvné ptactvo uletí, když spatří siluetu dravce, lovecký pes znehybní, tzv. vystavuje v situaci, kdy na blízku ucítí divokou zvěř, oko mrkne, když se před ním prudce objeví ruka Tyto reflexy se učením a opakováním, dále více upevňují do genetické informace.

Odpověď zpracoval a sepsal MVDr. Jiří Kunc.

(G) Pro prokázání výše uvedených názorů, vycházejících ze schopnosti mikroorganismů rozeznat v ostatních mikroorganismech přitele a nepřitele jsem navrhl a pokouším se provést následující přírodovědný pokus. Pěstuji pod dohledem odborníka několik měsíců dvě kultury kvasinek odolných na vysoký obsah cukru, první kultura kvasinek je dlouhodobě živena roztokem vody a cukru z rýžového sirupu a druhá kultura kvasinek roztokem vody a nerafinovaného surového řepného cukru. Poté těmito kvasinkami infikuji bulvu dospělé cukrové řepy, těmito kvasinkám budu stále i po infekci dodávat tuto dosavadní potravu a budu elektronovým mikroskopem sledovat, zda živé buňky této cukrové řepy rozeznají kvasinky krmené rýžovým sirupem jako přitele a např. vznikne mezi nimi symbióza a jako nepřitele kvasinky krmené nerafinovaným řepným cukrem, tedy příbuzným pokusné cukrové řepy a např. dojde mezi nimi k boji na život a na smrt. Blíže k tomuto pokusu vyjadřuji ve Filosofii rovnováhy.

(G) Zároveň jsem Vás všechny chtěl požádat touto cestou, vzhledem k tomu, že nejsem přírodovědec, ale právník, aby jste se pokusili navrhnout a provést vlastní přírodovědné experimenty ohledně této hypotézy o schopnosti mikroorganismů rozeznat přitele a nepřitele. K pokusům na živých tvorech lze ve stručnosti uvést, že připouštím pokusy na živých tvorech jen, jestliže půjde o plnění stálé povinnosti působení co možná nejméně smrti a bolesti. Moje stanovisko k pokusům na zvířatech blíže naleznete ve Filosofii rovnováhy.

(G) Chcete-li podpořit návrh zákona o porážkové dani alespoň podpisem pod peticí, zde je kontakt na petici a text zákona.

PETICE za přijetí a návrh zákona o porážkové dani v češtině:
<http://filosofierovnovahy.sweb.cz/Petice.html> .

PETITION for the enactment of the Slaughter Tax Bill in English:
<http://filosofierovnovahy.sweb.cz/english/Petice.html> .

Děkuji za pozornost a doufám, že moje práce a práce dalších lidí na Filosofii rovnováhy a tomto filmu zásadnějším způsobem přispějí ke změně našeho světa k lepšímu.

V závěrečných titulcích (in end titles):

Překlad (translation): I.T.C.-Jan Žížka s.r.o., IČ 27087093, Sokolská 31, 120 00 Praha 2,
překladaatelé (translators): PhDr. Alice Tihelková Ph.D. a kol. (*et al.*), JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., Mgr. Marie Pinkavová.

Literatura (literature):

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D. Filosofie rovnováhy, Petice za přijetí a návrh zákona o porážkové dani, Scénář filmu o Filosofii rovnováhy. [online], copleft 2009-2011, [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: www.filosofierovnovahy.sweb.cz

Marek Orko Vácha. TV Noe: Náš dům v kosmu-ekologie a bioetika 7.díl Darwinova teorie II. [online], c TELEPACE s.r.o. 2011, [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: http://tvnoe.tbsystem.cz/index.php?cs/videoarchiv/ndk_a0015_v1112

****Animal rights**, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copleft, last revision 27 December 2011 at 18:11 [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Animal_rights#Main_philosophical_approaches

aš Novinky. Největší ekonomiky světa mají astronomické dluhy. A budou na tom hůř. [online], c 2011, [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.novinky.cz/ekonomika/255176-nejvetsi-ekonomiky-sveta-maji-astronomicke-dluhy-a-budou-na-tom-hur.html>

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., Absolut, www.FILOSOFIE.cz Diskusní fórum, webmaster. [online], c 2009 webmaster, [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375&whichpage=42#24318 ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375 ,
http://www.filosofie.cz/forum/forum.asp?FORUM_ID=3

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., Návrh zákona o porážkové dani. [online], c 2009-2010, [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.vegetarian.cz/a/nzakona.html>

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., Důvodová zpráva k zákonu o porážkové dani. [online], c 2009-2010, [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.vegetarian.cz/a/mddz.html>

Kronika Lidstva, sestavovatel Bodo Harenberg, z německého originálu, šesté, doplněné české vydání, Fortuna Print, spol. s r.o., Praha 2001, str. 10 a násled.

***Putování s pravěkými lidmi**, 2DVD-116minut, produkce seriálu Mike Salisbury, režisér a výkonný

producent Richard Dale, koprodukce BBC/Discovery Channel 2002, vydala Mladá Fronta Dnes. (**DVD I:** 1.-2.část strava předků člověka po Homo ergaster, 2.část čas 24:59 a násl. Homo habilis jako mrchožrout po objevení výroby kamenných(zřejmě pazourkových) nástrojů, 2.část čas 28:01 a násl. první Homo ergaster před 2 milióny let, **DVD II:** 3.část čas 1:39 a násl. lov pakoně Homo ergasterem, 3.část čas 24:01 a násl. zastavení evoluce u Homo ergaster do před 1 milióny let). (*Walking with Cavemen with Robert Winston, 2DVD-116minut, production of the series Mike Salisbury, Director and Executive Producer Richard Dale, co-production of BBC/Discovery Channel 2002, published by Mladá Fronta Dnes, (DVD I: 1st-2nd Part food for human ancestors until Homo ergaster, 2nd part time 24:59 et seq. Homo habilis as a scavenger after the discovery of production of stone (probably flint) tools, Part 2 time 28:01 et seq. the first Homo ergaster 2 million years ago, DVD II: Part 3 time 1:39 et seq. wildebeest hunting by Homo ergaster, 3rd part time 24:01 et seq. stopping the evolution of Homo ergaster until a million years ago)*)

ČAPEK, Karel. *Hovory s T. G. Masarykem*. 1. soubor. vyd. Praha: Československý spisovatel, 1990. 592 s. Spisy, sv. 20.

Petr Kotek, Novinky.cz, Databáze 52 000 filmových svědectví o holocaustu je přístupná i z Prahy. [online], copyright 1.2.2010 v 13:00, last revision 1.2.2010 v 13:00 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.novinky.cz/veda-skoly/190796-databaze-52-000-filmovych-svedectvi-o-holocaustu-je-pristupna-i-z-prahy.html>

USC Shoah Foundation Institute for Visual History and Education, from Wikipedia, The Free Encyclopedia [online], copyleft, last revision 30 June 2011 at 09:14.[cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Survivors_of_the_Shoah_Visual_History_Foundation

Digitální knihovna | NS RČS 1935-1938 | Poslanecká sněmovna - stenoprotokoly | 57. schůze (obsah, přílohy) | Čtvrtek 25. června 1936 , Společná česko-slovenská digitální parlamentní knihovna, cit. 18.1.2012, Dostupné na World Wide Web: <http://www.psp.cz/eknih/1935ns/ps/stenprot/057schuz/s057004.htm>

ZÁKON (*THE LAW*) č. 30/1946 Sb. ze dne 19. února 1946 o nové úpravě československého práva v oboru nepřímých daní a státních finančních monopolů. Daň z masa (*tax on meat*) §§ 40-53. A provádějící VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ (*and implementing government regulation*) č. 98/1946 Sb. ze dne 26. dubna 1946, kterým se provádí zákon ze dne 19. února 1946, č. 30 Sb., o nové úpravě československého práva v oboru nepřímých daní a státních finančních monopolů. Daň z masa (*tax on meat*) §§ 3-19.

"Byl jednou jeden život", v originále: "Il était une fois ... la Vie", created by Albert Barillé, music composed by: Michel Legrand, characters designed by: Jean Barbaud, copyright PROCIDIS-Paris, v České republice copyright: BH promo CZ 2008, titulní píseň Jana Mařasová, Ľuba, 1,2,4,5 DVD 104 minut, 3,6 DVD 130 minut, 26 dílů seriálu.

Použité obrázky (used images):

Marek Vácha, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 28.12.2011 v 21:51 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Orko>

Lamarckisme, Wikipedia, l'encyclopédie libre [online], copyleft, last revision 16 décembre 2011 à 11:35 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://fr.wikipedia.org/wiki/Lamarckisme>

Lamarckism, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 31 December 2011 at 12:32 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Lamarckism>

Darwin, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 4.12.2011 v 05:20 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: http://cs.wikipedia.org/wiki/Charles_Darwin

Darwin, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 4 th January 2012 at 20:40 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Darwin

O původu druhů, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 5.1.2012 v 09:24 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: http://cs.wikipedia.org/wiki/O_p%C5%AFvodu_druh%C5%AF

Emma Darwin, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 23 December 2011 at 23:19 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Emma_Darwin

Microorganism, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 9 January 2012 at 08:16 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Microorganism>

Human Evolution, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 6 January 2012 at 14:47 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Human_evolution

Homo erectus, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 4 January 2012 at 17:00 [cit. 2012-01-12]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Homo_Erectus

Homo ergaster, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 24 December 2011 at 17:35 [cit. 2012-01-12]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Homo_ergaster

Stalin, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 31.12.2011 v 12:32 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Stalin>

Голодомор в Україні 1932—1933, Вікіпедія — вільна енциклопедія [online], copyleft, last revision 2.1.2012 v 07:52 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%BE%D0%BC%D0%BE%D1%80%D0%B2%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%96_1932%E2%80%941933

****Animal rights**, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 27 December 2011 at 18:11 [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Animal_rights

Adolf Hitler, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 9 January 2012 at 07:28 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Hitler>

Bombing of Dresden in World War II, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 5 January 2012 at 18:19 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Bombing_of_Dresden_in_World_War_IIr

The Holocaust, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 2 January 2012 at 22:09 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Holocaust

Steven Spielberg, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 5.1.2012 v 15:01 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Steven_Spielberg

Mojžiš, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 7.1.2012 v 21:14 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Moj%C5%BE%C3%AD%C5%A1>

Brahma, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 8 January 2012 at 01:11 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Brahma>

Ježíš Kristus, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 1.1.2012 v 16:22 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Je%C5%BE%C3%AD%C5%A1>

Sistine Chapel, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 8 January 2012 at 07:55 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Sistine_Chapel

Nature, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 8 January 2012 at 03:46 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Nature>

Milky Way, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 7 January 2012 at 03:46 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Milky_Way

Immanuel Kant, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 7.12.2011 v 16:04 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kant>

Immanuel Kant, Wikipedia, Die freie Enzyklopedie, [online], copyleft, last revision 2. Januar 2012 um 14:46 Uhr [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: http://de.wikipedia.org/wiki/Immanuel_Kant

Buddha, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 7.1.2012 v 20:56 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Buddha>

Bible, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 9 January 2012 at 18:38 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Bible>

Jesus, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 7 January 2012 at 18:00 [cit. 2012-01-9]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Jesus>

Tóra, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 30.12.2011 v 13:47 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/T%C3%B3ra>

Magna Carta, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 8 January 2012 at 08:17 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Magna_Carta

Deklarace práv člověka a občana, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 11.12.2011 v 00:17 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: http://cs.wikipedia.org/wiki/Deklarace_pr%C3%A1v_%C4%8Dlov%C4%9Bka_a_ob%C4%8Dana

United States Declaration of Independence, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 8 January 2012 at 17:46 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Declaration_of_Independence

Mohandas Karamchand Gandhi, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 9 January 2012 at 05:31 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Mohandas_Karamchand_Gandhi

Karel VI., Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 9.1.2012 v 17:59 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: http://cs.wikipedia.org/wiki/Karel_IV

Václav Havel, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 8.1.2012 v 20:54 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: http://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1clav_Havel

Michail Sergejevič Gorbačov, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 26.11.2011 v 03:13 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Gorba%C4%8Dov>

Krádež, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 25.8.2011 v 22:26 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kr%C3%A1de%C5%BE>

Theft, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 6 January 2012 at 21:18 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Theft>

Lichva, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 28.12.2011 v 21:38 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Lichva>

Usury, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 9 January 2012 at 13:33 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Usury>

Podvod, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 21.8.2011 v 09:47 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Podvod>

Falsimonia, Wicipaedia, libera encyclopaedia [online], copyleft, last revision 21 Agusti 2011 v 09:46 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web: <http://la.wikipedia.org/wiki/Falsimonia>

Karel Marx, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 9.12.2011 v 01:48 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Marx>

Paradise, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 5 January 2012 at 03:07 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://en.wikipedia.org/wiki/Paradise>

Ráj, Wikipedie, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last revision 12.7.2011 v 06:29 [cit. 2012-01-8]. Dostupné na World Wide Web: <http://cs.wikipedia.org/wiki/R%C3%A1j>

Рай, Википедия - Свободная энциклопедия, otevřená encyklopedie [online], copyleft, last

revision 4.1.2012 v 16:03 [cit. 2012-01-10]. Dostupné na World Wide Web:
<http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B0%D0%B9>

Image:AdamAndEve_fx.png , http://www.centipedia.com/articles/Image:AdamAndEve_fx.png ,
http://www.centipedia.com/images/en/8/88/AdamAndEve_fx.png , cit 18.2.2011 v 13:07, From the
book *The Clip Art Book*, 1980, compiled by Gerard Quinn "The Clip Art Book is a compilation of
illustrations that are in the public domain. The individual illustrations are copyright free and may be
reproduced without permission or payment."

Hudba (music):

...

Mediální partner vegetarian.cz a za pomoc při vzniku tohoto filmu děkuji redakci
vegetarian.cz, text zákona o porážkové dani, důvodovou zprávu a rozhovory o zákonu můžete
také shlédnout na webových stránkách www.vegetarian.cz (*Media partner vegetarián.cz and
for assistance in the creation of this film, I thank to the editors of vegetarián.cz, the text of the
Act on the slaughter tax, the explanatory report and the talks about the law can also be viewed on
the website www.vegetarian.cz).*

Spolutvůrce scénáře Radim Paluš www.radimpalus.cz .

copyleft 2012 Mnou poskytnuté toto, resp. výše uvedené dílo je licencováno za podmínek
<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.cs> , licence Creative Commons Uveďte
autora/Zachovejte licenci 3.0 (*Copyleft 2012 By me provided this, virtually the above work is
licensed under the terms <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.en> , license Creative
Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0)).*

FILOSOFIE ROVNOVÁHY

I. kniha

FILOSOFIE LÁSKY ANEB ŘÁD VÍTĚZNÉ ARMÁDY:

"Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti."

Vše ostatní jsou více názory (spekulace).

(tj. maximálního souladu dobrých a zlých, resp. dobra a zla)

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.

Vlastním nákladem, Hustopeče, Česká republika, copyleft 2009-2012.

Na podporu politické Strany za práva všech živých tvorů www.spvzt.cz.

Tato kniha je licencována za podmínek <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.cs>, licence Creative Commons Uveďte autora/Zachovejte licenci 3.0.

e-mail: ak-gruza@seznam.cz,

*viz též: www.filosofierovnovahy.sweb.cz, www.e-polis.cz, <http://youtu.be/YhOv47fQIRU>,
<http://youtu.be/ibV-Fwh4sUc>, www.filosofie.cz/forum/forum.asp?FORUM_ID=3*

(7. přepracované a opravené vydání)

Děkuji všem, kdo svou radou, pomocí a trpělivostí přispěli k sepsání níže uvedeného textu.

Milí přátelé filosofové a čtenáři

na úvod vyslovím jedinou prokazatelně jistou pravdu v našem životě, vše ostatní jsou více názory (spekulace) (to platí o celé mé Filosofii rovnováhy): "Všichni žijí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí (tj. můj hlavní účel či cíl jako živého tvora je) žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti."

Podle mne jediný skutečný důvod ze strany jakéhokoli živého tvora, který lze vědomě uvést proti světu, kde by se měli všichni rádi, je, že oproti všeobecné lásce upřednostňuje příjemno plynoucí přímo nebo nepřímo ze zabíjení jiných živých tvorů, což nelze věrohodně před sebou ani před jinými nikdy ospravedlnit. Jediné myslitelné řešení tohoto rozporu ve svědomí každého živého tvora je možné prostřednictvím uvědomění si primárního axiomu mé Filosofie rovnováhy (tj. že i já ve skutečnosti nejvíc chci žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi), zejména prostřednictvím zkušenosti každého živého tvora za jeho života či po smrti s smrtí a bolestí vlastní, blízkých, jiných lidí či jiných živých tvorů.

Naše přání čili subjektivní skutečnost nepovažuji za nepoddajné bahno, na kterém se nedá stavět, ale naopak za jedinou vlastní zkušeností bezprostředně ověřitelnou (nejexaktnější) filosofickou (neviditelnou) pravdu každého jedince, kterou nám naše bytí nebo nebytí nabízí. Každý si může totiž sám osobně zodpovědět, co si sám osobně přeje bez toho, aby se musel zabývat pravdivostí dalších vnějších okolností (např. jestli něco existuje, jestli jednotlivost A je jednotlivost A, jestli existuji já, jestli existuje mé vědomí, pravdivostí objektivní skutečnosti, tj. vědeckých poznatků či pravdivostí určité, např. náboženské víry apod.). Prokazatelně nejjistější filosofickou pravdou je pak podle mne přání, které má objektivní povahu, tedy si ho trvale přeje všichni žijí tvorové nadaní více či méně dokonalým vědomím. Podle mne tímto přáním všech, tedy objektivní subjektivní skutečností je u každého živého tvora skutečné přání všeobecné lásky, resp. přátelství všech na život a na smrt, o jehož pravdivosti ve svém případě se může každý živý tvor jednoduše přesvědčit vlastní poctivou odpovědí na následující otázku položenou jeho vědomím: Chci ve skutečnosti nejvíc žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi? Ano, chci

Za exaktní poznání pravdy považuji poznání Bytí prostřednictvím naší zkušenosti, zejména našich smyslů. Jistý je tak pouze sled počitků vnímaný zejména našimi smysly, tedy např., že teď vidím dům. Vidím-li tento stejný dům na stejném místě pokaždé, když se podívám na stejné místo, je mou nejjistější pravdou (nic jistějšího nemám), že tento dům prokazatelně vidím, i když nemám nikde žádnou jistotu, že jej uvidím příště, až se na to místo znovu v budoucnosti podívám, že jsem se tedy prve nemýlil. Proto exaktní věda prokazuje přírodní zákony vysokou pravděpodobností určitého děje, nikoliv jeho příčinností, tj. kauzalitou či jistotou (viz empirická filosofie Davida Huma). Stejně tak mé přání žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, lze poznat prostřednictvím mé zkušenosti, nikoliv však smyslů (nejde o předmět smyslového poznání) ale zkušenosti mého vědomí. Stejně tak jde v případě tohoto mého přání o prokazatelně nejjistější, resp. nejpravděpodobnější pravdu (nic jistějšího nemám), a to tím více, čím déle toto přání v mém vědomí trvá a čím více živých tvorů s ním souhlasí.

Literatura:

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=1&TOPIC_ID=1091
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1163

1. Díl
Vědecká teorie ráje na Zemi

Stanovy obč. sdr. Společnost přátel

(pro zájemce stát se zakládajícím členem e-mail: ak-gruza@seznam.cz)

Stanovy obč. sdružení Společnost přátel

se sídlem:

Preamble:

Hlavním účelem obč. sdružení Společnost přátel (dále též sdružení) je dosažení souladu všech a všeho, to znamená, aby všichni živí tvorové (všichni živočichové, rostliny, houby, živé buňky, bakterie, viry, stroje uvědomující si sami sebe apod.) se mohli v budoucnu (evolučně) stát přáteli na život a na smrt.

čl. I.

Věčná povinnost všech živých tvorů

- (1) Základní povinností všech živých tvorů je působit co možná nejméně smrti a bolesti. Dokonalý živý tvor jí tedy ze všech živých tvorů pouze rostlinné plody a rostlinná semena. (dále též věčná povinnost členů)
- (2) Změna této věčné povinnosti všech živých tvorů, kteří jsou členy tohoto sdružení (dále též členové), je nepřipustná. V případě změny či zrušení této věčné povinnosti členů nastává zánik sdružení.
- (3) Výkladem těchto stanov nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení této věčné povinnosti členů.
- (4) Člen je oprávněn také jíst pouze postupně v krajní nouzi (zejména z vážných zdravotních důvodů) vejce, v krajní nouzi chcipliny živých tvorů zemřelými přirozenou smrtí, zásadně na stáří, případně v krajní nouzi odebranou krev neporažených zvířat a lidí a mléko, případně v krajní nouzi rostliny, vše vždy co možná nejmilosrdněji chované a zabitě, a výrobky výhradně z nich.

čl. II.

Členství ve sdružení

- (1) Členem se může stát každý živý tvor, který se vůči sdružení a ostatním členům zaváže vždy dodržovat věčnou povinnost členů a zároveň se zaváže dodržovat platné stanovy sdružení.
- (2) K zániku členství ve sdružení dochází rovněž bez dalšího u člena, který podstatným způsobem poruší věčnou povinnost členů. Tento zánik může svým rozhodnutím závazně deklarovat valná hromada. Do 1 měsíce od tohoto rozhodnutí domáhat se konečného určení, že členství ve sdružení tímto způsobem zaniklo nebo nezaniklo, může rovněž každý i vyloučený člen žalobou u soudu.
- (3) Člen vyloučený ze sdružení v souladu s těmito stanovami se může stát opětovně členem sdružení nejdříve po uplynutí doby 3 měsíců od jeho vyloučení, člen, jehož členství ve sdružení zaniklo v souladu s těmito stanovami pro podstatné porušení věčné povinnosti členů, se může stát opětovně členem nejdříve po uplynutí doby 5 let od konečného rozhodnutí o tomto zániku jeho členství.
- (4) Každý člen je oprávněn kdykoliv jednostranným právním úkonem vystoupit ze sdružení.
- (5) Všichni členové jsou povinni se vždy vůči sobě chovat v souladu s dobrými mravy, zejména všemi jim dostupnými prostředky bránit život každého člena před jeho ztrátou či vážným poškozením zdraví (např. hladem, žízní, zimou, horkem, nedostatkem zdravotní péče apod.), tato povinnost se posuzuje zejména s ohledem na trvalé dodržování věčné povinnosti členů.

čl. III.

Valná hromada

- (1) O všech záležitostech sdružení, rozhoduje valná hromada (dále jen valná hromada) nadpoloviční většinou hlasujících členů. Každý člen má na valné hromadě jeden hlas. Oznámení o předmětu jednání, místě a čase konání valné hromady musí být zveřejněno s dostatečným předstihem na webových stránkách sdružení.
- (2) Členové mohou přijímat výše uvedená rozhodnutí i mimo valnou hromadu (např. prostřednictvím internetu, zejména prostřednictvím elektronického podpisu kvalifikované certifikační autority). U člena, který se na valné hromadě výslovně nebo mlčky zdrží hlasování, se má za to, že hlasoval proti navrhovanému rozhodnutí.

čl. IV.

Jednatelé

- (1) Za sdružení jednají navenek vždy dva jednatelé, právní úkony jménem sdružení jsou oba jednatelé oprávněni činit pouze společně.
- (2) Jednatelé volí a odvolávají z řad členů valná hromada. Jednatel je oprávněn ze své funkce jednostranným právním úkonem odstoupit. Funkce jednatelé zaniká rovněž zánikem jeho členství ve sdružení. Při zániku své funkce je bývalý jednatel povinen učinit veškeré úkony tak, aby sdružení a členové neutrpěli na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu.

(3) Jednatel je povinen kdykoliv řádně informovat kteréhokoliv člena na jeho žádost o záležitostech sdružení. Oba jednatele rozhodují společně o všech ostatních věcech sdružení, které si již dříve nevyhradila nebo o kterých již dříve nerozhodla valná hromada.

čl. V.

Majetek sdružení

(1) Sdružení je financováno zejména z darů svých členů.

čl. VI.

Zánik sdružení

(1) Při zániku sdružení se likvidační zůstatek ze zpeněžení veškerého majetku a po uspokojení všech věřitelů sdružení rozdělí mezi současné a bývalé členy a jejich dědice podle poměru majetku, který darovali sdružení.

Literatura:

www.cbox.cz/ak-gruza

www.sweb.cz/filosofierovnovahy

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=838

I.) Sloučení duchovních věd (ad.1., 2.) a přírodních (exaktních) (ad.3.)

Povinnost nezabít nic živé kromě případů, kdy je to naprosto nezbytné:

1.) Člověk nesmí nikdy zabít žádného živého tvora, zejména člověka (ani sebe). *(tj. podle mne při pravděpodobnosti 0-5% zabít člověka člověkem musí ten druhý člověk začít zachraňovat tohoto prvního člověka, v nejhorším případě pouze ustupovat)*

2.) Člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest.¹⁾ *(tj. podle mne člověk může zabít živého tvora jen při nejméně 95-100% pravděpodobnosti, že tím zachrání život jiného živého tvora, tak aby tím způsobil co možná nejméně smrti a bolesti)*

3.) Z toho plyne, že pro mě jako člověka je zdravé (tj. pokud nezvracím a nemám podváhu²⁾ či alergický šok) jíst ze všech živých tvorů pouze nevzklíčená rostlinná semena (dále jen rostlinná semena, vzklíčená semena jsou už mladé rostliny) a rostlinné plody se semeny, jejichž oddělení od rostliny ji nemůže usmrtit a zároveň jde o způsob rozmnožování těchto rostlin s maximálním zdravím nepoškozujícím množstvím soli, popř. příslušným množstvím jiných minerálů a vody (tj. např. pro dospělé a děti ve věku nad 11 let maximální denní dávku šesti gramů soli, pro menší děti pět gramů, pro kojence jediný gram soli³⁾)⁴⁾. Mělo by zřejmě jít o semena rostlin (sója, hrách, fazole, obilí apod.) a plody rostlin se semeny, zejména stromů (např. jablka, hrušky, datle).

Základní 3 zákony, které zaručují ráj na Zemi pro všechny, vzniknou zobecněním mých tří výše uvedených pravidel. Tyto 3 základní zákony ráje, kterým by se měli řídit všechny živé organismy, které chtějí ráj na Zemi pro všechny, jsou:

1.) nikdy nezabít žádného živého tvora (ani sám sebe) a

2.) zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest, ⁵⁾ ⁶⁾

3.) z toho plyne, že pro člověka je zdravé jíst ze všech živých tvorů pouze rostlinné plody a rostlinná semena a pro ostatní živočichy je zdravé jíst pouze rostliny, houby, samostatné živé buňky, bakterie a viry (tj. pokud nezvrací a nemají podváhu či alergický šok) spolu s příslušným zdravím nepoškozujícím množstvím minerálů a vody. ¹⁾ ²⁾

Pozn.:

1) Toto pojetí lze vysledovat jako možný výklad rovněž před vyhnáním Adama z ráje a při vyvolení Izraele za Boží lid v Bibli viz:

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po Zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. Genesis 1,26-27

Jedině Bůh, kterého ztotožňuji s přírodou, jako dokonalý hospodář, jemuž podléhá vše živé, smí zabít člověka i všechno živé. **Člověk, který je ve vztahu k ostatním živým tvorům podobný Bohu, tedy jakoby dokonalým hospodářem, smí zabít ostatní živé tvory.** Jako dokonalý hospodář-Bůh miluje člověka a chce být jím milován a nezabije ho vyjma případu nutnosti ochrany života živého tvora či živých tvorů prostřednictvím boje o život při přirozeném výběru v rámci evoluce (viz kapitola [2.6. Jak žít \(etika\)](#), Nejedení masa), **tak by člověk jako obraz dokonalého hospodáře ve vztahu k jiným živým tvorům jako člověk měl je milovat a chtít být jimi milován a humánně zabít jiného živého tvora jako člověka jen v nejnnutnějším případě ochrany života nějakého živého tvora, tedy především člověka a měl by si vybrat jiného živého tvora, který nejméně za přirozených okolností (tedy bez umělých prostředků utišujících bolest) cítí bolest, tedy jde o nejméně evolučně dokonalého jiného živého tvora, který ho za to tím pádem bude nejméně nenávidět.** Jestliže musíme (člověk i příroda) pro záchranu nějakého života **volit mezi zabitím více živých tvorů evolučně méně dokonalých a zabitím méně živých tvorů evolučně dokonalejších (tj. kteří více cítí bolest),** nelze stanovit přesné pravidlo, jak se chovat (jde o dilema v rámci shora uvedeného pravidla č.2), **je třeba rozhodnout podle citu, přičemž je třeba vážit zejména následující hlediska:** stáří, resp. mládí zabíjených živých jedinců, velikost kladného rozdílu mezi počtem evolučně méně a více dokonalých zabíjených živých jedinců (např. ohrožení druhu méně dokonalých živých jedinců), vinu ze smrti jiných živých jedinců ze strany zabíjených živých jedinců, např. jde-li o masožravce či býložravce, smrtelná nemoc některého zabíjeného živého jedince aj. **Aby člověk v případě tohoto dilematu správně podle citu rozhodoval** mezi smrtí více od člověka odlišných živých jedinců evolučně méně dokonalých a smrtí méně od člověka odlišných živých jedinců evolučně dokonalejších **musí sám se stravovat podle shora uvedených pravidel č.1. a 2., v ideálním případě podle pravidla č. 3, které zaručuje dokonalý cit.** Podle této filosofie pastýř Ábel nebyl oprávněn obětovat Bohu zabitím zvířata ze svého stáda, za což se mu pomstil Bůh, resp. příroda, resp. mikroorganismy přírody smrtí z rukou Kaina, vraha, došlo tak k porušení nejenom výše uvedeného pravidla č. 2 ale v důsledku tohoto i porušení pravidla č.1, tedy vraždě člověka.

Toto je cesta, jak obnovit na světě ráj na Zemi, židé, resp. židovská kabala by řekli, jak osvobodit božské světlo představující vše živé ze zajetí klippot, tedy slupek zla (viz kapitola: [VI.\) Vznik Vesmíru](#)).

Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé Zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvíře i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po Zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“ A stalo se tak. Genesis 1,29-30

(příkázání desatera:) "Nezabiješ." Exodus 20,13.:

Cílem je podle mne soulad všech a všeho, to znamená, aby všichni živí tvorové (všichni živočichové, rostliny, houby, živé buňky, bakterie, viry, stroje uvědomující si sama sebe apod.) se mohli v budoucnu (evolučně) stát přáteli na život a na smrt.

Podle mne ráj na Zemi vyžaduje, abychom zabíjeli ostatní živé tvory jen v případě naprosté nezbytnosti, nezabíjeli je zbytečně, což je jediná povinnost pro dosažení ráje na Zemi. **Věta v Bibli: A Bůh jim požeňnal a řekl jim: „Plod'te a množte se a naplňte Zemi.“ (Gen 1,28), je povinnost k předcházení vymření živočišného druhu.** Tato povinnost množit se není omezeno ani prostorem, protože lze zabydlit při pokroku vědy např. celý Vesmír. Tato povinnost spravedlivých jedinců se vztahuje rovněž na ty, kdo děti či potomky u jiných živých tvorů mít nemohou poté, co se zásadně napraví lidská či jejich živočišného druhu nespravedlivost. K dalším právům v ráji na Zemi, které však nelze všechny vyjmenovat, patří zřejmě právo na lásku všech živých tvorů, radost ze života, ale i filosofii a velký pokrok ostatní vědy a schopností živých tvorů apod.

Literatura: <http://www.biblenet.cz/>

2) BMI – body mass index, index tělesné hmotnosti, výpočet, pomocí nějž lze určit, zda je váha optimální, nebo zda trpí člověk nadváhou či podváhou. Hodnoty BMI: méně než 18 – podváha, 18 – 25 ideální hmotnost, 25 – 30 nadváha, nad 30 obezita ohrožující zdraví. Výpočet BMI: hmotnost (kg) / druhá mocnina výšky (m).

To znamená v mém případě při dosažení hmotnosti 73 kg a maximální výšce 1,72 m jde o podíl:

73 kg : (1,72m*1,72m)=24,67 nebo (53 až 54kg):(1,72m*1,72m)=(17,92 až 18,25 BMI)

(viz <http://www.hubnuti.org/encyklopedie/vydej-energie> a <http://www.vypocet.cz/bmi.php>)

3) a to vzhledem k nulové kalorické hodnotě soli viz "SALT 1 TSP" (TSP čili teaspoon-čajová lžička) na: <http://www.myfoodbuddy.com/foodCalorieTable.htm> , tj. zdravé je "pro dospělé a děti ve věku nad 11 let maximální denní dávku šesti gramů soli, pro menší děti pět gramů, pro kojence jediný gram", protože "důležitým úkolem soli (NaCl) v lidském těle je zadržovat vodu", "vnitřně podporuje sůl trávení", "slouží k čištění žaludku od jedů", zároveň však nadměrné množství soli může poškodit ledviny

(viz: <http://www.21stoleti.cz/view.php?cislocelanku=2005111825> a otec mé přítelkyně pan Josef Samek)

4) Srážky mikročastic, jejichž počet je do jisté míry pravděpodobnosti náhodný, které tvoří tělesa makrosvětla, a tudíž jsou základem srážek v našem světě (makrosvětě z hlediska fyziky), jsou věci náhody a pravděpodobnosti. Vezmeme-li pouze dvě takové mikročastice, tak po každé jejich srážce dle de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze jejich další pohyb stanovit pouze neurčitě, na základě pravděpodobnosti, což tím pádem platí rovněž o jejich další srážce. Nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročastic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročastic, kdy pohyb všech mikročastic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročastic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročastic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o mechanický základ evoluce). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

5) Zabit jedince jiného druhu je možné pouze v případě ohrožení života některého živého jedince, z toho plyne jednoduché pravidlo nezabíjet jedince jiného druhu.

Můj ráj na Zemi nemá nadpřirozený, resp. duchovní základ, ale je postaven na základě čistě realistickém, resp. na přátelství všech živých tvorů, tedy lidí ale i živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií i virů. Jde o to, že určitý jedinec, který používá má dvě pravidla, vytvoří kolem sebe obrané kruhy přátelských jedinců lidí ale i živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií i virů, čili takovou malou oblast nového ráje na Zemi. Spojením těchto okruhů přátel dojde k vytvoření ráje Zemi.

Jak říká Nietzsche i u dobyvatelů a vrahů platí jediné pravidlo, nepřipouští se zrada přítele. Proto tato dvě pravidla dělají z nepřátel přátele silou svého použití, nikoliv nadpřirozenou cestou. Tato dvě pravidla nejsou podle mne v rozporu a jsou základem všech světových náboženství, nejenom židovství.

Stálé pravidlo působení co možná nejméně smrti a bolesti je zároveň samonosné a kromě něj neplatí žádná jiná vždy platná pravidla, proto všechny ostatní pravidla tvoří pouze jeho výklad, nikoliv nové zákony. Každá další k němu přidaná pravidla totiž mají své výjimky, toto pravidlo je nemá, slovy křesťanství jedná se o přesnou, ale zároveň zjednodušenou definici lásky, o které říká Ježíš Nazaretský (možná Kristus), že je více než jakýkoliv zákon. Výklad tohoto pravidla by se měl snažit najít každý člověk sám poctivě ve svém životě.

Protože výše uvedená dvě pravidla jsou jakousi ústavou ráje na Zemi, kde však žádné zákony nebudou, nelze je takto bez dalšího uzákonit a vynucovat státem, jedná se o základ všech rozumných zákonů, avšak jsou natolik obecná, že jejich pravý obsah je možné najít až výkladem každého jedince, který se je poctivě snaží plnit. Jde tak spíše o morální pravidla než státem vynutitelná, resp. uzákonitelná pravidla.

Já si myslím, že i se zvířetem či jiným živočichem, rostlinou, houbou, buňkou, bakterií, virem se evolučně (tj. po určité době vývoje) můžeš domluvit, proč si tedy již nyní dělat z nich nepřátele. Zároveň si myslím, že i živočich, rostlina, houba, buňka, bakterie či vir si do jisté míry uvědomují sebe sama (což je podle mne určujícím znakem každého živého organismu) a poznají, jestli se k nim chováš jako přítel nebo nepřítel, jestli je zabíjíš nebo je chráníš.

Zároveň si uvědomuji, že i já zabíjím, abych jedl apod., i když jím ze všech živých tvorů pouze rostlinné plody a rostlinná semínka jako slanou či sladkou kaši, tedy jako v ráji. Přesto se snažím zabíjet co nejméně, tedy co nejméně živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií a virů a jen tehdy, jestliže chráním svůj život, bez jídla bych totiž umřel. Jde zde o pravidla, která minimalizují smrt živých tvorů, jde zde o přesnou definici lásky k bližnímu (rozumněji živému tvorů). Kdyby všechny rostlinné plody spadly pod tuto rostlinu, tak by se uvolněná semínka z těchto rostlinných plodů vzájemně udusila, proto je šíření rostlinných plodů na velkém prostoru jako potrava živočichů způsobem rozmnožování těchto rostlin. Všechna rostlinná semena totiž nemohou vyrůst, protože nemají dostatek půdy, z jednoho rostlinného semena může totiž např. vyrůst klas o stu semenech. Zároveň u některých rostlinných semen je průchod zaživacím traktem podmínkou jejich dalšího vývoje v rostlinu.

Podle staré filosoficko-náboženské pravdy ("Nedělej jinému to, co nechceš, aby on dělal tobě.", resp. "Dělej jinému pouze to, co chceš, aby on na tvém místě dělal tobě na jeho místě." viz např. Kantův kategorický imperativ, podle kterého se má uplatnit teoretické hledisko reciprocity, tj. výměny rolí a universality, tj. vztažení daného recipročního pravidla na všechny ostatní podobné případy) tato pravidla znamenají, že musíš přijmout, že v případě, že by jsi byl živočichem, tak by jsi sloužil jako potrava pro jiného živého tvora. Já tedy přijímám svou smrt jako potrava, kdybych se měl příp. (např. v příštím životě viz východní náboženství) stát tímto rostlinným plodem nebo rostlinným semínkem, nikoliv však živočichem, který podle současného zákona na ochranu zvířat cítí bolest jako člověk.

Zároveň jsem ve svých vědeckých teoriích nabídl řešení rovněž pro masožravce, kteří musí jíst maso, a to jejich převýchovou na býložravce přes mléčnou, na které svůj život začínal jak býložravý tak i masožravý savec, příp. přes vaječnou stravu, není-li masožravec v dospělosti schopen strávit mléko.

Zároveň se domnívám ve shodě s židovským náboženstvím, že ten kdo jí správně (košer) tak i správně jedná (košer chování). Zároveň se v tomto smyslu domnívám podle mých vědeckých teorií, že evoluce, tedy zdokonalení živočišného druhu, ale i určitého jedince je výlučně závislé na jeho stravě. Zároveň se domnívám ve shodě s křesťanstvím (viz slova Ježíše Nazaretského, možná Krista: "Milosrdenství chci a ne obět", resp. ne celopaly - tj. ne oběti zvířat za židovství. Matouš 9:13, 12:7), že tato strava musí být milosrdná, tedy, jak uvádím výše, musí minimalizovat smrt a bolest živých tvorů (živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií a virů). Z toho plyne:

Správná strava, tedy jedení rostlinných plodů a semen, je podle mých vědeckých teorií schopno vyléčit každou nemoc (např. slepotu) či postižení buď pouhou regenerací živých buněk nebo evolučně, čili vědeckým pokrokem spojeným s takto urychlenou evolucí, jinými slovy nastolit ráj na Zemi.

Člověk se dle Darwinovy evoluční (vývojové) teorie vyvinul z nižších organismů, v konečném důsledku z primitivních živých buněk, které jsou bezpohlavní a množí se dělením. Proto vývoj samčího a samičího pohlaví jako přitahujících se protikladů je zřejmě otázkou až vyššího evolučního (vývojového) stupně evoluce (vývoje) živých tvorů.

Jestliže nejdříve v prvohorách vznikly živé buňky, z nichž se později vyvinuly všechny živé organismy (což učí evoluční teorie), tak lze předpokládat v souladu se současnou podobou živých buněk, že se množily dělením a nerozlišovala se u nich pohlaví (výjimkou jsou pohlavní buňky živých tvorů na vyšším stupni vývoje, kteří však v prvohorách zřejmě neexistovali). Z toho lze předpokládat, že se z těchto bezpohlavních živých tvorů vyvinuli v průběhu evoluce živí tvorové samčího a samičího pohlaví. Zároveň lze v souladu s evoluční teorií předpokládat, že tento vznik živých tvorů se samčím a samičím pohlavím se neudál v jediný okamžik ale postupně, rovněž lze předpokládat, že existovalo v průběhu evoluce přechodné období, kdy spoluexistovali živí tvorové bezpohlavní, resp. oboupohlavní (hermafroditní), samčí a samičí jedinci, kteří se pářili mezi sebou. S postupujícím evolučním vývojem pak ubývalo těchto z dnešního pohledu "sexuálních úchylek", resp. sexuálních pozůstatků minulosti (prehistorických sexuálních reliktních) ve prospěch současného převažujícího rozdělení jedinců na samčí a samičí. Otázkou evoluční (vývojové) dokonalosti resp. nedokonalosti určitého živého jedince, např. člověka jsou zřejmě rovněž jeho sexuální úchytky jako homosexualita, transsexualita apod.

(http://forum.lide.cz/forum.fcgi?akce=forum_data&forum_ID=79506&auth= ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=822 , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=826)

6) Podle mého názoru musí voják vojáka nepřítele, který ho chce zabít, střílet do ramene, v němž drží zbraň. Bude-li mne chtít zabít druhou rukou, do níž uchopí zbraň vzhledem k tomu, že rameno ruky obvyklé pro držení zbraně bude zmrzačené mou střelou, musím ho střílet i do druhého ramene. Tato zranění na dlouhou dobu zneschopní vojáka nepřítele, který chce zabít, po dlouhé době léčení rozstřílených ramen lze předpokládat, že válka mezitím skončí. Zároveň bude možné v davu lidí rozlišit teroristy, protože budou mít rozstřílená ramena a budou špatně nebo vůbec mocí hýbat rukama. Tím bude možné dosáhnout preventivního cíle, protože ti nejagresivnější teroristé budou jednak vyřazení z boje, jednak budou lehce identifikovatelní a nebudou tudíž mocí vést své soukmenovce do dalších bojů. Zároveň půjde o prostředek zmírnění války, protože bolestivost zranění střelou do ramene a jeho léčení poslouží jako prevence před dalším stupňováním bojů, kdy si lidé rozmyslí válčit, když jediným výsledkem bude jejich zmrzačení a bolestivé zranění a léčení. Ve skutečnosti tak jde o pacifistickou taktiku vedení poziciční války.

Toto pravidlo vedení poziciční války je zároveň dle mého názoru morálním pravidlem. Jediný absolutní etický zákon, který dle mého názoru existuje, a to, že člověk nesmí nikdy zabít žádného živého člověka (ani sebe), tak bude dodržen.

Z hlediska biblické symbolické logiky, která dle islámu i židovství učí: "Oko za oko, zub za zub", tak vojákovi používajícího výše uvedenou taktiku nebude hrozit smrt pouze rozstřelení ramene od nepřítele, protože sám nebude nikoho rovněž usmrcovat. Podle mého názoru beze zbytku tak platí přísloví: "Kdo se smrtí zachází, ten smrtí schází." Jinými slovy, kdo zabije člověka, sám propadne smrti. Stalo se tak Kainovi, který zabil Ábela, Mojžíšovi, který zabil egyptského strážce, Davidovi, který zabil Goliáše a Uriáše, Šalamounovi, který zabil svého bratra usilujícího o svržení svého otce atd.

Výše uvedená taktika poziciční války je výhodná rovněž z hlediska blízkovýchodních konfliktů, protože usmrcení jakéhokoli člověka byť vojáka nepřítele ve válce na Blízkém východě, vzhledem k rodové a klanové povaze společnosti a zákonu krevní msty znamená nekonečné pokračování tohoto konfliktu. Krevní mstitel musí totiž podle zákona krevní msty zavraždit vraha svého příbuzného, tím se rovněž stává vrahem a je ohrožen krevní mstou příbuzného zavražděného. Použitím výše uvedené taktiky poziciční války by tak nedocházelo k dalšímu a dalšímu

zabíjení z důvodu krevní msty, podle židovského a islámského zákona: "Oko za oko, zub za zub" by vojákovi používající tuto taktiku hrozilo maximálně rozstřelení jednoho nebo obou ramen. Toto zmrzačení už je v dnešní době nebo bude v brzké budoucnosti při delší a bolestivé léčbě a rekonvalescenci již zřejmě léčitelné postupy exaktní medicíny pomocí umělých kloubních náhrad. Zároveň by to dle mého názoru znamenalo akceptaci válek a účasti v nich z hlediska ortodoxních židů a tím i akceptaci ortodoxních židů z hlediska dnešní většinové izraelské společnosti, která je nucena bránit svou existenci v neustálých válkách proti svým arabským sousedům. Otázka tedy nezní, kam koho trefíš nebo netrefíš ve válce střelnou zbraní např. pistolí, ale kam míříš zda-li do ramene, kolene, lokte, zápěstí nebo na ruku či nohu, nebo naopak na krk, hrud', břicho nebo hlavu.

(viz též: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=784)

II.) Jak vychovat z masožravce býložravce a zhubnout

Tělo savců je poháněno energií získávanou spalováním cukrů (jde o jakousi pohonnou látku těla savců). Cukry lze rozdělit na:

- 1.) Hroznový (více mladé hrozny) cukr (glukózu), která je obsažena ve všech druzích živočichů, vejci a plodů rostlin.
- 2.) Ovocný cukr (fruktózu), která je obsažena ve všech druzích ovoce.
- 3.) Mléčný cukr (laktózu) obsahující glukózu a zvláštní cukr galaktózu.
- 4.) Třtinový či řepný cukr (sacharózu), který se získává z kořenů, resp. stvolů rostlin v případě cukrové řepy, resp. cukrové třtiny. Sacharóza se skládá z výše uvedené fruktózy a glukózy.

Proto je třeba, aby masožravec jedl maso minimálně. Toho je možno dosáhnout návratem masožravce do dětství tím, že bude jíst maximálně mléka, na které není alergický. Je třeba provést výběr mléka a možná jej také měnit jako např. kravské, ovčí, kozí, velbloudí, lamí apod.

Je tomu tak proto, že ovocný cukr (fruktóza) je zásadně velmi špatně stravitelný, proto většina masožravců zřejmě nemůže jíst ovoce, ani med a hrozny (podstatou medu a hroznů je ovocný cukr (fruktóza) a hodně volné glukózy), ani řepný či třtinový cukr, jehož podstatou je sacharóza (tj. opět ovocný cukr a glukóza). Jediné, co může jíst masožravec, jsou různé druhy mléka (viz výše), kde glukóza je obsažena spolu s výše uvedeným zvláštním cukrem galaktózou, který dle mého názoru představuje přechod mezi ovocným cukrem (fruktózou) a glukózou obsaženou v mase pro masožravce.

V případě, že masožravec není zatím schopen trávit mléko, měl by založit svou stravu na neoplozených vejcích obsahujících glukózu v čisté podobě.

Já sám jsem čtyři roky (2004 až 2008) jedl pouze vejce, mléko a mléčné výrobky (s výjimkou dvou koleček salámu, kdy mě velmi bolela hlava, a domníval jsem se, že je to z nejedení masa), než jsem přešel převážně na rostlinnou ovocnou a rostlinnou semennou stravu. V té době jsem přibral zhruba 25 kg při výšce 170-172 cm ze 70 kg na 95 kg a poté jsem velmi rychle zhubl z 95 na 72 kg, když jsem asi měsíc jedl a pil pouze slanou vodu, což lze ze zdravotních důvodů učinit pouze jednou v životě a tuto váhu jsem si udržel na 72-77 kg do teď poté, co jsem začal jíst zásadně pouze rostlinnou ovocnou a rostlinnou semennou stravu.

Literatura: Eliška Petulová, Sledování stability enzymů a enzymových směsí pro stanovení sacharidů ve víně, Brno 2010, http://is.muni.cz/th/222932/prif_b/bakalarska_prace_konecna_verze.pdf , Přehled středoškolské chemie, prof. RNDr. a kol., SPN 1999, Praha, s. 294-295, 2.) Harperova Biochemie, R.K. Muray a kol., Prentice-Hall International Inc., Nakladatelství a vydavatelství H&H, přeložil MUDr. L.Fialová, CSc. a kol., 2002, s. 216, <http://www.wine.cz/revu/index.html>

III.) Podstata evoluce živých tvorů, resp. dějin lidstva

Evoluci živých tvorů lze podle mne definovat jako zdokonalování chování živých tvorů prostřednictvím zdokonalování jejich stravy.

Tj.: Jinými slovy živý tvor, který si svým chováním (instinktem nebo rozumovým jednáním) vybere dokonalejší stravu, zdokonalí své další chování, a tím si vytváří základ pro ještě dokonalejší výběr stravy a ještě dokonalejší chování z této ještě dokonalejší stravy. Strava živého tvora je tak důsledkem jeho méně nebo více dokonalého chování, na jehož základě si tento živý tvor volí tuto stravu, zároveň je však rovněž příčinou zdokonalení nebo zhoršení jeho následného chování na základě této stravy. Jde tak o evoluční spirálu tvořenou stravou a chováním živých tvorů, jejímž prostřednictvím živý tvor, příp. člověk může volbou své stravy buď stoupat k stále vyšší dokonalosti, nebo klesat stále

hlouběji prohlubováním své agresivity a omezováním své mozkové činnosti, tj. stávat se nemyslným zvířetem.

Danou definicí evoluce jako spirály zdokonalování či zpřimování živého jedince prostřednictvím jeho chování a stravy lze podle mne odůvodnit pravidla košer stravy (košer znamená pojem rituálně vhodné, resp. čisté stravy, v širším slova smyslu ale označuje v judaismu vše, co je povolené, vhodné nebo správné) u židů.

Danou definicí evoluce jako spirály zdokonalování či zpřimování živých tvorů prostřednictvím jeho chování a stravy odůvodňuji rovněž svá tři pravidla slučující exaktní a duchovní vědy {viz kapitola [1.\) Sloučení duchovních a přírodních \(exaktních\) věd](#)}. Jinými slovy člověk, resp. jiný živý tvor, který se stále dokonaleji stravuje podle výše citovaného **pravidla č. 1.) a č. 2.)** (dalo by se říci košer v mém slova smyslu. Tedy, že člověk nesmí zabít nikdy žádného živého tvora, zejména člověka a člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest. Dokonalý živý tvor pak jí pouze rostlinná semena a rostlinné plody se semeny), je schopen se rovněž stále dokonaleji chovat podle těchto dvou pravidel (dalo by se říci košer v mém slova smyslu), resp. zdokonalovat se. Zároveň živý tvor, který se nestravuje podle těchto dvou pravidel, není schopen se chovat podle těchto dvou pravidel, resp. zpřimovuje se.

1) **Bolest** živých tvorů (člověka, živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií, virů apod.), 2) **strach živých tvorů z bolesti**, příp. z krajní psychické, resp. tělesné bolesti, kterou je smrt, a 3) **nenávisť** živých tvorů vůči těm, kdo způsobují bolest, jsou podle mne **hlavními prostředky evoluce**. Já si myslím, že všechny mikroorganismy si pamatují bolest, jak svou tak bolest způsobenou jeho blízkým mikroorganismům a mstí se vrahům těchto mikroorganismů tím, že je pojídají, resp. na nich parazitují či je napadají jako např. viry. Toto vzájemné pojídání mikroorganismů se v našem světě projevuje např. jako napadení lidského těla cizími mikroorganismy, což je důvodem veškerých nemocí člověka a jiných živých tvorů. Obrazně řečeno žije-li buňka, vir či bacil, řekněme mu např. Jindřiška, celý svůj život v sousedství jiného mikroorganismu, řekněme mu např. Adélka, a ty Adélku zabiješ, pak se ti Jindřiška mstí spolu s kmeny ostatních mikroorganismů svého druhu. Lze tak mluvit o předpokladu přátelství mezi mikroorganismy stejného druhu, které je základem evoluce a evolučního boje, tedy výběru potravy těchto spřátelených mikroorganismů z okruhu jejich nepřátelských mikroorganismů, např. živých buněk tvého lidského těla, což se u něj projeví jako jeho nemoc. Proto by cílem evoluce mělo být vytvoření jediného organismu tvořeného všemi existujícími mikroorganismy, příp. živými buňkami, které zřejmě jsou na mikroúrovni spolu schopny komunikovat a vytvořit tento jediný organismus tvořený všemi živými tvory, resp. jejich živými mikroorganismy, zejména buňkami, které budou přáteli na život a na smrt (ráj na Zemi).

Při dobré smrti umírají živé buňky postupně jedna po druhé, nedochází ke smrti velkého množství živých buněk najednou, což by způsobilo člověku, živočichu nebo rostlině, houbě či jinému živému tvorů velkou bolest nebo předčasnou smrt. Podmínkou tedy je, aby živé buňky lidského, živočišného nebo rostlinného, houbovitého těla umírali postupně dlouhou dobu, aby se tyto živé tvory dožili maximálního stáří a umírali téměř bezbolestně.

Proto jím ze všech živých tvorů pouze rostlinná semínka a rostlinné plody a pouze v případě, že toho nejsem schopen, piji mléko, a když ani to nestačí jím minimálně vejce. U mne to nyní činí jedno vajíčko týdně a cca půl litru biomléka denně, abych minimalizoval výše uvedenou špatnou, resp. nedůstojnou smrt ve světě.

Myslím si, že svět neovládají peníze, nadnárodní kapitál či korporace, mocné státy či výjimeční lidé apod., ale živé buňky a jiné živé mikroorganismy, které jediné mohou ovlivnit, co si každý člověk, živočich, rostlina, houba či jiný živý tvor myslí a co dělají. Jen živé buňky-např. neurony v mozku ovlivní, co si člověk myslí a člověk sám nemá vliv, jak se tyto např. neurony v mozku propojí.

Podle mne dále tyto živé mikroorganismy, zejména živé buňky jsou mnohem inteligentnější, než si dnes myslíme. Jsou schopny se k člověku, živočichu, rostlině, houbě či jinému živému tvorů chovat přátelsky či nepřátelsky podle toho, jestliže se on k nim a jejich blízkým živým mikroorganismům chová přátelsky nebo nepřátelsky, jestli je zabíjí nebo je chrání.

Nepřátelské chování živých mikroorganismů, zejména živých buněk, např. neuronů v mozku vypadá jako nemoc živého tvora nebo jako hádka, rvačka či válka např. lidí či jiných živých tvorů. Přátelské chování živých mikroorganismů, zejména živých buněk má podobu příjemných pocitů např. člověka ze zažívání pocitů přátelství ke všem živým tvorům, jeho úspěšnost a štěstí v životě či obdobně u jiných živých tvorů.

Slovy symbolického jazyka Bible evoluce podle mne směřuje z výchozího bodu, kterým byl člověk v biblickém ráji, který neznal dobré a zlé, k opětovnému dosažení ráje, kde člověk bude znát dobré a zlé a všichni zde budou přátelé na život a na smrt. Tohoto ráje však nemůže dosáhnout jednotlivec sám, ale pouze postupně všichni živí tvorové společně. Kdo se chce vrátit do biblického ráje nemusí pro to udělat nic víc a nic méně, než se stravovat a snažit se chovat podle výše citovaného pravidla č.1.) a č.2.) (dalo by se říci košer v mém slova smyslu). Jinými

slovy každý je všech spásy strůjce.

Chceme-li vysledovat zákon dějin, je třeba se obrátit ke studiu kronik lidstva. Nejúplnější kronikou je zřejmě Bible. Z ní lze vysledovat, že dějiny izraelského národa se konají podle vzorce vyhnanství (exil), vyjití (exodus), zaslíbená země (Izrael) a znovu vyhnanství (exil) atd. stále dokola. Obdobně probíhají dějiny jiných národů, kde se však střídá období závislosti (kolonií), získání nezávislosti (dekolonizace) a moci (imperii) a opětovné závislosti (kolonií) atd. stále dokola, vzpomeňme Německo (resp. Svatou říši římskou národa německého a Třetí říši), Itálii (resp. Římskou říši), Velkou Británii (resp. Anglii), Rusko (resp. Sovětský svaz), Českou republiku či dnes USA, které jsou na stupni velmoci (impéria).

Co způsobuje tento dějinný koloběh. Vše je totiž pohybem, střety mezi jednotlivými pohybujícími se předměty a jejich soustavami dochází k přesunu pohybu (resp. hybnosti) od jednoho předmětu resp. jejich soustav na druhou. Tak dochází k soustředování hybnosti v rámci určitého národa v době jeho vyhnanství (exilu), toto soustředování hybnosti vrcholí vyjitím (exodem) a následuje období střetů při dobývání a ochraně země zaslíbené (Izraele), kdy dochází ke ztrátě, resp. vyčerpání této hybnosti národa prostřednictvím jeho střetů s jinými národy a přesunu této hybnosti na jiný národ.

Stejně lze předpokládat, že po případné atomové válce dojde k rozmachu zvířat (viz kniha Pierra Boulella Planeta opic) či rostlin (viz kniha Johna Wyndhama Den Trifidů) dnes v otroctví člověka (exil), které zaujmou místo člověka (exodus), a úpadku a otroctví člověka (exil člověka).

Jaká existuje cesta z tohoto koloběhu dějin. Cestou je přátelství všech živých tvorů, a to jak k přátelům, tak i k nepřátelům (viz upřednostnění slov Ježíše Nazaretského, možná Krista: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, Matouš 5:44, oproti slovům Mojžíše: Budete pronásledovat své nepřátele, takže padnou před vámi mečem. Leviticus 26:7), tedy nezabíjet žádného živého tvora vyjma případů nezbytné nutnosti (tj. jíst pouze rostlinná semena a rostlinné plody se semeny vyjma ochrany svého života zejména vážných zdravotních důvodů). V případě přátelství nedochází totiž ke střetům a tudíž ke ztrátě hybnosti národa (v případě přátelství k nepřátelům dochází k minimální ztrátě hybnosti), pohybové střety předmětů a jejich soustav totiž podle mne směřují svět k vytvoření jediné pohybové soustavy čili světa bez střetů. V případě přátelství k nepřátelům se totiž z nepřátel stávají přátelé a dochází rozšiřování okruhů přátel, tedy ke vzniku malých rájů na Zemi, jejichž spojením vznikne ráj na Zemi.

V případě dnešního Izraele přátelství Izraelců a Palestinců znamená nezabíjet se vzájemně v boji, pouze se v boji v nezbytné míře zraňovat tak, aby byl nepřítel na potřebnou dobu vyřazen z boje, čímž dojde k postupnému omezení působení zákona krevní msty (resp. zákona: Nebudeš *ho* litovat. Život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noha za nohu. Deuteronomium 19:21), a podporovat vzájemnou charitu na území nepřítelů (tj. budovat školy, dodávat potraviny a jiné věci apod.)

IV.) Teorie rozpínání Vesmíru a přitažlivosti

Podle mého názoru si lze Vesmír představit jako kolotoč, kde působí přitažlivá síla vakua jako prvotní příčina dostředivé síly gravitace. Jestliže vznikl Vesmír z malého prostorového útvaru a postupně během svých dějin se rozpínal až do našich rozměrů, lze podle mne říci, že tento malý prostorový útvar se vyznačoval velkou kinetickou energií, která dle Speciální teorie relativity (dále též jako STR) A. Einsteina znamenala rovněž velkou počáteční relativistickou hmotnost tohoto malého prostorového útvaru-prapůvodce dnešního Vesmíru. Jinými slovy mikročástice a zároveň tento malý prostorový útvar jako celek se zřejmě vyznačoval pohybem o velké hybnosti, resp. rychlosti, kterým zřejmě byla rotace tohoto malého prostorového útvaru-prapůvodce našeho dnešního Vesmíru. Vráťm-li se ke shora uvedenému příměru Vesmíru jako velkého kolotoče, pak na tento malý prostorový útvar-prapůvodce dnešního Vesmíru a zároveň i na dnešní Vesmír působí dostředivá síla způsobená jeho pohybem o vysoké hybnosti, resp. rychlosti, zřejmě jde o rotaci Vesmíru, která je zřejmě příčinou gravitace.

Nyní se pokusím vyvrátit zažitou teorii entropie Vesmíru, která zjednodušeně vychází z toho, že Vesmír se bude tak dlouho rozpínat, až se průměrná hustota jeho látky sníží na téměř nulu a zároveň dojde k rovnoměrnému rozložení této průměrné, resp. téměř nulové hustoty látky v rámci celého Vesmíru. Podle mne tuto teorii vyvrátila již Einsteinova Obecná teorie relativity, jejíž rovnice vyřešené Rusem Alexandrem Fridmanem, předpokládá, že se Vesmír může buď rozpínat, nebo naopak smršťovat. Podle mého názoru vlivem gravitace při dosažení určitého bodu rovnováhy by se mohlo zastavit jak rozpínání Vesmíru, tak jeho smršťování. Jinými slovy v okamžiku, kdy dojde k vyvážení přitažlivých sil uvnitř Vesmíru s výše uvedenou odpudivou silou způsobující rozpínání Vesmíru, dojde dle mého názoru k zastavení nebo oscilování objemu našeho Vesmíru kolem tohoto rovnovážného stavu.

Nyní bych se chtěl ještě vyjádřit k důvodům existence gravitační síly v rámci hmoty. Gravitační pole není dle mého níže uvedeného názoru nic jiného než pohybové pole bodů časoprostoru. Podle mé filosofie:

- 1.) Absolutní vakuum čili vzduchoprázdno je dle mého názoru tvořeno jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru) o nulové rychlosti a nulové relativistické hmotnosti, příp. roztaženou do časoprostoru jako neabsolutní vakuum.
- 2.) Hmota je tvořena dle mého názoru nekonečným počtem částic (bodů časoprostoru) o nulové relativistické hmotnosti a nenulové rychlosti nižší, než je rychlost světla c.
- 3.) Světlo, resp. elektromagnetické vlnění (dále též světlo) je dle mého názoru tvořeno konečným počtem částic (bodů časoprostoru) o nenulové relativistické hmotnosti, nulové klidové hmotnosti a rychlosti světla c.

Podle mého názoru prvotní příčinou existence přitažlivých sil v rámci hmoty je to, že hmota je tvořena jak shora uvedenými body časoprostoru hmoty, tedy pohybujícími se body časoprostoru, tak i shora uvedenými body časoprostoru absolutního vakua (jež je zde však nutno dovodit teoreticky, protože jeho existence dle současné exaktní vědy nebyla dosud žádným hodnověrným pokusem dokázána), které mají nulovou rychlost, jsou tudíž nehybné. Lze si tak představit, že toto absolutní vakuum vyplňuje prázdný prostor mezi částicemi hmoty. Obecnou vlastností vakua ve Vesmíru je pak vznik podtlaku, kterým dochází k nasávání hmoty (přitažlivá síla vakua). **Podle mne tento podtlak teoreticky předpokládá vakua nehybných nebo téměř nehybných bodů časoprostoru v rámci hmoty ale i v rámci mezihvězdného a meziplanetárního prostoru v našem Vesmíru je prvotní příčinou existence přitažlivých sil ve Vesmíru, protože způsobuje koncentraci a rotaci hmoty v rámci planet, hvězd apod. a v rámci ní vzniku dostředivých, resp. přitažlivých sil, a zejména gravitace a bude příčinou zastavení současného rozpínání Vesmíru, poté co objem vakua v našem Vesmíru dosáhne kritického bodu, který bude znamenat rovnováhu shora uvedených odpudivých a dostředivých (přitažlivých) sil našeho Vesmíru.** Naš Vesmír se tak bude podobat velkému řetízkovému kolotoči v pohybu, kde bude vyvážená odpudivá síla působící na sedačky kolotoče jeho pohybem ve volném prostoru a dostředivá síla zajišťována na řetízkovém kolotoči řetězy a v našem Vesmíru shora uvedenou a popsanou přitažlivostí.

Přitažlivá síla neabsolutního vakua vůči hmotě pak na jedné straně způsobuje koncentraci hmoty do celků o větší hmotnosti, zároveň však způsobuje rozpínání Vesmíru vzhledem k tomu, že okolí našeho Vesmíru je zřejmě tvořeno absolutním vakuem (viz kapitola [VI.\) Vznik Vesmíru](#)).

Protože hmota je dle mého názoru tvořena body časoprostoru, které byly před vznikem Vesmíru nehybné a představovaly absolutní vakuum, kterému byla udělena nenulová rychlost střetem se světlem a tak vznikla hmota a světlo, resp. náš Vesmír (okolí našeho Vesmíru tak tvoří zřejmě body časoprostoru o nulové rychlosti, tj. absolutní vakuum, a světlo, tj. body časoprostoru o rychlosti světla), lze říci, že hmota, tedy body časoprostoru o nenulové rychlosti nižší než rychlost světla, má snahu se neustále vracet do těchto svých dvou původních stavů, světla a absolutního vakua. Vyzářením světla vzniklých termonukleárními reakcemi při spalení hvězd tak dochází podle mne uprostřed hmoty hvězd k soustředění absolutního vakua, které tvořilo před tím řidkou hmotu (nedokonalé, neabsolutní vakuum) v prostoru mezi částicemi hmoty. **Toto neabsolutní vakuum má tu vlastnost, že se smršťuje do jediného bodu** (příkladem nám může být plastová taška, ze které vyfoukneme vzduch a která se smrští), **stejně tak i hmota spálené hvězdy obklopující tento její střed z absolutního vakua se bortí do středu tohoto útvaru, tj. neutronové hvězdy či černé díry.** Lze si rovněž představit propojení tohoto středu černé díry tvořeného absolutním vakuem s okolím našeho Vesmíru, tvořeného zřejmě absolutním vakuem (viz kapitola [VI. Vznik Vesmíru](#)).

V.) Teorie paradoxu cestování časem

Cestování časem si lze podle mne představit jako nastoupení do vlaku, který jezdí rychlostí světla pořád dokola, a protože nejvyšší rychlostí je rychlost světla, tak hodiny v tomto vlaku stojí (tj. pořád jsou na časovém bodu 0 od vzniku konkrétního světla, v případě nejstaršího elektromagnetického vlnění v okamžiku nula od vzniku Vesmíru), protože, kdyby se pohybovaly, tak by jejich rychlost připočtená k rychlosti vlaku musela být vyšší, než je rychlost světla, což by bylo v rozporu s předpokladem maximální rychlosti světla ve Vesmíru. Vlak s rychlostí světla musí jezdit dokola, abychom ho mohli dohonit, a zároveň v okamžiku, kdy do něho nastupujeme, musíme jet shodnou rychlostí. V praxi jde o problém zpomalení světla, který byl současnou vědou již úspěšně vyřešen (viz: <http://maartin.blog.cz/0703/cestovani-casem-je-zrejme-mozne-prostrednictvim-rotace-zpomaleneho-svetla>) nebo zrychlení na rychlost světla.

Nyní k paradoxu cestování časem:

Jestliže bychom se přesunuli do minulosti, a to do doby, kdy žili naši rodiče, a tyto bychom zavraždili, pak bychom se nemohli v budoucnosti narodit a nemohli bychom se rovněž v této budoucnosti přesunout do minulosti.

Nyní k mému pokusu o řešení paradoxu cestování časem:

Podle mé filosofie:

- 1.) Absolutní vakuum čili vzduchoprázdno je dle mého názoru tvořeno jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru) o nulové rychlosti a nulové relativistické hmotnosti, příp. roztaženou do časoprostoru jako neabsolutní vakuum.
- 2.) Hmota je tvořena dle mého názoru nekonečným počtem částic (bodů časoprostoru) o nulové relativistické hmotnosti a nenulové rychlosti nižší, než je rychlost světla c .
- 3.) Světlo, resp. elektromagnetické vlnění je dle mého názoru tvořeno konečným počtem částic (bodů časoprostoru) o nenulové relativistické hmotnosti, nulové klidové hmotnosti a rychlosti světla c .

Tyto identické body časoprostoru podle mne vyplňují celý náš Vesmír. Vždy tak jde o body časoprostoru, které se liší v případě absolutního vakua, hmoty a světla pouze rychlostí, kterou získávají a ztrácí vzájemnými srážkami, resp. vzájemným kontaktem, a dále rovněž svým množstvím. Podle mne každý bod časoprostoru představuje výše uvedený vlak s odlišnou rychlostí ubíhání času, tyto body časoprostoru buď stojí (jde o absolutní vakuum), nebo se pohybují rychlostí nižší než rychlost světla c (jde o hmotu) nebo se pohybují rychlostí světla c (jde o světlo), zároveň však pro celý Vesmír jako soustavu platí zákon zachování hybnosti a energie. To znamená, že dojde-li srážkou bodů časoprostoru k urychlení jednoho z nich, musí nějaký jiný bod časoprostoru naopak zpomalit.

Relativitu času tak podle mne představují hodiny umístěné ve vlaku (příčemž těmito vlaky jedoucími různou rychlostí jsou podle mne všechny body časoprostoru). Čím se pohybuje vlak (resp. určitý bod časoprostoru) rychleji, tím v něm jdou hodiny pomaleji. Zpomalením rychlejšího bodu časoprostoru srážkou s jiným pomalejším bodem časoprostoru dochází touto srážkou k zrychlení běhu času u zpomaleného bodu a zpomalení běhu času u zrychleného bodu časoprostoru. Pozn.: např. při srážce dvou kuliček, kdy první stojí a druhá do ní narazí, se první kulička dá do pohybu o stejném vektoru hybnosti jako druhá kulička a druhá kulička se zastaví, čili získá hybnost první kuličky.

Výše uvedené cestování časem pomocí kužele světla tak podle mne znamená zrychlení člověka (resp. zvětšení hybnosti jej tvořících bodů časoprostoru), který by nastoupil do vlaku pohybujícího se do kola rychlostí světla a zároveň zpomalení jiných bodů časoprostoru v tomto vlaku, tak aby celková hybnost a energie Vesmíru zůstaly zachovány dle fyzikální zákona zachování hybnosti a energie. Došlo by tak zřejmě k záměně člověka (resp. jej tvořících bodů časoprostoru) jedoucího ve vlaku rychlostí světla a jiného člověka (resp. jej tvořících bodů časoprostoru) pohybujícího se nižší rychlostí mimo tento vlak.

Časoprostor pak představuje všechny světočáry a každá světočára představuje souhrn bodů časoprostoru o nulové hmotnosti, které představují nekonečné množství poloh určitých bodů eukleidovského prostoru ve všech různých určitých časových okamžicích při zachování celkové hybnosti a energie všech bodů tohoto eukleidovského prostoru v určitém časovém okamžiku. Existuje tak zřejmě nekonečně mnoho variant dějin Vesmíru, přičemž každá cesta člověka časem ze současnosti do minulosti by zároveň změnila minulost i současnost dějin Vesmíru při zachování jeho celkové hybnosti a energie.

Mírnění rozporů, resp. srážek, resp. zachování stabilní energie a hybnosti člověka znamená zpomalování rychlejšího a zrychlování pomalejšího okolí, přičemž je třeba volit co nejmenší srážky, které podstatně nezmění hybnost a energii člověka (viz má Universální etika: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=719).

Jestliže pro každý bod časoprostoru, ze kterých je složen každý živý organismus, běží jiný čas v závislosti na rychlosti jeho pohybu (dle STR. A. Einsteina), znamená to přesah určitého integrálního živého organismu jak do minulosti tak do budoucnosti. Proto si možná integrální člověk pamatuje minulost, vnímá přítomnost a je schopen odhadnout budoucnost.

Relativitu času lze podle mne vysvětlit vlněním časoprostoru. De Broglieho vlny znamenají, že se vlní nejenom světlo (elektromagnetické vlny, tj. podle mne body časoprostoru o nulové hmotnosti, rychlosti světla c a konečném množství) ale i hmota (tj. podle mne body časoprostoru o nulové hmotnosti, nenulové rychlosti nižší než rychlost světla c a nekonečném množství). Toto vlnění si lze představit jako prostor plný bodů časoprostoru, tedy bodových částic o nulové hmotnosti, které představují polohu a hybnost částice eukleidovského prostoru v určitém časovém okamžiku vývoje Vesmíru (příčemž časoprostor znamená současnou existenci všech těchto jeho minulých, současných i budoucích bodů), které se samovolně pohybují, srážejí a předávají si tak hybnost (resp. se vlní) a zároveň dochází se změnou rychlosti těchto bodů časoprostoru k zpomalení, resp. k zrychlení běhu času u těchto bodů časoprostoru (viz mé předchozí příspěvky). Zvlněním časoprostoru dochází k růstu hustoty těchto bodů časoprostoru na určitém místě této vlny (čas zde běží pomaleji) a snížením hustoty těchto bodů časoprostoru na jiném místě této vlny (čas zde běží rychleji). Toto vlnění časoprostoru je podle mne důsledkem nenulové hybnosti a energie Vesmíru, který tak nelze zastavit, pouze může dojít k přeuspořádání bodů časoprostoru, aby se téměř nesráželi pouze dotýkali, jejich pohyb byl plynulý a spojitý (viz můj topic *Universální etika a Evoluce* viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=719&whichpage=7)

VI.) Vznik Vesmíru

Podle mého názoru je pohyb jakéhokoliv tělesa či částice **z hlediska fyziky, dán pohybem je tvořících mikročástic v mikrosvětě z hlediska fyziky mikrosvěta**, z nichž je složeno každé těleso či částice. **Polohu mikročástice a její hybnost však nelze určit podle fyziky mikrosvěta s absolutní přesností, pomocí de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti** lze pouze určit pravděpodobnost s níž se mikročástice bude nacházet v určitém místě prostoru. Toto bylo ověřeno pokusem, kdy byly vystřelovány za stejných vstupních podmínek fotony oproti šterbině, kdy tyto fotony dopady na různá místa, avšak na místě s největší pravděpodobností výskytu byl jejich dopad nejčastější.

Z toho plyne, že pohyb každého tělesa či částice musí být náhodný, protože je s výjimkou vnějších vlivů zcela dán pohybem mikročástic, které obsahují. **Tento pohyb jakéhokoliv tělesa či částice je s výjimkou vnějších vlivů zcela dán pohybem mikročástic, které obsahují, je jedinečný a náhodný, protože podle mého názoru lze každé těleso či částici dělit nekonečněkrát, než se dostaneme k fiktivní nedělitelné nejmenší částici. Jedině pohyb této nejmenší částice tak není náhodný, protože neobsahuje žádné dílí mikročástice, je kauzální. Těmito nejmenšími částicemi hmoty je podle mého názoru absolutní vakuum, čili nic, které je nehybné.**

Z Einsteinovy Speciální teorie relativity plyne, že pohybuje-li se foton čili mikročástice o nulové klidové hmotnosti rychlostí světla má nenulovou relativistickou hmotnost. Hmota podle mého názoru představuje nekonečně mnoho částic o nulové klidové hmotnosti a nenulové rychlosti menší, než je rychlost světla, absolutní vakuum (čili nic) pak jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru) o nulové klidové hmotnosti a nulové rychlosti. Z toho plyne, že podle mého názoru **naš Vesmír vznikl z absolutního vakuu, čili nic, kterému byla udělena někým nebo něčím nenulová rychlost, nejvýše pak rychlost světla.**

Náš Vesmír se vyznačuje neustálou **přeměnou kinetické energie na potencionální kinetickou energii a opačnou přeměnou potencionální kinetické energie na kinetickou energii, což v konečném důsledku znamená přeměnu hmoty na světlo a světla na hmotu.** Toto se děje vyzařením hmoty a opačně pohlcením fotonů světla hmotou, kdy roste rychlost částic hmoty a tím i její relativistická hmotnost dle Einsteinovy Speciální teorie relativity. Za kinetickou energii považují pohyb hmoty, případně částice s klidovou hmotností rovnou nule, jako je **foton světla, která má pouze kinetickou energii a nulovou potencionální kinetickou energii** dle Einsteinovy Speciální teorie relativity, tedy všechna energie světla je představována jejím pohybem a žádná jeho energie není představována hmotou, tedy potencionální kinetickou energií, kterou by bylo možné přeměnit na pohyb.

Dle kapitoly **VII. Fyzikální teorie relativistické energie** vznikl náš Vesmír z **jediného fotonu, zřejmě bodu prostoru o obrovské avšak konečné celkové energii, o čemž svědčí maximální rychlost světla fotonu o nulové klidové hmotnosti v našem Vesmíru.** V případě pohybu o rychlosti světla u tělesa o nenulové klidové hmotnosti by na tento pohyb byla spotřebována nekonečná energie, kterou náš Vesmír zřejmě nedisponuje. Z toho plyne, že maximální rychlost světla, která může být dosažena v našem Vesmíru, vyplývá z jeho konečné energie. Zároveň **foton** jako částice o nulové klidové hmotnosti a nulových rozměrech, což plyne mimo jiné z toho, že paprsky světla postupují prostorem nezávisle jeden na druhém, nemohou se srazit, **může dosáhnout libovolné konečné energie** (viz kapitola **VII. Fyzikální teorie relativistické energie**).

Proto se lze domnívat, že **svět, který existoval před vznikem našeho Vesmíru, byl tvořen takovými fotony o nulové, resp. nenulové klidové hmotnosti o obrovské konečné, resp. nekonečné energii dané jejich rychlostí světla a absolutním vakuem, tedy ničím, z nichž pak vznikl náš známý Vesmír.** Tato libovolná obrovská konečná energie těchto fotonů byla dána jejich rychlostí světla a jejich relativně vysokou avšak přesto nulovou klidovou hmotností, protože z kapitoly **IX. Aritmetika a geometrie nekonečna** vyplývá, že nula nemusí být vždy rovna nule stejně jako nekonečno není vždy rovno jinému nekonečnu. Vesmír pak vznikl přeměnou energie nějakého jediného fotonu o obrovské avšak konečné energii na prostor, jak se děje dodnes při roztahování Vesmíru. **Čas, hmotnost a délka** jsou podle **kapitoly VIII.** vlastnostmi energie, resp. pohybu, z čehož plyne, že **v našem Vesmíru souvisí s existencí tohoto jediného fotonu, a jsou jeho vlastností, která je závislá na vztažné soustavě pozorovatele.**

Vznik našeho Vesmíru tak dle mého názoru představuje pouhou podobu přeměny kinetické energie jediného fotonu světla o obrovské avšak konečné kinetické energie a nulové potencionální kinetické energie (viz výše) na potencionální kinetickou energii, jde tak o zhmotnění jediného fotonu světla jeho zpomalením na hmotu. Toto zpomalení jediného fotonu o obrovské energii je v kosmologii dle mého názoru nazýván **velký třesk** a stojí u počátku Vesmíru.

K zpomalení jediného fotonu světla na hmotu podle mne došlo srážkou světla o obrovské energii s absolutním vakuem, kde došlo k přerozdělení nekonečna bodů časoprostoru absolutního vakua, které podle mne (viz výše) tvoří světlo, ve prospěch je obklopujícího absolutního vakua, tvořeného jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru). Došlo tak jakoby k rozředění světla absolutním vakuem.

Přeměna prapůvodního jediného fotonu o obrovské energii a okolního absolutního vakua (čili ničeho) při vzniku Vesmíru z čisté kinetické energie na potenciální kinetickou energii, tedy na hmotu a její pohyb, tedy její kinetickou energii, tak dle mého názoru na jedné straně umožňuje popsat okolí našeho Vesmíru jako čistě kinetickou energii, jako světlo o obrovské, resp. nekonečné energii a absolutního vakua (čili ničeho). Podle mého názoru pohyb (čistá energie), která rozpohybovala absolutní vakuum (čili nic), představuje samotného Boha tvořeného vším tímto světlem o obrovské, resp. o nekonečné energii (Ježíš údajně Kristus řekl: "Já jsem světlo světa", Jan 8,12, viz kapitola bod 13. [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#), [x\) Svět světla](#), [y\) Proč Bůh dopustí zlo ve světě](#)) jako protějšek absolutního vakua (čili ničeho, resp. Dábla), a zároveň umožnilo vznik života, resp. života člověka v rámci tohoto jediného fotonu o obrovské, avšak konečné energii a absolutního vakua (čili ničeho) z nich vzniklé hmoty v našem Vesmíru. Jde tak ve skutečnosti o akt stvoření v náboženském smyslu.

** Toto pojetí vzniku Vesmíru odpovídá biblickému aktu Božího stvoření nebe a Země z ničeho, odpovídá rovněž aristotelovské teologii a zároveň prvnímu rozumovému důkazu Boží existence dle Sv. Tomáše z jeho díla Suma teologická o prvním hybateli, podle kterého musí vše, co je pohybováno, být pohybováno něčím jiným.*

** Toto mé pojetí vzniku Vesmíru, resp. hmoty ze světla a absolutního vakua jejich srážkou, resp. zředěním, resp. zpomalením světla o obrovské energii absolutním vakuem o celkové nulové energii při velkém třesku vychází z židovského, resp. kabalistického teologického popisu vzniku Vesmíru. Podle [židovské kabaly Jicchak Luria](#)(1534-1570) klade na počátek Boží sebeobmezení, ustoupení do sebe sama (cimcum). Koncept cimcumu je jedním z nejodvážnějších pokusů v dějinách domyslet do konce creatio ex nihilo, stvoření z ničeho, aby mohlo existovat cokoli mimo samotného Boha, musel Bůh ve svém nekonečném, všeprostupujícím bytí (Ejn sof, doslova není konce) vytvořit prázdný prostor ([rozumněji absolutní vakuum, Dábla stvořeného takto Bohem](#)). Zatímco akt cimcumu zakládá samu možnost stvoření, druhá fáze stvoření teosofického procesu, ševirat kelim, je spjata s vlastním tvůrčím procesem, který se odvíjí pronikáním světelného paprsku substance Ejn Sof do uprázdněného prostoru. V první fázi, nazývané svět pléromatu-tj. plnost Božího světla ([rozumněji elektromagnetického záření, resp. světla, viz kapitola: x\) Svět světla](#)), povstala jako první a nejvyšší manifestace božské esence nebeský člověk-Adam Kadmon, z jehož očí, uší, nosu a úst vytryskla světla sefir, sfér, ([rozumněji časoprostorových rozměrů](#)), Božích sestupných emanací, jež zprvu tvořila nerozlučnou jednotu. Protože se však tato světla vyzářila v podobě jednotlivých, chaoticky promísených bodů (tzv. olam ha nekudot, svět bodů, nebo též olam ha tohu, svět chaosu) a stvořitelský záměr od počátku předpokládal existenci konkrétních završených forem, jež se měly objevovat postupně dle předem určeného plánu, byly utvářeny zvláštní "nádoby", kelim, jejichž cílem bylo světlo Ejn sof podržet a nasměřovat k plnění konkrétního účelu. Nádoby odpovídající třem horním sefirám z celkem 10 sefir (Keter-koruna, Chochma-moudrost, Bina-poznání) svůj díl světla přijaly, avšak ten, který byl určen pro sedm dolních, vytryskl naráz v plné síle, nádoby jej neudržely a pod jeho náporem praskly a roztrhly se. Jiskry božského světla se částečně odrazily zpět do svého zdroje, ale většina jich spadla dolů do volného prostoru a smísila se s úlomky rozbitých nádob. Tak do světa zároveň s jeho stvořením proniklo zlo, které z těchto úlomků vzniklo a zahnízdilo se na všech úrovních kosmického procesu. Svaté jiskry byly překryty a uvězněny zlými, nečistými silami nazývanými v kabale klipot (množné číslo od klipa, tj. kůra, slupka, skořápka). Zlo se přimklo ke svatosti jako skořápka k jádru, a proto všechno, co existuje, v sobě nese onu původní prasklinu, vše je poznamenáno nedostatečností a žádá si nápravy, po níž má přijít mesiáš. ([viz kapitola: 1.\) Sloučení duchovních a přírodních \(exaktních\) věd](#)).*

Literatura:

Příběhy rabi Nachmana, Argo, 2005, s.29 a násl.

Casariil Guy, Rabi Šimon bar Jochaj a kabala, RI-EL/CAD Press, Bratislava, 1996

Tajemství kabaly(Decoding the Past: Secrets of Kabbalah), USA 2006, 46 min., produced by Towers Productions, Inc. for History Channel, 2006 A&E Television Networks, LLC., 2012 FILMEXPORT HOME VIDEO s.r.o.

Diskuse:

Komentář:

----- Original Message -----

From: "jan schneider" <<mailto:jschneider@seznam.cz>>

To: <<mailto:ak-gruza@cbox.cz>>

Sent: Wednesday, March 14, 2007 9:38 AM

Theme: fyzikální teorie pravděpodobnosti.

> 1. odst. 1. -poslední věta: Nulová hmotnost znamená pouze nepřítomnost potenciální energie, ale nikoli hmoty. viz poznámka v níž je správně řečeno, že se neustále mění hmota na fotony a fotony na hmotu. veškerá hmotnost fotonu je obsažena v jeho kinetické energii. Tvrzení v této větě je nesprávné.

> 2. Tvrzení o reálné, fyzikální existenci bodu je stejným nesmyslem. Bod je jen abstraktní matematická záležitost. Vše co je reálné ve Vesmíru a z čeho a čím je tvořen Vesmír má objem. I ta placatá superstrunná dvoubrána, pokud vůbec existuje, musí mít svou tloušťku byt' extrémně nepatrnou. Neumím si představit nic, co by kmitalo v teoreticky přesné dvourozměrné ploše. Z toho vyplývá, že všechny geometrické tvary, které nejsou třírozměrné, jsou teoretickou, abstraktní záležitostí a nemohou popsat realitu, mimo snad průběh času, nebo teploty. Ale nejspíš ani to ne.

> 3. Vesmír nemá jinou než kvantovou povahu. Není možné, aby byl současně takový a onaký. Důkazy založené na chování světla jsou iluzí. Ani trajektorie fotonu není spojitá. Proto operace s nekonečny, absolutismy a spojitostmi při popisování povahy Vesmíru a jeho hmoty jsou nepřipustné. Mezi abstraktní matematikou a realitou jsou rozdíly, které nelze nerespektovat. Hmota ve svém mikru není složitá, že se tak Bohu líbilo, ale proto, aby mohla vůbec existovat. A její existence je podmíněna neexistencí i byt' jednoho nekonečna. Vesmír musí být v jakémkoliv svém měřítku vždy drsný! Princip pravděpodobnosti je všudy přítomný.

> 4. Axiomatické připsání naprosto pustého prázdného prostoru je přímá cesta do pekel. Protože je čtyřrozměrný, je mnohem logičtější axiomaticky připustit prostor ve své možné i nekonečné velikosti, v němž je přítomen čas. Aby to bylo možné, musí v něm být přítomna dynamická struktura. To může zajistit pouze struktura fyzikálního vakua. Předpoklad, že tato struktura svými vibracemi za přesných podmínek vytváří hmotu a zároveň zajišťuje její kvantovou povahu, je jediné možné vysvětlení. Kde jinak končí fyzikální vakuum a začíná totálně pustý prostor? I kdybych přistoupil na to, že kvantovou pěnu je schopen vytvářet pouze příslušný zákon nikoliv struktura, která se podle tohoto zákona chová, tak, kde je zákon o tom, že výskyt kvantové pěny končí s hranicí Vesmíru. Logicky by se tato pěna musela vyskytovat v každém prostoru v celé jeho velikosti. Z toho vyplývá, že existence naprosto pustého prostoru je tak nepravděpodobná, že jeho existenci je nutno dokázat nejméně jedním, ale silným, důkazem.

> 5. V textu předpokládáte existenci fotonů před vznikem Vesmíru, pokud bych to měl přijmout, tak prostor musí být plný fotonů o nulové hmotnosti. Občas z nějakého vznikne Vesmír. To se máme na co těšit, pokud nulové fotony jsou i v prostoru našeho Vesmíru. Nejspíš v něm asi nejsou, když za miliardy let v něm žádný další nevznikl.

Jan Schneider

Odpověď autora:

Vážený pane Jane Schneidere,

podle mého názoru předpokladem, aby z fotonu mohl vzniknout Vesmír, tedy aby se foton přeměnil na hmotu nového Vesmíru, je, že tento foton disponuje dostatečně obrovskou energií. To, že foton o rychlosti světla může mít libovolnou energii, plyne ze Speciální teorie relativity, kdy energie fotonu světla $E = c^2 \cdot m_0 / \sqrt{1 - (v^2/c^2)} = c^2 \cdot 0 / 0 = \text{libovolné číslo}$, kladné či záporné, tj. hmota či antihmota, konečné či nekonečné, kde E je relativistická energie, m_0 klidová hmotnost fotonu rovna 0, c rychlost světla, v rychlost fotonu rovná rychlosti světla c . Přeměna fotonu o rychlosti světla o menší než obrovské energii, potřebné pro vznik nového Vesmíru, na hmotu, ne sice o objemu nového Vesmíru, je i v našem Vesmíru běžnou záležitostí při pohlcení fotonu hmotou. Domnívám se, že v našem Vesmíru neexistuje foton o rychlosti světla s dostatečně velkou, resp. obrovskou energií pro vznik nového Vesmíru, kdyby takový foton o rychlosti světla o takové obrovské energii existoval, tak by z něj mohl vzniknout rovněž nový Vesmír.

To, že foton je tvořen pouze kinetickou energií, vyplývá ze Speciální teorie relativity, kde kinetická energie fotonu $E_k = E - m_0 c^2 = E - 0 = E$, kde E je relativistická energie fotonu světla dle vztahu viz výše, m_0 klidová hmotnost fotonu rovna 0, c rychlost světla.

S pozdravem

V Hustopečích 15.3.2007, Dalibor Grůza,

Komentář:

----- Original Message -----

From: "jan schneider" <jschneider@seznam.cz>

To: "JUDr. Dalibor Grůza Ph.D." <ak-gruza@seznam.cz>

Sent: Thursday, March 15, 2007 3:41 PM

Theme: Re: fyzikální teorie pravděpodobnosti.

Děkuji za odpověď. Přiznám se, že jsem odpověď ani nečekal. Nejsem ani fyzik ani matematik. Jsem jen ten, kterého tyto věci velmi zajímají, proto mám hlavu plnou otázek.

Váš text pochopit mi nedělá žádné potíže. To s čím mám potíže je, že Vaše teorie nemá znak komplexnosti.

Její historie nezačíná od počátku, ani není přesvědčivá, že předchozí logicky vyplývající historie, je reálně možná. Podle Vašeho vysvětlení a teorie Vesmíru předcházela existence nespecifikovaného počtu fotonů neobvyklých vlastností, které mohou existovat v prostoru - neprostoru, (V čem existovaly? Ve vakuu nebo v pustotě bez rozměru a času?). V této množině prafotonů se vyskytovaly některé, u nichž potenciální energie je tak vysoká, že jejich explozí vznikl Vesmír. Existence těchto fotonů je podivná, protože byly a kdesi někde ještě jsou a existují samy o sobě bez svého partnera - hmoty. Nepochybně Einsteinovy vzorce jsou v pořádku, ale pokud je chcete takto použít, musíte najít jeho další, kterým prokazuje ve své teorii možnost existence fotonu jako takového sama o sobě, nevznikajícího jen pouze v bezčasí jsoucího a zanikajícího jen při vzniku nějakého Vesmíru.

Co se týče Vámi citovaného vzorce. Jestliže vzorec něco připouští teoreticky, vůbec to není důkaz, že to něco také může existovat, byť by se jednalo o tak slavný vzorec, jako je tento. To je jedna věc.

Druhá. Jak se slučuje Vaše tvrzení, Vaše představa o extrémně nízké teplotě ve vzdálenostech miliardy světelných let od Země, se změřenými teplotami vakua pomocí spec. přístrojů na družicích ve vzdálenostech, které prý dosahují jen malého čas. úseku před zprůhledněním Vesmíru? Podle toho co vím, reliktní záření je v celém prostoru Vesmíru teplotně homogenní.

Vážený pane doktore, nechtěl bych, aby jste si myslel, že chci Vaši, nesporně s velkým úsilím propracované teorii škodit, ale nemohu si pomoci z mého pohledu není dokonalá. Mnohá tvrzení založená jen na matematické či jiné teorii je nutno experimentálně prověřit a dokázat. Teorii relativity bylo uvěřeno, až se prokázalo, že se světelné paprsky skutečně okolo silně gravitačních těles zakřivují a až byly objeveny gravitační čočky.

Za třetí. Jen malá paličská otázka. Může vůbec reálně existovat foton, který má schopnost nakumulovat tolik energie, aby stačila na celý Vesmír? Co by to bylo za částici a KDO BY JI STVOŘIL?

Jan Schneider

VII.) Fyzikální teorie relativistické energie

1. Reálně existující pohybující se nebo nehybný bod časoprostoru je zřejmě foton, částice o nulové klidové hmotnosti o rychlosti rovné nebo nižší, než je rychlost světla.

K bodu 1.:

1.1 Podle současných poznatků fyziky mikrosvěta jsou fotony zvláštní druh částic, které mají nulovou klidovou hmotnost.

1.2 Dráha (trajektorie) pohybujícího se nebo nehybného bodu prostoru, fotonu, v čase tak odpovídá existenci spojitého časoprostoru dle Einsteinovi teorie relativity.

1.3 V případě, že se fotony, zřejmě body prostoru, tedy částice o nulové klidové hmotnosti pohybují rychlostí světla c , mají tyto fotony dle vztahu pro relativistickou hmotnost dle Einsteinovy Speciální teorie relativity $m = m_0 / \sqrt{1 - (v^2/c^2)}$, kde v je rychlost fotonu rovna c , c rychlost světla, m_0 klidová hmotnost částice nebo tělesa, m relativistická hmotnost,

nenulovou relativistickou hmotnost a tím i nenulovou energii z Einsteinova vztahu pro energii $E = mc^2$. I v tomto případě se však jedná o pohybující body prostoru, což plyne z poznatků oboru fyziky zvaného optika, která vychází z poznatku, že i paprsky, které se navzájem protínají, se neovlivňují a postupují prostředím nezávisle jeden na druhém. Tento poznatek potvrzený zkušeností se ve fyzice nazývá princip nezávislosti chodu světelných paprsků. Tomu odpovídá popis fotonů tvořících světelné paprsky jako bodů časoprostoru, protože to by vysvětlovalo výše uvedený princip nezávislosti chodu světelných paprsků.

1.4 V případě, že jsou fotony, tedy částice o nulové klidové hmotnosti v klidu, nebo se pohybují o rychlosti nižší, než je rychlost světla, mají tyto částice nulovou relativistickou i klidovou hmotnost a nulovou energii, to vše dle výše uvedených Einsteinových vztahů pro relativistickou hmotnost $m = m_0 / \sqrt{1 - (v^2/c^2)}$ a pro energii $E = mc^2$. Protože nulová hmotnost znamená nepřítomnost hmoty, která podle mého názoru je nutná ke vzniku jakékoliv složitější prostorové (o nenulovém rozměru) částice a tělesa, lze říci, že nulové relativistické a klidové hmotnosti a nulové energii odpovídá pohybující se nebo nehybný bod časoprostoru, který rovněž splňuje tyto hmotnostní a energetické požadavky.

(také viz <http://physicsmathforums.com/showthread.php?t=16>)

2. Reálně existující body časoprostoru, zřejmě fotony jsou základem všech druhů hmoty (resp. antihmoty), světla a vakua.

- Světlo, resp. elektromagnetické vlnění (dále též světlo) je pohyb reálně existujících bodů časoprostoru o rychlosti světla o nenulové (relativistické) hmotnosti.
- Hmota (resp. antihmota) je nekonečný počet pohybujících se reálně existujících bodů časoprostoru o rychlosti nižší, než je rychlost světla, o celkové nenulové (relativistické i klidové) hmotnosti.
- Absolutní vakuum (absolutní prázdno) je tvořeno jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru) o celkové nulové (relativistické a klidové) hmotnosti, příp. roztaženou do časoprostoru jako neabsolutní vakuum.

K bodu 2.:

2.1 Stejný bod časoprostoru absolutního vakua je dle mého názoru základem všech fyzikálních veličin, zejména mám na mysli základní fyzikální veličiny času, délky (resp. prostoru) a hmotnosti ze vztahu pro hybnost $p = m \cdot v$. Pro relativistickou hmotnost bodu časoprostoru absolutního vakua platí $m = m_0 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$, kde m_0 je klidová hmotnost bodu časoprostoru absolutního vakua rovná 0, pro kterou je hustota $\zeta = 0$ a objem je rovněž $V = 0$ (kde délka $a = 0$, šířka $b = 0$, výška $c = 0$), v je rychlost bodu časoprostoru absolutního vakua rovná 0, pro kterou dráha $s = 0$ a čas $t = 0$, a c je rychlost světla. Z nekonečna těchto bodů časoprostoru absolutního vakua je složena veškerá hmota, antihmota a elektromagnetické vlnění, např. světlo, jejichž hmotnost je dána hustotou těchto bodů, čas, jehož doba je dána rozložením těchto bodů v čase, a délka, která je dána rozložením těchto bodů v prostoru. Při nenulové hodnotě hmotnosti, času a délky tak vždy jde o nekonečno těchto bodů časoprostoru absolutního vakua, vždy však půjde o různě hustá nekonečna. (viz bod 12. této kapitoly)

2.2 Celková energie a rovněž tak celková relativistická hmotnost, které jsou vždy stejné jak z hlediska pozorovatele, tak z hlediska pohybujícího se tělesa, je podle mne dána počtem časoprostorových bodů absolutního vakua, které tvoří klidové nebo pohybující se těleso v čase. Podle mne časoprostor znamená, že např. veličiny prostoru, tedy délka, šířka a výška se mohou změnit v čas a naopak. Příkladem je kontrakce délek a dilatace času při zvyšující se rychlosti podle STR, kde se při konstantní energii a relativistické hmotnosti body časoprostoru absolutního vakua tvořící délku prostoru přemění v body časoprostoru absolutního vakua tvořící jeho čas. Jinými slovy z hlediska pohybujícího se tělesa dojde ke kontrakci (zkrácení) jeho délky (rozředění bodů časoprostoru absolutního vakua délky tělesa) a dilataci (prodloužení) času (zahuštění bodů časoprostoru absolutního vakua času, který pak trvá déle), a to při konstantní energii a relativistické hmotnosti z hlediska pozorovatele i pohybujícího se tělesa. Růst hmotnosti pohybujícího se tělesa oproti tělesu v klidu souvisí s výše uvedeným zahuštěním (růstem počtu) bodů časoprostoru absolutního vakua v čase, tedy s výše uvedenou dilatací času z hlediska pohybujícího se tělesa, kdy se jak z hlediska pozorovatele tak z hlediska pohybujícího se tělesa zvětší celkový počet časoprostorových bodů absolutního vakua tvořících pohybující se těleso v čase v důsledku větší hustoty těchto bodů v dilatovaném čase. To, že se při zrychlujícím pohybu tělesa přeskupují body časoprostoru absolutního vakua tvořící délku z jeho hlediska do bodů časoprostoru absolutního vakua tvořících čas z jeho hlediska (jde o kontrakci délek a dilataci času) je dáno zřejmě vlastnostmi časoprostoru jeho zakřivením, tedy vlivem nejvyšší dosažitelné rychlosti světla ve Vesmíru.

2.3 Navrhují pokus pro prokázání této teorie bodů časoprostoru absolutního vakua jako společného základu hmoty, světla, resp. elektromagnetického vlnění času a délky, resp. prostoru (jakéhosi éteru) navrhuji pokus, kdyby došlo k urychlení vakua na světlo v obřích urychlovačích schopných dosáhnout u urychlovaných částic v tomto případě rychlosti blízkých rychlosti světla, došlo by tak k přeměně vakua na světlo a potvrzení výše uvedené teorie. Další pokus, jestliže objekt A, který se pohybuje určitou rychlostí vyšle světelný paprsek, pak se body časoprostoru představující čas a dráhu objektu A, přemění na body časoprostoru představující další světelný paprsek jdoucí souběžně a bezprostředně sousedící s prvním světelným paprskem. Dojde tak k absorpci rychlosti ve prospěch širší světelného paprsku. Naopak posvítím-li světelnými paprskem proti pohybujícímu se objektu B dojde z hlediska toho objektu B k zúžení tohoto světelného paprsku. Vytvoření souběžného a bezprostředně sousedícího paprsku se v energetické rovině projeví jako zvýšení jeho energie, resp. jako zmnožení energie (relativistické hmotnosti) jeho fotonů, resp. vznik nových fotonů. A zúžení světelného paprsku jako naopak pokles jeho energie (viz Dopplerův jev). Třetí fyzikální pokus, který je možno navrhnout k prokázání teorie relativity jako výše uvedené teorie transformace časoprostorových bodů vakua je srovnání obsahů ploch vzniklých dopadem fotonů světla na stínítko vyslaného z nehybného a pohybujícího se objektu, přičemž obsah plochy světla dopadeného na stínítko z objektu pohybujícího proti stínítku bude zřejmě větší.

(viz: bod 12. této kapitoly , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=728&whichpage=8, http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=932 , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=933)

3. Pohybující se nebo nehybné reálně existující body časoprostoru jsou spojitě, rovněž jejich pohyb je spojitý. Tyto body do sebe nenarážejí, pouze se dotýkají a vyplňují celý časoprostor.

K bodu 3.:

3.1 Tento poznatek vychází z poznatku prostoru jako kontinua-spojivosti, kterému odpovídá rovněž poznatek Einsteinovy moderní teorie relativity o časoprostoru jako kontinuu.

4. Pohyb reálně existujících hmotných částic a těles (o nenulové relativistické hmotnosti) je nespojitý. Narážejí do sebe a tím si předávají hybnost.

K bodu 4.:

4.1 Tento poznatek vychází z nespojitě povahy vakua, hmoty a světla, kdy tyto druhy uskupení bodů prostoru mohou existovat vedle sebe, aniž by jedno spojitě přecházelo v druhé, co se týká jejich energie nebo hybnosti. Tyto částice a tělesa do sebe běžně narážejí.

5. Spojitá povaha všech reálně existujících bodů časoprostoru a jejich pohybu je příčinou vzniku všech druhů fyzikálních silových polí.

K bodu 5.:

5.1 Podle mého názoru silová pole nejsou příčinou vzniku pohybu částic a těles uvnitř silových polí, nýbrž pohyb částic a těles uvnitř silových polí je příčinou vzniku silových polí.

5.2 Pohyb reálně existujících bodů částice nebo tělesa jako zdroje gravitačního pole nebo částice a tělesa s nábojem jako zdroje elektrického pole se přenáší dotykem na okolní reálně existující body hmoty, světla, resp. elektromagnetického vlnění a vakua a způsobuje spojitý (společný) pohyb těchto reálně existujících bodů zdroje silového pole a okolí. Jinými slovy vysoká nebo nízká hybnost pohybu určitým směrem reálně existujících bodů částice nebo tělesa jako zdroje silového pole se přenáší dotykem spojitého prostoru bodů na reálně existující body hmoty, světla, resp. elektromagnetického vlnění a vakua okolí zdroje silového pole a tyto reálně existující body okolí začínají kroužit okolo zdroje silového pole. Při tomto krouživém pohybu vzniká kinematická dostředivá síla, pro kterou platí $F_d = ma_d = mv^2/r$, kde m je hmotnost, a_d dostředivé zrychlení, v rychlost a r poloměr kružnice. Tato dostředivá síla způsobuje vznik silového pole působením na jednotlivé reálně existující body vakua, světla a hmoty okolí zdroje silového pole. Rovněž podle klasické fyziky při obíhání umělé družice Země je dostředivou silou síla gravitační.

5.3 Silové pole gravitační nebo elektrické tak jsou ve skutečnosti pohybové soustavy se spojitým (společným) pohybem částice nebo tělesa jako zdroje této pohybové soustavy a částic a těles okolí.

5.4 Pohlcování okolních pohybujících se bodů prostoru hmotou je příčinou gravitační síly, která tak přitahuje hmotu, vlnění i prostor.

5.5 Matematický lze tento jev vyjádřit vztahem pro **rovnovážnou sílu** $F_1 = \Delta E/s = [(E_1 - E_2)V_1/(V_1 + V_2)]/s$ pro dvě sousední hybnostní pole, resp. hmotná tělesa, resp. částice (dále též hybnostní pole) fyzikálního makrosvěta, kde F_1 je odpudivá síla prvního hybnostního pole v případě kladné hodnoty a přitažlivá síla tohoto hybnostního pole v případě záporné hodnoty, ΔE změna celkové relativistické energie pozorovaného hybnostního pole, $E_1, 2$ je celková hodnota relativistické energie zvolených hybnostních polí, $V_1, 2$ je objem daných hybnostních polí, s vzdálenost středů sousedních částic, resp. hmotných těles, resp. sousedních hybnostních polí, Δt čas vzájemného působení hybnostních polí a t celkový čas vyrovnání hybnosti částic v důsledku srážky částic. Vycházím přitom z toho, že $\Delta E = \Delta W = F \cdot s$, kde ΔW je práce, resp. energie, kterou je nutno vykonat k obnovení rovnováhy, a to silou F (dále jen rovnovážná síla) působící na dráze s nutnou k obnovení rovnováhy srážkami částic po dobu t . Vycházím přitom z toho, že dojde k vyrovnání E_1 a E_2 za dobu t , jinak neplatí druhá část výše uvedeného vzorce pro rovnovážnou sílu a uplatní se pouze prvá část tohoto vzorce, což je dáno přetlakem, resp. podtlakem vzhledem k sousednímu hybnostnímu poli. **Síly způsobené přetlakem, resp. podtlakem sousedních hybnostních polí jsou tak podle Filosofie rovnováhy fyziky důvodem veškerého pohybu ve Vesmíru.**

6. Povaha fotonu jako bodu prostoru a konečná energie Vesmíru jako izolované soustavy je zřejmě příčinou maximální rychlosti světla c u hmotných těles (s nenulovou klidovou hmotností) a fotonů (s nulovou klidovou hmotností) v časoprostoru.

K bodu 6.:

6.1 Podle Einsteinovy Speciální teorie relativity rychlost hmotného tělesa (o nenulové klidové hmotnosti) rovná rychlosti světla vyžaduje nekonečnou energii, což plyne z jeho rovnic pro relativistickou hmotnost $m = m_0/\sqrt{1-(v^2/c^2)}$,

kde v je rychlost hmotného tělesa rovna c , c rychlost světla, m_0 klidová hmotnost tělesa, m relativistická hmotnost a pro energii $E = mc^2$, protože $m = m_0/0 = m_0/(x/\infty) = m_0 \cdot \infty/x = \infty$, kde x a m_0 jsou nenulová konečná záporná nebo kladná čísla.

6.2 Těleso o nenulové klidové hmotnosti se skládá z nekonečného počtu bodů prostoru, zřejmě fotonů, částic o nulové klidové hmotnosti. Pohyb tohoto tělesa o rychlosti světla znamená, že každý bod prostoru tohoto tělesa, zřejmě foton by se musel pohybovat rychlostí světla. Vzhledem k nenulové energii každého bodu prostoru, zřejmě fotonu, který se pohybuje rychlostí světla, by u nekonečna bodů prostoru tvořících těleso byla potřebná nekonečná energie k uvedení tohoto tělesa do pohybu o rychlosti světla. Vzhledem k tomu, že Vesmír má zřejmě konečnou klidovou hmotnost a rychlost nižší, než je rychlost světla, tedy konečnou energii jako izolovaná soustava, lze se domnívat, že by ani celková energie Vesmíru nestačila k uvedení tělesa o nenulové klidové hmotnosti do pohybu o rychlosti světla.

6.3 Podle Einsteinovy Speciální teorie relativity rychlost světla fotonu (o nulové klidové hmotnosti) znamená libovolnou konečnou energii $E = mc^2$, což plyne z jeho rovnice pro relativistickou hmotnost $m = m_0/\sqrt{1-(v^2/c^2)}$, kde v je rychlost fotonu rovna c , c rychlost světla, m_0 klidová hmotnost fotonu rovná nule, m relativistická hmotnost, protože $m = m_0/0 = 0/(-x/\infty) = (-x/\infty)/(-x/\infty) = -x \cdot \infty/x = \infty$, kde x je nenulové konečné záporné nebo kladné číslo. Relativistická hmotnost m je tedy rovna libovolnému kladnému nebo zápornému nenulovému číslu podle výsledku podílu a druhu nekonečen v tomto podílu.

6.4 Výše uvedený poznatek o libovolné energii fotonu o rychlosti světla plyne rovněž z teorie fotonu jako bodu časoprostoru. Libovolný foton o rychlosti světla má nenulovou energii a je zřejmě bodem prostoru o této rychlosti a energii (viz bod 1. této kapitoly). Konečný počet těchto bodů prostoru vedle sebe představuje opět bod prostoru, jinak by musel být počet těchto bodů prostoru nekonečný. Z toho plyne, že foton o rychlosti světla jako bod prostoru složený z libovolného konečného počtu fotonů o rychlosti světla, zřejmě bodů prostoru má opět libovolnou konečnou energii. Vzhledem k tomu, že Vesmír má zřejmě konečnou klidovou hmotnost a rychlost nižší, než je rychlost světla, tedy konečnou energii jako izolovaná soustava, lze se domnívat, že i kdyby foton použil energii celého Vesmíru, dosáhl by pouze rychlosti světla nikoliv rychlost vyšší. To odpovídá vzniku celého Vesmíru z jediného bodu prostoru, zřejmě fotonu (viz bod 10. této kapitoly).

7. Pohyb všech reálně existujících hmotných částic a těles (o nenulové relativistické hmotnosti) směřuje k vytvoření spojitého pohybu obdobnému spojitému pohybu všech reálně existujících bodů časoprostoru. Tedy ke stálé hybnosti všech hmotných částic a těles, kdy se tyto téměř nebudou srážet a jejich hybnost bude trvalá dle zákona o zachování hybnosti (důkazem je již současné homogenní uspořádání Vesmíru z hlediska velkých prostorových úseků a konečná energie Vesmíru jako izolované soustavy, která dle mého názoru vyplývá z maximální rychlosti světla).

K bodu 7.:

7.1 Při srážkách hmotných částic a těles (o nenulové relativistické hmotnosti) dochází k vyrovnávání jejich hybnosti, podle zákona zachování hybnosti a podle třetího pohybového zákona akce a reakce, podle kterého síly, kterými na sebe působí dvě tělesa, jsou stejně velké, navzájem opačného směru a současně vznikají a zanikají.

7.2 Pohybový účinek stejně velkých sil akce a reakce nemusí být stejný. Srazí-li se např. dvě koule různých hmotností, uvede síla akce kouli s menší hmotností do pohybu s větším zrychlením než koule s větší hmotností, na kterou působí síla reakce. Zrychlení těles, které na sebe působí akcí a reakcí, závisí nejen na velikosti síly, ale také na hmotnosti těles, což vyplývá z druhého pohybového zákona $a = F/m$, kde a je zrychlení, F je síla a m je hmotnost.

7.3 Srážky mikročástic, jejichž počet je do jisté míry pravděpodobnosti náhodný, které tvoří tělesa makrosvěta, a tudíž jsou základem srážek v našem světě (makrosvětě z hlediska fyziky), jsou věci náhody a pravděpodobnosti. Vezmeme-li pouze dvě takové mikročástice, tak po každé jejich srážce dle de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze jejich další pohyb stanovit pouze neurčitě, na základě pravděpodobnosti, což tím pádem platí rovněž o jejich další srážce. Nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročástic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročástic, kdy pohyb všech mikročástic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročástic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročástic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o **mechanický základ evoluce**). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

7.4 Konečným důsledkem srážek hmotných částic a těles (o nenulové relativistické hmotnosti) tak bude téměř spojitý pohyb všech těchto hmotných částic a těles, kdy se tyto budou pohybovat téměř bez vzájemných srážek, nebudou si téměř předávat hybnost a jejich hybnost bude téměř trvalá dle zákona o zachování hybnosti. Dle mého názoru také jiné způsoby výměny energie jsou způsobeny srážkami hmotných částic a těles, a to i subatomárních a světla, resp. elektromagnetického vlnění.

8. Důvodem postupného vytvoření téměř spojitého pohybu všech reálně existujících hmotných částic a těles (o nenulové relativistické hmotnosti) je spojitý pohyb reálně existujících bodů časoprostoru, který umožňuje jejich přeskupování a tudíž předávání hybnosti při srážkách hmotných těles a částic.

K bodu 8.:

8.1 Dle mého názoru všech druhů energetické výměny v rámci fyzikálního pohybu jsou způsobeny přeskupováním pohybujících se částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, zřejmě fotonů, kdy nárůst nebo pokles celkové energie hmotného tělesa nebo částice neznámá nic jiného než zvětšení nebo zmenšení počtu nehmotných částic, bodů časoprostoru, zřejmě fotonů nebo jejich rychlosti (viz bod 1.3 a 2.1). Jde tak vždy v podstatě o přerozdělování hybnosti, z čehož plyne souvislost zákona zachování energie a hybnosti.

9. Vazebná energie jádra atomu (jaderná energie) znamená pohyb částic tvořících jádro atomu o vysoké hybnosti, která je dána nikoliv klidovou hmotností volných částic atomového jádra nýbrž rychlostí, kterou se tyto částice pohybují v jádře atomu.

K bodu 9.:

9.1 Celková energie jakéhokoli tělesa nebo částice dle mého názoru znamená nekonečný počet bodů prostoru o nulové klidové hmotnosti nebo rychlost těchto bodů prostoru. V případě vazebné energie jádra atomu tato energie zároveň není dána klidovou hmotností volných částic atomového jádra, musí tedy být dána vysokou rychlostí pohybu jej tvořících částic.

9.2 Silová pole nejsou příčinou vzniku pohybu částic a těles uvnitř silových polí, nýbrž pohyb částic a těles uvnitř silových polí je příčinou vzniku silových polí (viz bod 5). Z toho plyne, že jaderné síly představují uzavřený pohyb bodů časoprostoru, zřejmě fotonů tvořících částice atomového jádra s vysokou rychlostí uvnitř jádra atomu.

9.3 V případě jaderných reakcí pak dochází střetem jádra atomu s jinou částicí k změně směru uzavřeného pohybu bodů časoprostoru, zřejmě fotonů tvořících jádro atomu o nízké hmotnosti a vysoké rychlosti, tj. velké hybnosti, na otevřený pohyb se směrem pohybu mimo jádro atomu a uvolnění velkého množství energie. Předpokladem změny pohybu bodů časoprostoru tvořících jádro atomu je, že částice-střela má dostatečnou rychlost, tj. hybnost a energii.

9.4 Výše uvedené poznatky se uplatní rovněž u jiných vazebných sil hmoty.

10. Časoprostor, tedy náš čtyřrozměrný svět vznikl z jediného reálně existujícího bodu časoprostoru, zřejmě z jediného fotonu o obrovské energii zvětšením jeho objemu a jeho rozdělením na více reálně existujících bodů časoprostoru, zřejmě fotonů (roztahováním Vesmíru) o podobě částic a antičástic hmoty a antihmoty, světla a vakua (viz bod 1.3, 2.1 a 2.2).

11. Časoprostor, tedy náš čtyřrozměrný svět představuje konečné množství energie o rychlosti nižší než rychlost světla, která se vyznačuje svými složkami časem, prostorem a hmotností, o konečné a nenulové klidové hodnotě těchto veličin. V případě nekonečných hodnot veličin času, prostoru a hmotnosti shora definovaného našeho Vesmíru by se jednalo o nekonečné množství energie tohoto našeho Vesmíru.

K bodu 11.:

11.1 Vzhledem k tomu, že celý náš Vesmír podle mého názoru vznikl z jediného bodu časoprostoru čili jediného fotonu o nulové hmotnosti, tedy jediné částice o nulové hmotnosti (viz bod 10.), jejím roztahením do prostoru, což je dle mého názoru důkaz přeměny energie na prostor, domnívám se, že čas, hmotnost a prostor nemohou existovat odděleně ale pouze jako složky energie. Toto plyne rovněž z Einsteinova vztahu pro relativistickou energii $E = mc^2$ vyjádříme-li pomocí něho energii celého Vesmíru.

11.2 Konečné množství energie našeho Vesmíru jako izolované soustavy plyne z maximální rychlosti světla, které je možné v jeho rámci dosáhnout, při překročení rychlosti světla byla spotřebována nekonečná energie, kterou náš Vesmír nemá (viz bod 6.).

12. Vzhledem k fotonu, bodu prostoru o rychlosti světla platí dilatace času, tj. relativistický čas je stále na nule, kontrakce délek, tj. relativistická délka je nulová, zvětšení hmotnosti, tj. relativistická hmotnost může být nenulová, když klidová hmotnost musí být nulová. Množství energie odpovídá vyjádření počtu bodů časoprostoru a její složky čas, rozměr a hmotnost jsou pouhými formami této energie, kdy energie se může přeměnit na kteroukoliv z těchto forem v podobě přeskupení bodů časoprostoru. V případě fotonu o nulové klidové hmotnosti a o rychlosti světla nebo tělesa o nenulové klidové hmotnosti a rychlosti nižší než rychlost světla jde o energii, které odpovídá nekonečný počet bodů časoprostoru, vždy však závisí na velikosti čísla nekonečno.

K bodu 12.:

12.1 Důkazem přeměny energie na prostor je roztahování Vesmíru zřejmě z jediného prapůvodního bodu Vesmíru o obrovské energii (viz bod 10.), důkazem přeměny energie na hmotu je pohlcení fotonu hmotou, který tak získává hmotnou podobu, důkazem přeměny energie na čas je různý čas v závislosti na různé rychlosti vztažené soustavy.

12.2 Různá hodnota čísla 0 lze ukázat na rozměru bodu prostoru, který je nulový. Avšak i rozměry dvou bodů prostoru vedle sebe jsou nulové, k dosažení nenulového rozměru úsečky složené z bodů poskládaných za sebou potřebujeme

nekonečné množství těchto bodů. Tzn. úsečky složené z různého konečného počtu bodů budou mít vždy délku nula avšak půjde v každém případě o odlišnou délku o velikosti 0, tj. o odlišné hodnoty čísla 0. Různá hodnota čísla nekonečno lze ukázat na rozměru úsečky a přímky, čtverce a roviny či krychle a neomezeného prostoru vzhledem k bodu prostoru, tyto útvary vyplňuje vždy nekonečně bodů prostoru, u každého z těchto útvarů však vždy jde o jinou velikost čísla nekonečno, kdy o rostoucí číslo nekonečno půjde postupně u počtu bodů potřebných ke vzniku úsečky, přímky, čtverce, roviny, krychle a neomezeného prostoru.

12.3 Bod časoprostoru absolutního vakua je dle mého názoru základem všech fyzikálních veličin, zejména mám na mysli základní fyzikální veličiny času, délky (resp. prostoru) a hmotnosti ze vztahu pro hybnost $p=m \cdot v$. Pro relativistickou hmotnost bodu časoprostoru absolutního vakua platí $m=m_0/\sqrt{1-v^2/c^2}$, kde m_0 je klidová hmotnost bodu časoprostoru absolutního vakua rovná 0, pro kterou je hustota $\zeta=0$ a objem je rovněž $V=0$ (kde délka $a=0$, šířka $b=0$, výška $c=0$), v je rychlost bodu časoprostoru absolutního vakua rovná 0, pro kterou dráha $s=0$ a čas $t=0$, a c je rychlost světla. Z nekonečna těchto stejných bodů časoprostoru absolutního vakua je složena veškerá hmota a světlo, jejichž hmotnost je dána hustotou těchto bodů v rámci hmoty a světla, čas, jehož doba je dána rozložením těchto bodů v čase, a délka, která je dána rozložením těchto bodů v prostoru. Při nenulové hodnotě hmotnosti, času a délky tak vždy jde o nekonečno těchto bodů časoprostoru absolutního vakua, vždy však půjde o různě hustá nekonečna. Dilatace resp. kontrakce času, resp. délek je dána hustotou těchto bodů v čase, resp. prostoru.

12.4 Absolutní vakuum, hmotu, elektromagnetické vlnění (dále též světlo) složené z časoprostorových bodů absolutního vakua lze zobrazit jako čtyřrozměrný film, kde jednotlivé určité body (o určitých souřadnicích) jednoho trojrozměrného fotosnímku mají různé vlastnosti. V případě absolutního vakua je tak jeden určitý bod (o určitých souřadnicích) všech trojrozměrných snímků nekonečného filmu promítaných za sebou obsazen pouze konečným počtem časoprostorových bodů absolutního vakua roztažených do časoprostoru, které jsou tak nehybné, čas běží velmi rychle, protože jde pouze o konečný počet bodů časoprostoru absolutního vakua, které trvají pouze nulový okamžik (nula krát konečné číslo je opět nula), a jeho celková relativistická hmotnost je nulová, protože je složen pouze z konečného počtu bodů časoprostoru absolutního vakua (relativistická hmotnost časoprostorového bodu absolutního vakua $m=1/\infty^5=0\text{kg}$). V případě hmoty je každý jeden určitý bod všech trojrozměrných fotosnímků (o určitých souřadnicích) promítaných za sebou obsazen nekonečným počtem (∞^1) časoprostorových bodů absolutního vakua, který se tak zdánlivě pohybuje, čas v něm běží podle hustoty časoprostorových bodů absolutního vakua spojitě nekonečna trojrozměrných fotosnímků promítaných za sebou za sekundu, předpokládáme-li, že film je stejně jako skutečnost plynulý, a jeho relativistická hmotnost je nulová avšak odlišná od hmotnosti bodu trojrozměrného fotosnímku absolutního vakua (relativistická hmotnost bodu trojrozměrného fotosnímku hmoty v nulovém časovém intervalu $m=\text{konečné nenulové } x/\infty^4=0\text{kg}$), takže různě hustá nekonečna bodů nenulového trojrozměrného objemu určitého předmětu zobrazeného na jednom trojrozměrném promítaném fotosnímku dávají (relativistickou) hmotnost $m=\text{konečné nenulové } x/\infty=0\text{kg}$ a na všech promítaných fotosnímcích za sebou dávají (relativistickou) hmotnost $m=\text{konečné nenulové } x \cdot \text{kg}$. V případě elektromagnetického vlnění fotonu o nulové klidové hmotnosti a rychlosti světla je jeden určitý bod (o určitých souřadnicích) jednoho trojrozměrného fotosnímku obsazen různě hustým nekonečným počtem (∞^5) časoprostorových bodů absolutního vakua o (relativistické) hmotnosti $m=\text{konečné nenulové } x \cdot \text{kg}$, kde (relativistická) hmotnost trojrozměrného předmětu na jednom trojrozměrném fotosnímku je $m=\text{různě husté } \infty\text{kg}$, čas, resp. film je složen z jediného dvourozměrného fotosnímku, který trvá nulový okamžik a je o nulové délce, avšak obsahuje v sobě celý další film. V případě fotonu o nenulové klidové hmotnosti a rychlosti světla je jeden určitý bod (o určitých souřadnicích) jednoho trojrozměrného fotosnímku obsazen různě hustým nekonečným počtem (∞^6) časoprostorových bodů absolutního vakua o (relativistické) hmotnosti $m=\text{různě husté } \infty\text{kg}$.

13. Vztah pohybu klidové soustavy resp. soustavy o nižší rychlosti než rychlost světla, tj. našeho Vesmíru a vztažné soustavy o rychlosti světla, tj. fotonů o rychlosti světla je relativní, nelze určit, která soustava je vůči druhé v klidu a která se vůči druhé pohybuje rychlostí světla. Z hlediska vztažné soustavy představované množstvím energie o rychlosti nižší než rychlost světla, tzn. našeho Vesmíru tvoří vztažná soustava představovaná energií o rychlosti světla fotony, tedy body časoprostoru pohybující se rychlostí světla. Z hlediska vztažné soustavy pohybující se rychlostí světla, tj. fotonů o rychlosti světla v našem Vesmíru představuje absolutní vakuum v našem Vesmíru vztažnou soustavu pohybující se rychlostí světla, tj. fotony o rychlosti světla z hlediska Vesmíru světla, stejně tak naše hmota představuje jejich vlnění o rychlosti nižší než rychlost světla a naše vlnění o rychlosti nižší než rychlost světla jejich hmotu.

K bodu 13.:

13.1 Vzdalují-li se dvě vztažné soustavy rychlostí světla, nelze určit, která z nich je vůči druhé v klidu a která se vůči druhé pohybuje rychlostí světla, vždy bude záležet na volbě vztažné soustavy, ze které bude pozorovatel hledět na toto vzdalování se dvou soustav rychlostí světla. Dle mého názoru se tak tento pohyb stane relativní a z obou těchto soustav bude vnímána soustava vzdalující se rychlostí světla jako světelný paprsek, resp. elektromagnetické vlnění a vlastní soustava jako nesisvítící hmota, vždy bude záležet na tom, ve které z těchto dvou vztažných soustav se bude nacházet pozorovatel tohoto vzdalování se dvou vztažných soustav. V obou případech tak pozorovatel nacházející se v jedné z

těchto dvou vztažných soustav vzdalujících se rychlostí světla bude vnímat vlastní vztažnou soustavu jako prostorný a hmotný svět a druhou vztažnou soustavu vzdalující se rychlostí světla jako elektromagnetické vlnění, např. světlo. Proto absolutní vakuum, které je nehybné, z hlediska klidové soustavy představuje elektromagnetické vlnění (dále též světlo) z hlediska světla. Fotony o rychlosti světla z hlediska klidové soustavy představují absolutní vakuum, které je nehybné, z hlediska světla. Hmoty z hlediska klidové soustavy představuje vlnění o rychlosti nižší než světlo z hlediska světla a vlnění o rychlosti nižší než světlo z hlediska klidové soustavy představuje hmotu z hlediska světla. V podobě syntetických (tj. skladebných) dějů (např. vzniku života na Zemi) a v podobě všech analytických (tj. rozkladných) dějů dochází ke koloběhu energie mezi Vesmírem světla, Vesmírem o rychlosti větší než je rychlost světla a naším Vesmírem, ma filosofie omezuje koloběh energie živé hmoty mezi těmito soustavami.

14. Použijeme-li pro Einsteinovy vztahy Speciální teorie relativity základní předpoklad, že rychlost pohybu ve vedlejších Vesmíru o rychlosti vyšší než rychlost světla překračuje rychlost světla, dostáváme se tak k následujícím relativistickým vztahům ve Vesmíru o rychlosti vyšší než rychlost světla. $\sqrt{[1-(c^2+x)/c^2]} = \sqrt{(-x/c^2)} = i\sqrt{(x/c^2)}$, pro $x > 0$, kde i je komplexní jednotka, který tvoří jmenovatel relativistických vztahů pro čas, délku a hmotnost. Za tohoto předpokladu pak výsledek podílu pro naši délku a čas je $\Delta t, l = \Delta t_0, l_0 \cdot i\sqrt{(x/c^2)}$, kde $\Delta t_0, l_0$ je rozdíl klidové času a délky a $\Delta t, l$ je rozdíl pohybujícího se času a délky o rychlosti větší než rychlost světla c o proměnnou x , ve Vesmíru o rychlosti vyšší než rychlost světla pro hmotnost $m = m_0 / i\sqrt{(x/c^2)}$, kde m_0 je klidová hmotnost a m pohybující se hmotnost o rychlosti větší než rychlost světla c o proměnnou x , i je komplexní jednotka. Tudíž nárůst délky a času v našem Vesmíru se projeví jako pokles jiné délky a jiného času ve Vesmíru o rychlosti vyšší než rychlost světla a nárůst hmotnosti v našem Vesmíru jako nárůst jiné hmotnosti ve Vesmíru o rychlosti vyšší než rychlost světla v důsledku snížení shora uvedeného čísla x představujícího rychlost (tedy jednu z podob energie, resp. relativistické hmotnosti, resp. pohybu složenou z času a délky vyjma hmotnosti) v důsledku zákona o zachování energie. Dostáváme se tak k pojmům jiný čas, jiná délka a jiná hmotnost představující jinou hmotu Vesmíru o rychlosti vyšší než rychlost světla a našeho Vesmíru. Spojnici mezi Vesmírem o rychlosti vyšší než rychlost světla a naším Vesmírem, mezi hmotou a jinou hmotou obou rozměrů tvoří světlo, tzn. částice, možná i o nenulové klidové hmotnosti pohybující se rychlostí světla, jde o Božský Vesmír (rozměr), možná o nekonečné energii.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1109,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1119)

VIII.) Čas, hmotnost a prostor

Čas a prostor jsou **vlastnosti pohybu** charakterizovaného fyzikálním vztahem pro hybnost $p = m \cdot v$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost, zároveň však představují **pohyb s nulovou hodnotou ostatních veličin tohoto pohybu**. Chceme-li chápat veškeré bytí jako pohyb tedy vlnění nebo energii, pak jsou čas a prostor vlastnosti Bytí a Bytí je formou prostoru a času. Jinými slovy **prostor je formou času a čas je formou prostoru a obojí je pohybem**.

Čas měříme určitým druhem pohybu, kterému říkáme hodiny, v případě, že by neexistoval čas, který by nebylo jak měřit, neexistoval by žádný pohyb, který bychom učinili měřítkem času, existoval by pouze jediný trvalý okamžik-pohyb, který by byl věčný, což odpovídá celkovému **pohybu (tzn. všemu Bytí) s nulovou veličinou času**. Vše by trvalo nehybně a věčně, nebylo by smrti ani zrození, vzniku ani zániku, vše by bylo neměnné.

Prostor je atributem pohybu, hmotnost však představuje opět pohyb částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti a to ve formě nulové hodnoty ostatních veličin pohybu ve fyzikálním vztahu pro hybnost $m_V \cdot v_V = m \cdot v$, kde m_V, v_V jsou

veličiny **transformovaného pohybu** $m \cdot v$, kde $t=0, \zeta=0, V \neq 0, s \neq 0$ a zároveň t je čas, ζ je hustota v kg/m^3 , V je objem a s dráha. Objem V a délka s by tak byly nekonečné. Šlo by o rozptýlení každého hmotného tělesa do nekonečného prostoru, aby hybnost resp. energie byla zachována, avšak hmotnost byla rovna nule. Kdyby **neexistoval prostor**, existoval by pohyb na jediné možné trajektorii, kdyby neexistovala ani délka existoval by pohyb jako jediný bod s nekonečnou hodnotou času.

Z faktu, že prostor i čas jsou vlastností pohybu a že z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd náš Vesmír je pohybem, tak **prostor i čas jsou dílčím pohybem**, ze kterých je složen každý pohyb v hmotném světě. Z možnosti transformace pohybu, pak plyne možnost **transformovat rychlost na hmotnost a hmotnost na rychlost**. Jinými slovy lze hmotu vyzářit v podobě světla a světlo zase zhmotnit na hmotu např. pohlcením fotonu hmotou, kdy roste rychlost pohybu částice, která pohltí foton světla a tím vzroste její relativistická hmotnost při zachování celkové hybnosti resp. energie soustavy. Zároveň lze podle mého názoru **změnit hmotnost a délku na čas** a obráceně, opět při zachování

celkové hybnosti, resp. energie. Toto plyne z toho, že každý pohyb charakterizují tři proměnné, a to hmotnost délka a čas, přičemž každá hmotná soustava představuje pohybové soustavy, tedy pohyb charakterizovaný svou hybností, tedy rychlostí, resp. hmotností, délkou a časem, tedy veličinou rychlosti.

IX.) Aritmetika a geometrie nekonečna

V případě nezáporného čísla ∞ se z hlediska Filosofie rovnováhy jedná o celek, který v sobě zahrnuje nižší hodnoty z oboru aritmetiky nezáporných čísel. Zákony platné pro početní operace ∞ se uplatní v dílčí podobě i při početní operace s nižšími čísly, což plyne z logické provázanosti (souvislosti a podobnosti) všech matematických operací.

Výpočty v oboru aritmetiky lze geometricky zobrazit objekty shodného rozměru, bodů v geometrii nultého rozměru, jednotkových úseček v geometrii přímky neboli prvního rozměru, jednotkových ploch v geometrii roviny, tedy druhého rozměru a jednotkových prostorů v geometrii trojrozměrného prostoru. Počet těchto objektů rovný ∞ pak představuje celek, který z hlediska vyššího rozměru představuje opět nekonečně malou část tohoto rozměru.

Aritmetiku čísla ∞ lze opět zobrazit geometricky, což plyne z povahy geometrie jako zvláštního oboru ve vztahu k matematice. Geometrie tak zobrazuje obecný pojem čísla v geometrických objektech a jejich vztahy v geometrických vztazích. Obecné zákony aritmetiky se opět uplatní v geometrii a zákony geometrie se v obecné formě uplatní v aritmetice, což plyne z logické souvislosti (souvislosti a podobnosti)–spojitosti matematiky a geometrie resp. všech dějů světa.

Číslo ∞ představuje složitý celek, tedy výsledek v případě **divergentních posloupností** nekonečného počtu převážně rostoucích matematických operací. Mezi rostoucí matematické operace aritmetiky patří sčítání, násobení a umocňování, kde původní z těchto tří operací, z níž jsou složeny obě ostatní, je sčítání. Na tomto základě lze definovat **základní číslo ∞** , kterým je nekonečný počet součtů čísla 1, tedy $\infty_j = 1+1+1+\dots$ (základní divergentní posloupnost), kterou lze geometricky zobrazit např. jako počet úseček o délce 1 metr v nekonečné přímce. Z tohoto základu jsou složeny všechny ostatní čísla hodnoty ∞ . Počet těchto základních nekonečných čísel v konkrétním čísle ∞ zjistíme ∞/∞_j a číslo konkrétního ∞ získáme opět vynásobením tohoto počtu základních nekonečných čísel číslem ∞_j .

Aritmetikou čísla ∞ **zobrazenou v geometrii** překračujeme jediný rozměr a dostáváme se tak do vyššího rozměru u matematických rostoucích operací, resp. do nižšího rozměru, u matematických klesajících operací, což jsou matematické inverzní (obrácené) operace k výše uvedeným matematickým rostoucím operacím, tedy odčítání, dělení a odmocňování. Geometrickým zobrazením v prvním rozměru ∞ počtu matematických rostoucích operací nenulového, konečného čísla, které lze zobrazit jako úsečku, je přímka, a to nezávisle na počtu ∞_j v konkrétním čísle ∞ , kterým násobíme, není-li jejich počet opět nekonečný, a nezávisle na délce úsečky. V tomto smyslu lze hovořit o **shodné hodnotě a rozdílné hustotě všech čísel ∞** bez ohledu na to, kolik ∞_j v sobě obsahují. Přímka je však již objektem druhorozměrného prostoru s nulovou šířkou. Nulovou šířku dostaneme vynásobením přímky opět nespočetným číslem ∞ , tedy $1 \cdot \infty^2$.

Poslední výše uvedenou úvahou jsme se dostali k zvláštní problematice aritmetiky nekonečna, tedy **početním operacím čísla ∞ a čísla 0**. Číslo nula totiž představuje skutečné základní číslo v oboru aritmetiky čísel. V rámci geometrického zobrazení v druhém rozměru si jej lze představit jako přímku, tedy rovinu o nulové šířce a ploše. Z poslední úvahy v předchozím odstavci plyne, že rovinný pás o šířce 1 lomeno ∞_j se rovná 0, neboli přímce o šířce 0. Jinak řečeno $1/\infty_j$ se rovná 0, kde číslo 1 představuje úsečku o délce 1 a číslo 0 bod této úsečky nebo číslo 1 rovinný pás o šířce 1 a číslo 0 přímku nebo číslo 1 trojrozměrný prostor o rozměrech $a=1$, $b=1$ a $c=\infty$ a číslo 0 rovinný pás o šířce 1 atd. Bude-li konkrétní nekonečno $\infty=2 \cdot \infty_j$, resp. $\infty=1/2 \cdot \infty_j$, pak rozměr úsečky bude mít dvojnásobnou resp. poloviční velikost.

Z výše uvedeného plyne, že **hodnota číslo 0 i ∞ z hlediska více rozměrného prostoru a jeho aritmetiky může být různá**, a to podle počtu základních čísel 0, kterým je $1/\infty_j$, a podle počtu základních čísel ∞_j , v nich obsažených. Různé hodnoty pak nabývají rovněž jejich výše uvedené matematické rostoucí a klesající operace. Dále platí, že v případě, že počet jednotek v čísle ∞ je roven opět ∞ , jedná se o geometrické objekty v prostoru opět vyššího rozměru.

Číslo 0 v aritmetice a bod v trojrozměrném prostoru v geometrii v podstatě odpovídají pojmu fotonu o rychlosti nižší, než je rychlost světla ve fyzice, tj. bodu časoprostoru, což dokazuje souvislost a podobnost těchto vědních oborů. Z hlediska Filosofie rovnováhy všechny body časoprostoru, částice o nulové hmotnosti, fotony o rychlosti nižší, než je rychlost světla, představují **veškerou energii hmotného světa, spolu se všemi body všech myslitelných prostorů, pak veškerou existující energii, Boha v mém pojetí**. Z výše uvedené odlišnosti různých čísel nula plyne, že každý bod časoprostoru má jinou energii, která je však rovna číslu nula, jestliže rychlost jeho pohybu není rovna

rychlosti světla. Podle odlišné nulové energie bodů prostoru jejich seskupení v nekonečném počtu vytváří buď různé druhy hmoty, o různé hmotnosti, nebo vakuum, absolutní nebo neabsolutní prázdno. **Každý z těchto bodů pak představuje různý potencionální nový Vesmír**, tedy prostor o nižším rozměru, složený opět z nekonečně mnoha bodů tohoto prostoru o nižším rozměru, které představují opět nulovou energii o různé hodnotě čísla nula z pohledu časoprostoru. Představují tak energii, v mém podání Boha, který může dát vzniknout nekonečnému počtu nových světů obdobným našemu hmotnému světu časoprostoru avšak v nižším popř. vyšším rozměru prostoru.

X.) Souvislost zákona zachování hybnosti a energie

Pro popis pohybu jako kategorie Filosofie rovnováhy exaktních věd je třeba zvolit vztah, který uvádí do nejjednodušší souvislosti všechny základní veličiny vnímané našimi smysly, tedy hmotnost dráhu a čas neboli rychlost. Tento nejjednodušší vztah popisující nedělitelný celek pohybu, tak bude základním prvkem, základem vyjádřením celku i částí všeho pohybu, tedy fyzikální skutečnosti. Všechny ostatní vztahy popisující pohyb budou nadstavbou, tedy formami tohoto základního vztahu. Tento **základní vztah pohybu představuje vztah pro vektor hybnosti $\mathbf{p} = m \cdot \mathbf{v} = m \cdot s/t$** , kde p je hybnost, m hmotnost, v rychlost, s dráha a t čas. Všechny ostatní vztahy popisující různé druhy fyzikálního pohybu jsou pak odvozeny z tohoto základního vztahu. Zde mám na mysli v první řadě vztahy mechanické energie, ale i energie celkové v relativistické fyzice, ale i vztahy termodynamiky, elektřiny a magnetismu, optiky a fyziky mikrosvěta, kde se jedná o příslušné druhy fyzikálního pohybu.

Z této souvislosti fyzikálních pohybů např. plyne souvislost **zákona zachování hybnosti se zákonem zachování energie, potažmo se zákonem zachování mechanické energie a zákona zachování elektrického náboje. Souvislost zákona zachování hybnosti a energie** je možno dokázat ze vztahů odvozených v relativistické fyzice, konkrétně ve speciální teorii relativity. Uvažujeme-li částici o nulové hmotnosti, pak její veškerou energii představuje její mechanická energie. Mechanická energie se skládá z kinetické energie a potencionální energie. Potencionální energie představuje jiné druhy energie, ať již mechanické nebo jiné, např. teplo, které lze přeměnit na kinetickou energii. Celková klidová energie fotonu bude $E_{f0} = m_{f0} \cdot c^2$, $m_{f0} = 0$, m_0 představuje nulovou relativistickou hmotnost fotonu v klidu a c rychlost světla. Celková kinetická energie fotonu tělesa bude $E_{kf} = E_f - E_{f0} = m_f c^2 - m_{f0} c^2 = m_f c^2 - 0 = m_f c^2$, kde E_f je celková relativistická energie fotonu o rychlosti světla, E_{f0} je relativistická energie fotonu v klidu, m_f je relativistická hmotnost fotonu o rychlosti světla, m_{f0} relativistická hmotnost fotonu v klidu, kinetická energie fotonu o rychlosti světla je rovna celkové energii fotonu. Potencionální energie fotonu o rychlosti světla je rovna 0 a energie fotonu o rychlosti světla je představována pouze jeho kinetickou energií. Hybnost fotonu o rychlosti světla c je podle vztahu $\mathbf{p}_f = m_f \cdot \mathbf{v} = m_f \cdot c$, kde \mathbf{v} je vektor rychlosti fotonu, která je rovna rychlosti světla c , m_f je relativistická hmotnost fotonu o rychlosti světla. Vzhledem k tomu, že c je konstanta lze říci, že míra pohybu vyjádřená hybností fotonu \mathbf{p}_f se liší od celkové energie fotonu E_f , resp. od kinetické energie fotonu E_{kf} pouze o násobek rychlosti světla c , který je konstantní. K obdobným vztahům dospíváme v případě rovnice klasické fyziky pro kinetickou energii $E_k = mv^2$, kde m je hmotnost a v je skalár rychlosti a vztahu klasické fyziky pro hybnost $\mathbf{p} = m\mathbf{v}$, kde m je hmotnost a \mathbf{v} je vektor rychlosti, kde se tyto vztahy liší pouze o násobek skaláru v , tedy rychlosti. V obou případech tak z rovnice pro kinetickou energii lze odvodit rovnici pro hybnost, lze tedy říci, že zákon zachování hybnosti je zřejmě bezprostředně související se zákonem zachování kinetické energie.

Výše uvedenou **teorii o souvislosti zákona zachování hybnosti se zákonem zachování energie, resp. se zákonem zachování kinetické energie u bodů časoprostoru, zřejmě fotonů**, lze obecně zřejmě zdůvodnit tím, že jak hybnost tak energie představují matematickou míru pohybu, přičemž k výměně energie vždy dochází střetem pohybujících se hmotných částic o nenulové hmotnosti, v konečném důsledku vždy dotykem pohybujících se nehmotných částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, které vytváří svými uskupeními všechny druhy hmotných částic, kde dochází k předávání jak hybnosti tak kinetické energie a platí zákon zachování hybnosti a zákon zachování kinetické energie, nedojde-li při tomto střetu ke změně potencionální energie, která v mém pojetí představuje všechny ostatní druhy energie přeměnitelné na kinetickou energii. Tato ostatní energie je zároveň dle mého názoru u bodů prostoru zanedbatelná vzhledem k vysoké rychlosti pohybu bodů časoprostoru, tedy částic o nulové hmotnosti, často blízké se rychlosti světla, o čemž svědčí pohyb fotonů o rychlosti světla. Tato zvyšující se rychlost pohybu je dle mého názoru vlastní částicím o nízké hmotnosti, jinak řečeno čím lehčí částice tím má vyšší rychlost pohybu. Příkladem jsou fotony čili částice o nulové klidové hmotnosti, zřejmě body časoprostoru, které dosahují rychlosti světla. Proto je dle mého názoru bezprostředně související hybnostní hustota a energetická hustota, tedy hybnost na jednotku prostoru nebo energie na jednotku prostoru, mám-li na mysli energii u bodů časoprostoru, zřejmě fotonů, protože je v tomto případě dle mého názoru možno zanedbat nízkou jinou jako kinetickou energii.

2. Díl

Rozhovory o Filosofii rovnováhy

Nejdůležitější myšlenky:

Filosofie rovnováhy představuje pokus o fyzikální (čili exaktní) filosofii použitím nejobecnějších fyzikálních zákonitostí při řešení obecných filosofických otázek.

Každý děj v tomto světě popisovaný pojmy společenských věd (teologie, filosofie, psychologie, historie, estetikou apod.) nebo pojmy exaktních věd (biologie, chemie, fyziky) je ve své podstatě mechanickým dějem, o kterém platí zákony fyzikální mechaniky mikrosvěta. Pravdivost každého výroku o tomto světě, a to i z oboru společenských věd, lze ověřit teoreticky vždy na základě mechanického modelu mikrosvěta daného výroku a skutečnosti, dále pak v praxi pokusem. Fyzikální mechaniku pohybu mikročástic je podle mého názoru třeba v budoucnu rozšířit o zákony pohybu reálně existujících bodů časoprostoru.

Vývoj přírody, resp. do jisté míry náhodný, vše samoregulující pohyb ji tvořících mikročástic zcela určuje chování a pohyb jimi tvořených všech živých organismů a vši neživé přírody.

Tento vývoj přírody dle mého názoru v každý okamžik maximálně mírní souhrnnou sílu srážek, resp. sporů ve společnosti a postupně směřuje k souladné společnosti, tj. společnosti téměř beze srážek, resp. sporů. Jednou z úloh filosofie a vědy vůbec je dle mého názoru hledat a zprostředkovat všem svěprávným živým tvorům exaktní poznání obecných cílů vývoje přírody.

a) Univerzální etika

Má universální etika nedělí při sporu jednu stranu na dobrou a druhou na zlou, jejím cílem je zastavit spor bez ohledu na to, kdo je dobrý a kdo zlý (všichni jsou totiž nevinní ať zlý či dobrý, jinými slovy jde o objektivní odpovědnost za jejich protiprávní činy).

(viz topic: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=696.)

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Z hlediska fyzikální povahy společenských vztahů, tj. vztahů mezi živými organismy navzájem, jde vždy o pohyb mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta a makročástic, resp. těles tvořených těmito mikročásticemi z hlediska fyziky makrosvěta. Zároveň je třeba při tomto pohybu dle mého názoru vždy uplatňovat princip rovnováhy, který znamená volný pohyb živých organismů podle jejich přirozenosti, pokud nehrozí srážky, resp. konflikty.

Co se týká srážek je třeba vždy vyrovnávat vektor hybnosti srážejících se živých organismů (zejména mám na mysli rozumovou regulaci hybnosti, tj. zejména rychlosti a směr pohybu určitého živého organismu, hmotnost lze ovlivnit ze strany živého organismu zřejmě mnohem hůře), tak, aby výsledný vektor hybnosti soustavy tvořené těmito živými organismy ve srážce byl dříve nebo později nulový (viz níže uvedený náčrt, kde o je střetávající se těleso či mikročástice tří a více živých organismů, $p_{1,2,3}$ je vektor hybnosti živých organismů, z nichž p_1 je vektor hybnosti činitele-určitého živého organismu vyrovnávající vektory hybnosti ostatních živých organismů o vektorech hybnosti $p_{2,3}$ při jejich střetu). Tím dojde ke zbrzdění pohybu a tím pádem i souhrnné síly dalších srážek všech živých organismů.

Jde tak o zřejmě fyzikální definici hlavního společenského pravidla mé Filosofie rovnováhy: Tj. povinnosti každého určitého živého organismu (v mém níže uvedeném náčrtu symbolizovaném hybnost vyrovnávajícím činitelem-určitým živým organismem o vektoru hybnosti p_1) dříve nebo později maximálně mírnit souhrnnou sílu srážek, resp. konfliktů ve společnosti všech živých organismů.

Náčrt (s příkladem hodnot hybnosti $p_{1,2,3}$):

1.) Hrozící střet všech či pouze některých živých organismů o vektorech hybnosti $p_{2,3}$ bez zásahu činitele-určitého živého organismu o vektoru hybnosti p_1 , vyrovnávajícího vektory hybnosti při tomto případném dvojstranném střetu:
 $o(p_2=-2) \rightarrow \leftarrow (p_3=+5) o$

2.) Hrozící střet všech či pouze některých živých organismů o vektorech hybnosti $p_{2,3}$ při zásahu činitele-určitého živého organismu o vektoru hybnosti p_1 vyrovnávajícího vektory hybnosti při tomto případném trojstranném střetu:
 $o(p_1=-3) \rightarrow \leftarrow o(p_2=-2) \rightarrow \leftarrow (p_3=+5) o$

3.) Trojstranný střet živých organismů, kdy dojde k zpomalení jejich pohybu na rychlost $v_{1,2,3}=0$, vyrovnnání vektorů hybnosti, kdy vektor hybnosti soustavy bude $\mathbf{p}_1+\mathbf{p}_2+\mathbf{p}_3=-3-2+5=0$ a zřejmě i vzniku vazby mezi nimi:

$o(\mathbf{p}_1=-3+3=0) \succ o(\mathbf{p}_2=-2+2=0) \times (\mathbf{p}_3=+5-5=0) o$

$\langle --- --- \rangle$

$\langle -- -- \rangle$

$\langle ----- \rangle$

Použijeme-li pro vysvětlení shora uvedených fyzikálně matematických definic obecného českého jazyka lze říci následující:

ad 1.)

1.1. V případě útoku na určitého jedince ze strany společnosti živých tvorů nutí tento útok ze strany společnosti živých tvorů tohoto určitého jedince k ústupu vůči této společnosti živých tvorů.

1.2. V případě ústupu společnosti živých tvorů nutí tento ústup ze strany společnosti živých tvorů jedince k útoku vůči této společnosti živých tvorů.

ad 2.) Rozumné jednání:

2.1. V případě útoku ze strany společnosti živých tvorů na určitého jedince je rozumné, aby tento jedinec odpověděl v rozporu s bodem ad 1.1. nikoliv ústupem nýbrž přiměřeným útokem vůči této společnosti živých tvorů (Např. při svádění osobou stejného pohlaví je možno odpovědět vlastní představou jejich pohlavních orgánů) a

2.2. V případě ústupu ze strany společnosti živých tvorů vůči určitému jedinci je rozumné, aby tento jedinec odpověděl v rozporu s bodem ad 1.2. nikoliv útokem nýbrž přiměřeným ústupem vůči této společnosti živých tvorů.

ad 3.)

3.1. Přiměřený útok určitého jedince jako odpověď na útok společnosti živých tvorů vůči tomuto určitému jedinci oba tyto útoky dříve nebo později (tedy výchovně, nikoliv ničivě) neutralizuje (resp. nuluje).

3.2. Přiměřený ústup určitého jedince jako odpověď na ústup společnosti živých tvorů vůči tomuto určitému jedinci oba tyto ústupy dříve nebo později neutralizuje (resp. nuluje).

Výsledkem tohoto postupu je dříve nebo později stabilní vývoj společnosti všech živých tvorů.

Pozn.: Výše uvedený model chování těles při srážce jsem ověřil pokusem, kdy jsem proti sobě vyslal dvě kuličky o stejné hmotnosti stejnou rychlostí, ty se krátce po čelní srážce po krátkém pohybu opačným směrem zcela zastavily. Jestliže jsem vyslal kuličku proti nehybné kuličce o stejné hmotnosti, tak se pohybující kulička zcela zastavila a druhá nehybná kulička se začala vzdalovat zřejmě se stejnou rychlostí jako prvá kulička před srážkou opačným směrem.

V případě přiměřeného útoku jako odpověď na útok ze strany společnosti živých organismů je třeba vždy zvážit, jestli:

1.) jsme schopni daný útok ze strany společnosti živých organismů dříve nebo později zastavit sami bez toho, aby nám útočník závažně ublížil, a abychom způsobili co možná nejmenší smrt a bolest živých tvorů (viz proměnná vektoru hybnosti \mathbf{p}_1 v mém shora uvedeném nákresu), nebo

2.) jsme schopni útok ze strany společnosti živých organismů pouze zbrzdít (viz proměnná vektoru hybnosti \mathbf{p}_2 v mém shora uvedeném nákresu) bez toho, aby nám útočník vážně ublížil, a abychom způsobili co možná nejmenší smrt a bolest živých tvorů, zastavení útoku ze strany společnosti živých organismů v tomto případě poté musíme ponechat na jiném živém organismu (viz proměnná vektoru hybnosti \mathbf{p}_1 v mém shora uvedeném nákresu).

S téměř jistotou víme, že se jedná o útok, cítíme-li tlak (stres) a o přiměřený protiútok, dojde-li k trvalému zmenšení tlaku.

quoted:

Post of okref

Dalibore Grůzo,

moc jsem tvoji univerzální etiku nezkoumal, ale z toho, co jsem byl schopen přečíst, jsem vyvodil, že by takový etický zákon byl funkční, ale funkční jen v případě, že by byla řeč o lidském chování vůči jiným bytostem či jiným lidem. Jenže, když užíváš fyzikální pojmy je ospravedlnitelný předpoklad, že požadavek takové etiky neklade nároky jen na myslící bytosti, ale na každou částici Vesmíru. ale podle mé představy by taková etika byla v praxi možná jen tehdy, byl-li by pro nás mír totožný s nicotou, neboť takové chování částic by mělo následek vyrušení všech hybných sil; takové chování, které by mělo za následek nicotu, by se mi jevilo spíše neetické a řeč by mohla být o univerzální neetice. V druhém možném případě, kdy by takové chování částic nemělo za následek nulovou rychlost všech vesmírných částic, by takové etické chování bylo úplně zbytečné nebo by mi unikal její smysl v rámci etiky.

Vážený okrefe, díky za tvůj zajímavý příspěvek.

Když se proti mně řítí balvan, měl bych ho já nebo někdo nebo něco dříve nebo později zastavit stejně jako vraha, který mně chce zabít (jinými slovy na každý útok je třeba odpovědět dříve nebo později přiměřeným protiútokem). Když mi příroda nebo někdo něco nabídne zadarmo, je toho dost a já to potřebuji, neměl bych si brát toho více, jak potřebuji, např. vzduchu (na ústup je třeba odpovědět rovněž přiměřeným ústupem).

Vesmír má nenulovou hybnost a energii, tudíž jej nejde zastavit. Z hlediska fyzikálního se v případě protiútku dle mé Universální etiky jedná o srážky, které snižují budoucí srážky, a to buď v podobě dřívějšího nebo pozdějšího zastavení útoku nebo jeho zbrzdění v podobě přerozdělení hybnosti srážejících se těles. V případě ústupu jako reakce na ústup se jedná o částečné dosažení konečného cíle evoluce přírody, tj. shora uvedených srážek, které snižují celkovou sílu srážek v přírodě, tedy jde o pohyb beze srážek. Podle mne v případě mé Universální etiky, tj. mírnění srážek jde o základní zákon (algoritmus) evoluce přírody, který platí jak pro živou tak pro neživou hmotu, jejímž konečným účelem je soulad všech a všeho, tj. pohyb všech a všeho beze srážek. Tudíž s tebou nemohu souhlasit.

Podle mého názoru nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročastic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby jejich srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročastic, kdy pohyb všech mikročastic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročastic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází ke snižování pravděpodobnosti srážky mikročastic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o mechanický základ evoluce). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

Odpověď Miloslav Bažant:

Dalibore.

Původně jsem zde neměl vůbec zájem odpovídat. Potom jsem navštívil tebou nabízenou stránku, a jak se zdá, začal jsem cosi chápat. Zatím je to jen náhled do věci, nikoliv vědění. Teprve nyní jsem, zdá se, pochopil to, co znamená ten tvůj slavný pohyb mikročastic a podobně. Nejde vůbec o ty částice, ale o pokus o vyjádření nevyjádřitelného. Snažíš se o kompromis mezi materialismem a idealismem a snažíš se ukázat, že nereálné může být reálné. Ty tvoje mikročastice nejsou ničím jiným než vložením náhodného čísla do rovnice, která by jinak nešla vypočítat. Možná jsi to jen od kohosi převzal a plně jeho úmyslu neporozuměl a tak to užíváš jako fakta. Možná že nikoliv a uvědomuješ si, že je to pouhý prostředek k vyjádření nevyjádřitelného. Jenže by sis měl uvědomit, že řada lidí tuto zvláštní logiku nemůže pochopit a vlastně tím vnášíš zmatek do jejich myšlení. Výsledkem je potom zákonitě myšlenka, že u tebe jde o jakousi utkvělou nelogickou představu čili mánii. Pokud někdo projeví tu dobrou vůli a vstoupí do tvé logiky, pak může dojít k poznání, že mluvíš o celkem přirozených věcech, které je možné vyjádřit obyčejnou řečí, a jsou potom pochopitelnější. Takže se na tvůj způsob vyjádření dívám s prominutím jako nemoc z povolání. Jsi Judr. a advokáti se vždy snažili mluvit co nejsložitěji, ono to tak nějak patří k jejich povolání a ani soudci nemají zájem přiznat, že se jejich slovům nerozumí, takže je to jistá cesta k úspěchu. Jenže zde nejsi u soudu a hovoříš s prostými lidmi, kteří tě chtějí rozumět. Neber to jako urážku, ale pokud ti lidé nerozumí, nesoudí sebe, ale tebe. Ono převádět si tvoje slova o mikročasticích do normální logiky, není právě lehké a tak ti raději ani neodpovídají, nebo kritizují. A tak se přiznám k tomu, že ani mne příliš nebaví louskat to složité, abych se dostal k něčemu co je ve skutečnosti celkem prosté i když třeba i zajímavé. Nesoudím tě, to ne, vím, že je to tvůj způsob uvažování, který tě vede k chápání mnoha věcí, ale když ty věci pochopíš, mohl bys je třeba vyjádřit prostým slovem a ne šifrou, kterou většina luštit nemá zájem. Tím vlastně popírám sám sebe, protože já jsem tvrdil, že moudrost není ve sdělení cíle, ale cesty k tomuto cíli a to, co ty sděluješ, je skutečně cesta, ale tato cesta je pro většinu lidí neschůdná. K pochopení této cesty je nutné algoritmické myšlení, čili schopnost vnitřním zrakem vidět průběh děje a srovnávat jej s algoritmy jinými. Jenže tento typ myšlení není dán většině lidí, ale jen málo jedincům, kteří pak jsou schopni ti porozumět. Ti ostatní přijímají povrch a považují to, co říkáš, za nesmysly. Nemají pravdu, ale nemohou to posoudit. Venkoncem i já jsem se na tvoje slova takto díval a teprve když jsem začal analyzovat, poznal jsem, že je tomu jinak.

MB

Doplnění odpovědi Miloslav Bažant:

Dalibore.

O tom není pochyby. To jsou normální fyzikální zákony. Dalo by se doplnit i to, že ta klidová kulička se dala do pohybu o něco pomalejšího, protože jsou zde vždy ztráty. Kdyby ty kuličky pohybující se proti sobě měly rychlost větší než ztráta, která při nárazu vznikne, odrazily by se a pohybovaly v opačném směru. Na to ani není třeba provádět pokus, protože je to všeobecně známé. Jenže myslet na to, že když se ty kuličky setkají, odrazí či co, člověk bude jednat jinak, to již zní jako nesmysl. Teprve když dojde ke srovnání s lidským jednáním a jeho následkem na jednání druhého člověka, je možné zde najít podobnost. Poté je možné toto použít a může to být pro vysvětlení určitých těžko vysvětlitelných jevů významné a výhodné. Mám dojem, že ti jde právě o to. Stejně tak je tomu u těch nulových bodů ve vzduchoprázdnu a třeba s přenesením života po smrti. Prostým slovem by se dalo říci, že po smrti není nic. Když řekneš, že se život přenáší na nulové body v nekonečnu, je to zcela totéž, ale zní to vznešeněji a ten kdo v posmrtný

život věří, nemá námitek, protože to tak nějak odpovídá tomu, co tvrdí on. Považuji to chytrou advokátskou slovní kličku, ale nic víc. A tak bych mohl pokračovat od bodu k bodu. Jak říkám, bere-li člověk povrch tvých slov, pak je uveden v omyl a zřejmě si o tobě nemyslí nic lichotivého. Teprve když pronikne tou skořápkou, najde cosi racionálního. Jenže kolik lidí dokáže tou skořápkou proniknout a kolik tě díky té skořápce bere s rezervou? To je otázka, kterou by sis měl položit. Ono je dobré vytvořit skořápku, aby ti ostatní museli hledat, čili přivést je na cestu hledání, ale když je skořápka příliš silná, většina lidí nic nehledá a soudí. Já jsem tento tvůj styl odhalil teprve na tvých stránkách.

MB

Doplnění mé odpovědi:

Slávo,

souhlasím s tebou, že se pokouším sdělit nesdělitelné. Jinými slovy jde o výpočty s proměnnými, jejichž hodnota je nekonečno.

Řečeno obecným českým jazykem problém rozumnosti jednání jedince spočívá v tom, aby útok jedince odpovídající na útok společnosti živých tvorů a ústup jedince odpovídající na ústup společnosti živých tvorů byly skutečně přiměřenými, čili aby hodnota hybnosti srážek celé soustavy byla skutečně rovna nule (viz nákres výše). Zde však jde vždy pouze o přibližný výpočet, protože dosažení nulové hodnoty hybnosti srážek celé soustavy vyžaduje znalost pohybu celého Vesmíru (jinými slovy vše souvisí se vším), dostaneme se tak k výpočtům o proměnných rovných nekonečnu (jinými slovy Vesmír zahrnuje nekonečně mnoho dílčích pohybů). Proto je třeba rozumem vždy provést přibližný výpočet, abychom se nezmýlili v hrubých hodnotách své, tj. jedinci hybnosti, kterou by měla být dosažena celková nulová hodnota hybnosti srážek celé soustavy (viz můj nákres výše), a dále k určení přesné hodnoty je nutno využít cit jedince.

Setkal jsem se s námitkou, že v případě výše uvedené čelní srážky dvou kuliček o stejné hmotnosti a stejné rychlosti, lze vypočítat, kde se kuličky zastaví. Na to lze opět odpovědět, že takový výpočet bude opět vždy pouze přibližný, protože vždy půjde o model, obraz skutečné srážky těchto dvou kuliček, a obraz podle mne nemůže nikdy dokonale zachytit skutečnost, protože pak by se nejednalo o obraz ale o přesnou kopii skutečnosti čili druhou stejnou skutečnost. Jinými slovy přesným modelem, resp. myšlenkou hradu Karlštejn je druhý shodný hrad Karlštejn. Výše uvedená skutečná srážka dvou kuliček na rozdíl od jejího myšlenkového modelu, resp. obrazu pak souvisí s veškerým pohybem Vesmíru, resp. skutečnosti, protože ve skutečnosti vše souvisí se vším a tato skutečnost v sobě zahrnuje nekonečně mnoho dílčích pohybů každého z jednotlivých bodů časoprostoru.

Odpověď Miloslav Bažant:

Dalibore.

Nemohu se zbavit dojmu, že děláš z jednoduchého složité a navíc lidi, kteří jsou schopni proniknout tou slupkou, bys na prstech jedné ruky spočítal. Ono není příliš lehké převádět to co se děje mezi nějakými kuličkami na příčiny a následky lidského jednání, aby potom člověk zjistil, že totéž je celkem lehko vyjádřitelné normálním jazykem. No. Nebudeme se tím zabývat. Pro mne je tím podstatným cosi zcela jiného. Tvůj styl vyjadřování se podobenstvím mně napovídá, že se u tebe stává do jisté míry dominantním myšlení algoritmické, což je další evoluční vývojový stupeň následující po myšlení permanentním slovním. Nevýhodou takového myšlení je fakt, že se stává takový člověk do jisté míry nekompatibilním s ostatními. Výhodou je, že tím získáváš schopnost vidět vnitřním zrakem průběh algoritmů i celkem složitých procesů a tím se tyto procesy pro tebe stávají přehlednějšími a snáze poznáš zákonitosti, které je řídí. K algoritmickému myšlení dochází, když kapacita operační paměti přesáhne určitou hranici, ať je to s důvodu vrozené geniality, nebo k tomu došlo během života třeba nepřiměřeným stresem, nebo třeba zkoumáním něčeho složitějšího při čem byl zanedbáván spánek. Lidé myslící permanentně slovně užívají mnohem menší kapacity operační paměti a to i lidé vysoce vzdělaní. Tím vzniká nepřekonatelná nekompatibilita a dala by se vyjádřit přirovnáním k osmibitovému počítači a snaze dostat do něj program pro šestnáctibitový. Lapidárně řečeno. Pro tebe je snazší vyjádřit se popisem děje, čili algoritmem, který navíc přeskupíš do jiného děje. Myslíš si, že v takové formě to lidé lépe pochopí. Jenže v tom je právě ten kámen úrazu. Může tě pochopit většinou jen algoritmicky myslící člověk, těm ostatním se ten algoritmus do operační paměti nevejde, a pokud projeví snahu tě pochopit, začne se jim operační paměť plnit, začnou cítit únavu a ospalost, což je jev provázející naplnění kapacity operační paměti. Většina tedy tuto snahu opustí a tebe odsoudí. Já jsem na tom stejně jako ty, jen s tím rozdílem, že to vím a proto se postupně učím mluvit jazykem, který jsou ostatní schopni pochopit. Je to těžké, ale je to třeba. Jinak nám naše poznání, které nám algoritmické myšlení umožnilo, nebude k ničemu, protože je nedokážeme sdělit.

Pro ostatní. Tato moje slova k Daliborovi vám mohou připadat jako povyšování se, či stavění se do role vývojově vyššího člověka. To je však omyl. Algoritmické myšlení není ničím, co by člověka povyšovalo, ale jen určitý druh myšlení. Lidé myslící permanentně slovně jsou většinou mnohem přesnější a pečlivější v uvažování, snáze se učí a lépe využívají paměť. Algoritmik, u kterého se stalo algoritmické myšlení dominantním, každou informaci v duchu převádí na algoritmus, jinak řečeno intenzivně si toto představuje a do paměti a své logiky tuto informaci zařadí až tehdy, nevidí-li zde logickou chybu, nebo konflikt. Takže učení je složitější a zdouhavější. Algoritmik sice může objevovat zákonitosti složitých jevů, ale má velký problém s jejich sdělením. Pokud dokáže tyto své objevy shrnout do vzorečků či pouček, čili tyto informace komprimovat, pak je možné aby lidé myslící permanentně slovně tyto přijali. Takových algoritmiků je však žalostně málo a ostatní jsou považováni spíše za blázny, či podivíny, protože jim lidé nedokáží porozumět.

Podstata myšlení permanentního slovního je celkem jednoduchá. Slovo propojuje navzájem informace slovní a smyslové do jednotné sítě, ve které dochází k aktivování informací smyslových slovem a naopak. Myšlení algoritmické je zatím obestřeno velkou záhadou, protože jako by popíralo základní principy procesu myšlení. Informace jako by aktivovaly bez funkce slova i bez smyslové informace. Výsledkem je jev který není možno zatím definovat. Algoritmik vidí vnitřním zrakem děj a cítí tlaky i protitlaky i zákonitosti, které ten děj řídí. Ono je to skutečně těžké třeba jen popsat. Slovo jako by zde nemělo velký význam, jako by se informace aktivovaly samy od sebe. Na samém počátku algoritmického myšlení stojí docela obyčejná fantazie. Fantazie je algoritmické myšlení v malém a tak si myslím, že právě přes fantazii by bylo možné pochopit, co je algoritmické myšlení. Nevím.

MB

Má odpověď:

Slávo,

Otázka výše uvedené schopnosti určitého jedince k přiměřenému jednání je otázkou jeho citu popř. rozumu. Absolutně přiměřeného jednání je dle mého názoru schopen pouze jedinec s dokonalým rozumem nebo dokonalým citem. Absolutně dokonalý rozum předpokládá absolutní schopnost provádět výpočty s hodnotami rovnajícími se různým nekonečnům a absolutně dokonalý cit dle mého názoru předpokládá vnímání všeho, tj. v konečném důsledku každého jednotlivého bodu časoprostoru pomocí citu jedince.

Výše uvedený absolutně dokonalý rozum či cit jsou vlastnosti určitého jedince, které jsou předpokladem toho, aby se jednalo v případě tohoto jedince o spasitele, podle mne jsou tyto vlastnosti dané pouze Bohu, pokud existuje. Chce-li běžný člověk získat tyto vlastnosti, musel by splynout podle mne s Bohem.

Podle mne podmínkou dokonalého rozumu či citu jedince je, že nesmí jíst maso ani nic, co se musí kvůli tomu zabít. Lze si představit, že v budoucnu bude člověk získávat veškerou kinetickou energii potřebnou k jeho životu (resp. k pohybu jeho a všech jeho částí) nikoliv trávením (resp. usmrcováním) živých organismů nýbrž z neživé hmoty (např. ze zásuvky). Předpokladem nastolení nebe na Zemi tak podle mne je, aby člověk nejedl nic živého, tj. živočichy avšak (na rozdíl od Biblické představy ráje) ani rostliny, houby či jiné živé buňky, resp. organismy.

(viz můj první příspěvek na: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=672)

Doplnění mé odpovědi:

Slávo,

souhlasím s tebou, že částice o nulové hmotnosti jako body časoprostoru, které možná nikdy na vlastní oči neuvidíme, představují kompromis mezi idealismem a materialismem, jde o pokus vyjádření nevyjádřitelného.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Rozumím ti a souhlasím s tím, že je to moudré. Jenže je tu právě to jenže. Moje obranné mechanismy jsou díky nedostatku vzdělání poměrně slabé a navíc se nerad bráním. Bud' to pochopí, nebo nepochopí a třeba pochopí někdo jiný. Skutečného útoku se neobávám (možná lehkomyšlnost) a nechat to udělat za mne kýmisi jiným je možné jen tehdy, když to ten jiný přijme za své. Třetí cestu bych nazval moudrým mlčením. Vím, ale bojím se odporu a tak mlčím. A tak vše co jsem nashlédal skončí nepoznáno spolu s mým životem a lidi nebudou vědět, že jsem věděl, ale

jen to, že jsem mlčel a to nemá s moudrostí nic společného. To je zbabělost. Víš a šlo to říci bez vzorečků.

MB

Má odpověď:

V případě použití základních fyzikálních zákonů formulovaných současnou fyzikou na společenské, resp. mezilidské vztahy, nejde v žádném případě o metaforu, nýbrž o můj předpoklad (o axiom mé filosofie), že se tyto společenské vztahy řídí těmito základními fyzikálními zákony stejně jako pohyb neživé hmoty, a to z důvodu, že i živé organismy jsou tvořeny v konečném důsledku výlučně neživou hmotou.

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of Stream

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Lež je v každém případě srážka, resp. útok, přesto může i nemusí být špatná v konkrétním případě.

1.) Etická je lež, odpovídáme-li lži přiměřeně na útok, resp. srážku ze strany společnosti všech a naším cílem je tento útok ze strany společnosti všech zastavit nebo zbrzdit.

Tomu moc nerozumím, srážka jakých hmotných částic s jakými? Mohl byste aplikovat vaše rovnice o hybnosti, zajímá mně opět konkrétní výpočet.

Vážený streame,

konkrétní výpočet musí vycházet z fyzikálního pokusu, a zřejmě není možný, protože by musel vycházet z pohybu a hybnosti všech dotčených bodů časoprostoru (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Casoprostor>), musel by tedy obsahovat proměnné o hodnotách rovnajících se různým číslům nekonečno. Ale můžeš se každopádně pokusit provést tento pokus i výpočet.

V případě lži vytvářím model skutečnosti, který je v rozporu s touto skutečností. Dochází tak ke srážce, konfliktu tohoto modelu (resp. jej tvořících mikročástic) v mozku člověka s vlastní skutečností (resp. ji tvořících mikročástic).

Např. při aplikaci shora uvedených rovnic na shora uvedený příklad Miloslava Bažanta o milosrdné lži lékaře smrtelně nemocnému:

Budu-li aplikovat výše uvedené rovnice (viz první příspěvek v této kapitole), pak v případě útoku na určitého jedince v podobě nemoci má vektor hybnosti mikročástic tohoto útoku hodnotu p_3 , což je např. hybnost mikročástic nepřátelských mikroorganismů, které způsobují rakovinný nádor a které se sráží se zdravým tělem nemocného a způsobují tak jeho nemoc. Hybnost p_2 pak představují mikročástice léčiv a obranyschopnosti těla nemocného, které se srážejí se shora uvedenými mikročásticemi mikroorganismů způsobujících nemoc.

V případě, že se jedná o léčivo, které způsobuje vyléčení nemocného, pak v případě srážky mikročástic tohoto léčiva s mikročásticemi mikroorganismů nemoci představuje toto léčivo mikročástice o hybnosti p_1 , tedy rozhodující činitel zastavující útok nemoci v podobě protiútku tohoto léčiva.

V případě, že současná medicína není schopna nemoc vyléčit, pak nastupuje protiútok v podobě milosrdné lži, kde se sráží mikročástice nepravdivého modelu (resp. myšlenky) skutečnosti v mozku člověka s touto skutečností (ji tvořícími mikročásticemi), resp. nemocí člověka tvořící mimo jiné tuto skutečnost. Tato milosrdná lež zbrzdí, nikoliv zastavuje útok nemoci v podobě zlepšení kvality zbývajících života nemocného, který lépe snáší bolest (srážky mikročástic mikroorganismů) nemoci. V případě hybnosti mikročástic této milosrdné lži jako myšlenky (skutečnosti tvořené pohybem mikročástic) v mozku člověka se jedná o hybnost p_2 , která zbrzdí, nikoliv však zastavuje hybnost mikročástic nemoci.

Odpověď IPC:

Pro Dalibora Grůzu.

"Cituji: "Já se pouze pokouším užít základní fyzikální zákony důsledně (nikoliv jako nějaké podobenství, resp. metaforu) na mezilidské vztahy, protože si myslím, že tyto zákony fyziky neurčují jen pohyb neživé hmoty ale i mezilidské vztahy a vztahy s ostatními živými organismy, protože i živé organismy představují pohyb atomů čili v konečném důsledku neživé hmoty. Jedná se zde o vědecky korektní pokus položit základy exaktní filosofie, příp. ostatních společenských věd."

Ve všech filosofiích, které si nárokují popsat skutečnost pomocí fyzikálních zákonů, to znamená plně determinovat skutečnost pomocí rovnic, nám naléhají tyto obtížnosti (můžete je samozřejmě se pokusit vysvětlit):

1) Jaké místo má lidská svoboda, jestli je vše dané předem, jestli se vše se dá omezit?

2) Nedostatečnost matematického modelu:

načrtnu dvě situace:

- a) náklad o hmotnosti 4 000kg se posunuje po nakloněné rovině se sklonem 20 stupňů o dané rychlosti
- b) indický slon padá z kopce

Oba dva tyto příklady fyzik pojme stejně, aplikuje stejné řešení, takže pro něj není žádný rozdíl, ale mezi námi ve skutečnosti je to sakramentský rozdíl, jestli padá slon nebo 4 tuny železa, a nebo auto s lidmi. Nezanedbává matematický popis něco?

3) Jak vysvětlit náhodu?

Má odpověď:

Vážený IPC,

k tvému příspěvku uvádím následující:

ad.1) Svoboda.

Svobodné rozhodnutí je podle mne otázkou, jak jej daná osoba vnímá, jde o psychickou otázku, vnímá-li člověk své rozhodnutí jako svobodné, pak je svobodné avšak pouze ve výše uvedeném objektivním smyslu. Zároveň je však předurčeno činností jeho mozku, jehož činnost je zároveň předurčena činností jeho mozkových buněk, jejichž činnost je předurčena pohybem je tvořících atomů (tj. dostáváme se tak k neživé hmotě, tj. atomům, které vytváří v určitém stupni analýzy, rozkladu živých tvorů, veškerý pohyb těchto živých tvorů) atd., až se dostaneme k bodům časoprostoru*, jejichž pohyb předurčuje veškerý pohyb v našem Vesmíru. Subjektivní svoboda má tudíž objektivní povahu pohybu mikročástic, který je dle Heisenbergových vztahů neurčitosti z kvantové fyziky náhodný dle určité míry pravděpodobnosti. Správné rozhodnutí je tak důsledek vývojové (resp. evoluční) dokonalosti mozku u člověka, resp. modelu okolního světa u jiných živých tvorů, která je dána volností vazeb mozkových buněk, tedy neexistencí komplexů, tj. pevných vazeb mozkových buněk podle mne především ze zabíjení živých tvorů. Dokonalý mozek je tedy vždy svobodný ve smyslu, že pro jeho každé jednotlivé rozhodnutí neexistují pevné vazby mezi mozkovými buňkami, resp. mikročásticemi, tj. nejde o vysoce pravděpodobný pohyb těchto mikročástic, protože jedinec nezabíjí žádné živé tvory.

ad. 2) Nedostatečnost matematického popisu pádu slona a neživé hmoty z nakloněné plošiny.

V obou případech se u těchto pádů uplatní beze zbytku obecné fyzikální zákony, které tak platí, jak pro pád slona (tedy ve společenských vztazích živých tvorů, potažmo v mezilidských vztazích) tak pro pád neživé hmoty. Je tomu tak, protože živí tvorové, resp. člověk jsou v konečném důsledku tvoření výlučně neživou hmotou (tj. atomy, viz výše ad. 1))

Rozdílný je náhled živých tvorů na tento pád slona a neživé hmoty. Je tomu tak, protože živí tvorové se liší od neživé hmoty tím, že disponují (jsou nadáni) modelem, resp. obrazem okolní skutečnosti, který u člověka je obsažen v jeho mozku, člověk zde hovoří o rozumu, citu a vůli, ve skutečnosti však jde o jediný model skutečnosti obsažený v jeho mozku.

Ve svém příspěvku na tomto fóru, tj. kapitole [w\) Má politická ekonomie**](#), jsem lidstvo, resp. všechny živé tvory označil za jediný energetický spotřebič, resp. spalovací motor, kde jednotliví živí tvorové představují součástky

tohoto spalovacího motoru. Jinými slovy existuje návaznost pohybu (jinými slovy spolupráce, kooperace) mezi jednotlivými živými tvory jako součástkami tohoto jediného spalovacího motoru, u kterého v případě konfliktu mezi těmito živými tvory, resp. mezi lidmi, nebo v případě smrti těchto živých tvorů, resp. lidí se zhoršuje jeho funkce, dochází k jeho poruše a následným energetickým ztrátám při jeho fungování (v případě války a smrti lidí např. klesá roční ekonomický produkt, resp. hospodářský přírůstek válkou zasažené společnosti). Tyto vazby mezi jednotlivými živými tvory jako součástkami shora uvedeného motoru způsobují, že člověk, resp. živí tvorové vnímají jinak pád slona, resp. autobusu plného lidí a pád neživé hmoty v rámci modelu okolního světa obsaženého v případě člověka v jeho mozku.

Obdobně pak funguje v dnešní době např. počítač, jenž obsahuje model své skladby (tj. svého hardwaru) v rámci svého softwaru, dokáže diagnostikovat svou poruchu, a v takovém případě pozná, registruje poruchu své součástky prostřednictvím svého softwaru, příp. tento software vyžaduje opravu této hardwarové součástky. Obdobně funguje u člověka rozum a cit (tj. model okolního světa v jeho mozku viz výše), které poznají poruchu některého živého tvora jako součástky shora uvedeného jediného motoru tvořeného všemi živými tvory, registrují tuto poruchu a žádají její opravu.

Důsledkem této mé filosofie je konec výlučnosti člověka oproti zvířatům ale i případným hominoidním nebo animálním strojům, které tímto stavím v případě jejich vývojové dokonalosti plně na úroveň člověka či zvířete. Jde zde o konec pýchy člověka na něho samého jako pána tvorstva, jediného tvora schopného citu a lásky apod., přičemž je však zároveň jasné, že výroba takového živého stroje vyžaduje buď cit a rozum jako u člověka, nebo dokonalý rozum, tedy schopnost řešit rovnice o hodnotách rovnajících se různým číslům nekonečno, nebo dokonalý cit, tedy vnímání každého bodu časoprostoru*. Takovýto živý stroj tak podle mne může stvořit pouze Bůh, resp. Bytost s výše uvedeným dokonalým rozumem či citem.

ad.3) Co se týká náhody.

Podle současné vědy lze shora uvedenou svobodu (ad.1) označit jako více nebo méně pravděpodobnou náhodu. Čím pevnější jsou vazby mezi atomy tvořící určitou skutečnost, tím více se jedná o vysokou pravděpodobnost náhody blízké se jistotě (resp. kauzalitě) pohybu těchto vazbami svázaných atomů tvořících určitou skutečnost.

Náhoda při pohybu mikročástic vyplývající z Heisenbergových vztahů neurčitosti, podle kterých nelze nikdy s úplnou jistotou určit polohu mikročástice, pouze lze určit vyšší nebo menší pravděpodobnost jejího výskytu v určitém místě, je podle mne důsledkem možnosti nekonečného dělení hmoty na menší části, nejmenší částí jsou pak body časoprostoru* dle Speciální teorie relativity Alberta Einsteina. To znamená, že jsou-li každá určitá mikročástice, příp. těleso dělitelné na menší části, pak tyto menší části předurčují pohyb této větší mikročástice, resp. tělesa v makrosvětě, a jejich pohyb je tak náhodný, protože rovněž pohyb těchto jejich výše uvedených menších částí je jedinečný (ale i podobný) a jedinečným (avšak podobným) tudíž nikoliv shodným způsobem předurčují tyto menší částice pohyb jimi tvořených větších mikročástic, resp. těles v makrosvětě.

Člověk či jiný živý tvor, který zabije jiného živého tvora na základě objektivní možnosti náhodného pohybu, tj. volných vazeb jeho mozek tvořících mozkových buněk-neuronů a je tvořících mikročástic, se dostává do zajetí pevných vazeb mikročástic, potažmo mozkových buněk, jejichž účelem je odčinit tento hřích. Tyto hříšné pevné vazby mozkových buněk se projevují jako jejich obava ze msty a msta příbuzných mikroorganismů za způsobenou smrt živých buněk těla zabitého živého organismu, na kterou můhou mozkové buňky viníka odpovědět tvorbou tukových zásob, lakotou, psychickou nemocí, stupňováním zabíjení, alkoholismem apod.

Pozn.:

* Jednotlivé body časoprostoru nazýváme události a matematicky s nimi zacházíme jako se čtyřvektory. Dráhy bodových částic v prostoročasu pak nazýváme světočáry. Vícerozměrný objekt vykresluje v časoprostoru tzv. světoplochu. (viz: <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Casoprostor>)

** Má politická ekonomie (viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=698)

Odpověď stream:

Vážený Dalibore.

quoted:

Post of Dalibor Grůza

V případě lži vytvářím model skutečnosti, který je v rozporu s touto skutečností. Dochází tak ke srážce, konfliktu tohoto modelu (resp. jej tvořících mikročástic) v mozku člověka s vlastní skutečností (resp. ji tvořících mikročástic).

Vždyť to přeci odporuje realitě. Pokud řeknu, že G. Busch má zelený nos (lež), pak se podle vás hmotné částice v mém mozku tvořící model (model jakéhosi Busche se zeleným nosem) *srazí* s částicemi, tvořící nos reálného Busche, na druhém konci zeměkoule. Asi tedy ty hmotné částice vylétnou z mého mozku, doletí k Buschovi, tam dojde ke srážce, a proto se jedná o lež. Když řeknu pravdu, tak ty částice nikam nevyletí? S ničím se nesrazí?

Vždyť to nedává smysl. Samozřejmě že mozek je složen z hmotných částic. Ale lež není lží, protože by se někde ty částice s něčím srážely. Lež vůbec nesouvisí s nějakými hybnostmi apod.

Totéž s tou nemocí a lékem. Přeci léky nefungují na principu nějakých hybností. Účinnost léku je dána složitými chemickými reakcemi komplexních sloučenin. Je naprosto nesmyslné dívat se na lék pouze jako na množinu nějakých hmotných bodů s hybnostmi, tak nelze vůbec účinnost léku vysvětlit. Lék na bakterií nepůsobí jako kladivo, že by ji svou hybností (tj. rychlostí a hmotností) praštil a rozmáčknul, to je směšná představa. Přečtěte si něco z farmakologie.

Mimo to, jak už tu padlo, na úrovni elementárních částic hybnost (a její rovnice) v podstatě nepůsobí, protože hmotnosti těchto částic jsou nesmírně malé. Pohyb těchto částic je determinován jinými silami (např. elektromagnetickou a tzv. slabou silou) a zákonitostmi. Vaše fyzikální vývody, jak už tu někdo psal, jsou na úrovni znalostí střední školy. Dneska je moderní fyzika úplně někde jinde.

Totéž platí pro vaši "politickou ekonomii". On se sice "Joule" dá chápat jako jednotka práce, ale je definován jako posun silou 1 Newtona o 1 metr (analogicky pak Watt). Tzn. na práci člověka by to bylo možno aplikovat, možná tehdy, pokud by lidé pracovali ryze manuálně, tedy posouvali a zvedali by různé těžké předměty apod. Na člověka, jehož minimálně část práce je duševní, je toto neaplikovatelné. Práce, kterou odvede programátor, není dána součtem Joulu, které vyvine mačkáním kláves na počítači. To je přeci nesmysl. Ono to že sice všude píšete vaše rovnice, ale nejste schopni provést *jediný* praktický výpočet, je samo o sobě signifikantní.

Snažíte se budovat filosofii na fyzice, ale neznáte ani jedno. O fyzice máte středoškolskou představu rozšířenou možná o pár populárních knih, o filosofii pravděpodobně ani to ne. Výsledek podle toho bohužel vypadá.

Má odpověď:

Vážený streame,

podle mne Vámi uváděné chemické reakce léků lze v konečném důsledku zúžit na fyzikální, resp. kvantovou mechaniku (tj. kinematiku a dynamiku pohybu mikročástic). Je tomu tak, protože v případě chemických vazeb atomů, zprostředkovaných zásadně pohybem atomů a elektronů jde vždy o srážky a pohyb těchto mikročástic, v konečném důsledku půjde vždy o pohyb bodů časoprostoru. Chemii tak chápu jako zobecněnou fyziku obsahující obecné pojmy (např. názvy různých druhů atomů), které lze z hlediska fyziky dále analyzovat (resp. rozložit), a to až na body časoprostoru. Fyzikální nauka (mechanika, tj. kinematika a dynamika) o pohybu bodů časoprostoru tak podle mne představuje podstatu chemie, resp. každé chemické reakce (a to i chemické reakce léčiv v těle pacienta).

Co se týká různých druhů sil, elektromagnetická, gravitační, jaderné apod. tak tyto síly způsobují pohyb mikročástic, opět tu jde o otázku hybnosti (malá hmotnost mikročástic je podle mne kompenzována vysokou rychlostí jejich pohybu ve vztahu pro hybnost $p=mv$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost).

Co se týká lži o zeleném nosu G. Busche, tak lze říci, že zelený nos G. Busche ve vzdálených USA nepředstavuje jediný objekt srážky této lživé představy určitého jedince s realitou. Dalšími blízkými objekty srážky jsou představy Vašich bezprostředních sousedů, představy v mozku lhajícího jedince, že normální člověk nemá zelený nos, dále v případě, že sledujete barevnou televizi, vidíte, že G. Busch nemá zelený nos apod. Všechny tyto srážky lži s realitou jsou podle mne ve skutečnosti srážky mikročástic (v konečném jde o pohyb bodů časoprostoru), které tvoří všechny výše uvedené objekty, tedy Vaše bezprostřední sousedy, jejich představy v mozku, jejich mozky, lhajícího jedince a jeho mozek, televizi a její vysílání.

Co se týká mozkové činnosti a vykonané práce, tak mozek při své činnosti spotřebuje rovněž energii (a to často v množství srovnatelném s manuální prací), a tato energie je vyjádřitelná v kaloriích či Joulech a získávána trávením potravy.

K použití obecných fyzikálních zákonů na mezilidské vztahy musím znát jak tyto obecné fyzikální zákony tak tyto mezilidské vztahy. Ve Vašem případě se asi nejedná o neznalost těchto obecných fyzikálních zákonů, ale o nedostatek představivosti jejich použití na mezilidské vztahy.

Zkuste na chvíli předpokládat (tj. opustit Vaše předsudečné myšlení zřejmě z náboženských důvodů), že tyto

obecné fyzikální zákony neurčují jen průběh vztahů neživé hmoty ale i společenských, resp. mezilidských vztahů, protože podle materialistického (ale i současného vědeckého názoru) jsou lidé tvořeni výlučně neživou hmotou, a zkuste popsat mechanismy působení těchto fyzikálních zákonů v mezilidských, resp. společenských vztazích. Věřím, že dospějete stejně jako já k zajímavým výsledkům.

Reakce IPC:

Opravdu jsem zvědavý, jak dokážete vyřešit možnost matematické indukce, když se Vám to jen hemží těmi vzorci.

Má odpověď:

Pro IPC.

Co se týká paralely mezi etikou a fyzikou, tak špatný skutek podle mne znamená zbytečný konflikt ve společnosti z hlediska etiky a zároveň zbytečnou srážku mikročástic z hlediska fyziky, která zároveň nesměruje k zmírnění celkové souhrnné síly srážek ve společnosti všech živých tvorů.

Podle mne dané svobodné rozumové rozhodnutí člověk pouze vnímá jako subjektivní, ve skutečnosti se jedná o objektivní děj, protože ke každému jednání dává člověku příkaz jeho mozek, který je determinován činností (resp. součinností) jeho mozkových buněk, tedy funkcí či pohybem každé mozkové buňky.

I mozkové buňky jsou však tvořeny mikročásticemi neživé hmoty. Pohyb volných mikročástic je z hlediska obecné fyziky věcí málo pravděpodobné náhody (což bylo vyzkoušeno vystřelováním stejných fotonů proti stínítku, kde na místa s největší pravděpodobností výskytu dopadlo nejvíce fotonů a na místa s nižší pravděpodobností výskytu byl počet dopadených fotonů nižší). V případě pevných vazeb mikročástic jde však o vysoce pravděpodobnou náhodu jejich pohybu blížíci se jistotě, tj. kauzalitě známé v našem světě (např. v případě atomů v tělese v pevném skupenství, např. v kuželkové kouli, prsty chytíme při hodu pouze některé atomy a ostatní atomy této koule vázané pevnými vazbami na námi prsty chycené atomy se přizpůsobují téměř kauzálně pohybu vyvolaného hodem námi prsty chycených atomů této kuželkové koule proti kuželkám).

Domnívám se, že s tebou souhlasím v tom, že svoboda člověka je vlastně více nebo méně pravděpodobná náhoda.

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Náhoda při pohybu mikročástic vyplývající z Heisenbergových vztahů neurčitosti, podle kterých nelze nikdy s úplnou jistotou určit polohu mikročástice, pouze lze určit vyšší nebo menší pravděpodobnost jejího výskytu v určitém místě, je podle mne důsledkem možnosti nekonečného dělení hmoty na menší části, nejmenší částí jsou pak body časoprostoru* dle Speciální teorie relativity Alberta Einsteina. To znamená, že jsou-li každá určitá mikročástice, příp. těleso dělitelné na menší části, pak tyto menší části předurčují pohyb této větší mikročástice, resp. tělesa v makrosvětě, a jejich pohyb je tak náhodný, protože rovněž pohyb těchto jejich výše uvedených menších částí je jedinečný (ale i podobný) a jedinečným (avšak podobným) tudíž nikoliv shodným způsobem předurčují tyto menší částice pohyb jimi tvořených větších mikročástic, resp. těles v makrosvětě.

Nevědomost člověka podle mne plyne z toho, že pohyb reality, resp. ji tvořících mikročástic je s větší nebo menší mírou pravděpodobnosti náhodný, což je podle mne způsobeno, jak jsem uvedl výše možností nekonečného dělení hmoty, a to až na úroveň bodů časoprostoru. Dokonalý jedinec, podle mne Bůh (dále on i ona, nebo jen on), jestliže existuje, netrpí touto nevědomostí z náhodného pohybu reality, protože cítí pohyb každého bodu časoprostoru (má tudíž dokonalý cit), nebo umí spočítat pohyb každého bodu časoprostoru jednotlivě a v celku matematickými rovnicemi pracujících s hodnotami různých čísel nekonečno (má tedy dokonalý rozum).

Matematická indukce pro mne naopak znamená, že, jestliže obecné fyzikální zákony platí pro neživou hmotu, ze které jsou člověk, příp. jiný živý organismus výlučně složení (jde o materialistický pohled), pak musí zároveň platit tyto obecné fyzikální zákony rovněž pro tohoto člověka, příp. jiný živý organismus jako celek a jejich společenské vztahy. A zároveň stejně jako lze zastavit pohyb kuličky, která se srazí s kuličkou o stejné hybnosti opačného směru z hlediska makrofyziky, lze podle mne zastavit pohyb mikročástice, která se srazí s mikročásticí o stejné hybnosti opačného směru z hlediska mikrofyziky, což je podstatou mých vzorců, pro jejichž důkaz jsem takto zformuloval tento indukční předpoklad dle Vámi zmiňované matematické indukce.

Doplnění mé odpovědi

quoted:

[quote]Post of Stream

Vážený Dalibore,

[quote]Post of Dalibor Grůza

podle mne Vámi uváděné chemické reakce léků lze v konečném důsledku zúžit na fyzikální, resp. kvantovou mechaniku (tj. kinematiku a dynamiku pohybu mikročastic). Je tomu tak, protože v případě chemických vazeb atomů, zprostředkovaných zásadně pohybem atomů a elektronů jde vždy o srážky a pohyb těchto mikročastic, v konečném důsledku půjde vždy o pohyb bodů časoprostoru. Chemii tak chápu jako zobecněnou fyziku obsahující obecné pojmy (např. názvy různých druhů atomů), které lze z hlediska fyziky dále analyzovat (resp. rozložit), a to až na body časoprostoru. Fyzikální nauka (mechanika, tj. kinematika a dynamika) o pohybu bodů časoprostoru tak podle mne představuje podstatu chemie, resp. každé chemické reakce (a to i chemické reakce léčiv v těle pacienta).

To z hlediska fyziky není pravda, řada jevu má vlnovou povahu, která není redukovatelná na představu pohybu hmotných částic.

"Na otázku, zda má toto záření vlnový nebo částicový charakter, nelze odpovědět jednoznačně. Některé jevy v oblasti optiky lze vysvětlit pouze prostřednictvím vlnového charakteru světla, zatímco jiné jevy (např. fotoelektrický jev) lze vysvětlit pouze pomocí fotonů.

Z tohoto hlediska lze tedy tvrdit, že obě teorie se vzájemně doplňují, a pro daný jev je vždy nutné vybrat vhodný teoretický popis. Světlo tedy chápeme jako fyzikální jev, který má vlnovou i korpuskulární povahu.

Kvantová teorie ukazuje, že vlnové vlastnosti vykazují (v určitých situacích) všechny částice. Tato skutečnost je jedním z důležitých objevů kvantové fyziky."

http://cs.wikipedia.org/wiki/Dualita_%C4%8D%C3%A1stice_a_vln%C4%9Bn%C3%AD

Co se týká různých druhů sil, elektromagnetická, gravitační, jaderná apod. tak tyto síly způsobují pohyb mikročastic, opět tu jde o otázku hybnosti (malá hmotnost mikročastic je podle mne kompenzována vysokou rychlostí jejich pohybu ve vztahu pro hybnost $p=mv$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost).

Hybnost se někdy projevuje samozřejmě také, ale částice mají mj. třeba náboj, který působí jinak. Částice se odpuzují či přitahují, ovlivňují se, aniž by do sebe narazily, v důsledku velikosti náboje, nikoli jen hybnosti.

Mimochodem, fyziku z wikipedie nenastudujete.

[quote]

Vážený streame,

podle mne všechny síly (elektrická, gravitační či jaderná apod.) způsobují zrychlení nebo zpomalení pohybu mikročastic, který má buď vlnový, nebo částicový charakter, ve všech případech se však tento pohyb vyznačuje universální vlastností, kterou je hybnost. Modelem vytvořeným matematickým (algebraickým a geometrickým) popisem vektorů hybností mikročastic či těles, hybností je tvořících mikročastic či částí, v konečném důsledku hybností vše tvořících všech bodů časoprostoru, lze popsat pohyb v celém Vesmíru. Součtem vektorů hybností všech bodů časoprostoru lze podle mne rovněž určit pohyb Vesmíru jako celku.

Doplnění mé odpovědi:

Vážený streame a IPC,

k použití základních fyzikálních zákonů na mezilidské vztahy musí daný filosof znát jednak tyto obecné fyzikální zákony, jednak musí být odborníkem na tyto mezilidské vztahy, což je můj případ.

V případě mé filosofie, resp. universální etiky se nejedná o hledání nových fyzikálních zákonů, pouze o důsledné použití stávajících základních platných fyzikálních zákonů na společenské, resp. mezilidské vztahy. Touto aplikací je rovněž úvaha, že hybnost, resp. povaha pohybu celku je vždy dána součtem hybností, resp. pohyb jeho částí, a to bez ohledu na to, které síly (jaderné, elektromagnetické, gravitační) způsobují tento pohyb celku, resp. jeho částí.

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Vážený streame,

Protože, co se mne týká, jsem tak na 55% idealista (tj. tak na 45% materialista), představuje filosofie pro mne prostředek spekulace o neviditelnou, čímž samozřejmě překračuji hranice speciálních exaktních vědních oborů. Tyto mé spekulace o neviditelnou však činím jako exaktně založený člověk pouze bezprostředně nebo těsně na základech exaktní vědy (tj. viditelná) s použitím konkrétních pojmů těchto exaktních věd.

Vzhledem k tomu, že se ve své filosofii zabývám současným neviditelnem nikoliv současným viditelnem, což je oblast popsaná současnou exaktní vědou (např. současnou fyzikou), nekonkuruji přímo fyzice. Z toho rovněž plyne, že má filosofie, která spočívá v důsledném, avšak pouze teoretickém použití základních platných fyzikálních zákonů na mezilidské, resp. společenské vztahy, je rovněž v současnosti hůře falsifikovatelná, avšak vzhledem k tomu, že používám exaktní fyzikální pojmy, lze předpokládat, že v budoucnu (s rozšířením viditelnosti budoucí exaktní vědy) bude možno tuto mou filosofii jednoznačně potvrdit nebo vyvrátit.

Doplnění mé odpovědi:

Racionální axiomy (tj. axiom skutečnosti bytí, skutečnosti jevů, skutečnosti živých tvorů a jejich vědomí) jsou základem exaktní vědy. Exaktní věda dokáže zároveň být velmi užitečná pro člověka, což prokázalo jeho rozmnožení na Zemi a její ovládnutí člověkem za pomoci exaktní vědy. Filosofie se zabývá podle mne neviditelnem. Exaktní věda jako východisko určité filosofie (nauka o neviditelně vycházející z nauky o viditelně) je nejjistější, resp. nejužitečnější východisko, co máme, avšak ani to nezaručuje exaktnost takovéto filosofie, protože výše uvedené racionální axiomy nejsou prokazatelné zkušeností (výpovědi o neviditelně jsou totiž vždy nejisté, o čemž svědčí např. subjektivní idealismus, empirismus, transcendentální idealismus-agnosticismus, skepticizmus apod. ve filosofii či hinduismus a buddhismus v náboženství, popírající výše uvedené racionální axiomy). Zbývá pak pokusit se zformulovat na základě exaktní vědy co nejexaktnější filosofii, tedy nauku o neviditelně vycházející z nauky o viditelně co nejvíce ověřitelnou zkušeností živého tvora, která by udělala z filosofie exaktní vědu, na jejíž stanoviscích se bude převážná většina filosofů-vědců schopna shodnout.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1165)

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Matematická indukce pro mne naopak znamená, že, jestliže obecné fyzikální zákony platí pro neživou hmotu, ze které jsou člověk, příp. jiný živý organismus výlučně složeni (jde o materialistický pohled), pak musí zároveň platit tyto obecné fyzikální zákony rovněž pro tohoto člověka, příp. jiný živý organismus jako celek a jejich společenské vztahy. A zároveň stejně jako lze zastavit pohyb kuličky, která se srazí s kuličkou o stejné hmotnosti opačného směru z hlediska makrofyziky, lze podle mne zastavit pohyb mikročástice, která se srazí s mikročásticí o stejné hmotnosti opačného směru z hlediska mikrofyziky, což je podstatou mých vzorců, pro jejichž důkaz jsem takto zformuloval tento indukční předpoklad dle Vámi zmiňované matematické indukce.

Co se týká matematické indukce, tak jsem se vyjádřil k problému matematické indukce tak, jak je definována exaktní vědou. Vy jste měl však zřejmě na mysli obecný problém důkazu indukci, ke kterému se vyjadřoval filosof Hume.

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Náhoda při pohybu mikročástic vyplývající z Heisenbergových vztahů neurčitosti, podle kterých nelze nikdy s úplnou jistotou určit polohu mikročástice, pouze lze určit vyšší nebo menší pravděpodobnost jejího výskytu v určitém místě, je podle mne důsledkem možnosti nekonečného dělení hmoty na menší části, nejmenší částí jsou pak body časoprostoru* dle Speciální teorie relativity Alberta Einsteina. To znamená, že jsou-li každá určitá mikročástice, příp. těleso dělitelné na menší části, pak tyto menší části předurčují pohyb této větší mikročástice, resp. tělesa v makrosvětě, a jejich pohyb je tak náhodný, protože rovněž pohyb těchto jejich výše uvedených menších částí je jedinečný (ale i podobný) a jedinečným (avšak podobným) tudíž nikoliv shodným způsobem předurčují tyto menší částice pohyb jimi tvořených větších mikročástic, resp. těles v makrosvětě.

Pohyb volných mikročástic je z hlediska obecné fyziky věcí málo pravděpodobné náhody (což bylo vyzkoušeno vystřelováním stejných fotonů proti stínítku, kde na místa s největší pravděpodobností výskytu dopadlo nejvíce fotonů a na místa s nižší pravděpodobností výskytu byl počet dopadených fotonů nižší). V případě pevných vazeb mikročástic jde však o vysoce pravděpodobnou náhodu jejich pohybu blížící se jistotě, tj. kauzalitě známé v našem světě (např. v případě atomů v tělese v pevném skupenství, např. v kuželkové kouli, prsty chytíme při hodu pouze některé atomy a ostatní atomy této koule vázané pevnými vazbami na námi prsty chycené atomy se přizpůsobují téměř kauzálně pohybu vyvolaných hodem námi prsty chycených atomů této kuželkové koule proti kuželkám).

Obecný problém indukce lze podle mne zodpovědět následovně:

Z výše uvedeného plyne, že zákony dokázané indukci jsou v podstatě zákony více nebo méně pravděpodobné náhody. Jedná-li se o pevné vazby mikročástic určité skutečnosti (zejména jde o zákony pohybu pevných těles v

makrosvětě z hlediska fyziky, tj. v našem světě), pak jde téměř o kauzalitu, resp. vysoce pravděpodobnou náhodu dodržení daných určitých přírodních zákonů, jedná-li se však o volné mikročástice určité skutečnosti (resp. body časoprostoru, které představují podle mne úplně volné mikročástice), pak jejich pohyb je určen méně pravděpodobnou náhodou dodržení určitých přírodních zákonů, v krajním případě se jedná o úplnou náhodu, kde podle mne neplatí žádné určité přírodní zákony (tj. ani důkaz obecnou indukcí).

Doplnění mé odpovědi:

Pro IPC,

v případě bodů časoprostoru, které by neměly žádné pevné vazby a tudíž by netvořily společně s jinými body časoprostoru žádné větší mikročástice nebo tělesa o nenulové relativistické hmotnosti, by se muselo jednat o absolutní vakuum. Existenci absolutního vakua však současná exaktní věda zpochybňuje. Polohu pohybujících se bodů časoprostoru absolutního vakua by podle mne nešlo určit ani s nejnižší mírou pravděpodobnosti, jednalo by se o zcela náhodný pohyb, protože by jejich pohyb nepředurčovali žádné známé fyzikální síly (jako gravitační, elektrické, jaderné apod.). U absolutního vakua by se mohlo jednat o naprosto pasivní (trpný, resp. zcela náhodný) princip jeho pohybu předurčovaný okolní hmotou o nenulové relativistické hmotnosti.

Polohu pohybujících se bodů časoprostoru, které vytváří spolu s jinými body časoprostoru prostřednictvím pevných vazeb mikročástice nebo tělesa o nenulové relativistické hmotnosti, lze podle mne určit vždy s menší nebo vyšší mírou pravděpodobnosti zvětšující se s rostoucí relativistickou hmotností objektu tvořeného těmito pevnými vazbami spojenými body časoprostoru.

Doplnění mé odpovědi:

Pozn:

Jednotlivé body časoprostoru nazýváme události a matematicky s nimi zacházíme jako se čtyřvektory. Dráhy bodových částic v prostoročasu pak nazýváme světočáry. Vícerozměrný objekt vykresluje v časoprostoru tzv. světoplochu. Viz: <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Casoprostor>

Vážený noeme,

z výše uvedeného plyne, že lze hovořit o drahách bodů časoprostoru, tudíž rovněž o jejich pohybu. Z výše uvedené plyne, že body časoprostoru jsou bodovými částicemi, podle mne tyto bodové částice musí mít nulovou relativistickou hmotnost. Z výše uvedeného plyne, že body časoprostoru vytváří vícerozměrné objekty, tedy větší mikročástice (za které považuji částice hmoty viditelné pouze mikroskopem, avšak na rozdíl od bodů časoprostoru, o nenulové relativistické hmotnosti) nebo tělesa našeho makrosvěta.

Za pevné vazby pokládám vazby hmoty, které z bodů časoprostoru jako mikročástic o nulové relativistické hmotnosti (viz výše), vytváří větší mikročástice či tělesa v našem makrosvětě o nenulové relativistické hmotnosti. Opakem je absolutní vakuum, které by muselo být tvořené opět body časoprostoru, které by měly jednotlivě nulovou relativistickou hmotnost a nulovou relativistickou hmotnost by zároveň mělo absolutní vakuum jako celek (je otázkou, zdali toto absolutní vakuum pak označit jako nic nebo jako hmotu o nulové relativistické hmotnosti). Podle současné vědy však absolutní vakuum neexistuje, ve Vesmíru vždy jde údajně o prostor vyplněný mikročásticemi hmoty o nenulové relativistické hmotnosti.

- 1.) Absolutní vakuum čili vzduchoprázdno je dle mě tvořeno jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru) o celkové nulové (relativistické a klidové) hmotnosti, příp. roztaženou do časoprostoru jako neabsolutní vakuum.
- 2.) Hmota je tvořena dle mého názoru nekonečným počtem částic o nulové relativistické hmotnosti a nenulové rychlosti nižší, než je rychlost světla c .
- 3.) Světlo, resp. elektromagnetické vlnění (dále též světlo) je dle mého názoru tvořeno konečným počtem částic o nenulové relativistické hmotnosti, nulové klidové hmotnosti a rychlosti světla c .

Z toho plyne, že hmota jako body časoprostoru o nenulové rychlosti by mohla urychlovat body prostoru o nulové rychlosti (tj. mikročástice absolutního vakua). Jejich urychlením se z absolutního vakua stává hmota a vznikají tak pevné (podle mne jde spíše o pohybové) vazby hmoty o nenulové relativistické hmotnosti. Snížením nenulové rychlosti bodů prostoru na nulu by z nich vzniklo opět absolutní vakuum. Jak výše uvedené urychlení bodů prostoru absolutního vakua (tj. o nulové rychlosti), tak zpomalení bodů prostoru hmoty (tj. o nenulové rychlosti) na rychlost rovnou nule (tj. vznik absolutního vakua) je věcí nezávislou na dotčených bodech prostoru, je plně odvislé od jejich okolí (tj. zcela náhodné).

Relativistická hmotnost je hmotnost závislá na rychlosti dané vztažné soustavy na rozdíl od klidové hmotnosti,

kteřá představuje hmotnost při nulové rychlosti dané vztažné soustavy (což plyne z STR A. Einsteina).

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of noemus

Vážený Dalibore

Nerad to říkám, ale tužil jsem, že to takto dopadne :o))

Když selžou argumenty je toto obvyklý závěr diskuze

Ted' se již nemůžete vymlouvat, že je má kritika nekonkrétní (což přesně děláte, ale asi jen proto, že nevíte jak má konstruktivní kritika vypadat)

A máte možná pravdu, že má kritika je také "destruktivní", to je ale celkem pochopitelné, protože úvaha, která stojí na vodě se zhroutí sama. Jen to někteří lidé nepoznají a budou dál tvrdit, že stále stojí na pevných základech.

A máte také pravdu, že pro někoho kdo neumí myslet logicky je logické myšlení zcela jistě nejasné a neurčité

Mluvíte o tom, že vycházíte z teorie superstrun, ale v uvedených příspěvcích jste o tom ani jednou nic neřekl, ač jsem se vás na to ptal. Navíc není jasné, proč tedy mluvíte o bodových částicích.

Pro ostatní:

Doufám, že ti co mají ukončené středoškolské vzdělání, a pokud možno ještě vysokoškolské přírodovědného směru, dokáží i bez mé pomoci poznat na čí straně je pravda

Teorii superstrun nelze považovat za převládající, a dokonce ani za současnou (protože je již překonána jinými teoriemi). Navíc se nejedná o jednu teorii, ale má více variant.

Navíc se obávám, že pochopení teorie superstrun je daleko za možnostmi normálních lidí a logické myšlení, je zcela nutným předpokladem k jakémukoliv studiu vědeckých teorií. Kdo má problémy s primitivní logikou by asi měl o to větší problémy s matematickým aparátem jakékoliv současné nebo minulé fyzikální teorie

Vážený noeme,

opět jde o nekonkrétní, obecnou, tudíž neodbornou kritiku. Proto se Vás nyní zeptám já, co říkáte z odborného hlediska (jestli údajně disponujete potřebnými odbornými znalostmi) na možnost nekonečného dělení hmoty, jejímž bezprostředním důsledkem je má filosofická teorie bodů časoprostoru jako částic o nulové relativistické hmotnosti.

P.S. Chci jen poznamenat, že má teorie nekonečného dělení hmoty je spíše v rozporu s teorií superstrun, což jsem však chtěl slyšet od Vás jako údajného odborníka a konstruktivního kritika. Tudíž z ní nemohu vycházet, jak uvádíte výše, což je názorným příkladem toho, že jste mé úvahy buď vůbec nečetl nebo jste jim vůbec neporozuměl.
i.

P.P.S. Čtenář si může jednoduše ověřit, kdo jako první použil invektivy (osobní útoky) místo výlučně odborné argumentace.

Doplnění mé odpovědi:

Post of noemus

quoted:

Post of Dalibor Grůza

... má filosofická teorie bodových částic jako bodů časoprostoru podle mne o nulové relativistické hmotnosti, které se chovají jako události ..., umožňující nekonečné dělení hmoty, je v rozporu se současnou převládající fyzikální teorií superstrun

Mluvíte o tom, že vycházíte z teorie superstrun, ale v uvedených příspěvcích jste o tom ani jednou nic neřekl, ač jsem se vás na to ptal. Navíc není jasné, proč tedy mluvíte o bodových částicích.

To se tedy omlouvám, vážně jsem přehlédl, že říkáte "v rozporu" - v hlavě jsem měl vaše dřívější prohlášení, že vycházíte ze současné exaktní vědy. Když navíc vezmete v úvahu, že je podle vás teorie superstrun současná nejrozšířenější fyzikální teorie, tak jsem si to spojil a pak jsem si to po sobě nekontroloval, za tuto chybu se omlouvám

To, že je vaše teorie v rozporu s touto teorií na tom se jistě shodneme. Nicméně stále platí, že jste jasné neřekl, z jakých fyzikálních

teorií vycházíte - z teorie relativity? Z obecné nebo jen speciální? Proč tedy používáte jinou terminologii? S jakou fyzikální teorií vaše teorie v rozporu není?

Vážený noeme,

má filosofie, (resp. universální etika, kterou jsem rovněž mechanicky použil při řešení našeho předchozího malého nedorozumění), resp. teorie bodů časoprostoru jako bodových částic o nulové relativistické hmotnosti není v rozporu, resp. je bezprostředním důsledkem předpokladu o možnosti nekonečného dělení hmoty, proto bych rád znal Váš odborný názor na tento předpoklad.

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of Noemus

Podle této teorie, která vychází z těchto vašich výroků:

V1. hmoty je podle mne dělitelná na nespočetné nekonečno

V2. mou teorii o bodech časoprostoru jako částicích o nulové relativistické hmotnosti vzniklých nekonečným dělením hmoty má tedy jakýkoliv hmotný objekt nulovou klidovou hmotnost, což se dá experimentem jistě ověřit, že?

Navíc si všimněte, že jsem vůbec nepotřeboval předpoklad o nekonečné dělitelnosti A3, a ani předpoklad A2.

Dále si všimněte, že v teorii ještě chybí definovat pojem "vzniklo nekonečným dělením", který je odlišný od pojmu "nekonečně dělitelný", vypadá to jakoby zde hrál roli i čas o to je to zřejmě složitější, ale rozebírat to dál nemá smysl

Nemusím vůbec dál analyzovat vaši "teorii" abych věděl, že se jedná jen o fantazii, protože uskutečnit experiment, který by tuto teorii vyvrátil může každý sám ihned, stačí kuchyňská váha a libovolná hmota, třeba kus chleba,

Můžete si to sám zkusit, asi budete překvapen výsledkem, zřejmě jste se někde zmýlil, kde asi...

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Pro Noema,

K různým hodnotám nula:

Podle mne je rozdíl mezi abstraktní hodnotou 0 jako absolutním nic (tedy absolutně prázdnou množinou) a hodnotou 0 kg (tedy prázdnou množinou, co se týká kilogramů, avšak neprázdnou množinou co se týká bodů časoprostoru) příkladem je bod, který je 0 ve smyslu shora uvedeného dokonalého nic, má 0 metrů, přičemž nespočetné nekonečně těchto bodů může mít rozměr úsečky např. o délce 3 metry. Je zřejmé, že bod časoprostoru jako událost má hmotnost 0kg, avšak zároveň jde o dokonalé nic (tedy absolutně prázdnou množinu) a nespočetné nekonečno těchto bodů časoprostoru může obsáhnout i celý časoprostor, který zcela jistě nemá nulovou (relativistickou) hmotnost.

Pro Noema:

Jednoduchý důkaz hmotnosti 0kg nespočetné nekonečné malé části hmoty o hmotnosti např. 3Kg:

Předpokládáme-li, že v případě hmoty o hmotnosti 3 kg se jedná např. o vodu v nádobě, která má hustotu $\zeta = 1000 \text{ kg/m}^3 = m/V$, kde m je hmotnost a V objem, pak hmotnost bodu prostoru této vody v nádobě $m = V \cdot \zeta$, přičemž objem V bodu prostoru této vody v nádobě $V = 0 \text{ m}^3$, pak hmotnost bodu prostoru této vody v nádobě $m = 1000 \cdot 0 \text{ kg} = 0 \text{ kg}$.

Pozn:

Tímto jednoduchým výpočtem jsem podle mne jednoznačně vyvrátil Vámi navržený experiment (viz výše), podle kterého v případě nekonečně malé části chleba o hmotnosti 0 kg musí tento celý chleba vždy vážit 0kg a nikoliv např. 3kg

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of noemus

Post of Dalibor Grůza

Jednoduchý důkaz hmotnosti 0kg nespočetné nekonečné malé části hmoty o hmotnosti např. 3Kg:

Post of noemus

Předně, proč mluvíte o nekonečně malé části hmoty a proč ještě navíc říkáte nespočetně nekonečně malé části hmoty? Já jsem se o nekonečně malých veličinách zmínil jen okrajově, jako komentář, že něco takového existuje, přičemž jsem zdůraznil, že se jedná o nestandardní matematiku (viz např. Calculus infinitesimalis, Petra Vopěnky - k sehnání už jen v knihovně).

Já jsem tedy na rozdíl od vás nepotřeboval nekonečně malou veličinu definovat, vy to ale udělat musíte, pokud ji chcete použít v důkazu, jinak důkaz nemá smysl (resp. není to důkaz)

Všimněte si, že jsem zvlášť mluvil o hmotných bodech a zvlášť o tělesech. Teprve u těles má smysl mluvit o hustotě, hustota nemá pro bod smysl. Protože hustota je globální (makroskopická) veličina, která se určuje právě z naměřených veličin hmotnosti a objemu u těles. **Kdybyste chtěl určit hustotu bodu, tak by vám vyšel nesmysl - 0 kg/0 m³.** Navíc u vody je hustota dána koncentrací molekul vody v prostoru, těchto molekul je konečný počet, a kdybyste tedy šel až do jednotlivých bodů prostoru, nic byste tam zřejmě nenašel.

Jestliže hustotu bodu prostoru stanovíte 0kg/0m³, pak s Vámi naprosto souhlasím, avšak vzhledem k tomu, že jeho hustota=m/V=0kg/0m³, kde m je hmotnost a V objem bodu časoprostoru, pak jste převzal mé tvrzení, že bod prostoru má nulovou hmotnost m=0kg, v opačném případě by byla např. hustota=m/V=3kg/0m³, což neuvádíte.

V posledně jmenovaném Vámi dříve obhajovaném případě by pak bod prostoru měl např. hodnotu hustoty=3kg/0m³=∞ různému podle nenulové hodnoty hmotnosti m v tomto vzorci pro hustotu, a to pouze podle mé teorie o hodnotě 0 jako nekonečně malé části hodnoty 3, **podle Vašeho přístupu, kde nekonečně malá část hodnoty 3 nemůže být hodnota 0, by daný příklad hustota (bodu prostoru)=3kg/0m³ byl nesmyslným, resp. daný bod časoprostoru by vůbec nemohl existovat.**

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

*Post of noemus
Post of Dalibor Hrůza*

Jednoduchý důkaz hmotnosti 0kg nespočetně nekonečně malé části hmoty o hmotnosti např. 3Kg:

Post of noemus

Předně, proč mluvíte o nekonečně malé části hmoty a proč ještě navíc říkáte nespočetně nekonečně malé části hmoty? Já jsem se o nekonečně malých veličinách zmínil jen okrajově, jako komentář, že něco takového existuje, přičemž jsem zdůraznil, že se jedná o nestandardní matematiku (viz např. Calculus infinitesimalis, Petra Vopěnky - k sehnání už jen v knihovně).

Já jsem tedy na rozdíl od vás nepotřeboval nekonečně malou veličinu definovat, vy to ale udělat musíte, pokud ji chcete použít v důkazu, jinak důkaz nemá smysl (resp. není to důkaz)

Všimněte si, že jsem zvlášť mluvil o hmotných bodech a zvlášť o tělesech. Teprve u těles má smysl mluvit o hustotě, hustota nemá pro bod smysl. Protože hustota je globální (makroskopická) veličina, která se určuje právě z naměřených veličin hmotnosti a objemu u těles. **Kdybyste chtěl určit hustotu bodu, tak by vám vyšel nesmysl - 0 kg/0 m³.** Navíc u vody je hustota dána koncentrací molekul vody v prostoru, těchto molekul je konečný počet, a kdybyste tedy šel až do jednotlivých bodů prostoru, nic byste tam zřejmě nenašel.

Pro Noema.

Můj poslední argument v této diskusi s tím, že poté s ní zřejmě skončím pro její marnost, je, že rovnice nenulová hodnota=0/0, kterou jsem v souladu s Vašimi argumenty zavedl pro hustotu bodu časoprostoru o nenulové hodnotě (viz výše), je typická rovněž při výpočtu relativistické hmotnosti fotonu světla (dle STR) čili:

$m = m_0 / \sqrt{1 - v^2/c^2} = 0 / (1 - c^2/c^2) = 0/0$, kde m je relativistická hmotnost fotonu světla zásadně o nenulové hodnotě, m_0 je klidová hmotnost fotonu světla o nulové hodnotě, v je rychlost světla rovnající se c a c je rychlost světla.

Rovnice 0/0=nenulová hodnota je tak zcela běžná při výpočtu nenulové relativistické hmotnosti fotonu světla, resp. elektromagnetického vlnění, a zároveň je podle mne použitelná pro výpočet nenulové hodnoty hustoty bodu časoprostoru např. sklenice vody o hmotnosti 3kg.

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

že rovnice nenulová hodnota=0/0, kterou jsem v souladu s Vašimi argumenty zavedl pro hustotu bodu časoprostoru o nenulové hodnotě (viz výše), je typická rovněž při výpočtu relativistické hmotnosti fotonu světla, resp.

elektromagnetického vlnění (dle STR) čili:

$m = m_0 / \sqrt{(1 - v^2/c^2)} = 0 / \sqrt{(1 - c^2/c^2)} = 0/0$, kde m je relativistická hmotnost fotonu světla zásadně o nenulové hodnotě, m_0 je klidová hmotnost fotonu světla, resp. elektromagnetického vlnění o nulové hodnotě, v je rychlost světla rovnající se c a c je rychlost světla.

Rovnice 0/0=nenulová hodnota je tak zcela běžná při výpočtu nenulové relativistické hmotnosti fotonu světla, resp. elektromagnetického vlnění a zároveň je podle mne použitelná pro výpočet nenulové hodnoty hustoty bodu časoprostoru např. sklenice vody o hmotnosti 3kg.

Post of Noemus

Nulou dělit nelze, učí se to už na základní škole a platí to stále, jen vy to zdá se nechápete.

Tím, že jste dosadil do vzorce pro relativistickou hmotnost údaje pro foton, jste jen podal důkaz, že na foton je není možné použít.

Ale máte pravdu, že je tato diskuze marná, protože nejste schopni chápat jen trochu složitější argumenty, přesto si myslím, že pro některé "diváky" ta diskuze úplně marná nebyla. Mě to například bavilo, protože mám matematiku a vůbec poznání rád.

Vy to však podle mne berete až moc vážně, jako by vám šlo o život, jako by se přiznáním chyby zbortil celý váš svět. Bylo to podobné jako diskutovat s věřícím. Nicméně v tomto případě jste tím věřícím vy a vaší vírou je vaše teorie. Já vám ji dál bortit nebudu, stejně jako jsem již přestal bortit víru nábožensky založených lidí, proč taky? Tato víra je pro ně nejspíše přínosem. Ve vašem případě je to ale složitější, vy se totiž snažíte vystupovat, jakoby vaše teorie byla vědecká, či vycházela z vědy, ale tak to není.

Howg.

Pro Noema.

Z čeho usuzujete, že výše uvedenou základní rovnici Speciální teorie relativity (STR) A. Einsteina pro relativistickou hmotnost nelze použít pro relativistickou hmotnost fotonu světla. Prosím citujte zdroj.

Doplnění mé odpovědi:

Post of Noemus:

Dělám to nerad, ale poruším své Howg, když mne o to žádáte, dále již však reagovat nebudu:

http://cs.wikipedia.org/wiki/D%C4%9Blen%C3%AD_nulou

Kromě toho si můžete otevřít učebnici matematiky a podívat se tam píše o dělení nulou

Snad by šlo uvažovat o limitě pro v jdoucí k c , ale to byste musel dokázat. Nicméně ten pojem stejně nemá pro foton valný význam, protože pozorovatel naměří u fotonu nenulovou hmotnost, pokud se o to pokusí, ta bude závislá na hybnosti (impulsu) daného fotonu. Pojem relativistické hmotnosti se vlastně moc nepoužívá, protože se s ním špatně pracuje. Vy jste snad jediný kdo tak důsledně a vytrvale tento pojem používá. Zkuste trochu googlovat a snad si to uvědomíte.

Noeme jsem tvým dlužníkem.

Můj shora popsán přístup dělení nulou, resp. nekonečně malé části např. z hmotnosti 3kg, která je rovna číslu 0kg v případě bodů časoprostoru, tak zhruba odpovídá níže popsáným matematickým definicím:

viz: http://cs.wikipedia.org/wiki/D%C4%9Blen%C3%AD_nulou pod nadpisem "Limity a dělení nulou" a pod nadpisem "Dělení nulou v počítačích" viz Např.:

V IEEE 754 $a \div 0$ je kladné nekonečno, pokud je a kladné, záporné nekonečno, pokud je a záporné, a NaN (not a number), pokud $a = 0$. Znaménka nekonečen se mění při dělení -0 . To je možné díky tomu, že v IEEE 754 jsou dvě nuly, kladná a záporná.

Doplnění mé odpovědi

Post of Stream:

Není mi jasné, proč by vzorem jednání jednotlivců měly být nějaké nárazy hmotných těles. Přeci už na intuitivní úrovni: pokud se někdo zeptá "proč bych měl jednat morálně takto (domysleme si něco konkrétního)" a vy mu odpovíte, "protože když se dvě tělesa srazí ... atd., atd." tak je to zcela nepřesvědčivé. To není žádná etika.

Samozřejmě součástí Vašeho postoje je, že fakticky neexistuje žádná svoboda, ale veškeré lidské jednání je zcela determinováno událostmi na úrovni mikrobodů. Ale důsledkem toho je, že neexistuje žádná morálka, a tudíž o ní nejde dělat etiku, protože jednání lidí je zcela determinováno, a lidé se nemůžou chovat jinak, než se chovají. Tudíž nic není morální ani nemorální, protože pojem morálního obsahuje apel na to, že by někdo měl dělat něco jinak, než dělá, což předpokládá, že může jednat jinak, než jedná.

Tudíž v citovaném textu nedávají smysl výrazy jako "rozumné jednání" - jednání každého je determinováno pohyby částí v jeho mozku, tudíž nelze rozlišit rozumné a nerozumné jednání, každé je přesným a přímým důsledkem okolností a příčin.

Stejně tak "přiměřený útok" nedává smysl, neboť každá reakce, je "přiměřená" totiž přesně odpovídá fyzikálním příčinám a pohybům částic, které tuto reakci způsobily.

Pro streama,

lidský mozek je možno zdokonalit dvěma vnějšími způsoby: 1.) lékařským zákrokem, 2.) nenásilně s rostoucí zkušeností, kterou se popisuje prázdná deska (tabula rasa) lidské paměti, resp. na základě zkušenosti se zvětšuje množství paměťových stop v lidském mozku. Bez ohledu na to, že toto vnější zdokonalení lidských mozků je objektivní, jej člověk vnímá jako výsledek svého subjektivního snažení.

A to, protože podle mne lze snáze diagnostikovat vnitřní činnost mozku určitého člověka v určitém časovém okamžiku, protože tato činnost je výsledkem relativně malého počtu pevných a volných vnitřních vazeb v jeho mozku, nelze však určit vývoj jeho okolí (často jde o náhodu a volné vazby), které je nekonečně složité. Nekonečnou složitost vývoje volných vazeb člověk vnímá jako svou svobodu, ve skutečnosti jde však o více či méně pravděpodobnou náhodu. Obojí zároveň představuje objektivní proces pohybu mikročástic hmoty, resp. evoluce přírody (jde o jakýsi software-program provádějící přesné výpočty s nekonečnými hodnotami).

Má universální etika tak představuje z hlediska tvé osoby zkušenost, jejíž působení na tvůj mozek nemohu předem odhadnout, tvá odpověď na mou universální etiku představuje pro mne zkušenost, jejíž působení na můj mozek nemůžeš zase ani ty předem odhadnout, protože se jedná o objektivně náhodný děj. Zároveň se podle mne jedná o základní etická pravidla, jejichž poznání zdokonaluje evolučně (z vnitřku i vnějšku) činnost poznávajícího lidského mozku. Jedná se podle mne o jakýsi nejobecnější (resp. neurčitý) a náhodný algoritmus (což je v rozporu s definicí algoritmu) shora uvedené evoluce přírody jako programu provádějícího přesné výpočty s různě nekonečnými hodnotami.

Doplnění mé odpovědi:

Přírodu lze podle mne chápat jako hardware Vesmírného počítače a evoluci jako jeho software čili program tohoto počítače. Evoluce jako program směřuje podle mne k následujícím konečným výsledkům:

- 1.) od náhody ke kauzalitě
- 2.) od volných k pevným vazbám u neživé hmoty a od pevných k volným vazbám u člověka aj. živých tvorů (viz definice svobody Barucha Spinozy jako poznaná nutnost)
- 3.) od chaosu k uspořádanosti (tj. souladu všech a všeho),

příčemž obecný (tj. filosofický) a náhodný algoritmus tohoto programu podle mne představuje má Universální etika (tj. náš přiměřený útok jako odpověď na útok a náš přiměřený ústup jako odpověď na ústup ze strany společnosti živých tvorů, přičemž přiměřenost znamená zejména, aby nám nebylo Vážně ublíženo a abychom způsobili co nejmenší smrt a bolest živých tvorů).

Výše uvedený program evoluce pracoval zpočátku se vstupními daty o hodnotách nekonečno, protože každý bod časoprostoru se pohyboval téměř zcela náhodně, protože nebyl vázán téměř žádnou pevnou vazbou v rámci hmoty, tj. Vesmír se vyznačoval absolutním chaosem a jeho pohyb jako součet hybností všech bodů časoprostoru tak nebylo možno odhadnout z hlediska člověka (který neovládal výpočty s různými čísly nekonečno). Postupně tento program evoluce Vesmíru na základě vzájemných stále více pravděpodobných náhodných interakcí váže body časoprostoru pevnými vazbami, které mají za následek více pravděpodobnou náhodu (kauzalitu) pohybu těchto pevně vázaných bodů časoprostoru v rámci hmoty, tudíž je možno k určení pohybu Vesmíru provést výpočet založený na pohybu těžkých (o nenulové hmotnosti) těles, nikoliv je tvořících nekonečně jednotlivých bodů časoprostoru o nulové hmotnosti, tento programový výpočet začíná pracovat s konečnými vstupními daty, stává se více kauzální čili téměř jednoznačný nikoliv náhodný.

Má Filosofie rovnováhy tak představuje rovněž pokus o navázání pohybu lidstva méně pevnými vazbami, o větší uspořádanost na základě více volného, tj. svobodnějšího pohybu jednotlivých živých organismů prostřednictvím jejich poznání výše uvedených filosofického algoritmu a konečných výsledků evolučního programu Vesmíru, a to na základě a v rámci činnosti shora uvedeného programu evoluce.

Člověk či jiný živý tvor, který zabije jiného živého tvora na základě objektivní možnosti náhodného pohybu, tj. volných vazeb jeho mozek tvořících mozkových buněk-neuronů a je tvořících mikročástic, se dostává do zajetí pevných vazeb mikročástic, potažmo mozkových buněk, jejichž účelem je odčinit tento hřích. Tyto hříšné pevné vazby na rozdíl od volných vazeb mozkových buněk nevnímají Vesmír jako celek (cit) ale pouze jeho část (pocit, instinkt, komplex apod.), čímž dochází ke zkreslení vnímání skutečnosti, pevné vazby mozkových buněk se projevují jako obava mozkových buněk viníka ze msty a msta příbuzných mikroorganismů za způsobenou

smrt živých buněk těla zabitého živého organismu, na kterou můhou mozkové buňky viníka odpovědět tvorbou tukových zásob, lakotou, psychickou nemocí, stupňováním zabíjení, alkoholismem apod.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=719,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=680)

b) Mohlo vzniknout něco z ničeho

Nejdříve k důkazu hmotného světa. Z představy hmotného světa obsaženém v jedincově modelu světa v jeho mozku (čili v jedincově světě pro nás dle I. Kanta) nelze skutečnost hmotného světa prokázat. Avšak přijetí skutečnosti hmotného světa (světa o sobě dle I. Kanta) je užitečné, dobré, protože snižuje rozpory v jedincově modelu světa obsaženém v jeho mozku. Nepřijetí skutečnosti hmotného světa jedincem, podstatně zvětšuje rozpory v jeho duši, resp. jeho modelu světa obsaženém v jeho mozku, lze si představit člověka, který odmítne hmotný svět a např. v plné rychlosti narazí autem do zdi, následuje zřejmě pocit bolesti, léčení, invalidita a odsouzení ostatními lidmi v rámci jeho modelu světa v jeho mozku (čili v jedincově světě pro nás dle I. Kanta).

Přijetí představy o duchovním světě bez hmoty a energie se podle mého názoru dostává do rozporu s přijatou představou skutečnosti hmotného světa. Prostor bez hmoty, resp. energie představuje z hlediska hmotného světa absolutní vakuum, čili vzduchoprázdno, přičemž si lze představit, že toto nic by bylo nositelem nějakého vědomí. Zároveň přijetí představy skutečnosti hmotného světa nás vede k poznatku, že duše člověka je obsažena v jeho mozku, který má opět hmotnou povahu. Popření mozku jako nositele duše vedlo v minulosti k absurdnímu vymítání Dávla, místo léčení nemocného mozku postupy exaktní medicíny. V obou případech tak dochází k zvětšení rozporů v rámci jedincova modelu světa (jedincově světě pro nás dle I. Kanta), které proto není užitečné ani dobré.

Nyní ke vzniku světa z ničeho. Podle mého názoru je hmota nekonečněkrát dělitelná, po tomto dělení se pak dle mého názoru dostaneme k částici o nulové hmotnosti, kterou by mohl být např. foton v klidu, u nějž fyzika předpokládá nulovou klidovou hmotnost. Vzhledem k nulové hmotnosti čili nepřítomnosti hmoty by se u této částice mohlo rovněž jednat o bod časoprostoru. Jakým způsobem pak lze z této částice o nulové hmotnosti vytvořit hmotu, dle mého názoru je třeba ji udělit nenulovou rychlost, tzn.:

- 1.) Absolutní vakuum čili vzduchoprázdno je dle mě tvořeno jedinou nehybnou částicí (bodem časoprostoru) o celkové nulové (relativistické a klidové) hmotnosti, příp. roztaženou do časoprostoru jako neabsolutní vakuum.
- 2.) Hmota je tvořena dle mého názoru nekonečným počtem částic o nulové klidové i relativistické hmotnosti a nenulové rychlosti nižší, než je rychlost světla c .
- 3.) Světlo, resp. elektromagnetické vlnění (dále též světlo) je dle mého názoru tvořeno konečným počtem částic o nulové klidové hmotnosti a rychlosti světla c .

Toto dle mého názoru plyne ze Speciální teorie relativity A. Einsteina dosazením výše uvedených hodnot do rovnic pro relativistickou hmotnost a energii.

Lze si představit, že náš svět vznikl udělením pohybu, zřejmě konečné kinetické energie absolutnímu vakuu, čili vzduchoprázdnu, jmenovitě jeho částicím o nulové rychlosti a hmotnosti. Tento pohyb mohla tomuto absolutnímu vakuu udělit příroda nebo Bůh.

Ztotožníme-li Boha s veškerou kinetickou energií či světlem, pak by náš svět vznikl z ničeho, resp. z absolutního vakua tím, že by mu Bůh propůjčil zřejmě konečnou část své kinetické energie čili pohybu. Tato veškerá kinetická energie je zároveň dle zákona o zachování energie věčná, nezničitelná, zároveň podle mého názoru by mohla být nositelem Božího vědomí, resp. vševědoucností a prostředkem Boží všemocnosti.

c) Důkaz reálného hmotného světa

Podle mého názoru z vjemů jedincových smyslů, resp. modelu světa obsaženém v jedincově mozku nelze stanovit přesný popis, resp. dokázat existenci světa jako toho, co nutně je mimo náš mozek. Immanuel Kant tento model světa obsažený v jedincově mozku nazval jedincův "svět pro nás" oproti skutečnému světu, "světu o sobě", který však podle mého názoru nelze z jedincova "světa pro nás" dokázat. Jako jediné hledisko nám tak zůstává hlediska souladu či rozporů v jedincově mozku, resp. jeho "světe pro nás". Z toho plyne, že chce-li jedinec zažívat klid v tomto svém modelu, čili svém "světe pro nás", obsaženém v jeho mozku, musí usilovat o

soulad všech a všeho v tomto jeho "světě pro nás".

Z toho plyne:

1.) Je nepopiratelné, že současná exaktní věda, které vychází z existence hmotného světa, je schopna zajistit život většinu počtu lidí, odstranit jejich bídu, případně mírnit jejich konflikty prostřednictvím exaktního poznání, proto lze říci, že exaktní poznání vědy, která vychází z existence hmotného světa ("světa o sobě"), je užitečné, čili mírní rozpory jedincova "světa pro nás". Exaktní poznání tohoto hmotného světa je v souladu s tímto hmotným světem (světem o sobě), čili mírní rozpory mezi jedincem a tímto hmotným světem v jedincově "světě pro nás".

2.) Zároveň toto exaktní vědecké poznání takto mírní rovněž rozpory mezi jedincem a ostatními živými tvory vytvořením jediného exaktního modelu "světa o sobě", tj. jediného souhlasného "světa pro nás" společného všem jedincům, prostřednictvím dobrovolného sjednocení všech "světů pro nás" všech jedinců, nacházejících se ve "světě pro nás" určitého jedince.

Z toho plyne, že předpoklad existence hmotného světa a ostatních lidí a živých organismů, který je např. v rozporu s předpokladem, že existují pouze já a mé vědomí (solipsismus), není sice prokazatelný, ale je užitečný, protože mírní rozpory v jedincově světě pro nás, čili modelu světa obsaženém v jedincově mozku. Nejedná se tudíž o prokazatelnou pravdu, nýbrž o dobro, které mírní rozpory v jedincově "světě pro nás", jako opak zla, které tyto rozpory zesiluje (např. tzv. solipsismus).

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Zkus srovnat vedle sebe svůj život ve hmotném reálném světě a život ve světě virtuálním, ve kterém jsou pouze tvoje vjemy a nic kromě tebe ve skutečnosti neexistuje. Dle mého názoru zde není žádného rozdílu. Ten svět "matrix" je však méně reálný než běžný hmotný svět a proto jsem názorově na straně hmotného reálného světa. Navíc je třeba si uvědomit, že existuje celá řada poznání, které vůbec neznám, jen vím, že existuje. Kdybych zde byl pouze já a ostatní byli virtualitou, pak by toto poznání, které neznám bylo naprosto zbytečné. K tomuto poznání došli lidé a tím je dáno, že existují. Existují-li oni, pak existují všichni ostatní, čili se jedná o reálný hmotný svět.

MB

Má odpověď:

Přijetí představy virtuálního světa, resp. solipsismus může mít za důsledek růst konfliktů v jedincově představě světa obsažené v jeho mozku (světě pro nás dle I. Kanta). Důsledkem by mohlo být např. možnost zabít jiného člověka, který je přeci podle této pomýlené představy světa jen virtuální realitou, nebo možnost znečištění životního prostředí, které podle této pomýlené představy existuje pouze virtuálně, nebo projížďení autem zdí, která je přece jen virtuální, dále je to představa samoty člověka v tomto matrixu, resp. virtuálním světě, která mu, i když přijme jeho zákony, musí určitě vadit a citově ho ochuzovat apod. Příkladem je záměna počítačové hry a hmotného světa jedincem v dnešní době. Neříkám, že hmotný svět (svět o sobě dle I. Kanta) lze dokázat z modelu tohoto hmotného světa obsaženého v jedincově mozku (tj. z jedincova světa pro nás dle I. Kanta), avšak přijetí jeho skutečnosti je užitečné, dobré, protože zmírňuje rozpory tohoto jedincova modelu a naopak přijetí jeho neskutečnosti, virtuality přináší člověku rozpory v jeho modelu světa, projevující se jako jedincova duševní nebo fyzická bolest.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Rozumím tvým slovům, ale pokud se mluví o virtuálním světě, je to něco jiného, než když se mluví o virtuálním počítačovém světě. V tomto virtuálním počítačovém světě by platilo to, co jsi napsal. Ve virtuálním světě by musely platit a být součástí programu všechny fyzikální a další zákonitosti a tím by se vlastně takový virtuální svět rovnal normálnímu hmotnému světu a nebyl by zde rozdíl. Ovšem pravdu máš v tom, že kdyby někdo přijal myšlenku, že svět je virtuální, mohl by vraždit, ničit prostředí, nebo třeba vzít si život. Ti, kteří tuto pravdu uznali, tím prosazují nadpřirozeno, které prý je v tom virtuálním světě možné. Pokud si přečteš některé příspěvky takových lidí, pak uvidíš, že jsou skutečně schopni a třeba i ochotni zničit svůj vlastní život, aby se dostali do lepšího světa po smrti. A o tom to ve skutečnosti je. A ještě o tom, že se tím snaží zničit základy materialismu a racionálního myšlení.

Má odpověď:

Příroda si podle mého názoru sama vynucuje, aby ji člověk uznal, poznával a ovlivňoval, jde o jakousi normativní sílu skutečnosti. Uznat přírodu je užitečné, neuznat ji přináší člověku velké problémy.

Katolická teologie považuje přírodu za první manifestaci Boha, a to skrze její účelnost (viz Sv. Tomáš Akvinský), já bych k tomu dodal, že příroda jako Boží instrument či totožná s Bohem (panteismus) spíše manifestuje Boha rovněž skrze její všemocnost, zároveň skrze její věčnost, chápeme-li přírodu jako energii a aplikujeme-li na tuto energii zákon zachování energie, a skrze její kolektivní spravedlnost nebo dobro, kterým je evoluce. Jinými slovy z každého díla lze usuzovat na vlastnosti jeho možného tvůrce.

d) Smysl bytí (života)

Podle mého názoru je veškeré jednání živých organismů i člověka determinováno, resp. předem určeno pohybem mikročástic v mikrosvětě, který je však dle poznatků moderní fyziky (Heisenbergovy vztahy neurčitosti) pouze náhodný, resp. daný pouze do určité míry pravděpodobnosti. Zároveň si myslím, že pohybem mikročástic v mikrosvětě je determinováno jak tělo, tak duše člověka, která má tělesnou povahu, neboť psychika člověka je zřejmě umístěna v jeho mozku, který opět představuje pohyb mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta. Lidské jednání, které se řídí příkazy mozku, tak závisí na tom, která myšlenka v mozku se bude vyznačovat takovou silou, aby mozek dal příkaz ostatnímu tělu k určitému chování. Základem objektivní povahy subjektivní svobody člověka je pak střetávání různých myšlenek v mozku, aby převládla ta nejsilnější, tento střet v mozku má zároveň podobu propojování neuronů volnými a pevnými vazbami, které napodobuje pohyb mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta, který je nezávislý na samotném člověku a nelze předem na 100% určit jeho výsledek vzhledem k Heisenbergovým vztahům neurčitosti pohybu mikročástic. Chce-li člověk své jednání nějak ovlivnit, nemůže to totiž učinit jinak než prostřednictvím svého mozku, tedy propojení neuronů, resp. pohybu mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta.

Člověk či jiný živý tvor, který zabije jiného živého tvora na základě objektivní možnosti náhodného pohybu, tj. volných vazeb jeho mozek tvořících mozkových buněk-neuronů a je tvořících mikročástic, se dostává do zajetí pevných vazeb mikročástic, potažmo mozkových buněk, jejichž účelem je odčinit tento hřích. Tyto hříšné pevné vazby mozkových buněk se projevují jako jejich obava ze msty a msta příbuzných mikroorganismů za způsobenou smrt živých buněk těla zabitého živého organismu, na kterou mohou mozkové buňky viníka odpovědět tvorbou tukových zásob, lakotou, psychickou nemocí, stupňováním zabíjení, alkoholismem apod.

Ze shora uvedeného plyne, že smysl života má objektivní nikoliv subjektivní povahu, protože lidské jednání i myšlení je determinováno shora uvedeným pohybem mikročástic mikrosvěta. Podle mého názoru nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročástic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročástic, kdy pohyb všech mikročástic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročástic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročástic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o mechanický základ evoluce). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

Hlavním prostředkem tohoto ustávání srážek mikročástic v mikrosvětě je zákon zachování hybnosti a 3. Newtonův pohybový zákon akce a reakce. Jestliže jedno těleso působí silou na druhé těleso, pak i druhé těleso působí na první těleso stejně velkou silou opačného směru. Síly současně vznikají a zanikají. Třetí Newtonův zákon říká, že působení těles je vždy vzájemné. Přitom účinky sil akce a reakce se navzájem neruší. Nelze je počítat, protože každá z těchto sil působí na jiné těleso. (Nejedná se proto o rovnováhu sil.) Čili při srážce působí na mikročástice či makročástice (tělesa) dvě síly opačného směru, čímž příroda maximálně omezuje jejich další budoucí srážky.

Je-li nějaký Bůh pak musí smysl světa ze shora uvedených důvodů vidět v postupně stále dokonalejším, avšak zřejmě nikdy nekončícím pohybu směřujícím k souladu všech a všeho, tedy ve shora uvedené evoluci. Jinými slovy Bůh nebo evoluce, buď jako instrument tohoto Boha nebo sama od sebe, směřuje dle mého názoru k tomu, abychom se stále zdokonaľovali, aniž bychom zřejmě v konečném čase dosáhli dokonalosti, resp. všemocnosti a vševědoucečnosti a vyrovnali se tak tomuto Bohu, nebo moci přírody.

Objektivní smysl života tedy vidím v tom, aby člověk zdokonaloval soulad světa, resp. soulad a věrnost modelu tohoto světa vnímaný a obsažený v jeho mozku. Přičemž tak člověk činí vědomě nebo nevědomě, protože se jedná dle mého názoru o objektivní, resp. s větší pravděpodobností směřování pohybu všech mikročástic, které jak jsem uvedl výše, determinuje myšlení a chování každého živého jedince i neživé přírody.

e) Proč se člověku nechce zemřít

Člověku se nechce umírat, protože cítí bolest, a to tělesnou z důvodu poruchy jeho těla, a rovněž tak duševní z důvodu poruchy jeho psychiky, která představuje model světa obsažený v jeho mozku. Člověk cítí duševní i tělesnou bolest díky činnosti jeho mozku, který obsahuje jím vnímaný model světa, ve kterém tento člověk existuje. Jiná by ovšem byla zřejmě situace, kdyby tento člověk při poruchách jeho těla či psychiky, cítil v mozku slast. Podle mého názoru je tato bolest člověka, kterou cítí při své smrti, řešitelná s pokrokem vědy, kdy bude možné dle genetického kódu jediného přeživšího živého organismu zrekonstruovat všechny zemřelé živé organismy.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

S tím co jsi napsal je možno souhlasit. Člověk, ale i ostatní živí tvorové přijímají bolest jako vrcholné nepříjemno, kterému se snaží vyhnout. Při umírání se může ta bolest dostavit, ale není to pravidlem. Z vlastní zkušenosti vím, že smrt jako taková nebolí a spíše by se toto dalo vyjádřit slovem nic. U mne došlo k novému rozběhu srdce a dýchání a to bylo provázeno velkou bolestí na hrudi, jako když máš vyražený dech a přes tuto bolest jsem byl rád, že žiji. Ta bolest byla příznakem života. Samozřejmě je cosi jiného smrt na zhoubný nádor, což je provázeno dlouhodobou bolestí bez šance na uzdravení, ale tehdy člověk spíše po smrti touží, aby se té bolesti zbavil. Je to tedy o něčem jiném než bolesti. Uvědom si, že vše vnímáš pouze jako živý člověk a smrtí všechny vjemy končí a chybí jakékoliv vědomí. Smrt je jedno velké nic a vlastně mrtvému toto vůbec nevádí, protože nemá vědomí. Smrt by se tedy dala vyjádřit číslem nula. Jenže jsi živý a vnímáš to dobré i zlé. Na to zlé mají lidé tendenci zapomínat a vzpomínají na to dobré. A tak je vlastně život nádherný, ale smrtí o to vše přijdeš a nebude vůbec nic, jako by ses nikdy nenarodil. A právě ta ztráta všeho je tím, proč se lidé smrti bojí. Ono to vlastně nemá logiku, protože po smrti tu ztrátu nikdo nebude vnímat, nebude vědět nic, ani to kolika let se dožil, co prožil a podobně, protože nebude funkční jeho mozek. Takže je ten strach vlastně naprosto zbytečný a lidé si přemýšlením o smrti pouze kazí život. Já na smrt budu myslet tak zhruba minutu před smrtí a za minutu vše zapomenou. (to byl pokus o žert).

MB

Má odpověď:

Podle mne není vůbec jisté, že po smrti následuje nic, jinými slovy, že se člověk nepřesune z viditelného do neviditelného světa.

Za neviditelný svět můžeme pokládat např. svět dosud neobjevených mikročástic, nebo např. svět světla, protože z pohledu pozorovatele ve světě světla-zvolené vztažné soustavě (které má nenulovou energii a relativistickou hmotnost dle Speciální teorie relativity Alberta Einsteina, přestože je tvořící fotony mají nulovou klidovou hmotnost), je podle mne nehybné vakuum světlem a světlo zase naopak vakuem, hmota vlněním a vlnění hmotou. Jde zde o relativitu pohybu, jako když pozorovatel ve vlaku vnímá vlak jako nehybný a krajinu za oknem jako pohyblivou. Případně lze neviditelný svět hledat s pomocí exaktní vědy rovněž někde jinde.

Porucha mozku, kdy člověk ztrácí vědomí, dochází tak k poruše psychiky z mého pohledu, končící možná absolutní poruchou mozku, tedy jeho úplnou nefunkčností, představuje podle mého názoru vrcholnou duševní bolest, představovanou odumřením všech mozkových buněk (tělesná bolest představuje odumření podstatné části tělesných buněk určité části těla mimo mozku vnímané právě mozkiem). Z tvého pohledu je to nic, z mého pohledu je to absolutní porucha mozku, znamenající největší duševní bolest způsobenou postupným odumíráním všech mozkových buněk, které člověk více či méně do posledního okamžiku vnímá pomocí těchto mozkových buněk

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Nevím, nakolik odpovídá pocitově klinická smrt smrti normální (konečné) a myslím, že to neví nikdo. V mém případě došlo při čelním nárazu ke klinické smrti, dokonce lékař konstatoval smrt. Proto jsem byl jako jediný ponechán v autě (pro funebráky). Po pěti minutách jsem pocítil ostrou bolest na hrudi a začal dýchat. Z auta jsem vylezl po svých. Když jsem byl lékařem sanitky dotázán, jestli jsem byl v bezvědomí, odpověděl jsem, že nikoliv, že došlo k nárazu a hned na to k ostré bolesti na hrudi, rozdýchání a vystoupení z auta. Teprve potom jsem se dozvěděl, že mezi nárazem a návratem vědomí bylo těch pět minut. Nebylo zde žádné utrpení a vlastně pro mne ten čas vůbec neexistoval. K čemusi podobnému došlo minulý rok v lednu na Jipce v nemocnici. Záznam přístrojů hlásil výpadek srdeční činnosti a to dvakrát za sebou a já jsem o tom opět vůbec nevěděl. Opět zde byl čas, který pro mne neexistoval. Já myslím, že normální smrt bude cosi totožného a vlastně zde není rozdíl v tom, jestli to trvá pět minut, nebo napořád. Po těch pěti minutách začne mozek registrovat absolutní nedostatek kyslíku a začne vysílat do celého těla impulsy tak, jak je tomu při narození. Je to funkce mozkového kmene. Pokud ten impuls zasáhne srdce a toto je schopné se rozběhnout, pak život pokračuje. Pokud k tomu nedojde, nebo je srdce neschopné pracovat, pak se toto vysílání impulsů projeví pohybem končetin a podobně, čili jak se říká, člověk zaklepe bačkorami a následuje smrt konečná.

Hovoříš o přenosu bytí do neviditelného světa, což ba se dalo chápat jako přenos do mikrosvěta. Zde je třeba si uvědomit, co vše tvoří bytí. Jsou to veškeré paměťové informace uložené do paměti od narození do smrti. Tyto informace jsou přímo vázané na hmotu mozku a bez této hmoty a energie nemohou existovat. Moje či tvoje uvědomění si svého já je důsledkem funkce slova v procesu myšlení. Slovo umožňuje aktivovat informace smyslové i bez smyslového vjemu a naopak smyslové vjemy aktivují bloky slov. Vzájemným propojením dochází k myšlení nepřetržitému, což znáš jako svoje myšlení a co je vlastně tvojí duší. Rád bych věděl, jakou cestou by bylo možné takové množství dat přenést kamkoliv. Mně se to zdá zcela nereálné, a proto nevěřím v možnost posmrtného života. Nepopírám jej, ale nevěřím. Kdybych poznal reálnou cestu k takovému výsledku, pak bych přijal i myšlenku posmrtného života.

MB

f) Přišel jsem na to, v čem je iluze křesťanů

Podle mého názoru je veškeré jednání živých organismů i člověka determinováno, resp. předem určeno pohybem mikročástic v mikrosvětě, který je však dle poznatků moderní fyziky (Heisenbergovi vztahy neurčitosti) pouze náhodný, resp. daný pouze do určité míry pravděpodobnosti. Zároveň si myslím, že pohybem mikročástic v mikrosvětě je determinováno jak tělo, tak duše člověka, která má tělesnou povahu, neboť psychika člověk je zřejmě umístěna v jeho mozku, který opět představuje pohyb mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta. Lidské jednání, které se řídí příkazy mozku, tak závisí na tom, která myšlenka v mozku se bude vyznačovat takovou silou, aby mozek dal příkaz ostatnímu tělu k určitému chování. Základem subjektivní svobody člověka je pak střetávání různých myšlenek v mozku, aby převládla ta nejsilnější, tento střet v mozku má zároveň podobu volného či pevného propojení neuronů napodobující pohyb mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta, je nezávislý na samotném člověku a nelze předem na 100% určit jeho výsledek vzhledem k Heisenbergovým vztahům neurčitosti pohybu mikročástic (jedná se o základ objektivní podstaty subjektivní svobody člověka). Chce-li člověk své jednání nějak ovlivnit, nemůže to totiž učinit jinak než prostřednictvím svého mozku, tedy pohybu mozkových buněk-neuronů, resp. mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta.

Z toho plyne, že člověk je trestán za to má-li nedokonalý nebo nemocný (špatný) mozek, avšak tuto skutečnost nemůže člověk sám zevnitř nijak ovlivnit. Změny nedokonalého mozku je možno dosáhnout pouze s rostoucí zkušeností člověka (která rozšiřuje jeho model světa obsažený v jeho mozku o další myšlenky, resp. paměťové stopy, čímž dochází ke změně činnosti mozku) nebo jiným zásahem zvenčí. Živí tvorové tedy odpovídají za něco, co nemohou nijak ovlivnit, co je determinováno pohybem mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta. Tato odpovědnost, která by jej měla především vychovávat, je pak důležitá z hlediska nabývání zkušeností o dobrém a špatném jednání v rámci modelu světa v mozku tohoto jedince.

Podle mého názoru nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročástic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročástic, kdy pohyb všech mikročástic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročástic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročástic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o mechanický základ evoluce). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek, k souladu všech a všeho a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

Z toho plyne, že s rostoucí zkušeností je možné zdokonalit každého jedince, resp. každou populaci určitého druhu živých organismů. Na každý živý organismus, na svatého člověka či zločince, na zvíře či člověka se je z tohoto hlediska nutno dívat jako na jakýsi polotovar ve výrobě představované evolucí přírody, přičemž cílem této výroby, resp. evoluce je hotový výrobek jako dokonalost takového jedince. V každém živém organismu je tak dle mého názoru třeba vidět budoucího dokonalého jedince, nikoliv současný nedokonalý "polotovar". Tato výroba je však, jak jsem již výše uvedl zcela determinována pohybem mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta, resp. evolucí přírody, či chápeme-li tuto evoluci jako Boží nástroj, pak touto Boží vůlí představovanou tímto nástrojem.

Přičemž přínosem křesťanství je, že spojilo řadu lidí s myšlenkou jejich souladu, chtěnou Bohem. Křesťanství však vylučuje z tohoto souladu určité živé jedince, jinověrce, ateisty, menšiny, živočichy, rostliny, houby, jednotlivé živé buňky, bakterie či viry apod., kteří nemají nárok žít v ideální společnosti, ať již na Zemi nebo v nebi. Toto podle mého názoru je v rozporu se shora uvedeným stanoviskem o tom, že všichni živí jedinci jsou nakonec určeni k dokonalosti, je to podle mého názoru v rozporu se zákonem evoluce přírody, která směřuje dle mého názoru k souladu všech a všeho. Chápeme-li tuto evoluci jako Boží nástroj, pak je to v rozporu rovněž s Boží vůlí.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Co takhle zkusit vysvětlit, co myslíš těmi pohyby částic v mikrosvětě?

MB

Má odpověď:

Mikročásticemi chápu částice viditelné pouze po zvětšení mikroskopem, dle mého názoru tyto mikročástice jsou pak složeny z dalších mikročástic a tyto mikročástice jsou opět složeny z dalších mikročástic atd. nekonečněkrát. V konečném důsledku se tak dostáváme k mikročásticím o nulové hmotnosti, vyznačujících se zřejmě absolutní nepřítomností hmoty, mohlo by se jednat o fotony světla v klidu nebo o rychlosti nižší, než je rychlost světla c , fotony totiž mají podle fyziky nulovou klidovou hmotnost, a zároveň reálně existující body našeho časoprostoru. Protože z takto definovaných mikročástic o nulové hmotnosti je složena všechna hmota, musí být pohyb této hmoty determinován pohybem takovýchto mikročástic. Zároveň protože veškerá skutečnost (hmota, elektromagnetické vlnění, absolutní vakuum) je složena z bodů časoprostoru, je veškerý pohyb skutečnosti zároveň podle mého názoru determinován pohybem všech bodů časoprostoru.

Reakce noemus:

Ahoj Dalibore

To jsou dost neortodoxní představy, ale když už rád fantazíruješ, tak by to chtělo, aby tvé fantazie byly alespoň konzistentní. A trochu by ses měl také orientovat v tom, o čem mluvíš. Myslím, že se na tebe zatím nesnesla drtivá kritika jen proto, že tu zřejmě panuje zimní lenivá atmosféra.

1. Když nekonečněkrát rozdělíš něco co má nenulovou hmotnost, tak nedostaneš nulovou hmotnost, ale "nekonečně malou" hmotnost a to je dost podstatný rozdíl. Protože když nekonečněkrát nulu sečteš, tak dostaneš vždy nulu, ale u nekonečně malé hmotnosti by to už (alespoň z hlediska matematiky) dávalo smysl

2. Světlo nemůže mít nižší rychlost než c , proto je také rychlost světla konstanta, v některých materiálech se světlo zdánlivě pohybuje pomaleji než c , ale to ve skutečnosti není nepřerušovaný pohyb, ale pohyb, který je pravidelně přerušován absorpcí a opětovnou emisí světla, která pohyb zdržuje, tímto způsobem se dá pohyb světla (nikoliv fotonů) téměř až zastavit, fotony se však nemohou pohybovat pomaleji než c .

3. Světlo nelze jednoznačně považovat za složené z částic - spíše je možné v některých případech jeho chování vykládat jako částice a v jiných jako vlny. Pojem foton nebyl zaveden jako jméno částice, ale jméno pro kvantum energie světelné (elektromagnetické) vlny, které dále nelze zmenšit, toto kvantum se v některých případech chová jako částice.

4. To, že má foton nulovou klidovou hmotnost, je jen jinak řečeno to, že foton v klidu neexistuje. Nulová hmotnost je totéž co nulová energie a foton je kvantum energie, není-li tedy energie, pak není kvantum a není ani foton. Takže

abych to shrnul, všechny fotony, které kdy existovaly a budou existovat energii, a tedy i hmotnost, mají.

5. Také je trochu zavádějící představa o částicích jako bodech časoprostoru - už vůbec nemluvíme o tom, jestli je časoprostor reálný nebo jen vymyšlený. Tak předně částice v časoprostoru musí být minimálně křivka a ne bod, jinak by existovala jen nekonečně krátkou dobu. Dále jsou tu výsledky kvantové mechaniky, které jsou podle mne v rozporu s představou, že částice má nějakou přesnou polohu v prostoru, tedy že je geometrickým bodem.

Omlouvám se Navimu, že do této diskuze vstupuji, protože původně evidentně nebyla o fyzice.

Ad iluze křesťanů:

Myslím si, že ne jen křesťané žijí v iluzích, spíše bych řekl, že drtivá většina lidí, ne-li všichni, si neustále vytváří iluze o světě, o sobě, o minulosti. Takže v tomto kontextu mi iluze o Bohu nepřípadají nijak zvláštní. Skoro bych řekl, že dělat si iluze o něčem je pro člověka příznačné. Já osobně se snažím nedělat si o sobě a o světě iluze, ale je to jen snaha a ne vždy se to daří. Náboženství má kromě toho tu výhodu, že je to institucionalizovaná a promyšlená iluze, která má sjednocující i inspirativní účinky. Dává lidem pocit sounáležitosti, potřeby, smyslu, atd.

Iluze jsou pro mnoho lidí nezbytné proto, aby vůbec ve světě dokázali přežít, a nemyslím si, že je pro každého použitelná cesta skeptika a programového bezvěrce. Navíc si myslím, že většina tzv. bezvěrců jen vymění jednu iluzi za jinou. Daliborovi názory jsou toho jasným příkladem. Neber si to Dalibore osobně. Totéž si v různé míře myslím o všech, včetně mne. Důležité je podle mne, alespoň občas své vlastní iluze odhalovat a pokoušet se být k sobě upřímný. Je ovšem otázka do jaké míry je toho kdo schopen.

Má odpověď:

Myslím si, že nekonečně malá část je 0, příkladem může být geometrie a měrné jednotky. Vezmeme-li bod prostoru, má nulové rozměry, vezmeme-li nekonečně bodů prostoru, které následují za sebou, dostaneme nenulové rozměry přímky, čili nekonečněkrát malá část rozměru přímky (tj. bod prostoru) má nulový rozměr. Na druhé straně s tebou souhlasím, že ani absolutní vakuum by v tvém pojetí nešlo označit slovem nic, protože obsahuje části (prostoru), i když tyto části, v konečném důsledku body časoprostoru, mají nulovou hmotnost (viz výše příklad bodu jako nekonečně malé části přímky).

Zároveň bych chtěl podotknout, že nemluvíme o bodech trojrozměrného prostoru, ale o bodech čtyřrozměrného prostoru tj. časoprostoru, jde tedy o náš hmotný svět (který však díky relativitě pohybu může představovat světlo, resp. elektromagnetické vlnění či vlnění o nižší rychlosti vůči pozorovateli, který si za vztažnou soustavu svého pozorování zvolí světlo), kde kromě prostorových rozměrů přistupuje rovněž určitý časový rozměr (tzn. jde o nulový časový interval z hlediska relativního času dle STR). Tento bod časoprostoru se pak pohybuje v relativním čase, a z hlediska třírozměrného prostoru (daného pouze prostorovými mírami bez ohledu na relativní časové míry) může skutečně jít např. o křivku apod. v závislosti na pohybu tohoto bodu v relativním čase.

Zároveň si myslím, že žádný bod časoprostoru není stabilní, tedy, slovy antického filosofa Herakleita vše plyne (tj. vše je v pohybu), nevstoupíš dvakrát do stejné řeky.

Reakce noemus:

quoted:

Post of Dalibor Hrůza

Vezmeme-li bod prostoru, má nulové rozměry, vezmeme-li nekonečně bodů prostoru, které následují za sebou, dostaneme nenulové rozměry přímky

To se mýlíš, když děláš postupně hmotu na menší a menší části, tak v každém kroku děláš na konečné množství menších částí, a nekonečno o kterém mluvíš je tedy **spočetné**, ale přímka v rovině obsahuje **nespočetné** množství bodů!!

Ze spočetného množství bodů nikdy nevytvoříš souvislou množinu, která by měla nějakou velikost, a obecně to neplatí ani pro nespočetné množství bodů, viz např. *Cantorovo discontinuum*, které obsahuje stejné množství bodů jako přímka, ale celková délka je nulová

quoted:

Na druhé straně s tebou souhlasím, že ani absolutní vakuum by v tvém pojetí nešlo označit slovem nic, protože obsahuje části (prostoru), i když tyto části, v konečném důsledku body časoprostoru, mají nulovou hmotnost (viz výše příklad bodu jako nekonečně malé části přímky).

Souhlasit se mnou nemůžeš, protože nic takového jsem neřekl, o existenci prostoru jako takového jsem totiž nemluvil.

Nicméně by ses měl zamyslet nad tím, jak bys v tebou uvažovaném modelu zajistil, že se body, které mají hmotnost budou v prostoru pohybovat, co by to vlastně znamenalo pohybovat se (vyměňovat si místo s jinými body, které hmotnost nemají??) Uvědom si prosím, že v geometrickém prostoru se body překrývat nemohou, buď jsou stejné nebo různé.

quoted:

Zároveň bych chtěl podotknout, že nemluvíme o bodech trojrozměrného prostoru, ale o bodech čtyřrozměrného prostoru tj. časoprostoru, kde kromě prostorových rozměrů přistupuje rovněž určitý časový rozměr (tzn. jde o nulový časový interval z hlediska tohoto času i relativního času).

Je dobře, že to říkáš, ale mám pocit, že si neuvědomuješ důsledky, bod v časoprostoru není částice, ale spíše událost a mluvit u události o hmotnosti je trochu divné, nemyslíš??

quoted:

Tento bod časoprostoru se pak pohybuje v relativním čase.

Body v prostoročase se **nepohybují**. Pohybuje se částice v normálním prostoru a tím vytváří v prostoročase svoji trajektorii, což je křivka.

quoted:

Zároveň si myslím, že žádný bod časoprostoru není stabilní, tedy, slovy antického filosofa Herakleita vše plyne (tj. vše je v pohybu), nevstoupíš dvakrát do stejné řeky.

V prostoročase není nic v pohybu, neplyne zde totiž čas, ten je jen jedním z rozměrů tohoto prostoru. Na průběh času v prostoročase se můžeš dívat z hlediska různých souřadných systémů, nebo i vzhledem k dané částici, to dělá běh času relativním. Ale běh času je v prostoročase vyjádřen právě tím, že částici nekreslíme jako bod, ale jako křivku!!

Moje odpověď:

Ponechme stranou mé i tvé spekulace o bodu časoprostoru jako částici o nulové hmotnosti.

Pouze podotýkám:

V případě bodů o rozměru 0cm přímky o rozměru 1 cm mám tedy na mysli dělení nespočetným nekonečnem, tedy dělení, které by proběhlo v nekonečném čase, nebo v každý časový okamžik (v nulové intervalu času) by proběhlo jedno dělení hmoty.

Jednotlivé body časoprostoru, které současná fyzika nazývá události a matematicky s nimi zacházíme jako se čtyřvektory, se podle mého názoru pohybují. Dráhy bodových částic v prostoročase pak nazýváme světočáry. Vícerozměrný objekt vykresluje v časoprostoru tzv. Světoplochu.

Proto dávám k zamyšlení následující fakt, který není téměř spekulací a je podle mého názoru "vědecky exaktní":

Veškerý vývoj přírody, resp. do jisté míry náhodný (tj. pouze více či méně pravděpodobný dle Heisenbergových vztahů neurčitosti) vše samoregulující pohyb ji tvořících mikročástic zcela určuje (determinuje) chování a pohyb jimi tvořených všech živých organismů a vši neživé přírody. Mikročásticemi chápám částice viditelné pouze po zvětšení mikroskopem. Protože z takto definovaných mikročástic o nenulové hmotnosti je složena všechna hmota, musí být pohyb této hmoty determinován pohybem takovýchto mikročástic.

Doplnění mé odpovědi:

Je-li nějaký Bůh, který stvořil přírodu, pak by měl být prvotně poznáván vědeckým zkoumáním přírody samotné, nikoliv ze svatých či posvátných textů, jako je např. Bible apod. Je tomu tak, protože v případě

přírody jde o případné bezprostřední Boží dílo a v každém takovém bezprostředním díle lze poznat bezprostředně jeho tvůrce, jeho vlastnosti, myšlení či moc.

Co se týká svatých či posvátných textů, tak ty jsou na rozdíl od přírody vždy dílem lidí, vesměs kněží a Bůh se v nich jeví mnohem více zprostředkovaně, protože mezi Bohem a posvátným či svatým textem vždy stojí interpretace určitého spisovatele-kněze. Přičemž kněží přirozeně chápou posvátný či svatý text rovněž jako určitý obchodní artikl a jejich cílem je prodat ho co největšímu počtu lidí a získat tak pro svou církev co největší bohatství a moc. Tyto lidské pohnutky v případě poznávání přírody jako případného bezprostředního Božího díla neexistují.

Proto lze podle mého názoru odmítnout náboženský postoj, např. křesťanský, představovaný kněžími: Co je od Boha, to je ve svaté knize, např. v Bibli, a to je zároveň užitečné pro člověka (který vede často k náboženskému fanatismu založeném na úplném spoléhání se na znění svatého textu jako kněžského díla). Je třeba trvat na postoji: Co je pro člověka užitečné, to je od Boha, a je zároveň v souladu s určitým svatým textem, např. s Bibli (který vede k spoléhání se na exaktní poznání přírody jako bezprostředního případného Božího díla).

g) Jak vidím vinu, trest a odpuštění pro zločince

Nejdříve k důvodům páčání zločinů. Příkaz k veškerému jednání, tj. i k jednání, které naplňuje skutkovou podstatu některého zločinu, dává člověku mozek, resp. psychika (duše). Chce-li člověk svou vůlí, rozumem nebo citem zabránit tomu, aby sám spáchal zločin, děje se tak opět na příkaz mozku, resp. psychiky (duše). Má-li člověk chybnou představu o skutečnosti má ji opět obsaženou v mozku, resp. psychice (duši). Člověk sám nemůže zevnitř ovlivnit obsah či příkazy svého mozku, resp. psychiky (duše), aniž by mu k tomu dal myšlenku či příkaz opět jeho mozek, resp. psychika (duše). Nedokonalost mozku, resp. psychiky (duše), který je buď sám špatný (nemocný) nebo který má špatná vstupní data a nedokáže je rozeznat pomocí jejich rozporu se správnými daty, je jedinou příčinou veškeré zločinnosti. Nedokonalost mozku, resp. psychiky (duše) může být napravena podle mého názoru správnou výchovou, tj. zkušeností, kdy na základě logické souvislosti stále se zvětšujícího množství vstupních dat získaných zkušeností uložených v nedokonalém mozku, resp. psychice (duši) člověka je tento schopen odhalit chybná data či chybné činnosti mozku, resp. psychiky (duše). Jediná vina živých tvorů je tak dle mého názoru v tom, že se narodí s méně nebo více dokonalým mozkiem, resp. psychikou (duši), jehož činnost on sám bez příkazu tohoto mozku, resp. psychiky (duše) nemůže nijak ovlivnit, jediná možnost nápravy nedokonalého mozku, resp. psychiky (duše) je možná s rostoucí zkušeností (výchovou jinými jedinci nebo přírodou) nebo jiným zásahem zvenčí.

Ze shora uvedeného pohledu by mělo být trestní právo, resp. jim ukládané tresty chápáno především jako prostředek prevence, jehož prvořadým úkolem je výchova jedinců k tomu, aby nepáchali zlé činy a ochrana společnosti před zločiny, tedy zabránění v jejich páčání. Z výše uvedeného hlediska nemůže být cílem trestu odplata vůči pachateli zločinu, pokud nejde o prostředek výchovného působení nebo prostředek obrany společnosti proti páčání zločinů. Pachatel, jenž se řídí nedokonalými příkazy svého mozku, resp. psychiky (duše), nelze totiž za jeho zločinnost podle mého názoru přičítat jinou vinu než tu, že disponuje nedokonalým mozkiem, resp. psychikou (duši). Proto je nutné takového pachatele zejména převychovat umožněním mu, aby nabyl zkušenosti na základě, kterých se po druhé již stejného či podobného zločinu nedopustí. Tělesný trest vyjma trestu smrti by měl být aplikován pouze v případě nutné obrany či krajní nouze ve společnosti, kdy převáží nutnost ochrany společnosti před pachateli zločinů, které nelze jinak dosáhnout, nad možností jejich převýchovy.

V případě výchovného trestu, který bude mít za cíl dobro pachatele, nebude mít za cíl pouhou odplatu, půjde o to jej převychovat, aby se stal lepším jedincem, se trestající nemusí obávat toho, že ostatní se mu budou mstít naopak za jeho viny, protože i oni se jej pak budou snažit převychovat k lepšímu, nebudou se jej snažit zničit. Je tak možno toto pojetí trestní spravedlnosti prosazovat za každou cenu, nikoliv jen takovou trestní spravedlnost, na které bych sám neprodělal.

Co se týká odpuštění viny za špatný čin, tak je z hlediska Filosofie rovnováhy třeba rozlišovat zlé činy, které mají za následek smrt živého tvora (člověka, živočicha, hmyzu, rostliny, houby, živé buňky, bakterie či viru apod.) a jiné zlé činy, které takový následek nemají, jde zejména o majetkové trestné činy, které neuvrhly poškozeného nebo jiného živého tvora do nebezpečí smrti. Budu parafrázovat jedno vulgární české přísloví, které říká, když nejde o život, jde o nic. Jiné české přísloví říká, kdo se smrtí zachází, ten smrtí schází. Bible, 2. kniha Mojžíšova zase uvádí: "Jestliže o život přijde, dáš život za život. Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, spáleninu za spáleninu, modřinu za modřinu, jizvu za jizvu." (Ex 21, 23-25) Proto lze

majetek státem vyvlastnit, znárodnit a poté restituovat, dluhy lze státem odpustit, jak se dnes u nás děje např. v insolvenčním řízení dle zák. č. 182/2006 Sb. insolvenční zákon v případě oddlužení dlužníka nepodnikatele při platební neschopnosti zejména z důvodu nadměrných spotřebitelských úvěrů, stát by však neměl schvalovat v žádném případě žádné zbytečné zabíjení živých tvorů. Odpuštění smrti živého tvora je pak věcí citu, nelze nařídít. Cit znamená, že se odpuštění smrti jakéhokoli živého tvora odehrává převážně v nevědomé oblasti jedince, na úrovni jednotlivých živých buněk aj. mikroorganismů přírody. Zabití živého tvora, resp. živých buněk jeho těla vyvolává nenávist zabitých a jim blízkých mikroorganismů, které se snaží zabránit dalšímu zabíjení zabitím a potrestáním výše uvedeného vraha, např. jeho zabitím, psychickou aj. chorobou, alkoholismem apod. Náš svět živých tvorů tak ovládají děje, které se dějí na úrovni živých buněk, bakterií a virů. Živé mikroorganismy pak odpustí pouze jedinci, který po delší dobu nezabíjí zbytečně žádného živého tvora, jinými slovy způsobuje co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů, zabít živého tvora lze pouze při ochraně života jiného živého tvora. Toto odpuštění má podobu co možná nejmenšího zabíjení a bolesti viníka, smrt živých mikroorganismů jeho těla nepřichází okamžitě ale je rozložena do co možná nejdelšího časového období jeho života a v důsledku toho je provázena co možná nejmenší jeho bolestí. Jedna velká srážka je tak nahrazena řadou malých srážek mikročástic našeho Vesmíru.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Mluvíš o zločincích, jejichž nebezpečnost pro společnost je relativně malá. Jak bys potrestal ty velké zločince? Myslím nyní na vysoce postavené lidi páchající ty nejhorší zločiny. Takovým zločinem je příkladně finanční reforma, kterou prosadila trojkoalice. Skutkovou podstatou zločinu je omezení základních lidských práv určité skupiny lidí, čili lidí s nízkými příjmy, starých a nemocných lidí. Představ si příkladně situaci člověka, který má diabetes a důchod kolem pěti tisíc. Při diabetu je nutné pravidelně jíst. Jenže oni dají část svého důchodu za lékaře, léky a třeba pobyt v nemocnici. Musí zaplatit plyn, elektřinu a třeba nájem a zbytek již je tak malý, že na přežití nestačí. Někteří mají navíc různé další choroby, příkladně jsou po infarktu, či mají neuropatii, což jsou důsledky diabetu. (zanášení cévního systému). Takovým lidem po zaplacení léků a ošetření nezbyde vůbec nic na obživu. Tím je ohroženo jejich základní lidské právo a to právo na život. Takových lidí je mnoho a jsou to naši rodiče či prarodiče, čili se nás to týká. (mne přímo). A tak byla naplněna skutková podstata zločinu spáchaného trojkalicí. Kdo je potrestá? Snad jen voliči, tím, že je příště nezvolí, ale těm lidem to život již nevrátí. A věř mi, Ti malí zločinci nejsou tak nebezpeční jako tito velcí.

MB

Má odpověď:

Myslím, že ke každému jednání dává člověku příkaz jeho mozek, resp. duše, která představuje člověkovu ego-já, člověk nemůže za to, jaké je jeho ego-Já, resp. mozek či duše. I když mu jeho mozek, resp. duše či ego dává příkazy, u kterých si jeho mozek, resp. duše či ego zároveň uvědomuje, že dojde nebo pravděpodobně může dojít ke zvětšení rozporů ve společnosti, tak to tento člověk nemůže nijak ovlivnit. Je-li tento příkaz jeho mozku, resp. duše či ega natolik silný, že donutí člověka ke špatnému jednání, člověk tak jedná.

Jinými slovy každý člověk i politik jedná podle příkazů svého mozku, resp. duše, kdyby takto dostali jiný příkaz, jednali by jinak.

Člověk tedy nemůže za příkazy svého mozku, resp. duše či ega, přesto za ně musí nést odpovědnost, což je podmínka toho, aby zdokonalil svůj mozek, duši či ego. Tuto odpovědnost podle mého názoru stále dokonaleji vynucuje společnost, přičemž toto zdokonalení společnosti je podle mého názoru determinováno evolucí přírody.

Evoluce přírody podle mého názoru stále zdokonaluje přírodu, tedy míří s větší pravděpodobností k jejímu úplnému souladu, zřejmě v nekonečném čase. Evoluce, resp. zdokonalení přírody v případě člověka znamená rovněž trestání jeho zlých činů samotnou přírodou, nedojde-li k nápravě v rámci společnosti. Evoluce přírody postupuje k dokonalosti cestou pokusu a omylu (viz slepá vývojová cesta-vymření dinosaurů v minulosti), každý druh živých organismů tak stojí postupem času stále více před volbou mezi dokonalejším souladem a sebezničením. Příkladem může být vynález atomové energie v určitém stupni vývoje člověka, která může vést k blahobytu ale i sebezničení lidského druhu.

Jednání člověka je tak sice vždy determinováno evolucí přírody (pohybem mikročástic v mikrosvětě), která vždy směřuje s větší pravděpodobností prostřednictvím pokusu a omylu (což vyplývá Heisenbergových vztahů neurčitosti-pouhé pravděpodobnosti pohybu těchto mikročástic v mikrosvětě) k souladné společnosti, avšak

člověk by neměl nikdy jednat s vědomím, že jeho jednání v konečném důsledku zvětší jistě či pravděpodobně rozpory uvnitř společnosti, jako tomu bylo zřejmě v případě některých politiků ve Vámi zmiňovaném případě.

Avšak donutit člověka ke správnému jednání je možné pouze z vnějšku, nikoliv zevnitř jeho mozku, resp. duše, a to podle mého názoru narůstající zkušeností či jiným zásahem zvnějšku (medicína u duševně nemocných apod.). Trest by měl člověka tedy především převychovat. Protože nikdo není podle mého názoru nevinný, každý někdy udělal chybu, a to i trestající osoba (soudce, člen vězeňské služby, exekutor), která se v případě výchovného trestu nemusí obávat toho, že ostatní se mu budou mstít naopak za jeho viny, protože i oni se jej pak budou snažit převychovat k lepšímu, nebudou se jej snažit zničit.

Reakce Skidz:

Chtěl bych reagovat na spousty omylu a doplnit Vaše názory mými myšlenkami.

Ohledně názoru, že člověk je řízen mozkiem, a to je zároveň duší, bych takto jednoznačně neřekl. Jelikož v některých kulturách věří, že duše je v těle a ne v mozku, zas v jiných kulturách věří, že mozek je pouze dekodérem duše atd.

Má odpověď:

Rozum, cit a vůle existují podle exaktní vědy v rámci hmotného mozku, podle idealistů v rámci nehmotné duše člověka. Základní otázka spočívá v tom, zda napadání myšlenek a volba mezi nimi člověkem je objektivní nebo subjektivní proces. Myslím si, že člověk nemůže subjektivně ovlivnit ani to, jaká myšlenka ho napadne, ani to, která myšlenka na něj natolik silně zapůsobí, aby podle ní jednal. V obou případech jde podle mého názoru o objektivní nikoliv subjektivní proces. Myslím si, že mozek ani duše nemohou napravit v případě své nedokonalosti nebo nemoci sami sebe bez toho, aby přijímaly podněty z vnějšku mozku nebo duše (tyto podněty označuji zkušeností).

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Nevím, jak napsat stav pokrčení ramen, i když bych to právě nyní potřeboval. Je těžké tě odpovědět, když je zde cosi správně a vzápětí v téže větě cosi nepromyšleného, nechci říci chybného. Nebudeme tedy hovořit o nějakém pohybu mikročástic v mikrosvětě, i když k čemusi takovému možná i dochází. Příkladem paměť je založena na tom, že se atomy v neuronu přeskupí a stabilizují v nové pozici. S věcí svobody myšlení člověka to však nemá celkem nic společného. Je samozřejmé, že nikdo z lidí nemá své myšlení naprosto svobodné a není to dáno jen společností, která jej formuje a přizpůsobuje k obrazu svému. Je to dáno hlavně tím, že neexistuje jediný informační blok, který by měl předem danu polaritu a každý může být uložený ve kterékoliv polaritě a dokonce i v obou. Je to dáno také tím, jakým informacím a v jaké soustavě jsou uloženy bloky slov, protože dle toho vniká osobitá logika a tyto se mohou u každého jedince lišit a ve skutečnosti se liší. Právě to určuje hranice, ve kterých se myšlení jedince pohybuje. Budeš-li žít v prostředí, které vede k anomálnímu propojení informací, příkladně v prostředí zločinu, pak dojde i u tebe ke vzniku soustavy informací, které tento zločinný stav považují za správný, a nejsi schopný myslet jinak. Na společnosti je aby tyto anomálie opravovalo a to příkladně i trestem a odměnou za kladný přístup, čili jak se říká medem a bičem. Otázkou je styl trestu, který by měl vést k uvědomění, že tento styl života není to pravé a je výhodnější žít jinak. Tito lidé však bohužel myslí tím způsobem, že je snadnější si cosi ukrást a třeba i vraždit, než pracovat. Tuto logiku, čili propojení informací je těžké jim změnit, a pokud je trest pro ně čímsi příjemným, čili nemusí se starat o ubytování, energii a potravu, mají navíc ke své zábavě všechny vymoženosti včetně knihovny, videa, počítačů a podobně, pak trest není hrozbou. Já osobně bych byl pro nucené práce a v případě recidivy u vrahů bych byl zastáncem trestu smrti a to proto, aby zde byla skutečná hrozba, která by je brzdila při myšlenkách na vraždu. Dnes se mají trestanci mnohem lépe než řada důchodců, o bezdomovcích nemluvě. Takový trest je potom naprosto neúčinným a mnohdy je přímo vyhledáván (bezdomovci skrývajícími se před zimou). Ono být lidumil, a proto odmítat tvrdé tresty sice hezky vypadá, ale z hlediska výchovy zločinců je to přístup naprosto nesmyslný. Je třeba si uvědomit, že ohrožují ostatní lidi ve společenství a dle stupně ohrožení by měl být i trest, což není v případě odsouzeného k smrti ničím výchovným, ale je to odstrašující příklad pro jeho nástupce. Myslím, že kdybys díky takovému zločinci přišel o své malé děti, které by zabil jen proto, aby se uspokojil, měl bys nejspíše názor totožný.

MB

Má odpověď:

Chtěl bych opravit své myšlenky, protože jedna věc je předpoklad, že pohyb mikročástic determinuje pohyb vši

hmoty a podle mého názoru i duše, kdy se díváme na duši z objektivního hlediska, a jiná věc je tento předpoklad správně promítnout psychologicky, tedy ze subjektivního hlediska určitého člověka. Tedy:

Myslím si, že svobodná vůle člověka je omezená následujícími skutečnostmi. Podle mého názoru člověk nemá vliv na to, jaká mimosmyslová myšlenka ho napadne, nemá ani vliv na to, co v určitých případech cítí, ani na to, jaké pocity mu zprostředkují v určitých případech jeho smysly, ani na to, co je rozumné a co nerozumné (všechny tyto věci jsou objektivně dané).

V případě určitého jednání člověka tento dává duševní příkaz svému tělu, aby něco konalo. Podle mého názoru vydá člověk takovýto duševní příkaz k jednání ve dvou případech:

- 1.) Jedná-li na základě duševních komplexů nebo instinktů kausálně, tedy vysoce pravděpodobně.
- 2.) Jednáli volně vnímáním celé skutečnosti ve všech jejích souvislostech, tedy bez duševních komplexů nebo instinktů u zvířat.

Zároveň si myslím, že v případě daného volního jednání nestojí otázka, co člověk svobodně chce, ale k čemu mu nabídne jeho duše, resp. mozek, tedy jaká ho napadne myšlenka, co cítí a má-li dostatečný rozum, což jsou podle mého názoru objektivní skutečnosti (viz výše).

K obdobným závěrům došel rovněž německý filosof Arthur Schopenhauer ve svém hlavním díle "Svět jako vůle a představa" z roku 1819. Podle něj: "Naše soudy nevznikají zřetězením jasných myšlenek podle logických zákonů-ačkoliv o tom rádi přesvědčujeme sebe i jiné. Vznikají v temné hlubině, ale je to téměř neuvědomělý děj, jako trávení. Ke svému vlastnímu překvapení dostáváme nápady a rozhodujeme se, ale o vzniku nejhlubších myšlenek nemůžeme vydat žádné svědectví. Vznikají působením vůle, která v našem tajuplném nitru pohání svého služebníka intelekt. Vůle je jako statný slepec, který nese na svých ramenou vidoucího, ale chromého člověka. Pouze zdánlivě jsou lidé přitahováni něčím, co je před nimi, ve skutečnosti jsou poháněni zezadu. Žene je nevědomá vůle k životu. Pouze tato vůle je neproměnná a je základem všech našich představ jako nepřetržitý generální bas. I paměť je pouze služkou naší vůle." "Je vůle svobodná? Svobodná je světová vůle jako celek neboť kromě ní tu není nic, co by ji omezovalo. Vůle jednotlivce je však nesvobodná, neboť je vždy určována nadřazenou vůlí celku." "Svět není ani logický ani nelogický, nýbrž alogický. Rozum je pouze nástrojem nerozumné vůle."

Shora uvedené poznatky podle mého názoru platí jak z hlediska idealismu (představy o nehmotné duši), tak z hlediska materialismu (představy o hmotné duši). Podle mého názoru je však touto slepou vůlí pohyb částic v mikrosvětě, který determinuje pohyb jak těla, tak hmotné duše člověka, ale i ostatních živých tvorů a neživé přírody.

Z pohledu shora uvedeného determinismu (předurčení) smyslových pocitů, citů a myšlení se ocitáme před základní spornou otázkou tohoto pojetí, zda má špatný člověk povinnost činit něco pro svou nápravu. Člověk je podle mého názoru předurčen k tomu, aby v budoucnu jednal zcela rozumně, tedy, aby v budoucnu dosáhl úplného souladu modelu světa obsaženém v jeho duši (resp. mozku). K tomu směřuje rovněž nucený, resp. s větší pravděpodobností pohyb jeho duše (resp. mozku) popsáný výše, zejména nápadu a střetávání jeho smyslových pocitů, myšlenek a citů. Toto nucené, resp. s větší pravděpodobností směřování své duše vnímá člověk jako svou povinnost a jako svou vůli zdokonalovat soulad rozporného modelu světa obsaženého v jeho duši (resp. mozku). Dochází tak k ztotožnění objektivního více pravděpodobného, resp. nuceného pohybu jeho duše (resp. mozku) a subjektivní vůle a povinnosti k tomuto pohybu.

V tomto smyslu základní povinností všech svéprávných živých organismů je podle mého názoru v každý okamžik maximálně mírnit souhrnnou sílu srážek, resp. sporů ve společnosti (což odpovídá podle mne zákonu vývoje přírody), resp. v modelu světa v mysli (duši) těchto svéprávných živých organismů.

Doplnění mé odpovědi:

Přijmeme-li z vlastní zkušenosti předpoklad, že člověk nemá vliv na to, jaká myšlenka ho napadne, jaké smyslové vjemy pociťuje ani co cítí ani jak má dokonalý rozum ani co je rozumné. Jedná se zde o objektivní danosti duše, resp. mozku člověka a v případě rozumnosti o objektivní danost přírody, které podle mého předurčuje pohyb mikročástic v mikrosvětě.

Zůstává nám tak otázka svobodné vůle, jako povelu člověka k určitému konání, které mu shora uvedeným objektivním způsobem nabídne jeho duše, resp. mozek. Tuto otázku je dle mého názoru možno vidět ze dvou úhlů pohledu:

1.) Objektivně jako pohyb mikročastic, tedy částic viditelných pouze mikroskopem.

1a) Pohyb mikročastic je buď součástí určité soustavy mikročastic, kdy pomocí vazebných sil mezi těmito mikročasticemi je pohyb jediné mikročastice této soustavy přenášen na ostatní mikročastice určité soustavy. V tomto případě jde o zdánlivou kauzalitu ve fyzikálním makrosvětě, protože pohyb mikročastic dle Heisenbergových vztahů neurčitosti se děje s vysokou pravděpodobností. Příkladem nám může být hra v kuželky, kdy chytím do svých prstů pouze určité atomy kulečnickové koule, vazebnými silami se pohyb udělený těmto chyceným atomům přenáší na ostatní atomy koule, takže při hodů koulí se pohybuje celá koule nejen našimi prsty chycené atomy.

1b) Za druhé může jít o nezávislé mikročastice, kdy podle Heisenbergových vztahů neurčitosti jde o zdánlivou nepředvídatelnost pohybu ve fyzikálním makrosvětě, protože pohyb mikročastic dle Heisenbergových vztahů neurčitosti se zde děje s nízkou pravděpodobností. Heisenbergovi vztahy neurčitosti byly ověřeny pokusem, kdy byly vystřelovány fotony za stejných vnějších podmínek proti šterbině, tam, kde byla největší pravděpodobnosti jejich dopadu, byl jejich dopad nejhustší, avšak tyto fotony dopadali i na ostatní místa stínítka za šterbinou.

1c) O pohyb soustavy mikročastic s vysokou mírou pravděpodobnosti předurčený pohybem jednotlivých mikročastic této soustavy, který předchází pohybu celé soustavy a který se vazebnými silami těchto mikročastic přenáší na tuto celou soustavu mikročastic (viz 1a)), jde zřejmě v případě, kdy mikročastice, resp. mozkové buňky jsou vázány pevnými vazbami, např. v případě komplexů či zvířecích instinktů vzniklých podle mne především v důsledku zabíjení živých tvorů jako prostředek náhrady a nápravy za toto zabíjení živých tvorů.

1d) O do určité vysoké míry náhodný pohyb mikročastic nepředurčený s vysokou pravděpodobností jejich vazbami (viz 1b)) se jedná zřejmě v případě volných vazeb mikročastic, resp. mozkových buněk, které nejsou zakomplexovány především v důsledku zabíjení živých tvorů, zneužije-li živý tvor tuto svobodu k zabíjení živých tvorů, vzniká komplex, resp. zvířecí instinkt neboli pevné vazby mezi mikročasticemi, resp. mozkovými buňkami, které vylučují následně svobodu. (viz 1c)

2.) Subjektivně jako svobodný povel (vůle) člověka k určitému konání, za který nese tento člověk plnou odpovědnost. Přesto i zde cítíme, že nemůže-li člověk ovlivnit, kdy ho napadne myšlenka, aby vydal povel svému tělu k určitému jednání, ani co cítí ani jak má dokonalý rozum (jde o objektivní faktory), pak jde v případě rozporu těchto objektivních faktorů do značné míry o náhodu, tvořenou společným působením těchto objektivních faktorů. Člověk či jiný živý tvor, který zabije jiného živého tvora na základě objektivní možnosti náhodného pohybu, tj. volných vazeb jeho mozek tvořících mozkových buněk-neuronů a je tvořících mikročastic (objektivní povahy subjektivní svobody), se dostává do zajetí pevných vazeb mikročastic, potažmo mozkových buněk, jejichž účelem je potrestat hříchy (objektivní povahy subjektivní nesvobody). Tyto hříšné pevné vazby mozkových buněk se projevují jako jejich obava ze msty a msta příbuzných mikroorganismů za způsobenou smrt živých buněk těla zabitého živého organismu, na kterou můhou mozkové buňky viníka odpovědět tvorbou tukových zásob, lakotou, psychickou aj. nemocí, stupňováním zabíjení, alkoholismem apod.

Reakce Skidz:

Dalibore,

Abych si to trochu ujasnil a zrekapituloval tvůj náhled:

Vše co děláš a co se děje kolem tebe je dané a předem sepsané a to tě vede k činu, který by ti v jiné skutečnosti byl proti srsti a kdyby to zaleželo čistě jen na Tobě (duši resp. mozku) jednal bys s největší pravděpodobností jinak.

To mne bere k myšlence, že to co jsi napsal, „ani nemůžeš obhájit, jelikož jsi byl k tomu přinucen a veškeré tvé myšlenkové postupy jsou v rozporu s tvým skutečným přesvědčením. Tvůj vývoj záleží pouze na ostatních a nikoli na Tobě, což by znamenalo, že ostatní se nemohou rozvíjet, protože bez impulsu jednotlivce se ani jejich cesty nesetkají. Pokud bych ale vzal v potaz, že jsme ztratili svobodnou vůli, tak by se nabízela otázka, "jak ji můžeme získat zpět?"

A pokud by jsme ji zpět získali, byla by to skutečné svoboda našeho myšlení?

V přirozené podstatě myslí nenalezneme zmatenost, zmatenost znamená pouze to, jakým způsobem věci prožíváme, věci které máme označeny v mysli jako zmatené. (Topga Julgal rinpoče)

Má odpověď:

Skidzi,

dosáhnout zcela svobodné vůle, resp. zcela volných vazeb mozkových buněk a je tvořících mikročástic u jedince by vyžadovalo, aby pouze tento jedinec mohl svou vůlí dát povel k tomu: aby ho napadla určitá myšlenka, aby měl určitý smyslový vjem zprostředkovaný jeho smysly či aby zdokonalil svůj rozum (např. hodnotu IQ). Z hlediska ducha to předpokládá jedincovo úplné poznání a ovládnutí jeho podvědomí a nevědomí v jeho psychice. Je tedy možné, že podvědomí a nevědomí psychiky, resp. duše jedince tvoří objektivní duch všech jedinců.

Z hlediska hmoty (zde používám dřívější pojmy naviho) podle mého názoru duše, resp. psychika (tj. vědomí, podvědomí a nevědomí jedince) a hmota jedno jsou a vše je v konečném důsledku určeno více či méně náhodným objektivním pohybem mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta.

h) Myslíte, že jde dokázat existenci Boha

V Boha spíše věřím, protože to tak cítím. Nemám proto žádné důkazy. Existenci Boha mi pouze naznačuje nucený, resp. více pravděpodobný pohyb přírody k zdokonalení jedinců (evoluce) a nucený pohyb duše, resp. mozku k vyřešení rozporů modelu světa v ní obsaženém, tedy k souladu tohoto modelu světa daný podle mne u každého jedince. Obojí je dobré a mohlo by být tedy od Boha. Jiný přímý ani nepřímý důkaz existence Boha nemám.

Myslím si tedy, že přijetí existence Boha, je především záležitostí citu určitého člověka.

Reakce Gato:

Bůh je také superintelligence. Bezchybný rozum. Představ si hráče šachu, který nikdy neudělá chybu a vždy vyhraje svou partii. Žádný mistr světa nedosáhl ani 85procent vítězství ve svých partiích. Bůh však je 100pr. úspěšný. Věřící uctívají tento dokonalý logos a ví, proč to dělají, a žádnému nesmyslu tudíž nepodléhají!

Má odpověď:

Příroda však není 100% rozumná, viz slepé vývojové větve jako vymření dinosaurů apod. Proto ani stvoření přírody se nevyznačuje 100% rozumem, spíše podle mého názoru jde o zdokonalení cestou pokusu a omylu více či méně svobodných, resp. náhodných dějů přírody.

Reakce noemus:

Dokázat existenci X, můžeš jen tehdy, když je X přesně definováno. I potom však musíš vycházet z určitých premis, které dokázat nemůžeš.

Ne všechno, co víme, však musíme dokazovat, když vidím, že mi na stole svítí lampa, tak nemusím dokazovat, že svítí, abych viděl na knihu. Dokonce je mi lhostejné zda někdo bude tvrdit, že se jedná o iluzi světla i lampy, protože dokud budu moci knihu číst, tak mi to k jistotě, že "je světlo dostatečné" stačí. V každém případě se řetěz předpokladů musí někde zastavit a některé věci už nemohu dále zpochybňovat, ne proto, že by to nešlo, ale proto, že bych tím nic nového nezískal a spíše bych vše více zašmodrchal.

Jak jste si všimli, o bohu jsem nemluvil. Mluvil jsem o X a o světle, ale o Bohu platí to samé.

Dejte mi přesnou definici Boha a já vám řeknu, z jakých premis musíte vycházet, abyste jeho existenci dokázali, případně jeho existenci vyvrátím, pokud to bude možné.

Takto ovšem budeme moci pokračovat donekonečna, protože vždy bude možné přijít s novou definicí a s další novou atd.

Definitivní důkaz bude možný jen, pokud se věřící toužící po důkazu na nějaké závazné definici shodnou, a to je podle mne značně nepravděpodobné, takže tu vždy bude dost prostoru pro víru.

Ještě musím poznamenat, že **dokázat neexistenci Boha** je podle mne podstatně snadnější, problém je ale právě v tom, že je možné přicházet se stále novými dosud nevyvrácenými definicemi. A další problém je také v tom, že výchozí předpoklady patřící k těmto definicím se obvykle nevyslovují.

Má odpověď:

Dejme tomu, že Boha chápou jako všemocnou, vševědoucí a věčnou bytost.

Reakce noemus:

To ovšem k důkazu ani vyvrácení nestačí. Proč?

1. Není úplně jasné, co to znamená, že něco je bytost. Jenom existuje? Nebo také žije? Dýchá? Rozmnožuje se? Myslí? Sní? Atd.

2. Je nutné upřesnit, co je míněno všemocností, fyzik by například řekl, že možné je vše, co neodporuje přírodním zákonům a všemocné je tedy to, co dokáže vykonat cokoli, co je možné. To je ale jen jedna z možných definic všemocnosti a ani tato není jednoznačná, musely by totiž být řečeny ony přírodní zákony.

3. Také není jasné, co to znamená vše vědět. Problematické právě ono vše. V jakém jazyce? A co to znamená vědět? Co když je na nějakou otázku více odpovědí?

4. Aby bylo možné mluvit o věčnosti, tak je nutné nějak ji definovat. Znamená to, že nemá přesný počátek ani konec? Nebo existuje na časové ose od minus nekonečna do plus nekonečna? A co když čas ve skutečnosti nelze vyjádřit časovou osou?

Jak vidíš, tak definovat Boha není tak snadné. Vše, o čem jsem mluvil, jsou ony zamlčené předpoklady, na kterých je nutné se nejdříve shodnout, jinak nemá dokazování čehokoli smysl, protože si nebudeme rozumět.

Má odpověď :

-
S Bohem jsem se nesetkal tak, abych ho bezprostředně vnímal jako přítomného ve své duši nebo v hmotném světě, resp. modelu hmotného světa obsaženého v mé duši. Proto jej nedokážu přesně definovat. Avšak cítím, že by spíše mohl být podstatou přírody, buď totožný s touto přírodou (panteismus) nebo jako stvořitel přírody, která by pak fungovala jako jeho prostředek (Boží instrument). Na základě vlastností přírody jako jeho možného projevu pak mohu říci, že by měl být všemocný, vševědoucí a věčný, jako je zřejmé i příroda.

Citovou existenci Boha jako stvořitele přírody mi pak rozumově naznačuje pouze nucený, resp. více pravděpodobný pohyb přírody k zdokonalení jedinců (evoluce) a nucený, resp. více pravděpodobný pohyb duše, resp. mozku k vyřešení rozporů modelu světa obsaženém v duši, resp. mozku, tedy k souladu tohoto více či méně dokonalého modelu světa daného podle mne zejména u člověka, ale zřejmě i u každého jiného živého jedince. Obojí je dobré a mohlo by být tedy od Boha. Jiný přímý ani nepřímý důkaz existence Boha nemám.

Proto je otázka existence Boha dle mého názoru zásadně pouze otázkou citu a nikoliv rozumu člověka.

Reakce Gato:

Příroda bohužel není 100pr. rozumná, protože je nebožská. Tato definice proto definuje přírodu jako částečně božskou a částečně nebožskou, a proto to není božství, které mám na mysli. Tato příroda je jen lidská.

Má odpověď:

Ještě jsem chtěl říci, že cítím, že Bůh by měl být dokonale dobrý, a to jak k dobrým tak i ke zlým, přičemž v obou případech by měli podléhat jeho moci. Tomu odpovídají vlastnosti přírody, proto si myslím, že za ní spíše může stát Bůh.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Tak s tímto bezvýhradně souhlasím. Bůh by měl být skutečně dobrý, pokud je moudrý, protože moudrost a доброта jdou spolu. Věřící však tvrdí, že bůh vše co se ve světě děje řídí a tvrdí, že cesty boží jsou nevyzpytatelné. A tak je ve jménu boha páčáno zlo, násilí, rozdělení, války, genocidy, a podobně. Dle věřících je to správné, protože cesty boží prozřetelnosti jsou nevyzpytatelné a člověk nemůže poznat, kam to povede. Dnes mají lidé v rukách zbraně, jejichž zneužití by znamenalo konec života na planetě. Pokud budou zneužity a život zanikne, je to správné, protože nikdo z lidí nezná boží záměr. Jenže je otázkou. Je bůh skutečně moudrý a dobrý, když jak tvrdí věřící vše řídí a tím i to zlo? Lidé se perou a zabíjejí ve jménu jednoho jediného boha jen proto, že uznali pravdu svých mesiášů. Cožpak muslim uznává jiného boha než křesťan nebo žid? Je to moudré? Není a řídí li toto vše bůh, pak není moudrý ani dobrý. Ale souhlasím s tím, že by dobrý měl být.

MB

Má odpověď:

Dobrý k dobrým a zlým, odměňuje dobré a trestá zlé, přičemž to myslí dobře i se zlými při jejich trestání, tento trest pak není zničující, ale výchovný, aby se zlí stali dobrými. Takto výchovná je podle mého rovněž evoluce přírody a zároveň vývoj duše, která nutí člověka, aby pomocí rozumu odstraňoval její rozpory, a to psychologicky (na základě logiky subjektivní duše) nebo psychiatricky (na základě materiálně exaktních pochodů mozku).

Proto si myslím, že za přírodou spíše stojí Bůh, přičemž přírodu lze pak chápat podle mého názoru jako samotného Boha (panteismus, např. filosofie Barucha Spinozy) nebo jako Boží nástroj (Boží instrument).

Riziko zničení člověka je obdobné riziku zničení Boha, který, je-li všemocný, vševědoucí, věčný a dokonale dobrý (obdobně vlastnostem přírody jako spíše jeho projevu, resp. jeho činu), by mohl pomocí své všemocnosti rovněž zničit sám sebe, pak by však musel popřít sám sebe jako dokonale dobrého a věčného Boha. Stejně tak člověk stojí před dilematem stále větší moci, která převládne-li u něj zlo, může jej rovněž zničit.

Je tu však zřejmě nezničitelná příroda, za níž spíše stojí Bůh, resp. její evoluce, aby se pokusila cestou nových pokusů a omylů, pokračovat ve vývoji rozumných svobodných, resp. více či méně neomezených bytostí podobných tomuto spíše existujícímu Bohu.

Podle mého názoru je užitečné přijmout existenci přírody, protože nám to umožňuje se zdokonalovat (zřejmě nezávisle na tom, zda to chceme či nikoliv) tedy, aby více lidí žilo v lepších podmínkách, a to, i když riskujeme se svými dokonalejšími schopnostmi své sebezničení.

Reakce mireke:

Můj názor je, že nelze dokázat existenci Boha. Vysvětlím důvod. Svět nebyl stvořen žádnou vyšší bytostí "Bohem". Ale vznikl už Velkým třeskem. Abych to zobecnil: Svět, Vesmír jako nekonečný celek je nestvořitelný a nezničitelný, protože je složen z atomů a menších částic a platí, že energii nelze zničit. **Věda totiž vyvrací existenci Boha.** Nemožnost vlivu vyšších bytostí na svět dokazuje matematika a rozum. Vráť se ještě ke vzniku Vesmíru: Vesmír vzniká a zaniká po periodách to znamená, že Vesmír vznikne Velkým třeskem, rozpíná se, stagnuje a zmenšuje se až nakonec dojde k Velkému krachu tj. stlačení hmoty do extrémně malých rozměrů; Okamžik mezi Velkým krachem a Velkým třeskem by se dal popsat jako jeden bod na křivce sinusoidy.

Tyto poznatky z kosmologie ukazují na nemožnost existence Boha. Toto můžete popřít nebo vyvrátit, ale kdo by si dovolil popírat poznatky matematických výpočtů a výzkumů?

Reakce Ace Rimmer:

S tímto nemůžu souhlasit, věda nedokáže vyvrátit, či zkoumat existenci nebo vlastnosti boha. Jak zde již několikrát psal Noemus (a v tomto s ním plně souhlasím) je velmi problematická již definice boha . **Dle mého názoru věda boha vůbec nepotřebuje a existuje nezávisle na něm a stejně je na tom i " bůh " ať již existuje či ne.**

Navíc jsi opomněl hned několik důležitých skutečností:

1)Svět nefunguje podle toho, jak to popisuje věda (často pomocí matematiky) , ale věda se snaží, co nejlépe popsat, jak funguje svět. S výsledky, které za to stojí, ale ne absolutně přesně .

2) Vývoj Vesmíru tak jak ho popisuješ, taky není jistý . Stále existuje řada různých scénářů . Od velkého krachu jak jsi

se zmínil, přes to, že se rozpínání Vesmíru nikdy nezastaví, taky jsem četl něco o "změně stavu vakua" ("přejde do jiného energetického stavu", v uvozovkách protože už nevím přesný název)

Na tvou otázku: Kdo by si dovolil popírat poznatky matematických výpočtů a výzkumů?

Ti odpovím: Klidně i já, ale ne tak, že bych řekl, že to jsou nesmysly. Jen chci říci, že věda má své limity a hlavně v takových extrémních podmínkách, jako je velký třesk, se nemůžu ubránit pochybnostem, že se tady staví na vodě a tato teorie bude ještě nesčetněkrát upravena.

Motto: Všechno je jinak

Má odpověď:

Jestliže Bůh by měl být stejně jako příroda všemocný, vševědoucí, věčný a dále také dokonale dobrý, pak si lze např. představit, že nositelem Božího vědomí a moci je veškerá přírodní energie, která je rovněž všemocná, vševědoucí, protože je všetrojící, věčná a dokonale dobrá ke zlým a dobrým (jde o panteismus). Proto si myslím, že za přírodou stojí spíše Bůh.

Souhlasím však s Vámi, že z pouhého nám daného modelu světa obsaženém v lidské duši nelze podle mne Boha dokázat, ani vyvrátit, protože jeho údajná existence spočívá výhradně na nepřímých důkazech. Boha jsem totiž na vlastní oči a uši, ani neviděl ani neslyšel.

Ještě chci podotknout, že Albert Einstein objevitel Obecné teorie relativity, ze které se odvozují dnešní kosmologické teorii, byl věřící v Boha.

Reakce noemus:

A.Einstein ovšem také prohlásil, že jeho Bůh je Bohem Spinozovým – věřil tedy, že Bůh dal vzniknout světu a sám se světem stal a dále již do něj nezasahoval - šlo tedy o panteismus. To je podle mne docela důležité vědět.

Reakce Fallout:

Pokud někdo věří v boha, měl by také uvést jasný argument, proč tomu tak je. Můžu taky tvrdit, že na Marsu jsou neviditelní pajčvajíci, protože jsem cítil jejich přítomnost tam, a nikdo mi to nevyvrátí, protože jednak neviditelné nikdo nevidí a druhak pajčvajíci nejsou nijak definováni, takže byste měli uznat možnost, že skutečně můžou existovat (komu to zní absurdně necht', hodí kamenem).

Ohledně věda a bůh, tak asi takhle. Věda samozřejmě může zkoumat boha, respektive jeho projevy v různých náboženstvích, protože zkoumá náboženskou mytologii, může zkoumat i představy boha v lidských myslích, protože zkoumá lidskou psychiku.

Věda má vypracovanou metodologii, jak rozlišovat věrohodnost podkladů pro tvrzení. Např. logika jako věda odhalila chyby v důkazech o Bohu, předkládaných filosofy. Ostatně původ náboženství je již poměrně přesvědčivě vysvětlen, stejně tak jeho postupné proměny (jeden národ třeba přišel na to, že tenhle bůh nefunguje, tak začali uctívat jiného atd..).

Existence boha spočívá v tom, že věřící má jakýsi pocit, že viděl/zažil/cítil boha, což není těžké interpretovat z psychologického hlediska, klidně to může být třeba i sebeklam. Na druhé straně stojí věda, která našla dost podkladů pro názor, že bůh neexistuje.

Odvolávat se na nedefinovatelnost boha, není dobrý přístup, zkuste mi někdo vyvrátit jakýkoliv nesmysl, který si vymyslím. Ačkoliv budou velmi nepravděpodobné, nikdo mi nemůže s definitivní jistotou říct, že ten můj nesmysl skutečně neexistuje. Podobně je to s bohem, už desetitisíce let, mění podoby, přizpůsobuje se té či oné historické době, neexistuje nic jako společné jádro všech představ bohů (existuje potom více bohů? kolik? 1, 5, milion?), ale Noemovi a Ace Rimmerovi se to zdá být nedostatečné, pořád tu je ta možnost, že skutečně existuje, ačkoliv je zoufale nepravděpodobná, její pravděpodobnost je dokonce takřka stejná, jako moje tvrzení, že na Marsu žijí neviditelní pajčvajíci. V zásadě v tom není žádný významný rozdíl a argument, že existují stovky milionů lidí, co věří, není směrodatný. Že je Země placatá, dřív taky věděl každý blbec.

Navíc není pravda, že můžu zkoumat jen něco, co je už předem přesně definováno. Definujte mi někdo **PŘESNĚ** Vesmír nebo lidské vědomí. Žádná přesná definice neexistuje, ale přece to můžeme zkoumat.

Tvrzení věřícího se opírá jen o domnělý prožitek boha - nic víc za tím není, což pro mě znamená, že neexistuje NIC, co by existenci boha naznačovalo. Můžu to možnost připustit jen kvůli jakési korektnosti vůči věřícím, ale to je asi tak vše.

Nadto všechno - BŮH JE JEDNA Z NEJNADBYTEČNĚJŠÍCH HYPOTÉZ VŠECH DOB, který tu existuje jen proto, že ho nelze zcela vyloučit, stejně jako moje neviditelné pajčvajíky, kteří tu také budou existovat až do konce věků.

Ace Rimmer - „je velmi problematická již definice boha“. To už tak s definicemi bývá, jsou většinou problematické.

Má odpověď:

Výzkumy typicky zjišťují, že v Boha věří okolo 40% vědců; takže věřící jsou i mezi vědci. (nejnovější průzkum provedli Edward J. Larson a Larry Witham, v r. 1996, a byla o něm zpráva v časopisu "Nature".) Kdyby byla existence Boha vyvratitelná nebo potvrditelná rozumem, jistě by tento poměr byl daleko jednoznačnější. Otázka existence či neexistence Boha tak zůstává dle mého názoru zatím zásadně mimo rozumové poznání a jde převážně o věc citu.

Existuje podle mne jediný rozumový argument pro existenci Boha podaný již dříve katolickou teologií jmenovitě, že příroda představuje první stupeň Božího zjevení. Podle mne příroda je tvořena pouze kinetickou energií a potencionální (kinetickou) energií (tedy jinou jako kinetickou energií přeměnitelnou na kinetickou energii), přičemž tato veškerá energie přírody je stejně jako možný Bůh (tedy podle mého názoru její stvořitel) věčná, vševědoucí a všemocná (protože je všetrojící), dobrá k dobrým i zlým a rozumná. Jinými slovy v každém díle se promítají vlastnosti jeho možného tvůrce.

Reakce Gato:

Věda nemá žádné důkazy o neexistenci boha. Věda zkoumá jen hmotu. Psychologie by mohla být blízko poznání boha, protože zkoumá lidskou duši.

Tvrzení některých věřících se opírá o skutečný prožitek boha nebo átmana.

Domnělý je vsugerovaný, vymyšlený, nejistý.
Skutečný je jistý, nevymyšlený, prožívaný.

Vidím, že děláte z boha iluzi tj. myšlenkový výtvar. Máte pravdu, že na této úrovni není možné boha nalézt.

Váš příspěvek je plný domněnek, trpí nedostatkem faktů.

Já vidím problém v tom, že na úrovni rozumu, intelektu nebo citu není možné boha dokázat.

Bůh je duch.

Já věřím, že materiální příroda je od boha nejvzdálenější. Duševní příroda je blíže bohu. Platonský svět idejí je blíže bohu.

Reakce Fallout:

Nezakládá na faktech? Naopak. Antropologie staví možnost skutečné existence boha na hlavu, protože nám ukazuje, jak si člověk boha postupně vymýšlel, a to dost přesně. Ukazuje, kde se vzalo toto náboženství a proč.

Budeš mi věřit moje pajčvajíky z Marsu, když ti řeknu, že jsem jejich existenci reálně prožil?

Navíc prožitek boha a boha samotného je nesmysl ztotožňovat. Taky jsem jednou prožil existenci růžových pavouků, ale pak jsem zjistil, že to byl jen blud. Taky jsem jednou slyšel hlas, moudrý, který říkal rozumné věci. Pak jsem zjistil, že to sem já.

Jaký je ten skutečný prožitek boha, popiš mi ho. Je tvůj bůh jediný, nebo jich je víc? Co Alláh? To už není pravý bůh? Co buddhisté, kteří tvrdí, že bůh není nejvyšší bytostí?

Má odpověď:

Tvůj prožitek pajžvajlíků na Marsu je pouze subjektivní. Jestliže však 40% vědců a nejméně tolik lidí, kteří mají jiné povolání, ve svém nitru cítí a pomocí nepřímých důkazů rozumem myslí (tyto nepřímé důkazy však netvoří podle mého názoru uzavřený kruh, aby bylo možno existenci Boha dokázat nebo vyvrátit), že Bůh spíše je bez toho, aby ho viděli, slyšeli či jinak bezprostředně cítili, pak se jedná o cosi objektivně daného. Přesto může jít jak o hromadný klam, tak i o hromadný pravdivý cit, který proniká za hranice rozumu.

Podle mne nelze přeceňovat úlohu rozumu proti citu, protože, zda-li člověka napadne rozumná myšlenka, nemůže tento člověk nijak ovlivnit. Proto je podle mne často důležitější cit pro správné řešení rozumového problému (jako v tomto případě důkazu existence či neexistence Boha), které se poté snažíme dokázat rozumem. Avšak ani to, co cítíme, nemůžeme podle mého názoru ovlivnit. Cit, dokonalost rozumu určitého člověka, napadání myšlenek a smyslové vjemy jsou nám podle mého názoru objektivně dané.

Odpověď Gato:

Já vycházím z pravdy Atma je Brahma. Duše je SOUPODSTATNÁ s Bohem (Brahma).

To není identita, ale jednota. Známy příměr kapky v oceánu to vysvětluje.

Mistři všech velkých náboženství znají tuto pravdu a můžeš ji nalézt v každém takovém pravdivém náboženství. Nemám na mysli satanistickou církev! Ta uctívá ego.

Odpověď Ace Rimmer:

quoted:

Post of Fallout

Věda samozřejmě může zkoumat boha, respektive jeho projevy v různých náboženstvích, protože zkoumá náboženskou mytologii, může zkoumat i představy boha v lidských myslích, protože zkoumá lidskou psychiku.

To není to, co jsem měl na mysli, navíc to není zkoumání boha, ale člověka (jeho psychiky, kultury ...).

quoted:

Post of Fallout

Věda má vypracovanou metodologii, jak rozlišovat věrohodnost podkladů pro tvrzení. Např. logika jako věda odhalila chyby v důkazech o Bohu, předkládaných filosofy. Ostatně původ náboženství je již poměrně přesvědčivě vysvětlen, stejně tak jeho postupné proměny (jeden národ třeba přišel na to, že tenhle bůh nefunguje, tak začali uctívat jiného atd..).

Důkazy se vyvíjí stejně jako věda. Tím chci říci, že člověk nachází nové otázky s tím, jak si zvyšuje znalosti. Byly časy, kdy teorie o tom, že je Země placatá byla zcela dostačující, dokud někoho nenapadlo si položit otázku, proč mizí lodě za horizontem.

To, že popis boha nějakou institucí (církví) neodpovídá realitě a odporuje nově nalezeným poznatkům, nemá na otázku, zda bůh existuje žádný vliv. Pouze to snižuje renomé dané instituce (resp. jejích členů).

quoted:

Post of Fallout

Existence boha spočívá v tom, že věřící má jakýsi pocit, že viděl/zažil/cítil boha, což není těžké interpretovat z psychologického hlediska, klidně to může být třeba i sebeklam.

Taky si myslím, že velká většina lidí v tomto trpí sebeklamem.

quoted:

Post of Fallout

Na druhé straně stojí věda, která našla dost podkladů pro názor, že bůh neexistuje.

Neznám žádný výzkum, který by přímo, či nepřímo souvisel s existencí boha. Zpochybněno bylo maximálně to, co si o bohu společnost myslela.

quoted:

Post of Fallout

Odvolávat se na nedefinovatelnost boha není dobrý přístup, zkuste mi někdo vyvrátit jakýkoliv nesmysl, který si vymyslím. Ačkoliv budou velmi nepravděpodobné, nikdo mi nemůže s definitivní jistotou říct, že ten můj nesmysl skutečně neexistuje. Podobně je to s bohem, už desetitisíce let mění podoby, přizpůsobuje se té či oné historické době, neexistuje nic jako společné jádro všech představ bohů (existuje potom více bohů? Kolik? 1, 5, milion?), ale Noemovi a Ace Rimmerovi se to zdá být nedostatečné, pořád tu je ta možnost, že skutečně existuje, ačkoliv je zoufale nepravděpodobná, její pravděpodobnost je dokonce takřka stejná, jako moje tvrzení, že na Marsu žijí neviditelní pajčvajíci. V zásadě v tom není žádný významný rozdíl a argument, že existují stovky milionů lidí, co věří, není směrodatný. Že je Země placatá, dřív taky věděl každý blbec.

Kdyby byl bůh přesně definovatelný tak, jak by jsi ho rád viděl, tak by to nebyl bůh, ale živá bytost nebo přírodní jev. Jestli si boha představuješ jako vousatého staříka, tak se tvé skepsi vůbec nedivím. Já si pod pojmem bůh představuji spíše něco jako "tvořivou sílu Vesmíru", něco co dává smysl existenci Vesmíru ...

quoted:

Post of Fallout

Navíc není pravda, že můžu zkoumat jen něco, co je už předem přesně definováno. Definujte mi někdo **PŘESNĚ** Vesmír nebo lidské vědomí. Žádná přesná definice neexistuje, ale přece to můžeme zkoumat.

Co se týče vědomí, tak mě ani nenapadá metoda, která by prokázala jeho existenci u jiné osoby, než jsem já.

Zkoumáme celý Vesmír nebo jen to co z něj jsme schopni pozorovat?

Byly taky i diskuze, kdy byla existence Vesmíru zpochybňována .

quoted:

Post of Fallout

Tvrzení věřícího se opírá jen o domnělý prožitek boha - nic víc za tím není, což pro mě znamená, že neexistuje NIC co by existenci boha naznačovalo. Můžu to možnost připustit jen kvůli jakési korektnosti vůči věřícím, ale to je asi tak vše.

Dle mého názoru ani neexistuje nic, co by existenci boha vylučovalo

quoted:

Post of Fallout

Nadto všechno - BŮH JE JEDNA Z NEJNADBYTEČNĚJŠÍCH HYPOTÉZ VŠECH DOB, který tu existuje jen proto, že ho nelze zcela vyloučit, stejně jako moje neviditelné pajčvajíky, kteří tu také budou existovat až do konce věků.

Těžko říci, ale řadě lidí tato hypotéza hodně usnadňuje život , na druhou stranu mnoha jiným ho i vzala a bere dodnes .

[/quote]

Motto: Všechno je jinak

Má odpověď:

Podle mého názoru Gato věří, tedy cítí, že Bůh existuje, a Ace Rimmer cítí, že Bůh neexistuje, ani jeden z nich nemohou podle mého názoru subjektivně ovlivnit, co cítí (jde o objektivní danost). Oba se však snaží svůj cit o existenci nebo neexistenci Boha rozumově dokázat, což podle mého názoru není možné, protože jediné, co mohou použít jako důkaz, je jejich model světa obsažený v jejich duši, resp. mozku.

Odpověď Ace Rimmer:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Podle mého názoru Gato věří, tedy cítí, že Bůh existuje, a Ace Rimmer cítí, že Bůh neexistuje.

Tohle bych netvrdil. Já si spíše myslím to , že **vím , že nic nevím** . Nevím jistě , který filosof tohle řekl, ale je v tom

kus pravdy .

Motto: Všechno je jinak

Má odpověď:

Ace Rimmer- částečně s tebou souhlasím, a to tak, že vím, že nic jistě nevím, protože jediným prostředkem k poznání skutečného světa je model světa obsažený v mé duši, resp. mozku. Přesto si však dovoluji spekulovat a parafrázovat myšlenku německého filosofa Georga Wilhelma Friedricha Hegela, že "Co je rozumné, spíše existuje a, co spíše existuje, je rozumné". Jinými slovy jediný důkaz skutečnosti určité myšlenky v mé duši (která mně nezávisle na mé vůli napadá) je, že tato myšlenka je v logickém souladu s ostatními myšlenkami, které tvoří model světa obsažený v mé duši, resp. mozku.

Čím více je (logicky) souladný model světa obsažený v lidské duši, resp. mozku, tím je podle mého názoru člověk šťastnější a zároveň tím více se tento člověk podle mého názoru přibližuje dokonalému poznání skutečného světa. Čili shodnou-li se dotčení lidé na určité myšlence, protože jde o exaktní poznání přírody a skutečně jde o takovéto exaktní poznání přírody (je v souladu s myšlenou přírodou), pak jde podle mého názoru vysoce pravděpodobně o skutečnost existující ve skutečném světě.

Vlastně jsem chtěl říci:

Podle mého názoru Gato věří, tedy cítí, že Bůh existuje, a Fallout cítí, že Bůh neexistuje, ani jeden z nich nemohou podle mého názoru subjektivně ovlivnit, co cítí (jde o objektivní danost). Oba se však snaží svůj cit o existenci nebo neexistenci Boha rozumově na 100% dokázat, což podle mého názoru není možné, protože jediné, co mohou použít jako důkaz, je jejich model světa obsažený v jejich duši, resp. mozku.

Reakce Fallout:

Já necítím, že bůh neexistuje. Jen neexistují žádné důkazy, že by existoval. A cokoliv co se snaží tvářit jako důkaz, bylo dávno vyvráceno. Jediné co zbývá, je jakási „mystická“ zkušenost, poslední bašta vzdoru zastánců boha, která je ekvivalentní mým neviditelným příšerkám na Marsu.

Můžu zkoumat projevy boha, tak jak je daná náboženství definovala. A to se dá nazvat zkoumání boha. Jinak by to bylo stejně jako s těma mýma výtvorama na Marsu.

Nezapomínejte, že neexistence se prakticky nedá dokázat, takže odkazovat se na nějaké argumenty typu - ani není nic, co by ho vylučovalo, je opět cestou do bludného kruhu.

Reakce Petr 1234:

Dokázat Boha je naprostý nesmysl, který plyne již z povahy Boha. Bůh je objektem víry - alespoň Bůh křesťanů, židů a muslimů, popř. dalších. Boha filosofů a matematiků možno dokazovat donekonečna, těžko někoho přesvědčí. Nicméně, alespoň ukazují dobré důvody pro to, proč by víra nemusela být až tak iracionální. Nicméně víra - to je krok do absurdna. Všechny "racionální" argumenty pro víru v Boha nacházejí svůj odraz v podobně "rozumných" důvodech pro ateismus.

Ty však těžko skutečně věřícího odradí. Vyvracejí totiž opět pouze konstrukce lidské mysli a touhy.

Nechme Boha věre.

Moje odpověď:

Souhlasím s tím, že víra v Boha je věc citu a nikoliv rozumu, že skutečnosti, jimiž rozumově dokazujeme existenci Boha, jsou jen nepřímé důkazy, které netvoří logicky uzavřený kruh, a tedy nic jistě nedokazují. Stejně tak však nelze podle mne dokázat Boží neexistenci a ateismus je tak rovněž věcí citu a nikoliv rozumu.

Jenom bych chtěl podotknout, že bych chtěl být u toho, až lidstvo zjistí pravdu, zda Bůh skutečně existuje či nikoliv.

Reakce Fallout:

Proč myslíš, že ateismus je věcí citu a nikoliv rozumu?

Má odpověď:

Falloute,

protože otázka existence ale i neexistence Boha, přestože lze pravdivě odpovědět buď pouze kladně nebo záporně, přesahuje dosavadní úroveň lidského exaktního (vědeckého) poznání. Rozumově odpovědět ji zřejmě bude možno teprve s prohlubujícím se poznáním, resp. s dosažením vševědouceho ze strany lidstva. Do té doby jde pouze o hypotézu, kterou stanovíme zejména na základě citu a poté se snažíme opřít o rozumové argumenty, resp. nepřímé důkazy, které však ani v jednom z obou případů netvoří uzavřený kruh, a tudíž jimi nelze jednoznačně prokázat existence ani neexistence Boha.

Reakce Miloslav Bažant:

Falloute.

Mám stejný názor. Čím lidstvo pozná více zákonitostí a podstat jevů, tím menší bude toho, co "je od boha" a jednou lidé ani nebudou vědět, co vlastně takový bůh byl. A tak nemeškejme a hledejme ty podstaty a zákonitosti, dokud spory mezi náboženskými pravdami život nezničí. Protože smích nelze napsat, tak upozorňuji, že se směji. Víš proč?

MB

Reakce Gato:

Slávo,

projevuješ naivní víru ve vědu. Myslíš si třeba, že materialistický vědec přijde ke stejným závěrům a faktům jako idealistický?

Já ne. Ta věda je jakési mytické monstrum, které existuje jen ve tvé hlavě.

Má odpověď:

Gato,

každá filosofie materialistická, idealistická, ateismus či víra jsou vždy subjektivní (zejména citovou) záležitostí, kterou v konečném důsledku nejde ani potvrdit ani vyvrátit, protože z modelu světa (jevů), které máme obsaženy v naší duši, resp. mozku, nelze nikdy jednoznačně (na 100%) říci, jaký svět ve skutečnosti jest (jaký je svět o sobě dle I. Kanta).

Z hlediska filosofie existuje jediná možnost, tj., aby (jevový) model světa, který filosofie předkládá, byl co nejméně logicky rozporný, co nejvíce logicky souladný. K tomu je třeba použít při řešení všech filosofických problémů poznatky nejmodernější exaktní vědy, v první řadě matematiky a fyziky, která jsou nejobecnější, avšak i ostatních exaktních věd (chemie, biologie apod.). Filosofický (jevový) model světa, který by byl v rozporu s těmito exaktními vědami, by byl vnitřně rozporný, nesouladný. Se změnou těchto exaktně vědeckých poznatků by se měla rovněž změnit takto založená filosofie.

Proto má filosofie představuje pokus o fyzikální (čili exaktní) filosofii s použitím nejobecnějších fyzikálních zákonitostí při řešení obecných filosofických otázek. Přesto ani zde nelze dát 100% záruku skutečnosti dané filosofie. Opravíme-li slova německého filosofa Hegela: Co je rozumné, je spíše skutečné a, co je skutečné, je spíše rozumné. Jinými slovy jde zde o pravděpodobnou nikoliv 100% jistou skutečnost a ostatní filosofie, které jsou v rozporu s moderní vědou, představují nepravděpodobný ale rovněž možný model skutečného světa, obsažený v duši člověka.

Reakce Miloslav Bažant:

Většinou na tvoje vstupy neodpovídám, protože je to ztraceně těžké. Tvoje myšlenkové skoky jsou tak velké, že není možno téměř odpovědět na jedinou větu. Na začátku věty nadneseš problém a ve druhé části je to bez upozornění o

něčem jiném. Občas do toho zamícháš hýbání mikročástic a já už dál ani nečtu. Zde jsem ale narazil na cosi, co mne k reakci pobídlo. Je to zmínka o rozumnosti. Nejspíše máš dojem, že každý ví co rozumnost je, ale představ si, že já to nevím. Zkus tedy rozumnost nějak definovat, vysvětlit mně hloupému co rozumnost je, nebo chceš li, pak řeknu, co si pod tímto slovem představuji a ty mne třeba můžeš opravit.

Jako základní veličinu si můžeme označit slovní základ rozum a označíme si tuto veličinu písmenem R. Tato hodnota se rovná maximu a proto k ní není možné cokoliv přidat. Nemůžeš mít větší rozum, než ve skutečnosti máš. Na tom se jistě shodneme. Od R tedy můžeme pouze odečítat, čili Rozum něčím omezovat. A tak je zde určité prostředí uznávající určité hodnoty, ke kterým může stát názor stvořený rozumem v opozici a to zcela, nebo částečně. A tak nechceš li vyvolat odpor, svůj rozum omeziš. Toto omezení si můžeme označit písmenem S. Společnost má určité obranné mechanismy které tě ohroží, pokud budeš hlásat to, co ti rozum říká. A tak ze strachu svůj rozum omeziš. Toto omezení si označíme jako St. Když omeziš svůj rozum a dostaneš se do souladu se společností, můžeš postoupit výše v postavení a tuto motivaci si označíme písmenem M.

A tak se nám nabízí téměř celý vzorec rozumnosti, když rozumnost označíme jako Ro.
 $RO = R - (S + St) M$ (to M je mocnitel a mělo by být napsáno malým písmenem nad závorkou).

Z tohoto vzorce vyplývá, že rozumnost je hodnotou vždy nižší než rozum a jsou li vysoké hodnoty v závorce, či mocnitel, pak rozumnost může být i záporné číslo stojící proti rozumu. A tak rozum vedl Galiea Galilej k určitému názoru, ale rozumně toto popřel a rozum jej vedl k výroku "a přece se točí". Jan Hus odmítl rozumnost a zahynul na hranici. Ten, kdo odmítl za komunistů jejich názor odmítl rozumnost a mělo to své důsledky.

Být rozumný hezky zní, ale jedná se vždy o hodnotu nižší rozumu.

MB

Má odpověď:

Slávo,

promiň, že reaguji až teď na tvůj příspěvek, ale chci ti říci, co je dle mého názoru rozumné. Rozumné je mít co nejméně rozpornou (co nejvíce integrální) duši, resp. co nejméně rozporný model světa obsažený v lidské duši. Najít soulad mezi rozpornými myšlenkami, které tvoří obraz světa v mé duši. Jde o to najít co největší soulad mezi rozumovým poznáním (tzn. současnými vědeckými poznatky o světovém řádu), mým smyslovým vnímáním světa a myšlenkami poskytovanými mi mými city, přičemž v případě jejich rozporu upřednostňuji rozumné řešení, tj. řešení, které je v souladu se skutečným řádem světa (tj. pomocí určité vždy racionálně-rozumově přezkoumatelné filosofie).

Racionální-rozumová filosofie dle mého názoru znamená její vybudování na základě exaktních věd jako fyzika, matematika, chemie, biologie a jejich pojmů, nikoliv na základě obecných filosofických pojmů, jejichž přesné vymezení v realitě je nejasné (viz např. teologie). Slyšel jsem rovněž názor, že filosofie používající pouze obecné pojmy není schopna nic vyřešit ani sdělit, protože skutečná, resp. přesná (exaktní) vypovídající hodnota těchto obecných pojmů je velmi malá. Přesné pojmy exaktních věd se liší od obecných, tj. mnohoznačných filosofických pojmů tím, že mají jediný, určitý, věčný, měřitelný (rozumněji smyslový) význam.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Řekl bych, že toto lépe vystihuje slovo moudrost než rozumnost. S trochou legrace mohu říci. " Buď rozumný a uznej to." Avšak jsi li moudrý, pak to zkoumej.

i) Lze učinit všechny lidi šťastnými

Má odpověď:

Úplné štěstí lze podle mne zažít v dokonale souladné společnosti, kde budou v souladu všichni a všechno, tedy všichni lidé a ostatní živé organismy a neživá příroda. Takováto souladná společnost dle mého názoru předpokládá svobodnou a skutečnou dohodu všech živých a mrtvých (oživených na základě zachovalého genetického kódu jakéhokoliv živého jedince) organismů o všech otázkách, které zároveň zcela ovládnou

přírodu. K takovéto dokonalosti dle mého názoru směřuje s větší pravděpodobností evoluce přírody v nekonečném čase.

Stále větší až úplné ovládnutí přírody je však vždy spojeno s rizikem vlastního sebezničení, proto čím větší moci na základě vědeckého poznání společnost všech živých organismů dosáhne, tím více by měla být souladná, aby nezničila sama sebe, platí to však i naopak, čím více je společnost všech živých organismů souladná, tím větší moci na základě vědeckého poznání (kooperace) dosáhne, obojí je podle mne důsledek zákona evoluce přírody.

Čím více je (logicky) souladný model světa obsažený v lidské duši, resp. mozku, tím je podle mého názoru určitý člověk šťastnější a zároveň tím více se tento člověk podle mého názoru přibližuje dokonalému poznání skutečného světa. Čili shodnou-li se všichni nebo valná většina dotčených lidí na určité myšlenky, protože jde o exaktní poznání přírody, a skutečně jde o takovéto exaktní poznání přírody (je v souladu s myšlenou přírodou), pak jde podle mého názoru vysoce pravděpodobně o skutečnost existující ve skutečném světě a člověk se stává šťastnější.

Podle mého názoru subjektivní vývoj každé lidské duše nutí člověka pomocí větší pravděpodobnosti k zdokonalování (logického) souladu jeho modelu světa obsaženého v jeho duši, resp. mozku, jinými slovy k zdokonalování jeho rozumu. Objektivně lze mluvit o důsledku evoluce přírody a jejím nuceném, resp. více pravděpodobném zdokonalování pomocí souladu lidské společnosti založeném na výše popsaném zdokonalování lidského rozumu. Jestliže by člověk v rámci výše popsaného zdokonalování rozumu zdokonalil své exaktní poznání přírody a nezdokonalil svou sociální inteligenci, tedy soulad společnosti, zničil by zřejmě v následných válkách sám sebe pomocí své moci.

Proto by se každý člověk měl podle mého názoru snažit o zdokonalení souladu modelu světa obsaženém v jeho duši, aby podle svých sil odstranil co možná nejvíce rozpory tohoto modelu světa v jeho duši. To předpokládá zřejmě, aby činil dobro svým bližním, ale i ostatním lidem a živým tvorům, a to jak vůči dobrým lidem, tak vůči zlým jedincům, které by se snažil vychovat k dobrému pomocí přiměřených trestů.

j) Jde objektivně vyjádřit cenu určité věci

Podle mého názoru objektivní cena určité věci je buď subjektivní podle toho, o kolik zmenšuje celkovou sílu srážek, resp. konfliktů určitého jedince (tzv. cena oblíbenosti), a nebo objektivní podle toho, o kolik zmenšuje celkovou sílu srážek, resp. konfliktů celé společnosti (tzv. tržní cena).

Reakce Miroslav Bažant:

Dalibore.

Cenu čehokoliv není možno objektivně určit. Jakou cenu má nyní pro tebe obyčejný zapalovač? Běžnou, tržní. Kdybys se však ocitl na opuštěném ostrově a potřeboval oheň, pak by tentýž zapalovač měl cenu vyšší zlata, které by tě na tom ostrově nebylo k ničemu, a proto by byla jeho cena nulová. Cena všeho je dána potřebou. To platí i pro cenu lidského poznání. Když je třeba slova k odvrácení hrozby zániku života, má toto slovo větší cenu než cokoli jiného. Vyřkneš-li však totéž v době, kdy životu nic nehrozí, vyzní totéž jako zbytečná a bezcenná fráze. Cena čehokoliv je od nuly až k absolutnu a rozhodující je potřeba tohoto. V obchodě se říká, že cenu staví nabídka a poptávka.

Reakce Noemus:

quoted:

Jde objektivně vyjádřit cenu určité věci?

Ano, tak že ji koupíš.

Nebo se podívej do ceníku, a pokud cenu najdeš, voila, má to objektivní cenu. Jiná otázka je zda je to "správná" cena.

Ale o cenu věcí, které jsou v ceníku Ti asi nejde, co? ...

Má odpověď je tedy tato.

Pokud to není v nějakém ceníku nebo cenové nabídce, tak zřejmě nemá moc smysl o ceně vůbec mluvit.

Cena není něco co je věci nějak vlastní, ale je to cifra která je použita v nabídce nebo poptávce po dané věci. Ceník je pak typ nabídky.

Pokud bych tedy chtěl mluvit o subjektivní ceně pro mne, pak bych mluvil buď o mé představě nabídky (jak moc si toho cením), pokud něco prodávám, nebo mé představě poptávky, pokud něco chci.

Objektivní, tržní, cena, která by byla vyjádřením ceny věci pro společnost, podle mne není. Tržní cena je spíše jakýmsi průměrem mezi skutečně provedenými obchody. Pokud k žádnému obchodu nedojde, pak jde vždy o hypotetickou cenu a ne tržní.

Má odpověď :

Podle mého názoru je člověk spokojený, není-li vystaven vnějším (ze svého okolí) ani vnitřním (duševním a tělesným) konfliktům, sporům, srážkám, v tom případě je spokojený a nic nepotřebuje kupovat. Chce-li koupit nějakou věc, pak mu má sloužit k odstranění těchto vnitřních či vnějších konfliktů. Proto lze říci, že s každou určitou věcí je spojeno určité snížení celkové síly jeho vnitřních či vnějších konfliktů. Proto podle mého názoru lze říci, že cenu věci z hlediska určitého jedince (tzn. cenu obliby jedince) lze objektivně změřit jako sílu, o kterou poklesne celková síla jeho vnitřních a vnějších konfliktů (tzn. potřeb) při koupi této věci tímto jedincem. V případě, že dojde při této koupi k předlužení jedince, tak síla jeho vnitřních a vnějších konfliktů při pořízení této věci zpravidla stoupne nikoliv klesne.

Mirolave,

souhlasím s tebou, že cena obliby je dána potřebou jedince. Mou shora uvedenou definici lze demonstrovat na ceně uvedeného zapalovače. Člověk, který nekouří a nepotřebuje oheň, si zapalovač nekoupí, protože s ním neklesne síla jeho vnitřních a vnějších konfliktů. Člověk, který kouří, je ochoten zaplatit za zapalovač, který je běžně k dostání, běžnou cenu, protože s ním poklesne síla jeho vnitřních konfliktů vyvolaných návykem na nikotin a krátkodobým nedostatkem nikotinu od doby, kdy si naposledy zakouřil. Člověk, který je trosečník na pustém ostrově a je mu zima, je ochoten zaplatit za zapalovač zlatem, protože s ním podstatně klesne síla jeho vnitřních a vnějších konfliktů vyvolaných obavou ze smrti chladem.

Obdobně je tomu podle mého názoru v případě ideální tržní ceny, určitá společnost, která není vystavena vnitřním (ze strany svých členů) ani vnějším (ze strany okolí) žádným konfliktům, sporům, srážkám je ideální společností, kde všichni a všechno je v souladu a není potřeba nic kupovat ani prodávat. Proto podle mého názoru lze říci, že ideální tržní cenu určité věci z hlediska určité společnosti (tzn. ideální tržní cenu, resp. cenu obliby společnosti) lze objektivně změřit jako maximální sílu, o kterou poklesne celková síla vnitřních a vnějších konfliktů v rámci této společnosti při zakoupení této věci ze strany společnosti, tedy ze strany jakéhokoliv platebně schopného jedince nebo skupiny jedinců z této společnosti (tzn. cena obliby společnosti je dána maximální cenou obliby určitého jedince nebo skupiny jedinců v rámci této společnosti.)

Noeme,

při zvýšení ekonomického produktu společnosti bez externích nákladů (např. znečištění životního prostředí) dojde zároveň k zmírnění konfliktů v rámci této společnosti, protože dojde k vyššímu uspokojení potřeb členů této společnosti. Společnost je totiž ochotna zaplatit za tuto určitou věc jinými statky, jestliže tuto určitou věc potřebuje stejně nebo více než tyto jiné statky. Jinými slovy společnost je ochotna zaplatit za tuto určitou věc jinými statky, jestliže maximální cena obliby společnosti těchto jiných statků je stejná nebo menší než maximální cena obliby společnosti této určité věci.

Např. při nabídce jednoho bochníku chleba v jeden den společnosti o tisíce členech je cena obliby společnosti velmi vysoká, při nabídce tisíce bochníků chleba v jeden den společnosti o tisíce členech je celková cena obliby společnosti zhruba stejná jako při nabídce tisíce vek místo chleba, při nabídce 10 000 bochníků chleba v jeden den společnosti o tisíce členech je celková cena obliby společnosti o něco málo vyšší než v případě nabídky tisíce bochníků chleba. Což znamená, že při vzácnosti bochníku chleba, který získá určitá nejbohatší rodina, zatímco ostatní rodiny nemají, co jíst, dojde k velkému poklesu konfliktů uvnitř této rodiny a cena bochníku chleba je extrémně vysoká. V případě, že každá rodina ve společnosti získá jeden bochník chleba za na jeden den, dojde k velkému poklesu konfliktů uvnitř této společnosti a cena prvního bochníku chleba je normální. V případě, že každá rodina získá čtyři bochníky chleba na jeden den, tak pokles konfliktů uvnitř společnosti není o mnoho vyšší než v případě, kdy každá rodina získá jeden bochník chleba na jeden den, cena druhého, třetího a

čtvrtého bochníku chleba v každé rodině je extrémně nízká.

Přičemž v případě tržní ceny je třeba zohlednit maximální pokles konfliktů v současné i budoucí společnosti, musí se zohledňovat rovněž potřeba investic.

Mirolave,

ke stejnému výsledku bychom dospěli, kdybychom použili hledisko potřeb, na rozdíl od potřeb je podle mého názoru celková síla sporů, konfliktů, resp. srážek uvnitř společnosti lépe exaktně měřitelná.

k) Má filosofie a metafyzika pojmového jazyka

Z více či méně dokonalého modelu tohoto světa obsaženém v naší duši, resp. mozku tvořeného subjektivními smyslovými, pojmovými a citovými obrazy dějů, osob, věcí apod., lze podle mého názoru zkonstruovat **pojmový jazyk na základě následujících základních obecných pojmů. To jest stejnost, úplná různost, podobnost (čili částečná různost a částečná stejnost) a souhrnný pojem. Takto si osvojuje jazyk rovněž malé dítě, které se učí jednotlivá slova, má tedy poznat, nejdříve co je to (za pojem), s tím souvisí jeho poznání, co to není (za pojem) a zároveň co všechno lze pod určitý pojem podřadit a co již pod tento pojem podřadit nelze, i když jde o podobný jev. Tyto pojmy lze vyjádřit následujícími rovnicemi**

1.) $a \neq b$

jde o úplně různé pojmy a a b dějů, věcí, osob apod.,

např. pes a stůl

2.) $a, a+c$ (a zároveň c je zanedbatelné vzhledem k a)

jde o stejné dva pojmy a a zanedbatelný pojem c dějů, věcí, osob apod.,

např. stejný pojem jezevčík pro dva psy určitého druhu

3.) $a, a+c$ (a zároveň c není zanedbatelné vzhledem k a)

jde o dva podobné pojmy a a a+c a zanedbatelný pojem c dějů, věcí, osob apod.,

např. dva podobné psi různého druhu jako vlčák a jezevčík

4.) $a+b$

jde o souhrnný pojem dvou různých pojmů a, b

např. souhrnný pojem zahrnující pouze pojmy pes a stůl

Přijmeme-li hmotný svět jako skutečnost, která se odráží v naší duši, resp. mozku jako více či méně dokonalý obraz světa, pak je možné říci, že hmotný svět je určen pohybem všech mikročástic, v konečném důsledku o nulové hmotnosti jako bodů časoprostoru. Hmota podle mého názoru představuje nekonečný počet bodů časoprostoru o nulové hmotnosti a nenulové rychlosti menší než rychlost světla c, světlo, resp. elektromagnetické vlnění v našem Vesmíru představuje zřejmě konečný počet bodů časoprostoru o nulové hmotnosti a rychlosti světla c, absolutní vakuum pak představuje jedinou nehybnou částici (bod časoprostoru) o celkové nulové (relativistické a klidové) hmotnosti, příp. roztaženou do časoprostoru jako neabsolutní vakuum. Každý děj, osobu, věc apod. jako celek lze pak charakterizovat fyzikálním vztahem pro hybnost $p=mv$, kde p je vektor hybnosti, m hmotnost a v je vektor rychlosti, a zároveň hodnota vektoru p je dána součtem hybností je tvořících částí (tj. hybností člověka např. součtem hybností částí těla, orgánů, živých buněk, atomů atd.), v konečném důsledku jde o hybnost $p=p_1+p_2+p_3+\dots+p_\infty$, což je hybnost je tvořících všech bodů časoprostoru.

Z výše uvedeného pohledu jsou dílčí vlastnosti každého děje, věci, osoby apod. zcela dány počtem, hmotností, rychlostí a uspořádáním (organizací, např. v rámci atomů, živých buněk, orgánů apod.) je tvořících bodů časoprostoru jako částic o nulové hmotnosti. Protože dle Heisenbergových vztahů neurčitosti nelze přesně určit polohu a hybnost určité mikročástice, neboť jde do určité míry pravděpodobnosti o náhodu, lze říci, že rovněž vznik pojmů charakterizujících veškeré vlastnosti každého děje, věci, osoby apod. dle vztahů hmotnosti, rychlosti, počtu a uspořádání je tvořících bodů časoprostoru je do určité míry pravděpodobností věcí náhody. Touto náhodou podléhající zákonu pravděpodobnosti lze odůvodnit různost avšak zároveň i podobu všech jazyků, bez ohledu na to vznikají-li izolovaně nebo jsou-li v intenzivním vztahu. Přičemž intenzivní vztah jazyků v dnešní době mohutného rozvoje komunikačních prostředků přispívá při vzniku nových pojmů k vyrovnávání slovní zásoby a zároveň se tak často děje přejímáním cizích slov do vlastního jazyka a dochází tak ke kosmopolizaci těchto různých jazyků.

Přičemž **tyto pojmy** vzniklé ve skutečnosti jako popis vztahů hmotnosti, rychlosti, počtu a uspořádání mikročástic určitého existujícího děje, věci, osoby apod. mohou být následně použity **jak pro popis existujících skutečností tak i přeneseně pro popis pouze myšlených jevů jako prostředku odhalení skutečnosti či jako prostředku vytvoření modelu čistě fiktivního světa.**

Překročit fenomén pojmového jazyka v lidském myšlení je dle mého názoru možné pouze matematickým popisem každého pojmu děje, věci, osoby apod. pomocí hodnot a matematických vztahů zobrazujících danou skutečnost pomocí počtu, hmotnosti, rychlosti a uspořádání (organizací, např. v rámci atomů, živých buněk, orgánů apod.) ji tvořících bodů časoprostoru jako částic o nulové hmotnosti. Na základě shora uvedených vztahů lze přepsat shora uvedené pojmové rovnice stejnosti, úplné různosti, podobnosti (čili částečná různost a částečná stejnost) a souhrnných pojmů s použitím výše uvedeného vzorce pro hybnost $\mathbf{p} = m\mathbf{v}$, kde \mathbf{p} je vektor hybnosti, m hmotnost a \mathbf{v} vektor rychlosti, následovně:

ad.1) $m_1\mathbf{v}_1 \neq m_2\mathbf{v}_2$ pro různost

ad.2.) $m_1\mathbf{v}_1, m_1\mathbf{v}_1 + m_3\mathbf{v}_3$ (a zároveň $m_3\mathbf{v}_3$ je zanedbatelné vzhledem k $m_1\mathbf{v}_1$) pro stejnost

ad.3) $m_1\mathbf{v}_1, m_1\mathbf{v}_1 + m_3\mathbf{v}_3$ (a zároveň $m_3\mathbf{v}_3$ není zanedbatelné vzhledem k $m_1\mathbf{v}_1$) pro podobnost

ad. 4) $m_1\mathbf{v}_1 + m_2\mathbf{v}_2$ pro souhrnný pojem

Srovnáme-li shora uvedenou filosofii jazyka s **filosofií jazyka Aristotela**, lze říci, že v případě hmotnosti jde o **látku** a v případě rychlosti a zejména jejího směru jde o **formu**, v případě písmene $a = m_1\mathbf{v}_1$ jde o **esenci**, **tedy bytnost, jsoucno** zobrazované v daném pojmu, v případě $a + c = m_1\mathbf{v}_1 + m_3\mathbf{v}_3$ (a zároveň $m_3\mathbf{v}_3$ je zanedbatelné vzhledem k $m_1\mathbf{v}_1$) jde o **jednotlivinu, případek, akcident** a v případě $a + b = m_1\mathbf{v}_1 + m_2\mathbf{v}_2$, jde-li o nejobecnější souhrnný pojem všech esencí, jde o **celou bytnost, jsoucno** dle pojetí Aristotela.

Chápeme-li **Boha jako čistou formu bez látky, resp. prvního hybatele, pak je nutné rozdělit skutečnost na čistě kinetickou energii bez obsahu hmoty jako je tomu v případě světla**, resp. elektromagnetického vlnění, jehož energie je dle Einsteinovi Speciální teorie relativity tvořena pouze kinetickou energií, které pak představuje tuto čistou formu, prvního hybatele, tj. Boha, a dále **na látku bez formy, čistě potencionální energii, která již nemůže být přeměněna na kinetickou energii**. V tomto případě **půjde o absolutní vakuum**, tedy nehybné body časoprostoru o nulové hmotnosti a rychlosti, které nemají tudíž žádnou kinetickou energii. Kinetická **energie** ať již v podobě čisté kinetické energie čili světla nebo v podobě potenciální (kinetické) energie, tedy v podobě jiného druhu energie přeměnitelné na kinetickou energii **je pak věčná** dle zákona zachování energie.

Vznik světa si lze poté představit jako srážku světla, resp. elektromagnetického vlnění s absolutním vakuem, přičemž bodům časoprostoru o nulové rychlosti a nulové hmotnosti, které tvoří toto absolutní vakuum, by byla tímto světlem, resp. elektromagnetickým vlněním udělena nenulová rychlost maximálně pak rychlost světla.

** Toto pojetí vzniku Vesmíru odpovídá biblickému aktu Božího stvoření nebe a Země z ničeho, odpovídá rovněž aristotelovské teologii a zároveň prvnímu rozumovému důkazu Boží existence dle Sv. Tomáše z jeho díla Suma teologická o prvním hybateli, podle kterého musí vše, co je pohybováno, být pohybováno něčím jiným.*

Doplnění mé odpovědi:

Bytí je podle mého názoru pouze nejobecnější pojem, pod který patří všechny ostatní pojmy možná kromě těch pojmů, které nejsou, a tudíž je řadíme k pojmu ne-Bytí. I když pojem ne-Bytí lze možná rovněž podřadit pojmu Bytí, protože lze v pojmovém jazyce rovněž říci, že nic jest (ničím).

Skutečnost nejobecnějšího pojmu Bytí, příp. jím zahrnutých pojmů podle mého názoru znamená pohyb všech bodů časoprostoru jako částic o nulové hmotnosti, tedy vlastně pohyb ničeho, tedy v pojmovém jazyce lze hovořit dle mého názoru o Bytí (z) ne-Bytí.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=660&whichpage=2)

Reakce IPC:

Pro Dalibora Grůzu.

Moc nerozumím Vašemu vyjádření pohyb všech bodů časoprostoru jako částic o nulové hmotnosti.

Protože aby částice byla částicí, musí mít hmotu, ta hmota má určitou hmotnost, tak nevím, jak jste to myslel.

Má odpověď:

Jednotlivé body časoprostoru nazýváme události a matematicky s nimi zacházíme jako se čtyřvektory. Dráhy bodových částic v prostoročasu pak nazýváme světočáry. Vícerozměrný objekt vykresluje v časoprostoru tzv. světoplochu.

Zdroj internetová encyklopedie wikipedie viz: <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Casoprostor>

Pojmenování bodů časoprostoru jako bodových částic zformulovala již přede mnou teorie časoprostoru (viz výše).

Reakce Fallout:

Mohl by jsi nějak polopatě vyložit, co to je ten pojmový jazyk? Myslíš tím prostě náš běžný jazyk? Ten se dá překročit poměrně snadno (viz logika).

Má odpověď:

Pojmovým jazykem mám na mysli veškerý jazyk běžný i odborný.

Zde navazuji na úvahu Ludwiga Wittgensteina Tractatus logico-philosophicus, který uvádí: 6.54 Moje výroky vysvětlují takto: kdo mi porozumí, ten nakonec zjistí, že jakmile se skrze ně-a po nich-dostane nad ně, jsou nesmyslné (Obrazně řečeno musí odhodit žebřík, jakmile se po něm dostal nahoru). V pozdějším díle pak Wittgenstein rýsuje úkol: oprostít naše myšlení od ustavičných svodů, omylů a fascinací jazyka, což je úloha nekonečná, neboť jsme uvěznění v mediu jazyka a nikdy z něho nemůžeme vyjít.

Matematickou filosofii používá rovněž Bernard Russel a A.N.Whitehead v jejich díle Principia Mathematica, kteří zde položili základy Symbolické logiky. Příkladem je vztah: pokud A odpovídá B a X odpovídá A, pak X se rovná B. Tuto logistiku lze nazvat kostrou či schématem jazyka, konkrétním obsahem se znaky naplňují teprve v oblasti aplikované logiky.

Podle mne lze zajít v aplikované matematické filosofii ještě dále s použitím fyzikálního vztahu pro hybnost $p=mv$, kde p je vektor hybnosti, m hmotnost a v vektor rychlosti. Podle mne se v tomto případě jedná o základní fyzikální vztah (a to včetně fyzikálních vztahů pro energii, kde zákon zachování energie lze podle mne v konečném důsledku odvodit od zákona zachování hybnosti), protože veškerá fyzika je podle mne mechanikou pohybu mikročástic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, které získáme nekonečným dělením hmoty, světla i absolutního vakua (viz *Pozn. na konci textu). Jednotlivé skutečnosti v našem světě jsou tak dány hmotností a vektorem rychlosti (tedy jde i o uspořádání), tj. vektorem hybnosti všech mikročástic o nulové hmotnosti, tj. bodů časoprostoru. Jde tedy v případě objektů v makrosvětě o matematicko-fyzikální výpočty s nekonečny (bodů časoprostoru), nulami (hmotností těchto bodů časoprostoru) a vektory rychlosti maximálně o hodnotě rychlosti světla c těchto bodů časoprostoru. Přičemž pohyb celku je vždy určen součtem vektorů hybnosti jeho částí. Např. hybnost částice tvořené dvěma body časoprostoru se rovná součtu vektorů hybnosti těchto dvou bodů časoprostoru a takto lze podle mého názoru matematicky charakterizovat postupně pohyb i nesložitějších organismů, jako je člověk apod.

Podle mého takovýto matematický popis skutečnosti je přesnější a překračuje fenomén jazyka ještě více než výše uvedená symbolická logika.

Pojmy odborného i běžného jazyka pak představují symboly zvukové, psané či jiné, kterými člověk zobrazuje výše uvedené skutečnosti, které jsou dle mého názoru vždy dány výše uvedeným pohybem je tvořících bodů časoprostoru. Tyto symboly skutečnosti vznikají do jisté míry pravděpodobnosti v různých jazycích náhodně, avšak tato pravděpodobnost, která do jisté míry předurčuje tuto náhodu, má za následek rovněž podobnost různých jazyků, i když vznikají izolovaně.

**Pozn.*

Jednotlivé body časoprostoru nazýváme události a matematicky s nimi zacházíme jako se čtyřvektory. Dráhy bodových částic v prostoročasu pak nazýváme světočáry. Zdroj internetová encyklopedie wikipedie viz: <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Casoprostor> . Pojmenování bodů časoprostoru jako bodových částic zformulovala již přede mnou teorie časoprostoru

Doplnění mé odpovědi:

Pro IPC,

přesná definice Boha je dle mého názoru protimluv. Protože definice jako pojem, resp. tvořená pojmy, vždy představuje pouze model skutečnosti, její obraz, nikoliv skutečnost samou. Kdyby jsme chtěli absolutně přesnou definici Boha či jakéhokoliv jiného konkrétního pojmu, pak by již nešlo o model skutečnosti, nýbrž o skutečnost samou. Např. přesným modelem hradu Karlštejn je hrad Karlštejn sám, všechny ostatní modely (např. myšlenky o hradu Karlštejn) jsou nepřesné.

Dle mé filosofie pojmového jazyka tudíž pojem Bůh představuje skutečnost, která je určena svými hlavními znaky-pojmy jako všemocnost, věčnost, vševědoucnost, spravedlnost, přičemž další znaky-pojmy, které má a které já neznám, protože jsem se s Bohem nikdy přímo nesetkal, musí být zanedbatelné vůči výše uvedeným znakům- pojmům tak, aby nešlo o různý nebo podobný pojem vůči pojmu Boha.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=662)

Literatura:

- 1.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
- 2.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991.
- 3.) Durant, W., Příběh filosofie, Praha, Pragma

Reakce IPC:

Pro Dalibora Grůzu.

Je tento symbol universální?

Má odpověď:

Pro IPC,

máš-li na mysli mnou uváděný symbol Boha, mnou definovaného pomocí pojmů (znaků) všemocný, věčný, vševědoucí a dokonale dobrý, pak podle mne tento symbol jediného Boha jako protikladu oproti symbolům (pojmům) polyteizmu je universální. Podle mé filosofie a metafyziky pojmového jazyka (viz zvláštní kapitola) vznikají v různých pojmových jazycích shodné pojmy, vyznačující se tím, že jejich odlišné znaky jsou zanedbatelné oproti jejich shodným znakům. Tyto pojmy tak nemusí být zcela identické, jako např. pojem pes lze užít pro různé druhy psů, přičemž z hlediska tohoto pojmu jsou určující jejich shodné znaky a jejich odlišné znaky (různých ras psů) jsou zanedbatelné vůči těmto shodným znakům. Konkrétní výčet všech takto zanedbatelných znaků pojmu jediného Boha jsou podle mého názoru v různých pojmových jazycích věci málo pravděpodobné náhody, avšak konkrétní výčet mnou výše uvedených zanedbatelných podstatných znaků jediného Boha jsou podle mne v různých pojmových jazycích věci vysoce pravděpodobné náhody. (což plyne z toho, že podle mého názoru jak pohyb těla tak pohyb duše živých organismů různých druhů, ras a národů je součástí hmotného světa, který je z hlediska fyzika předurčen pohybem mikročástic, přičemž tento pohyb je dle Heisenbergových vztahů neurčitosti více či méně pravděpodobný, nikoliv zcela kausální nebo jistý)

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=662&whichpage=2)

I) Směřuje lidstvo ke spáse nebo ke zkáze?

Má otázka:

Podle mého názoru s prohlubujícím se poznáním a mocí lidstva lidstvo stojí na rozcestí vlastního sebezničení nebo rozumnějšího lidstva a světa bez válek. Já, protože spíše věřím v Boha, si myslím, že k tomuto sebezničení spíše nedojde. Věříte spíše ve spásu lidstva (tj. rozumnější lidstvo a svět bez válek) nebo v jeho zkázu (např. světovou atomovou válkou, teroristické útoky pomocí atomových zbraní)?

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Věř v boha, ale spoléhej se vždy na sebe. Co si lidstvo udělá, to bude mít ať je to lepší svět, nebo sebezničení a zničení všeho živého na planetě. Podívej se kolem sebe, co třeba je v tomto fóru. Co lidi nejvíce rozděluje a staví vzhledem k sobě do největšího odporu? Jsou to uznané pravdy. Dá se říci, že jsme zde všichni přátelé a přesto nás různost pravd staví proti sobě a tak se zbytečně napadáme a jeden nechce slyšet, co říká druhý aby tím neohrozil svou uznanou pravdu. Bez vzájemné domluvy není možné dojít ke kladnému výsledku. A nyní se podívej do světa a uvidíš totéž, jen ve velkém. Dokud budou pravdy lidi rozdělovat, pak není možný mír na světě a mají-li lidé v rukách schopnosti dostatečné ke zničení všeho života, pak je jejich zneužití a tím zničení života reálné a možné. Dokonce bych řekl pravděpodobné.

Jenže. Takový stav ohrožení vede dozajista mnohé lidi k zamyšlení a třeba nalezení příčin, které je možno odstranit a tak toto nebezpečí může vést k tomu, že lidé naleznou cestu ke světu bez válek a sporů pravd. A tak je zde díky nebezpečí i šance na záchranu a vstupu do nového lepšího světa. Jednou z cest je pochopení rozdělovací funkce pravd a jako řešení vznik světového sněmu, ve kterém se sejdou zástupci všech pravd a za pomoci pravidel znemožňujících spor budou společně hledat řešení sporných otázek a cest k životu. Tím by byla omezena až zničená rozdělovací funkce pravd a svět by byl blíže věčnému životu a lepší společnosti.

Tak a nyní se můžete všichni obrátit proti mně a dokázat tím, jak silné jsou obranné systémy uznaných pravd. Můžete ukázat, že vám současný stav vadí, ale řešit ho vůbec nechcete, protože jsou vám pravdy cennější než život sám.

MB

Má odpověď:

Mirku,

podle mého názoru nesmiřitelnost ideologií, která zdánlivě zapříčiňuje války a terorismus, má objektivní příčiny. Těmito objektivními příčinami je bída jedněch a bohatství druhých. Jinými slovy obyvatelé chudých zemí, kde není dostatečný ekonomický růst, vyvolávají války a naopak dostatečný ekonomický růst zvětšuje spokojenost těchto obyvatel, kteří pak chtějí mír. Je tomu tak, protože energičtí lidé mohou uspokojit svou touhu po růstu majetku z ekonomického růstu a věnovat svou aktivitu ve prospěch ekonomického růstu místo toho, aby okrádali, resp. olupovali prostřednictvím trestných činů, občanských, mezistátních či světových válek ostatní lidi či země. Jako příklad lze uvést velkou chudobu v Německu před nástupem Hitlera a začátkem druhé světové války a jako opačný příklad vznik Evropské unie mezi bohatými západoevropskými státy.

Podle mého názoru je tudíž třeba, aby bohaté státy a jednotlivci věnovali větší pozornost nastartování ekonomiky chudých rozvojových států k většímu ekonomickému růstu, protože jinak nelze vyloučit ani války ani mezinárodní terorismus, který časem jistě bude využívat atomových zbraní ze strany těchto států. Protože podle mého názoru při zkonstruování atomových zbraní nezní otázka, jestli ale, kdy i tyto státy toho dosáhnou (viz Severní Korea či Irán).

Přesto jsem spíše optimista, který věří, že, co Bůh řídí, dobře řídí. Věřím tedy, že se bohaté státy a jejich obyvatelé čím dál více budou věnovat problematice ekonomického růstu v těchto chudých státech.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Mé jméno je Miloslav, tedy nejsem Mirek, ale můžeš mne jmenovat Sláva, jsem na to zvyklejší.

Jak vidím, celkem se v názoru shodujeme, až na toho Pánaboha a jeho řízení. Nejsem zvyklý spoléhat na nikoho jiného než sám na sebe a dle toho i jednám a myslím. S tou závistí chudých a jejich vyvolávání války jsi to myslím trochu přehnal. Všimni si, že války většinou vyvolávají ty bohatší státy, a to tehdy myslí-li si, že mohou zvítězit. Cožpak Vietnam začal válku s Amerikou, či tomu bylo naopak a došlo k invazi USA? Nebo byla ta Amerika chudší než Vietnam? Cožpak je chudší než Irák, či byla chudší než Korea? A vidíš, silná Amerika vždy prohrála a s ostudou musela odejít. Chudoba je zlá věc a zvláště tehdy, když hladem a nemocemi umírají tisíce lidí. Právě ta chudoba vede k hledání náhradních zdrojů příjema a takovou cestou, která nic nestojí je třeba zneužívání sexu a následkem je růst populace a růst chudoby. Bohatství a blahobyt vede k pravému opaku. Všimni si, že nejbohatší lidé jsou často bezdětní, nebo mají jedináčka, zatímco chudí mají třeba deset dětí. Tak je tomu i u nás, takže nemusíš daleko. Víra, že bohaté státy dojdou nějakým zázrakem k tomu, že začnou likvidovat bídu v těch chudých je bohužel zatím utopie.

Přesto by to byla cesta nejen ke snížení populačního nárůstu a přelidnění, ale i k světovému míru. Jenže to by museli pochopit zákonitost dvou definic, o kterých jsem hovořil, a toto poznání aplikovat. Potom by zjistili, že je to pro ně samé výhodnější, a bylo by vyhráno. Jenže ten, kdo zneužívá svých schopností, vytváří odpor a opět zneužití schopností, což jej utvrzuje v tom, že nemůže jednat jinak, protože jsou lidé tak špatní. Naopak ten, kdo svých schopností využívá ve prospěch druhých, v nich vytváří lásku a ta je vede k tomu, že mu dávají i oni své schopnosti. Z toho musí udělat zákonitě závěr, že lidé jsou tak dobří, že on nemůže jednat jinak. A tak zůstává zákonitost skryta jedním i druhým. Teprve až si tyto zákonitosti začnou lidé naplno uvědomovat, začne se svět měnit k lepšímu a tehdy začnou ti silní pomáhat slabším, protože budou vědět, že tím získají mnohem více než válkou. Potom bude vyřešena i to tvoje přelidnění a to bez násilných kroků, které by pouze vyvolaly odpor.

MB

Má odpověď:

Slávo,

podle mého názoru typickým příkladem války a chudoby jsou státy Afriky, které, když získají peníze ze západu, za ně často nakoupí zbraně. V afrických státech nedochází většinou ke změně vlády ve volbách ale pučem, běžné jsou pak vlekové občanské války (např. Kongo). Jinými slovy energií chudí lidé realizují svou aktivitu radši v občanské válce, tedy v rozporu se zájmem společnosti, místo, aby ji mohli, chtěli nebo uměli realizovat k ekonomickému růstu.

Lidé v rozvojových státech jsou jakoby v situaci Biblického Joba, který však jedná altruisticky pouze v Bibli, ve skutečnosti nedostatečné uspokojení potřeb s vysokou pravděpodobností nutí lidi k tomu, aby jednali čistě egoisticky (viz vlastní zisk, popř. krádeže, loupeže, války). Na charitu přispívají zásadně lidé, kteří mají více méně uspokojené své potřeby.

Co se týká Ameriky, tak to samé, co platí o chudobě a bohatství mezi rozvinutými evropskými státy a rozvojovými státy, tak to platí o sociální struktuře v USA. USA mají nedostatečnou sociální politiku, která by umožnila uplatnění chudým energickým lidem (s velkými potřebami). Proto USA rovněž může vyvolat nespravedlivou válku, aby umožnila uplatnění chudých energických lidí v armádě (zřejmým příkladem je Irák) a přenáší tak vnitřní konflikty, resp. malý sociální smír v USA (tyto konflikty se projeví válkou gangů např. při zaplavení New Orleans v důsledku hurikánu Katrina) za hranice USA.

Řešení situace chudých rozvojových států je podle mého názoru věcí nejenom bohatých států, ale i každého obyvatele těchto bohatých států, kteří mohou přispívat na charitu v těchto rozvojových státech. Zároveň si spíše myslím, že na to přijdou všichni lidé sami dříve, než zničí v bratrovražedných válkách sami sebe, řízení evolucí, přírodou či Bohem.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Každý má před sebou nejméně dvě cesty. Jedna je snadnější a druhá složitější. Je snadnější vzít do rukou zbraně a získat tím cosi, než totéž získat třeba prací. Pro nevzdělané, často negramotné je mnohdy ta cesta zbraní téměř jedinou a na výběr mají mezi smrtí hladem a přežitím. Jenže tyto boje většinou probíhají uvnitř těchto národů, nebo mezi sousedními státy, viz Afrika. Pokud bys těmto lidem dokázal otevřít tu druhou cestu, čili dát jim základní podmínky pro život a vzdělání, pak tu první rádi opustí. Něco jiného je to v Iráku. Předtím to byl Irán. Zde proti sobě stojí dva zájmy. Jedním je zájem o lacinou ropu (Amerika) a na druhé straně víra, která tvrdí, že ten kdo zahyne za pravdu Muhammada, bude žít ve věčné blaženosti věčně. Přesto si všimni, že bojovníci džihádu většinou vraždí své vlastní lidi. Opět je na místě připomenout stupeň negramotnosti a primitivní podmínky chudých lidí v této oblasti. A znovu je zde ta volba, kterou mají zatíženou i tím, že jim kněží vymývají mozky. A tak zaútočili sebevražedně i na USA a Amerika ví, že čemusi takovému není možno účinně čelit, či tomu zabránit. A tak má krásný důvod k útoku na Irák a vytvoření tam proamerické vlády. A již má Amerika přístup k ropě. Čili cesta definice druhé se vyplatila, čím byla potvrzena správnost této cesty. Jenže národy Islámu sbírají síly a schopnosti, které zneužijí a Amerika pocítí krušné chvíle, kdy se jí druhá věta vrátí na vlastní hlavu. A tak pravda opět vítězí na úkor života. Kdyby Američané na místo zbraní vydali dolary třeba na zúrodnění pouští a školství v těchto oblastech a nic za to nežádali, tyto národy by je milovaly a Amerika by získala daleko víc a bez krve. Tito lidé by získali nové prostory pro život a vzrostl by blahobyt. Růstem vzdělání by sami našli tu cestu druhou a jejich úroveň by rostla. A ejhle, náhle by neměli potřebu deseti dětí, ale stačily by jim třeba dvě. Jen pravda Islámu by byla trochu oslabena.

Mluvíš o charitě a o tom, že by každý měl cosi věnovat těm lidem. Já mám bohužel s charitou trochu špatnou

zkušenost. Znáš člověka, který se charitou velmi dobře živí a jeho plat by mu nejspíše záviděl i ministr a z čeho myslíš, že jdou peníze na jeho plat a platy ostatních funkcionářů? Z těch peněz, které lidé posílají těm ubohým. A tak ti chudí dostávají jen zlomek, aby se neřeklo. Oni třeba nemají co do úst a oni jim pošlou toaletní papír. Charita zde není proto, aby pomáhala potřebným, ale proto, aby ukázala jak je církev hodná a dobrá. Kdyby taková byla, pak by uvolnila na takové účely miliardy ze svých kont, které jsou jedna z nejužnějších na světě. Tak hodná však církev není.

MB

Má odpověď:

Slávo,

podle mne lze jednání člověka charakterizovat dvěma vysoce pravděpodobnými fázemi, první fáze, kdy jedná egoisticky, chce revoluci a není ochoten se dohodnout, a to tehdy nemá-li uspokojené své hmotné potřeby. A druhá fáze, kdy má uspokojeny své hmotné potřeby a jedná altruisticky, podporuje charitu, upřednostňuje evoluci, dohodu a je konzervativní. Jinými slovy Biblický Job, který je nemocný, chudý apod. a jedná altruisticky, je ve skutečnosti velmi málo pravděpodobný.

To samé platí o církvi, o bohatých i chudých státech a jejich bohatých a chudých občanech či obyvatelích. Jde podle mne o zákon lidského myšlení, proto nelze vinit církev z toho, že není chudobná, jak káže Ježíš Kristus, a usiluje o své hmotné zajištění a teprve poté přispívá na chudé, nelze vinit chudé státy a lidi z toho, že chtějí revoluci a nechtějí se dohodnout. Podle mne o všem tom lze říci, lidské jak lidské.

Proto je podle mého názoru nutné nejdříve dosáhnout ekonomického růstu v chudých státech a teprve poté je možno očekávat pokles konfliktů způsobených rozparem mezi bohatými a chudými lidmi. Teprve poté bude možné pokročit v dosažení ráje pro všechny v našem světě, který je v našich rukou. V tomto ráji pro všechny, jejichž hmotné potřeby budou uspokojeny, lze čekat větší lásku k bližnímu a podle mne i ke zvířatům a ostatním živým tvorům.

Podle mne k tomuto poznání lidstvo samo v budoucnu dospěje řízeno, resp. větší pravděpodobností danou evolucí, přírodou či Bohem, jak se komu líbí.

Doplnění mé odpovědi:

Slávo,

podle mne člověkem, který má uspokojeny hmotné potřeby, může být jak chudá babička, tak i bohatý podnikatel, takovýto člověk pro sebe již nic hmotného nepotřebuje a dává na charitu. V případě takového bohatého člověka si tento uvědomí, že nashromážděné peníze nemůže utratit on a jeho rodina ani do konce života, v případě chudé babičky tato babička má důchod a nemůže ho sama utratit, protože je spokojená s tím, co má. Zároveň v určitých případech ani bohatý podnikatel nemusí mít uspokojeny své hmotné potřeby a chce další majetek.

Jak moc majetku potřebujeme k uspokojení našich hmotných potřeb, podle mého názoru souvisí s naší energií, vitalitou, energický člověk potřebuje větší majetek, méně energický člověk zase menší majetek k tomu, aby byl spokojen. Obecně platí, že starší člověk je méně energický než mladší člověk, z toho plynou rovněž nižší hmotné potřeby staré babičky než mladého podnikatele.

Proto lze podle mne jednání člověka charakterizovat dvěma vysoce pravděpodobnými fázemi, první fáze, kdy zejména mladý člověk jedná egoisticky, chce revoluci a není ochoten se dohodnout, a to tehdy nemá-li uspokojené své hmotné potřeby. A druhá fáze, kdy zejména starší člověk má uspokojeny své hmotné potřeby a jedná altruisticky, podporuje charitu, upřednostňuje evoluci, dohodu a je konzervativní. Jinými slovy Biblický Job, který je nemocný, chudý apod. a jedná altruisticky, je ve skutečnosti velmi málo pravděpodobný.

Obecně však platí, že průměrný chudý člověk nemá uspokojeny své hmotné potřeby a průměrný bohatý člověk cítí své hmotné potřeby uspokojeny.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=649&whichpage=2)

Reakce IPC:

Pro Dalibora Grůzu,

Narážíte na celou problematiku lidského poznání; K čemu odesílá slovo? A jaký je jeho význam vzhledem ke skutečnosti?

Má odpověď:

IPC,

slovem chápu symbol určitého jevu, přičemž na základě poznání si člověk vytváří soustavu těchto symbolů, tedy obraz světa obsažený v jeho duši, resp. mozku. Základní principy vzniku této soustavy jsou stejné, podobné, různé a souhrnné pojem, tedy člověk umísťuje pojmy do těchto kategorií. Tyto principy jsem odvodil ze způsobu, jakým se učí jazyk malé dítě. Malé dítě určí o určitého objektu, že jde o pojem psa (např. baf, baf), pak musí určit, který objekt rovněž spadá pod tento stejný pojem (jiný pes, baf, baf), dále musí určit, který objekt je různý (např. kočka, mňau, mňau), dále určuje, který objekt je podobný, avšak již nejde o stejný pojem (např. vlk a pes) a posléze určuje souhrnný pojem (např. k pojmu psa, kočky a vlk, kterým jsou zvířátka).

(viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=662)

Reakce Skidz:

Nemyslím si, že by pro všechny bylo jednoduší vzít do rukou zbraň. Lidé jsou různí a člověk se musí potýkat s morálními zákony té či oné skupiny. Pokud jsou přesvědčení, že když někoho zabijí, nebo následkem jejich činnosti zemře jiný člověk, tak pro něj zrovna nebude snazší cestou zbraň.

Hlavní klín není různorodost názorů každého jednotlivce, či skupiny, ale to, že nejsou lidé schopni tolerovat ten či onen názor, a to, že se nikdo nechce otevřít k jiným myšlenkám a na nich dále pracovat.

V přirozené podstatě mysli nenalezneme zmatenost, zmatenost znamená pouze to, jakým způsobem věci prožíváme, věci které máme označeny v mysli jako zmatené. (Topga Julgjal rinpoče).

Má odpověď:

Skidzi, Slávo,

podle mého názoru je třeba v budoucnu dospět k exaktní filosofii, tedy filosofické pravdě. V současnosti jednotlivé filosofie se této pravdě pouze přibližují, čím více se jí přiblíží, tím větší mají účinek z hlediska trvalého. Zároveň podle mého názoru každá filosofie, resp. každý člověk má částečně pravdu a částečně se mýlí, z toho plyne požadavek tolerance vůči jiným názorům. Proto podle mého názoru by hlavním úkolem filosofa nemělo být hledání co největšího počtu stoupenců ale úsilí o co největší díl exaktnosti jeho filosofie.

Proto podle mého názoru rozporné názory na filosofické otázky nejde vyřešit prostou dohodou stoupenců té či oné filosofie či náboženství, ale je třeba najít exaktní poznání, čili ověřitelnou (verifikovatelnou) vědeckou pravdu v těchto otázkách.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Ano, to je jedna z možných variant. Udělat s filosofie exaktní vědu, aby její výsledky byly prokazatelné a dokazatelné. Celkem vzato se o to snažím, třeba tím, že jsem hledal konstanty řídící proces myšlení, aby bylo možno jít od podstaty k povrchu, čili aby došlo k exaktnímu přístupu. A ejhle. Popsal jsem podstatu lidské duše jako důsledek funkce slova v procesu myšlení, což je dokazatelné a dalo by se říci, že jsem vnesl exaktnost do této části filosofie. Jsou zde však lidé jiných pravd a sám se můžeš přesvědčit o tom, jaké jsou jejich reakce. Považují to za podkopávání základních pilířů idealismu. Takže ani ta tvoje navrhovaná cesta není vůbec lehká a jak sám vidíš, již se na tom pracuje. Možná by to chtělo ty cesty spojit. Možná by to chtělo najít cestu zcela jinou. Ideálním stavem by bylo aby ta cesta nikomu nebrala co je mu svaté a všem dala cestu k dohodě. Takovou cestu jsem však ještě nepoznal.

SkidZ.

Představ si, že jsi negramotný, nic neumíš a navíc jsi pod hranicí chudoby v oblasti, kde se bojuje. Co je pro tebe snazší? Vztít samopal do ruky a jít bojovat, nebo se začít učit a snažit se zdokonalovat společnost? Pro tebe je jistě snazší to druhé, ale pro Palestince, nebo jim podobné je snazší a schůdnější to první. Jako vojáci dostanou najíst, mají kde spát a některé životní podmínky mají mnohem lepší než v téže oblasti civilisti. Když jim navíc kněží tvrdí, že jsou bojovníci Alláha a zemřou-li, pak dosáhnou věčné blaženosti po jeho boku, pak je vše zcela jasné. Ty se na věc díváš ze svého pohledu a to je chyba. Z jejich pohledu vše je zcela jiné.

MB

Má odpověď:

Slávo,

díky za tvé podněty, proto si myslím, že vyhnout se zkáze lidstva, je možné pouze jeho dokonalejším spojením, resp. sjednocením v celosvětových mezinárodních organizacích, kterou budou demokratické a zároveň budou mít i sociálně tržní rozměr, tedy bude v nich platit solidarita bohatých s chudými. Jedině tak lze zajistit, aby politika v těchto státech nebyla věcí náhody, tedy nejčastěji prosazení v určité chvíli nejmocnějšího diktátora, který se nebude zdráhat použít atomové zbraně k útoku na jinou Zemi (např. v současnosti, kdyby došlo k islamistickému převratu v Pákistánu). Státy sdružené v takovéto celosvětové organizaci budou vázány a zároveň jejich vnitrostátní politika bude předurčována jejich mezinárodněprávními závazky plynoucími z jejich členství v takovéto celosvětové mezinárodní demokratické a sociálně tržní organizaci. Takovou cestou by mohlo např. být rozšiřování Evropské unie o asijské či africké státy, v současné době jde např. o Izrael, Turecko apod.

m) Marxismus

Peníze jsou cosi jako akcie státu, když výkonnost ekonomiky státu roste, peníze se mohou zhodnocovat, když výkonnost ekonomiky státu klesá, peníze se mohou znehodnocovat.

Příčinou hospodářských cyklů, jako jsou krize, deprese, oživení a konjunktura v tržní ekonomice je dle mého názoru selhání investiční přerozdělovací a plánovací funkce trhu, tedy účastníci trhu a stát očekávají velké zisky z podnikání, velký hospodářský růst, proto investují (úvěrují) a utrácejí, ve chvíli, kdy se tyto zisky nekonají, pak dochází k bankrotům a hospodářské krizi, kdy jsou investoři naopak přehnaně opatrní, neinvestují, neutrácejí, čímž dochází k hospodářskému poklesu, při stabilizování situace, pak opět investoři začínají více investovat a dochází k pomalému hospodářskému růstu, až dojde opět k přehnanému optimismu investorů, podnikatelů a státu, přehnaným, nenávratným investicím a celá situace se opakuje. Základní chybou je zde nesprávné plánování hospodářského vývoje a přerozdělování ekonomických statků investory a podnikateli, kdyby tito správně odhadli pomocí tržního mechanismu vývoj ekonomiky, tak by dle mého názoru, došlo k nepřetržitému hospodářskému růstu bez inflace. Proto by z hlediska investic (úvěrů) měla platit maximální průhlednost, maximální možná kontrola ze strany investorů (věřitelů), nekorupční prostředí, které zkrusluje informace věřitelů a zvážit je třeba rovněž povinné pojištění velkých investic apod.

Komunistické heslo "každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb" má dle mého názoru následující vadu. Ekonomické statky je třeba rozdělovat nejenom podle hlediska uspokojení současných potřeb, ale i podle hlediska uspokojení budoucích společenských potřeb. V tomto ohledu jsou velké neuspokojené potřeby člověka dle mého názoru hnací silou velké nabídky ekonomických statků v rámci ekonomiky společnosti tímto jedincem. Neuspokojené potřeby jsou tak největší zárukou budoucího ekonomického růstu společnosti. Proto není možné uspokojovat ve velké míře potřeby jedince, který si to nezaslouží svým ziskem. Je tedy nutné z hlediska budoucích potřeb společnosti vždy spojit uspokojení potřeb s úspěšnou nabídkou ekonomických statků jedincem v rámci ekonomické křivky společenské nabídky, tedy s tímto jedincem dosaženým ziskem.

Tohoto socialistická ekonomika nebyla schopna, resp. se o to nesnažila, protože rozdělovala ekonomické statky v duchu výše uvedeného hesla každému podle jeho současných potřeb, proto klesala výkonnost její ekonomiky a zároveň s tím i hodnota její měny, resp. peněz.

Slávo,

papírové peníze se vyvinuly ze soukromých směnek, tj. dlužních úpisů, kdy jejich příjemce měl mít jistotu, že je dostane proplacený např. ve zlatě. Papírové peníze jsou jako směnky vydané státem, kdy pomocí nich může jejich vlastník platit i v nejhorším případě, kdy je nebude chtít nikdo přijmout, alespoň své dluhy vůči státu (daně, sociální pojištění a jiné odvody apod.). Zároveň tyto směnky státu by měli být kryty majetkem státu, dříve byly kryty pouze zlatem, dnes může jít i o jiné příjmy či majetek státu. Protože papírové peníze nezní na určitý ekvivalent např. ve zlatě, ale nominální cena zlata v papírové měně určitého státu může růst i klesat podle skutečné hodnoty dané měny ke zlatu, lze papírové peníze přirovnat k akciím státu, jejichž skutečná cena na burze rovněž kolísá podle majetku a hospodaření dané akciové společnosti, ať mají jakoukoliv nominální hodnotu (tedy znějí na velkou nebo malou hodnotu). Papírové peníze jako akcie státu jsou tudíž kryty majetkem dané společnosti, resp. ekonomiky určitého státu či soustátí, kde platí, a jejich skutečná hodnota na měnovém trhu rovněž roste nebo klesá podle skutečné hodnoty majetku a výkonnosti ekonomiky státu stejně jako u akcií na akciovém trhu.

Stát by pak měl být garantem toho, že vydá pouze tolik nových papírových peněz, o kolik vzrostla ekonomika, resp. majetek daného státu, nebo toho, že z ekonomiky stáhne tolik papírových peněz, o kolik klesla ekonomika, resp. majetek daného státu, aby nedošlo k velké inflaci, která má určitě za následek nezasloužené přerozdělení majetku uvnitř společnosti a nedůvěru v takovou měnu.

n) Kolektivní spravedlnost je více než individuální

Kolektivní spravedlnost nebo dobro, kterým je evoluce, má na mysli dobro všeho živého a teprve v jeho rámci individuální dobro jednotlivce, slovy Bible: abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé Matouš 5:45. Evoluce podle mne tedy směřuje ke konečné dohodě všech jedinců dobrých i zlých, dobro nevinného tak není nadřazeno dobru pachatele zločinu. V ideální společnosti majetek každého jedince bude odpovídat jeho energičnosti, vitalitě (dle mého názoru jeho kinetické energii), k čemuž bychom se měli přibližovat, a to postupným výchovným vzdáváním se majetku ve prospěch energičtějších jedinců, kteří budou také díky této výchově schopni stále dokonaleji využít svou energii ve prospěch společnosti. Vzdávání se majetku zahrnuje rovněž odpouštění vin a dluhů. Zároveň platí, že kdo takto průběžně odpouští, tomu bude takto průběžně odpouštěno a nakonec odpuštěno v důsledku vícestranného zápočtu vin a dluhů ve stále se rozšiřující společnosti založené na dohodě místo donucení.

Reakce Gato:

Je, protože kolektiv tvoří několik individuí a několik je více než jeden.

Reakce IPC:

Co je větší část nebo celek?

Po zodpovězení této otázky následuje:

Je kolektiv složen z částí tedy individuí?

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Tvůj předpoklad, že evoluci musí být pouze kladem je chybný. Evoluce je podmíněna podmínkami, které ji ovlivňují a ty mohou evoluci vést ke kladu i záporu. Kdybys byl dinosaurem a došlo k změně životních podmínek, zřejmě bys průběh nastalé evoluce nehodnotil právě kladně, protože by vedla k vyhynutí tvého druhu. Pokud lidé zničí na Zemi podmínky pro život, výsledek nastalé evoluce také nebude příliš kladný. Dá se tedy říci, že vycházíš s chybných předpokladů a výsledek je tomu podřízen.

Se spravedlností je tomu podobně. Jakási všeobecně platná spravedlnost neexistuje a je vždy podřízena okolnostem, které společnost řídí. Monarcha vytváří zákony dle svých zájmů, v demokracii toto činí většina a podobně. Ty se na spravedlnost díváš pouze ze svého pohledu a potom se ti jeví spravedlivé to, co ty za spravedlivé uznáš. Jiný člověk v jiných podmínkách však totéž může vnímat jako kolosální nespravedlnost

·
MB

Reakce Gato:

Dalibore.

Tvůj předpoklad, že evoluci musí být pouze kladem je chybný. Evoluce je podmíněna podmínkami, které ji ovlivňují a ty mohou evoluci vést ke kladu i záporu. Kdybys byl dinosaurem a došlo k změně životních podmínek, zřejmě bys průběh nastalé evoluce nehodnotil právě kladně, protože by vedla k vyhynutí tvého druhu. Pokud lidé zničí na Zemi podmínky pro život, výsledek nastalé evoluce také nebude příliš kladný. Dá se tedy říci, že vycházíš s chybných předpokladů a výsledek je tomu podřízen.

Slávo,

jsem věřící, a proto věřím, že všeobecná spravedlnost podle zásluh existuje a lidi, kteří ji nehledají, mám v menší úctě než ty, kteří ji hledají.

Budha nazývá tuto spravedlnost dharma.

Reakce Miloslav Bažant:

Se spravedlností je tomu podobně. Jakási všeobecně platná spravedlnost neexistuje a je vždy podřízena okolnostem, které společnost řídí. Monarcha vytváří zákony dle svých zájmů, v demokracii toto činí většina a podobně. Ty se na spravedlnost díváš pouze ze svého pohledu a potom se ti jeví spravedlivé to, co ty za spravedlivé uznáš. Jiný člověk v jiných podmínkách však totéž může vnímat jako kolosální nespravedlnost.

Gato.

Mluvíme zde o lidské spravedlnosti. Ukážu ti příklad a ty mně řekni, co si tom jako soudce spravedlnosti myslíš.

Narodilo se děvče a žilo v rodině, kde se rodiče opíjeli a krádež pro ně byla častou cestou k obživě. Děvče povyroستlo a vlastní otec je zneužíval. Poté již byl jen krůček k prostituci, od prostituce k drogám a poté toto děvče pro peníze na drogy zavraždilo člověka. Byla uznána za vinou. Kdyby totéž děvče vyrostlo v normální rodině, mohla z něj být třeba lékařka a vážený člověk. Je spravedlivé ji soudit za to, co bylo důsledkem situace, za kterou vlastně nemohla, kterou zavinil někdo zcela jiný? Soudy mají za úkol chránit společnost, a proto soudí dle činů a jejich společenské nebezpečnosti. Jaký by byl tvůj soud?

MB

Má odpověď:

Kolektivní spravedlnost na rozdíl od individuální spravedlnosti je podle mne v tom, že příroda neničí okamžitě zlé (zbytečně konfliktní) jedince a nechává jim čas, aby se napravili. Kolektivní spravedlnost na rozdíl od individuální spravedlnosti zároveň neodměňuje okamžitě dobré (prohlubující soulad) jedince, když k zvětšení souladu v okolí jedince díky jeho dobrým skutkům dochází často až v delším čase.

Kolektivní spravedlnost je tudíž dobrá k dobrým i zlým,, je výchovná a směřuje k souladu dobrých i zlých jedinců, k jejich dohodě, na rozdíl od individuální spravedlnosti, která obrazně řečeno v rozhodném okamžiku třídí zrna od plev.

Reakce Miloslav Bažant:

Gato.

Podobných případů je mnoho a všechny jsou si podobné. Člověk žije v určitém prostředí a to ho utváří a formuje k obrazu svému. Za činy, které z toho jako důsledek vyplynou, je však zodpovědný jedinec, i když skutečnou vinu má prostředí, které ho formovalo. Kde je potom nějaká spravedlnost? Lidé žijící v normálním prostředí takovými lidmi opovrhují a mají k nim odpor, ale kdyby žili v tomto prostředí, dopadli by stejně jako oni, protože by jim byly vžitě normy tohoto prostředí. Kdyby soud znal historii života delikventa, většinou by jej nedokázal soudit a odsoudit, protože by poznal, že se jedná spíše o oběť. Tím neříkám, že stejně jako ostatní necítím k těmto zločincům odpor. Říkám jen, že skutečná spravedlnost je nereálná. Kdyby existoval bůh a měl tyto lidi soudit, jako vševědoucí by soudu nebyl schopen. Ani boží soud tedy není reálný.

MB

Reakce Gato:

Skutečná spravedlnost je neskutečná? Rozporuplná věta. Bůh je také všemohoucí, a proto dokáže rozhodnout. Ta lidská spravedlnost vychází z nás lidí a proto je tak nedokonalá, jak nedokonalí my jsme.

Reakce Miloslav Bažant:

Gato.

Spravedlnost je konečným výsledkem, a pokud nejsou vyřešeny otázky předchozí, čili právo na stejné životní a vývojové podmínky, je výslednice vždy chaotická a nesmyslná. Čekal jsem, že si to uvědomíš a začneme se bavit o tom, jak zajistit stejné podmínky pro vývoj všech jedinců, čili vrátíme se na samý začátek řady, na jehož konci je posuzování spravedlnosti. Bylo by to téma bez konce a bez reálného výsledku, toho jsem si vědom, ale mohlo by dojít k nějakým dílčím výsledkům a třeba jen nápadům. Zároveň by se ukázalo, kdo z nás přináší smýšlením k levici a kdo k pravici, či dokonce k radikální levici, či pravici.

Jak tedy řešit ty startovní podmínky rovné pro všechny? To je otázka do rvačky.

MB

Má odpověď:

Slávo, Gato,

podle mne existuje evoluční (resp. vývojová) kolektivní spravedlnost a perfektní (dokonalá, resp. ideální) kolektivní spravedlnost, tedy soulad všech a všeho, ke kterému směřuje postupným vývojem shora uvedená evoluční kolektivní spravedlnost. Přičemž každá daná skutečnost představuje projev této evoluční kolektivní spravedlnosti. Jinými slovy každý jedinec jedná během svého vývoje tak, na co mu jeho mozek a síly stačí.

V tomto pojetí smrt jedince (např. Ježíše Krista ale i jiných jedinců) je evolučně kolektivně spravedlivá, protože na základě zkušenosti svých chyb, směřuje všechny živé organismy k ideální kolektivní spravedlnosti a to prostřednictvím trestu za zabití jakéhokoliv živého tvora, po jehož odpykání má každý živý tvor možnost být opět svobodný, tedy neomezený nuceným trestem. Jinak řečeno, přestože v případě smrti jedince se jedná o evoluční (resp. vývojovou) kolektivní spravedlnost je tato skutečnost z hlediska ideální kolektivní spravedlnosti (tj. dokonalého souladu všech a všeho) jako cíle této evoluce velmi nespravedlivá.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Jediné, co je na smrti spravedlivé je, že zemře každý, že tady nikdo není na věky. Nic víc. Vše ostatní je relativní. Pro židy byla smrt Ježíše na kříži spravedlivá, neboť se postavil proti pravdě, kterou uznávali a považovali za jedinou správnou. Z hlediska pozdějších křesťanů byla tato smrt na kříži nespravedlivá, neboť přinesl pravdu, kterou oni uznali. Kolektivní spravedlnost vždy chrání pravdy kolektivu a vše, co tyto pravdy ohrožuje, je spravedlivé zničit nebo pacifikovat. Je spravedlivé, že je většina kolektivu Rómů nevzdělaná a tím bez práce? Každý Róm ti řekne, že to spravedlivé není, ale já z hlediska jiné pravdy mohu říci, že to spravedlivé je a že si za tento stav mohou oni sami. Nikdo je přece nenutil, aby své děti neposílali do školy a nedohlíželi na jejich výchovu, jak to děláme my ostatní. Když tak nečinní, pak jsou jejich děti nevzdělané a jako takové i těžko zaměstnatelné. Takové děti vyrostou a jsou z nich rodiče, kteří jednají stejně, jako jednali rodiče jejich a tak to jde stále dokola. Když se mezi nimi najdou lidé, kteří činní zodpovědně sami se s tohoto kolektivu vyčlení a zapadnou spíše do majoritní společnosti, která je přijímá jako rovné. Takže se spravedlností a zvláště kolektivní je to těžké a vždy je relativní.

MB

Má odpověď:

Slávo,

podle mne smrt a bolest člověka či jiného živého organismu je jeden z prostředků evoluce, která podle mne směřuje k postupně stále dokonalějšímu souladu všech a všeho, přičemž úplné dokonalosti, tj. dokonalého souladu všech a všeho (tj. ideální spravedlnosti) bude zřejmě dosaženo v nekonečném čase.

Z tohoto pojetí plyne, že jakákoliv smrt a bolest je evolučně spravedlivá, avšak z hlediska výše uvedené ideální spravedlnosti je velmi nespravedlivá. V dokonalé společnosti s dokonalým ovládnutím přírody by nemělo být nesnadné oživit z genetického kódu jediného přeživšího organismu všechny ostatní živé organismy.

Doplnění mé odpovědi:

Dobro v přírodě představuje dle mého názoru evoluce přírody (odpovídající současným exaktním vědeckým poznatkům), která znamená, že každý minulý, současný a budoucí přírodní děj znamená evoluční zdokonalení života v přírodě, jinými slovy každý přírodní děj znamená evoluční zdokonalení společnosti všech živých organismů, pouze v rámci něj pak zdokonalení určitého živého organismu. Takto je se třeba dívat, jak na úspěchy určitého člověka tak i na jeho neúspěchy, na jeho zdraví i na jeho nemoci, avšak i na jeho zrození, bolest ale i na jeho smrt.

Stane-li se lidstvo dokonalé, pak si asi vzpomene i na své mrtvé předky, které se bude snažit oživit z genetického kódu živých jedinců. (viz prosba: "A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Lukáš 23:42)

Žádný živý organismus nemůže sám ovlivnit, co si myslí. Jinými slovy v případě člověka žádný člověk nemůže sám zdokonalit svůj nemocný nebo pouze nedokonalý mozek. Všechny zdokonalení i léčba mozku tak musí přijít z vnější zkušenosti člověka. Tato vnější zkušenost člověka vytváří společenské vazby a vazby s neživou přírodou, které více či méně omezují svobodu člověka. Tam, kde tyto pevné vazby v důsledku trestu přírody za zabíjení živých tvorů neexistují, tam jedná člověk svobodně, resp. dle mého názoru náhodně (což plyne z poznatku kvantové mechaniky, jmenovitě Heisenbergových vztahů neurčitosti pohybu mikročástic, jejichž polohu lze určit pouze s větší či menší pravděpodobností, nikdy zcela jistě, tyto mikročástice zároveň tvoří veškeré věci a osoby v našem makrosvětě)

Evoluce přírody podle mého názoru směřuje s vyšší pravděpodobností ke konečnému cíli dokonalého souladu všech a všeho, což by měla být základní dobrovolné vazba v níž jsou uchyceny všechny živé organismy a zejména pak člověk. Proto člověk na základě této vazby má s vyšší pravděpodobností (objektivně) a zároveň by měl chtít (subjektivní povinnost) mírnit celkovou souhrnnou sílu srážek v našem světě, a to zejména v případě jeho znalosti výše uvedeného konečného cíle evoluce. Jde tak o objektivní podstatu subjektivní svobody.

(viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=673)

o) Živé a neživé

Myslím si, že všechny živé organismy, ať již jde o člověka, živočicha, rostlinu, houbu, buňku či vir, mají duši, a to v tom smyslu, že disponují více či méně dokonalým modelem světa. U člověka jde o model světa v myšlení a pojmech a citový, u živočichů jde spíše o citový model světa, který jim umožňuje, aby si uvědomovali sama sebe jako jedince (viz Descartovo: Myslím, tedy jsem.), přijímat smyslové vjemy, pamatovat si alespoň v podobě pocitu, vnímat pocity např. jako bolest a učit se z vlastní zkušenosti, u rostlin, hub, živých buněk a virů jde pak zejména o pocitový model světa, který jim umožňuje budoucí jednání na základě minulých zkušeností.

Touto duší, resp. modelem světa se odlišují živé organismy od neživých věcí. Robot, který by měl takovou duši, resp. model světa by byl podle mého názoru živým tvorem.

p) V ideální společnosti nebude soukromý majetek

Člověk by si měl uvědomit, že veškerý majetek, který má, věci, práva ale i život apod., mu byl pouze svěřen přírodou či Bohem a v případě jeho smrti o vše zase přijde, příp. bude muset skládat účty ze svého nakládání (dispozice) s tímto majetkem za jeho života např. Bohu.

Proto by se měl člověk snažit o dosažení ideální společnosti (utopie), kde bude daným majetkem disponovat vždy jedinec, který u něho bude schopen dosáhnout maximálního spravedlivého zisku (bez vnějších-externích nákladů jako poškození životního prostředí spojené s tímto ziskem a jiných škod apod.). Podle mne schopnost dosáhnout maximálního spravedlivého zisku souvisí s energičností, vitalitou, životním elánem daného jedince, který však musí umět využít tuto svou sílu ve prospěch společnosti.

V ideální společnosti, založené na trvalé skutečné a svobodné dohodě všech dotčených jedinců, pak bude mít člověk tento majetek pouze svěřen společností a v případě, že jiný jedinec bude u něj schopen dosáhnout

většího spravedlivého zisku, předá tento majetek jinému jedinci, který jej opět bude mít pouze svěřen společností. Nebude zde tak existovat soukromé vlastnictví majetku. Přesto i zde by mělo existovat vlastnické právo k tomuto majetku, a to v podobě jakéhosi latentního (spícího) psaného vlastnického práva, které obživne v případě rozpadu této ideální společnosti v momentě, kdy tuto trvalou a svobodnou dohodu všech členů této ideální společnosti vystřídají vzájemné spory jejich členů. Individuální majetková práva tak budou v této ideální společnosti tvořit pouze jakousi pojistku každého jejího člena.

Příkladem přiblížení se této ideální společnosti v současnosti nám může být např. Evropská unie, která ačkoliv tvoří jediný dohodnutý celek, tak v ní existují jednotlivé členské státy, které v případě rozpadu Evropské unie nebo v případě zániku členství některého státu v Evropské unii opětovně převezmou všechna výsostná práva postoupená tomuto nadnárodnímu celku.

Reakce Fallout:

Lidé by se právě NEMĚLI pokoušet o utopii. Neexistence osobního vlastnictví je potlačování přirozené povahy člověka.

A mluvíš o spravedlivém zisku, ale v podstatě to skoro vůbec nerozvádíš.

Má odpověď:

Podle mne existují dva typy hospodářských společenství, jedno představuje hospodaření rodiny a druhé tržní hospodářství. Co se mne týká, chtěl bych vidět v ekonomice společnosti více rodinných prvků, více lásky k bližnímu. Zároveň si uvědomuji, že toho lze snadno zneužít, proto navrhuji výše uvedenou pojistku spícího latentního vlastnictví, jehož vztahy obživnou v případě, že by člen této ideální (resp. rodinné) společnosti svého členství v této velké rodině zneužil.

Spravedlivý zisk znamená růst ekonomického produktu společnosti bez vnějších škod (např. na životním prostředí, na životě živých tvorů), které by bylo třeba v budoucnu hradit. Růst ekonomického produktu společnosti je protikladem pouhého přerozdělení majetku uvnitř společnosti na základě různých podob krádeže majetku.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Nad tématem tohoto tvého Topicu pouze kroutím hlavou. Nejsi s tímto názorem vůbec originální. Byla to příkladně myšlenka Husitů a vcelku by se dalo říci, že to byla myšlenka i komunistů. Prosim tě začni trochu myslet. Bude li vše společné, pak nikdo nebude mít potřebu hodnoty vytvářet a všichni se budou spoléhat na to, že je vytvoří někdo jiný a výsledek bude stejně společný. Ono to může lidem znít příjemně a ta představa může lidi přivést ke snaze toto realizovat, jak se tomu již několikrát stalo, ale jedná se pouze o populismus, nic víc. Já bych v takové společnosti nechtěl žít ani za nic, protože by nakonec zvítězilo pěstní právo a lidé by se rvali o zbytky toho, co vytvořila společnost, ve které fungovala pobídka. Kdybys chtěl argumentovat s tím, že se k takové společnosti musí lidé vychovat, nedělej to, protože jsem to slyšel odmala o systému zvaném komunismus.

Má odpověď:

Slávo,

věříš v nebe či ráj? Myslíš, že v nebi či ráji bude soukromý majetek? Nemluvím o společnosti založené na donucení těch, kdo v ní žít nechtějí, ale o společnosti dobrovolně založené na dohodě jejich členů, přičemž v každý okamžik by člověk, který by chtěl odejít, mohl vzít svůj majetek a mohl by odejít.

V tom se, myslím, liším od komunistů, kteří brali lidem majetek násilím.

Ideální společnost (utopie) založená na společném, resp. spícím individuálním vlastnictví by se stejně jako nebe či ráj vyznačovala trojím zákazem donucení:

- 1.) Nelze nikoho donutit, aby se stal členem této ideální společnosti proti své vůli.
- 2.) Nelze nikoho donutit, aby sdílel jako člen tuto ideální společnost s někým, s kým ji sdílet nechce, členové

této ideální společnosti by na základě dohody rozhodovali o přijetí nového či vyloučení člena.

3.) Nelze nikoho donutit, aby setrval v této společnosti, člen by vždy mohl vzít svůj spící majetek a z této společnosti odejít.

Přiblížení se této ideální společnosti (tzn. utopii) založené na trvalé dohodě jejich členů by se pak nedělo násilím, resp. státním donucením, které lze podle mne použít pouze v případě obrany proti škůdcům, kteří zbytečně zvětšují konflikty uvnitř společnosti, ale vznikem, příp. zánikem dílčích soukromých ideálních společností o několika či více jedincích. Přičemž nezapojení se či odchod z takovéto ideální společnosti jedincem nelze považovat za zbytečný konflikt (tzn. škodu), ale jde o důsledek svobody jedinců a prostředek konkurenceschopnosti takovéto ideální společnosti založené výlučně na trvalé dohodě všech jejích členů.

Šlo by o zvláštní období izraelských kibuců, avšak nikoliv určenou pouze k zemědělské činnosti, navíc s právem na majetkové vypořádání při odchodu člena a nemusela by nutně zahrnovat vlastnictví zemědělské půdy.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Nebe je pro mne to, co vidím nad hlavou a může to být denní, nebo noční nebe. Takže věřím v existenci nebe díky svým smyslům, které mně o něm informace dodávají. Nevěřím však v nebe, jak je hlásají víry. Nevěřím v posmrtný život, protože chybí cesta k přenesení všech informací mozku tak, aby jsem to byl v posmrtném životě opět já.

Nevěřím také ve výhodnost systému, který ukazuješ. Je v něm tolik styčných míst vyvolávajících spor, že ani nemám chuť je popisovat. Jen pro ilustraci. Ty vložíš do systému svůj majetek, který bys za normálních okolností rozmnožil. Zde dojde ke zhodnocení tohoto majetku, ale tobě se to přestalo líbit, chtěl bys třeba velký bazén, se kterým se zde nepočítá a při odchodu bys dostal jen ten základ se, kterým jsi přišel, jako bys celou dobu nic nedělal. Lidé nemají stejné schopnosti a nemají ani stejné potřeby, což samo o sobě vylučuje výhodnost takového systému. Ty kibuci jsou podřízeny víře a ti kdo tam jsou, jsou neustále ideologicky zpracováváni a učeni, že majetek není košér. Já jako svobodný člověk bych do takového systému vstoupil až tehdy, když by mé schopnosti ochably a ta rovnost by mně již nevalila, protože bych již neměl takové potřeby, jako zatím mám.

Chceš li, pak ti ukáži jiný utopický systém, který na rozdíl od tvého vytváří vysoká stupeň pobídky. Přesto tento systém nepovažuji za reálný a může posloužit jen k tomu, aby bylo cosi pochopeno.

Nejdříve si představíme systém třeba ve výrobním závodě jako pyramidu a můžeme si zakreslit tlaky a protitlaky, které v systému působí. Je zde tedy vrchol, čili manažer (třeba ředitel), který má funkce pobídky a represe. Pod sebou má třeba náměstky, ti mají pod sebou třeba vedoucí provozů, ti mistry, ti partáky a ti dělníky. Když se podíváš na tlaky a protitlaky, které zde působí a tuto pyramidu obrátíš tak, aby protitlaky působily gravitačně, pak tato pyramida stojí na vrcholu a manažer přemáhal svým tlakem váhu celého systému. Podobně je tomu u všech skupin, jen dělníci jsou bez této zátěže protitlaku. Pokud tuto pyramidu obrátím tak aby stála na základně, je k tomu třeba změnit celý systém. Základem se stává dělník, který však již nepotřebuje příkaz ani represí, ale pobídku ziskem, který musí mít zajištěnou nedotknutelnost. Dělník vyrábí určitou část výrobku a polotovaru nakupuje od skupiny dělníků o operaci níže. Přidá svou práci a prodává výrobek dál o skupinu výše. Když nic nevyrobí, nic nemá a to je ta nejlepší pobídka i represe jakou znám. Tento dělník však potřebuje kohosi, kdo mu zajistí nákup, prodej a přímou ekonomickou strategii, čili toho bývalého partáka, či mistra. Tento mistr dává své schopnosti tomuto kolektivu, a proto je kolektivem placen. Kolektiv má možnost si mistra vybrat a neplní-li dobře svou úlohu, vyměnit jej za jiného, lepšího a to ve vlastním zájmu. Kdyby vyměnili z jakýchsi postraních důvodů horšího za lepšího, odrazilo by se to ve výsledku na jejich vlastním zisku. Mistři potřebují vyšší management, a proto ji manažera vybírají a platí. Totéž je možno užít až na samý vrchol pyramidy. Následkem toho mají všichni zájem o zisk a zmizely všechny protitlaky v systému, jako se rozptýlí síly do široké základny pyramidy. Takový systém by plnil roli peněz jako akumulátoru schopností, byla by zde maximální snaha o prosperitu a zmizely by veškeré spory nadřazenosti a podřazenosti. Takový systém by bylo možno označit jako maximálně spravedlivý.

Jde o utopický systém? Jde o kopii Švarc systému? O kopii nejde a to z prostého důvodu. Ve Švarc systému působí tlaky a protitlaky stejně jako v systému normálním obvyklém a manažer si může přisvojit část zisku a není možné jej vyměnit za lepšího.

Otázka utopie je dalo by se říci poloviční. Zavést tento systém by bylo celkem jednoduché. Stačilo by převést platy všech činitelů na procenta a tuto hladinu pro začátek ponechat jako startovní. Poté by se tyto měnily dle trhu pracovních sil. Výrobní náklady zůstávají stejné, ale po zavedení systému dojde k tomu, že si budou lépe vybírat

dodavatele dle kvalit a ceny, čímž ceny nákladů samočinně klesnou. Protože mají všichni zájem o zisk, vzroste pracovní morálka a produktivita na absolutní maximum, kterého je tento systém schopen. Právě proto je třeba převedení platů na procenta, neboť vzroste-li zisk, pak vzroste i hodnota těch procent. Tento systém se tedy vlastně řídí sám a to k maximální prosperitě. Každý z činitelů systému se vlastně stává soukromníkem, který má zájem o ostatní v kolektivu, protože mu umožní zisk.

Je nutno upozornit, že příkladně dělník nemá možnost ovlivnit, kdo bude třeba náměstkem, neboť tento člověk zastupuje a provádí služby příkladně vedoucím provozů a ti jej platí, volí a mají možnost jej odvolat a vyměnit za schopnějšího.

Toto téma je příliš široké pro toto fórum, pokud zde nemám napsat knihu. Přesto bych rád ukázal co by se stalo, kdyby soukromý majitel převedl svůj závod na tento systém. Jeho nynější zisk by byl převeden na procenta a byl zachován. V systému by vznikl zájem o zisk, vzrostla by prosperita a tím by se procento majitele zhodnotilo, čili by měl zisk mnohem větší. Když by převedl svůj závod zpět na běžný systém, vznikly by protitlaky a prosperita by začala prudce klesat. A tak by měl majitel užívající tento systém mnohem vyšší zisk, ale ztratil by schopnost ovlivňovat vlastní závod systémem příkazu a represe. Tím by zcela zanikl třídní spor mezi dělnickou třídou a majitelem závodu.

Mám dojem, že tento "utopický" systém je reálnější než společnost nerespektující základní funkci peněz a pobídku ziskem.

MB

Má odpověď:

Slávo k tvému modelu,

tímto by jsi přenesl na zaměstnance podnikatelské riziko. Zatímco dosud platí, že podnikatelské riziko nese vlastník podniku, který si vybírá zaměstnance, mistry i manažery a bere zisk ale i financuje ztrátu, ty by jsi chtěl, aby zaměstnanci byli odvislí od toho, jestli daný polotovár od nich někdo koupí, když zaměstnanci by museli investovat do materiálu a výrobních prostředků a riskovat, že výrobek neprodají. V současnosti však náleží zaměstnanci mzda, když podnik je v zisku, ale i když je ve ztrátě, dále dvou měsíční výpovědní doba a tříměsíční odstupné při výpovědi z organizačních důvodů.

Vysoké zisky některých vlastníků firem jsou kompenzací jejich podnikatelského rizika, protože mohou mnoho získat ale i mnoho ztratit. Nic však nebrání zaměstnanci, bude-li mít pocit, že jeho energie není dostatečně v zaměstnaneckém poměru využita, aby si založil vlastní firmu. Obvyční zaměstnanci však často volí radši jistotu, resp. jistý nižší zisk ze mzdy, protože nemají dostatek energie, aby si založili vlastní firmu a nesli tak výše uvedené podnikatelské riziko.

K mému modelu ideální společnosti bych chtěl dodat:

Každá dohoda je kompromisem mezi snahou získat, resp. si zachovat přátelství a ziskem. Proto v případě ideální společenské skupiny založené na trvalé svobodné a skutečné dohodě, tak jak jsem ji popsal výše v tomto topicu, např. zřejmě i v případě kibucu, není osobní zisk jediným hlediskem setrvání v této skupině, ale přistupuje k ní i přátelství jejich členů.

Na podporu mého modelu chci citovat Aristotela, který na jedné straně byl zapřísáhlým stoupencem soukromého vlastnictví, na druhé straně však rovněž řekl: "Mezi dobrými lidmi by mělo platit ohledně majetku přísloví, že přátelé by měli mít všechno (rozumněji soukromé vlastnictví) společné".

Jinými slovy bohatý člověk by vstoupil do této ideální společenské skupiny, především aby získal přátele, čemuž by byl ochoten obětovat část svého zisku, chudý člověk by vstoupil do této společenské skupiny, především aby zlepšil své sociální postavení, a střední vrstva by vstoupila do této ideální společenské skupiny, především, aby zvětšila svůj zisk a okruh přátel.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Ano. Skutečně přenáším riziko ztráty na každého, kdo v tomto systému pracuje, ale také zisk. Nikde jsem neřekl, že by majitel kryl náklady a to ani energii ani materiál a v případě neúspěchu nesl ztrátu. To jsi řekl ty a já říkám, že

nikoliv. Toto platí u tvého modelu kibucu ovšem s tím, že ztrátu nesou všichni. V mém jen ti, kdo ztrátu zavinili. Představ si třeba, že vyrábíš nábytek jako soukromník. Musíš nakoupit dřevo, musíš zaplatit energii a třeba nakoupit i nové stroje. Totéž platí u lidí v tomto mém systému. Právě takové věci jim zajišťuje ten dřívě mistr, nyní jejich manažer a za to jej platí. Když udělá chybu, pak si za ni sám nese odpovědnost. To je spravedlivější než rozdělení ztrát mezi všechny, ať jsou vinni ztrátou, nebo ne. Samozřejmě by vyžadovalo podnikatelské konto u každého v tomto systému a toho, kdo by dělal škodu, by systém vyloučil. Při odchodu by však na jeho konto přibyla částka za investice, které do systému vložil. Byl by to velmi tvrdý systém a působila by v něm konkurence jako řemen. Představ si že by tam byla parta na úklid. Ten úklid by si platili ti, kteří jej potřebují a ti uklízející by si tyto části rozdělili. Jenže potom by jeden koupil ze svého úklidový stroj a snížil cenu za úklid. Samozřejmě by každý raději platil méně a tak by ostatní uklízející měli volbu. Buď to si najít jinou práci, nebo se také vybavit. Výrobní skupiny by měly také volbu dodavatele a jejich zástupce by vybíral toho nejvýhodnějšího. Výkonnost a spravedlnost by byly v tomto systému maximální, ale pracovat tam by nebyla procházka růžovou zahradou. Vedle takového systému by ten běžný nebyl schopný konkurovat.

MB

Má odpověď:

Slávo,

tvůj systém je založen na zvětšení nedůvěry mezi lidmi, kteří by museli každý vést účetnictví o své dílčí činnosti, podávat daňová přiznání a ostatní hlášení státu. Tvůj systém je založen na rozštěpení podnikového kolektivu, kde by dělník nevěřil mistrovi, mistr manažerovi a manažer vlastníkově a na každý sebemenší vnitropodnikový pohyb by si vystavovali účetní doklady, aby mohli zjistit, kdo v podniku je ve ztrátě a kdo v podniku je v zisku. Stejně by se však neobešli bez dohody, protože výroba každého složitějšího výrobku vyžaduje kooperaci, tj. dohodu o nákupu materiálu, o hrazení energií např. ve výrobní hale, o úklidu výrobní haly, o nákupu strojů určených pro více lidí apod.

Můj návrh je naopak postaven na zvětšení důvěry mezi lidmi, na sjednocení všech lidí, na dosažení individuálního maximálního ekonomického výkonu, je-li určen pro Společnost přátel, pokud jsou stále mými přáteli (trvá naše společnost dohody), tj. zásadně, pokud i oni vyvíjejí maximální individuální ekonomický výkon pro tyto přátele. Podle mého názoru jde o spojení sociálního a tržního hlediska v rámci jednoho ekonomického subjektu nezávisle na státu.

Jinými slovy vrátím-li se ke shora uvedenému podobenství ideální společnosti s nebem či rájem, každý člen této ideální společnosti chce být svatý, protože jeho přátelé jsou svatí a zároveň protože má strach, aby nebyl vyloučen z této ideální společnosti ostatními členy.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Také jsem byl mladý, ale takové iluze o lidech jsem si přece jen nedělal. Lidé chtějí buď to něco získat zadarmo, nebo alespoň spravedlnost. Svatí nejsou a nebudou. To nakonec poznáš, až dokončíš školu a přijdeš do zaměstnání mezi ně. Mám takový dojem, že tě ty iluze rychle přejdou a dojde k rozčarování. Řekni lidem, že budou mít stejně a poznáš dva základní druhy lidí. Ti neschopní tě budou přikyvovat a ti schopní tě vynesou v zubech, protože nemají chuť dít se pro neschopné, lenochy a mít stejně jako oni. Kdyby se ti to skutečně podařilo realizovat, a pak by se flákali i ti schopní a jen pár podivínů by dřelo, ale nikoliv dlouho.

Myslel jsem, že se spíše zamyslíš nad tím, k čemu by došlo obrácením systému, o mezilidských vztazích, které by se radikálně změnila a jak. Každý by pracoval dle svých schopností a každý by měl dle svých zásluh a toto by bylo zcela zajištěné. To o čem jsi psal, běžně probíhá i v normálním systému a tak by v tom velká změna nebyla.

Jak jsem řekl, celé by to bylo na rozsáhlý elaborát, který by do detailu vše popsal, ale zde na to není dostatečný prostor, a jak jsem poznal, ani vůle o tom přemýšlet. V tom mém systému bych měl strach pracovat, zvláště dnes, kdy už mně sil ubývá, ale v tom tvém bych nikdy pracovat nechtěl, protože stále ještě mám více schopností než někteří lidé, kteří by mně parazitovali a měli bez zásluh stejně na talíři jako já. Měli by i stejnou postel, stůl a skříň, eventuelně i oblečení, a když bych toužil po něčem jiném, pak bych slyšel, že to mohu mít až tehdy, když to budou mít všichni. Něco takového se velmi blíží myšlence komunismu, ale komunisté by tak daleko nezašli, protože by si uvědomili nesmyslnost takového systému.

MB

Má odpověď:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Podle mne schopnost dosáhnout maximálního spravedlivé zisku souvisí s energičností, vitalitou, životním elánem daného jedince, který však musí umět využít tuto svou sílu ve prospěch společnosti. V ideální společnosti, založené na trvalé skutečné a svobodné dohodě všech dotčených jedinců, pak bude mít člověk tento majetek pouze svěřen společností a v případě, že jiný jedinec bude u něj schopen dosáhnout většího spravedlivého zisku, bude povinen předat tento majetek jinému jedinci, který jej opět bude mít pouze svěřen společností.

Z toho plyne:

v ideální společnosti založené na trvalé dohodě všech členů nebudou mít všichni stejně, pouze půjde o vlastnictví Společnosti přátel, ve které bude rozhodovat 100% dohoda rovněž v otázce rozdělení společného zisku (vždy tak půjde o kompromis mezi individuálním ziskem a přátelstvím). Samozřejmě ti schopní členové ideální společnosti by ani s dohodou, podle které budou mít všichni stejný podíl na zisku či ztrátě, nesouhlasili. V případě, že nebude možno dosáhnout této dohody, tak ožije ono výše uvedené psané spící vlastnictví, kdy si nesouhlasící člen této společnosti oddělí toto své oživé větší či menší individuální vlastnictví (tj. vklad a výše uvedeným způsobem dohodnutý podíl na zisku či ztrátě) a bude moci jít svou cestou.

U majetku Společnosti přátel by se rozlišovalo právo hospodaření a společné vlastnictví Společnosti přátel, přičemž ten, kdo by měl k majetku právo hospodaření, by byl oprávněn s tímto majetkem vůči třetím osobám neomezeně a svobodně disponovat. Avšak o vzniku práva hospodaření, jeho zániku, příp. vnitřních pokynech k jeho výkonu, které by nebyly účinné vůči třetím osobám vně Společnosti přátel, by rozhodovala 100% dohoda všech členů. V opačném případě by mohlo dojít k odchodu nesouhlasícího člena, který by dostal svůj vklad zvýšený o jeho podíl na zisku či ztrátě Společnosti přátel.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Nepřipadá ti, že zde vystupujeme jako trhovci, kdesi na pouti? Každý mluvíme o svém zboží a o to, co nabízí a vychvaluje soused se nestaráme. Jaký význam může potom mít taková diskuse, která není diskusí, ale dvěma monology?

Já jsem nabízel námět k přemýšlení, který by tě mohl ukázat v čem se mýlíš. Ty však máš utkvělou představu vzešlou ze tvé mladické nezkušenosti a tu stále opakuješ. Mluvíš o přátelích? Až trochu dospěješ a ocitneš se v běžném životě, pak poznáš proč si krýt záda. Jsou tam totiž přátelé a každý z nich myslí především na sebe a až potom na přítele. Zní to tvrdě a zřejmě budeš oponovat tím, že máš přítele, který svým jednáním dokazuje opak. I já mám přítele a je jich hodně, ale také jsem poznal i jiné přátele a také jsem byl přítelem, který dokázal v určité chvíli myslet především na sebe. Spoléhat se na přátelství a zvláště v nějakém ekonomickém systému je utopie z mladické neznalosti situace. Dobrý ekonomický systém musí respektovat lidské vlastnosti a to vlastnosti skutečné včetně těch nedobrych a využít jich pro funkci systému. Když tyto nerespektuješ, vznikne vždy utopický paskvil. Ani ten můj systém nerespektuje všechny tyto lidské vlastnosti, a proto je také utopický. Méně však než ten tvůj.

MB

Má odpověď:

Mým cílem nebylo nahradit (sociálně) tržní ekonomiku státu Společností přátel nějakým zákonem či jiným donucením, obecně totiž platí, že pouhým donucením neuděláš z nepřítele či z cizího člověka přítele. Pouze jsem navrhl další typ společnosti, který by existoval vedle sdružení dle zákona o sdružování občanů, sdružení dle občanského zákoníku, obchodních společností (jako v.o.s., k.s., s.r.o., a.s. a družstvo), a evropských společností (jako je evropská akciová společnost apod.). Hlavním účelem tohoto nového skupinového organizačního útvaru by bylo spojovat lidi nejen na základě individuálního ekonomického zisku ale i na základě přátelství.

Protože věřím, že základem přátelství členů určité společnosti je její ekonomika, tj. spravedlivé rozdělení bohatství této společnosti, kterého by bylo zde docíleno trvalou 100% dohodou jejich členů.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Kdybych byl tím pánem v pozadí, pak bych s tebou vřele souhlasil. Ti neschopní reptalové by se uchýlili do tvého systému, kde by živořili, ale vinu by mohli dávat jen sobě samým a běžná ekonomika by se jich zbavila. Jaký myslíš, že mají jiný smysl ty kibucy? Chceš socialismus, tak si ho užij a nám dej pokoj. Tak myslí ti páni v pozadí a proto takovou myšlenku podporují. Takže bys mohl mít i naději, že k realizaci dojde. Ty kibuci léčí ideály lépe než trestnice a ten, kdo je opustí je s ideálů dokonale vyléčen.

MB

Má odpověď:

Slávo,

podle literatury* existují tři systémy etiky, tři koncepce ideálního charakteru a morálního života. Jeden systém je systém Budhův a Ježíšův. Ten zdůrazňuje ctnosti rodu ženského, považuje všechny lidi za stejně cenné, vzdoruje zlu pouze dobrem, ztotožňuje ctnost s láskou a v politice inklinuje k neomezené demokracii. Další je etika Machiavelliho a Nietzscheho. Ta zdůrazňuje ctnosti rodu mužského, hlásá nerovnost mezi lidmi, uznává rizika boje, dobývání a vlády, ztotožňuje ctnost s mocí a hlásá dědičnou aristokracii. Etika Sokratova, Platonova a Aristotelova popírá univerzální aplikovatelnost jak ženských, tak mužských ctností, rozum má podle nich rozhodnout, kdy má přijít ke slovu láska a kdy síla.

Nyní se tyto koncepce pokusím vysvětlit na základě pojmů exaktních věd. Muž má od přírody zásadně větší energičnost než žena a žena má zásadně menší energičnost než muž. Chápeme-li energičnost jako hybnost pak muž s větší hybností je spíše schopen svou silou srazit ženu a žena s menší hybností je spíše díky své slabosti srážena mužem při jejich vzájemném střetu. (toto plyne z fyzikálního zákona akce a reakce).

Avšak i ten nejsilnější muž může být sražen ještě silnějším jedincem, příp. jedinci (slovy přísloví: Na každou svini se najde řezník) a naopak i ten nejsilnější muž, ať je jakkoliv zlý, má zásadně rád své děti (viz Bible, Nový zákon, Lukáš 11,13: "Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!"). Jinými slovy i ten nejhorší muž v sobě vždy spojuje výše uvedený mužský a ženský prvek. Vysvětlím-li to pojmy exaktních věd, i u muže s největší konečnou energičností, resp. hybností na stupnici energičnosti, resp. hybností existují dva hraniční styčné body jeho vztahů, spodní hraniční bod, tj. osoba o něco méně energická a horní hraniční bod, tj. osoba o něco více energická. Např. má-li člověk energičnost 3Jouly kinetické energie, představuje jeho ženský prvek energičnosti osoba o 4Joulech kinetické energie, a jeho mužský prvek osoba o 2Joulech kinetické energie.

Dále bych chtěl podotknout, že energičnost jedince chápu jako jeho kinetickou energii, nebo hybnost, nikoliv jako jeho potenciální (kinetickou) energii, tj. jiný druh energie jako kinetická energie přeměnitelný potenciálně na kinetickou energii (jde zde např. o tukové zásoby).

Nyní k mému modelu dobrovolné ideální společnosti, tj. společnosti (resp. skupiny) přátel. Tato Společnost přátel představuje kompromis mezi přátelstvím (tj. shora uvedeným ženským prvkem) a individuálním ziskem (tj. shora uvedeným mužským prvkem). Slávo, ty v ní vidíš pouze socialismus, který představuje mnou uváděné přátelství, avšak je třeba si uvědomit, že v mém pojetí tato Společnost přátel zahrnuje rovněž egoismus, který představuje mnou uváděné hledisko individuálního zisku. Jinými slovy mnou předpokládaná 100% dohoda všech členů Společnosti přátel by nebyla možná, kdyby se zisk rozděloval stejným dílem, protože by s tím nesouhlasili jedinci s převládajícím výše uvedeným mužským prvkem.

Mnou uváděná Společnost přátel by totiž stála na střední vrstvě, jinými slovy korigovala (částečně nikoli úplně) by extrémě shora uvedeného mužského a ženského prvku u jedinců. To znamená, že by částečně zpřátelšťovala (socializovala) jedince s vysoce převládajícím mužským prvkem a částečně by individualizovala (egoizovala) jedince s vysoce převládajícím ženským prvkem. Jinými slovy zvyšovala by částečně energičnost slabých jedinců a snižovala by částečně energičnost silných jedinců, energičnost střední vrstvy by se neměnila.

Tato přátelská korekce zisku vysoce nadprůměrně výkonného jedince (tj. s vysoce převládajícím mužským prvkem) by nikdy nemohla být úplná, aby všichni měli stejně, protože by to bylo demotivující vůči těmto výkonným jedincům. Tato korekce by byla v takovém rozsahu, aby bohatý a chudý jedinec mohli být a zůstat přátelé, tj., aby nedošlo k rozpadu Společnosti přátel, kterou by tento vysoce výkonný jedinec jinak zcela jistě opustil. Vyhnuli bychom se tak válkám, protože přátelé mezi sebou neválčí, jestliže zůstávají přáteli. Sociální

rozdíly ve Společnosti přátel by tak zůstaly po provedení shora uvedené přátelské korekce zisku zachovány, a to z toho důvodu, že představují hybnou sílu ekonomiky a rovněž tak výše uvedené Společnosti přátel.

***Literatura:**

Durant, W., Příběh Filosofie, Praha, Nakladatelství PRAGMA, str. 163 (těsně pod nadpisem "3. Inteligence a morálka")

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

V celém systému chybí jedna důležitá věc. Kdo by rozhodoval o tom, kolik kdo dostane. To se o to budou hádat a ten kdo má více vyvinutý mužský prvek, bude mít víc? Dosadíš li tam nějakého šéfa s rozhodovací pravomocí, pak jsi v normálním socialismu a o nějaké spravedlnosti nemůže být řeč a přátelství tím pádem také ne. Když více urve ten silnější, pak jsi kdesi v prvobytně pospolné společnosti.

MB

Má odpověď:

O rozdělení společného zisku by rozhodovala společná jednohlasná (100%) dohoda všech členů této Společnosti přátel, nikoliv nějaký vedoucí. V případě, že by k této dohodě nedošlo, pak by nesouhlasící jedinec mohl tuto Společnost přátel opustit a vzít si svůj vklad + svůj jednohlasně dohodnutý podíl na zisku či ztrátě z minulých období. Jednohlasná dohoda všech členů Společnosti přátel o rozdělení např. ročního zisku vždy zahrnuje přátelské hledisko a hledisko individuálního zisku. Jinými slovy při vzniku této jednohlasné dohody všech členů Společnosti přátel by výkonný jedinec chtěl větší podíl na zisku než méně výkonný jedinec, zároveň by však byl ochoten vzdát se části svého zisku ve prospěch slabých členů této Společnosti přátel z důvodu, že se jedná o jeho přátele.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Co tě na to mám říci? Lidé takoví většinou prostě nejsou a ti, kteří jsou, musí být ovlivněni nějakou vírou, která jim za to slibuje zisk kdesi v posmrtném životě. Stoprocentní souhlas byl možný pouze tam, kde měli lidé strach nesouhlasit. Já si takové automatické zvedání ruky dobře pamatuji a jsem rád, že to vidět nemusím. Počkej s tím tvým systémem deset let, až se trochu rozkoukáš a poznáš, jací lidé jsou, a potom jej znovu nadnes, budeš li mu ještě věřit.

MB

Má odpověď:

Slávo,

zkusme vyzkoušet praktičnost, resp. užitečnost mých myšlenek a použít můj model ideální Společnosti přátel na známý soudní případ REGINA v. DUDLEY & STEPHENS z roku 1884, tehdy se ocitli na záchranném člunu v bouři bez jídla a vody tři muži a chlapec. Po 19 dnech Dudley navrhl Stephensovi vrhat losy o to, kterého člověka zabít. Brooks odmítl. Poté Dudley a Stephens rozhodli a ze strachu o přežití bez jídla a vody po 19 dnech chlapce proti jeho vůli zabili a všichni společně ho snědli. Po dalších 4 dnech byli všichni zbylí zachráněni. Soud poté odsoudil Duleye a Stephense za úmyslnou vraždu k smrti.

Dudley a Stephens zde představují mužský princip boje, chlapec a Brooks ženský princip lásky k bližnímu. Jinými slovy Dudley a Stephens společně disponovali zřejmě větší silou než společně Brooks a chlapec. Jestliže by všichni na člunu byli přátelé, vzdali by se Dudley a Stephens svého individuálního zisku, tedy zdroje vody a tekutin představované tělem chlapce, aby všichni mohli zůstat přátelé. Toto řešení rovněž zaznělo v důvodech výše uvedeného soudního rozhodnutí, tedy všichni měli riskovat a čekat, až někdo z nich umře přirozenou smrtí po společném vyčerpání zbylých potravin a vody a případně poté tohoto mrtvého použít jako potravu či tekutinu.

V případě, že by některý z členů posádky, odmítl takovou dohodu a rozhodl se chlapce zabít, zůstali by vždy ještě dva muži a chlapec jako Společnost přátel, která by mohla bránit chlapce. V případě, že by takovou

dohodu odmítli Dudley a Stephens, jak se v daném případě stalo, představovali by danou Společnost přátel pouze Brooks a chlapec. V tomto případě by byla otázka zda se Společnost přátel tvořená Brooksem a chlapcem rozpadne v důsledku ohrožení silnějšími Dudleym a Stephensem, čili zda Brooks opustí rovněž tuto ideální Společnost přátel, což by bylo jeho právo, nebo se bude chovat ideálním způsobem (tj. využije mužský princip boje) a budou se společně s chlapcem bránit přesile.

U Brookse převládá ženský princip, tedy ustoupil přesile a připustil, aby Stephens a Dudley zabili chlapce, nezachoval se tedy ideálně v souladu s mými principy Společnosti přátel, nýbrž oprávněně avšak zbaběle ustoupil. Lze předpokládat, že Dudley nebo Stephens jednotlivě měli větší sílu (energičnost, hybnost) než Brooks jako jednotlivec, protože v tomto případě je zbabělost Brookse více pravděpodobná než jeho hrdinství. Kdyby Brooks jako jednotlivec měl větší sílu (energičnost, hybnost) než Dudley a Stephens jako jednotlivci, tedy byl by nejsilnější ze všech na čunu, byl by vůdčím členem skupiny, pak by jeho ideální chování bylo pravděpodobné a k tragedii by pravděpodobně nedošlo.

Ve výše uvedeném rozboru síly (resp. energičnosti) Dudleje, Stephense a Brookse se jedná pouze o pravděpodobné, nikoliv jisté (tj. předurčené, resp. determinované) chování (evolučně) nedokonalých jedinců. Situace se i při případné slabosti Brookse mohla s menší pravděpodobností vyvíjet rovněž také jinak. Brooks se sice zachoval podle práva, ale nikoliv ideálně čili eticky, a následkem tohoto jeho chování zřejmě byl i u něj silný pocit vlastní nedokonalosti, čili velké zvětšení rozporů jeho duše, resp. v ní obsaženého modelu světa.

Takovéto zkušenosti vlastní nedokonalosti podle mne představují podstatu samopohybu, resp. více pravděpodobného pohybu duše k nutnosti vlastního sebezdokonalení, čili k svobodně a skutečně dobrovolnému univerzálnímu nastolení Společnosti přátel v rámci všech živých organismů.

Literatura:

- Irwin's business law, Klayman E.I., Bagby J.W., Ellis N.S., nakladatelství Richard D. Irwin, inc, USA, 1994.

Doplnění mé odpovědi:

V reálné společnosti se tak střetává dvojí směřování socializace (shora uvedený ženský princip) a egoizace (shora uvedený mužský princip) jedinců. Každý jedinec přirozeně socializuje silnější, energičtější (dle mého názoru s větší hybností) jedince, jako je on sám, a egoizuje jedince s nižší energičností, vitalitou, jako je on sám. U společensky průměrně energického jedince je tak socializace a egoizace ostatních v rovnováze, u nadprůměrně energického jedince z hlediska reálné společnosti tak převažuje egoizace ostatních jedinců, u společensky podprůměrně energického, vitálního jedince tak převažuje socializace ostatních jedinců.

Proto např. mladí lidé zejména egoizují společnost, u lidí středního věku je převážně egoizace a socializace v rovnováze a starí lidé převážně socializují společnost.

Společnost přátel založená na trvalé 100% dohodě všech jejích členů zároveň koriguje chyby shora uvedené přirozené egoizace a socializace jejích členů. Tedy i socializující (např. starý či nemocný člověk) člen Společnosti přátel se musí do jisté míry chovat egoisticky, aby si zachoval přátelství společensky nadprůměrně silnějších, vitálnějších, tj. převážně egoistických členů Společnosti přátel, a převážně egoistický člen Společnosti přátel se musí chovat do jisté míry sociálně, aby si zachoval přátelství společensky podprůměrně vitálních, energických, tj. převážně socializujících členů Společnosti přátel.

Proto Brooks v mnou výše uvedeném soudním případě, i kdyby se u něj v reálné společnosti měl uplatnit přirozeně shora uvedený ženský princip, byl z hlediska ideální Společnosti přátel povinen zvolit mužský princip a bojovat za záchranu chlapce proti přesile, aby si zachoval přátelství nadprůměrně silnějších, vitálnějších, tj. převážně egoistických členů Společnosti přátel.

Utopická universální (ideální) Společnost přátel tak představuje soulad všech a všeho, soulad dobra a zla, soulad slov ano a ne, obrazně řečeno soulad Krista a Ďábla s tím, že tento soulad znamená na jedné straně maximum ano a minimum ne a na druhé straně maximum ne a minimum ano, čili obrazně řečeno maximálně špatného a minimálně dobrého Krista a maximálně dobrého a minimálně špatného Ďábla tak, aby oba mohli být členy stejné (universální) Společnosti přátel.

Reakce Gato:

Slávo,

proč hlásáš existenci jednoho světa, když v něj ani sám nevěříš.

Reakce Miloslav Bažant:

Gato.

Svět je jeden. To je bezesporné, i když někteří idealisté tvrdí že světů je víc. Součástí světa jsou lidé a to takoví i makoví. Někteří dávají své schopnosti druhým z lásky k nim a někteří svých schopností zneužívají ve prospěch svého já a své uznané pravdy. Je třeba si uvědomit, že těch, kteří své schopnosti zneužívají je mnohem více než těch, kteří je využívají ve prospěch druhých. Takoví lidé jsou spíše výjimkou a zneužívání schopností je dominantním jednáním. Toto bys mohl také vidět a vnímat. Dalibor je zatím příliš mladý a takové poznávání jej teprve čeká. Až toto pozná, jeho názor přestane být tak utopický, nepočítající s většinou, která jakýkoliv pokus o cosi takového zničí. Proto je cosi takového nereálné a utopické. Podívej se třeba na současnou volbu prezidenta a představ si, že bys tam chtěl prosadit skutečně kvalitní osobnost. V současném stavu by to byla stejná utopie, protože většina poslanců zneužívá svou schopnost ve prospěch své uznané pravdy čili strany, kterou zastupuje. O tom, že by tito lidé zastupovali občany, bych raději nehovořil.

MB

Má odpověď:

Slávo,

možný soulad egoistů a socialistů ve Společnosti přátel je možné najít rovněž v krajně pravicové filosofii Friedricha Nietzscheho, přestože tento filosof oslavuje nadčlověka jako "tlupu světlavých šelem", kterým je na jedné straně dovoleno skoro všechno ("jde o rasu válečníků a vládců s vojenskou organizací, moci organizovat a odvahou bez skrupulí vložit tlapu na populaci byť početně mnohem silnější", "čím jsou smlouvy pro toho, kdo dokáže ovládat, kdo je od přírody vládcem a na scénu přichází s násilím v činech i chování") avšak s výjimkou zrady přítele.

***Literatura:**

Durant, W., Příběh Filosofie, Praha, Nakladatelství PRAGMA, str. 382 a 383 (nad a pod nadpisem "VII. DEKADENCE")

q) Je způsob, jakým se snažíme pochopit svět správný?

Má odpověď:

Pavle,

člověk zná skutečný svět pouze z modelu světa, který má obsažený ve své duši, resp. mozku. Otázka tedy zní, jestli pomocí tohoto jevového modelu světa můžeme dojít k poznání skutečného světa (věci o sobě dle I. Kanta)? Podle mého názoru je to možné, úlohou všech živých tvorů, zemřelých, živých i v budoucnu narozených je zdokonalovat tento model světa tak, aby zřejmě v nekonečném budoucím čase existovala úplná shoda mezi tímto modelem, resp. obrazem skutečnosti obsaženým v mozcích všech živých tvorů a touto skutečností. Jinými slovy např. dokonalým modelem, resp. obrazem hradu Karlštejn je skutečný hrad Karlštejn. Na základě dokonalého modelu, resp. obrazu přírody (světa) obsaženém pomocí exaktní vědy zřejmě v budoucím nekonečném čase v lidských aj. mozcích bude podle mého názoru možné zodpovědět rovněž všechny filosofické otázky, jako např. otázku existence Boha, posmrtného života apod. Je tomu tak dle mého názoru, protože podle mne jak duše člověka aj. živých tvorů tak předmětná smyslová skutečnost člověka aj. živých tvorů tvoří jediný celek daný pohybem mikročástic z pohledu fyziky mikrosvěta. Jde tak dle mého názoru hovořit o jednotě (duševní) podstaty a (smyslové) předmětnosti člověka aj. živých tvorů.

Jevový model, resp. obraz světa člověka aj. živých tvorů obsažený v jejich mozcích, resp. duších tak může zobrazovat buď vlastní skutečnost (věc o sobě, přírodu, v případě panteizmu půjde o model samotného vědouceho Boha tvořeného veškerou fyzikální energií) nebo opět jiný dokonalejší model skutečnosti (matrix). Jevový model obsažený v mozku člověka aj. živých tvorů tak může být jak modelem skutečnosti, tak modelem jiného dokonalejšího modelu, (např. myšlenek Boha, či programu dokonalého počítače-s větší kapacitou paměti než živé organismy apod.). Přesto se domnívám, že vzhledem k tomu, že předmět modelu světa obsaženém v lidském aj. mozku je představován fyzikální energií, nikoliv pouhými myšlenkovými vztahy, tak

jde o spíše o vlastní skutečnost (svět o sobě).

Jako příklad řešení tohoto problému je možné ukázat Bibli, která v knize Genesis, verš 26 říká: I řekl Bůh: "Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby." Člověk a jeho svět, příp. jeho duše by tak zřejmě představovali myšlenku, resp. model či obraz Boha zástupů obsažený v Boží mysli nebo tělesný model, obraz Boha, který by byl součástí Božího těla, resp. jednotlivcem v Božím zástupu Hospodina Boha zástupů.

Jiným příkladem je ortodoxní systém indické filosofie Sánkja a jóga založený na dualistickém principu, kterými jsou na jedné straně prakrti, původní příroda, princip materiální aktivní, který je v ustavičném pohybu, avšak chybí mu vědomí sebe sama, a na druhé straně puruša, princip čistě duchovní, který není aktivní, avšak je oduševněný a nadaný vědomím. V individuálním životě stejně jako ve velkém dění světa záleží tedy na tom, aby puruša prozřel. Prakrti-ženský princip, a to nikoliv bez hlubšího důvodu, neboť ke svému spasení potřebuje něco jiného, co je mimo něj- se musí tak dlouho rozvíjet před očima puruši (jako se tanečnice předvádí divákům), dokud si puruša neuvědomí svou jinakost a neodvrátí se od ní a tak sebe i prakrti nespasí. V mém shora uvedeném pojetí to znamená, že lidstvo a ostatní živí tvorové jsou určeni k tomu, aby vytvářeli stále dokonalejší model, obraz přírody v lidských aj. mozcích, resp. duši (tedy Boha v případě mého panteistického pojetí), toto stále dokonalejší poznání přírody je vynucováno samotnou přírodou (resp. přáním Boha v mém panteistickém pojetí jednoty přírody a Boha), resp. její evolucí jako jejich obecný cíl.

Literatura

1.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 57 a násl.

Reakce Miloslav Bažant:

podle mne jak duše člověka tak předmětná smyslová skutečnost člověka tvoří jediný celek daný pohybem mikročástic z pohledu fyziky mikrosvěta.

Davide.

Jsem celkem klidný člověk a málokdy mne cosi vytočí, ale tohle tvoje tvrzení o pohybech mikročástic z pohledu fyziky mikrosvěta k tomu nemá daleko. Buďto ten vliv pohybu mikročástic vysvětlí a to pořádně, nebo sám nevíš, co to znamená a pak to již raději nepoužívej. Nemám ovšem zájem o vysvětlení typu nenulových částic a podobně, ale souvislost a vliv tohoto pohybu detailně na určité jednání, či myšlení člověka.

MB

Moje odpověď:

Při vysvětlení vztahu pohybu mikročástic a lidské povahy odkazuji na moje vyjádření uvedené v kapitole g) Jak vidím vinu a trest pro zločince . A dodávám k tomu, protože se můj světový názor opírá o to nejjistější, co v běžném životě máme, tedy o poznatky (pro lidstvo ze všeho nejužitečnější) exaktní vědy, a protože nepovažuji obecné filosofické pojmy za exaktní (přesné), jde v případě mé filosofie o pokus o fyzikální (exaktní) filosofii, jejímž základem jsou obecné fyzikální aj. exaktní poznatky a exaktní vědecké pojmy. Vypovídací schopnost obecných filosofických pojmů je podle mého názoru tak malá, že s jejich pomocí nelze prakticky nic přesně pojmenovat, zjistit, ani ověřit správnost určité filosofie, což je zapříčiněno jejich nejvyšší mírou zobecnění, resp. obecností.

Reakce Miloslav Bažant

Dalibore.

I vědu dělají jen lidé, a pokud se jejich mikročástice trochu pohnou stranou, pak s toho může vylézt takový nesmysl. On ty mikročástice viděl a zkoumal, nebo si to vše pouze vymyslel? Je to dokázaná teorie, nebo je to jedna s těch, které není možné dokázat ani vyvrátit?

MB

Má odpověď:

Slávo,

minimálně jde o přesné definice pomocí exaktních (přesných, tj. měřitelných) vědeckých pojmů, které lze jednoznačně potvrdit nebo vyvrátit, a to na rozdíl od jiných filosofii. Na rozdíl od přijetí jiné dosavadní

filosofie, které je zásadně otázka víry v tu či jinou filosofickou školu, a to i v případě tvého materialismu.

Odpověď Miloslav Bažant:

Dalibore.

Přesné, možná vědecké, ale nic neříkající, jsou-li neustále opakované, pak jsou nejen nudné, ale i otravné. Jakmile na toto ve tvém textu narazím, dál jej nečtu.

Reakce Dragonier:

DG

Dle mě, žádná pravděpodobnost neexistuje, protože nemůžeme do vypočítání zahrnout všechny děje a okolnosti, co se můžou stát

Má odpověď:

Člověk si může představit konečný důsledek určitého děje, tj. zda jde o dobro či zlo. Lidské myšlení má podobu modelu skutečnosti, a to s větším či menším měřítkem.

Např. myslí-li člověk hrad Karlštejn, tak jde o model tohoto hradu v mysli člověka. Přičemž v případě přesného modelu tohoto hradu v mysli člověka by šlo o hrad samotný obsažený v této mysli (měřítko 1:1). Člověk však vnímá v mysli pouze povrch věcí a osob (např. hradu Karlštejn), tedy jde o jeho model v mysli s velmi nízkým měřítkem.

Filosofie pak představuje model celé skutečnosti (tj. Bytí) obsažený v mysli člověka s velmi nízkým měřítkem, správná filosofie představuje velmi obecný avšak přesto bezchybný model skutečnosti. Chceme-li konkretizovat tento bezchybný obecný model skutečnosti (o malém měřítku), pak stačí zvětšit jeho měřítko, tedy vytvořit přesnější model na konkrétním místě skutečnosti.

Např. vezmeme mikroskop a začneme zkoumat mikroskopicky konkrétní cihlu hradu Karlštejn, přičemž obecné souvislosti této cihly chápeme pomocí smyslového (povrchového, o malém měřítku) vjemu celého hradu Karlštejn.

Z toho plyne, že bezchybný nejobecnější model celé skutečnosti obsažený v naší mysli (tj. filosofie) nám umožňuje poznat hlavní cíle směřování vývoje skutečnosti (tj. nejobecnější konečné dobro a zlo), chceme-li zjistit přesnější směřování vývoje skutečnosti, je třeba tento nejobecnější model konkretizovat (zpřesnit, zvolit větší měřítko tohoto modelu), čímž můžeme určit nejpravděpodobnější konečné dobro či zlo určitého děje v konkrétním případě.

DG, Slávo,

vezmeme-li model skutečnosti s nízkým měřítkem v naší duši, např. představu celého hradu Karlštejn, pak můžeme chápat nekonečně mnoho dějů, které zahrnuje tato představa právě na základě tohoto obecného modelu. Tento obecný model v naší duši nám umožňuje vidět nekonečně mnoho dějů, např. pád hradební zdi (která ve skutečnosti zahrnuje nekonečně mnoho částic, jejich pohybů a vazeb) v těchto obecných souvislostech a zároveň tak můžeme určit obecné (modelové) pravděpodobné dobro a zlo, např., že hradební zeď se valí dolů ze svahu a hrozí, že zavalí domy pod svahem.

(viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=673)

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Je rozdíl mezi tím, kdo žije na tom Karlštejně celý život a tím, kdo jej navštívil jen jednou v životě. Jde o množství informací. Čím více máš informací, tím kompletnější je model ve tvé mysli, ale nikdy není zcela kompletní a to je to podstatné. Čím více máš informací, tím více můžeš předvídat. Máš-li informace o staticce, můžeš vidět třeba trhliny. Máš-li informace o podloží, můžeš předvídat, zda hrozí nebezpečí, nebo ne. Stejně je tomu s dobrem a zlem. Vše je o množství a kvalitě informací a schopnosti s těmito informacemi pracovat ve vlastní logice. A tak se mohou lišit závěry

i těch, kteří mají stejné informace, ale různě je zařadili do logiky. O žádné logice nemůžeš říci, je 100%ně správná, protože nikdo nemá úplně všechny informace a nikdo nemá patent na správnost své logiky. A tak jde vždy o určitou pravděpodobnost, nikdy jistotu. A tak mohu zasadit ten strom, když jsem předtím zjistil řadu informací o tom jak košatý bude tento strom, kam bude dopadat jeho stín a potom dojde k vedlejším vlivům se kterými jsem nemohl počítat strom se rozroste víc, než je obvyklé a podobně. Stejně tak mohu předpokládat, že se hradby Karlštejna nemohou sesunout, protože mají jako podloží skálu, ale skála bude mít trhlinu a hradby spadnou. Mohu předpokládat, že zalesněním pouští se zlepší klima na Zemi a zastaví se oteplování. Ve výsledku takovým činem udělám z mírných pásem chladné neobyvatelné oblasti. Nejde o vyjmenované. O tom by bylo možno diskutovat do nekonečna, ale jde o princip, čili nemožnost poznat na sto procent, zda se dobro nemůže stát zlem a naopak zlo dobrem. Věřící na to mají své pořekadlo." Nevyzpytatelné jsou cesty boží prozívatelnosti." Tím je řečeno totéž. Je však dobré hledat informace a snažit se při tvorbě dobra poznat i možné zlo, které může jako důsledek vzniknout a to i u problémů mnohem menších, třeba jen ve vztahu s partnerem, či lidmi ve svém okolí. Tím se člověk vyvaruje mnoha konfliktů a má kolem sebe více lidí, kteří jsou mu příznivě nakloněni. "Dej v dobrém úmyslu slepému růži a on se namísto vjemu krásy popíchá o trny."

MB

Má odpověď:

Slávo,

souhlasím, avšak k předvídání pravděpodobnosti obecných trendů můžeš podrobnosti zanedbat, stačí zobecňující model dané skutečnosti. Nemůžeš předvídat, který atom zdi se s vysokou pravděpodobností uvolní a který nikoliv, resp. který atom zdi se uvolní jako první, avšak můžeš s vysokou pravděpodobností určit (např. dle vyjádření statika), jestli spadne celá zeď nebo nikoliv. Tak je to i s obecnými trendy dobra a zla.

r) Jsou zde mimozemšťané?

Miloslave,

věřím pouze tomu, co mohu vidět, ukaž mi mimozemšťana a uvěřím v něj. Zároveň věřím tomu, že evoluce přírody směřuje k tomu, abychom v budoucnu mohli vidět všechny případně dosud neviditelné avšak skutečné věci (např. možné mimozemšťany, Boha, nebe apod.) na vlastní oči.

Evoluce přírody podle mne (jde o hypotézu) směřuje k dokonalému souladu a shodě modelu světa, obsaženému v naší duši, resp. mozku, a skutečného světa, který je podle mne tvořen výlučně pohybem mikročástic z pohledu fyziky mikrosvěta, a to jak, co se týká duše (tj. subjektivní skutečnosti), tak, co se týká předmětné (objektivní) skutečnosti. (Teorii podstaty evoluce z hlediska pohybu mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta obsahuje např. můj text viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=51&whichpage=6)

s) Nelze jíst nic, co se musí kvůli tomu zabít

V ideální společnosti založené na 100% svobodné, skutečné a trvalé dohodě všech jejích členů, kde si budou její členové předávat energii pouhým dotykem jejich členů, nastane soulad všech a všeho. Zatím doporučuji nejíst nic ze živočichů, která se k tomu musí porazit. V krajní nouzi lze jíst postupně pouze rostlinná semena a rostlinné plody, milosrdné mléko (nikoliv mléčné výrobky jako sýry vznikající srážením mléka pomocí sýřičů získávaným z telecích žaludků), neoplovněná vajíčka, mršiny, co nejméně evolučně dokonalé živé tvory jako houby a rostliny, v nejhorším případě zvířata a výrobky výhradně z nich.

I v Bibli (Genesis v kralickém překladu) Adam s Evou a ostatní živí tvorové jedli v ráji pouze rostlinná semena rostlinné plody a nikoliv zvířata, viz: Genesis 1,29 Bůh také řekl: "Hle, dal jsem vám na celé Zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semen. To budete mít za pokrm. Genesis 1,30 Veškeré zemské zvíře i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po Zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu." A stalo se tak.

Teprve po vyhnání z ráje jedli Adam s Evou rovněž zřejmě celé rostliny a zvířata viz: Genesis 9,3 Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

I rostliny jsou živé a dokonce mají své myšlení. Abys je žužlal živé, asi není možné a tak je musíš zabít, abys je mohl jíst. A tak zbývá neživá příroda, třeba takový bulizník tě může chutnat. Nebo se můžeš zkusit nakrmit dotekem, ale myslím, že to také nebude ono. Když je doteku trochu více, zvláště s druhým pohlavím, tak tě dokonce i vyhládne.

A nyní vážně. Jsou mnohé vitamíny příkladně skupiny B (B12) které z rostlinné stravy v dostatečné míře nezískáš. Tyto vitamíny jsou potřebné pro činnost srdce, vnitřních orgánů a tvorbu červených krvinek. A tak si vegetariáni "koledují" o anemii a problémy s vnitřními orgány. Navíc vitamíny skupiny B12 potřebují nervy a nedostatek může vést k neuropatii, čili odumírání nervů. Takže dobrou chuť. Hitler byl také vegetarián.

MB

Reakce Gato:

Rostliny nemají žádný nervový systém. I kdyby rostlinná strava měla ty nevýhody, o kterých píšeš, je lepší než živočišná. Nevím, proč zmiňuješ Hitlera, pouze rostlinná strava z nikoho světce neudělá. To byla jedna z pozitivních složek jeho povahy, ty negativní však převážily.

Reakce Miloslav Bažant:

Gato.

Velice se mýlíš, když tvrdíš, že rostliny nemají myšlení. Nemají mozek tak, jak jej známe u živočichů, ale mají jeho funkční obdobu, což je možno dokázat pokusem. Tento pokus byl proveden dle mého návodu před více než dvaceti lety ve Švýcarsku a byl velmi úspěšný. K rostlině byly připojeny elektrody zařízení na měření zvláště slabých elektrických potencionálů a poté došlo k odděleným působením dvou lidí. Jeden přinášel rostlině příjemno a druhý vjem bolesti. Po krátkém čase rostlina začala různě reagovat na pouhé přiblížení těchto lidí, což se ukázalo jako různé křivky na monitoru. To znamená, že došlo již k tvorbě mostů, čili rostliny dokázala tyto jedince vnímat nejméně dvěma smysly a tyto informace aktivovat když její pouhý jeden smysl dodal informaci shodnou. Milý Gato. Tohle již je projev složitěho myšlení (funkce mostů) a dalo by se říci, že rostlina cítila k jednomu figurantovi odpor a k druhému lásku. Ještě chceš tvrdit, že rostliny nemají myšlení? Jestli ano, můžeš si ten pokus sám provést, když získáš cestu k využití měřicího přístroje pro velmi nízké elektrické potencionály na bázi ultravodivosti. Nemáš-li tuto možnost, pak se zdrž popírání toho, o čem nic nevíš.

MB

Má odpověď:

Vycházím z toho, že energii obsaženou v potravě získávají živočichové prostřednictvím štěpení těchto organických látek. Podle mého názoru jde především o získání kinetické (pohybové) energie, kterou živočichové potřebují k tomu, aby se mohli pohybovat. Tuto energii lze teoreticky získat pouhým dotykem, a to zejména v případě, že živočichové budou rovněž existovat převážně v podobě takovéto kinetické energie. Např. díky budoucí exaktní vědě dojde k přeměně člověka jako soustavy tvořené převážně potenciální (kinetickou) energií (tedy jiným druhem než kinetickou energií potenciálně přeměnitelnou na kinetickou energii) na soustavu tvořenou převážně kinetickou (pohybovou) energií (např. na světlo, resp. elektromagnetické vlnění). Je zde také možnost získávání organických látek jako potravu živočichů umělou fotosyntézou, kterou používají k syntéze organických látek z nerostných anorganických látek rostliny, kterou však přes značný pokrok exaktní vědy na tomto poli se dosud nepodařilo uskutečnit.

Než k tomu dojde, musí člověk získávat energii trávením živých organismů, s tím, že by si však měl uvědomit, že jde pouze nouzové řešení, protože musí tyto živé organismy v rámci svého trávicího procesu zabít. Protože v tomto případě člověk jedná v krajní nouzi, měl by tak jednat, pouze v případě, že dané nebezpečí, tj. nebezpečí smrti člověka hladem, nelze odvrátit jinak.

Má odpověď:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Dle soudního případu REGINA v. DUDLEY & STEPHENS z roku 1884 se v 19. století se v Anglii odehrál následující soudní případ: 3 muži a chlapec se ocitli v záchranném člunu na moři bez potravy. Jeden muž navrhl, že budou losovat koho snědí. Druhý muž s tím nesouhlasil, tak zbývajících 2 muži zabili chlapce a všichni 3 muži ho snědli. Poté je zachránili a 2 muži, kteří chlapce zabili byli tehdy odsouzeni za úmyslnou vraždu k smrti.

Lze uvést jiný případ z talmudu: Dva muži se ocitli na poušti s jedinou lahví vody, která stačila k přežití pouště jen jedinému muži. Mají ji vypít oba a čekat, že je někdo zachrání, nebo ji má vypít jenom jeden a druhý má čekat, že ho někdo zachrání, případně má zahynout. Talmud říká, že si ji má nechat majitel. Podle mne by spíše šlo o to, kdo je silnější nebo kdo umí rychleji běžet.

Jak by jste se v dané situaci zachovali Vy?

Podle mne, člověk, který zabije jiného člověka, je vinen, a to stejně, jako, když se obětuje a spáchá tak sebevraždu.

Řešením je podle mne: Spravedlivý člověk se nedostane nikdy do situace, kdy musí volit mezi svou smrtí a smrtí jiného člověka. Podle mne o člověku, který má za sebou hromadu mrtvol snědených živočichů a rostlin, hub, platí, kdo se smrti zachází, tak smrti také schází.

Proto jím pouze rostlinná semena a rostlinné plody s přípustným množstvím vody a minerálů např. Soli.

Podle mne daná situace je situací, kdy lze vybrat pouze mezi špatnými řešeními. Za špatné řešení považuji jak, když zabiji někoho jiného, tak, i když zabiji sebe v podobě sebeobětování, jestliže nemám zaručeno, že vstanu z mrtvých (např. údajně Ježíš Nazaretský jako bohočlověk apod.).

Obě situace tak v čisté podobě představují příklad neřešitelného dilematu, před který může být člověk postaven a které není schopen nikdy uspokojivě vyřešit. Přemýšlení o tom, jak jej řešit, často vede k poznání lidské bezmocnosti.

Proto řešením obou situací v čisté podobě není zásadně přemýšlení, jak je vyřešit, ale zejména, jak se jím v životě má člověk vyhnout?

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=958&whichpage=1)

Organická hmota vyjma fotosyntézy má tu vlastnost, že se živí sama sebou a nikoliv nerosty. Jinými slovy všechny živé organismy se živí, resp. požírají navzájem.

Jde o koloběh života, který, aby život byl snesitelný, resp. harmonický a šťastný (aby duše byla souladná nikoliv rozpolcená), se musí řídit třemi pravidly, která spolu úzce souvisí:

- 1) nesmí vzbuzovat bolest
- 2) nesmí vzbuzovat strach
- 3) nesmí vzbuzovat nenávist mezi živými organismy.

Lze si tak velmi dobře představit, že po smrti se staneme tím, co jíme. Kdo jí živočichy, stane se obdobným živočichem, aby byl stejným způsobem zabit jako zvířata, která jí. Kdo jí rostliny, stane se rostlinou, aby byl stejným způsobem zabit jako rostlina, kterou jí. Tudíž odpovědí na otázku, co se stane s lidmi, kteří na záchranném člunu snědli chlapce, je, že si lze představit, že se po smrti stanou lidmi, kteří budou také jako lidé snědeni, bude jim tak způsobena stejná bolest a strach, kterou způsobili chlapci, otázka je, jestli budou své pojídače rovněž nenávidět tak, jako je nenáviděl tento chlapec. (viz můj topic Etika záchranného člunu na: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=958)

Ani v jednom případě, nejsou splněna shora uvedená tři pravidla, vždy je způsobena bolest, strach (tzn. že před smrtí živočich i např. rostliny trpí strachem a bolestí, podle vědců i rostliny si pamatují toho, kdo je utrhl a poznají ho a bojí se ho, chvějí se, když kolem nich projde) a tudíž vzniká mezi zabitým živým organismem a tím, kdo ho sní, nenávist.

Tato nenávist je podle mého názoru příčinou veškeré bolesti a strachu ve světě. Podaří-li se nám odstranit tuto nenávist, odstraníme i ostatní bolest a strach v našem světě, život a naše duše budou šťastní (bude ráj na Zemi). Všechny živé organismy se stanou přáteli na život a na smrt.

Proto ideální živočich v současnosti jí ze všech živých tvorů pouze rostlinná semena a rostlinné plody, u kterých předpokládám splnění shora uvedených třech podmínek. Tedy, že působím co nejméně bolesti a strachu sněžených rostlinných semen a rostlinných plodů. Zároveň nevzniká mezi námi, tedy mezi mnou člověkem a rostlinným semínkem či plodem nenávist, nemilujeme se, ale snášíme se, protože to tak musí být (Pomáhám jim se rozmnožovat, protože utrhnou-li rostlinný plod s rostlinným semenem, sním ho a přenesu jej dále, tak semena mají větší možnost vyrůst, protože nespádnou všechna pod jednu rostlinu, kde by se vzájemně udusila. Zároveň všechna semena nemohou vyrůst, protože není dostatek půdy, kterou tvoří uhynulé

živé organismy, když z jednoho semínka vyroste např. klas o stu rostlinných semen atd. Průchod zažívacím ústrojem je u některých rostlinných semen zároveň podmínkou, aby mohla vyrůst), je to nejmenší možné zlo ve shora uvedeném koloběhu života. Při trávení, popř. již dříve při vaření rostlinných plodů a rostlinných semen dochází k jejich usmrcení, i rostlinné plody a semena jsou totiž tvořeny živými buňkami, které zřejmě cítí nějakou podobu bolesti při jejich předčasné smrti, avšak protože se jedná evolučně o nejjednodušší možné druhy organismů, (resp. o zárodky nových rostlin), které mohou sloužit člověku jako přirozená potrava, jde zde o nejmenší možnou způsobenou bolest člověkem. S klesající evoluční vyspělostí živého organismu totiž klesá bolest vnímaná při poškození či smrti tohoto organismu.

Zároveň si přeji, abych se po smrti stal rostlinným semínkem nebo rostlinným plodem, abych jim mohl vrátit to, že mne po celý můj život živila. Abych mohl jako ony rostlinné plody a rostlinná semínka umřít téměř bez bolesti a nepřátel (resp. nenávisti vůči svým usmrcovatelům). A poté, abych se opět mohl stát člověkem, který jí rostlinné plody a rostlinná semínka. A tím bych se mohl účastnit výše uvedeného koloběhu života, resp. organické hmoty, která se vzájemně musí pojidat, avšak téměř bez bolesti, strachu a nenávisti a se všemi živými organismy být přítel na život a na smrt, tedy ve vzájemné lásce.

Vycházím z toho, že energii obsaženou v potravě získávají živočichové prostřednictvím štěpení těchto organických látek. Podle mého názoru jde především o získání kinetické (pohybové) energie, kterou živočichové potřebují k tomu, aby se mohli pohybovat. Tuto energii lze teoreticky získat pouhým dotykem, a to zejména v případě, že živočichové budou rovněž existovat převážně v podobě takovéto kinetické energie. Např. díky budoucí exaktní vědě dojde k přeměně člověka jako soustavy tvořené převážně potenciální (kinetickou) energií (tedy jiným druhem než kinetickou energií potenciálně přeměnitelnou na kinetickou energii) na soustavu tvořenou převážně kinetickou (pohybovou) energií (např. na světlo, resp. elektromagnetické vlnění). Je zde také možnost získávání organických látek jako potravy živočichů umělou fotosyntézou, kterou používají k syntéze organických látek z nerostných anorganických látek rostliny, kterou však přes značný pokrok exaktní vědy na tomto poli se dosud nepodařilo uskutečnit.

Podle mne ve shora uvedeném případě odstranění nutnosti vzájemného pojidání živých tvorů vyjma fotosyntézy objevením způsobu umělé fotosyntézy nebo způsobu dotykového přijímání kinetické energie dojde k otevření cesty věčného života pro tyto živé tvory, který nebude mít nepřátele mezi živými tvory a nebude tudíž existovat příčina jeho smrti. Biblicky řečeno dojde k jejich dosažení nebe, odčinění prvotního dědičného hříchu a objevení rajskeho stromu života, jehož plody dají člověku věčný život.

(viz též: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=979)

t) Otázka sexu

Má reakce:

Podle literatury* existují tři systémy etiky, podle mého názoru existují tři systémy sexuálního chování mezi lidmi. Jeden systém je systém Budhův a Ježíšův. Ten zdůrazňuje ctnosti rodu ženského, resp. samičího, považuje všechny lidi za stejně cenné, vzdoruje zlu pouze dobrem, ztotožňuje ctnost s láskou a v politice inklinuje k neomezené demokracii (tj. jde o maximální vyhýbání se srážkám, resp. konfliktům). Další je etika Machiavelliho a Nietzscheho. Ta zdůrazňuje ctnosti rodu mužského, resp. samčího, hlásá nerovnost mezi lidmi, uznává rizika boje, dobývání a vlády, ztotožňuje ctnost s mocí a hlásá dědičnou aristokracii (tj. jde o maximální vyhledávání srážek, resp. konfliktů). Etika Sokratova, Platonova a Aristotelova popírá univerzální aplikovatelnost jak ženských, resp. samičích tak mužských, resp. samčích ctností, rozum má podle nich rozhodnout, kdy má přijít ke slovu láska a kdy síla.

Nyní se tyto tři koncepce sexuálního chování pokusím vysvětlit na základě pojmů exaktních věd. Samec má od přírody zásadně větší energičnost než samice a samice má zásadně menší energičnost než samec. Chápeme-li energičnost jako hybnost pak samec s větší hybností je spíše schopen svou silou srazit samici a samice s menší hybností je spíše díky své slabosti sražena samcem při jejich vzájemném střetu. (toto plyne z fyzikálního zákona akce a reakce).

Avšak např. v lidské společnosti i ten nejsilnější muž může být sražen ještě silnějším jedincem, příp. jedinci (slovy přísloví: Na každou svinu se najde řezník) a naopak i ten nejsilnější muž, ať je jakkoliv zlý, má zásadně rád své děti (viz Bible, Nový zákon, Lukáš 11,13: "Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!"). Jinými slovy i ten nejhorší muž v sobě vždy spojuje výše uvedený mužský a ženský prvek. Vysvětlím-li to pojmy exaktních věd, i u muže s největší

konečnou energičností, resp. hybností na stupnici energičností, resp. hybnosti existují dva hraniční styčné body jeho vztahů, spodní hraniční bod, tj. jeho chování k osobě o něco méně energické a horní hraniční bod, tj. jeho chování k osobě o něco více energické. Např. má-li člověk energičnost 3Jouly kinetické energie, představuje jeho ženský, resp. samičí prvek energičnosti osoba o 4 a více Joulech kinetické energie, a jeho mužský, resp. samčí prvek osoba o 2 a méně Joulech kinetické energie.

Dále bych chtěl podotknout, že energičnost jedince chápu jako jeho kinetickou energii, nebo hybnost, nikoliv jako jeho potenciální (kinetickou) energii, tj. jiný druh energie jako kinetická energie přeměnitelný potenciálně na kinetickou energii (jde zde např. o tukové zásoby).

Ve zvířecích sexuálních vztazích se tak střetává dvojí směřování shora uvedený samičí, resp. ženský princip a shora uvedený samčí, resp. mužský princip. Každý jedinec přirozeně používá samičí princip chování vůči silnějším, energičtějším (dle mého názoru s větší kinetickou energií, hybností) jedincům, jako je on sám, a samčí princip chování vůči jedincům s nižší energičností, vitalitou, jako je on sám. U společensky průměrně energického jedince je tak přirozeně samčí a samičí princip chování ve vztahu k ostatním v rovnováze, u nadprůměrně energického jedince z hlediska reálné společnosti tak převažuje samčí, resp. mužský princip chování ve vztahu k ostatním jedincům, u společensky podprůměrně energického, vitálního jedince tak převažuje samičí, resp. ženský princip chování vůči ostatním jedincům.

Použití mužského, resp. samčího principu podle mne znamená dominantní (vládcovské) chování a použití ženského, resp. samičího principu submisivní (poddanské) chování vůči druhým jedincům. Mužský, resp. samčí princip chování znamená v sexuálních zvířecích vztazích dominanci vůči všem slabším, méně energickým (samčím i samičím) jedincům a ženský, resp. samičí princip chování znamená v sexuálních zvířecích vztazích submisivitu vůči všem silnějším, více energickým (samčím i samičím) jedincům.

V případě člověka, který byl Aristotelem nazván zoon politicon, tedy společenské zvíře a sv. Augustinem nazván živočich rozumný a smrtelný, lze hovořit o rozumném zvířecím sexuálním chování. Tzn. člověk koriguje (omezuje) rozumem své zvířecí (instinktivní, iracionální, pudové) touhy a chování, tzn. neusiluje o sex s každým mužským či ženským jedincem, který vůči němu používá shora uvedený ženský princip, jinými slovy, který je méně energický, nežli je on. Jedná se o rozumový (racionální) korektiv jeho zvířecího sexuálního chování, který podle mne plyne z toho, že si chce zachovat přátelství společnosti.

V současné společnosti tento racionální korektiv zásadně znamená, že rozumný (racionální) je pouze takový sex, který směřuje k plození dětí, tedy heterosexuality. Toto rozumové lidské řešení výše uvedených přírodních zvířecích sexuálních vztahů lze podle mého názoru definovat následovně:

1.) Každý muž by si měl najít přiměřeně submisivní partnerku, ženu, aby mohl vůči ní používat shora uvedený mužský, resp. samčí princip chování tedy, aby jeho sexuální vztah byl jak ze zvířecího (pudového) tak z rozumového hlediska přirozený. To platí jak o převážně dominantních tak o převážně submisivních mužích. Každá žena by si měla najít přiměřeně dominantního partnera, aby mohl vůči ní používat shora uvedený mužský, samčí princip chování tedy, aby její sexuální vztah byl jak ze zvířecího (pudového) tak z rozumového hlediska přirozený. To platí jak o převážně dominantních tak o převážně submisivních ženách. Zároveň by ženy mohly prostřednictvím mimo-partnerských společenských vztahů snižovat svou zvýšenou energii (zřejmě kinetickou energii, hybnost, napětí) z jejich více či méně častých souloží s přiměřeně dominantním mužem a muži by mohli snižovat svou zvýšenou energii (zřejmě kinetickou energii, hybnost, napětí) prostřednictvím více či méně častých souloží s touto přiměřeně submisivní ženou. Zde by mělo platit pravidlo shody rozumného a zvířecího sexuálního chování jedinců.

2.) Napětí z výše uvedeného nerozumného (úchylného) zvířecího sexuálního chování a myšlenek jedince (viz např. ad.3.) dle mého názoru nelze dobře uvolňovat sebeukájením či úchylným sexuálním stykem, protože v tomto případě dochází k nerozumnému zvířecímu sexuálnímu chování, který je v rozporu s výše uvedeným rozumem člověka. Tento rozumový rozpor duše (psychiky) člověka často neurotizuje. Jde zde o to, aby tito jedinci v těchto případech byli evolučně zdokonalovaným rozumem schopni regulovat svou kinetickou energii tak, aby byli schopni srovnat svou energičnost (hybnost, kinetickou energii, vitalitu) s druhým jedincem, příp. jedinci. V případě shodné energičnosti jde podle mne o asexuální společenský vztah. Zde u muže i ženy by tak mělo platit pravidlo přiměřeného možného rozumového omezení zvířecího pudového chování jedince

3.) Napětí v případě, jestliže dominantní žena sexuálně žije se submisivním mužem, často tato dominantní žena či submisivní muž podle mne uvolňují mimomanželským legálním (zásadně rozumným) či nelegálním (zásadně nerozumným) sexem v případě dominantní ženy s ještě dominantnějším samčím či samičím jedincem a v případě submisivního muže s ještě submisivnějším samčím či samičím jedincem.

Literatura:

- Durant, W., Příběh Filosofie, Praha, Nakladatelství PRAGMA, str. 163 (těsně pod nadpisem "3. Intelligence a morálka")

Doplnění mé reakce:

Podle mého názoru by muž měl být přiměřeně dominantnější (silnější, energičtější) než žena v jejich vztahu založeném na sexu. Je-li v manželství dominantní žena a muž submisivní (poddaný), tak manželství podle mne nemůže fungovat. Submisivní muž pak touží po ještě více submisivnějším protějšku a dominantní žena touží po ještě více dominantnějším partnerovi. Takové manželství může mít také podobu, kdy submisivní muž udělá při výplatě stojku (odevzdá všechny peníze manželce) a dominantní žena mu ještě vynadá či ho zbije. Budu-li parafrázovat jeden známý výrok, tak podle mne platí: **"Hanba mužům, kterým jejich manželka vládne."**

Reakce Miloslav Bažant

Dalibore.

Znám. Stačí vyhlédnout s okna a někdy ani to není nutné, protože je slyšet její křik a přesto toto manželství funguje. Ony ženské nevědí, co chtějí, ale vehementně to vyžadují. Největší katastrofou by bylo, kdyby byli dominantní oba. To by mohlo jít i na nože. Takto on je spokojený, i když mu ty nadávky nejsou příjemné a ona je spokojená, protože je takový, jakého si přeje a komu může nadávat dle libosti a on si z toho nic nedělá. Některé ženy už jsou takové a potřebují se vykřičet, aby byly spokojené. Zajímavé je, že tahle dáma je původním povoláním učitelka a při jejích nadávkách slyšitelných po celé ulici užívá často velmi vulgárních výrazů a slovních obrátů. Kdyby někoho však napadlo slůvkem o jejích muže zavadit, pak je zde ona aby útočník poznal, zač je toho loket. Přitom ony je jako za groš kudla a on má skoro dva metry, a kdyby jí dal jednu ránu, skončí v lepším případě v nemocnici na ARO. A tak jemu je jedno a my máme občas povyražení a naše děti se učí výrazům, které by jinde těžko hledaly, zatím co on si vezme psa a jde na procházku.

A tak. Jsi li ty dominantní, pak nedokážeš pochopit, že i takto může vypadat trvalé partnerství. Nejsi li povahou dominantní, pak hledej dominantní partnerku. Občas to nebude zcela příjemné, ale prožiješ život, ve kterém máš u někoho zastání. Protiklady se přitahují, protože se potřebují.

MB

Má odpověď:

Slávo,

kdo více křičí, ten nemusí být vždy dominantnější (energičtější, silnější). V tvém příkladě žena možná vládne, vždy však se souhlasem jejího dvoumetrového manžela. Je otázka, jestli by tebou uváděné manželství fungovalo, kdyby manželka měla dva metry a muž by byl jako za groš kudla. Jiná by totiž byla situace, kdyby silnější žena mohla vládnout nejenom se souhlasem manžela ale i proti jeho vůli, protože by manžel byl slabší než ona.

Ve šťastném manželství by dle mého názoru měl minimálně při souloži vládnout muž, žena se musí muži minimálně v daném případě podřídít, což je dáno samotnou přírodou.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Zde to není o síle, ale vlastnostech. Dominantnost není v síle a podřízenost ve slabosti.

Co se týká sexu, takové pověře, že by měl být dominantnější pouze muž, uvěřila řada nezkušených mladíků, které potom život přesvědčil, že je tomu jinak. Mnozí to však také nepochopili ani ve zralém věku. I muž, který se cítí být dominantním, většinou dělá to, co si žena přeje. Výjimkou jsou násilníci, kteří zneužívají své síly ve svůj prospěch bez ohledu na partnerku. O těch se snad bavit nebudeme. Ti jsou kapitolou sama pro sebe. Chce li muž v sexu vládnout a získat co nejvíce pro sebe, je brzy odvržen. Chce li muž dát ženě maximum z toho, co je schopný a dosáhnout toho aby byla ona šťastná, pak vítězí byť by měl hrb i proti Apolonovi. Moudrá partnerka jedná ve prospěch partnera a třeba dá najevo i svojí slabost, když ví, že to muž přijme s povděkem. Stejně je tomu i naopak a

vůbec nezáleží na síle kteréhokoliv s partnerů. Dobrý sex je když se jeden i druhý snaží dát tomu druhému maximum a na sebe nemyslí. Proč hladíš partnerku? Protože je ti to příjemné nebo proto, aby to bylo příjemné jí?

Jinak. Jsou partnerky dominy a jsou partneři otroci. Když jsou spolu, jsou šťastní oba. Jsou také hrdinové, kteří druhým líčí, jak jsou dominantní a vzhledem k druhým se dominantně i chovají. Jsou li s partnerkou dominou, jsou otroky a jsou spokojení.

Násilí do sexu nepatří, ale láska vede k tomu, že se jeden druhého snaží udělat šťastným a to i tehdy, musí-li se sám v něčem omezit.

Máš-li na mysli násilí při partnerčině prvním sexu neboť se musí překonat její strach s bolestí, pak jsi úplně vedle, ale přiznávám, že jsem téhle pověře také věřil jako paní a věřili jí i kamarádi. A tak jsem díky této pověře ztratil několik lásek.

Nečekal jsem, že dojde na takové téma ve filosofickém fóru, ale ptal ses a já odpovídám. Sex však do filosofie na rozdíl od lásky nepatří.

MB

Má odpověď:

Slávo,

budu citovat psycholožku Alici Vondrovou:

Neimponující muž je "mužem tří S-slabý, slušný, spolehlivý. Být slušný a spolehlivý je dobré, ale společně se slabostí je to vražedná kombinace ve vztahu, zvláště pak s nezralou partnerkou. Ta obětavost a spolehlivost neocenění a slabostí pohrdá. První čeho se neimponující muž dočká, je sexuální odmítání. Pro ženu je nepřitažlivý svou slabostí a manipulovatelností. A tak muž nastupuje nezadržitelnou kariéru od nešikovného sexuálního kutila, přes loudila k abstinentovi. Pak od ženy následuje další zkoušení hranic-zneužívání finanční a pracovní. Pokud i to muž vydrží a nenastaví mantinely, jsou na řadě nevěry a opuštění."

Literatura:

Vondrová, A., ŽENÁM NEIMPONUJE chlap se třemi S, Magazín Styl deníku Právo z 13.11.2007, str. 7.

Já k tomu dodávám, že slabost je vždy relativní, každý člověk, resp. muž je vůči někomu, např. určitým ženám slabý (méně energický) a vůči jiným, např. jiným ženám je silný (energičtější).

Ze shora uvedeného plyne, že by si muž měl tedy volit partnerku, resp. manželku vůči níž je silný, nikoliv slabý, slušný a spolehlivý.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Být chytrý, neznamená být slabý. Žena sílu pozná, i když si na slabého hraje a tím víc to uvítá. Jedno si pamatuj. Když žena odborně píše o mužích a líčí, co žena nechce, pak to ber s rezervou. Ženy takové ideály vyžadují, ale když se s nimi setkají pak zjistí, že právě tohle vůbec nechtěly. Píše-li muž, pak si vzpomeň na Dr. Plzáka. Ten radil všem, ale sám sobě poradit nedokázal a měl tuším čtyři manželství, která nedokázal udržet. Já mluvím ze zkušenosti a toho co mám ověřeno. Mluvit o všech variantách je nemožné, a proto řekneš-li cokoli, může ti někdo říci, že je tomu jinak. Některá žena chce, aby ji chlap ovládal, některá chce vládnout a totéž platí pro muže. Jde o to, aby se sešli ti kteří k sobě patří a pak jsou spokojeni oba. Budeš-li se řídit dle rad druhých, pak můžeš na to doplatit, protože mohou být opačného ražení než ty. Vždy vybírej dle sebe a nějaké rady druhých jen vyslechni. Jsi-li sám rád ovládaný, nehledej stejnou, protože bude spoléhat na tebe, ty na ni a nikdo neudělá nic. Jsi-li silná osobnost, pak hledej slabou, která tě bude potřebovat. Najdeš-li silnou, budete se prát o to kdo bude vládnout. Vždy dle sebe, to je důležité. Najít sebe je však to nejtěžší, protože si člověk rád lichotí a potom se zařadí jinam, než přináležej.

MB

Má odpověď:

Slávo,

vše souvisí s hormonem testosteronem. Testosteron má totiž vliv i na duševní činnost – zřejmě má svoje receptory i v mozku. Jako samčí pohlavní hormon ovlivňuje samčí prvky chování – zvyšuje ctižádost, podněcuje dravost až agresivitu.

A aby se to nepletlo, i ženy mají testosteron. Testosteron vyrábí u žen kůra nadledvinek, ovšem v množství u žen přibližně desetkrát menším než u mužů. Všechny tyto hormony mají svůj anabolický efekt, různý podle typu tkání. Protože prvotním, přírodou naprogramovaným úkolem ženy je родit děti a nikoliv podávat heroické fyzické výkony, směřuje anabolický efekt ženských hormonů především na tukovou tkáň.

(viz <http://www.kpo.cz/fyziologie/fyziologie05-3.htm>)

Jinými slovy by silnější žena musela mít vyšší hladinu testosteronu jako slabší muž, musely by u ní tudíž převažovat samčí prvky chování ve vztahu k tomuto slabšímu muži a u slabšího muže samičí prvky chování ve vztahu k této silnější ženě, což se podle mne dostává do rozporu s přirozeným sexem. Přesto by mě zajímala tvoje zkušenost, zda i takové manželství může sexuálně přirozeně fungovat.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Ujasněme si pojmy. Co vlastně považuješ za tu sílu. Ze tvých řádek vyplývá, že máš na mysli sílu fyzickou. To by bylo o něčem jiném, než jsem předpokládal. Já myslel spíše na sílu osobnosti. On může být muž silný jako Herkules a přesto s ním může žena jako drobeček mávat a stejně tomu může být i naopak. Muž jako za groš kudla může despoticky ovládat ženu, která dokáže zdvihnout žebřík. Ono to není až tolik o tělesné síle a není to až tolik o hormonech, ale spíše o vlastnostech. Tohle by mohlo platit na závodisti, ale ne v lásce. Vzpomeň si na film s Helenou Růžickovou ona amazonka a muž srágorka. Takových manželství je víc a mnohdy jsou lepší než ty ideální. A tak tě to řeknu po selsku. "Kašli na teorie. Když najdeš tu pravou, poznáš to. " Když budeš vybírat dle uznávaných norem, nemusíš najít to, co ti bude vyhovovat a nakonec utečeš za dle norem ošklivou a s ní budeš šťastný. Poslouchej své srdce a ne rady druhých.

MB

Má odpověď

Slávo,

vyšší hladina testosteronu souvisí jak s vlastnostmi člověka (zvyšuje ctižádost, podněcuje dravost až agresivitu), tak s vyšší fyzickou silou člověka (tj. tvorbou svalové hmoty) a tvorbou samčích pohlavních znaků člověka (např. v pubertě). Proto by manželka měla mít vždy nižší hladinu testosteronu než její manžel, větší síla muže zároveň dle mého názoru znamená jeho vyšší hladinu testosteronu v těle.

Zároveň bych nechtěl popřít sám sebe a myslím si, že souhlasím s tebou v tom, že i manželství by mělo být v ideálním případě založeno stejně jako celá ideální společnost na trvalé skutečné a svobodné jednohlasné dohodě, nikoliv na vládnutí a podřízenosti. To však neznamená stejný podíl obou manželů na tvorbě a obsahu této dohody, silnější manžel bude vždy mít větší podíl. Podle mne manžel-muž by měl být převážně moderátorem takovéto dohody, tedy jejím vedoucím činitelem. Použiji-li přirovnání, zajíc se musí dohodnout se lvem, nikoliv lev se zajícem. V případě nemožnosti dosáhnout dohody mezi manželi, která by měla být prvořadá a o kterou by se měli vždy snažit oba manželé, tím, že jeden nebo druhý ustoupí, má mít rozhodující slovo silnější muž.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

To tvoje přirovnání mne skutečně rozesmálo. Díky. Ten zajíc se domluví, že bude dobrovolně sežrán. To je dobré. Já bych řekl, že velkorysost patří silnějšímu.

Když jsem byl ještě děčko, měli jsme souseda. Bylo mu hodně přes osmdesát a byl to takový lidový písmák a ten říkal. "Žena musí vidět v manželovi samce a manžel v manželce samici. Potom všechno je jak má být." On měl

jedenáct dětí a tak to bral vážně. Ten se nějaké testosterony nestaral. Byl havíř a prostě žil. Vůbec nechápal, jak se mohou lidé rozvádět. Všechno řešil rázně a tak jednou přišel s práce a jeho manželka neměla hotový oběd. Vymlouvala se na to že musela koze pro trávu a tak to nestačila. Neřekl ani slovo, vzal sekeru a kozu zabil se slovy. " A od teďka bude oběd včas. Manželku však za celý život neuhodil a jak jsem slyšel, ani se s ní za celý život nepohádal. On kdo o sexu příliš mudruje, ten většinou v sexu není k ničemu. A tak to nech nám dědkům a drž se raději praxe. Kolik testosteronu máš, tolik ho máš. Chceš li jej mít víc, pak si pěstuj sexuální fantazii. Nechoď na nudistické pláže protože tam bys vše viděl a ta fantazie by zanikla na úbytě. Ta je důležitější než ty hormony. Bez té jsi nahraný.

MB

Má odpověď:

V ideální společnosti bude rozum a pud v souladu, toho lze dosáhnout evolučním zdokonalením člověka, které zároveň znamená v konečném důsledku absolutní rozumnost pudů, čili soulad všech a všeho, ke kterému dle mého názoru evoluce směřuje.

Jedinec totiž musí v zájmu souladu společnosti někdy omezit svou přirozenou (pudovou) tělesnou energičnost a někdy ji zvýšit tak, aby byla shodná, resp. stejná s jiným jedincem či jedinci, při evoluční dokonalosti bude tato změna (resp. vyrovňování) jedincovi energičnosti (kinetické energie, hybnosti, vitality) plně regulována rozumem jedince jako pudem, tj. živelná a přesto v každé situaci správná.

Zároveň podle mého názoru chtění jedince (tedy jeho vůle, resp. rozum) je rovněž objektivně dané touto fyzikální energií čili pohybem mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta.

Doplnění mé odpovědi:

Slávo,

v mém pojetí lze hovořit o rozumu jako o rozumovém pudu, který souvisí s určitou mírou evoluční dokonalosti jedince, což je zároveň v případě nedokonalého jedince příkladem rozpornosti pudů dokonce v rámci jediného živého organismu.

Rozumový pud znamená, že i rozum je jedním z pudů, který se proto vyvíjí živelně a člověk jej nemůže ovládnout, nýbrž rozum ovládá člověka.

Ještě bych chtěl poukázat na rozdíl slov rozumné (čili správné) a rozumové (čili správné nebo chybné, avšak rozumem regulované) jednání.

(viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=678)

Má odpověď:

Jsem katolík, ale uznávám evoluční teorii, podle které existovaly v prvohorách z živých tvorů pouze živé buňky. Jak víme tyto živé buňky se až na pohlavní buňky, které zřejmě v prvohorách neexistovaly, množí dělením. To znamená, že se tato buňka rozdělí a z každé buněčné organely vzniknou dvě organely dvou nových buněk, např. z jádra buňky vzniknou dvě nová buněčná jádra apod.

Tyto buňky byly tudíž hermafroditní čili oboupohlavní, bylo v nich předurčeno jak budoucí mužské, tak i ženské pohlaví. S evolučním vývojem se dle současné evoluční teorie vyvinuly z těchto buněk pozdější samčí, samičí jedinci, kteří pak byli heterosexuální, homosexuální, popř. transsexuální či pedofilní. Výše uvedené sexuální úchylny jsou tak dle mého názoru evolučním pozůstatkem výše uvedených oboupohlavních buněk.

Lidově řečeno to, že dnes člověku není jasné, jakou má sexuální orientaci, je důsledkem toho, že jeho evoluční předchůdci byly oboupohlavní buňky. Postupem evoluce, tj. vývoje se z těchto obou pohlavních buněk utvářeli samčí a samičí jedinci, kteří zřejmě byli zpočátku více bisexuální než heterosexuální. K dnešním 4% homosexuálů ve společnosti tak zřejmě v průběhu vývoje musela vést cesta od 100% bisexuálních živých buněk v prvohorách, po 99%, 98%, 97%, 96% bisexuálních živé tvory atd. až po 4% homosexuálních jedinců v dnešní lidské společnosti.

Lze uzavřít tedy, že homosexualita je dle mého názoru dějinným pozůstatkem (reliktem) evolučního vývoje

života na Zemi. Říká, že když příroda někde ubere např. v evoluční zpozdilosti jedince v jeho homosexualitě tak jinde zase živému tvorovi přidá, např. v jeho evoluční předvyvinutosti v citlivosti k ostatním živým tvorům, v jeho rozumu, či učeníivosti či snaze něco v životě dosáhnout. Z toho tedy plyne můj vztah k sexuálním úchylnkám, jestliže je homosexuální člověk v něčem pozadu, v jiných vlastnostech může být daleko přede mnou.

Z výše uvedeného plyne, že sexuální úchylnky jsou podle mne důsledkem evoluční nedokonalosti člověka a jiných živých tvorů. Abychom je odstranili je tudíž nutno urychlit evoluci, tedy vývoj u tohoto živého tvora. Dle určitého názorového proudu vědců-evolucionistů se vyvinul člověk z opice a odlišil od ostatních opic nikoliv, protože by byl nějak lepší, ale protože jedl to, co jedl. Správnou stravou člověka trpícího nějakou sexuální úchylnkou je tak teoreticky možno urychlit evoluci u jakéhokoliv živého tvora.

Podle mého názoru touto správnou stravou, urychlující evoluci sexuálně úchylného člověka a zbavující ho tak jeho sexuální úchylnky jako evolučního pozůstatku prvohorních oboupohlavních buněk množících se pouze dělením, je jedení ze všech živých tvorů pouze rostlinných plodů a rostlinných semen. Jde o neověřenou vědeckou teorii, kterou je třeba v praxi teprve ověřit.

Když se mne zeptáte, proč jsem zveřejnil touto šíleně odvážnou vědeckou teorii, odpovím Vám, když mohu zachránit život jediného živého tvora na této planetě, učiním tak.

Není vůbec jisté, zda jedením rostlinných plodů a rostlinných semen spolu s přípustným množstvím minerálů, např. soli a vody se stane z homosexuála heterosexuál níže uvedeným urychlením opožděné evoluce, což je pouze má nepotvrzená exaktní teorie. Je však zcela jisté, že se zachrání mnoho životů živočichů a rostlin, hub (jedení rostlinných plodů a rostlinných semen je totiž přirozeným způsobem rozmnožování těchto živých organismů, přičemž nedochází k jejich usmrcení), kteří by byli jinak zabiti a snědzeni, a tak přispějeme k laskavějšímu světu, ve kterém všichni žijeme. Tento laskavější a milosrdnější svět by měl být cílem jak pro heterosexuály, kterým z Vašeho pohledu zdánlivě nic nechybí, tak i pro homosexuály, kteří jsou spolu s těmito živočichy a rostlinami či houbami sice méně avšak také v dějinách terčem neustálých útoků a zabíjení ze strany silnější části společnosti.

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

[quote]Post of Dalibor Grůza

Můj názor na antikoncepci a předmanželský sex

Můj názor na antikoncepci a předmanželský sex vychází z mých dvou etických pravidel, tedy:

1.) nikdy nezabít žádného živého tvora, zejména člověka (ani sám sebe) a
2.) člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítil bolest.

Z tohoto pohledu předmanželský nechráněný sex představuje velké riziko pro život člověka vzhledem k dnešním pohlavním chorobám. A chráněný sex, resp. různé druhy antikoncepce způsobují zásadně zbytečnou, příp. předčasnou smrt pohlavních buněk, což podle mne představuje rozpor s výše uvedeným pravidlem č. 2.).

Rovněž pohlavní buňky jsou živí tvorové, mají nárok na život a přirozenou smrt. Jsou jedněmi z živých buněk člověka, které se plně obětují člověku, aby mohl žít. Slovy Bible, resp. Nového zákona jsou pro člověka milosrdným Samařanem (Lukáš 10:29-37), který po celý život člověka živí a sytí, jsou tedy jeho bližními.

Důsledek mých dvou pravidel lze shrnout jako láska ke všem živým tvorům, což je opět v souladu s Novým zákonem, protože láska podle něj je jediným platným zákonem.

Zároveň důsledek shora uvedeného pojetí chráněného sexu, resp. antikoncepce a nechráněného předmanželského sexu je shodný s katolickým pojetím, které zásadně (zřejmě vyjma krajní nouze) prosazuje pouze nechráněný (resp. bez antikoncepce) manželský sex.

Ideální chování jedince z hlediska výše uvedených etických pravidel č.1.) a č.2.), nezabíjí pohlavní buňky, které umírají přirozenou smrtí pohlavních buněk. To znamená:

- nechráněný sex (tj. bez antikoncepce či kondomu), který je zásadně možný z důvodu nebezpečí pohlavních chorob pouze při dokonalé věrnosti obou partnerů (otěhotnění je tak plánováno na základě plodných a neplodných dnů menstruačního cyklu), a nebo
- noční poluci.

Dále bych se chtěl věnovat případu krajní nouze:

- kdy jde užít chráněný sex (např. různé druhy antikoncepce či kondom) nebo

- masturbovat,

tedy se chovat v rozporu s výše uvedeným pravidlem č.2.), tedy zabít pohlavní buňky před jejich přirozenou smrtí. Je tomu tak tehdy nejsme-li již schopni vydržet psychický či fyzický tlak, který na nás vyvíjí naše tělo, případně prostřednictvím našeho okolí. Dochází tak k obětování pohlavních buněk za účelem záchrany jiných buněk našeho těla (např. mozkových buněk) a tím i našeho psychického zdraví, resp. našeho života.

u) Automat jako člověk nebo jako Bůh

Má reakce:

Člověku umožňuje vidět celou skutečnost její dvojí model, resp. obraz, a to rozumový model, který představuje pojmový obraz skutečnosti v mozku člověka, a citový model, který představuje tlaky skutečnosti v mozku člověka. Vidící automat by musel mít oba tyto modely, resp. obrazy skutečnosti jako člověk, nebo dokonalý rozum, který by musel umět spočítat rovnice o proměnných rovných nekonečnu (zřejmě 1 a 0 ve strojovém programovacím jazyku) nebo dokonalý cit, který by zachytil každý bod časoprostoru. Výše uvedený dokonalý cit a dokonalý rozum je vlastní podle mne pouze Bohu, pokud existuje. Viz <http://aktualne.centrum.cz/veda/clanek.phtml?id=524068>

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Automat nikdy nebude jako člověk a dokonce ani jako zvíře. Aby takový mohl být, musel by získat bolest a příjemno. Jinak totiž nemůže dojít k samostatnému myšlení. Kdyby se vědě podařilo uskutečnit vjem bolesti, a v okamžiku mizení bolesti, aby cítil příjemno, začne samostatně myslet, ale ztratí vše, co je na něm cenné, čili spolehlivost a přesnost. Pokud by mohlo dojít k propojení smyslových informací slovem do jednotné sítě, počítač by získal duši a uvědomoval by si logiku vlastní existence. To však mám takový dojem, nejde splnit, a kdyby to šlo, pak vznikne pouze napodobenina člověka, navíc mnohem nedokonalejší, než je člověk sám. Tím nejlepším je dle mého názoru symbioza člověka a počítače, přičemž spolehlivost a přesnost je přednost, které využívání je pro člověka nanejvýš výhodné.

MB

v) Můj Bůh je soulad všech a všeho

Máme zde velikonoce, a proto bych rád pojmenoval svého Boha:

Mým Bohem je soulad všech a všeho, nebo-li skutečná a svobodná dohoda všech živých organismů, resp. tvorů o všem živém i neživém. Pouze tomuto Bohu se cítím povinován poslušností.

Tento můj Bůh má mnoho společného s křesťanským Bohem, s hinduistickým i buddhistickým Bohem, s Bohem konfucianistů, zároveň má řadu shodných rysů s Bohem muslimů a židů. Tento můj Bůh je v rozporu s nenávistí, hanobením ras, národů či přesvědčení, diskriminací na základě jakýchkoliv daností živých tvorů, se svévolným usmrcováním jakýchkoliv živých tvorů, a to i v případě, že je toto nesouladné jednání prosazováno jakýmkoliv shora uvedeným náboženstvím či jinou skupinou, i když i s těmito nesouladnými skupinami je třeba se v ideálním případě skutečně a svobodně dohodnout.

Doplnění mé odpovědi:

Je-li Bůh dokonale dobrý, jak potom odůvodnit zlo ve světě. Podle mne Bůh miluje hru (člověka stvořil ke svému obrazu, aby ho mohl sledovat jako hru v divadle, o které dopředu nevíme, jak dopadne a jejíž výsledek nejsme schopni dopředu ovlivnit). Bůh je však všemocný a vševědoucí, např. jako divák výše uvedeného divadla nebo jako hráč karet vždy dopředu ví, jak daná hra dopadne, protože vidí všechny karty všech hráčů, resp. do mozku všech herců a může jako všemohoucí Bytost tuto hru vždy ovlivnit, aby proběhla, jak si přeje. Pak však nemůže hrát žádnou hru, protože by dopředu znal a mohl ovlivnit její výsledek. Protože je však všemocný a miluje hru, může rovněž na určitou dobu omezit své schopnosti na úroveň obyčejného hráče, obrazně řečeno může na chvíli zavřít oči své všemocnosti a vševědoucnosti a užívat si hry jako obyčejný člověk, zvíře či jiný živý organismus. Jakmile je hra příliš nebezpečná vždy může otevřít tyto oči vševědoucnosti a všemocnosti a zasáhnout do hry jako deus ex machina v starověkých řeckých dramatech a přimět dějiny vrátit

se na cestu (evoluci) k souladu všech a všeho.

w) Má politická ekonomie

Na všechny živé tvory a jejich společnost je dle mého názoru nutno nahlížet jako na energetické spotřebiče, jehož příkladem je např. spalovací motor automobilu. Z tohoto pohledu je třeba u člověka a jeho společnosti rozlišovat jejich výkon $P=W/t$, tedy jimi vykonanou práci za jednotku času, jehož jednotkou je Joule, jejich účinnost $U=P'/P$, kde P' je výkon a P příkon, jejíž jednotkou je Watt, a jejich škodlivost a užitečnost, tedy škodlivý výkon zbytečných srážek na jednotku jejich celkového výkonu a užitečnost jako jejich ostatní výkon.

Z tohoto pohledu je možno říci, že v případě lidské společnosti, kde jednotlivé lidi chápeme jako součástky shora uvedeného energetického spotřebiče, resp. spalovacího motoru, z evolučního hlediska lze hovořit o dvou základních krajních stupních této společnosti: 1.) o diktatorní společnosti založené na diktátu nejsilnější společenské skupiny, tedy absolutní nesvobodě a 2.) o smluvní společnosti založené na svobodné a skutečné dohodě všech jejích členů o všech jejích otázkách, tedy absolutní svobodě. Reálná společnost je pak vždy určitým kompromisem mezi shora uvedenými extrémy.

S mírou zvětšující se svobody průměrného člověka v rámci určitého stupně evoluce společnosti roste i jeho výkon, avšak jestliže jde o člověka s vysokou mírou zbytečně konfliktního (srážlivého) výkonu na jednotku tohoto jeho celkového výkonu, roste rovněž konfliktnost této společnosti. Jinými slovy tato společnost se vyznačuje vyšší mírou práce, ekonomického produktu avšak i zločinnosti jejích členů.

Proto je možné zvětšovat míru smluvní svobody společnosti a výkonu jejích členů (v konečném důsledku jde o řešení všech otázek společnosti pouze na základě svobodné a skutečné dohody všech jejích touto otázkou dotčených členů) pouze s poklesem zbytečně konfliktního výkonu jejího průměrného člena na jednotku jeho celkového výkonu.

Toto zvětšování celkového výkonu určité lidské společnosti s poklesem míry zbytečně konfliktního výkonu na jednotku tohoto celkového výkonu členů této lidské společnosti je zajištěno buď nevědomky evolučně, kde složitější vynálezy založené na dokonalším poznání přírodních zákonů jsou možné pouze při zvětšení kooperace (resp. organizovanosti, nekonfliktnosti) členů lidské společnosti, nebo je řízeno vědomě, Bohem či jinak, kteří zajišťují, aby člověka napadly objevné myšlenky pouze s poklesem míry jeho zbytečně konfliktního výkonu (resp. s růstem míry organizovanosti) na jednotku celkového výkonu průměrného člověka určitého dějinného stupně společnosti.

Budu-li mluvit jmenovitě pak: Od starověku, středověku, až po novověk dochází k zvýšení míry svobody společnosti, kdy ustupuje diktatura ve prospěch svobodné a skutečné dohody jejích dotčených členů o všech otázkách této společnosti. V dřívějších dobách, kdy lidstvo se vyznačovalo větší mírou konfliktního výkonu na jednotku celkového výkonu všech jeho členů, převažovala nutnost diktatury nad svobodou, protože zvětšující se výkon členů určité společnosti spojený s větší mírou jejich svobody byl automaticky provázen rovněž vyšší mírou jejich konfliktnosti, resp. množstvím válek a jejich zločinnosti. Tato míra konfliktního výkonu všech členů společnosti k jejich celkovému výkonu se evolučně zdokonaluje, resp. zmenšuje, což je zajištěno zkušeností člověka z proběhlých konfliktů, neboli neviditelnou rukou (dá se říci trhu ve všech oblastech lidské činnosti) postupně sladujícího chod tohoto zprvu velmi nedokonale (vysoce ztrátově) fungujícího energetického spotřebiče, resp. spalovacího motoru, tvořeného všemi lidmi, resp. živými tvory. Proto v současnosti je míra diktatury v demokratické společnosti omezena pouze na zákon přijímaný většinou členů společnosti s akcentem na nedotknutelnost a rozšiřující se privátní sféru členů této demokratické společnosti, tedy jde o rozšiřující se sféru života založeného pouze na svobodné a skutečné dohodě členů této demokratické společnosti oproti diktatuře společnosti.

Obecnou češtinou lze na základě shora uvedených fyzikálních definic říci, že:

1) Čím je ve společnosti menší celková zločinnost, tím může být její politické zřízení svobodnější, a tím je větší roční hospodářský přírůstek (ekonomický produkt) této společnosti.

2) Čím je ve společnosti větší celková zločinnost, tím je její politické zřízení nesvobodnější (diktátorstější), aby omezilo tuto její zločinnost a zajistilo její bezpečnost, a tím je z dlouhodobého hlediska menší roční hospodářský přírůstek (ekonomický produkt) této společnosti.

3.) Celková zločinnost ve společnosti je pak podle mne dána buď evoluční (vývojovou) nedokonalostí mozků

členů této společnosti (podle mne s rostoucí zkušeností člověka klesá jeho zločinnost, roste jeho svoboda a roční ekonomický produkt od pravěku, přes středověk až do novověku) nebo sociálními otřesy, které způsobují náhlý pokles životní úrovně (resp. ročního ekonomického produktu) této společnosti např. v důsledku války, přírodní katastrofy (viz nacismus a komunismus, či válka gangů v zatopeném New Orleansu).

Příkladem aplikace mé politické ekonomie je můj příspěvek do diskuse na:

<http://www.novinky.cz/diskuse?id=134886&articleId=clanek/136005-srbsko-navrhlo-rozdelit-kosovo-na-albanske-a-srbske.html§ionId=742> .

Jde zde o článek na téma: Srbsko navrhlo rozdělit svou bývalou provincii Kosovo podél etnických hranic mezi většinové Albánce a menšinové Srby. Návrh byl předložen OSN, uvedla v pondělí srbská média. Kosovo se od Srbska odtrhlo minulý měsíc.

Podle mne je třeba vždy v politice zohlednit hledisko poklesu zločinnosti určité společnosti. S poklesem zločinnosti ve společnosti Srbů a Albánců v Kosovu souvisí růst svobody a ekonomiky v Kosovu, a to jak u Srbů, tak i u Albánců. Pokles zločinnosti v Kosovu zajistí podle mne pouze jeho rozdělení na Albánskou a Srbskou část s tím, že dojde k výměně obyvatelstva na základě dohody konkrétních Srbů v albánské a Albánců v srbské části Kosova, jejímž garantem bude OSN.

Dalšími příklady aplikace mé politické ekonomie může být náhled na situaci v Izraeli:

V Izraeli je nutný pokles zločinnosti ze strany Palestinců i Izraelců, Palestinci musí v budoucnu uznat židovský stát, vytvořit vlastní stát, zavést demokracii, posílit svobodu a pozvednout svoji ekonomiku, s čímž rovněž souvisí pokles jejich útoků (zločinnosti) vůči židovskému státu. Zločinnost ze strany Palestinců je dle mého názoru způsobena zaostalostí jejich převážně rodové a kmenové společnosti oproti izraelské společnosti a výše uvedené zdokonalení je věcí vývoje, resp. evoluce. Překonat zaostalost je možno podle mne pouze zkušeností Palestinců z jejich konfliktů s Izraelem. Na druhé straně Izraelci při potlačování zločinnosti ze strany Palestinců jako mocnější a rozvinutější stát nesmí používat pouze represivní ale i preventivní prostředky (jako podporu vzdělání, kultury, sportu, sociálních programů, podnikání Palestinců). Při výlučném používání represe ze strany Izraelců vůči Palestincům bez používání prevence se jedná rovněž o zločinné jednání ze strany Izraelců.

Reakce Miloslav Bažant:

Dalibore.

Z toho co jsi napsal, usuzuji, že jsi silně přepracovaný a začínáš ztrácet kontrolu nad svým myšlením. Víím, že se na mne pro ta slova budeš zlobit, ale nemyslím to zle. Jsi vzdělaný člověk a při tvém povolání právníka a vytížení není čemu se divit. Dle mého názoru by ses měl obrátit na lékaře, pokud nechceš skončit nedobře. Nebo alespoň vysadit z práce na nějaký čas a dát si dovolenou kdesi v klidném prostředí. Vidím zde začal jasné symptomy a víím, že bys nemusel dobře skončit. Zdraví je přednější než cokoliv jiného a je-li ohroženo, pak by ses neměl příliš rozmýšlet.

K tomu, co jsi napsal, se vyjadřovat nebudu. Snad jen tohle. "Člověk není stroj a mimo výkon má i jiné stránky svého bytí, třeba schopnost lásky empatie a podobně. Tyto hodnoty mají někdy mnohem vyšší hodnotu než jakýsi výkon, dle kterého bys chtěl lidi klasifikovat.

MB

Má odpověď:

Slávo,

díky za tvůj názor, ale pokládám ho za vědecky neexaktní, empatie je podle mne rovněž záležitost fyzikálně energetická, platí o ní rovněž zákony fyzikální mechaniky a dynamiky mikrosvěta a makrosvěta.

Stream:

Můžu se zeptat, kolik Wattů jste např. dnes v práci vyprodukoval a případně, jak jste k danému výsledku došel?

Má odpověď:

Jde zde o materialistický pohled (podle mého názoru jde zároveň v současnosti o pohled odpovídající současné úrovni exaktní vědy), který předpokládá, že všechny jevy v našem světě jsou v konečném důsledku fyzikální jevy, ať jde o živé organismy nebo neživou hmotu, o kterých platí fyzikální zákony mikrosvěta a makrosvěta. Tedy, že vlastnosti celku jsou plně dány vlastností jeho částí.

Opakem je pohled idealistický, který předpokládá, že se složitostí organismu daného jevu v našem světě, zejména v případě živých organismů, k němu přistupují další kvality (psychika apod.), které nelze popsat čistě na základě fyzikálních zákonů, které platí o pohybu neživé hmoty.

Proto o své filosofii hovořím jako o fyzikální, resp. exaktní filosofii, která považuje za nejjistější myšlenky v tomto světě myšlenky, resp. poznatky, které nám dodává současná exaktní věda (na rozdíl od jiných filosofických systémů, které např. buď vše zpochybňují, nebo vycházejí z hodně spekulativních axiomů, tj. předpokládaných pravd jako: "Myslím, tedy jsem apod."). Se změnou těchto poznatků exaktní vědy by došlo rovněž ke změně mé filosofie.

Mou filosofii lze pojmout jako materialistický idealismus, tedy viditelné neviditelné. Jinými slovy vycházím z poznatků exaktní vědy, jmenovitě Speciální teorie relativity o bodech časoprostoru jako neviditelných částicích o nulové hmotnosti, které zřejmě nikdy neuvidíme, avšak můžeme si je velice určitě představit. Mé spekulace o neviditelné tak buď přímo vychází z poznatků exaktní vědy (viditelná) nebo spočívají bezprostředně na jejích základech.

Pozn:

Jednotlivé body časoprostoru nazýváme události a matematicky s nimi zacházíme jako se čtyřvektory. Dráhy bodových částic v prostoročasu pak nazýváme světočáry. Vícerozměrný objekt vykresluje v časoprostoru tzv. světlopluch. Viz: <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Casoprostor>

x) Svět světla

Otázka rajis:

Jak byste si vyložili tento Platónův mýtus, copak se nám snaží tento filosof ukázat? Jedná se o takřka elementární filosofický text, zajímá mě, nakolik se ostatní budou slučovat či rozcházet v jeho výkladu/interpretaci.

Nyní stručně k „příběhu“ tohoto smyšleného Platónova mýtu.

Podobenství o jeskyni:

„Skupinka lidí žije v jeskyni, jež má jediný východ vedoucí vzhůru. Tam žijí už od narození a jsou připoutáni takovým způsobem, že se mohou dívat jen před sebe. Za jejich zády je malá zídka, kde hoří oheň. Nad tou zídkou střídavě vystupují různé věci a figury. Spoutaní lidé vidí jenom stíny těch věcí a figur. Tyto stíny berou jako něco jsoucího, skutečného. Dokonce mezi sebou soutěží – snaží se odhadovat pořadí, v němž se stíny objevují. Jeden z vězňů je zbaven pout. Je donucen vstát a někdo ho vyvede pryč z jeskyně. Světlo ho oslepuje, postupně si však zvyká. Dochází k poznání, že Slunce je původem vší jasnosti, i toho co viděl v jeskyni. Své poznání chce ukázat i ostatním spoluvězňům a vrací se zpět do jeskyně. V jeskyni nevidí nic, protože oči přivykli světlu. Lidé v jeskyni se mu vysmějí. Nejenže není schopný s nimi soutěžit v rozpoznávání stínů, ale nemá ani žádné důkazy. Kdyby se ostatní pokusil osvobodit, možná by ho snad i zabili.“

Má odpověď:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Rajisi dobře budu trochu spekulovat:

Pohyb vztažné soustavy o nižší rychlosti než rychlost světla, tj. našeho tmavého Vesmíru a světla, resp. elektromagnetického záření (dále též světlo) je relativní. Vždy záleží na tom, zda pozorovatel stojí v našem tmavém Vesmíru nebo je součástí světla, resp. elektromagnetického vlnění. Z hlediska pozorovatele, který by případně byl součástí světla, tak představuje světlo tmavý Vesmír a absolutní vakuum našeho Vesmíru světlo, resp. elektromagnetické vlnění, naše hmota představuje z hlediska světla vlnění o nižší rychlosti jak rychlost světla a naše vlnění o rychlosti nižší než rychlost světla představuje z hlediska světla hmotu. Mohlo by tak jít o dva paralelní světy, tj. svět světla, resp. elektromagnetického vlnění a náš tmavý Vesmír, oba světy se vyznačují značnou hodnotou energie a

nenulovou (relativistickou) hmotností, tudíž by v obou těchto světech mohly být určité druhy civilizace, např. naše civilizace a mimozemská civilizace. (viz bod 13 kapitoly [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#))

Rajisi,

svět světla by mohl navazovat na starodávne představy Boha jako slunce (viz bohové starověkého Egypta Re a Achnaton, aztécký bůh slunce apod.), židovskou představu nezobrazitelného Boha a představu Andělů, kteří dle Starého zákona nic nejedli ani nepili (např. Rafael), a představu Nového zákona o Ježíši Kristu jako světlu, který vystoupil na nebesa po svém vzkříšení, apod.

(Viz např.: <http://revue.theofil.cz/revue-clanek.php?clanek=88>)

Prvním stvořitelským činem Boha však bylo světlo: „VAJOMER ELOHIM JEHI OR VAJEHI OR. VAJAAR ELOHIM ET HAOR KI TOV VAJAVDEL ELOHIM BEJN HAOR UBEJN HACHOŠEK. A řekl Bůh: Budiž světlo. A bylo světlo. A Bůh viděl, že světlo bylo dobré. I rozdělil Bůh mezi světlem a mezi tmou." (Genesis 1, 3-4)

„A bylo světlo. Ani nebe ani Země ještě nebyly stvořeny. Omylem by byly všechny pokusy dogmatické teologie vysvětlovat světlo jako Syna Božího, věčné světlo. Text mluví o stvořeném světlu. V tomto majestátu se Bůh zjevuje celému svému stvoření. Je to známka Jeho vítězství nad chaosem. Moc temnoty je zlomena a Bůh trůní ve svém světelném oděvu nad Vesmírem jako král."(6)

JEHI OR - BUDIŽ SVĚTLO. Na počátku učinil Bůh světlo. Světlo jako energii, světlo jako protiklad temnoty. Základní kniha pro pochopení židovské mystiky, kabaly, k tomu říká: „Jedná se o prvotní světlo, které Bůh učinil. Je to světlo pro naše oči. Toto světlo Bůh ukázal Adamovi a na základě tohoto světla mohl vidět z jednoho konce světa na druhý. Toto světlo ukázal Bůh Davidovi a on, když jej uchopil, zpíval svou chválu a řekl: Jak velká je Tvá dobrota, kterou jsi učinil pro ty, kteří se Tě bojí.“ (Žalm 31,20) To je světlo, ve kterém Bůh zjevil Mojžíšovi Zemi Izrael od Gileadu až po Dan.

Když však Bůh viděl tři po sobě jdoucí hříšné generace, pokolení Enocha, pokolení potopy a pokolení, které stavělo babylonskou věž, Bůh odebral toto světlo člověku. Pak jej dal Mojžíšovi v době, kdy jej ukrývala jeho matka, po tři měsíce po jeho narození. Když však Mojžíš předstoupil před faraóna, odňal mu toto světlo a vrátil mu ho až na Sinaji, aby dostal tóru. Pak ho Mojžíš měl stále až do skončení svého života, a proto se nemohl přiblížit k Izraelitům, aniž by neměl závoj na tváři. (Exodus 34,33).

„Budiž světlo, a bylo světlo.“ (Genesis 1,3) Slůvko vajehi - a budiž - se týká tohoto a budoucího světa. Rabi Izák řekl: „Při stvoření Bůh zahrnul svět tímto světlem od jednoho konce světa ke druhému, ale potom jej odňal, aby ho odebral hříšníkům, a je připraveno pouze pro spravedlivé, jak se píše: „Světlo zazáří spravedlivému.“ (Žalm 97,11); potom svět bude v harmonii a všechno bude sjednoceno v jediný celek. Ale dokud nepříjde budoucí svět, toto světlo je odstraněno a skryto. Toto světlo se vynořilo z temnoty, která byla vytesána z částí Nejtajnějšího; a podobně ze světla, které bylo skryto, byla nějakou tajnou cestou vytesána temnota, z nižšího světa. Tato nižší temnota se nazývá nocí kvůli verši „a temnotu pak nazval nocí“ (Genesis 1,5)."(7)

Světlo je něco, po čem všichni bezvýhradně toužíme. Kniha Zohar nás poučuje, že pravé světlo ukryl Bůh jenom pro spravedlivé. Uzří je až v budoucím věku. Už malé děti se učí ve školách, že světlo je nutnou podmínkou lidského života. Světlem se nemyslí například záře slunce nebo měsíce, ale vnitřní světlo, které ozařuje naši duši. V tomto smyslu můžeme chápat slova proroka Izajáše o tom, že „lid, který chodil ve tmě, uvidí veliké světlo. Haam haholchim bechošech rau or gadol." (Izajáš 9,2)(8)

y) Proč Bůh dopustí zlo ve světě

Každý z nás se jistě již ptal, proč Bůh dopustí zlo ve světě. Podle křesťanské a židovské teologie **stvořil** Bůh svět z **ničeho** (viz druhý verš z Bible První knihy Mojžíšovy - Genesis 1:2: “Země byla pustá a prázdná a ...“), podle mé Filosofie rovnováhy se tak stalo **urychlením absolutního vakua čili ničeho na hmotu a elektromagnetické vlnění, např. světlo srážkou absolutního vakua s tímto vlněním.** Podle mé Filosofie rovnováhy pak absolutní vakuum a elektromagnetické vlnění tvoří okolí našeho Vesmíru. Avšak ani pro Boha, resp. z evolučního hlediska, díváme-li se na věc materialisticky, zřejmě **není jednoduché vytvořit z ničeho něco, a to dokonalé a zároveň svobodné něco (tj. bez ničemných pevných mozkových vazeb, resp. zlovyků jako trestu za zabíjení živých tvorů), které by se vyznačovalo téměř dokonalým souladem všech a všeho, tedy podle mé Filosofie rovnováhy vzájemnou láskou všech živých tvorů (lidí, živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií, virů apod.), jejich přátelstvím na život a na smrt.** Složka živých tvorů tvořená absolutním vakuem, resp. z ničeho strhává živé tvory do neustálého

vzájemného ničení se, tedy směřuje zpátky na počátek k oddělení absolutního vakua a elektromagnetického vlnění, např. světla.

Jak má tedy postupovat člověk, který se snaží dosáhnout pro všechny živé tvory souladu všech a všeho? Podle mne stejně jako postupuje Bůh, resp. evoluce v neustálém procesu stvoření dokonalého něčeho z něčeho, jak jsem popsal výše. Není totiž v silách jediného člověka změnit okamžitě svět a docílit toho, čeho se nepodařilo docílit Bohu ani evoluci za milióny let, tedy světa bez konfliktů, světa smíření a obecného bratrství, mesiánského míru, o kterém mluvil již Izaiáš: „Kráva se bude popásat s medvědicí, kojenec si bude hrát nad děrou zmije.“ (Iz 11,7nn) Je třeba jít neustále osobním příkladem v lásce ke všem živým tvorům a ostatní zkoušet poskytnutím stále větších svých osobních prostředků podle toho, jak prokázali, že v neustálém střetu ničení a tvoření jsou schopni stále větší lásky ke všem živým tvorům, čemuž se také říká evoluce či neustávající Boží stvoření. **Pro člověka to znamená stále lépe se chovat podle dvou pravidel: 1) člověk nesmí nikdy zabít žádného živého tvora, zejména člověka a 2) člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest, tzn. 3.) v současnosti jíst ze všech živých tvorů pouze rostlinná semena a rostlinné plody vyjma krajní nouze tj. zejména vážných zdravotních problémů.**

Chybou by bylo oddělit se od světa, který je ničemný, což neudělal ani možný Bůh zástupců, Hospodin, který byl dle mé Filosofie rovnováhy obklopen ničím čili absolutním vakuem a snaží se ho přeměnit v dokonalé společenství vzájemně se milujících všech živých tvorů, tedy jako dokonalý Hospodář svěcené živé tvory evolučně zdokonalit na svou úroveň. Proto není možné nutit násilím ostatní živé tvory, aby se začali navzájem všichni milovat, a je nutné mít, tak říkajíc, Boží, resp. evoluční trpělivost se vším zlem a **kopírovat tuto evoluci neustálým osobním příkladem svého jakéhokoli přesvědčení v každé životní situaci a neustálým zkoušením nabízení svých stále větších prostředků ostatním podle míry jejich opravdového sdílení tohoto přesvědčení, čímž se také prokáže životaschopnost a soulad tohoto přesvědčení se skutečností.**

Doplnění mé odpovědi:

Jaké jsou důvody fanatismu

quoted:
Post of Dalibor Grůza

Podle mne s růstem počtu lidí na Zemi dochází k poklesu počtu konfliktů mezi jednotlivými lidmi, kteří se spojují do velkých skupin (národů, mezinárodních společenství apod.), aby byli schopni uspokojit potřeby těchto velkých skupin. Růst mezilidských společenství spojený s délkou práce zapříčinil vědecký pokrok, kdy spolu již nebojují jednotlivci oštěpy ale velké skupiny např. národy, náboženské skupiny apod. velmi účinnými zbraněmi.

Příčinou toho, že spolu bojují různé národy či náboženství, že jsou jejich členové štváni proti sobě, že se stávají fanatiky, je podle mne jejich špatné svědomí. Svět podle mne ovládají živé buňky a jiné mikroorganismy, které tvoří všechny živé tvory i člověka, např. jediné mozkové buňky, neurony určují jaké myšlenky člověka napadnou a jaká myšlenka v jeho mozku převládne a co člověk poté udělá, tedy jeho vůli. Podle mne lidská svoboda má objektivní povahu, lidské chování je plně předurčeno chováním živých buněk tvořících jeho tělo a především neurony jeho mozku. Protože člověk svou činností i nadále způsobuje ve velkém smrt těchto živých buněk a jiných mikroorganismů např. jako potravy, které svým způsobem zřejmě cítí bolest ze své smrti a v důsledku toho i nenávisť vůči svým usmrcovatelům, kterým se tyto mikroorganismy společně se svými blízkými mikroorganismy za svou smrt mstí v podobě konfliktů živých tvorů a lidí, tak lze říci, že **náboženský aj. fanatismus vzniká podle mne ze špatného svědomí ze smrti těchto mikroorganismů. Jinými slovy usmrcené mikroorganismy (např. jako potrava) a jejich blízké mikroorganismy ze msty brání souladu všech a všeho a štvou lidi, v dnešní době již nikoliv jednotlivce ale velké např. náboženské, národní apod. skupiny lidí, proti sobě tak, že se stávají fanatiky.**

Podle mne **důvodem fanatismu je špatné svědomí fanatiků, kteří se snaží náboženskými rituály umlčet toto špatné svědomí**, což není trvale možné a může se snadno vymknout kontrole a vést k násilí, náboženské aj. nesnášenlivosti apod. Náboženské aj. fanatiky trápí alespoň jejich špatné svědomí. **Oportunisté si toto špatné svědomí nepřipouští vůbec**, což rovněž není trvale možné. **Špatné svědomí pochází z tohoto světa plného zvěle, násilí a zabíjení.**

Fanatik ať náboženský nebo jiný umlčuje špatné svědomí ze zabíjení živých tvorů tím, že si chybně zamění slova vědět a slova věřit. Myslí si, že ví (odvozeno od slova vidí) ale přitom jenom věří, ale neví jistě. **Věřící fanatik, který si myslí, že ví, může nenávidět, popř. zabíjet ostatní, kteří nevěří v totožnou ideologii, protože se v případě této ideologie podle něj jedná o vědomost nikoliv pouhou víru. V tom, že ví nikoliv pouze věří, se pak v případě své ideologie utvrzuje různými rituály, ať již to jsou nekonečné náboženské obřady v případě náboženství, prvomájové aj. průvody v případě marxismu nebo pochody s pochodněmi v případě fašistů apod.**

Např. dnešní **fanatická náboženství využívají toho, že v psychice každého člověka je zakódována má jediná prokazatelně jistá pravda v našem životě, že každý živý tvor ve skutečnosti nejvíc chce žít ve světě, kde se**

budou mít všichni rádi (viz: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1091), lákají své věřící na nesrozumitelné, nejasné či mnohoznačné ideologie a na krásná slova o lásce, která se v jejich rituálech ve spojení s touto ideologií stále opakují, avšak ve skutečnosti se chovají zcela jinak, často jako fanatici, kteří jsou nesnášenliví k jiným lidem a náboženstvím a vyžadují fanatickou poslušnost. Někteří věřící těmto krásným řečem víry v určitou ideologii zcela věří, "vědí jistou pravdu", pak se stávají fanatiky, kteří umlčují své svědomí ze zabíjení živých tvorů. Jiní věřící tomu nevěří, myslí si svoje a tváří se jako zcela věřící, jde o oportunisty, kteří mohou být nebezpeční stejně jako fanatici, pokud se s nimi spojí (viz náboženští, fašističtí a komunističtí kariéristi a technokraté), to jsou lidé, které v současné chvíli netrápí špatné svědomí ze zabíjení živých tvorů. Další skupinou věřících jsou lidé, kteří jsou tolerantní a hledají pravdu, uvědomují si, že víra v nějakou ideologii není totožná s věděním (odvozeno od slova "s viděním") a uznávají, že se mohou tudíž ve své víře i mýlit, to jsou lidé, kteří falešně neumlčují své špatné svědomí ze zabíjení živých tvorů.

Všem těmto skupinám věřících mohu doporučit jedinou fanatickou víru založenou na skutečném věděním, které nepotřebuje rituály umlčovat špatné svědomí ze zabíjení živých tvorů a stále si v nich opakovat přijatou ideologii ve spojení s nepravdivými slovy o lásce k bližnímu. Tento můj fanatismus totiž řeší problém fanatické víry v jeho podstatě, tedy odstraňuje špatné svědomí ze zabíjení živých tvorů, jediným fanatickým příkazem (tj. vírou=věděním ideologie o jediném příkazu) minimalizovat smrt a bolest živých tvorů.

Tento můj jednopříkazový fanatismus, tedy jediné možné vědění v oblasti víry, je zároveň slučitelný se všemi možnými vírami i s ateizmem a zároveň ponechává nedotčenou každou možnou víru i ateismus jako víru nikoliv jako vědění (odvozeno od slova vidění), jejichž oprávněnost jako jistého vědění nikoliv pouhé nejisté víry se ukáže teprve po vlastním shlednutí daných skutečností (vzkříšeného Ježíše, který přijde na svět založit Boží království dle křesťanství, jiného mesiáše dle židovství, ráj po smrti dle Jehovistů, muslimů, nebe dle katolíků apod.). Za těchto podmínek jsou zároveň slučitelná všechna náboženství i ateismus jako vědecké teorie=víry nikoliv vědění=vidění budoucího, popř. posmrtného vývoje člověka a lidstva.

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of Rzwald

quoted:

Post of Dalibor Grůza

quoted:

Post of Rzwald

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Nesouhlasím. Znáám lidi velmi vzdělané a inteligentní kteří jsou hluboce věřící.

...to jo...ale to nejsou fanatici..pouze věřící...

Rzwalde,

fanatik je u mne každý, který si plete víru s věděním.

v tom kontextu to nechápu...

Rzwalde,

např. **hluboce věřící křesťan, který ví, že Ježíš Kristus umřel a vstal z mrtvých, aby spasil svět, a který ví, že katolická církev je jediná pravá církev, si plete víru s věděním.** Protože z toho jednoznačně plyne, že **ostatní nekřesťanská náboženství a nekatolické církve neví pravdu, žijí tedy v bludu, jejich názory jsou méně hodnotné a je třeba je přivést ke správnému vědění.** To znamená v konečném důsledku **nesnášenlivost k jiným náboženstvím a názorům, která může vést k jejich pronásledování, násilnému obracení na víru apod.** (viz křížové výpravy, násilná rekatolizace a upalování katolickou církví v minulosti u nás a ve světě). **Obdobné zaměňování víry s**

věděním zažíváme dnes v islámu a jiných náboženstvích ale i někteří ateisté "ví", že Bůh není.

Víru podle mne nelze ani v případě, že jsem hluboce věřící, zaměnit s věděním, protože jinak se stávám fanatikem určité víry. Jsem-li hluboce věřící křesťan, měl bych s vysokou pravděpodobností předpokládat, že Kristus vstal z mrtvých, ale vždy bych měl připouštět malé procento pravděpodobnosti, že se mýlím a že má víra nemusí být pravdivá (tj. např., že Kristus nevstal z mrtvých, že mají např. pravdu židé nebo buddhisté, hinduisté, muslimové apod.), abych se nestal fanatikem. Jestliže vím (odvozeno od slova vidím) pak něco vím zcela jistě, se 100% pravděpodobností (protože to vidím, slyším, chutnám, hmatám, voním, tedy vnímám bezprostředně svými smysly), jestliže věřím, pak to v současnosti nevím (odvozeno od slova v současné chvíli "nevidím" např. živého Ježíše, Krista, ráj s huriskami u muslimů apod.) zcela jistě.

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

... Abych mohl na tvou otázku zda připouštím možnost existence boží odpovědět, musel bys určit o jakého boha se jedná, protože jej různé víry deklarují jinak. Potom bych musel projít jejich tvrzení a teprve tehdy bych tě mohl odpovědět, zda připouštím existenci právě takového boha. Většinou by byla moje odpověď ne a to s těch a těch důvodů.

MB

Miloslave,

pokud popřeš pouhou možnost existence Boha, v kterého věří nějaké náboženství třeba křesťanství, pak jsi fanatický odpůrce takového náboženství, tedy v určité oblasti fanatik, pleteš si víru s vědomostí, děláš přesně to, co vytýkáš některým věřícím-fanatikům, co je příčinou fanatismu a vzájemné nesnášenlivosti, která může končit až vražděním. Pokud popřeš pouhou možnost Boha jako takovou, tak tě považuji za fanatického ateistu, který se nijak neliší od náboženského fanatismu. Já zároveň nepopírám podle mne méně pravděpodobnou možnost, že mají pravdu ateisté, ač jsem katolíkem a myslím si, že pravdě nejbližší ze světových náboženství jsou katolické nebo protestantské křesťanství spolu s hinduismem a buddhismem.

Doplnění mé odpovědi:

Strach silných a tloušťka slabých vrahů

Proč jsou někteří lidé obézní. Myslím si, že živé buňky jejich těla se něčeho bojí, mají obavu z budoucnosti, proto si dělají tukové zásoby či lakotí až přijdou ony horší časy. Čeho se však bojí? Živé buňky lidí ale i zvířat, kteří jsou málo energičtí čili slabí a kteří jedí zabitá zvířata a rostliny či potraviny ze zabitých zvířat a rostlin, se podle mne bojí msty blízkých jedinců zabitých živých jedinců, a proto si dělají tukové zásoby čili tloustnou či lakotí apod. Tento strach živých buněk těl slabých lidí se může projevit rovněž jako nějaká psychická nemoc. Těmito blízkými jedinci jsou pro bojící se živé buňky blízké mikroorganismy (např. živé buňky) živých buněk z těl zabitých rostlin a zvířat.

Živé buňky energických (s velkou kinetickou energií) čili silných lidí ale i zvířat se nebojí čili si nedělají tukové zásoby, protože spoléhají na svou sílu. I těmto silným živým tvorům však nakonec dojde jejich síla zvláště, pokud zabíjejí stále další a další lidi, zvířata a rostliny, a dožene je strach ze stupňujícího tlaku okolí, msty mikroorganismů (protože podstata našeho života se odehrává v mikrosvětě). Často se z nich poté stanou alkoholici.

Proto dokonalý člověk jí ze všech živých tvorů pouze rostlinná semena a rostlinné plody.

S tímto souvisí pojem svobody, protože zabitím živého tvora si vytvářím komplex či zvířecí instinkty, pevné vazby mozkových buněk v mozku, které se projevují jako výše uvedený strach, tloustnutí, lakota, psychická nemoc, další zabíjení, alkoholismus apod. u viníka či různé druhy neštěstí způsobené okolím viníkov. Tyto komplexy jako následný trest omezují jedincovu svobodu do budoucna, svoboda vyžaduje, aby všechny vazby mozkových buněk byly volné při všech po sobě jdoucích jedincových rozhodnutích v jeho životě, tedy bez výše uvedených komplexů. Pevnost vazeb mozkových buněk tudíž znamená takřka kauzalitu, tedy pohyb s vysokou pravděpodobností mikročástic v mikrosvětě, volnost vazeb mozkových buněk zároveň znamená neexistenci takové vysoké pravděpodobnosti, tedy kauzality pohybu mikročástic v případě těchto rozhodnutí. **Dědičný hřích popsáný v**

Bibli tedy zřejmě znamenal zabítí, popř. sněžení nějakého živočicha člověkem v ráji, kde nejedl a tudíž neměl důvod zabíjet živočichy, nikoliv sněžení jablka.

Doplnění mé odpovědi:

Dravec obdivuje pouze odvahu

Nezdá se Vám dnešní demokracie příliš slabá proti různým zločineckým skupinám, které pomocí strachu z psychické (např. různé politické útoky) či fyzické (např. různé fyzické útoky) bolesti ovládají dnešní demokratickou společnost. Kdy odhalení části gangu a jeho uvěznění, které je v podstatě rekreací zločinců, neznamená bezpečnost oběti před zbytkem gangu, která dál žije ve strachu. Tito zločinci, resp. dravci dále nemají z větší nebo menší části strach z bolesti, kterou pohrdají, neuznávají dohody, vděk, zřejmě vyjma za záchranu jejich života, uznávají pouze sílu a odvahu.

Odvaha znamená, že má člověk pevné zásady, které zachovává i ve světě dravců, tj. různých zločineckých skupin, které mu umožňují i za těchto podmínek jednat přímo, **nebýt pouze zajatcem vlastního strachu z bolesti, tj. člověkem, který jedná bez jakýchkoliv zásad pouze podle toho, koho se v danou chvíli nejvíce bojí** (Podle Bible je tento člověk jak sláma ve větru a jako plevy uchvácené vichrem. Jób 21:18). Tyto zásady umožní člověku přežít i ve světě zločinců, zachovat si svou čest a napravovat ho postupně vlastním příkladem k lepšímu.

Těmito zásadami ve světě, kde neplatí žádné zásady pouze odvaha, např. ve světě různých mafií nebo ve válce, jsou zásady, že **nesmím se bát bolesti, nesmím se bát bojovat s nepřítelem, musím prokázat odvahu, které jedině si zločinec, resp. dravec váží, zároveň však podle mne člověk nesmí zabít člověka**. Tj. v běžné válce a válce zločineckých skupin, které v současnosti podle mne silou strachu ovládají dnešní společnost, je třeba při ochraně vlastního života bojovat (**odmítám výlučný pacifismus ve stylu křesťanského trpělivého učení: Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou, a bude-li ti brát plášť, nech mu i košili!** Lukáš 6:29), při tomto boji je možné při ochraně vlastního života v nutné míře i poranit nepřítele, nikdy však člověk nesmí zabít člověka. Podle jedné tajné zprávy misionářů z Papuy Nové Guiney, snědí zdejší domorodí kanibalové pouze nepřítele, který zabil v minulosti člověka (slyšel jsem to v televizi v jednom dokumentu).

Dalšími zásadami při tomto boji se zločinci o život je, že musím co nejvíce umenšit smrt a bolest živých tvorů, protože každý potřebuje v tomto boji především štěstí, štěstí není podle mne náhoda ale důsledek našeho minulého chování a chování našich předků. Jinak řečeno čím více nás mikroorganismy jako např. živé buňky, bakterie a viry nenávidí, tj. čím více se nám mstí za způsobenou smrt a bolest, tím máme méně štěstí. Jinými slovy každý svého štěstí strůjce neboli tohle je ta karma dle východního náboženství, kterou si každý jedinec nese po celý svůj život a možná i po něm.

Toto zabíjení při boji o život se zločinci v podstatě představuje rozkladnou reakci, kterou se živá hmota přibližuje prapůvodu absolutního vakua čili nic, a dochází tak ke koloběhu energie živé hmoty mezi naším Vesmírem a Vesmírem světla (viz bod 13 kapitoly [VII. Fyzikální teorie relativistické energie](http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1109) , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1109), přičemž výše uvedené etické zásady tohoto boje co možná nejvíce umenšují umírání a bolest živých tvorů, tedy množství energie živé hmoty, která je předmětem tohoto koloběhu.

Ďábla jako největšího zločince, který způsobuje tento zločinecký boj, si lze představit jako živého tvora nebo neživou skutečnost tvořenou zřejmě pouze absolutním vakuem, život (tj. něco) tohoto Ďábla zároveň žádný živý tvor není zřejmě schopen zabít ani zničit, protože Ďábel téměř necítí žádnou bolest (neobsahuje živé mikroorganismy), a tedy ani strach. Důsledkem napravení (ničení), tj. Ďábla je téměř dokonalé něco, což si tato živá bytost nebo neživá skutečnost sama přeje, protože nejlépe bylo i z hlediska Ďábla v biblickém ráji, tj. obrazně řečeno jde o ideál stromu poznání dobrého a zlého v ráji, kde bylo a může znovu být nastolena dokonalá rovnováha mezi ničím a něčím, mezi naším Vesmírem a Vesmírem světla (viz výše, bod 13 kapitoly [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1109) a http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1109).

Literatura:

Československý animovaný film: Čarodějův učeň natočil Karel Zeman roku 1977 podle lužickosrbské legendy, kouzelný příběh o Krabatovi, pocházející původně z Indie a objevující se později v různých obměnách souboje čarodějova učně a mistra v mnoha zemích světa, Tématy knihy jsou černá magie, dobro a zlo, láska a smrt. Příběh čtrnáctiletého chlapce Krabata se odehrává v druhé polovině 17. století ve východním Německu (Lužice). Krabata jeho nuzné životní podmínky (a sen) přivedou do Černého mlýna, kde se stává pomocníkem vedle jedenácti dalších chlapců. Brzy si udělá z ostatních pomocníků přítele a po třech měsících se začíná učit černou magii. Krabat stále více chápe, že na mlýně není vůbec nic obyčejného. Nikdo nepřiváží obilí a jediným návštěvníkem je jeden tajemný

muž (nikdo jiný než sám Satan). Krabatův Mistr a Dábel mají úmluvu: na každý Nový rok o půlnoci jeden z Mistrových pomocníků zemře. V prvním roce je to Krabatův nejlepší přítel Tonda a Krabat brzy zjišťuje, že jeho smrt nebyla nehoda. Příští rok zemře další z přátel, Michal. Krabat se chce za oba pomstít a učí se magii rychleji, aby mohl s Mistrem bojovat. Dívka (jejíž jméno se nedozvíme) z blízké vesnice Schwarzkolln (v českém překladu Černý Chlum) má šanci zachránit Krabata před smrtí. Někdo totiž na Nový rok zemřít musí.

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1060 ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1098 ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1100 , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1107 ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1114 ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1119

z) Existuje a lze podle Vás dokázat nekonečno

quoted:
Post of Dalibor Grůza

Myslím si, že nekonečno nelze dokázat v reálném světě, nevím o ničem, co by mělo prokazatelně nekonečnou hodnotu (Vesmír, prostor, hmotnost nebo čas apod.)? Podle Hirnera v knize od De Crescenza se píše, že jediné dvě čísla, které se v přírodě (a když budeme přírodou rozumět svět, resp. kosmos, tak i tam) nevyskytují jsou dokonalá nula a nekonečno.

quoted:
Post of Dalibor Grůza

Miloslave, Rzwalde, Pepeeeee

co když za tou hranicí nic není, nebo jinak ta hranice je zakřivená, takže se pohybujeme v kruhu. Abychom dokázali, že něco je nekonečné např. Vesmír, tak bychom museli být dopraveni na konec tohoto nekonečného Vesmíru a pokud možno si tento nekonečný konec "vyfotit", abychom to mohli dokázat ostatním. V případě, že bychom stanuli na konci nekonečného Vesmíru, tak by šlo o spor, protože by jsme vlastně dokázali, že Vesmír je konečný nikoliv nekonečný. Z toho plyne, že nekonečno existuje-li, nelze dokázat, protože vždy půjde o překonávání dalších a dalších obzorů, kdy nevíme, jestli za tím posledním obzorem je konec Vesmíru nebo narazíme opět na další obzor, který můžeme překonat.

Obrácenou stranou mince existence nekonečna je pak důkaz existence bodů, přímek a rovin v reálném světě (např. superstrunná teorie mikrosvěta předpokládá, že vše je tvořeno jednorozměrnými strunami-přímkami), protože poté bychom měli nekonečno těchto bodů, přímek, rovin v našem prostoru a dokázali bychom tak nekonečno v reálném světě.

Z toho vychází má Filosofie rovnováhy, která předpokládá existenci bodů časoprostoru, což však nelze dokázat.

quoted:
Post of Rzwald

quoted:
Post of Miloslav Bažant

Představ si prostor, který je konečný, čili čímsi končí. Je jedno čím, třeba stěnou. Jenže ta stěna je opět prostor a opět konečný, čili má určitou tloušťku, je čímsi ukončena. To další je opět prostor a opět v něm platí vše předchozí. Každý konečný prostor je čímsi ohraničen a to platí i pro hranice prostoru. Z toho logicky vyplývá, že v souhrnu konečno není reálné, protože do prostoru přináležejí i vše co každý s prostorů (i hranic) obsahuje. Z toho logicky vyplývá, že souhrn všech konečných prostorů je nekonečno. A tím je nekonečno dokázáno. Kdyby konečno nemělo hranice, pak by to opět bylo nekonečno.

podobně uvažovali staří Řekové...

...problém je, že může končit sám sebou (podobně jako jednorozměrná kružnice končí sama sebou, či dvojrozměrný povrch koule taky končí sám sebou...i trojrozměrné a vícerozměrné prostory mohou končit samy sebou, jen si to nejde moc lehce představit)
...v tom případě je prostor konečný, ale nemá hranici

quoted:
Post of Dalibor Grůza

Nejde mi o nekonečně mnoho pravd, zákonitostí či výroků, které je dozajista možno vyslovit (např. nekonečně mnoho rovnic popisujících pohyb nekonečně bodů prostoru nebo např. Bolzanův důkaz existence aktuálního nekonečna-Bolzano dokazuje, že existuje nekonečné množství "pravd o sobě"), ale o existenci nekonečně reálných věcí v našem světě-v přírodě (tedy např. o prokázání reálné existence nekonečna bodů časoprostoru).

Prokázání existence nekonečna v přírodě má velký význam rovněž z hlediska filosofického, protože nekonečně nul dává konečné nenulové číslo, filosoficky řečeno nekonečně ničeho dává něco a fyzikálně řečeno z nekonečně absolutního vakua může vzniknout hmota nebo elektromagnetické vlnění (např. světlo), nábožensky řečeno Bůh (dokonalé nekonečno-něco) a Dábel (dokonalá nula-nic) jsou spojenci, kde jeden tvoří druhého a potvrzovalo by rovněž mou Filosofii rovnováhy o nutnosti přátelství všech živých tvorů jako konečného cíle

evoluce.

(K problému nekonečného dělení hmoty a nekonečně nul jako konečné nenulové číslo viz má diskuse s noemem v topicu "Universální etika" na: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=719&whichpage=4)

(viz též: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1033&whichpage=1,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1075)

ž) Židovství a islám

Základní modlitba židovství *Šema Jisra'el* doslova "*Slyš, Izraeli*" zní:

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes prikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány. (Bible, Deuteronomium 6, 4-9)

Jestliže budete opravdu poslouchat má přikázání, která vám dnes udílím, totiž abyste milovali Hospodina, svého Boha, a sloužili mu celým svým srdcem a celou svou duší, dám vaší zemi déšť v pravý čas, déšť podzimní i jarní, a budeš sklízet své obilí, svůj mošt a olej a na tvém poli dám růst bylině pro tvůj dobytek; budeš jíst dosyta. Střežte se, aby se vaše srdce nedalo zlákat, takže byste se odchýlili, sloužili jiným bohům a klaněli se jim. To by Hospodin vzplanul proti vám hněvem a zavřel by nebesa, takže by nebylo deště, z půdy by se nic neurodilo a vy byste v té dobré zemi, kterou vám Hospodin dává, rychle vyhynuli. Tato má slova si vložte do srdce a do své duše, přivažte si je jako znamení na ruku a ať jsou jako pásek na čele mezi vašimi očima. Budete jim vyučovat své syny a rozmlouvat o nich, ať budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, ať budeš uléhat nebo vstávat. Napíšeš je na veřeje svého domu a na své brány, abyste na zemi, o které Hospodin přísahal vašim otcům, že jim ji dá, dlouho žili vy i vaši synové, aby vaše dny byly jako dny nebes nad zemí. (Bible, Deuteronomium 1, 13-21)

Hospodin řekl Mojžíšovi: "Mluv k Izraelcům a řekni jim, aby si po všechna pokolení dělali na okraji svých šatů třásně a nad třásně ať se dávají na okraj svého roucha purpurově fialovou stuhu. Budete mít třásně, abyste si při pohledu na ně připomínali všechna Hospodinova přikázání a plnili je, abyste se neřídili vlastním srdcem a vlastníma očima, jako se jimi řídí smilníci, abyste si připomínali a plnili všechna má přikázání a byli svatými pro svého Boha. Já jsem Hospodin, váš Bůh, já jsem vás vyvedl z egyptské země, abych vám byl Bohem. Já jsem Hospodin, váš Bůh. (Bible, Numeri 15, 37-41)

Nyní k výkladu "Slyš, Izraeli" z pohledu Filosofie rovnováhy:

Průměrní židé jsou stejně jako všechny jižní národy (Španělé, Italové, Řekové, semitské národy Arabové, židé) energičtější než průměrní příslušníci národů na severu Země, podle mne to znamená větší kinetickou energii těchto lidí a zároveň jsou civilizovanější v důsledku neustálé košer stravy, tedy milosrdné stravy, kdy duch tóry odpradávná zakazoval trápení živých tvorů (Zdánlivě nelogický soubor zvířat zakázaných jako potrava židům v **11.kapitole knihy Leviticus** najednou dostane smysl, když si uvědomíme, že ve všech případech jde o zvířata, která nelze zabít rychlým ostrým přetnutím krční tepny, tedy s minimální bolestí a okamžitou ztrátou vědomí. Dalším obdobným příkazem je příkaz Bible **Nevař kůzle v mléce jeho matky, Ex 23, 19**, což je velmi podobné dalšímu biblickému zákazu zabíjet mláďata ve stejný den jako jejich rodiče, **Lv 22, 28**, či v jejich přítomnosti. Pohled na zabíjení matky nebo mláďate působí emoční utrpení i zvířatům, jak tento verš podrobně a s lékařskou expertizou vysvětlil Maimonides.) a v důsledku následného studia a lásky ke studiu. **Energičnost a civilizovanost jsou předpoklady pro vedoucí postavení židů ve společnosti vedle vůdců z ostatních národů (v tomto smyslu lze hovořit o vyvolenosti židů mezi ostatními národy).**

Vedoucí úloha židů ve společnosti díky mnohým energickým generacím, které pěstovali košer milosrdnou stravu, tj. civilizovanost, však neznamená pouze výhodu, ale i odpovědnost vůči této společnosti. **Jestliže povedou společnost správně budou světlem mezi národy, které jim budou blahorečit, jestliže povedou společnost zle, budou vyhlazováni bouřícími se vedenými lidmi.** Slovy Bible: *Posvěcujte, jako já, váš Bůh, posvěcují (Lv 19, 2).*

Jak mají židé vést společnost, plyne ze "*Slyš, Izraeli*". Čili *dbejte, aby se Vaše srdce nedalo oklamat k zbloudění, že by naslouchalo jiným bohům a sloužilo jim*. Rozumějme: k zbloudění od vědomí, že Bůh je jeden, jediný a celou svou tvorbu obsahující. Vše se vším souvisí, protože Věčnost (čili Bůh) je všeobsažná, Věčno je Jedno. Láska k všeobsažnému Bohu tak znamená lásku ke všem živým tvorům, milujeme-li všechny živé tvory, tak by v první řadě mělo platit přikázání desatera **Nezabiješ (Exodus 20, 13) nikdy žádného živého tvora, pokud to není naprosto**

nezbytčné (záporná podoba) nebo příkaz způsobit co možná nejméně smrti a bolesti živým tvorům, tj. zabít živého tvora lze jen při ochraně života jiného živého tvora (kladná podoba), protože všichni živí tvorové jsou součástí všeobsažného Boha a zabíjíme-li zbytečně živé tvory, tak jej nemilujeme nýbrž sloužíme jinému Bohu než tomu Všeobsažnému, dostáváme se do sporu s částmi jeho tvoření. V praxi to v současnosti znamená nejméně zejména vegetariánství, tak jej praktikuje např. řada liberálních židů, omezení zabíjení lidí ve válkách, které vede Izrael proti okolním národům, a to až po zákaz zabítí jakéhokoliv člověka být nepřítele, které je v krajní nouzi nutné zranit v rozsahu, aby byli vyřazeni na potřebnou dobu z boje, nikdy však zabít a masnou daň na ochranu zvířat (viz oddíl b) O nápravě tří smrtelných hříchů demokratické západní civilizace, III. Filosofická část, http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1129).

A jestliže zapomenou židé jako vedoucí ve společnosti na propojenost celého Vesmíru a zákaz zabíjení živých tvorů, může se jim a všem ostatním živým tvorům stát toto: *Zableskne hněv Věčného proti vám a zavře nebesa. Nezaprší a země nevydá úrodu. A vymýtí vás šmahem z té země, dobré, kterou vám Věčný dal. (Dt 11, 17).* O naslouchání a službu modlám jde v případě rychlého a krátkodobého hmotného úspěchů, politické moci, jepičích ideologií, osobních výhod na úkor ostatních živých tvorů. Spojí-li židé při vedení společnosti dosazování svých souvěrců na vedoucí místa ve společnosti dle zneužití prvního stupně etické micvy (rozumněji příkazu) Cedaky (rozumněji spravedlivosti) (dle kterého její nejvyšší a nejhodnotnější forma je případ, kdy nemajetnému člověku poskytneme možnost si vydělat peníze např. tím, že ho přijmeme za společníka nebo mu poskytneme půjčku, která mu pomůže podnikat nebo mu pomůže překlenout problematické období v již existujícím podnikání. Nejedná se zde o dar, ale o to dát člověku možnost se důstojně užít.), utajení svého židovského původu a nepřátelství vůči ostatním národům (Nežidy, tzv. gojim nepovažuje židovství zásadně za své bližní, láska k bližnímu se omezuje na národ vyvedený z egyptského otroctví Ex 20, 2, Dt 5, 6. Nežidé jsou podle mnohých židů nepřátelé židů, kteří se dopouštěli v minulosti pogromů a způsobili holocaust. I když podle Maimonida židé mají rovněž povinnost pomáhat chudým, kteří nejsou židé, a to hlavně z důvodu udržování dobrých vztahů s okolím, je nežidovská filantropie, resp. charita mezi židy spíše okrajová.) se zabíjením živých tvorů, pak se jednoznačně jedná o selhání jejich vedoucí úlohy ve společnosti a výše uvedené naslouchání a službu modlám, kterou Bůh potrestá v podobě bouří vedených lidí proti nim.

Základním obřadem islámu je následující modlitba (*salát*), která zní:

Alláhu Akbar (Bůh je největší), (opakuje se čtyřikrát);

Ašhadu An La Illáha-il-l-Láh (Dosvědčuji' že není boha kromě jediného Boha), (opakuje se dvakrát);

Ašhadu Anna Muhammadan Rasúlu-l-láh (Dosvědčuji, že Muhammad je Prorokem Božím), (dvakrát);

Hajja 'Ala-s-sáláh (Pojďte rychle k modlitbě), (dvakrát a obrací tvář doprava);

Hajja 'Ala-l-faláh (Pojďte rychle k úspěchu), (dvakrát, obrací tvář doleva);

Alláhu Akbar (Bůh je největší ze všech), (dvakrát);

Lá iláha illa-l-láh (Není Boha kromě jediného a opravdového Boha), (jednou).

Když se svolává k časné ranní modlitbě, přidá vyvolávač jednu větu hned za část 5. Požadovaná věta zní takto:

As-salátu Chajrun Minan-naum. (Modlitba je lepší než spánek), (dvakrát).

Zároveň je podle přívlastku daném Bohu v Koránu tento jediný Bůh rovněž **45. Al-wasi (Všeobsáhlý)** (Celkový počet Alláhových vlastností je podle islámského pojetí 99. Zbožným vzýváním těchto „krásných jmen“, „*al-Asma-ul Husnaa*“ získává muslim podle Muhammada příslibu nárok na rajskou blaženost *Korán 7, 180*. Číslice 45 označuje 45. vlastnost jediného Boha), jinými slovy **jediný Bůh je všudypřítomný a plně o něm tudíž platí to, co bylo výše uvedeno u židovství o povinnosti nezabíjení žádného živého tvora vyjma naprosté nezbytnosti, protože zabíjením živých tvorů se dostáváme do sporu s všudypřítomným jediným Bohem.**

Na základě výše uvedené vlastnosti všudypřítomnosti jediného Boha je možné podle mne rovněž řešit základní teoretický spor, který rozděluje islám na sunnitskou a šiitskou větev o realitě či nominalitě všech 99 vlastností jediného Boha (*sifāt*) uvedených v Koránu.* Hodně zjednodušeně je možno konstatovat, že pro sunnity je v této otázce směřodadnou především realita mnohých Božích vlastností, zatímco pro šiity naopak realita jedinství Boží podstaty.

V **Šiitském Krédu** z 10. století připouští jeho autor **Sheikh Sadough**, že Boží vlastnosti nemusejí být všechny věčné. Věčnými jsou pouze ty atributy, jež se týkají Alláhovy osoby, a to především jeho vlastností pozitivní. Tedy že je Alláh všemohoucí, vševědoucí, živý, všudypřítomný apod. Dále jsou věčné i jeho vlastnosti negativní: Že Alláh je neomezený, nestvořený, neměnný, neviditelný, nezávislý apod. Tyto osobní Alláhovy vlastnosti jsou totožné s jeho bytím. Věčnými však nejsou ty Alláhovy vlastnosti, které již předpokládají nějaká jsoucna stvořená v čase. Že je tedy Alláh Stvořitelem, mocným Ředitelem, milosrdným Slitovníkem, spravedlivým Soudcem atd.

Po tomto nástinu, zdůrazňujícím v duchu šiitské teologie Boží jedinství na úkor mnohosti Božích vlastností, přecházíme nyní do **sunnitského naukového tábora**, zdůrazňujícího naopak mnohost Božích vlastností, což se však podle šiitského pohledu děje na úkor Boží jedinství. Hlavní idea sunnitského přístupu k danému problému spočívá v

tom, že Boží vlastnosti nejsou pouhými slovy, ale že to jsou skutečně existující „věci“. Pokud jde o atributy Boží podstaty (věčnost, moc, poznání atd.), existují tyto vlastnosti reálně v Bohu. Pokud jde o atributy Boží činnosti, existují tyto Boží vlastnosti ve věcech, které Bůh stvořil. Ze známějších sunnitských teologů zastává tento názor zejména Al-Ash'ari (Abu'l-Hasan al-Ash'ari; †935, Bagdád).

Podle mne řešením výše uvedeného sporu sunnitů a šiitů na základě boží vlastnosti jeho všudypřítomnosti uznávané jak šiity tak sunnity je, že jediný Bůh má ze svého pohledu jedinou všudypřítomnou podstatu přítomnou ve všech neživých věcech ale i živých tvorech, a tato jeho jediná všudypřítomná podstata z jeho pohledu se tak v našem světě z našeho hlediska živých tvorů projevuje jako reálná mnohost jednotlivostí a jedinců, a tedy i jako mnohost jeho vlastností z reálného pohledu živých tvorů. O reálnosti (tj. věcnosti či předmětnosti) Božích vlastností má podle mne totiž smysl hovořit pouze z pohledu živých tvorů (tj. stvořených jedinců) nikoliv z pohledu všudypřítomného, věčného (tj. nestvořeného), jediného Boha.

Nyní k nejspornější části islámské věrouky, kterou je tzv. *džihád* (jeden z nabízených překladů do evropských jazyků je i termín „posvátný zápas“) *mečem* (*džihád bi's-sajf*) ve smyslu prosazování islámu různými podobami násilí, ať už represí vůči bezvěrcům na území islámského státu, vedením války za šíření víry, bojem proti strůjcům rozkladu zevnitř nebo, v dnešní době asi nejčastěji, obranou vůči vnějšímu nepříteli.

Dvojitá tvář Koránu: islámští vědci rozlišují sůry, které pochází z dob pobytu Muhammada v Mekce (tzv. Mekkánské období) a sůry z období jeho pobytu v Medíně (tzv. Meddínské období). Sůry z období Mekky jsou považovány za koncilové a mírumilovné. Sůry z období v Medíně, kdy Muhammad dosáhl politické moci, jsou poznamenány džihádem mečem, podle mírumilovných muslimů však ani tyto sůry neznamenaají schvalování útočné války proti nevěřícím. **1. Zabíjení, tělesné tresty, válka:** *Súra 5, 38: Zloději a zlodějce utněte ruce jejich..., Súra 24, 2: Cizoložníci a cizoložníka zbičujte, každého s nich sto ranami!, Súra 24, 4: Ty, kdo vrhají podezření na počestné ženy a pak nepřivedou čtyři svědky, zbičujte osmdesáti ranami..., Súra 2, 178: Vám, kteří věříte, jest předepsán zákon krevní msty za zabítí: svobodný muž za svobodného muže, otrok za otroka, žena za ženu. , Súra 2, 216: A je vám předepsán také boj, i když je vám nepříjemný., Súra 2, 244: Bojujte na stezce Boží (za Alláha)., Súra 4, 74: A těm, kdož bojují na stezce Boží a budou zabiti či zvítězí, těm dáme odměnu nesmírnou. , Súra 4, 104: Neochabujte v pronásledování těchto lidí v boji!, Súra 5, 35: Vy, kteří věříte! Bojte se Boha a hledejte usilovně na Jeho cestě..., Súra 8, 39 [text se shoduje s obsahem sůry 2, 193]: Bojujte tedy proti nim, aby už nebylo pokušení k odpadlictví a aby všechno náboženství bylo jen Boží (Alláha)., Súra 9, 36: ... nýbrž bojujte proti nevěřícím jako jeden muž, tak jako oni bojují proti vám jako jeden muž... , Súra 9, 111: A oni bojují na cestě Boží – zabíjejí a jsou zabíjeni., Súra 47, 35: Neochabujte a nevybízejte k míru, když máte převahu... , Súra 61: Bůh velice nenávidí, že říkáte něco, co neděláte, avšak Bůh věru miluje ty, kdož bojují na cestě Jeho v sevřeném šiku, jako by byli stavbou olovem spojenou. , 2. **Potírání některých ostatních náboženství:** *Súra 8, 55: Nejhoršími tvory před Bohem jsou ti, kdo byli zatvrzele nevěřící a stále ještě nevěří..., Súra 2, 193: A bojujte proti nim, dokud nebude konec svádění od víry a dokud nebude všechno náboženství patřit Bohu (Alláhovi)., Súra 2, 191: Zabíjejte je všude (tzn. nevěřící nepřátele), kde je dostihnete, a vyžehňte je z míst, odkud oni vás vyhnali..., Súra 8, 12: Já vrhnu do srdcí těch, kdož nevěří, hrůzu a vy bijte je po šíjích a bijte je po všech, prstech!“, Súra 4, 76: Ti, kdož uvěřili, bojují na stezce Boží, a ti, kdož neuvěřili, bojují na stezce modlářství. Bojujte proti přátelům Satanovým., Súra 9, 5: A až uplynou posvátné měsíce, pak zabíjejte modloslužebníky, kdekoli je najdete, zajímejte je, obléhejte je a chystejte proti nim všemožné nástrahy!, Súra 9, 123: Vy, kteří věříte! Bojujte proti těm z nevěřících, kteří jsou poblíže! Necht' ve vás naleznou tvrdost a vězte, že Bůh je na straně bohabojných!, 3. **Tělesné tresty:** *Súra 5, 38: Zloději a zlodějce utněte ruce jejich v odplatu za to, co provedli..., Súra 24, 2: Cizoložníci a cizoložníka zbičujte, každého z nich sto ranami!, Súra 24, 4: Ty, kdo vrhají podezření na počestné ženy a pak nepřivedou čtyři svědky, zbičujte osmdesáti ranami..., Súra 4, 34: Muži zaujímají postavení nad ženami... A ty, jejichž neposlušnosti se obáváte, varujte a vykažte jim místa na spaní a bijte je!, 4. **Porušování zásad rovnoprávnosti:** *Súra 2, 228: ...nicméně muži jsou o stupeň výše nad ženami..., Súra 4, 34: Muži zaujímají postavení nad ženami... A ty, jejichž neposlušnosti se obáváte, varujte a vykažte jim místa na spaní a bijte je!, Súra 4, 11: A Bůh vám stanoví o dětech vašich toto: synovi podíl rovný podílu dvou dcer; Súra 9, 29: Bojujte proti těm, kdož nevěří v Boha a v den poslední a nezakazují to, co zakázal Bůh a Jeho posel, a kteří neuctívají náboženství pravdy, z těch, kterým se dostalo Písma – dokud nedají poplatek přímo vlastní rukou, jsouce poníženi., 5. **Porušování všeobecných lidských práv:** *Súra 2, 223: Ženy vaše jsou pro vás pole; vcházejte tedy na pole své, odkud chcete... , Súra 4, 15: Proti těm z vašich žen, jež dopustí se hanebnosti, vezměte jako svědky čtyři z vás. A jestliže tyto to dosvědčí, podržte ženy v domech, dokud smrt je nezavolá anebo Bůh (Alláh) pro ně nepřipraví nějaké východisko. 6. **Porušení všeobecných práv osobnosti:** *Súra 33, 36 A ani nevěřícímu, ani věřícímu není dána volba v záležitostech jejich, jakmile Bůh a posel Jeho věc jednou rozhodli..., Súra 33, 50: Proroku! Dovolili jsme ti manželky tvé, jimž jsi dal obvěnění, a ty, jichž zmocnila se tvá pravice z těch, které ti Bůh dal jako kořist, a dále tvé sestřenice z otcovy strany a tvé sestřenice z matčiny strany, které se s tebou vystěhovaly – a každou ženu věřící, jestliže se sama darovala prorokovi, chce-li se snít prorok oženit – a to je výhradně pro tebe, nikoliv pro ostatní věřící., Súra 60, 10: ...a když zjistíte, že jsou věřící (ony), neposílejte je nazpět k nevěřícím, neboť jim nejsou dovoleny a ani oni nejsou dovoleni jim..., 7. **Zamítnutí svobody náboženského vyznání:** *Súra 2, 191: ...svádění od víry je horší než zabítí., Súra 2, 217:*******

...svádět od víry je horší než zabít., Súra 47, 8: Na ty však, kdož neuvěřili, nechť padne neštěstí a nechť Bůh dá zbloudit dílům jejich!, **8. Různé súry:** Súra 47, 4-5: A když se střetnete s nevěřícími, udeřte je do šíjí, a až jim způsobíte úplnou porážku, pevně je spoutejte!, Súra 48, 28: A on je ten, jenž vyslal posla Svého se správným vedením a s náboženstvím pravdivým, aby mu dal zvítězit nad každým jiným náboženstvím. A Bůh je svědkem dostačujícím (viz také 5. 34), Súra 66, 9: Proroku, bojuj usilovně proti nevěřícím a pokrytcům a buď k nim přísný! Jejich útočištěm bude peklo – jak hnusný je to cíl konečný!, Súra 9, 123: Vy, kteří věříte! Bojujte proti těm z nevěřících, kteří jsou poblíže! Nechť ve vás naleznou tvrdost a vězte, že Bůh je na straně bohabojných!, Súra 8, 39: Bojujte tedy proti nim, aby už nebylo pokušení k odpadlictví a aby všechno náboženství bylo jen Boží., Súra 98, 6: A věru ti, kdož jsou nevěřící z vlastníků Písma (tzn. židé a křesťané).... a to jsou ti nejhorší ze všech stvoření!, Súra 4, 89: A přáli by si, abyste se stali nevěřícími, jako jsou oni, a abyste byli stejní. Neberte si mezi nimi přátele, dokud se nevystěhují na stezku Boží! A jestliže se obrátí zády, pak je chyťte a zabte, kdekoliv je naleznete! A neberte si z nich ani přátele, ani pomocníky..., Súra 2, 216: A je vám předepsán také boj, i když je vám nepřijemný. Je však možné, že je vám nepřijemné něco, co je pro vás dobré, a je možné, že milujete něco, co je pro vás špatné; jedině Bůh to zná, zatímco vy to neznáte. (Zde je míněn boj se zbraněmi), Súra 4, 74: Nechť tedy bojují na stezce Boží ti, kdož kupují za život pozemský život budoucí! A těm, kdož bojují na stezce Boží a budou zabiti či zvítězí, těm dáme odměnu nesmírnou., Súra 9, 5: A až uplynou posvátné měsíce, pak zabíjejte modloslužebníky, kdekoliv je najdete, zajímejte je, obléhejte je a chystejte proti nim všemožné nástrahy! Jestliže se však kajícně obrátí, budou dodržovat modlitbu a dávat almužnu, nechte je jít cestou jejich, vždyť Bůh je věru odpouštějící, slitovný., Súra 9, 52: Co můžete pro nás očekávat jiného než jedinou ze dvou odměn překrásných (vítězství nebo mučednická smrt, zatímco my pro vás očekáváme jediné to, že Bůh vás zasáhne trestem, jenž vás od Něho postihne rukama našima? Jen čekejte, my s vámi budeme také čekat., Súra 2, 193: A bojujte proti nim, dokud nebude konec svádění od víry a dokud nebude všechno náboženství patřit Bohu., Súra 9, 111: A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady. A oni bojují na cestě Boží – zabíjejí a jsou zabíjeni. ...radujte se tedy z obchodu svého s Ním uzavřeného – a to úspěch je nesmírný., Súra 4, 76: Ti, kdož uvěřili, bojují na stezce Boží, a ti, kdož neuvěřili, bojují na stezce Tághúta. Bojuje proti nepřátelům Satanovým, vždyť slabé jsou proti vám úklady Satanovy!, Súra 4, 84: Bojuj na stezce Boží, vždyť neponeseš břímě jiné než své vlastní... Povzbuzuj věřící... , Súra 5, 17: Věřu jsou nevěřící ti, kdož říkají: „Zajisté je Bohem Mesiáš, syn Mariin!“, Súra 5, 52: Vy, kteří věříte! Neberte si židy a křesťany jako přátele... , Súra 3, 118: Vy, kteří věříte! Neberte si jako důvěrníky nikoho kromě lidí z vás!, Súra 9, 41: Jděte v boj lehčí i těžší a bojujte majetky i osobami na své cestě Boží., Súra 4, 104: Neochabujte v pronásledování těchto lidí! A jestliže vy strádáte, strádají i oni“, Súra 47, 35: Neochabujete a nevybízejte k míru, když máte převahu..., Súra 5, 38 (42): Zloději a zlodějce utněte ruce jejich v odplatu za to, co provedli, jako varovný příklad od Boha! A Bůh je mocný, moudrý., Súra 4, 89: ...a jestliže se obrátí zády, pak je chyťte a zabte, kdekoliv je naleznete!

Důsledkem shora uvedených represivních částí Koránu je, že v islámských státech nejsou tolerována jiná náboženství kromě islámu než křesťanské a židovské, která jsou však značně znevýhodněna proti islámu, jiná náboženství a ateismus jsou netolerována, jsou zde používány kruté tresty jako bičování, utínání rukou, veřejné popravy, ženy musí chodit zahalené, nesmí vycházet bez doprovodu, nesmí chodit do zaměstnání, mohou být mužem za určitých podmínek bity, v dědickém právu mají dcery poloviční díl jako syn, je krutěji trestána manželská nevěra, je často v některých muslimských oblastech používána ženská obřízka, muslimka si nemůže vzít nemuslima, muslim si může vzít pouze muslimku, křesťanku nebo židovku, platí zde přísná segregace pohlaví, patriarchát a krevní msta, odpadnutí od islámu je trestáno smrtí, krutě je trestána rovněž misijní činnost zaměřená na odpadnutí od islámu, je obtížná integrace muslimských imigrantů do západní společnosti, vytvářejí zde paralelní společnosti. Muslimové mohou v zájmu islámu nevěřícím lhát (taqueya, mnozí islámští představitelé používají jiné argumenty směrem k západní společnosti a směrem k muslimům), v případě pokání je také možno zrušit přísahu ve jménu Boha, kterou muslim učinil.

Podle odhadů je 10-15% muslimů (120-225 milionů lidí) přívrženci radikálního islámu a mnohem větší podíl muslimů zastává antižidovský a antiamerikanistický postoj. I přes proklamovanou mírumilovnost (a dá se předpokládat, že mírumilovní muslimové odmítají útočnou válku jsou většinou) islámu a jeho představitelů, jsou často představitelé radikálního islámu velmi aktivní vůdčí silou. Podle radikálních islamistů, je dovoleno použití násilí při šíření islámu. Islám rozděluje svět na dvě části. Darul Harb (země války) a Darul Islam (země islámu). Darul Harb je zemí bezvěrců, muslimové jsou radikály žádáni, aby do těchto zemí pronikali, obraceli je na svou víru a sami se množili, dokud se jejich počet nezvýší, a poté začali s válkou a bojovali a zabíjeli lidi, ustanovili islám jako náboženství a připojili tuto zemi k Darul Islam. V tomto smyslu jsou mírumilovné Súry Mekkánského období radikály vykládány jako Súry platné v období, kdy je islám slabý, a shora uvedené násilné Súry Meddinského období mají být podle radikálů uplatňovány v době, kdy muslimové jsou silní a mohou vést válku proti nevěřícím. Podle radikálů je také možno zrušit jakoukoliv smlouvu s nevěřícími, nedodržel jim dané slovo (**Zproštění od Boha a posla Jeho pro ty z modloslužebníků, s nimiž jste uzavřeli úmluvu., Súra 9, 1**).

K výše uvedeným represivním Súráům Meddinského období Koránu, které zneužívají jako základ své ideologie islámští teroristé, je možné uvést, že jediný všudypřítomný Bůh, je-li všudypřítomný, je přítomný rovněž ve

válkách, násilí, sporech aj. zlu či v jejich teologickém zosobnění náboženstvím obvykle nazývaného Ďáblem, Satanem apod. (Podle mne jde o zosobnění neosobní vlastnosti absolutního vakua, vzduchoprázdna čili ničeho, které je podstatou všech ničivých dějů v našem Vesmíru směřující jej k zpátky k počátku, tedy k oddělení pralátek elektromagnetického vlnění, např. světla a absolutního vakua, jejichž smíšením vznikla při velkém třesku hmota, tedy náš Vesmír.) Jinými slovy i války, násilí aj. zlo, tj. zbytečné srážky v našem světě, mají z pohledu všudypřítomného jediného Boha svůj smysl. Ďábla nelze totiž přesvědčit jinak než silou, a to silou zbraní spojenou však se silou mravní. Takto Ďábla přesvědčuje již od vzniku našeho Vesmíru i sám všudypřítomný jediný Bůh a my ho v tom máme napodobovat. Nemáme tudíž podléhat slabosti, zbabělosti, bezradnosti, zoufalství či apatii a máme být vždy připraveni k mravnímu boji i s použitím násilí pro správnou věc. V tom je třeba vidět smysl Ďábla, který je rovněž součástí všudypřítomného Boha, který jím neustále zkouší naši odvahu, sílu a mravnost. Mravní boj proti útočníkům podle mne znamená možnost útočníky z řad lidí při ochraně svého života v nezbytném rozsahu zranit, nikoliv však zabít, čímž by ztratil náš boj mravní povahu a podlehl bychom Ďáblu, jinými slovy zapletli bychom se do věčného koloběhu krevní msty.

I Muhammad splňoval podle mne výše uvedenou jedinou prokazatelně jistou pravdu v našem životě, že ve skutečnosti nejvíc toužil žít ve světě, kde by se měli všichni rádi, což dosvědčují ustanovení Koránu o blízkosti všech muslimů navzájem, např. viz pomáhání chudým prostřednictvím náboženské daně zakát (Súra 107,1-7 Co soudíš o tom, jenž nazývá náboženství lží. To je ten, jenž sirotky odhání a k nakrmení chudáků nepobízí. Běda těm, kdož při modlení o modlitbu svou se nestarají, kteří chtějí být jen viděni a dávat podporu odmítají.). Avšak prvním zabitím prvního člověka upadl stejně jako před ním Mojžíš a před ním a po něm židé při obsazování území země zaslíbené, Izraele do nepřerušitelného koloběhu krevní msty platící na Blízkém východě od pradávna a nezbyvalo mu, než použít násilí k ochraně vlastního krevní mstou ohroženého života. Tedy snažit se o ustavení ideální společnosti islámu násilím a válkami proti vnějšímu nepříteli. Byl nucen tedy volit mezi smrtí svou a svých blízkých a smrtí jiných lidí a stupňovat poté války (tj. zabíjení). Vlivem především své nemilosrdné stravy, kdy jedl jiné živočichy, rostliny, houby apod., se podle mne ocitl v neřešitelném dilematu čili sporu s všudypřítomným Bohem tvořících také jejich podstatu, kdy byl nucen zabít prvního člověka a následně další lidi, což bylo řešeno islámem, náboženstvím obsaženým v Koránu, tedy ideální společností spolubojovníků jen pro Muhammadovi věrné muslimy, případně pro jemu neodporující židy a křesťany.

Souhlasím tudíž s Koránem, že války mají svůj smysl a že společnost má být ideální společností spolubojovníků, nesouhlasím však s radikálními islamisty a jejich výkladem Súr Meddinského období v Koránu, že k míru a sjednocení všech zemí světa v jediném všudypřítomném Bohu (muslimové nemají žádného „Aláha“, ale stejného Boha jako my – „alláh“ je stažený tvar „al-iláh“, iláh – bůh, božstvo, tzn. „ten, jediný, Bůh“) v Darul Islam (zemi islámu) vede v případě nevinného čili spravedlivého člověka zabíjení jiných lidí. Náprava v podobě milosrdných skutků, tj. především milosrdné stravy, umožňuje podle mne i nespravedlivému čili vinnému člověku vyhnout se v kterékoliv chvíli jeho života výše uvedenému neřešitelnému dilematu, že musí člověk zabíjet jiné lidi, a podle mne umožňuje člověku při ochraně života svého a svých blízkých bojovat s nepřáteli bez jejich zabíjení, pouze jejich zraněním v nezbytném rozsahu. (viz: I.) Sloučení duchovních a přírodních (exaktních) věd , III.) Podstata evoluce živých tvorů, resp. dějin lidstva)

Pozn.:

*Vlastnosti jediného Boha uvedená v Koránu jsou následující: 1. *Ar-rahman (Milosrdný)*; 2. *Ar-rahim (Slitovný)*; 3. *Al-malik (Kráľ)*; 4. *Al-qudus (Svatý)*; 5. *As-salam (Mír)*; 6. *Al-mumín (Dárce víry)*; 7. *Al-muhaymin (Ochránce)*; 8. *Al-azíz (Nepřemožitelný)*; 9. *Al-džabbar (Nutící)*; 10. *Al-mutakabbir (Majestátný)*; 11. *Al-khaliq (Stvořitel)*; 12. *Al-bari (Vývojce)*; 13. *Al-musawwir (Dávající podobu)*; 14. *Al-ghaffar (Promíjející)*; 15. *Al-qahhar (Vítěz)*; 16. *Al-wahhab (Žehnající)*; 17. *Ar-razzaq (Prozřetelný)*; 18. *Al-fattah (Řešící problémy)*; 19. *Al-'alim (Vševědoucí)*; 20. *Al-qabid (Omezující)*; 21. *Al-basit (Rozšiřující)*; 22. *Al-khafid (Zmenšující)*; 23. *Al-rafi (Vyvyšující)*; 24. *Al-muizz (Dárce slávy)*; 25. *Al-muzzil (Ponižující)*; 26. *As-sami (Vše slyšící)*; 27. *Al-basir (Vše vidící)*; 28. *Al-hakam (Soudce)*; 29. *Al-'adl (Spravedlivý)*; 30. *Al-latíf (Jemný)*; 31. *Al-khabir (Znalý)*; 32. *Al-halim (Shovívavý)*; 33. *Al-azim (Převeliký)*; 34. *Al-ghafur (Promíjející)*; 35. *Ash-shakur (Vděčný)*; 36. *Al-'ali (Nejvyšší)*; 37. *Al-kabir (Veliký)*; 38. *Al-hafiz (Strážce)*; 39. *Al-muqit (Živitel)*; 40. *Al-hasib (Zúčtovatel)*; 41. *Al-džalil (Vznešený)*; 42. *Al-karim (Štědrý)*; 43. *Al-raqib (Dohlížející)*; 44. *Al-mudžib (Odpovídající)*; 45. *Al-wasi (Všeobsáhlý)*; 46. *Al-hakim (Moudrý)*; 47. *Al-wadud (Milující)*; 48. *Al-madžid (Slavný)*; 49. *Al-baith (Křísitel)*; 50. *Ash-shahid (Svědék)*; 51. *Al-haqq (Pravda)*; 52. *Al-wakil (Správce)*; 53. *Al-qaw (Silný)*; 54. *Al-matin (Pevný)*; 55. *Al-wali (Přítel)*; 56. *Al-hamid (Chvályhodný)*; 57. *Al-muhsi (Počítající)*; 58. *Al-mubdi (Originální)*; 59. *Al-muid (Obnovující)*; 60. *Al-muhyi (Dárce života)*; 61. *Al-mumit (Tvůrce smrti)*; 62. *Al-hayy (Živoucí)*; 63. *Al-qayyum (Svébytný)*; 64. *Al-wadhid (Nalézající)*; 65. *Al-madžid (Noblesní)*; 66. *Al-wahid (Jediný)*; 67. *Al-ahad (Jeden)*; 68. *As-samad (Věčný)*; 69. *Al-qadir (Schopný)*; 70. *Al-muqtadir (Plný moci)*; 71. *Al-muqaddim (Cílevědomý)*; 72. *Al-muakhhir (Vyčkávající)*; 73. *Al-awwal (První)*; 74. *Al-akhir (Poslední)*; 75. *Al-zahir (Zřejmý)*; 76. *Al-batin*

(Skrytý); 77. *Al-wali* (Řídící); 78. *Al-mutaali* (Vyvýšený); 79. *Al-barr* (Pramen všeho dobra); 80. *At-tawwab* (Přijímající lítost); 81. *Al-muntaqim* (Mstitel); 82. *Al-afuw* (Promijející); 83. *Ar-rauf* (Soucitný); 84. *Malik-ul-mulk* (Svrchovaný věčně); 85. *Dhul-džalal-wal-ikram* (Pán štědrosti); 86. *Al-muksit* (Vyrovnaný); 87. *Al-džami* (Shromažďující); 88. *Al-ghani* (Soběstačný); 89. *Al-mughni* (Obohacující); 90. *Al-mani* (Předcházející); 91. *Al-darr* (Působící úzkost); 92. *An-nafi* (Dárce prospěchu); 93. *An-nur* (Světlo); 94. *Al-hadi* (Vedoucí); 95. *Al-badi* (Nesrovnatelný); 96. *Al-baqi* (Nekonečný); 97. *Al-warith* (Nejvyšší vlastník); 98. *Ar-rashid* (Správný); 99. *As-sabor* (Trpělivý). Jako 100. jméno Boží uvádějí muslimové buď „*Alláh*“ nebo ho považují za neznámé. Křesťané žijící v islámském prostředí připojují k výčtu Božích jmen jako 100. jméno „*Ath-thalouth al-muqaddas*“ (Třikrát Svátý, Trojjediný).

Literatura: http://home.graffiti.net/budoucnost-evropy:graffiti.net/roz/islam_cr.html ,

Šema Jisra'el, http://cs.wikipedia.org/wiki/%C5%A0ema_Jisra%27el ,

Desatero, <http://cs.wikipedia.org/wiki/Desatero>

Hana Mayerová, Článek Cedaka ekonomický systém a etická micva, Časopis Maskil, s.8, číslo 8, ročník 5769, <http://www.maskil.cz/5769-8/index.htm>

Benjamin Kuras, Zakázané ovoce vědění, Bible jako drama a terapie, G plus G, s.r.o., Praha 2003, s. 190 a násl. a s. 216 a násl.

<http://eretz.cz/content/view/5153/43/> ,

http://www.islamweb.cz/objevte_islam/indexp.htm ,

<http://www.blisty.cz/art/38285.html> ,

http://www.distance.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=6&idc=25&Itemid=9 ,

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Isl%C3%A1m>

[http://cs.wikipedia.org/wiki/Sal%C3%A1t_\(isl%C3%A1m\)](http://cs.wikipedia.org/wiki/Sal%C3%A1t_(isl%C3%A1m))

3. Díl

Filosofie rovnováhy

1. Úvod-Ráj v našem světě

Naše skutečné potřeby souvisí s tím, zda jsme více či méně energičtí živí tvorové, energičtější živí tvorové (s větším pohybem, kinetickou energií) mají větší skutečné potřeby, méně energičtí živí tvorové mají nižší skutečné potřeby. Cílem je, aby byla ve Vesmíru co nejmenší celková síla srážek mezi sousedními energičtějšími jedinci a méně energickými jedinci, popř. neživou přírodou, toto se děje správným rozdělením hodnot světa (kinetické i potencionální kinetické energie, pohybu), které buď spojuje pohyb (rozdílly kinetické energie, hybnosti) sousedních jedinců a neživé přírody nebo ve Vesmíru zvětšuje celkovou sílu srážek mezi nimi navzájem. Avšak poznání co největší spojitosti pohybu (rozdílů kinetické energie, hybnosti) všech sousedních živých tvorů a neživé přírody správným rozdělením hodnot Vesmíru (kinetické i potencionální kinetické energie, pohybu) je věcí tak složitou, jako je poznání celé skutečnosti, celého Bytí, tj. vševědoucnost, tj. poznání pohybu (kinetické i potencionální kinetické energie) každého živého tvora a neživé přírody a souladu mezi nimi navzájem. Hodnotami světa, tedy předmětem našich potřeb, je větší nebo menší část živých tvorů i neživé přírody. Každý výrok o této co největší spojitosti pohybu (rozdílů kinetické energie, hybnosti) všech sousedních živých tvorů a neživé přírody správným rozdělením hodnot Vesmíru (kinetické i potencionální kinetické energie, pohybu) jej nemůže obsáhnout v jeho celistvosti, slovy totiž nelze skutečnost zcela postihnout. Myšlenky a pocity každého živého tvora tvoří nedokonalý obraz, odlesk (svět pro nás) celé skutečnosti (světa o sobě, veškeré energie, pohybu-kinetické energie i potencionálního pohybu-potencionální kinetické energie), pravda obsažená v mysli, duši každého živého tvora tak nemůže zcela obsáhnout celou skutečnost, tento obraz není nikdy zcela shodný se skutečností. Úkolem všech živých tvorů je pak v každodenním životě ve všech vztazích vůči všem živým tvorům a neživé přírodě, sladit všechny tyto jejich jednotlivé obrazy skutečnosti, v jediný celkový obraz skutečnosti, který nejlépe popíše celou skutečnost a umožní co největší spojitost pohybu (rozdílů kinetické energie, hybnosti) všech živých tvorů a neživé přírody správným rozdělením hodnot Vesmíru (kinetické i potencionální kinetické energie, pohybu).

Jak se lze dostat do ráje? Podle mého názoru není nutné hledat ráj až po smrti, podle mého názoru je v lidských silách uskutečnit ráj na Zemi, ve Vesmíru neboli v našem světě. Podmínkou toho je, aby všichni tvorové uznávali ostatní tvory jako své bližní, aby spolu neválčili, aby se nevráždili, aby se neokrádali, aby společně pracovali za účelem plného ovládnutí neživé přírody. Jinými slovy ráj na Zemi není v nadpozemských silách Božích, ale je v našich společných silách všech tvorů. Je třeba, abychom opravdu táhli za jeden provaz, což znamená, že ve velmi dokonalém stavu, v ráji nebudeme na sebe útočit, avšak zároveň budeme společně pracovat při úplném ovládnutí neživé přírody (budeme za ten jeden provaz opravdu táhnout, nikoliv se jenom přiživovat).

Co je příčinou všech válek, útoků a sporů všech tvorů. Jsou to naše potřeby, které nás nutí k ovládnutí větší části světa, než v ten který okamžik zrovna ovládáme. Spor o hodnoty světa, tedy předmět našich potřeb, kterým je ovládání živých tvorů i neživé přírody, je touto příčinou. S rostoucím ovládnutím neživé přírody se objevují nové a nové hodnoty světa, které potřebujeme, o které s druhými bojujeme. S rostoucím ovládnutím neživé přírody tak rostou rovněž naše potřeby. Zároveň však roste rovněž síla našich bojů, kdy spolu již nebojujeme primitivními nástroji ale stále účinnějšími zbraněmi. Dokonalé ovládnutí neživé přírody je podmíněno postupným snižováním počtu a síly srážek mezi tvory a neživou přírodou, zejména mám na mysli lidské tvory ale i ostatní živé tvory. Se snižováním srážek mezi živými tvory a neživou přírodou se snižuje sice jejich počet, avšak roste jejich síla, protože spolu soupeří a posléze válčí stále větší skupiny lidí, místo jednotlivců. Život člověka a ostatních tvorů se stává stále více hromadnější záležitostí.

Sama příroda nás tak nutí při stále dokonalejším uspokojování našich potřeb, omezovat počet střetů mezi tvory a spojovat se do stále větších skupin. Vytváří se tak stále větší skupiny lidí, kde klesá počet vzájemných srážek, jestliže jsou založeny na dohodě všech svých členů, není-li možné dosáhnout této dohody pak na užití násilí odpovídajícímu skutečným potřebám násilím dotčených jedinců, tedy na jejich budoucí dohodě. Naše skutečné potřeby souvisí s tím, zda jsme více či méně energičtí živí tvorové, energičtější lidé mají větší skutečné potřeby, méně energičtí lidé mají nižší skutečné potřeby. Pokles srážek a vytvoření velké skupiny tvorů s dokonalejším ovládnutím neživé přírody, s dokonalejšími zbraněmi, ale i s dokonalejším uspokojením potřeb svých členů je možné dvěma základními způsoby: násilím a dohodou. Sjednotíme-li tvory násilím, které neodpovídá skutečným potřebám jedinců dotčených násilím, dojde k poklesu počtu sporů avšak

k zvýšení jejich souhrnné síly, nevyvražďují se jedinci ale celé skupiny jedinců. Sjednání násilím musí být takové, aby byla trvale co nejmenší síla srážek mezi energičtějšími jedinci s většími potřebami a méně energickými jedinci s menšími potřebami, toto se děje správným rozdělením hodnot světa (energie, pohybu, viz výše), které buď spojuje (vyrovnává) pohyb (rozdílly kinetické energie, energičnosti) těchto sousedních jedinců, popř. neživé přírody nebo trvale zvětšuje srážky mezi nimi navzájem. Sjednotí-li se tvorové svobodnou a skutečnou dohodou všech svých členů, kteří nejlépe znají své skutečné potřeby, získá tato skupina výše zmíněné výhody, které má zítí tvorů ve velké skupině, avšak zároveň nedochází k nárůstu síly jejich sporů. Výhody skupin pak plynou ze specializace jejich jedinců.

Postupné sjednocování lze přirovnat k prostoru plnému kuliček, u kterých neustále zvyšujeme jejich pohyb (hybnost, kinetickou energii) na úkor potenciální (kinetické) energie a tyto kuličky do sebe buď naráží větší silou nebo i přesto se pohybují tak, že do sebe nenarážejí pouze se dotýkají. Srážky jsou pak zapříčiněny tím, že kuličky s velkým pohybem (tj. velkou hybností, kinetickou energií) odlišného směru pohybu jsou neodděleny od kuliček s malým pohybem (hybností, kinetickou energií) proto mezi nimi musí existovat jiné kuličky, tak aby hranice pohybu různých kuliček byly spojitě, tj. vyrovnávají pohybové, kineticko-energetické rozdíly sousedících kuliček, nikoliv je dále zvětšují. Toto zvýšení pohybu (resp. hybnosti, kinetické energie) či spolu s neustálým překonáváním chaosu a postupným zaujímáním uspořádaného pohybu by mělo být provázáno citlivou prací topiče, který neustále podle zvětšujícího se nebo zmenšujícího se chaosu přidává a ubírá pohyb (kinetickou energii, hybnost) kuličkám. Tyto kuličky představují ve skutečnosti částice, které tvoří všechny jevy v našem světě. Tímto topičem je příroda a její evoluce, resp. pohyb mikročástic z hlediska fyziky mikrosvěta.

Duše (psychika, myšlenky, pocity) každého živého tvora tvoří nedokonalý obraz, odlesk celého světa (jednotlivé světy pro nás podle filozofa I. Kanta), pravda obsažená v mysli, duši každého živého tvora tak nemůže zcela obsáhnout celý svět, tento obraz není nikdy zcela shodný se skutečností (svět o sobě podle filozofa I. Kanta). Úkolem živých tvorů je pak v každodenním životě ve všech vztazích vůči všem živým tvorům a neživé přírodě, sladit všechny tyto obrazy (světy pro nás všech jednotlivců), v jediný celkový obraz skutečnosti (v jediný svět pro nás), který nejlépe popíše celou skutečnost (svět o sobě), společným odstraněním všech rozporů duševních obrazů skutečnosti každého živého tvora, jejich svobodnou a skutečnou dohodou odpovídající jejich skutečným potřebám (viz výše). Není-li tato dohoda možná pak nastupuje donucení násilím odpovídajícím skutečným potřebám (viz výše) všech živých tvorů dotčených tímto násilím, jehož cílem je dosažení budoucí dohody mezi nimi, podmínkou toho je, že toto násilí trvale co nejvíce snižuje celkovou sílu srážek mezi všemi jedinci a neživou přírodou ve Vesmíru. Vedle tohoto donucení vědomým násilím jedinců, existuje donucení násilím nevědomé objektivní (předmětné) skutečnosti (jde o jakousi normativní sílu skutečnosti), které rovněž snižuje celkovou sílu srážek v této skutečnosti, zvětšuje její soulad. Teprve pak dostaneme správný obraz skutečnosti, nejbližší pravdě (světu o sobě), nejbližší všem skutečným potřebám (viz výše) všech živých tvorů. Tento stále pravdivější obraz skutečnosti (světu o osobě) vzniklý stále sladnějším sdílením myšlenek (duší, psychiky, jednotlivých světů pro nás) všech existujících živých tvorů se zrozením, vzkříšením (viz dále) stále nových živých tvorů nám umožní jednat a vnímat (zobrazovat v duši skutečnost, svět o sobě) stále více v souladu se skutečností (světem o sobě), stále dokonaleji ovládnout neživou přírodu a odstranit i utrpení ve světě způsobené neživou přírodou, např. přírodními katastrofami nebo jiným selháním neživé a živé skutečnosti. Toto je možné pouze postupným sdílením všech myšlenek, pocitů v jediné duši všech živých tvorů (v jediném světě pro nás), jde o dokonalé dobro, kterému se postupně přibližujeme (viz dále).

Co se týká tvorů, které by měly žít v souladném světě bez bolesti, stárnutí a smrti, čili ve světě beze srážek s jinými tvory a neživou přírodou, tedy ve shora zmíněném nebi, tak by jimi měli být všichni živí a mrtví tvorové, což nám umožní získat nejvěrnější obraz skutečnosti (světa o sobě) jako nezbytnou podmínku úplného ovládnutí neživé přírody a dokonalosti vědy, zároveň by nemělo být těžké oživit z informací obsažených v genetickém kódu jediného živého tvora všechny existující živé tvory v průběhu dějin, tedy jakési vzkříšení mrtvých. Zároveň by nemělo být těžké takto dosáhnout věčné mladosti a nápravy křivd, kterých se na nás příroda dopustila, v podobě našich větších či menších předpokladů pro jednání nesouladné, srážející se s ostatními tvory a neživou přírodou. Zároveň by mělo dojít k spojení psychiky (světa pro nás) všech živých tvorů pomocí dokonalé sdělovací techniky, kde tato souladná společnost všech živých tvorů bude schopna si vzájemně číst myšlenky a vznikne tak jediná psychika, jediná duše všech jedinců.

Toto postupně stále dokonalejší sdílení myšlenek, pocitů, duše, psychiky (světa pro nás) se všemi živými a mrtvými tvory (viz dále) a postupně stále dokonalejší sdílení svého těla (světa o sobě) se svým partnerem či partnery je přípravou na život v úplném souladu se všemi živými a mrtvými tvory a neživou přírodou, kterou zcela ovládneme, na budoucí dokonalost vědy, kdy budeme existovat zřejmě v podobě dokonalé poznané energie (světa o sobě), tj. pouhé kinetické energie, kdy se všechna potenciální (kinetická) energie světa přemění na kinetickou energii, jinými slovy všechna hmota se přemění na pohyb. Tato energie (svět o sobě) tvoří všechno a všechny, je spojitá, souladná a jednotná, její veškerý pohyb a nehybnost jsou spojitě se vším jejím ostatním pohybem a nehybností, je Bohem v mém pojetí, je nezníčitelná dle zákona zachování hybnosti a energie. Z hlediska současných hmotných tvorů vidíme tuto vše prostupující energii pouze povrchově jako všechny body našeho prostoru (svět pro nás), které vyplňují všechno a všechny, hmotu i absolutní prázdno, vakuum, jsou spojitě a prostřednictvím sousedních bodů časoprostoru se přenášejí pohyb bytí jediného bodu časoprostoru na všechny ostatní existující body časoprostoru, tyto body časoprostoru pak se spolu nesrážejí, prostor se zásadně nebortí, tyto body časoprostoru se pouze dotýkají a tak se mezi nimi přenášejí pohyb a vyplňují tak celý náš prostor. Dojde k sjednocení psychiky, duše, myšlenek, pocitů (světa pro nás) všech živých tvorů a jeho co největšímu přiblížení, co nejvěrnějšímu

zobrazení skutečnosti (světa o sobě, Boha v mém pojetí).

Náš svět se vyznačuje neustálou přeměnou potencionální kinetické energie na kinetickou energii a naopak, v konečném důsledku jde o vyzáření hmoty v podobě světla, resp. proudu fotonů o rychlosti světla a naopak o pohlcení fotonu, resp. světla hmotou a tím o jeho přeměnu na hmotu. Lze se domnívat, že **živý organismus existuje ve viditelné podobě, kterou představuje potencionální kinetická energie, tedy hmota a v neviditelné podobě, kterou představuje čistá kinetická energie, čili pohyb bodů a nehybnost časoprostoru, navždy pak zůstane zachována pouze tato neviditelná soustava živého organismu představovaná pohybem a nehybností bodů časoprostoru, čistou energií, společenstvím Boha v mém pojetí.** Zároveň se lze domnívat, že mezi pohybem nehmotných bodů časoprostoru a hmotných částic známých člověku, existuje pohyb jiných částic o nízké hmotnosti avšak o nenulové hmotnosti tvořených v konečném důsledku rovněž body časoprostoru, jde o **společné bytosti s jedinou duší, zřejmě živých tvorů po smrti tvořených těmito částicemi o nízké hmotnosti neznámými člověku a různými hmotnými těly tvořených hmotnými částicemi známými člověku.**

Zeptáte-li se po přečtení této mé filosofie, zda-li je pravdivá, odpovím částečně ano a částečně nikoliv. Pravdou lze podle mne označit pouze skutečnost (svět o sobě) a lži to, co není skutečné, přičemž každý výrok o skutečnosti ji nemůže obsáhnout v její celistvosti, slovy (světem pro nás) totiž nelze skutečnost postihnout jako celek, jinými slovy každý výrok je částečně pravdivý, částečně se jako skutečnost děje a částečně nepravdivý, částečně se jako skutečnost neděje, tedy částečně lže. Lze pouze odlišit převážně pravdivý výrok, tedy výrok, který se ve skutečnosti (světě o sobě) převážně děje, a výrok, který je převážně lživý, tedy výrok, který se ve skutečnosti (světě o sobě) převážně neděje. Lze říci, že každý člověk, ať vinný nebo neviný, ať přítel nebo nepřítel, má ve svých slovech a myšlenkách částečně pravdu a částečně lže. Pravda je tedy relativní, absolutní je však podle mého názoru dobro. Dobro představuje nejkratší cestu k souladu všech a všeho (světa pro nás všech živých tvorů a rovněž jeho soulad se světem o sobě), čím jdeme delší cestou k tomuto cíli, čím méně se trvale zvětšuje soulad všech a všeho, tím jde o menší dobro a větší zlo, přičemž podle mého názoru soulad všech a všeho je nevyhnutelný, podle mého názoru musí dojít k překonání chaosu a k nastolení uspořádaného pohybu, podle mne jde o normativní sílu skutečnosti (viz výše). Na každém z nás však záleží kdy se tak stane. Avšak poznání dobra jako nejkratší cesty k dokonalému souladu všech a všeho je věcí tak složitou jako je složité poznání celé skutečnosti, celého Bytí (světa o sobě), tj. vševědoucnost, poznání skutečných potřeb každého živého tvora a jejich souladu (viz výše), existují pouze určité pravidla, převážně pravdivé ukazatele, která nám během této cesty naznačují, že jdeme dobře nebo zle. Jestli však jde o skutečné dobro, tedy nejkratší cestu k souladu všech a všeho, nám ukáže teprve čas, mnohdy to může trvat desítky či stovky let, příkladem nám může být období vlády komunismu, které ve světě trvalo více jak 80 let. Tyto ukazatele dobra, tedy nejkratší cesty k dokonalému souladu všech a všeho, jsem se pokusil zachytit ve své Filosofii rovnováhy, přičemž si nedělám nárok na pravdu, pouze se pokouším neustále během své životní cesty hledat nejkratší cestu k dokonalému souladu všech a všeho, o což by se měl pokoušet každý živý tvor světa. Má filosofie tak nebude nikdy dokončená a během své životní cesty ji budu stále měnit a přizpůsobovat dané situaci na této své životní cestě tak, abychom co nejdříve dosáhli souladu všech a všeho. Proto např. není možné z hlediska člověka, který nezná současný stav a budoucí evoluční vývoj rozumu a psychiky (duše) určitého živého tvora mimo člověka či jejich daného druhu, předem říci, zda je dobré, aby člověk dnes obětoval svůj život za jiné živé tvory mimo člověka. Přesto je možné podle mne již dnes říci, že s postupující evolucí, kterou urychluje vztah ostatní živých tvorů s dokonalejším tvorem, kterým je člověk, se ostatní živí tvorové stanou časem nevyhnutelně plnoprávnými členy naší společnosti.

Předmluva

Filosofie rovnováhy vychází z exaktní vědy. Zpochybním-li ve stopách radikální pochybnosti filosofa René Descarta veškeré bytí, zbývá mi určit, nejpevnější bod, který, ačkoliv lze též zpochybnit, pokládám za nejjistější pravdu. Tímto základem je přijetí skutečnosti exaktní vědy a jejího předmětu, jímž je Bytí, které můžeme vnímat našimi smysly. Exaktní věda, která již prokázala svou užitečností pro rozvoj člověka, je nejjistější pravdou, kterou máme. **Bytí vnímatelné našimi smysly lze obecně vztahově popsat jako nadspoluprotispoluděj.**

To znamená veškeré **bytí se děje**, tj. veškerou skutečnost lze chápat jako proces, který lze pomocí rozumu rozčlenit na procesy, které se vyznačují určitými vlastnostmi, plynoucí z jejich vztahu k ostatním procesům v rámci skutečnosti. Příkladem děje je jak soustava atomu, chemický prvek či látka jakož i soudní proces. Bytí resp. skutečnost se děje jako skládání a rozklad, tedy jako **spolu- a proti- děj**, spoluděj tak představuje (i dílí) celek děje resp. proces v rámci procesu skutečnosti složený z jiných procesů, protiděj naopak představuje opačný proces, kdy dochází k rozkladu resp. ničení složeného (i dílího) celku procesů na dílí celky procesů. Příkladem spoluděje je tvoření, skládání, atom, stát, příkladem protiděje je ničení, rozklad, choroba, výbuch apod. Skládání a rozklad je v rovnováze, tedy jde o skládání a rozkladu nadřazený **nadděj**. Příkladem nadděje protiděje výbuchu a spoluděje vzniku hvězdy je Vesmír, zrození a smrti je tvor, osoba apod. Z povahy Bytí jako děje plyne, že jej lze rozdělit na vývojové stupně **vznikového, výkonného a zánikového děje**, což plyne ze zákona příčiny a následku, každý proces skutečnosti lze tak rozlišit rozumem na příčiny resp. vznik, průběh tj. výkon a následek tj. zánik, který je zároveň příčinou, vznikem jiného procesu skutečnosti. Příkladem vznikového

děje automobilové nehody je zvýšená rychlost, kluzká vozovka, protijedoucí vozidlo, alkohol za volantem, příkladem výkonu tohoto děje je smyk, nezvládnutí řízení, přejetí do opačného jízdního pruhu, příkladem zániku tohoto děje je srážka vozidel, způsobení věcné škody na vozidlech apod. a způsobení škody na zdraví příp. smrti přepravovaných osob. Z povahy děje jako spolu- a proti- děje plyne rozlišení na **celkový a jednotkový děj**, tedy celou skutečnost jako proces čili celkový děj a nejmenší proces v rámci skutečnosti jako jednotkový děj. Příkladem celkového děje je jsoucno a nejsoucno dohromady, Vesmír a v mém podání rovněž Bůh, příkladem jednotkového děje byl atom, nyní to může být proton a elektron, v mém podání je jednotkový děj fiktivním procesem v rámci skutečnosti, neboť každý děj je dále dělitelný. S tímto bezprostředně souvisí rozlišení skutečnosti na **nad-, stejný a pod- děj**, nadděj je složený proces v rámci skutečnosti, který v sobě zahrnuje dílčí procesy podděje, proces skutečnosti shodný s jiným procesem skutečnosti je stejnoděj. Příkladem nadděje je atom, podděje pak elektron, proton apod., dále nadděje soudní proces a podděje činnost soudce v tomto procesu, příkladem stejnoděje může být jiný elektron a proton nebo atom stejného prvku ve stejném stavu. **Celkový, jedno-, spolu-, proti-, nad-, stejno-, pod-, vznikový, výkonný a zánikový děj ztělesňuje dle Filosofie rovnováhy každou existující skutečnost.**

Vznikový, výkonný a zánikový děj jsou pojmy zvolené pro shodný obsah **písmen v kořeni slova, jsou jimi písmena „N“ a „K“**, což jsou písmena velice podobná těm, která se vyskytují v kořeni slov „něco“ a „nic“. Tyto pojmy jsem zformuloval původně v anglickém jazyce jako „formation“, což znamená vznik či tvoření, „performance“, což znamená výkon a „termination“, což znamená skončení, jejichž kořen je též složen ze stejných písmen „R“ a „M“.

Filosofie rovnováhy navazuje na **filosofii Konfuciovu**, jež ve svém učení „o středu a míře,“ či „o zlatém středu,“ předjímá podobu nadspoluděje jako rovnováhy mezi skladebným a dobrým spoludějem a rozkladným a zlým protidějem. Dále Filosofie rovnováhy navazuje na **filosofii Alfreda Northe Whiteheada**, dle které v jednotce bytí, tzv. reálně existujícím momentu, je ve formě citu zakoušeno celé bytí, jeho minulost, přítomnost a naznačena a preformována je i budoucnost. Dle **Filosofie rovnováhy** ve skutečnosti existuje pouze jeden děj, který jen lidská mysl rozděluje. Tato jednota děje jako nadspoludějnost znamená souvislost každého děje s ostatními ději. Vznik každého děje je spoluurčován vznikem, výkonem a zánikem všech ostatních dějů a zánik určitého děje je zároveň vznikem jiného děje.

V oblasti vývoje představuje Filosofie rovnováhy syntézu mezi **dialektikou Hegelovou a evolucí Herberta Spencera**. Na rozdíl od Hegela, dle kterého se smíření protikladů v jejich syntéze, která je zrušuje a zároveň zachovává a pozdvihuje na vyšší rovinu, projeví opět v dalším rozporu protikladů, Filosofie rovnováhy určuje veškerou protikladnost jako rozpor skládání projevující se v hmotném světě jako tvoření a rozkladu projevujícím se v hmotném světě jako ničení a smíření celkového skládání a celkového rozkladu jako konečné. Na rozdíl od evoluce Herberta Spencera, který v integraci čili tvoření spatřuje popření desintegrace čili ničení, **Filosofie rovnováhy předpokládá tvořivou nedokonalou (vývojový stupeň výkonu děje) a dokonalou (vývojový stupeň zániku děje) rovnováhu. Nedokonalá rovnováha** spočívá v boji neomezeného dobrého skládání resp. tvoření a zlého rozkladu resp. ničení na stále vyšší úrovni spoluprotiděje ať již v podobě složité integrace jako mnohočetného spoluspoluděje či složité desintegrace jako mnohočetného spoluprotiděje. **Dokonalá rovnováha** spočívá v konečném smíru omezeného celkového dobrého skládání resp. tvoření a omezeného celkového zlého rozkladu resp. ničení. Celkový děj je zároveň nekonečný, protože zánik každého děje je zároveň vznikem jiného děje, dokonalá rovnováha integrace a desintegrace tak nastává v nekonečném čase čili při zániku nekonečného celkového děje. Dle Filosofie rovnováhy neomezené tvoření jako neomezený boj proti ničení nebo jako neomezené tvoření, vyvolává ničivou reakci. Omezené ničení je naopak slučitelné s omezeným tvořením v rovnovážném tvořivém dění.

V oblasti metafyziky navazuje Filosofie rovnováhy na **panteismus Barucha Spinozy**, když Boha ztotožňuje s celkovým dějem, který má podobu nadspoluprotispoluděje, tedy tvořivé rovnováhy mezi omezeným celkovým rozkladem resp. ničením a omezeným celkovým skládáním resp. tvořením, Dávla s celkovým protidějem, tedy zlem a rozkladem resp. ničením, ať již v podobě čistého rozkladu jako protiděje či rozkladu spoluděje jako protispoluděje a Krista s celkovým spoludějem, tedy dobrem a skládáním resp. tvořením, ať již v podobě čistého spoluděje či rozkladu protiděje jako protiprotiděje. Panteizmus zároveň představuje syntézu idealismu a materialismu. Bůh v rámci něho má rovněž materiální povahu. Filosofie rovnováhy mimosmyslové děje popisuje pojmy známými ze světa smyslového vnímání.

Dle mého názoru základem každé filosofie je **psychika autora**, z hlediska mé psychologie představuje Filosofie rovnováhy cestu, jak se co nejvíce z dlouhodobého hlediska (nikoliv krátkodobého) **vyhnout konfliktům v životě**. Tato vůle neprohrát avšak ani neporážet ostatní představuje z hlediska psychologie člověka obrovskou sílu, která se podle Filosofie rovnováhy prosadí ve vztazích mezi živými tvory svoji vlastní silou, resp. větší pravděpodobností, aniž bychom za tuto námi přijatou pravdu museli nějak zvlášť bojovat. Lze hovořit o **normativní síle skutečnosti**. Zároveň si uvědomuji, že Filosofie rovnováhy bude stěžejí přijata všemi lidmi, kteří mají možnost vytvořit si nebo přijmout svoji vlastní jinou filosofii, odpovídající vlastnostem jejich psychiky danou rovněž geneticky. **Krátkodobě bude odmítnuta** lidmi, kteří chtějí vítězit a porážet jiné živé tvory, nebo těmi, kdo chtějí býti poráženi a prohrávat, resp. obětovávat se za jiné, ti dají přednost nejistotě.

Z hlediska **exaktních věd** chápu děj, tedy jakýkoliv jev či skutečnost jako **pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti**, těmito částicemi mohou být **fotony, resp. body časoprostoru**. Hmotná skutečnost je pak vytvářena **nekonečným**

množstvím nebo rychlostí světla těchto částic.

Pohyb částic o nulové hmotnosti pak vytváří zóny navazujícího pohybu jako **pohybové soustavy-jevy (tedy mraky pohybujících se a nehybných částic s navazujícím pohybem, tzn. podle mého názoru s navazující hybnostní hustotou bodů časoprostoru, tedy hybností $p=m \cdot v$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost, na jednotku časoprostoru, kterou je metr krychlový m^3)** (viz kapitola [X.\) Souvislost zákona zachování hybnosti a energie](#)). Tyto pohybové soustavy lze rozlišit na jednotlivá **hmotné pohybové soustavy** s navazujícím pohybem pohybujících se hmotných částic o nenulové hmotnosti, jevy v hmotném světě (např. osoby, věci, ale i výrobky či stát), čili oddělené skutečnosti **nebo jediná existující nehmotná pohybová soustava** s navazujícím pohybem pohybujících se a nehybných všech částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru. Nehmotná pohybová soustava představuje veškeré Bytí, veškerou skutečnost, hmotu i prázdnotu, které jsou vždy tvořeny pohybujícími se nebo nehybnými částicemi o nulové hmotnosti, zřejmě fotony, všemi body časoprostoru. Tento pohyb v rámci nehmotné pohybové soustavy může směřovat buď **k rozšíření hmotné pohybové soustavy, nebo k jejímu rozpadu**, dojde-li střetem částic ke zvýšení resp. snížení hybnostní resp. energetické hustoty části hmotné pohybové soustavy mimo jeho existenční interval, **tzn. přestane navazovat pohyb, tzn. podle mého názoru hybnostní hustota hmotných částic (částic s nenulovou hmotností) této pohybové soustavy**. Rozšíření i rozpad hmotné pohybové soustavy-jevu však vždy směřují ke vzniku nového hmotné pohybové soustavy-jevu, v konečném důsledku pak ke vzniku jediného souvislého hmotné a nehmotné pohybové soustavy-jevu z hlediska nekonečného času. Proto lze hovořit o společné podstatě rozšíření a rozpadu hmotných pohybových soustav-jevů, tedy z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd o **nadději** spolu- a proti- děje, dobra a zla. Jinými slovy všechny střety a boje v rámci hmotného světa směřují ke konečnému míru v nekonečném čase.

Pohyb lze dále členit na **vznik**, tedy se rozšiřuje hmotnou pohybovou soustavu-jev, **výkon**, kdy se hmotná pohybová soustava-jev nerozšiřuje avšak ani nerozpadá a **zánik**, kdy se hmotná pohybová soustava-jev rozpadá. Pohyb lze pak pojmut jako **celkový pohyb**, tedy pohyb všech bodů časoprostoru-částic o nulové hmotnosti a **jednotkový pohyb**, kterým je pohyb fotonu rychlostí nižší, než je rychlost světla, tedy pohyb částice o nulové hybnosti, z něhož je složen každý složitější pohyb o nenulové hybnosti a energii. **Kromě celkového pohybu a nehybnosti jediné pohybové soustavy částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru nic neexistuje**, tyto částice se vzájemně dotýkají jako body časoprostoru a vyplňují jak hmotu, tak i vakuum-absolutní prázdnotu. Dále lze pohyb resp. **hmotné pohybové soustavy** rozlišit na soustavy **o stejné energii, resp. hybnosti, o vyšší a nižší energii** resp. hybnosti-pohybu (z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd naddějí, poddějí a stejnodějí).

Těmito druhy hmotného a nehmotného (částic o nulové hmotnosti) pohybu částic lze pak ztělesnit a popsat **každou existující hmotnou skutečnost**, která je ve své podstatě opět **pohybem částic o nulové hmotnosti**.

V souladu s filosofií **Konfucia** vidím jednotnou povahu mezi vznikem a zánikem pohybových soustav ve vzniku **jediného souladné nehmotné a hmotné pohybové soustavy-skutečnosti v rámci skutečnosti**, jediné Bytosti tvořené všemi a vším, v splynutí s nehmotným Bohem, se souladností všech bodů časoprostoru. V souladu s **Alfredem Northem Whiteheadem** je pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti **kontinuem, tedy souvislou jednotou, nehmotnou energií či vlněním**, kde každá jeho část je spojena s celkovým Bytím, resp. pohybem a nehybností a jako takové je cítí. Každá částice o nulové hmotnosti, bod časoprostoru se totiž dotýká pouze jiných okolních částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru a každý pohyb částice o nulové hmotnosti se tak přenáší prostřednictvím těchto dotyků na tyto okolní částice o nulové hmotnosti, které opět tento pohyb přenáší do svého okolí a takto se tento pohyb postupně přenáší na všechny existující částice o nulové hmotnosti, na celek Bytí, který je jimi vytvářen

V oblasti **evoluce** proces **vytváření jediného souladné hmotné a nehmotné pohybové soustavy-jevu** je procesem neustálého střetu hmotných pohybových soustav-jevů s odlišnou hybností-pohybem, kde vytváření hmotné pohybové soustavy-jevu s vyšší celkovou hybností-pohybem se opět dostane do rozporu s hmotnými pohybovými soustavami-jevy okolí, střetem jejich částic a kde jde zřejmě o **nekonečný proces**. Zároveň však z hlediska **nekonečného času dojde k vytvoření jediné souladné nehmotné a hmotné pohybové soustavy-skutečnosti**, jediné Bytosti tvořené všemi a vším. Platí zde tak dialektická nauka **Hegelova** z hlediska konečného času i evoluční teorie **Herberta Spencera** z hlediska nekonečného času.

V oblasti **metafyziky** ztotožňuji Boha s **celkovým nehmotným pohybem a nehybností částic o nulové hmotnosti, se všemi body časoprostoru**, které tvoří nekonečnou, věčnou (dle zákona o zachování hybnosti a energie) souvislou jednotu, kterou člověk vnímá rovněž jako **hmotný svět a prázdnotu**, tedy jaksi povrchově. Navazuji zde tedy z hlediska exaktních věd na **panteismus Barucha Spinozy**

2. FILOSOFIE ROVNOVÁHY

2.1 ÚVOD

Vznik:

Jak se zrodil svět,
chci teď přemýšlet,
zda je odpověď v bytí,
ve kterém mysl svítí.

Mysl je mozaika
určená ke skládání,
každý krok vpřed
je hodný oslavení.
Chyb nejsem prost,
trápí mě zlost
a zlé skutky mé
provází vše nadějně.

Výkon:

Ve zmatku dějů,
které jsou ve válce,
přemýšlím o míru
skutečné pohádce.
Mír je vládce světa,
kde každá jeho věta
znamená či nový vznik
či neodmyslitelný zánik.
Tento nekonečný sled
představuje **první z věd**
zřejmou každé mysli
sycené jejími smysly.
Jak setřást prokletí
ve zmateném bytí,
které se neustále děje,
zlo na dobro se směje.
Avšak i dobro vítězí
a zlo neustále poráží,
nakonec bez poražených a vítězů
se ve jsoucnu vždy rozchází spolu.
Na čí stranu se mám dát,
když dobro vítězí
nebo když zlo ho poráží
mám jít s vítězi?
Toť rozpor mého bytí
nebo jít cestou oběti
nebo využít své síly,
abychom slabé bili.
Je třeba najiti
druhou z těch věd,
že klidná není
žádná z těchto cest.
Dobro vždy následuje zlo,
zlo zase volá po dobru,
míru se tak zase nenašlo,
třeba čekat na válku.
Nezbývá, než oběti
pro dobrou věc

či pro zlo přec
osobně přinést
Co se však změnilo
zlo ale též dobro
nezraněno vyvázlo
nijak neumenšeno.
Proto hledej **třetí z věd**
milovati jak dobro teď
zlo však stejně tak,
ve středu nutno stát.
Ve zmatku dějů jsoucna
smlouva mezi nimi
byla navždy uzavřena
a nastolila harmonii.

Zánik:

Chceme-li v **míru** žít
a vnitřní harmonii cítit,
pak musím nestránit,
a zlo i dobro usmířit.
Dobro je ale skutečné,
rozhodují-li nestranně,
když hledá rovnováhu
jak ke zlu, tak i k dobru.
Kde leží pravý střed
jak dobrých i zlých dějů,
třeba nalézt z cest,
kde jest nejméně odporu.
Tam hledej mír
teď i ve věčnosti,
to je to nejvyšší,
co tvoří všehomír.

2.2 O BOHU (METAFYZIKA).

Úvod

Vznik:

Kde hledat nebe,
pak ptá se má mysl,
když bytí se děje,
kam jen Bůh vešel.
Bůh má být všemocný
a dokonale dobrý,
děj je však nekonečný
a na zlo štědrý.

Výkon:

Přesto si myslím,
že Bůh je všude,
kde Bytí se děje
a tomu i věřím.
Bůh otec Bytí
tak splývá s celkovým dějem,
svými dvěma syny,
zveme je Kristem a Ďáblem.
Kristus a rovněž i Ďábel

jako Bůh otec Bytí
splývají s dobrem a zlem
a jsou boží součástí.
Bůh jako všechno Bytí
je **nade vším mocný**,
vládne celé věčnosti
a je také **nekonečný**.
Starý děj zaniká
a nový vzniká,
práci svou koná
či přichází změna.
Dějiny dobra a zla
jsou tak nekonečné,
jak končí věc jedna
tak nová zase počne.
Nade vším a ve všem
Bůh se tyčí
tvořen nezměrným celkem
se svými syny.
Kdo je však stvořitelem
všeho dobra a zla,
kdo stvořil Boha,
má mysl brojí s nepřítelem.
Bůh je vše dění,
v němž žije Bytí
vždy Dobré i Zlé
nějaké i nicotné.
Mimo skutečnosti něčeho a ničeho
nic má mysl nezná
a takto pak střetává
Boha všemocného a nekonečného.

Podděje:

Bůh je tak dvojí,
dobré a zlé dění,
zlo brojí se všemi,
dobro vše zas pojí.
Soustavu božího Bytí
zlo navždy ničí
dobro zas tvoří
spolu ve věčném boji.
Zlé myšlenky mě pálí,
je **Bůh vždy dobrý**,
když jeho jsoucím **synem**
je **kromě Krista i Ďábel**.
Bůh je celkový spoluděj,
a to jak dobra
stejně tak i zla,
jinak by byl sám omezen.
Bůh jako vyšší dobro
stvořil také ničivé zlo
z důvodu vyšší rovnováhy
k dobrému tvořivému ději.
Něco a nic
v jejich jsoucím věčném boji
tvoří děj,
jímž jest vyváženo celé Bytí.
Že se něco a nic děje,
plyne ze stálého boje
dobrého spoluděje
a zlého protiděje.

Nic jednak něčemu ustupuje
nebo něco pohlcuje
a naopak se něco děje
v podobě jejich nadspoluděje.
Bůh je tak dobrým otcem,
jenž miluje své syny,
ať je Kristem či Dáblem,
neshledává na nich viny.
Kdyby Bůh miloval
jenom dobrého syna,
zlého kdyby zapřel,
byla by na něm vina.
Neboť též Dábel
je krví jeho krve,
stejně jako Kristus
se v něm též děje.
Skutečné nejvyšší dobro
a tedy i Boha
má mysl našla
v lásce pro dobro i zlo.
Synové Boha spolu brojí,
jedině láska otce je pojí,
v čem tkví pak láska otce,
odpověď je v rovnováze.
Bůh nestraní zlu ani dobru,
podobou osudové váze
v místě nejmenšího odporu
dějinné války ukončuje.
Bůh je v každém svém ději
dobrém a zlém přítomen,
Bůh je nad dobrem a zlem,
jež každé hraje na svém poli.

Pole Krista a Dávla

v dějinách dobra a zla
jsou vždy v rovnováze
díky láskyplné boží snaze.

Ta pole dobro i zlo
nesmí kdy překročit,
což od věků je zvyk,
jinak by jedno zvítězilo.

Dobro by žilo věčně,
zlo by věčně mrtvé bylo,
Bytí by se vůbec nedělo,
stání by bylo nekonečné.

Vše a všichni by byli
na věky dokonalí,
jakákoliv nedokonalost již znamená
stálé bytí dějového boje dobra a zla.

Bůh

Svět z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd představuje **děj a nehybnost**, z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd představuje **pohyb a nehybnost** charakterizovaný veličinou **hybnosti** $p=m \cdot v$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost. Tento děj neboli pohyb a nehybnost, chápeme-li ho jako pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti, jako nehmotný pohyb a nehybnost, energii, jako všechny body časoprostoru je pak ztělesněním každé skutečnosti v našem světě. Jinak řečeno každá skutečnost v podstatě představuje pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, energii. Tak např. člověk, stejně jako jakákoliv hmotná věc představuje pouze pohyb částic o nulové hmotnosti, body časoprostoru, energii.

Bůh pak dle mého názoru představuje veškerý pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti, všechny body časoprostoru, veškerou energii, kterou pouze **lidská mysl vnímá jako hmotný svět**, ve skutečnosti však jde o **energii, pohyb neboli vlnění**, který je souvislý a nikoliv nesouvislý jako jsou zdánlivé skutečnosti v hmotném světě. Toto pojetí Boha odpovídá biblickému obrazu hořícího keře, nezobrazitelného Boha a Boha zástupů. Bůh se však nevyčerpává hmotným světem,

neboť existují zřejmě i světy jiných rozměrů. Mám na mysli zejména **pohyb částic o rychlosti světla zřejmě o nekonečné energii**, která dle Filosofii rovnováhy fyziky představuje v případě pohybu o rychlosti světla, svět, který je svými vlastnostmi zcela odlišným protipólem našeho světa, svět, kde světlo znamená nesvítící hmotu a nesvítící hmotu znamená světlo (viz bod 13 kapitoly [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#), kapitoly [x\) Svět světla](#) a [y\) Proč Bůh dopustí zlo ve světě](#), oddíl Zlo kapitoly [2.6. Jak žít \(etika\)](#)), možná pohyb o konečné energii o vyšší rychlosti, než je rychlost světla v okolí našeho Vesmíru.

Bůh jako veškerý pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti-fotonů, všechny body časoprostoru, nehmotná energie (vzhledem k tomu, že je představována pohybem a nehybností částic o nulové hmotnosti, nikoliv např. elektronů či jiných částic o nenulové hmotnosti) je tak **nade vším mocný a vševědoucí**, vzhledem k tomu, že z této nehmotné energie, bodů časoprostoru je složen každý hmotný předmět i osoba, tedy i člověk, které jsou v konečném důsledku rovněž pohybem částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, tedy nehmotnou energií resp. pohybem a nehybností.

Bůh je zároveň **nekonečný**, protože každý pohyb resp. energie ze zákona zachování energie resp. hybnosti jsou nezničitelné. Pohyb neboli energii totiž nelze dle zákona zachování energie a hybnosti zničit, lze jej pouze transformovat na jiný druh pohybu, energie např. kinetickou energii na vnitřní potenciální energii, mechanickou energii na elektrickou energii apod.

Bůh je zároveň **absolutně svobodný**, protože neexistují pevné vazby bodů časoprostoru na úrovni těchto bodů. Pevné vazby bodů časoprostoru vznikají až na úrovni hmoty, tedy ve světě člověka a ostatních živých tvorů, kteří jsou tak více či méně svobodní podle toho, jak jsou mikročástice tvořící jejich mozek, resp. mozkové buňky jejich mozku vázány volnými či pevnými vazbami. Pevné vazby mozkových buněk jsou základem duševních komplexů člověka, resp. instinktů u zvířat.

Bůh je zároveň **dobrý**, protože srážky mikročástic, jejichž počet je do jisté míry pravděpodobnosti náhodný, které tvoří tělesa makrosvěta, a tudíž jsou základem srážek v našem světě (makrosvětě z hlediska fyziky), jsou věci náhody a pravděpodobnosti. Vezmeme-li pouze dvě takové mikročástice, tak po každé jejich srážce dle de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze jejich další pohyb stanovit pouze neurčitě, na základě pravděpodobnosti, což tím pádem platí rovněž o jejich další srážce. Nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročástic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročástic, kdy pohyb všech mikročástic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročástic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročástic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o mechanický základ evoluce). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

Bůh jako pohyb a nehybnost resp. nehmotná energie v hmotném světě, tvořená všemi body časoprostoru, je zároveň dvojí, je to **pohyb k určitému celku**, kdy se vytváří hmotné pohybové soustavy-jevy, tedy mraky částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, tj. velikostí hybnostní hustoty resp. energetické hustoty, tedy hybností resp. energií na jednotku prostoru, které se prosazují srážkami jejich částic, a **pohyb od určitého celku**, kdy ve střetu dvou hmotných pohybových soustav-jevů vzniká hmotná pohybová soustava-jev nové buď spojením dvou dosavadních hmotných pohybových soustav-jevů (viz výše) nebo jejich zrušením (viz pohyb od určitého celku), kde se prosazuje nové navazující uspořádání hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu srážkami jejich částic. **Hmotné pohybové soustavy-jev v hmotném světě** tak představuje mrak částic o nenulové hmotnosti, kde dochází plynule k zvyšování a snižování množství pohybu, tj. energie resp. hybnosti-pohybu na jednotku prostoru. **Z hlediska Boha**, tedy jediného celku, jediné Bytosti, jediné Duše však existuje **pouze jedna nehmotná pohybová soustava**, tedy mrak pohybujících se a nehybných částic o nulové hmotnosti, všechny body časoprostoru s navazujícím pohybem, tj. velikostí hybnostní hustoty resp. energetické hustoty, tedy hybnost resp. energie na jednotku prostoru.

Máme tak definováno **dobro a zlo v hmotném světě**, které působí buď k celistvosti nebo rozpadu v novém hmotné pohybové soustavě-hmotném jevu. Tyto dva děje jsou základní charakteristikou Boha jako nehmotné energie neboli pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru v rámci hmotných pohybových soustav-jevů hmotného světa. Dobro tak představuje výše uvedený pohyb k určité hmotné pohybové soustavě-jevu a zlo pohyb od určité hmotné pohybové soustavě-jevu.

Kdo však **stvořil** tento veškerý pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, tedy Boha? Ze **zákona zachování energie** plyne, že pohyb neboli energie nemůže vzniknout, pouze se může transformovat v nové formy. Bůh je tak nekonečný a věčný.

Veškerý pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, veškerá existující energie jako Boha je charakterizován určitou **celkovou hybností**, tato hybnost se projevuje jako **rovnovážný stav**, kdy zvýšení hybnosti na jedné straně vyvolá okamžité snížení hybnosti na druhé straně, což plyne ze zákona zachování hybnosti resp. energie. Ze

zákona zachování energie resp. hybnosti totiž plyne, že nová energie nemůže vzniknout z ničeho, to znamená, že každé zvýšení energie určité hmotné pohybové soustavy-jevu se musí projevit jako snížení energie jiného hmotného objektu v rámci skutečnosti. Ideální způsob přesouvání energie mezi živými tvory je získávání energie-moci z neživé přírody, nikoliv na úkor jiného člověka či tvora.

Proces zvyšování hybnosti a proces snižování hybnosti hmotných pohybových soustav-jevů tak představují vývoj, který směřuje **k vytvoření jediné pohybové soustavy v hmotném a nehmotném světě, jediné Bytosti tvořené všemi a vším jako jakési fiktivní osoby splývající s Bohem, jako jedinou Bytostí, jedinou Duší, jediným souvislým a souladným pohybem a nehybností částic o nulové a nenulové hmotnosti**. Jde o neustálé střetávání nových a nových hmotných pohybových soustav-jevů, které vznikají v procesu zvyšování a snižování hybnosti-pohybu. Zvýšení hybnosti-pohybu jednoho hmotné pohybové soustavy-jevu znamená okamžité snížení hybnosti-pohybu jiné hmotné pohybové soustavy-jevu, což plyne ze zákona zachování hybnosti. Proces zvyšování a snižování hybnosti-pohybu tak znamená vytváření celkového hmotného a nehmotného (z pohledu částic o nulové hmotnosti, z pohledu Boha, jediné Duše, Bytosti) souladné pohybové soustavy-skutečnosti a přerozdělování energie a hybnosti-pohybu a nehybnosti za účelem jeho vzniku.

Toto přerozdělování hybnosti-pohybu srážkami hmotných částic (částic o nenulové hmotnosti) mezi hmotnými pohybovými soustavami-jevy v procesu jejího zvyšování a snižování umožňuje vytvoření **souladného pohybu v hmotném světě**, tedy pohybu obdobnému skutečnosti pohybu z hlediska částic o nulové hmotnosti, kdy při **zachování všech živých pohybových soustav-jedinců se bude každá z těchto pohybových soustav pohybovat trvale udržitelnou maximální možnou hybností-pohybem, energií, mocí, s minimem srážek s ostatními částicemi z hlediska věčnosti, tzn. objektivní ideální hybností**. Jinými slovy v celkové pohybové soustavě-skutečnosti bude celková hybnost-pohyb, energie každé hmotné pohybové soustavy-jevu odpovídat jeho objektivní ideální (trvalé maximální) hybnosti-energii, pohybu, mocí. Z hlediska věčnosti tak jde o to, aby každá vědomá hmotná pohybová soustava-jedinec poznalo svou objektivní ideální (trvalou maximální) hybnost-energii, pohyb, moc a přizpůsobilo ji svůj pohyb. Jde tak o to, aby každý živý tvor získal maximální udržitelnou moc, hybnost, energii, tzn. aby se, co nejméně střetával ve sporu s jinými živými tvory, kteří získali rovněž maximální trvale udržitelnou moc. Tato maximální trvale udržitelná moc dokonalá nebo nedokonalá v určitém čase, pak představuje objektivní ideální moc. A zároveň maximální trvale udržitelná moc živého celku, je tehdy maximální, je-li tvořena maximální trvale udržitelnou mocí všech jednotlivců, **vznikne-li jediná hmotná a nehmotná pohybová soustava**, tedy mrak hmotných a nehmotných (s nulovou hmotností) částic s navazující hybností, tedy bez vzájemných střetů.

Dobro a zlo, tak jsou prostředky vzniku nové pohybové soustavy-jevu v hmotném světě ať cestou zvýšení nebo cestou snížení moci, energie, hybnosti dosavadních hmotných pohybových soustav-jevů a jako takové plní v dějinách evoluce svou úlohu a existují pouze z hlediska osob a věcí, dílčího hmotného pohybu nikoliv z hlediska Boha, celku pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti. **Z hlediska celku** tak zůstává celková hybnost-energie, pohyb, neboli moc zachována, což plyne ze zákona zachování energie resp. hybnosti-pohybu, a proto je třeba rozdělit celkovou hybnost-pohyb mezi jednotlivé dílčí živé hmotné pohybové soustavy-jedince, tak aby byly zachovány i tyto všechny živé hmotné dílčí pohybové soustavy-jedinci pokud nepředstavují bezprostřední nebezpečí pro jinou živou hmotnou soustavu-jedince stejného řádu, které nelze odvrátit jinak, tedy případy nutné obrany nebo krajní nouze.

Boha si tedy můžeme představit jako jedinou Duši tvořenou více či méně zhmotněnými myšlenkami, přičemž každá myšlenka má hmotný rozměr v podobě **mraku částic o určité hybnosti, energii**. Tento mrak částic-myšlenka je uspořádán obdobně jako hmotný jev a jeho hybnost může být v rozmezí nulové hybnosti (částice o nulové hmotnosti-fotony-body časoprostoru, v konečném množství a rychlosti nižší, než je rychlost světla) v podobě jakési **nehmotné myšlenky** či nenulové hybnosti v podobě **hmotné věci nebo tvora**, tato nenulová hybnost myšlenky může nabýt až nekonečných hodnot v podobě **celkového Bytí, jako jediné Duše, tvořené dílčími zhmotněnými myšlenkami, dílčími dušemi např. člověka**, jako jediné Bytosti tvořené všemi a vším, celku pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, jako **dokonaného Boha v mém pojetí**. Tyto částice tvořící nehmotné a hmotné myšlenky a v konečném důsledku jediná Duše, Boha, mají různou hmotnost a rychlost, tj. hybnost, v konečném důsledku se však jedná o částice o nulové hmotnosti, čili **fotony, body časoprostoru**.

Posmrtný život

Lze uvažovat o tom, že **po smrti se člověk, resp. jiný živý organismus v rámci přírody stane součástí přírody buď v podobě více nebo méně energeticky hustého vlnění**. Nejvíce energeticky hustým vlněním je **elektromagnetické vlnění, např. světlo**, což je podle mne rovněž částečně podoba myšlení, duše člověka za jeho života (částečně jde o elektromagnetické impulsy mezi neurony), kdy se **zpomalí čas a zmenší prostor v důsledku dilatace času a kontrakce délek při zvětšení rychlosti pohybu tělesa** dle Speciální teorie relativity A. Einsteina. Dále v pořadí jsou **různá hmotná vlnění, resp. hmota** (podle fyzikální teorie de Broglieho vln má rovněž hmota charakteristiku vlnění.). Dále v pořadí je **nehybné absolutní vakuum, kdy se živému organismu zrychlí čas a zvětší prostor v důsledku zpomalení pohybu dle Speciální teorie relativity A. Einsteina**. Živý organismus tak po smrti splyne s živou či neživou přírodou a možná přitom

neztratí své vědomí.

Bůh dle Filosofie rovnováhy společenských věd znamená **veškerý děj**, dle Filosofie rovnováhy exaktních věd znamená **veškerý pohyb a nehybnost**, který pak ztělesňuje mimo jiné veškerou skutečnost.

Člověk a jiný živý tvor před smrtí ve svém vědomí a vědomém prožívání světa tak vnímá svět jako diskontinuum vlnění, hmoty a prázdnoty. **Vnímá svět jaksi povrchově, nedohlédne** ve svém vědomí k podstatě světa tedy světa jako jediného kontinua-spojivosti částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, **jediné duše, Bytosti, všudypřítomného Boha v mém pojetí**. Tento **povrchový prožitek světa**, kdy vnímá jeho jednotlivé části a sebe sama jako oddělené soustavy nazývá člověk, resp. jiný živý tvor před smrtí jako **život**. Tento život je **přerušován bezesným spánkem**, kdy se člověk a jiný živý tvorové ponořují zpět do světa v jeho pravé podstatě, tedy do světa částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru.

Tento Bůh přítomný ve všech bodech časoprostoru, zřejmě fotonech v klidu či o vyšší rychlosti až rychlosti světla, v konečném až nekonečném množství je všudypřítomný, přítomný jak v elektromagnetickém vlnění, např. světlu, tak i ve hmotě či absolutním vakuu (viz bod 12.4. kapitola [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#)) Lze říci, že **jako všudypřítomný Bůh je přítomný ve všech živých organismech i v neživé hmotě, je tedy přítelem všech živých i neživých organismů a nastoluje rovnováhu mezi nimi při vzájemném usmrcování živých organismů za účelem vzájemného pojídání organické hmoty**.

Všudypřítomný Bůh je zároveň přítomný ve dvou složkách našeho Vesmíru, a to v absolutním vakuu, které je v našem Vesmíru příčinou všech ničivých, analytických dějů představujících návrat k nulové energetické hustotě, tedy nicotě, a rovněž tak v elektromagnetickém vlnění, např. světla, které jsou v našem Vesmíru příčinou všech tvořivých, syntetických dějů představujících návrat k vysoké energetické hustotě elektromagnetického vlnění, a rovněž tak je přítomný v jejich směsi v podobě hmoty. **Světlo, resp. elektromagnetické vlnění tak představuje Krista a absolutní vakuum Dábla, kteří se možná vyznačují vědomím jako Bytosti podléhající všudypřítomnému Bohu, který nastoluje rovnováhu mezi jejich ději, je jejich společným přítelem, který je spojuje**.

Člověk před smrtí je sám tvořený jak hmotou, tak i elektromagnetickým vlněním a absolutním vakuem. Má tedy možnost být podobně jako Bůh přítelem všech živých i neživých, Krista i Dábla a ostatních lidí a živých organismů (zvířat, hmyzu, rostlin, hub, živých buněk, bakterií, virů apod.). Po smrti se živý organismus stane součástí více či méně společné bytosti, v ideálním případě stejně jako Bůh přítelem všech, tím že s nimi splyne. Tyto společné bytosti nejedli o všudypřítomného Boha mohou být o rychlosti pohybu je tvořících bodů časoprostoru, zřejmě fotonů, **buď blíže elektromagnetickému vlnění, např. světlu dosahující rychlosti blížící se rychlosti světla nebo absolutnímu vakuu dosahující rychlosti blížící se nule, tedy nehybnosti, tedy buď blíže tvoření nebo ničení.** Tyto společné bytosti **jdou napříč neživou a živou přírodou a slučují všechny spřátelené živé organismy**, např. katolíky, muslimy, židy, ateisty, dravce, býložravce apod., jinými slovy potlačují jinakost. **Společným průsečíkem těchto společných Bytostí je pak člověk před smrtí.**

Příkladem podobného pojetí je **ortodoxní systém indické filosofie Sánkja a jóga založený na dualistickém principu, kterými jsou na jedné straně prakti, původní příroda, princip materiální aktivní, který je v ustavičném pohybu, avšak chybí mu vědomí sebe sama, a na druhé straně puruša, princip čistě duchovní, který není aktivní, avšak je oduševněný a nadaný vědomím.** V individuálním životě stejně jako ve velkém dění světa záleží tedy na tom, aby puruša prozřel. Prakti-ženský princip, a to nikoliv bez hlubšího důvodu, neboť ke svému spasení potřebuje něco jiného, co je mimo něj- se musí tak dlouho rozvíjet před očima puruši (jako se tanečnice předvádí divákům), dokud si puruša neuvědomí svou jinakost a neodvrátí se od ní a tak sebe i prakti nespasí.

V mém shora uvedeném pojetí to znamená možnost, že **člověk před smrtí se neustále střetává s okolní skutečností, tj. živými tvory po smrti, kteří po smrti výše uvedeným způsobem splynuli s přírodou ať již živou či neživou, kteří jako dílčí společné bytosti jsou vtěleni v okolních živých organismech, lidech a jiných živých tvorech a okolní neživé přírodě, jejich myšlenkami, přičemž člověk před smrtí se má přiklonit k některému světonázoru, resp. společné bytosti či před smrtí si utvořit vlastní světonázor, který přijmou všichni, tedy vymyslet způsob, jak docílit světa bez konfliktů, světa smíření a obecného bratrství, mesiánského míru, o kterém mluvil již Izaiáš: „*Kráva se bude popásat s medvědicí, kojenec si bude hrát nad děrou zmiže.*“ (Iz 11,7nn), tedy jak:**

- 1.) **zastavit další umírání živých tvorů, popř. objevením způsobu, jak jíst nerostné, anorganické látky, podobně jako rostliny při fotosyntéze,**
- 2.) **vzkříšit (např. z genetického kódu) všechny mrtvé tvory k novému životu, tedy navrácení veškeré existující hmotě povahu dřívějších živých v současnosti mrtvých tvorů, protože šťastného života pro všechny živé tvory (nebe) je možné zřejmě dosáhnout pouze jejich vzkříšením k životu, resp. jejich věčným životem na tomto světě (nebi na Zemi), nikoliv až po smrti, dokonale rozptýlení výše uvedeným způsobem ve všudypřítomném Bohu (avšak člověk ani jiný živý tvor není zřejmě svou povahou určen k tomu, aby během jejich života dokonale splynul s Bohem, Kristem či Dáblem, ale aby žili v souladu jako přátelé jako za života v biblickém ráji) nebo**

3.) **jinou možností oproti vzkříšení** je, že člověku po smrti se díky spravedlivému životu podaří v jediné Filosofii rovnováhy, která vznikne jako výsledek výše uvedeného průsečíku všech živých organismů po smrti, tedy člověka před smrtí, zejména jeho vědomí, a která bude slučitelná se světonázory všech výše uvedených společných bytostí živých organismů po smrti, smířit, tedy **spřátelit všechny tyto společné bytosti živých organismů po smrti a propojit je do jediné společné Bytosti totožné s výše uvedený všudypřítomným Bohem, tedy nastolit nebe po smrti.**

Jak zastavit další zbytečné umírání živých tvorů a možná s pokrokem vědy i oživit nebo smířit všechny mrtvé a živé tvory, kteří všichni mají být přátelé na života a na smrt v biblickém ráji nebo nebi. Podle mne **prvořadá jsou strava a plnění mých tří pravidel v kapitole I.) Sloučení duchovních a přírodních (exaktních) věd**, v nichž jsem rozvedl myšlenku, která je již dříve obsažena v Bibli: *Jděte a učte se, co to je: "Milosrdenství chci, a ne obět'."* *Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky. Matouš 9,13*, či na jiném místě: *Kdybyste věděli, co znamená, "milosrdenství chci, a ne obět'"*, *neodsuzovali byste nevinné. Matouš 12,7.*

Literatura

- 1.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 57 a násl.
- 2.) http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1095 , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1098 , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1119
- 3.) <http://www.biblenet.cz/>

Boží láska

Bůh dle Filosofie rovnováhy představuje **kontinuum-spojitosť částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru** vyplňujících náš **svět hmoty**, ve které žijeme, tedy Boha vnímáme jaksi pouze povrchově, jako částice, které se vyznačují **pohybovým, energetickým resp. hybnostním rozmezím pohybu hmoty**. Bůh jako kontinuum-spojitosť částic o nulové hmotnosti a rozměru tedy bodů v časoprostoru miluje tento svět zdánlivě diskontinuální-nespojité, nesouvislé hmoty, a to všechny jeho dílčí jedince.

Boží láska se projevuje v působení jednotlivých částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru na druhé částice body časoprostoru-fotony, a to jak o nulové hmotnosti, tak i nenulové relativistické hmotnosti, když tyto částice o nulové hmotnosti se seskupují v nekonečném množství nebo s rychlostí světla a tvoří tak hmotné částice potažmo hmotný svět. Hmotné částice totiž na sebe působí, narážejí do sebe, třou se o sebe, mazlí se spolu, a tak nechávají působit na sebe fyzikální zákony, zejména **zákon o zachování hybnosti a energie a třetí Newtonův pohybový zákon akce a reakce**. Tyto hmotné částice a jejich uskupení si tak přerozdělují hybnost mezi sebou za účelem vytvoření **rovnovážného stavu, kdy nebudou do sebe narážet, budou se pouze dotýkat, a to bez ztráty energie resp. hybnosti** a zachovávají si tak na věky svou hybnost resp. energii, která jim vyhovuje. Láska Boží tak představuje v našem světě hmoty nastolování rovnovážného stavu postupnými **střety hmotných částic a přerozdělováním jejich hybnosti, resp. energie, což je umožněno plynulým přeskupováním jediného kontinua-spojitosť částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, fotonů v rámci hmoty a vakua-absolutního prázdna ve Vesmíru, tedy vlastností Boží nehmotné energie**.

Jak tedy vypadá tento rovnovážný stav, který se v hmotném světě nastoluje silou Božího programu, který je tomuto světu vlastní, je jeho účelem a se kterým byl tento svět stvořen. Jedná se o pohyb všech hmotných částic a jimi tvořených objektů se stálou, maximální trvale udržitelnou hybností-pohybem, energií, mocí, kterou nebudou ztrácet střetem s jinými hmotnými částicemi, resp. objekty, které se budou pohybovat rovněž s touto stálou trvale udržitelnou hybností-pohybem.

Dojde tak k naplnění **vzoru, který pro hmotný svět představuje kontinuum-spojitosť, souvislost a souladnost světa částic o nulové hmotnosti, bodů** v časoprostoru, které do sebe rovněž nenarážejí a vytvářejí souvislý a souladný-spojité prostor **rozměrů hmoty (resp. komplexní jiné hmoty ve světě o rychlosti vyšší než rychlost světla, viz Einsteinova Speciální teorie relativity) a světla (viz bod 11., 12., 13., 14 kapitoly VII.) Fyzikální teorie relativistické energie**).Tyto částice o nulové hmotnosti tak představují, již dokonalý svět, kde se nastolila rovnováha a který je podstatou našeho světa, který mi vnímáme jaksi povrchově. Toto kontinuum bodů o nulové hmotnosti dle mého názoru představuje jako celek Boha z našeho pohledu, protože nutí náš hmotný svět následovat jeho vzor a přeskupit se rovněž do souladné podoby částic o věčném souladném pohybu a nehybnosti zachovávaném dle zákona zachování energie resp. hybnosti bez nárazů s jinými částicemi a objekty na věky. Do **jediné hmotné a nehmotné pohybové soustavy**, tedy jediného mraku částic o nulové hmotnosti (fotonů, bodů prostorů) a nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem a nehybností, který zahrne všechny a všechno.

Lze říci, že **svět nás miluje, a tudíž i Bůh jako tento svět, mezi něž kladu rovnítko nás miluje**, protože nás směřuje s větší pravděpodobností k přeskupení energie hmotných částic neboli jejich hybnosti k dokonalosti světa téměř bez střetů a konfliktů s věčným maximálním trvale udržitelným pohybem resp. hybností a energií, mocí. Toto naprogramování našeho světa pak představuje lásku Boží, kterou vidíme před sebou jako vzor ve světě nehmotných částic o nulové hmotnosti a rozměru, tedy bodů časoprostoru a kterou bychom měli a jsme nuceni následovat.

Toto následování znamená trvale udržitelné vědomé se přibližování světu o maximální trvale udržitelné hybnosti-pohybu všech jeho částic, tedy trvalému světu téměř bez konfliktů a ztráty energie, resp. hybnosti, tedy bez smrti, vytvořením jediné Bytosti, zahrnující všechny a všechno, s jediným vědomím a jedinou Duší. Jakési právnické osoby, tvořené jejími členy, která je vševědoucí a všemohoucí, protože je všeobsažná. Tomuto světu se v hmotné podobě **nelze přiblížit revolučně nýbrž pouze evolučně**, tedy trvale udržitelným se způsobem. Protože náhlé **pouze dočasné přiblížení se částic této ideální (maximální) hybnosti, energii, resp. pohybu, které není trvalé, naráží** na nepochopení, srážky částic jejich okolí, které je nutí **k návratu k původní nerovnovázné, tedy střídavě se zvyšující a snižující hybnosti-pohybu**. Proto je nutná trvalá změna, které je možné docílit pouze pozvolnou přeměnou celého hmotného světa, kdy jde o trvalé nikoliv přechodné přiblížení se souladnému věčnému pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti nehmotného světa.

Přesto by pro nás mělo být vzpruhou, že **svět nás miluje** a směřuje nás k dokonalému stavu resp. věčnému pohybu hmotných částic, který bude bez střetů s jinými hmotnými částicemi resp. jejich uskupeními-hmotnými objekty a bude pro něj platit zákon zachování energie resp. hybnosti na věky. Zároveň bychom měli **oplácet světu tuto jeho lásku, která je Boží láskou, vlastní láskou vůči světu**, kdy se budeme snažit trvale udržitelně se přiblížit tomuto dokonalému stavu věčného pohybu a nehybnosti částic dle zákona o zachování hybnosti.

2.3. O ZÁKLADECH BYTÍ (ONTOLOGIE)

Úvod

Vznik:

Má mysl hledá
základ všeho Bytí,
má jím být hmota
nebo jen myšlenky.
Z čeho je náš Bůh,
hmota nebo duch,
z čeho je dobro
a z čeho zase zlo.
Co jest skutečnost
a co ona není
snad je to hmotnost
snad myšlení.

Výkon:

Ten spor je lichý
neboť veškeré Bytí
se přece vždy plynule děje
jako celek nebo jednotlivě.
Každý **děj** Bytí
je složen z částí,
jež naše mysl dělí
v jednotném ději.
Děj zprvu vzniká,
pak též práci koná,
nepřijde-li změna,
tak zase zaniká.
Ale ve skutečnosti
děj není mnohý,
jest vždy pouze jeden,
ten je nám pak Bohem.
Mysl děj člení
v složené dění
a jednotlivé děje
opět rozčleňuje.

Vznik a zánik
 odděluje **výkon**,
 nedojde-li pak ke **změně**,
 což jsou též složené děje
 Vznik, výkon a zánikání
 jsou části jednoho celkového děje,
 ve skutečnosti ale nerozhraňované,
 existují pouze v mysli.
 Vznik je výkonem
 a rovněž zánikem,
 výkon je vznikem
 a také zánikem.
 Zánik je výkonem
 a rovněž vznikem
 a spolu jsou částí
 v jediném vše-ději.
 Tak ty děje menší
 se skládají ve větší,
 nazvěme je **složitější**
 pojímající **jednodušší**.
 Jednotlivé myšlené děje
 nežijí odděleně,
 jsou částí **celkového děje**
 jsoucího nekonečně.
 Tak je Bůh hmotou,
 též mysl jej tvoří,
 prvotní je látkou,
 jež s myslí se spoří.
 Děj je tak nekonečný
 složitý i jednoduchý,
 nemá počátek a konec,
 tvoří jednotný celek.
 Jednoduché děje
 mysl vnímá **hmotou**
 a složitější děje
 pak zveme **myšlenkou**.
 Bůh jako věčné Bytí
 v nekonečném dění
 je jednak složitou látkou
 a rovněž tak myšlenkou.
 Jinými slovy hmota
 myšlenku tvoří
 a naopak myšlenka
 v hmotě září.
 Četnost celkového výkonného děje
 je od počátku celkovým božím vznikem,
 jako platný zákon zachování energie
 zůstává navždy stejný a také nezměněn.
 To platí i pro jednotlivé
 dílčí podděje vznikové,
 jež v celkovém vznikovém ději
 jsou od počátku navždy obsaženy.
Jednoduché děje zanikají
a složitý vzniká
 nebo opačně se mění a pojí
 soustava jsoucna.
 Tento děj nazývá se změnou,
 jenž zánik děje provází,
 starý děj se někdy mění
 také v děj s četností stejnou.
Děje jsou dobré nebo zlé,
 jedny ničí vše společné,

druhé vše společně tvoří,
každé však na svém poli.
Ta pole jsou v rovnováze
vládnutá celkem Bytí,
které miluje své děti
Krista spolu s Dáblem.
Tak různé podděje
jak dobré tak i zlé,
jenž teď nazývám spolu- a proti- děj,
vytváří jeden nadspoluprotispoluděj.

O základech Bytí

Z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd je **Bytí dějem a nehybností**, z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd je **Bytí pohybem a nehybností částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru**. Toto Bytí je zároveň **Bohem** (viz oddíl Bůh kapitoly [2.2. O Bohu \(metafyzika\)](#) a oddíl Bůh a hudba kapitoly [2.8. O krásnu \(estetika\)](#)) jako společenství všech a všeho, **myšlenka pak představuje vzor**, tedy pohyb o nízké celkové hybnosti-pohybu, energii zachycený ve vědomí, **hmota** pak pohyb o vysoké celkové hybnosti-pohybu, energii. Myšlenka a myšlená hmota však mají podobná uspořádání lišící se pouze v počtu resp. rychlosti částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru.

Hmota představuje pohyb atomů chemických prvků, atomy zase pohyb elektronů, protonů a neutronů, a tak lze z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd pokračovat až k částicím o nulové klidové hmotnosti, kterými jsou zřejmě fotony v klidu, body časoprostoru.

Ve své podstatě je hmota tímto **pohybem fotonů, bodů časoprostoru buď o rychlosti světla, nebo v nekonečném množství**, stejně jako Bytí je tímto pohybem a nehybností částic o nulové klidové hmotnosti, bodů časoprostoru. Rychlost světla fotonů, totiž umožňuje dosáhnout těmto částicím o nulové hmotnosti energie v oblasti kladných nenulových čísel, tedy v oblasti hmotných jevů (viz kapitola [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#)), stejně tak je tomu v případě nekonečného množství těchto fotonů o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, nula krát nekonečno totiž opět může dát kladné nenulové číslo, tedy hmotný jev. **Naše mysl vnímá tento pohyb jako nesouvislé hmotné věci** v našem světě, ale ve skutečnosti jde o **pohyb částic o nulové klidové hmotnosti-fotonů, bodů časoprostoru**, což plyne z povahy tohoto pohybu jako např. vlnění. **Souvislost** tohoto pohybu má podobu postupně se zvyšujícího a klesajícího nebo shodného pohybu, hybnosti částic podobně souladu hudby, kde také tóny se stupňují a klesají souvisle. Tato souvislost je však více vlastností **vlnění částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru** než hmotných věcí, které v oblasti **hmotných částic** představují z pohledu člověka nesouvislou skládačku, kterou je potřeba nejdříve složit do souvislého souznění vlastního vlnění a hudbě, resp. pohybu částic o nulové klidové hmotnosti, bodů časoprostoru, když i hmotné věci mají vlastnosti vlnění, což plyne z de Broglieových vln známých ve fyzice. Ve skutečnosti však i hmotné věci představují souvislé-spojité vlnění ve smyslu de Broglieových vln avšak pouze z pohledu částic o nulové hmotnosti-fotonů, bodů časoprostoru, protože postupnému snižování resp. zvyšování pohybu, hybnosti jejich částic odpovídají větší rozdíly těchto pohybů, hybností, z pohledu hmoty a hmotných (s nenulovou hmotností) částic jde o skokovou záležitost, proto je člověk vnímá jako nespojitě avšak souvislé věci a jevy.

Hmotné skutečnosti mají povahu zdánlivě oddělených hmotných pohybových soustav-jevů (tedy mraků částic o nenulové hmotnosti vyznačující se souvislým zvyšováním a snižováním nebo shodou tohoto pohybu, hybnosti na jednotku prostoru, tedy souvislým uspořádáním těchto částic), které pouze pomalu mění svou hybnost-pohyb srážkami s částicemi okolí, což plyne z jejich poměrně vysoké celkové hybnosti-pohybu. Každá **hmotná pohybová soustava-jev prochází třemi stádii** existence, vznik, kdy roste, tj. zvětšuje se počet hmotných (o nenulové hmotnosti) částic souvislé hybnosti-pohybu, výkon tj. vlastní existence této hmotné pohybové soustavy-jevu, kdy již neroste počet částic souvislé hybnosti-pohybu a zánik, kdy se počet těchto částic trvale snižuje.

Vznik, zánik a výkon hmotné pohybové soustavy-jevu jsou součástí jediného pohybu částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru. Z hlediska věčného tak vznik, zánik a výkon budou součástí **jediného souvislého děje resp. hmotné pohybové soustavy, tedy mraku částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem a nehybností, hybnostní, resp. energetickou hustotou (hybností na jednotku objemu)**, kde se živé organismy budou pohybovat s maximální možnou hybnostní hustotou-pohybem, mocí s minimem srážek s jinými dílčími pohybovými soustavami-jevy, kterou získají **přeměnou neživé hmoty**, jde tak o splynutí všech a všeho do jediné Bytosti s jedinou vůlí a vědomím. Toto umožní živým organismům zachování energie resp. hybnosti (věčný život) při jejich pohybu s maximální možnou hybnostní hustotou-pohybem, mocí. Věčný život je umožněn tím, že pohybující se těleso, které se nesráží, pouze dotýká jiných těles či částic, tak neztrácí dle zákona o zachování energie resp. hybnosti svoji energii a existuje tak věčně. Toto postupné zvyšování energie v našem rozměru u živých organismů, tak bude dosaženo na úkor neživé hmoty, která bude transformována v potřebnou energii.

Každý **rozměr jako např. svět hmoty** je pak nadán svou hybností, resp. energií-pohybem, výměna energie mezi rozměry probíhá přeměnou světla na hmotu např. pohlcením fotonu hmotou nebo přeměnou hmoty na světlo jejím vyzářením. Příkladem je **rozhraní našeho a zřejmě rozměru o rychlosti vyšší než rychlost světla**. Dosadíme-li do relativistických vztahů vyšší **rychlost než rychlost světla**, dostaneme **čas, hmotnost a délku jako komplexní čísla**, tedy principiálně odlišné veličiny. Toto je docilováno tím, že zřejmě existuje **dvojí tok hybnosti a energie mezi těmito rozměry a naopak zapříčiněný rozměrem světla při výbuchu hvězd, vzniku černých děr a rozšiřování Vesmíru** (viz bod 12., 13., 14. kapitoly [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#)).

Pohyb k celku je souladný s hmotnou pohybovou soustavou-jevem, pohyb **od určitého celku** je **nesouladný s touto hmotnou pohybovou soustavou-jevem, skutečností**, přibližuje hybnostní hustotu-pohyb jeho částic pod nebo nad hodnotu existenčního intervalu souvislé hybnostní hustoty-pohybu těchto částic této hmotné pohybové soustavy-jevu, narušuje se souvislost hmotné pohybové soustavy, resp., jeho navazující pohyb, hybnost. Příkladem je vystavování člověka zvýšené nebo snížené teplotě nebo radiaci, kdy od určitého stupně dochází k rozpadu jeho tkání. Tedy vlastností hmotné pohybové soustavy-jevu jako mraku částic o nenulové hmotnosti vyznačujícího se shodou hybnostní hustoty-pohybu, postupným snižováním a zvyšováním hybnostní hustoty-pohybu střety s hmotnými částicemi, tedy veličiny hybnosti na jednotku prostoru, je schopnost absorbovat jiné hmotné částice o odlišné hybnosti-pohybu a přizpůsobovat se jim a integrovat je v podobě srážky s těmito částicemi. Příkladem je změna tělesné teploty při změně teploty okolí. Podmínka zachování hmotné pohybové soustavy-jevu při této srážce pak plyne z jeho definice, tedy je třeba, aby při změněné hybnostní hustotě-pohybu dále existovalo rovněž přeměněné souvislé uspořádání ve výše uvedeném smyslu těchto hmotných (o nenulové hmotnosti) částic. Nesmí tedy dojít dezorganizaci hmotné pohybové soustavy-jevu, rozrušením jeho uspořádanosti, návaznosti jeho pohybu, hybnosti. Příkladem je výše uvedený rozpad tkání člověka při zvýšené nebo snížené teplotě, kdy dochází k rozpadu organismu jako uspořádaného celku.

Z pohledu pohybu **částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru totiž existuje pouze jediná pohybová soustava-skutečnost**, které tvoří jediný, souvislý a souladný-spojité celek, celý Vesmír je tvořen pouze těmito částicemi, tak tomu ovšem **není z pohledu pohybu těžších částic hmoty** (tedy nenulové hmotnosti), kde souvislost je dána shodným pohybem, hybnostní hustotou, resp. postupně rostoucím nebo se snižujícím pohybem, hybnostní hustotou v důsledku srážky stejných, resp. částic s odlišným pohybem, energií resp. hybností.

Kromě toho existuje **subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc** pro konkrétní pohybovou soustavu-jev, kdy se částice pohybují s maximální možnou hybností-pohybem, která však nemusí být trvale udržitelná, v případě pohybové soustavy člověka, jde o moc člověka, kdy tento nepociťuje krátkodobě žádný odpor, žádné napětí, bolest nebo utrpení, srážkami s částicemi jiných pohybových soustav-jevů. Tato subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc lze přirovnat k pohybu koule, kdy nedochází ke ztrátám energie např. třením, kdy se koule nemusí přizpůsobit pohybu jiných koulí v prostoru. Kromě toho existuje **objektivní ideální hybnost-pohyb, moc**, kdy se částice pohybují s maximální možnou hybností-pohybem trvale udržitelnou, s minimem srážek s částicemi jiných pohybových soustav-jevů z hlediska nekonečného času. V případě pohybové soustavy člověka, jde o jeho maximální trvale udržitelnou moc s ohledem na ostatní živé tvory a věci, tento je vyrovnaný z hlediska dlouhodobého, kdy pociťuje minimum bolesti, napětí a utrpení, z důvodu minima srážek s částicemi jiných pohybových soustav-jevů z hlediska věčného času, tedy střetu s jinými živými tvory a věcmi. Tato objektivní ideální hybnost-pohyb, moc lze přirovnat k pohybu koule s maximální možnou hybností-pohybem trvale udržitelnou (dynamická rovnováha), kdy dochází k minimálním ztrátám energie resp. hybnosti, které jsou v průběhu času nahrazovány z důvodu zákona o zachování energie resp. hybnosti, a to minimem možných srážek s jinými koulemi z hlediska věčnosti, kterým se přizpůsobí. Zvyšování hybnosti pomalých koulí je pak dosaženo přeměnou energie neživé hmoty. **Interval hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu s maximální mezí** znamená duševní napětí nebo bolest člověka, která je maximálně snesitelná, kdy nedochází ještě k rozpadu organismu zvýšením jeho hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu, tedy veličiny hybnosti resp. energie na jednotku prostoru, **překročit minimální mez hybnostní hustoty-pohybu** znamená, že člověka pociťuje únavu, upadá do spánku, do bezvědomí či letargie, přitom necítí bolest, dochází k rozpadu organismu z důvodu snížení jeho hybnostní hustoty-pohybu. Obecně překročení minimální nebo maximální meze hybnosti hmotné pohybové soustavy složené z hmotných (o nenulové hmotnosti) pohybujících se částic s navazujícím pohybem, hybností, energií znamená, že v důsledku srážky s jinými hmotnými částicemi s velice odlišnou hybností dochází k rozpadu uspořádanosti-navazujícího uspořádání pohybu, hybnosti resp. energie hmotných částic tvořících toto hmotnou pohybovou soustavu.

Život

Dějiny představují střetávání se hmotných pohybových soustav-skutečností (mraků hmotných částic s navazujícím pohybem hybnostní hustotou, tj. hybností na jednotku objemu) a vytváření nových hmotných pohybových soustav-skutečností, jejichž hybnost, pohyb odpovídá součtu dílčích hmotných pohybových soustav-skutečností, která vstupovala do střetu.

Tyto nové hmotné pohybové soustavy vznikají **změnou dosavadních hmotných pohybových soustav-skutečností** jejich spojením nebo **zánikem dosavadních hmotných pohybových soustav** nebo soustavy-skutečností nebo jevu, kde srážky jejich částic způsobily posun mimo existenční interval navazující hybnostní hustoty-pohybu (hybnost na jednotku objemu) částic těchto hmotných pohybových soustav-skutečností (vznikají neuspořádané mraky hmotných částic, tj. s nenulovou hmotností, s nenavazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tj. hybností na jednotku objemu), a vznikem nové hmotné pohybové soustavy-jevu nebo připojením zaniklého hmotné pohybové soustavy-jevu k přetrvávajícímu hmotné pohybové soustavě-jevu s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou. Příkladem může být opálení kůže nebo její spálení a odpadnutí poškozené kůže jako hmotných pohybových soustav-skutečností buněk kůže.

Život jako skutečnost z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd je dějem, z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd je **složitým pohybem**, který je produktem střetávání se hmotných pohybových soustav-skutečností po celé období dějinného vývoje, který se na rozdíl od neživé přírody vyznačuje důležitou vlastností, tedy **přizpůsobivostí okolí**. Tato přizpůsobivost okolí lze chápat jako schopnost života neustále rozšiřovat svůj existenční interval pohybu, hybnostní hustoty, za které hmotná pohybová soustava života je ještě schopno přežít, a zároveň přibližovat své objektivní ideální hybnost, tj. trvalé maximální hybnosti resp. moci. Dochází tak ke spojení hmotné pohybové soustavy těla člověka s jinými hmotnými pohybovými soustavami (např. šaty), které mají za cíl vytvoření nové spojené hmotné pohybové soustavy. Tedy **navazující pohyb, hybnostní hustota (hybnost na jednotku objemu) spojených hmotných pohybových soustav** umožňuje setrvání jejich navazujícího pohybu, hybnostní hustoty a spojení těchto spojených hmotných pohybových soustav (např. těla a šatů) **s okolím v novou jedinou hmotnou pohybovou soustavu s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou hmotných částic (tj. s nenulovou hmotností)**. Konkrétně řečeno např. spojení tělo a šaty, vytváří s okolím s nízkou teplotou např. v zimě jedinou spojenou hmotnou pohybovou soustavu, tedy mrak pohybujících se hmotných (o nenulové hmotnosti) částic s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou (hybnost na jednotku objemu) těchto hmotných částic, a tak se rozšiřuje existenční interval hmotné pohybové soustavy těla člověka. Dalším příkladem může být vynález tanku, který se postaví do cesty kulce a tak ji zabrání zabít člověka, dochází tak k rozšíření existenčního intervalu člověku. Nebo dalším příkladem může být vynález skafandru, který umožní člověku přežít v otevřeném Vesmíru.

Hybnost-pohyb života přizpůsobená mnoha hmotným pohybovým soustavám při jejich střetu v průběhu dějin, tak odpovídá **stále více dokonalé hybnosti, tedy objektivní ideální hybnosti-pohybu této hmotné pohybové soustavy** v rámci celkového pohybu Bytí. Dokonalosti bude dosaženo, pokud hybnost-pohyb života obsáhne ve své složitě a detailní stavbě z lehkých prvků, všechny ostatní hmotné pohybové soustavy-skutečností, která existují a, jímž se přizpůsobí, resp. se s nimi spojí. Dokonalá resp. objektivní ideální hybnost znamená maximální hybnost-pohyb, moc pohybové soustavy-jevu trvale udržitelnou (dynamická rovnováha). Na závěr dějin, kdy se člověk, doufejme, stane všemocný a obsáhne ve svém vědění veškeré skutečnosti Vesmíru, a všeho, kdy nebude docházet ke střetům mezi živými tvory ani věcmi tak bude dosaženo dokonalosti.

Hmotná skutečnost tak představuje jakousi skládačku všech existujících hmotných pohybových soustav, tedy mraků pohybujících se částic s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou (hybností na jednotku objemu), která je nutno přeskldat a **spojit v jedinou hmotnou pohybovou soustavu života člověka s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou (hybností na jednotku objemu) hmotných částic (tj. s nenulovou hmotností)**, tak aby ani jediná hmotná pohybová soustava našeho hmotného světa nebyla v rozporu s jinou hmotnou pohybovou soustavou. Jinými slovy, aby se všechny hmotné pohybové soustavy spojily do jediné hmotné pohybové soustavy s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou (hybnost na jednotku objemu) a jejich hmotné částice se budou **pohybovat s minimem srážek s jinými částicemi z hlediska věčného času** a tak, aby tyto hmotné pohybové soustavy **měly maximální trvale udržitelnou hybnost (tzn. objektivní ideální hybnost-pohyb)**. Tyto dílčí hmotné pohybové soustavy si tak zachovají trvale svou hybnost, budou existovat věčně. Výsledkem bude věčný život všech živých tvorů, kteří budou získávat energii z neživé hmoty, což se však může plně uskutečnit zřejmě ve věčném čase.

Jakým **způsobem** pak dochází ke **střetávání hmotných pohybových soustav-skutečností živých organismů s neživou přírodou a živých organismů navzájem**. Je to prostřednictvím srážky částic těchto hmotných pohybových soustav-skutečností charakterizované vztahem pro hybnost $p=m*v$, kde m je hmotnost a v rychlost. Každá hmotná pohybová soustava je tvořena částicemi o nenulové hmotnosti, které se pohybují a tak vytváří částice o vyšší hmotnosti, o vyšší hodnotě hybnosti $p=m*v$. V konečném důsledku je však i každá hmotná skutečnost je podle mne totiž tvořena fotony jako částicemi o nulové hmotnosti, body časoprostoru, ty se shromažďují nebo pohybují a vytváří hmotné částice jako protony, neutrony, elektrony apod., které se pohybují a vzájemně do sebe naráží. V podobě srážek hmotných částic se pak střetávají živé organismy s hmotným světem. Příkladem takové srážky může být jak vystřelená kulka, tak rozhovor dvou lidí, kdy proti sobě jsou vyslány částice jednou v podobě kulky, podruhé v podobě vlnění zvuku, které se střetnou s daným jedincem jako hmotnou pohybovou soustavou, tedy mrakem částic o navazujícím pohybu, hybnostní resp. energetické hustotě, tedy hybnosti resp. energii na jednotku prostoru.

Proč život nevznikl z anorganických prvků. Tyto prvky jsou charakterizovány většinou vyšší hmotností, tzn. absolutní hybností, která jim v jejich sloučeninách neumožňuje dostatečně přesně reagovat a vytvářet nové resp. změněné hmotné

pohybové soustavy-jevy jako reakci na střet dvou zcela odlišných hmotných pohybových soustav-skutečností nebo pouze málo odlišných hmotných pohybových soustav-skutečností, tzn. přizpůsobení se tomuto střetu v podobě dostatečně přesného přiblížení se objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci (viz výše). Je to jako dům postavený z velkých panelů a malých cihel, jedině dům z malých cihel můžeme detailně přizpůsobit postupně se objevujícím požadavkům zákazníka. Jednou odlišný panel však můžeme pouze zaměnit za jiný velký panel a dochází tak ke značnému plýtvání materiálem a nedokonalému spojení materiálů.

Proč známý život vznikl pouze na Zemi? Protože zde existovalo obecné hmotné pohybové pole, tedy mrak částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti o daném uspořádání pohybu, hybnosti resp. energetické hustoty, která ve vzájemné reakci částic tohoto mraku vedla k výsledné nedokonalé hmotné pohybové soustavě charakterizované jako známý život. Tzn. pokud by takové obecné pohybové pole-jev, mrak částic o nenavazujícím pohybu, hybnosti resp. energetické hustotě, existovalo kdekoli jinde ve Vesmíru, je možné, že by se tam vyvinuly obdobné formy života jako na Zemi. Tzn. **proces přiblížování se objektivní ideální hybnosti hustotě-pohybu** toho kterého hmotného pohybového pole, která by zajišťovala pro každou spojenou hmotnou pohybovou soustavu maximální trvalou hybnost-pohyb, moc s minimem srážek s jinými částicemi dle zákona zachování hybnosti-pohybu, moci, by probíhal v tomto mraku částic obdobně. Proto se astronomové snaží nalézt ve Vesmíru planetu obdobnou Zemi s obdobnými podmínkami pro život.

Pojetí **života jako hmotné pohybové soustavy**, tedy mraku hmotných částic (tj. částic o nenulové hmotnosti) vychází z existence života ve hmotě, avšak každá hmota resp. hmotná pohybová soustava v konečném důsledku existuje rovněž jako součást jediné pohybové soustavy tvořené spojitým mrakem částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, kromě kterého nic neexistuje, protože tato jediná nehmotná (tj. tvořené částicemi o nulové hmotnosti) pohybová soustava vyplňuje vše věci, záření i nicotu. **Život v rámci tohoto jediné souladné a souvislé, spojitě pohybové soustavy částic o nulové hmotnosti člověk vnímá pouze povrchově a dále ve svém nitru jako nevědomý pocit**, protože naše smysly neumějí tuto pohybovou soustavu zachytit, zachycují pouze hmotné pohybové soustavy-skutečnosti tvořené částicemi o nenulové hmotnosti, popř. nicotu, tedy dílčí nespojitě skutečnosti nikoliv jejich jednotu. Lze předpokládat, že pro člověka nevědomý život v rámci jediné existující pohybové soustavy částic o nulové hmotnosti je **věčný a nezničitelný**.

Smrt

Každý **živý tvor** představuje hmotnou pohybovou soustavu tedy mrak částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hodnotou hybnosti resp. energetické hustoty, tedy hybností resp. energií na jednotku prostoru, dále s hodnotou subjektivní a objektivní ideální hybnosti hustoty-pohybu, moci, **maximální a minimální hybnosti hustotou pohybu, mocí nutnou pro přežití**. Každý živý tvor jako pohybová soustava je vystaven **srážkám s částicemi jiných hmotných pohybových soustav-skutečností**, které buď zvyšují, nebo snižují jeho hybnost-pohyb, a to v extrémním případě pod nebo nad mezní hodnotu nutnou pro přežití tohoto živého tvora, resp. jeho trvání jako hmotné pohybové soustavy-jevu. Například radioaktivní záření představuje pohybující se částice, jejichž hybnost je pro člověka nebezpečná, tyto částice způsobují změnu a rozpad navazujícího pohybu, hybnosti hustoty člověka, resp. rozpad tkání člověka a tím i rozpad člověka jako organismu.

Smrt tak představuje srážku s částicí nebo částicemi, které zvýší nebo sníží hybnost hmotné pohybové soustavy pod nebo nad mez nutnou pro trvání hmotné pohybové soustavy-jevu. Např. vystřelená kulka jako pohybující se částice zasáhne životně důležitý orgán člověka a sníží jeho pohyb, hybnosti resp. energetickou hustotu-moc organismu pod hodnotu nutnou k přežití. Ve kterém případě reagují živé hmotné pohybové soustavy-jedinci vysláním částic za účelem zničení jiné hmotné pohybové soustavy-jevu. Je tomu tak tehdy omezujeme-li jeho subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc, zejména pak tehdy chceme-li jej zničit, bojuje-li sám o své zachování, tedy o život. Zde platí přísloví o nebezpečnosti zvířete zahnaného do kouta. Jinými slovy největší nebezpečí smrti hrozí, je-li snížena nebo zvýšena srážkami částic jiné pohybové soustavy hodnota hybnosti hustoty-pohybu nějaké živé hmotné pohybové soustavy pod nebo nad mez nutnou k jeho přetrvání, resp. přežití, resp. blíží se mezi intervalu existenčních hodnot pohybové soustavy-jevu. Každý organismus má mez hybnosti-pohybu, moci tedy srážky ať již s velkými věcmi nebo malými částicemi např. částicemi radioaktivního záření, kdy organismus ještě přežije a kdy se organismus již rozpadá. Takovouto mez označují za existenční interval, horní a dolní mez existence organismu resp. jeho hybnosti-pohybu, moci v důsledku srážky s věcí nebo jiným živým tvorem. Dolní mez hybnosti-pohybu, moci pak představuje např. chlad, který naopak zpomaluje srážkami částic chladného prostředí životní funkce člověka.

Z toho plyne, že **nebezpečí smrti se stupňuje, nejedná-li pohybová soustava-jedinec souladně**, co se týká souladu veškerého pohybu částic o nenulové hmotnosti, tedy souladného pohybu veškeré energie prostoru. Soulad všech existujících hmotných pohybových soustav znamená, že usilujeme o zachování všech živých-hmotných pohybových soustav-jedinců bez ohledu na jejich ničivou nebo tvořivou povahu ovšem za podmínky odstupňování jejich absolutního (celkového) pohybu, hybnosti, tj. moci v závislosti na jejich škodlivosti resp. prospěšnosti. To znamená, že člověk, který představuje vysoké nebezpečí pro společnost, nebude popraven (pouze v případě nutné obrany a krajní nouze platí výjimka), ale jeho absolutní (celkový) pohyb, hybnost, tj. moc bude natolik omezená, aby nemohl způsobit větší škodu, aby

toto nebezpečí existovalo pouze v podobě vzoru (viz kapitola o vzorech). **Souladné jednání** znamená přibližování se objektivní ideální hybnosti, tedy přibližování se maximální hybnosti-pohybu, moci hmotné pohybové soustavy-jedince trvale udržitelné s minimem srážek s ostatními pohybovými soustavami-jedinci a ostatními jevy. I zde však musí jít o postupné zvyšování hybnosti-pohybu, moci trvale udržitelné. Souladné jednání tak lze připodobnit k situaci, kdy všichni živý tvorové se dohodnou, bude existovat jejich jediná společná vůle a nikoliv střety o život, a zároveň plně ovládnou svět neživé hmoty. Vznikne tak jediná Bytost, fiktivní osoba, která bude fungovat jako zdravý organismus kteréhokoliv živého tvora v současnosti.

Kdo je ohrožen srážkou s částicí zvyšující nebo snižující hybnost-pohyb? Ohrožená je taková hmotná pohybová soustava-jev, která má svou hybnostní hustotu-pohyb, moc blízko mezním hodnotám existenčního intervalu, **tj. zejména oslabený jedinec nebo jedinec v prudkém boji**, jde zde o nejnižší a nejvyšší hodnotu intervalu. Pravidelně vůdce nesouladného jednání je ohrožen méně než jeho vykonavatelé, protože ti nejvíce přicházejí do styku s částicemi hmotných pohybových soustav s životu nebezpečnou hybnostní hustotou-pohybem. Tímto způsobem lze rovněž zdůvodnit umírání starších lidí, protože jejich organismus je dlouhou dobu vystaven srážkám s částic okolí, které mění pohyb, hybnostní resp. energetickou hustotu, tedy hybnost resp. energii na jednotku prostoru, orgánů na rozdíl od objektivní ideální hustoty-pohybu, moci (viz výše), a to jak vnitřní kolizí částí organismu, tak kolizí s částicemi okolí. Čím déle je tudíž člověk vystaven vlivu nesouladného hmotného okolí, kdy tyto skutečnosti okolí jako mraky částic o nenulové hmotnosti naráží do organismu člověka jako uspořádaného mraku částic o nenulové hmotnosti a mění tak jeho uspořádání, tím je člověk ohroženější rozpadem organismu, tedy trvalým rozrušením jeho uspořádání, čímž rozumím navazující hybnostní hustotou-pohyb, tedy hybnost na jednotku objemu.

Naskytá se otázka **věčného života bez smrti**. Člověk skládá hmotné pohybové soustavy-jevy hmotného světa, tedy mraky pohybujících se částic o nenulové hmotnosti tak, aby hmotné částice do sebe nenarážely, nýbrž aby jejich pohyb na sebe navazoval, aby neztrácely hybnost-pohyb vzájemnými srážkami, aby se pouze dotýkaly při svém celkovém souladném pohybu. První skládanou hmotnou pohybovou soustavou je samotné tělo člověka, které je třeba chránit před srážkami s částicemi hmotných pohybových soustav okolí těla člověka. Tak např. člověk vymyslel šaty, aby izolovaly teplotu těla člověka od jeho okolí o rozdílné teplotě, v podstatě však jde o vytvoření jediné hmotné pohybové soustavy člověka a okolí, kde rozdílně pohybující se hmotné (o nenulové hmotnosti) částice těla, šatů a okolí vytváří jedinou hmotnou pohybovou soustavu, kde tyto částice do sebe nenarážejí, nýbrž se pohybují souvisle. Narážením hmotných částic by docházelo k tepelné výměně-výměně energie, hybnosti, které se právě oblečením např. v zimě snažíme zabránit. Takto je však nutné objevit a **poskládat všechna existující hmotné pohybové soustavy, tedy hmotné jevy skutečnosti, mraky pohybujících se hmotných částic o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě (hybnosti na jednotku objemu)-pohybu, aby do sebe jejich částice nenarážely, nýbrž se pohybovaly souladně, jejich pohyb, aby navazoval, aby se pouze dotýkaly**. Takto sestavená skládačka hmotné skutečnosti, znamená absolutní soulad hmotné skutečnosti, **věčný život živých hmotných pohybových soustav, tedy jedinců podle zákona o zachování hybnosti resp. energie**. Vzorem a zárukou nám může být **souladný svět časoprostorových bodů**, které do sebe rovněž nenarážejí a které se pouze dotýkají, a které zároveň představují důvod, proč musí být složena skládačka hmotných pohybových soustav, jevů do jediné souladné hmotné pohybové soustavy popsané výše po nekonečně mnoha jejich srážkách, kdy dochází k přerozdělování hybnosti, energie těchto hmotných pohybových soustav za účelem vzniku jediné souladné hmotné pohybové soustavy-jevu složeného z celé hmotné skutečnosti. Tyto **body časoprostoru, zřejmě fotony v klidu, tedy částice s nulovou hmotností, totiž zprostředkovávají předávání pohybu, hybnosti, energie při srážkách částic hmotných pohybových soustav-jevů hmotného světa, mraků pohybujících se částic o nenulové hmotnosti, a tak zaručují vznik jediné souladné hmotné pohybové soustavy-hmotné skutečnosti po nekonečně mnoha těchto srážkách**.

V rámci této **jediné pohybové soustavy částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru lze také hovořit o věčném životě bez smrti**, neboť v rámci tohoto jediné existující, souvislé a souladné, spojitě pohybové soustavy lze hovořit o **jediném vědomí**, které si člověk nebo jiný živý tvor žijící na povrchu této pohybové soustavy ve hmotě, **nevědomuje a které je skryto v jeho nevědomí** a žije v něm pouze jako nevědomý pocit, který je skryt hluboko v jeho nevědomí a však je **z hlediska dlouhodobého je silnější oproti jiným pocitům**. Po smrti se vědomí člověka jako soubor částic o nulové hmotnosti, jako **body časoprostoru opět rozptýlí v této jediné pohybové soustavě**, ve všech bodech časoprostoru a jejich síla buď **převládne, nebo se zmenší v závislosti na střetech s jinými částicemi o nulové hmotnosti, jinými body časoprostoru**. Spravedlivý člověk se tak stane součástí jediné pohybové soustavy částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, které je zároveň jediným vědomím a zároveň jedinou skutečností, která zahrnuje vše. Stane se součástí jediné časoprostorového kontinua, jediné spojitě soustavy všech pohybujících se a nehybných bodů časoprostoru. Jeho vědomí se rozšíří o vědomí všech a všeho, **stane se součástí jediné Bytosti, pochopí nevědomí pocit ve svém nitru**.

Muž a žena

Energie světla, o nenulové relativistické hmotnosti a pro rychlosti rovné rychlosti světla, a **absolutní vakuum** znamenají existenci paralelních světů, které se vyznačují **účinkem snížení a zvýšení hybnosti, pohybu hmotného světa** v podobě dvojího toku pohlcováním fotonů světla hmotou a jejich vyzařování při spalování hmoty, tedy zvyšování hybnosti resp.

energie-pohybu určitých hmotných pohybových soustav-jevů je provázáno snižováním hybnosti resp. energie-pohybu jiných hmotných pohybových soustav-jevů v hmotném světě. Tedy dochází ke střídavému střetávání s částicemi, které mají vyšší hybnostní resp. energetickou hustotu-pohyb (tedy hybnost, resp. energii na jednotku prostoru), než má např. člověk nebo kterýkoliv jiný živý organismus a zároveň ke střetávání částic, které mají nižší pohyb, hybnostní resp. energetickou hustotu, než má člověk nebo jiný živý organismus.

Zvýšení hybnosti resp. energie-pohybu dílčí pohybové soustavy-jedince pak dle mého názoru **způsobuje ničivé představy i činy člověka a přírody**, které zvýšením hybnosti resp. energie-pohybu hmotných pohybových soustav-jedinců o určitém existenčním intervalu hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu způsobí jejich rozpad. Z hlediska vědomí člověka tak zvýšená hybnostní resp. energetická hustota-pohyb (tedy hybnost resp. energie na jednotku prostoru) vede k ničivým představám. Touto **rozpadající se hmotnou pohybovou soustavou, tedy mrakem hmotných částic (o nenulové hmotnosti) o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě** je člověk příp. jakýkoliv útvar živé a neživé přírody.

Muž je od přírody tvor vyznačující se zřejmě **vyšší průměrnou hybnostní resp. energetickou hustotu-pohybem než žena**. To způsobuje, že částice mužovy hmotné pohybové soustavy-organismu mohou být **snáze urychleny** a tím přesáhnout existenční interval návaznosti hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu mužovy hmotné pohybové soustavy-organismu příp. jiného hmotné pohybové soustavy-jevu než částice hmotné pohybové soustavy-organismu ženy.

Muž je schopen podávat větší výkon než žena, je tomu tak, protože je silnější, tudíž jeho tělo se vyznačuje **větší absolutní (celkovou) hybností-pohybem**. Avšak i při stejné váze muže a ženy je muž schopen odvádět vyšší výkony, tedy hybnostní resp. energetická hustota-pohyb jeho těla je vyšší než hybnostní hustota, pohyb těla ženy. Jinými slovy částice mužského těla mají **vyšší hybnostní resp. energetickou hustotu-pohyb** než částice těla ženy.

Vyšší hybnostní hustota, tedy hybnost na jednotku prostoru, těla muže může při zvýšení hybnosti-pohybu částic jeho těla znamenat **větší sklon k destruktivnímu jednání** a představám, ať již vůči svému okolí nebo vůči sobě. Většinou tak dochází k pohybu nad horní mezí existenčního intervalu návaznosti hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu okolních hmotných pohybových soustav-jevů nebo mužovy vlastní hmotné pohybové soustavy-organismu.

Žena naopak je odolnější vůči destruktivním činům než muž, protože hybnostní resp. energetická hustota-pohyb částic jejího těla je nižší. Tudíž je potřeba více střetů s rychlými částicemi, aby její jednání bylo destruktivní.

Tato **destrukce se projevuje** jak na úrovni jedince, kdy muž je destruktivnější činitel než žena, tak i na úrovni buněčné, kdy muž je náchylnější k různým chorobám a dožívá se nižšího průměrného věku než žena.

Proč v **dějinách života došlo k rozdělení jedinců dokonalejších forem života na samčí a samičí pohlaví**? Z kapitoly o životě plyne, že hlavní devizou organického života byla schopnost přizpůsobení se střetům s okolními pohybovými soustavami-jevy, ať již živé nebo neživé přírody, v podobě zvýšení trvale udržitelné maximální hybnosti-moci živých tvorů. Tudíž rozdělení druhu na samčí a samičí jedince muselo znamenat lepší možnost přizpůsobení (navazování dalších hmotných pohybových soustav a tím i zvyšování trvale udržitelné hybnosti-pohybu, moci) se svému okolí při střetu hmotných pohybových soustav-skutečností v podobě částic.

Muž mohl lépe reagovat a střetávat se s hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi o větší hybnosti-moci, které při střetu s menší ženskou hmotnou pohybovou soustavou-organismem, by dozajista znamenalo jeho destrukci, žena byla schopna lépe reagovat na střety s hmotnými pohybovými soustavami-jevy o nižší hybnosti-moci, které by samotný muž destruoval. Tak rozdělením hybností muže a ženy byla **zaručena přesnější reakce na konkrétní hmotnou pohybovou soustavu-jev s korekcí chování partnera, tzn. společné dosažení objektivní ideální hybnosti-moci**, která zaručuje pohyb o maximální hybnostní hustotě-pohybu, moci trvale udržitelné v čase bez srážek s jinými částicemi dle zákona zachování hybnosti.

Tudíž **výsledná dokonalejší rozsáhlejší hmotná pohybová soustava-jeva**, která vychází ze střetu částic různých hmotných pohybových soustav-jevů, není jediná hmotná pohybová soustava-jev, ale je dána **spolupůsobením hmotné pohybové soustavy-organismů muže a ženy**, čímž je zaručena plynulá reakce střetů částic těchto hmotných pohybových soustav-skutečností, kdy k přibližování objektivní ideální hybnosti-moci dochází v rámci plynulého procesu postupného snižování vyšší resp. zvyšování nižší hybnosti resp. energie-pohybu a nikoliv skokem jednorázovým snížení resp. zvýšením hybnosti resp. energie-pohybu.

Narození

V každé buňce člověka je uložena **genetická informace o člověku**, jemuž náleží, jde o jakousi myšlenku, tedy informaci o střetu hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic s navazujícím pohybem, hybnostní resp. energetickou

hustotou (hybností resp. energií na jednotku prostoru), v dějinách lidstva a jejich výsledku v podobě řešení pozměněné hybnostní energetické hustoty-pohybu částic. Jde tak o hmotnou pohybovou soustavu-jev o **nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci** představovaná střetávanými částicemi těchto hmotných pohybových soustav-jevů. Jinými slovy člověk vystaven boji o život s jinými živými tvory představovaný srážkami částic v podobě srážky dvou organismů, tvořených těmito částicemi, si osvojil primitivní nástroje, jako řešení těchto střetů, a uložil si tento poznatek ve vědomí v podobě vzoru, tedy tohoto střetu částic avšak v podobě nikoliv všech částic ale pouze několika částic, které mu sloužili jako obraz-vzor tohoto střetu.

V průběhu vývoje dítěte před a částečně i po narození dochází k zopakování tohoto dějinného vývoje prostřednictvím provádění výše uvedeného genetického vzoru **zvýšením jeho absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci**, prostřednictvím přeměny-transformace jiných hmotných pohybových soustav-jevů např. potravy na hmotné pohybové soustavy-jevy odpovídající tomuto vzoru (viz výklad o vzorech v kapitole vzor). Potrava slouží k dělení a specializaci buněk organismu v těle matky podle genetického vzoru, tedy oné výše uvedené srážky částic uložené v buňce v podobě genetického vzoru, tedy několika částic z této srážky.

Vzor, který je prováděn v děloze matky je pak výsledkem střetu hmotných pohybových soustav-pohlavních buněk, tedy mraků částic s navazujícím pohybem, hybností resp. energetickou hustotou (tedy hybností resp. energií na jednotku prostoru), kdy jejich spojením dojde k vytvoření nové hmotné pohybové soustavy-zárodku s novým uspořádáním hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu částic, která je vzorem pro budoucí nový organismus.

Provádění vzoru je realizováno prostřednictvím **dělení buněk**, kdy při dostatku buněčné potravy je zvýšena absolutní (celková) hybnost-pohyb, moc buňky způsobem odpovídajícím **transformaci hmotné pohybové soustavy-skutečnosti** potravy a tekutin na hmotnou pohybovou soustavu-jev buňky. Zároveň v souladu se vzorem dochází k dělení buňky, které je materiálně zajištěno zvýšenou energií resp. hybností buňky a odpovídá rovněž vzoru v podobě střetu hmotných pohybových soustav-jevů resp. jejich částic o nízké absolutní (celkové) hybnosti resp. energii-pohybu, jmenovitě jde o střet částí buňky s nadbytkem energie resp. hybnosti-pohybu.

Zárodek je tak vzorem, který podobně jako myšlenka je výsledkem střetu hmotných pohybových soustav-skutečností pohlavních buněk dvou jedinců. Dochází zde ke kombinaci dědičné informace, tedy vzoru dvou jedinců. Tato kombinace ve většině případů není náhodná, je **výsledkem střetu celkových hmotných pohybových soustav-skutečností, tedy mraků hmotných (o nenulové hmotnosti) částic o navazujícím pohybu, hybností resp. energetické hustotě, dvou jedinců, který dal vzniknout jejich vztahu**. Tedy jakémusi třetí hmotné pohybové soustavě-jevu složenému ze dvou jedinců, jejichž hybností resp. energetická hustota-pohyb, moc byla pozměněna a ve střetu s hmotnými pohybovými soustavami-jevy okolí se dokázala přizpůsobit a vytrvat svou vyrovnanou hybností-mocí bez porušení jejich vztahu, což je zároveň předběžný předpoklad pro to, aby i hmotná pohybová soustava-dítě vzniklé spojením hmotných pohybových soustav jejich pohlavních buněk bylo stabilní a přizpůsobivé, když bude vystaveno střetu s okolními hmotnými pohybovými soustavami-jevy prostřednictvím střetu jejich částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti. Příkladem takového střetu je střet imunitního systému s přenašeči nemoci nebo výživa dítěte v těle matky, ve všech případech jde o střet pohybujiících se částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti.

Genetická informace v buňce je však svou historií spojena s celou historií života na Zemi a planety Země potažmo celého Vesmíru a celého Bytí, jde tak o **myšlenku**, která je součástí **jediné Duše** celku Bytí, **tvořené všemi hmotnými jevy jako zhmotněnými myšlenkami a nehmotnými jevy jako nehmotnými myšlenkami. Člověk před svým narozením je tak součástí přírody**, celku jediného panteistického Boha, všeho Bytí, **jediné Duše**, kde **chápe veškerou skutečnost** v podobě splynutí s tímto celkem jako kontinuem všech myšlenek, potažmo částic o nulové hmotnosti, fotonů, spojitých, pohybujiících se a nehybných bodů časoprostoru, časoprostorového kontinua a jejich dílčích uspořádání. Tato jediná Duše částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru tvoří souvislý a souladný celek, od kterého se člověk či jiný živý tvor **svým narozením zdánlivě odděluje**, protože se **vědomí tohoto celku skryje v jeho podvědomí**. Člověk pak **vědomě vnímá pouze hmotný svět a jeho podněty**.

Cílem tohoto ústupu celkové Duše do podvědomí v hmotném světě je, aby člověk či jiný živý tvor **dokázal jednat v souladu s jedinou Duší všeho Bytí, i když je od něj zdánlivě oddělen a přeměnil tak povrchový hmotný svět** podle vzoru svých vzpomínek na jedinou Duši, na jediné kontinuum nehmotného světa tvořeného částicemi o nulové hmotnosti, spojitými, pohybujiícími se a nehybnými všemi body časoprostoru, které je souvislé a souladné, které zahrnuje všechno Bytí, které je Bohem v mém pojetí a v životě člověka je skryto v jeho podvědomí. **Člověk** tak díky pobytu v hmotném světě **zvysuje svou absolutní hybnost, zvětšuje se jeho hmotná pohybová soustava zahrnující postupně více a více dílčích hmotných pohybových soustav, jejichž hybnost navazuje a zvětšuje se rovněž jejich hybnostní hustota tj. hybnost na jednotku objemu, tedy zvyšuje svou moc jednotlivce** tím, že v souladu s cílem Bytí se dokáže **pohybovat s minimem srážek s jinými subjekty s trvale udržitelnou svou maximální hybností-mocí, aniž by k tomu potřeboval** přímý-vědomý vztah s celkem veškerého Bytí, Bohem, **přímé vědomí jediné Duše**. Člověk tak poznává sebe sama a zjišťuje maximální moc, kterou je mu možno svěřit pro dobro celku, aniž by byl pod přímou kontrolou tohoto celku.

Vzor a myšlenka

Hmotná pohybová soustava-jev, tedy mrak hmotných částic (o nenulové hmotnosti) s navazujícím pohybem, hybnostní resp. energetickou hustotou (hybností resp. energií na jednotku prostoru), s pohybem, hybnostní hustotou, která zůstává relativně stabilní při střetu s řadou jiných hmotných pohybových soustav-jevů svého okolí, kde jedna změna hmotné pohybové soustavy-jevu, která je důsledkem střetu s jinou hmotnou pohybovou soustavou-skutečností, je vzápětí korigována směrem k počáteční hybnostní resp. energetické hustotě-pohybu střetem s další nebo dalšími hmotnými pohybovými soustavami-jevy, je vzorem. Tato stabilní hybnostní hustota-pohyb jako objektivní ideální hybnostní hustota-pohyb se postupně rozšiřuje srážkami částic na jiné pohybové soustavy-jevy. Dochází tak k působení a šíření vzoru prostřednictvím změny a rozšiřování hmotné pohybové soustavy-jevu vzoru.

Výše uvedený mechanismus šíření hmotné pohybové soustavy se uplatňuje především **v manželství**, kde stabilní hybnostní hustota-pohyb hmotných pohybových soustav-jedinců manželského páru zaručuje jeho rozšíření v podobě potomstva, kdy toto přetrvává v průběhu střetu s okolními jevy-hmotnými pohybovými soustavami a nikoliv jenom svou vysokou absolutní (celkovou) hybností-pobyhem, mocí nýbrž svou stabilitou zaručuje jeho zakotvení v dějinách lidstva.

Podobně, i když méně dokonalé šíření hybnosti-pohybu je prostřednictvím neživých vzorů jako **myšlenek**, kde zárukou šíření myšlenky může být jednak její vysoká absolutní (celková) hybnost-pohyb, moc, kdy ji zastává velké množství lidí, zárukou jejího působení jako vzoru je pouze to, když tato myšlenka zaručuje stabilní hmotné a nehmotné (tvořená částicemi o nulové a nenulové hmotnosti) pohybové soustavy-myšlenky jejich zastánců ve střetu s jinými myšlenkami jako pohybovými soustavami-jevy. Jinými slovy myšlenka může přetrvat jako kvalita dlouhou až nekonečnou dobu se stupňujícím se poznáním lidstva a jako správná se též šířit.

Vzor tak představuje **hmotnou pohybovou soustavu-jev příp. zpočátku o nízké absolutní (celkové) hybnosti resp. energii-pohybu** avšak o **stabilním uspořádání hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu** (tedy hybnosti resp. energií na jednotku prostoru), která odpovídá hybnostní resp. energetické hustotě –pohybu jako výsledku srážky řady hmotných pohybových soustav-skutečností a přizpůsobení jejich vzájemné hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu srážkami částic. Jde tak **objektivní ideální hybnostní hustotu hmotné pohybové soustavy**, tedy mraku pohybujících se částic o nenulové hmotnosti, která znamená pohyb této hmotné pohybové soustavy s maximální trvale udržitelnou hybností, pohybem. Jinými slovy myšlenky, které předstihnou dobu, jakoby již reagují na budoucí lidské poznatky, které v době vzniku myšlenky lidé ještě neznají.

Myšlenka jako vzor hmotného jevu pak představuje **pohybovou soustavu hmotnou či nehmotnou** (tvořené mrakem pohybujících se, příp. nehybných částic o nenulové či nulové hmotnosti) **s podobným uspořádáním pohybu, hybnostní hustoty** (tedy hybnosti na jednotku objemu) jako skutečný jev jí představovaný, avšak **s mnohem menší celkovou hybností, resp. energií**, než má tento skutečný jev. Tyto myšlenky pak **naplňují vědomí**, které je mezi sebou **kombinuje prostřednictvím srážek částic** tvořící jejich pohybovou soustavu. **Mozek, resp. duše jedince je tvořený mozkovými buňkami-neurony**, kde každá z nich zastupuje určitý počet mikročástic, **v konečném důsledku bodů časoprostoru a je tedy schopný ztvárnit skutečný svět jako zobecněný celek nebo část** (člověka či jiného živého tvora či neživou skutečnost) **zřejmě vlnovým napojením na daný předmět prostřednictvím smyslů**, jde o obecný model skutečnosti. V případě mozku jde o mikrokosmos, (možná napojený) obraz makrokosmu, skutečného Vesmíru, který se utvořil v průběhu evoluce. **Pevné vazby mezi neurony představují pevné vazby mezi mikročásticemi, hmotu, volné vazby mezi neurony představují volné vazby mezi mikročásticemi, vlnění.**

S výše uvedenými pevnými a volnými vazbami mozkových buněk souvisí svoboda jedince. **Pevné vazby mozkových buněk čili komplexy nebo instinkty vznikají podle mne především ze zabíjení živých tvorů, kdy živé buňky těla viníka očekávají pomstu ze strany blízkých mikroorganismů zabitých živých buněk těla obětí**, v důsledku toho např. hromadí tukové zásoby na horší časy čili tloustnou, trpí lakotou, psychickou aj. nemocí, stupňují zabíjení, trpí alkoholismem apod. u viníka či se dějí různé druhy neštěstí způsobené okolím viníkovi. Tyto komplexy či instinkty jako následný trest omezují jedincovu svobodu do budoucna, **svoboda vyžaduje, aby všechny vazby mozkových buněk byly volné při všech po sobě jdoucích jedincových rozhodnutích.** Pevnost vazeb mozkových buněk tudíž znamená takřka kauzalitu, tedy pohyb s vysokou pravděpodobností mikročástic v mikrosvětě, volnost vazeb mozkových buněk zároveň znamená neexistenci takové vysoké pravděpodobnosti, tedy kauzality pohybu mikročástic v případě těchto rozhodnutí.

2.4. O POZNÁNÍ (GNOSEOLOGIE)

Úvod

Vznik:

Svět poznáváme myslí,
jež sytíme svými smysly.
Je mysl dobrá nebo zlá,
jaká je její role dějinná?

Výkon:

Mysl je složitý děj
výsledek dějů jednodušších
spoluděj dober a zel
určitým způsobem složených.
Každá mysl je jak dobrá i zlá,
každá je z poddějů složená,
z jiných poddějů je odlišná
a přesto ve složitosti podobná.

Mysli jednotlivých lidí
tvoří protispoluděj veškerých myslí
podobných svou složitostí
vz-, zá-, nikovými a výkonnými ději.

Mysl je **stupeň spoluděje**
výsledek dějového vývoje
podobný četností svých dějů
schopný i vyšších spoludějů.

Podoba různých myslí
jednak dějovou četností
jednak svým poddějovým složením
projevuje se podobným myšlením.

Jaký je celkový spoluděj
vzniklý **myšlením všech lidí**,
je součinem dober a zel
v podstatě nakonec rovnovážný.
Mysl a i myšlení každého z lidí
zveme mnohačetnými spoluději.

Co je však **dokonalá mysl**,
jež chápe veškerý smysl?
Takováto mysl zahrnuje
všechny jednodušší děje,
je to celek všech jednotlivých dějů,
který pak patří vševědoucímu Bohu.

Jsou to všechny jednotlivé děje,
Bůh jinými slovy,
který všechno ví,

jinak vznik všeho spoluprotiděje.

Lidská omezená mysl chápe
jen hmotné a myšlenkové děje,
ale nekonečná a všemocná celková mysl Boží
vládne každému jednoduš- i složitěj- šímu ději.

Proto Bůh vždy vidí
všechny děje dobré i zlé
v naší lidské mysli
v podobě vznikového děje.

Bůh taktéž vnímá vše
dobré i zlé dění ve světě
v mysli některého syna
ať již Dábla či Krista.

Kde hledat hmotný svět,
kdo nám může o něm povědět,
je pravda skrytá ve smyslech
nebo je o ní lépe myslet.
Složitým dějem je mysl,

jednodušší je lidský smysl,
oba obsahují jednoduché děje,
jejichž stavba tak podobná je.

Tato stavba je hmotná,
což je též podoba dějová,
s podobnými dílčími podději,
jakou předměty smyslů mívají.
Proto je rovněž možno povědět:

**„vlastnosti hmoty, smyslů i mysli
jsou u všech dějových jednotek,
všem těmto spoludějům vlastní“.**

Např. časovost je v mysli,
obsahují ji však i smysly,
skrývá se taktéž v prosté hmotě
v jednodušší či složitější podobě.

**Věčnost, mysl i city
náleží k celku Bytí
jako více nebo méně
podobné a četné děje.**

Lidský cit, mysl a smysl **věrně uchopuje
hmotné jednodušší děje,**

než on sám či ona sama je,
protože je ve své dějové stavbě obsahuje.

Nadrozumové nad- a pod- děje

jsou přístupné citu,
v němž složitého Boha vidíme,
ve zlu, dobru či celku.

Tak složitější **děje naší lidské mysli**
jsou **nadsmyslovými spoluději**
hmotných poddějů pozánikové změny,
jež hmotné apriorní věty obsahují.

Souvislost veškerého děje
jsoucí skryta v jeho celkové jednotě,
kterou naše mysl rozděljuje,
ve skutečnosti však plyne nepřetržitě.
Smysly vnímáme jednoduché děje,
jež nazýváme rovněž hmotou,
myslí však také složitější spoluděje,
jež odhalují jejich stavbu složitou.

Smyslové a hmotné vnímání
a s ním spojené vše myšlení
jsou výkonného spoluprotiděje vznik
ostatní myšlení jeho další výkon a zánik.

Složitě myšlenky logiky
a jednodušší vjemy smyslů
jsou pak vznikovými ději
všech lidských spoluprotidějů.

Vznikání lidského protispoluděje
od jednoduchých dějů postupuje
vnímaných lidskými smysly
ke složitějším dějům mysli.

Mysl i smysly jako děje
jsou součinem dějového dobra a zla,
proto každá myšlenka je
správná od Krista chybná od Dábla.
Dobro i zlo patří ke hmotnému bytí
a mezi nimi je vždy rovnováha,
proto úspěch a neúspěch ve skutečnosti
osvětlí, která myšlenka je pravá.

Jinými slovy výkon a zánik
osvětlí u každého děje,
jestli tohoto děje jsoucí vznik

je opravdu v rovnováze.
Ve skutečnosti Bytí
je vše spoluprotidějí,
tedy zároveň jak dobré i zlé,
správná je cesta k rovnováze.

Svět jako myšlenka nebo hmota

Dle Filosofie rovnováhy společenských věd je **hmotný svět děj**, dle Filosofie rovnováhy exaktních věd je **hmotný svět pohyb v konečném důsledku částic o nulové hmotnosti**. Tento pohyb v hmotném světě, řekněme **fotonů, bodů časoprostoru** buď **o rychlosti světla, nebo** o nižší rychlosti avšak **v nekonečném množství**, zde se prakticky projevuje převoditelnost hmotnosti na rychlost a obráceně, tvoří pohyb dané hybnosti resp. energie vlastní hmotným předmětům.

Jako příklad lze říci, že jak atom, tak i elektron nebo proton, stejně jako člověk jsou tvořeny tímto pohybem částic o nulové hmotnosti, kterým je dosaženo množství hybnosti resp. energie charakteristické pro daný předmět zkoumání.

Nyní k **myšlence**. V současné době je zcela běžný systém ukládání dat na magnetický nosič. V čem se liší člověk např. od automobilu, je jeho vědomí. Dle kapitoly o životě se **vědomí vytvořilo na chemické bázi vytvořením hmotné pohybové soustavy-jevu** (tzn. mraku částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybností resp. energetickou hustotou) **které v sobě zahrnovalo střety hmotných pohybových soustav-jevů v dějinách lidstva**, a to jak jednotlivá výchozí hmotné pohybové soustavy-jevy, tak změny hmotných pohybových soustav-jevů, které nastaly po střetech jejich částic.

Jakým způsobem zaznamenává vědomí tyto střety hmotných pohybových soustav v dějinách člověka, činí tak vytvořením, dá se říci, **zmenšenin těchto hmotných pohybových soustav-jevů resp. s využitím a uložením střetávaných částic**, kdy ve vědomí může být, kdykoliv vyvolán, resp. zopakován prožitý střet v malém. Vědomí pak představuje mechanismus, který je schopen vnímat i tyto miniaturní střety, které se prvotně odehrály ve střetu hmotných pohybových soustav-jevů o vysoké absolutní (celkové) hybnosti a nyní se odehrávají ve zmenšené podobě v podobě **uložených hmotných pohybových soustav-jevů s podobným uspořádáním, avšak o nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, energii moci**.

K oživení myšlenky je pak vždy třeba **zvýšit absolutní (celkovou) hybnost-pohyb, moc střetu pohybových soustav-jevů uložených v mysli**, a to činy člověka nebo jevy přírody. Podmínkou vědomí je pak uložení těchto pohybových soustav-jevů (tzn. mraku pohybujících se částic o nulové a nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybností hustotou-hybností na jednotku objemu) o nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu v mysli člověka v chemické podobě, resp. v podobě elektrických vzruchů čili vlnění.

K procesu vědomého myšlení pak dochází **simulací srážek uložených částic hmotných pohybových soustav-jevů (mraků pohybujících se částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybností hustotou-hybností na jednotku objemu) mezi sebou**, kdy jsou mezi sebou kombinovány různé částice uložených hmotných pohybových soustav-jevů a střety mezi nimi, člověk tak v mysli simuluje střet skutečných hmotných pohybových soustav-jevů o mnohem větší absolutní(celkové) hybnosti-pohybu, moci a je tak lépe schopen odhadnout průběh jevů v hmotném světě. **V procesu podvědomého myšlení pak člověk chápe a touží po jednotě, po Bohu** v podobě podvědomé spojitosti všech částic o nulové hmotnosti, fotonů o rychlosti nižší rychlosti světla, bodů časoprostoru jediné nehmotné pohybové soustavy (spojitého mraku pohybujících se a nehybných částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, časoprostorového kontinua), které však člověk vnímá pouze podvědomě, vědomě pouze povrchově jako hmotu, světlo a vakuum (absolutní prázdno).

Na otázku položenou v úvodu této kapitoly, jestli je **svět myšlenka nebo spíše hmota**, lze odpovědět obojí, a **obojí je pohyb částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru**.

2.5. O SPRÁVNÉM MYŠLENÍ (LOGIKA)

Úvod

Myšlení jako cesta pravého poznání
je vždy ve svém ději dobré nebo zlé
v podobě spolu- či proti- vznikového děje,
správně však **v rovnovážném uskupení**.
Způsob **nevyváženého myšlení**

nám vždy buď naše mysl odhalí
nebo hmotné jednoduché děje,
postupujeme-li dále smyslově.
Závěry jednoduchého děje
v složité mysl proměňuje,
cestou je pak myšlenková složitost,
která je v hmotě jako jednoduchost.
Myšlení však na druhou stranu
nevymyslí jednoduché děje,
nýbrž jen složitost uchopuje,
již jednoduchost je vzdálenou.

A/ nadspoluděje myslí:

1. soudy

1.1 **kladný soud**- spoluděj nebo protiprotiděj

1.2 **záporný soud**- protiděj nebo protispoluděj

1.3 **obecné a částečné a jedinečné soudy**- nadděj a podděj

1.4 **soudy, které vypovídají, co je**- výkonný děj

1.5 **soudy, které vypovídají, že něco nutně je** - vznikového nadděje výkonný děj

1.6 **soudy, které vypovídají pouhou možnost**- vznikového podděje výkonný děj

2. úsudky

2.1 **sylogismus**- poddějového nadspoluděje podděj (předpoklady- podděj a nadspoluděj, závěr- podděj)

3. důkazy

3.1 **zásada sporu** (totéž nemůže zároveň a v témže ohledu být a nebýt)- spoluděj a protiděj

3.2 **zásada identity** ($A=A$)- shodného děje složeného ze shodných poddějů

3.3 **zásada vyloučeného třetího** (mezi bytím a nebytím téže výslovné věcné souvislosti není nic třetího)-
spolu- a proti- děj

3.4 **zásada dostatečného důvodu**- vznikových poddějů určitého děje

4. nesprávné myšlení - protiděj

B/ podděje smyslů a nadděje myslí

1. **úsudek indukce** (faktická platnost věty pro pod ní spadající případy)- podspoluprotiděje vznikový nadspoluděj

2. **úsudek dedukce** (odvozování zvláštního z obecného)- vznikového nadspoluděje podděj

C/ shrnutí naddějů myslí

spolu-, proti-, nad-, stejno-, pod-, vznikový, výkonný, zánikový děj

Filosofie jazyka

Filosofická škola novopozitivismu vidí hlavní úlohu filosofie ve **vypracování jazyka**, který by sjednocoval veškeré vědní obory, a to jak věd přírodních, tak věd společenských. Podle mého názoru jsem našel tento jazyk v rámci tzv. dějové analýzy Filosofie rovnováhy.

Tento jazyk vychází z **původu jazyka**, tedy z jeho historických kořenů a vrací se takto k dávno zapomenutým pojmům, které jsou významovými prapředky dnešních slov.

Jsou to slova **obecná, tedy slova, kterých je pouze několik**, stejně jako naši předkové neměli rozsáhlou slovní zásobu a vystačili s **několika málo slovy pro popis celé dějové skutečnosti**. Redukujeme-li tato slova na obecný význam, zjistíme, že i když je jich 11, tak v podstatě znamenají pouze tři resp. jeden pojem.

Pomocí tohoto nejobecnějšího jazyka, nazvěme jej dějový jazyk a následné dějové analýzy jsem pak **analyzoval vědní obory společenských a přírodních věd**, což mi umožnilo nalézt zajímavé vertikální, tedy v rámci obecných a speciálních vědních oborů, i horizontální, tedy v rámci jednoho vědního oboru, souvislosti, co se týká původu slov ale i skutečností, které označují.

Horizontálními souvislostmi mám na mysli souvislosti v rámci dané vědní disciplíny, zdánlivě těžko souvisejících pojmů. **Vertikálními souvislostmi** mám na mysli zdánlivě nesouvisející souvislosti pojmů z různých vědních oborů.

Zvolené slovní pojmy jsou obecné, tudíž **zahrnují velký počet dílčích slov a skutečností**. Toto pojmosloví tak stojí v základě jednodušších slov a skutečností, avšak vzhledem k obecnosti pojmů jde o pojmové chápání světa, které je zdánlivě jednodušší než pojmové chápání světa vybudované na speciálních vědních oborech.

Podle Filosofie rovnováhy jazyka byly původně všechny skutečnosti označovány **jedním slovem**, pro které jsem na základě obecných filosofických poznatků zvolil pojem **děj**. Tento děj lze pak rozlišit na základě základních logických vazeb tak, jak to zřejmě udělali naši předkové v době vzniku jazyka na **celkový a jedno, spolu a proti, nad, pod a stejno, vznikový, výkonný a zánikový děj**.

To znamená veškeré **bytí se děje**, tj. veškerou skutečnost lze chápat jako proces, který lze pomocí rozumu rozčlenit na procesy, které se vyznačují určitými vlastnostmi, plynoucí z jejich vztahu k ostatním procesům v rámci skutečnosti. Příkladem děje je jak soustava atomu, chemický prvek či látka jakož i soudní proces. Bytí resp. skutečnost se děje jako skládání a rozklad, tedy jako **spolu- a proti- děj**, spoluděj tak představuje (i dílčí) celek děje resp. proces v rámci procesu skutečnosti složený z jiných procesů, protiděj naopak představuje opačný proces, kdy dochází k rozkladu resp. ničení složeného (i dílčího) celku procesů na dílčí celky procesů. Příkladem spoluděje je tvoření, skládání, atom, stát, příkladem protiděje je ničení, rozklad, choroba, výbuch apod. Skládání a rozklad je v rovnováze, tedy jde o skládání a rozkladu nadřazený **nadděj**. Příkladem nadděje protiděje výbuchu a spoluděje vzniku hvězdy je Vesmír, zrození a smrti je živý tvor apod. Z povahy Bytí jako děje plyne, že jej lze rozdělit na vývojové stupně **vznikového, výkonného a zánikového děje**, což plyne ze zákona příčiny a následku, každý proces skutečnosti lze tak rozlišit rozumem na příčiny resp. vznik, průběh tj. výkon a následek tj. zánik, který je zároveň příčinou vznikem jiného procesu skutečnosti. Příkladem vznikového děje automobilové nehody je zvýšená rychlost, kluzká vozovka, protijedoucí vozidlo, alkohol za volantem, příkladem výkonu tohoto děje je smyk, nezvládnutí řízení, přejetí do opačného jízdního pruhu, příkladem zániku tohoto děje je srážka vozidel, způsobení věcné škody na vozidlech apod. a způsobení škody na zdraví příp. smrti přepravovaných osob. Z povahy děje jako spolu- a proti- děje plyne rozlišení na **celkový a jednotkový děj**, tedy celou skutečnost jako proces čili celkový děj a nejmenší proces v rámci skutečnosti jako jednotkový děj. Příkladem celkového děje je jsoucno a nejsoucno dohromady, Vesmír a v mém podání rovněž Bůh, příkladem jednotkového děje byl atom, pak to může být proton a elektron, v mém podání je jednotkový děj fiktivním procesem v rámci skutečnosti, neboť každý děj je dále dělitelný. S tímto bezprostředně souvisí rozlišení skutečnosti na **nad-, stejný a pod- děj**, nadděj je složený proces v rámci skutečnosti, který v sobě zahrnuje dílčí procesy podděje, proces skutečnosti shodný s jiným procesem skutečnosti je stejnoděj. Příkladem nadděje je atom, podděje pak elektron, proton apod., dále nadděje soudní proces a podděje činnost soudce v tomto procesu, příkladem stejnoděje může být jiný elektron a proton nebo atom stejného prvku ve stejném stavu. **Celkový, jedno-, spolu-, proti-, nad-, stejno-, pod-, vznikový, výkonný a zánikový děj ztělesňuje dle Filosofie rovnováhy každou existující skutečnost.**

Vznikový, výkonný a zánikový děj jsou pojmy zvolené pro shodný obsah písmen v kořeni slova, jsou jimi písmena „N“ a „K“, což jsou písmena velice podobná těm, která se vyskytují v kořeni slov „něco“ a „nic“. Tyto pojmy jsem zformuloval původně v anglickém jazyce jako „formation“, což znamená vznik či tvoření, „performance“, což znamená výkon a „termination“, což znamená skončení, jejichž kořen je též složen ze stejných písmen „R“ a „M“.

Těchto pojmů je 11, ale jedná se o pojmy, které jsou vůči sobě ve vztahu pojmu obecného a zvláštního. Pojmy dějové analýzy jako **pod, zánikový, stejno lze podle situace nahradit pojmem protiděj** a pojmy jako **vznikový, nad, stejno, výkonný lze nahradit pojmem spoluděj**. Lze tak hovořit o **omezené pojmové analýze**.

Protiděj značí rozklad nebo ničení a v podstatě zahrnuje slova jako podděj, tedy rozdělení na část a zánikový děj, tedy zánik určitého děje, může zahrnovat stejnoděj, je-li protidějem. Dále jde o spoluděj nebo-li skládání či tvoření, který v podstatě zahrnuje nadděj, tedy složení ve vyšší celek, a vznikový a výkonný děj, tedy zahájení a pokračování skládání určitého děje, a může zahrnovat stejnoděj, je-li spoludějem.

Nyní uvedu několik příkladů dějové analýzy:

Příklad č.1

Matematika:

- a.) protiděj
odečítání, dělení, odmocňování
- b.) spoluděj
sčítání, násobení, umocňování

Horizontální souvislost: ve všech případech ad.a) jde o zmenšování čísel, tedy operace, které v historii vznikaly postupně s rostoucí znalostí větších čísel. Opačně je ad.b).

Vertikální souvislost: Během války dochází k ničení majetku, válka tak představuje investici finančních prostředků určenou k ničení života, zdraví a majetku občanů, odečítání, resp. zmenšování společenských hodnot ad.a). Opačně ad.b) u oboustranně výhodného obchodu.

Příklad č.2

- a) $1+1=2$
- b) $2-1=1$

Horizontální souvislost: z výše uvedeného vidíme, že opačný (inverzní) děj může být považován jednou za spoluděj ad.a) a podruhé za protiděj ad.b)

Vertikální souvislost: Rozkladný protiděj ad.b) a skladebný spoluděj ad.a) v našem světě tvoří koloběh.

Dále budou následovat příklady rozboru textu z pohledu celkové a omezené dějové analýzy.

Příklad č.3

a) celková dějová analýza

Filosofie (spoluděj) rovnováhy (nadděj) je (spoluděj) postavena (vznikový děj) na (nadděj) několika (spoluděj) základních (nadpodděj) axiomech (nadděj), tedy (stejnoděj) základních (nadpodděj) předpokladech (vznikový děj).

b) omezená dějová analýza

Filosofie (spoluděj) rovnováhy (spoluprotiděj) je (spoluděj) postavena (spoluděj) na (spoluděj) několika (spoluděj) základních (spoluprotiděj) axiomech (spoluděj), tedy (spoluděj) základních (spoluprotiděj) předpokladech (spoluděj).

Vedle příkladů z filosofie lze pro příklad dějového pojmosloví a následnou dějovou analýzu použít rovněž pojmy **z oboru exaktních věd, konkrétně fyziky.**

Příklad č.4

a) celková dějová analýza

Kinetická (spoluprotiděj) teorie (vznikový děj) látek (spoluděj) je teorie (vznikový děj), která (podděj) objasňuje (vznikový děj) strukturu (spoluděj) a vlastnosti (podděj) látek (spoluděj) pohybem (spoluprotiděj) a (spoluděj) vzájemným (spoluděj) působením (výkonný děj) atomů (jednoděj, resp. spoluděj), molekul (spoluděj) a iontů (proti nebo spoluděj), z (podděj) nichž (spoluděj) se (spoluděj) látky (spoluděj) skládají (spoluděj).

b) omezená dějová analýza

Kinetická (protispoluděj) teorie (spoluděj) je (spoluděj) teorie (spoluděj), která (spoluděj) obsahuje (spoluděj) strukturu (spoluděj) a vlastnosti (spoluděj) látek (spoluděj) pohybem (protispoluděj) a vzájemným (spoluděj) působením (spolu nebo proti děj) atomů (spoluděj) molekul (spoluděj) a iontů (spolu nebo proti děj), z (protiděj) nichž (spoluděj) se (spoluděj) látky (spoluděj) skládají (spoluděj).

2.6. JAK ŽÍT (ETIKA)

Úvod

Vznik:

Má mysl se táže,
jak má člověk žít,
aby se cítil blaze,
v duši měl klid.

Výkon:

Bytí je v rovnováze

dobré stejně tak i zlé,
přibližme se k tomuto ději
věčné přírodní harmonii.
 Když v duši míru chceš,
 ve středu nutno stát,
 milovat máš dobro teď,
 zlo však rovněž tak.
 Ve zmatku dějů jsoucna
 smlouva mezi nimi
 byla navždy uzavřena
 a nastolila harmonii.
 Chci-li já v míru žít,
 vnitřní harmonii ctít,
 pak musím **nestranit,**
zlo též dobro usmířit.
 Dobro jest skutečné,
 rozhoduji-li nestranně,
 když hledá rovnováhu
 jak ke zlu, tak i k dobru.
 Kde leží pravý střed
 všech zlých a dobrých dějů,
 třeba nalézt z cest,
 kde jest **nejméně odporu.**
 Té cesty se nelze vzdát,
 chceš-li v míru žít,
 vnitřní i vnější klid
 ve svém bytí stále zažívat.
Jinak neseťfeseš prokletí
 ve zmateném svém bytí,
 které se neustále děje
 zlo na dobro se směje.
 Avšak i dobro vítězí
 a zlo neustále poráží
 nakonec se ve vesmírném míru
 rozchází bez poražených a vítězů.
Na čí stranu se dát,
 či meč mám pozvedat,
 když **dobro chvíli vítězí**
 nebo když **zlo ho poráží.**
 Tot' rozpor lidského bytí,
 zda máme jít cestou oběti
 nebo využít své síly,
 abychom slabé bili.
 Je třeba poznati
 a v životě vyzkoušet,
 že klidná není
 žádná z těchto cest.
Dobro vždy následuje zlo,
zlo zase volá po dobru,
 míru v nás se tak nenašlo,
 je třeba čekat na válku.
 Nezbyvá, než oběti
 pro dobrou věc
 či pro zlo přec
 osobně i přinést.
 Co se však změnilo,
 zlo ale i dobro
 nezraněno vyvázlo
 nijak neumenšeno.
 Nevyhledám-li zlatý střed,
 nevydám-li se klidnou z cest,
 nevyhnu se dobrému nebo zlému boji,

nenaruším však celkovou harmonii.

I bez mého zbytečného boje,
z moci Bytí se zas nastolí
nekonečná vesmírná harmonie,
duše však neunikne bolesti.

Rovnovážné jednání

jakkoli mnohočetné
dobré ani zlé není,
nýbrž jest vyvážené.

Proti přehnanému zlu,
vzdorující v dobrou,

proti přehnanému dobru
spočívá naopak ve zlu.

Proti rovnovážnému jednání

pouze přehnané zlo

nebo přehnané dobro

v míře podstatné vždy brojí.

Rovnovážná jednání

jsou v podstatě tvoření,

jež v celkovém nadspoluději

všechno dobro a zlo smiřují.

Rovnovážné jednání

částečně přijímá

a částečně popírá

zlo a též dobro v ději.

Řeknu-li to opět jinými slovy

dobro nebo zlo v ději

částečnými proti- nebo spolu- ději

stále vzájemně smiřují.

Nutná slušnost k dobru i ke zlu

neznamená, že odmítám **válku**,

jde-li o spoluprotidějný zlatý střed,

musím já být připraven k boji teď.

Najít různých dějů střed,

čili smlouvu mezi dobrem a zlem,

nelze však jen vymyslet,

ale i nadrozumový **cit** je potřeben.

Mysl vidí jen jednodušší svět,

do nějž může též cit pohledět,

citový spoluprotispoluděj

dosáhne výše nebeských sfér.

Tento všeho zlatý střed

platí pak jen okamžení,

časných dějů usmíření

třeba vždy znovu nalézt.

Proto **různé obce lidí**

tento **střed v závislosti**

na svých zvycích vidí,

rovněž dle okolností.

Tyto okolnosti se liší,

avšak též se podobají

vždy v zvláštní dějové situaci

avšak v celkové jednotě v ději.

Děje jsou dobré nebo zlé,

zlé jednání je předurčené,

vše dílčí je dobré a též zlé,

proto částečně předurčené.

Díky dobrému vznikovému spoluději

může také zlý člověk dojít k harmonii,

díky zlému a ničivému ději vznikovému

může i dobrý člověk propadnout zlému.

V rámci dobrého a zlého vznikového děje

jsou obsaženy též podmínky předurčené,
mysl dále Boží celek napodobuje,
a celkové rovnováhy tak dociluje.
Myšlení je pevně dáno
hmotnými vjemy, svým ústrojím,
je-li však dějově vykonáno,
musí být částečně náhodným.
Vznikového děje výkon
je tak samostatný děj,
jenž je jen částečně dán,
svým vznikem podmíněn.
Neomezený ve svém vzniku
jinými vnějšími ději
je boží děj dějového celku,
o něž se všechno dělí.
Vznik Božího celkového děje
tedy poté zcela neomezený je,
není totiž žádného nad- či pod- děje,
jehož byť dílčí výkon ho omezuje.
Nezávislost Božího celkového spoluděje
každý děj ve svém dílčím vzniku
tudíž zároveň **v sobě částečně obsahuje**
jako součást neomezeného celku.
Svobodná lidská vůle,
tak utváří náš lidský děj,
jenž pouze částečně
je jinými ději podmíněn.
Co je pravděpodobně dáno
dobrému nebo i zlému ději,
spočívá ve jsoucí harmonii,
což bude časem vykonáno.

Etika

Hmotný svět představuje hmotné pohybové soustavy-jevy (mraky částic o nenulové hmotnosti s navazujícím hybnostní resp. energetickou hustotou-pohybem), **která se střetávají v podobě svých částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti**, tím dochází ke korekci hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu hmotných pohybových soustav-jevů směrem k hybnostní resp. energetické hustotě-pohybu druhé hmotné pohybové soustavy-jevu. **Nehmotný svět, tedy pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti je v rovnováze**, tedy jedná se o souladné kontinuum, kde hybnostní hustota-pohyb je buď stejná, nebo se plynule snižuje nebo zvyšuje, což plyne z toho, že tento svět je spojitý, existují pouze částice o nulové hmotnosti, body časoprostoru, které ho vyplňují a které se dotýkají jeden druhého a tak přenášejí spojitě existující pohyb z jednoho bodu časoprostoru na druhý. Hmotný svět, kde rychlost hmotnost částic je nenulová, je však nesouladný na rozdíl od kontinua-spojivosti světa pohybu částic o nulové hmotnosti, tedy čistého pohybu či vlnění. **Hmotný svět našeho rozměru k této rovnováze směřuje evolučně** (viz oddíl Bůh a hudba kapitoly [2.8. O krásnu \(estetiku\)](#)).

Z pohledu filozofie exaktních věd představuje **neomezené zlo a dobro v hmotném světě částice o vyšší nebo nižší hybnosti, než je objektivní ideální hybnost-pohyb**, která v určitém čase představuje rovnovážné chování vzhledem ke zlu a dobru. Jde o hybnost, kdy **částice o nenulové hmotnosti se může pohybovat s maximální trvalou hybností-pohybem s minimem srážek s jinými částicemi**, tedy jde o maximální udržitelnou moc člověka, která z dlouhodobého hlediska vzbuzuje, co nejmenší odpor okolí. Jde o největší trvale udržitelnou pohybovou soustavu s minimem srážek mezi jeho částicemi a s částicemi jiných pohybových soustav. Jde tedy o největší trvale udržitelnou mírovou společnost. Člověk jakož i jiná hmotné pohybové soustavy mají však **tendenci pohybu se subjektivní ideální hybností-pohybem**, tj. hybností, která např. vzbuzuje z hlediska vnitřního uspořádání pohybové soustavy nejmenší odpor či bolest, jde o krátkodobě udržitelné minimum srážek částic bezprostředního okolí takto se pohybující pohybové soustavy nebo o krátkodobě udržitelné co největší pohybovou soustavu, tedy např. co největší společnost drženou násilím, která se posléze rozpadá v občanské válce. **Neomezené zlo a dobro** pak představuje **hybnost odlišnou od této objektivní ideální hybnosti-pohybu v určitém čase, která představuje trvale udržitelné maximální dobro a minimální zlo**. Člověk je však součástí celkového pohybu a pohyb, může nabývat krátkodobě v závislosti na střetnutých pohybových soustavách i odlišnou hybnost-pohyb od objektivní ideální hybnosti-pohybu, člověk však musí **přijmout i toto výše definované krátkodobé zlo stejně jako dobro**, jinak by jednal proti podstatě pohybu jako jevu a tím i proti své vlastní podstatě.

Chce-li člověk dosáhnout rovnováhy, tedy souladu a souzvuku vlastnímu pro nehmotný svět pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, musí se přizpůsobit faktu existence vyšší a nižší hybnosti-pohybu, než je jeho objektivní ideální hybnost-pohyb, musí obrazně řečeno **usmířit dobro a zlo**, tedy vytvořit systém, který při výše uvedených vlastnostech pohybu v okamžiku tendence změny hybnostní hustoty-pohybu mimo jeho existenční interval navazujícího pohybu, hybnostní hustoty (hybnosti na jednotku objemu) hmotných částic o nenulové hmotnosti (nebezpečí smrti) bude usilovat o maximální dobro a minimální zlo v daném čase, které je trvale udržitelné, tedy maximální moc, pohyb, resp. hybnost-pohyb trvale udržitelnou v čase. Opakem je pak přehnané zlo a dobro, kdy přehnané dobro jako maximální moc resp. hybnost není trvale udržitelná a je vystřídána zmenšením moci člověka, rodiny, státu či lidstva, tedy přehnaným zlem, tj. menším pohybem, hybností, mocí pohybové soustavy, než je trvale udržitelná co největší pohybová soustava. Daný subjekt není na převzetí této moci-hybnosti, zvětšení pohybové soustavy ještě připraven, neví, jak s ní naložit a tato moc vede ke vzájemným škodám, válce či sporu.

Je třeba usilovat o vytvoření pohybové soustavy-skutečnosti, kde jednotlivé částice svou hybností-pohybem na sebe navazují a vytváří maximální trvale udržitelnou hmotnou pohybovou soustavu, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti, kde se hmotné částice pohybují svou trvalou maximální hybností-pohybem s minimem srážek s jinými částicemi, které by posouvaly její hybnost mimo objektivní ideální hybnost-pohyb. **Cílem proměny hmotného světa je tedy jeho souvislost a soulad celého hmotného světa**, dá se říci hudebnost, kde hybnost pohybu-moc se bude měnit spojitě nikoliv skokem, bude na sebe navazovat.

V tomto smyslu se má člověk jako hmotná pohybová soustava-skutečnost rovněž chovat, aby byl pro druhé čitelný. Nemá měnit nebo usilovat měnit svou hybnost-pohyb, moc při střetu s pohybovou soustavou-jiným jevem na jednou skokově, ale postupně s ostatními souvislými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi, aby se pohyboval po svém existenčním intervalu hybnosti-pohybu a zároveň rozpoznal, že může překročit jeho meze, že mu tudíž hrozí smrt. Proto i z hlediska člověka jako pohybové soustavy-skutečnosti je důležitý světový názor, aby ve střetu s jinými hmotnými pohybovými soustavami-jevy se choval spojitě, souvisle nebo aby jeho okolí od něj neočekávalo jednání resp. změnu hybnosti-pohybu, kterým by se odchýlil od své objektivní ideální hybnosti v čase, tedy časově trvale udržitelné hybnosti-pohybu, moci. Jinými slovy je třeba se **přibližovat své trvale udržitelné maximální hybnosti-pohybu, moci postupně, spojitě, nikoliv skokově, protože každé přiblížení musí být trvale udržitelné**.

Neomezené smíření zla s dobrem znamená, jak jsem již uvedl změnu absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci hmotných pohybových soustav v současnosti mimo náš existenční interval-život v podobě myšlenky nebo vzoru, které se máme postupně přiblížit, (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#) a oddíl Smíření dobra se zlem této kapitoly), toto smíření se děje tím, že ve stupnici návazných hybností-pohybů, moci je tato neomezená hybnost-pohyb, moc natolik vzdálenou, že hmotná pohybová soustava-subjekt, skutečnost neslučitelná s jinými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi, subjekty jej vnímá pouze v podobě vzoru nebo myšlenky. Člověk má jednat rovnovážným způsobem, tedy tak, aby jeho **jednání**, rozumněji srážky částic jeho a okolních pohybových soustav-skutečností, **oscilovalo okolo jeho objektivní ideální hybnosti-pohybu v konkrétním čase (tj. maximální udržitelné hybnosti resp. pohybu v čase)** v závislosti na tom s jakými se střetává hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi, buď těmi, které snižují nebo zvyšují jeho hybnost-pohyb zároveň by se neměl dostat mimo svůj existenční interval hybnosti-pohyb (tj. umřít), je-li to v rozporu s jeho objektivní ideální hybností-pohybem.

Toto **rovnovážné jednání je neslučitelné jak s přehnaným dobrem, tak i s přehnaným zlem**, jinými slovy jde o nesouvislé, nespojitě jednání, které je pro okolí člověka nečitelné a nepochopitelné, kdy člověk se přiblíží své dokonalé objektivní ideální hybnosti-pohybu skokem, aniž jej následuje jeho okolí, které jej nechápe. Toto nesouvislé jednání často znamená pro danou hmotnou pohybovou soustavu-skutečnost jako např. člověka přiblížení se hranicím jeho existenčního intervalu hybnosti (hybnost, pohyb hmotné pohybové soustavy přestává navazovat)-pohybu, tedy smrti nebo jeho přesažení. Člověk tak zbytečně trpí a ničí soulad, které zatím dosáhl nebo bylo dosaženo, tj. maximální hybnost-moc okolních pohybových soustav-skutečností s minimem konfliktů. Vlastností objektivní ideální hybnosti, pohybu totiž je maximální udržitelná hybnost-pohyb, moc v tom kterém časovém okamžiku, tedy v závislosti na stavu svého okolí tj. zejména živých hmotných pohybových soustav-jedinců.

Do ostrého sporu se člověk jako hmotná pohybová soustava dostane tehdy, pokud se v rámci sladování hmotného světa dostane do **kontaktu s natolik odlišnou živou hmotnou pohybovou soustavou-civilizací, že přizpůsobení se její hybnosti-moci by znamenalo vychýlení se mimo svůj existenční interval** hybnosti-pohyb, moc, tj. smrt, v rozporu s objektivní ideální hybností-pohybem, mocí dané hmotné pohybové soustavy-jedince v daném časovém okamžiku, tj. neetickou smrt. Každé takové vychýlení pak ničí dosažený soulad hmotných pohybových soustav-skutečností a zároveň způsobuje nezměrné duševní utrpení hmotné pohybové soustavy tohoto subjektu. I tento střet však v konečném důsledku vede k prosazení objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci v rámci hmotného světa, tedy k dobru, střetem částic dochází k zvýšení absolutní (celkové) hybnosti-moci o tuto natolik odlišnou hmotnou pohybovou soustavu-jedince, jde mluvit o **šíření civilizace válkou kultur**. Jinými slovy střetem částic dvou hmotných pohybových soustav, tedy mraků částic

s nenulovou hmotností a navazujícím pohybem. hybností, dojde k zmenšení obou hmotných pohybových soustav, jejichž hybnost může přestat navazovat v částech nebo v celku těchto dvou již existujících hmotných pohybových soustav, avšak tento střet vždy směřuje v konečném důsledku k vytvoření jediné hmotné pohybové soustavy z těchto dvou hmotných pohybových soustav, tedy jediného mraku částic s nenulovou hmotností o navazujícím pohybu, hybnosti, a to vždy prostřednictvím srážek jejich hmotných částic.

K poznání objektivní ideální hybnosti, tj. trvale udržitelné maximální moci v daném časovém okamžiku, resp. hybnosti-moci člověka jako hmotné pohybové soustavy nestačí rozum, je potřeba rovněž **zkušenost** střetu s jinými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi, čím je delší tato zkušenost, tím má člověk lepší poznání sebe sama jako hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, které je třeba rovněž sladit s jinými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi.

Jednání člověka je částečně předurčené, protože matematicky je dána pravděpodobná nikoliv jistá hodnota hybnostní hustoty-pohybu, tedy hybnost na jednotku prostoru, částic jeho hmotné pohybové soustavy-organismu, stejně jako každé dílčího hmotné pohybové soustavy-orgánu, tkáně, buňky, které tvoří organismus člověka při srážce těchto částic s jinými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi resp. jejich částicemi. Člověk je zároveň částečně svobodným, což plyne ze svobody částic o nulové hmotnosti-bodů časoprostoru, fotonů, které tvoří jediný souladný celek v jediné pohybové soustavě všech bodů časoprostoru. U těchto částic lze podle kvantové fyziky pouze určit pravděpodobnost, s jakou se budou vyskytovat na určitém místě, žádný jev v hmotném světě tedy není jistý pouze více či méně pravděpodobný. Z těchto částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru je pak složen každý organismus resp. každá věc jako hmotná pohybová soustava, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti a navazující hybnosti, v hmotném světě. Mozek člověka jako napodobení celé skutečnosti pohybu všech mikročástic v mikrosvětě pomocí volnějšího či pevnějšího propojení neuronů, jako schopnost živých hmotných pohybových soustav-tvorů přizpůsobit svou hmotnou pohybovou soustavu-organismus jiným hmotným pohybovým soustavám-skutečným rozšířením jejího existenčního intervalu hybnosti-pohybu, moci, vznikem větší hmotné pohybové soustavy, pak umožňuje využít i nepravděpodobnou možnost v okolním světě výběrem hmotných pohybových soustav-skutečností, která se mají střetnout. Vůle člověka je tak částečně svobodná.

Dobro

Každý **organismus jako hmotná pohybová soustava částic o nenulové hmotnosti** je složen z dílčích hmotných pohybových soustav-orgánů, tkání, buněk, které v organismu spoluexistují a spolupracují. Každá z těchto hmotných pohybových soustav lze charakterizovat trojí hodnotou **průměrné hybnostní hustoty-pohybu, tedy hybnosti na jednotku prostoru**, za prvé je to hybnostní hustota-pohyb, moc, která je pro tuto pohybovou soustavu **ideální**, za druhé je to **nejmenší hybnostní hustota-pohyb**, kdy tento organismus ještě přežívá, za třetí je **nejvyšší hybnostní hustota-pohyb**, kdy tento organismus ještě přežívá. Při překročení posledně dvou uvedených hybnostních hustot dochází k rozpadu organismu a jeho smrti, a to přerušením navazujícího pohybu, hybnosti hmotných částic těchto hmotných pohybových soustav.

Lidský i jiný organismus jsou neustále vystaveny **střetu s částicemi** o nenulové hmotnosti okolních hmotných pohybových soustav-skutečností, tedy mraků částic s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku prostoru, které buď zvyšují nebo snižují pohyb, hybnost konkrétního organismu jako hmotné pohybové soustavy nebo jsou s ní shodné. Proto organismus se snaží vědomě i nevědomě **zachovávat svůj ideální pohyb, hybnost resp. hybnostní hustotu, tedy maximální trvale udržitelnou hybnost-pohyb s minimem srážek s jinými hmotnými částicemi resp. jejich hmotnými pohybovými soustavami**, tím, že koriguje vliv změn střetu s okolními hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi návratem k původnímu ideálnímu pohybu, hybnostní hustotě vyhledáváním střetu s příslušnými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi. Příkladem může být vysušení organismu sluncem, kdy dochází zpočátku k zvýšení pohybu, hybnostní hustoty, tedy hybnosti na jednotku prostoru, hmotné pohybové soustavy lidského těla paprsky slunce a k následnému hrozcímu smrtelnému snížení pohybu, hybnostní hustoty hmotné pohybové soustavy organismu, který vědomě i nevědomě z důvodu pocitu žízně vyhledává pohybovou soustavu vody a chladu, které opět snižují pohyb, hybnostní hustotu hmotné pohybové soustavy organismu.

Ideální hybnost-pohyb lze rozdělit na subjektivní a objektivní ideální hybnost. **Subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc** z hlediska krátkodobého je často v rozporu se subjektivní ideální hybností-pohybem, mocí jiných hmotných pohybových soustav-skutečností, což platí jak uvnitř lidského organismu vzhledem k jejím dílčím hmotným pohybovým soustavám-orgány, tkáně, buňky tak vně tohoto organismu např. vzhledem k jiným organismům nebo vzhledem k přírodě. Proto lze odlišovat z hlediska krátkodobého dobro konkrétního hmotné pohybové soustavy-jedince a dobro celku. Subjektivní ideální hybnost organismu představuje jeho pohyb beze všech omezení, který je řízen pouze srážkami částic vnitřních hmotných pohybových soustav těla- orgánů, tkání, buněk, jde tak o pohyb organismu, který duševně necítí žádná omezení a cítí se naprosto uspokojen tímto pohybem, často jde o krátkodobý vznik maximálně velké hmotné pohybové soustavy s nenavazujícím pohybem, hybností cestou např. násilí, které se však v delším časovém horizontu rozpadá ve vnitřních

bolestech.

Tato subjektivní ideální hybnost-pohyb však v rámci celku naráží na subjektivní ideální hybnost-pohyb jiných hmotných pohybových soustav-jedinců a skutečností vně organismu a dochází tak v průběhu doby k pociťování duševního utrpení, které brání přirozenému pohybu jedince. Jiná je ovšem situace **z hlediska dlouhodobého, kdy se subjektivní ideální hybnost-pohyb stále více blíží objektivní ideální hybnosti-pohybu**, z hlediska Filosofie rovnováhy dochází ke splývání subjektivní a objektivní skutečnosti, tedy dílčích a celkových hmotných skutečností, kdy člověk se cítí jedno s jinými lidmi a posléze i živými tvory. **Objektivní ideální hybnost-pohyb** znamená, že organismus z hlediska dlouhodobého pociťuje minimální nutné utrpení, dostává se do minima kolizí s jinými pohybovými soustavami, jinými jedinci. Z hlediska filosofie exaktních věd lze charakterizovat tuto objektivní ideální hybnost jako trvalou maximální možnou hybnost-pohyb, moc pohybové soustavy-jedince, skutečnosti s minimem srážek s jinými pohybovými soustavami-jedinci, skutečnostmi, která v ideálním případě ze zákona zachování hybnosti a energie znamená pohyb s téměř trvalou hodnotou hybnosti a energie, jako vznik jediné pohybové soustavy v hmotném světě, tedy mraku hmotných částic s navazujícím, spojitým pohybem, hybností. Přičemž přibližování se této dokonalé objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci má být rovněž trvale udržitelné. **Subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc** z krátkodobého hlediska pak znamená totéž avšak pouze krátkodobě.

Příkladem této objektivní ideální hybnosti je **zacházení s bezdomovci**, kdy není možné jim poskytnout zadarmo prostředky, které si jiní lidé musí vydělat prací, zároveň však není možné, aby umírali hladem nebo zimou, což je příklad rozporu subjektivní ideální hybnosti-moci, kterou je nutno omezit v zájmu objektivní ideální hybnosti-moci, která má v budoucnu plynout se subjektivní ideální hybností-mocí, čili i bezdomovci se z hlediska trvalého mají stát platnými členy společnosti (řečeno slovy Ústavy ČR každý má právo na život). Dalším příkladem je **intervenční souzení diktátora**, kdy jeho vláda může znamenat menší ztráty na obyvatelstvu než intervence, a to i z hlediska dlouhodobého a může tak i přes svou zřejmou nespravedlnost lépe odpovídat objektivní ideální hybnosti-trvale udržitelné moci v daném čase než intervence. Vždy záleží na tom, zda prostředí, ve kterém existuje diktatura, není natolik ničivé pro své členy, že bezpečí může zajistit pouze diktatura, což je příklad přiblížení objektivní ideální hybnosti-moci v důsledku neslučitelných subjektivních ideálních hybností-mocí členů společnosti.

Zlo

Každý organismus představuje hmotnou pohybovou soustavu, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti s navazující hybností hustotou-pohybem, tedy hybností na jednotku prostoru, které se dotýkají, a tak si předávají svou hybnost-pohyb, přičemž platí zákon zachování hybnosti resp. energie. Každý organismus má dále vlastní subjektivní ideální a objektivní ideální hybnost a minimální a maximální hybnost-pohyb, při které ještě přežije. Z Filosofie rovnováhy exaktních věd plyne povaha rozměru o rychlosti světla, resp. elektromagnetického vlnění, tedy jiného souběžného prostoru, který je k našemu hmotnému světu v poměru jako dvě roviny k trojrozměrnému prostoru, jako rozměru, kde se částice pohybují rychlostí, světla a je jím vlastní nulová délka, čas a hmotnost.

Rozměr o rychlosti světla, resp. elektromagnetického vlnění a absolutního vakua tak působí na náš rozměr mj. neustálým urychlováním jeho částic v podobě přeměny světla na hmotu, jsou-li fotony o rychlosti světla pohlcovány hmotou, a opačně přeměnou hmoty na světlo vyzařuje-li fotony, kdy se pohybové soustavy-jevy z těchto částic dostávají mimo svůj hybnostní interval, navazující pohyb, hybnost a umírají, nebo působí destruktivně na jiná hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, jejichž hybnost-pohyb, moc snižují až pod úroveň jejich minimální existenční hodnoty hybnostní hustoty, tedy pohyb, hybnost na jednotku prostoru, která navazuje. Rozměr o rychlosti světla však působí rovněž pozitivně na pohybové soustavy našeho rozměru, protože nutí je přizpůsobovat se tomuto stavu, tedy zvyšovat svou maximální hybnost-pohyb, moc a dosáhnout tak své trvalé maximální hybnosti-pohybu s minimem srážek s jinými pohybovými soustavami-skutečnostmi resp. jejich částicemi. Lze to přirovnat k neustálé nutnosti k neustálému přizpůsobování se pohybu mezi naším a jiným rozměrem o rychlosti světla, které tento pohyb umožňují, resp. zapříchují. Tedy, aby náš rozměr neboli hmotný svět získal podobu dokonalého světa-jediné hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, mraku částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybností, kde se budou všechny jeho živé organismy pohybovat s trvale udržitelnou maximální hybností-pohybem s minimem srážek s jinými hmotnými pohybovými soustavami-jedinci, skutečnostmi resp. jejich částicemi. Toto vyžaduje přizpůsobení všech součástí hmotného světa této hybnosti-pohybu, resp. maximální trvale udržitelné hybnosti-pohybu s minimem srážek s jinými hmotnými pohybovými soustavami-jedinci, skutečnostmi dle zákona o zachování hybnosti, resp. energie.

Z hlediska matematiky jako obecného vzoru střetu hmotných pohybových soustav-skutečností (viz kapitola o vzorech) tomuto pohybu odpovídají skladebné a rozkladné matematické operace s kladnými a zápornými čísly, nerovnice, odečítání, dělení a odmocňování, resp. sčítání, násobení a umocňování, tedy vzory resp. myšlenky, které jsou v pohybu jako pohyb mezi světelným a naším rozměrem.

V biologii se tento pohyb, resp. střetávání odlišných hmotných pohybových soustav našeho a rozměru světla, resp. elektromagnetického vlnění projevuje v podobě autotrofních organismů, které se živí anorganickými látkami nebo

v druhém případě heterotrofní organismy, které se živí organickými látkami, zejména jinými organismy. Opět zde vzniká rozpor mezi ničením a tvořením hmotných pohybových soustav, pohyb, který má prapočátek v pohybu mezi světelným a naším rozměrem. Dále evolučním vývojem stále dokonalejších organismů.

Stejně existuje pohyb myšlenek jako vzorů, které jsou rozporné ničivé a tvořivé, tedy s vyšší nebo nižší hybností, než je existenční interval hybnostní hustoty-pohybu, moci dané hmotné pohybové soustavy-jedince, skutečnosti nebo jeho ideální hybnost-pohyb, moc v daném čase.

Náš hmotný rozměr, rozměr komplexní jiné hmoty (o rychlosti vyšší než rychlost světla), rozměr absolutního vakua a světelný rozměr (viz kapitola [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#)) nejsou odděleny, jejich průnikem je světlo, jemuž je vlastní energie. Vyzářením hmoty jejím spálením nebo pohlcením světla, resp. fotonů hmotou dochází k neustálému **obousměrnému toku energie**, resp. jejich vzájemné přeměně.

To znamená, že zlo v podobě rozpadu hmotných pohybových soustav-skutečností je vždy vyváženo dobrem v podobě formování nových hmotných pohybových soustav-skutečností při nezměněné hodnotě celkové energie časoprostoru.

Proto ve filosofii existují směry, které upřednostňují dobro nad zlem nebo naopak zlo nad dobrem. U náboženství se mluví o zosobnění dobra a zla. V politické filosofii existuje vláda jediného diktátora a širší skupiny, resp. demokracie. Právo může být diktát jednotlivce, může být také společenskou smlouvou všech členů společnosti nebo může akceptovat tělesný trest včetně trestu smrti tam, kde by bylo na místě vězení s možností podmíněného propuštění při prokazatelné nápravě odsouzeného. V politice může být přijímán člověk stejně s kterýmkoliv druhým člověkem nebo může být přijímán jeden rozdílně od druhého, a to např. bohatý od chudého, a to už v dětství, tedy od počátku s následky pro celý život. Sociální chování může mít povahu násilí nebo smlouvy s minimálním nutným resp. výchovným prvkem donucení. Stejně šachy či jiné hry mohou být hrány útočně nebo obranně se zrcadlovým opakováním neobránných tahů.

Zlo však znamená rovněž **snížení hybnosti-pohybu pod existenční hodnotu hybnostní hustoty-pohybu živé hmotné pohybové soustavy-jedince**, např. umrznutím organismu nebo chladnutím planety pod mez potřebnou pro život či ubitím živého tvora. Zlo je však v souladu se zákonem zachování energie resp. hybnosti vždy důsledkem snížení hybnostní hustoty-pohybu, moci hmotné pohybové soustavy-skutečnosti rozkladným vakuem, proto o tomto platí to, co platí o zvýšení hybnostní hustoty-pohybu, moci nad existenční mez hybnostní hustoty-pohybu, a to rovněž v důsledku výměny pohybu energie mezi naším a skladebným světelným rozměrem.

Smíření dobra a zla

Jaká vede **cesta z tohoto pohybu mezi naším hmotným, vakuovým a světelným rozměrem spojeným s přitékáním a odtékáním energie resp. zvyšováním a snižováním hybnosti-pohybu**. Tedy neustálou změnou světa v čase, která lze připodobnit k neřízené střele, kdy nevíme, zda svět po změně bude lepší nebo horší, než je současný svět.

Cesta spočívá ve vytvoření stupnice hmotných pohybových soustav-skutečností, tedy mraků hmotných a pohybujících se částic o navazující hybnosti a nenulové hmotnosti, tak, aby se každá **hmotná pohybová soustava-skutečnost mohla pohybovat s trvale maximální možnou hybností-pohybem, moci s minimem srážek s ostatními částicemi (dynamické rovnováhy)**, čímž se dosáhne dle zákona zachování energie a hybnosti trvale dokonalého stavu. Přičemž žádná živá hmotná pohybová soustava nebude z této stupnice odstraněna, pouze bude omezena její absolutní (celková) hybnost-pohyb, moc, a to natolik, aby byla zaručena trvalá maximální hybnost-moc všech ostatních hmotných pohybových soustav-skutečností v celku.

Jinými slovy přeneseme-li se do roviny čistého pohybu částic o nulové hmotnosti respektive čisté energie, vytvoříme obdobnou souladnou stupnici všech těchto hmotných pohybových soustav, **jako je tento pohyb a nehybnost částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru**, které se nesrážejí díky své nulové hmotnosti (viz dva křížící se paprsky světla).

Největší absolutní (celkovou) hybnost, tj. pohyb, moc získají hmotné pohybové soustavy-jedinci, které jsou schopny trvalého pohybu o této vysoké hybnosti-pohybu, moci, aniž by se srážely s jinými částicemi resp. hmotnými pohybovými soustavami-jedinci a způsobily tak zánik těchto hmotných pohybových soustav-jedinců. Jinými slovy zaručují existenci všech ostatních živých hmotných pohybových soustav-jedinců. **Nejmenší absolutní (celkovou) hybnost-pohyb, moc** získají ty hmotné pohybové soustavy-jedinci, která se při vyšší absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci srážejí s okolními částicemi resp. hmotnými pohybovými soustavami-jedinci a způsobují tak jejich vychýlení od objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci, tj. od maximální trvalé hybnosti-pohybu, moci bez srážek s částicemi jiných hmotných pohybových soustav-jedinců.

Jestliže se budou všechna existující hmotné pohybové soustavy, tedy mraky hmotných (o nenulové hmotnosti) a pohybujících se částic o navazujícím pohybu, hybnosti, tedy všechny hmotné skutečnosti pohybovat s trvale udržitelnou maximální hybností s minimem srážek s jinými hmotnými částicemi resp. jinými jejich hmotnými pohybovými soustavami, pak vznikne **jediná hmotná pohybová soustava zahrnující veškerou hmotnou skutečnost tvořená hmotnými částicemi s navazujícím pohybem, hybností, tedy jediná hmotná Bytost tvořená všemi a vším.**

Tento soulad však **nezaručuje žádné z pohybových soustav-jedinců subjektivní ideální hybnost-pohyb**, tj. maximální hybnost-pohyb dílčích vnitřních pohybových soustav-částí bez ohledu na srážku s vnějšími pohybovými soustavami-jedinci **kromě celkové hmotné pohybové soustavy-skutečnosti**, se kterou se tak všechny dílčí pohybové soustavy-jedinci a skutečnosti časem ztotožní. **Žádná z živých hmotných pohybových soustav-jedinců však nebude zničena**, tedy jejich hybnostní hustota-pohyb, moc nepřekročí jejich hybnostní, pohybový existenční interval daný jejich navazujícím pohybem, hybností. Všechny živé hmotné pohybové soustavy-jedinci tak budou omezeny ve prospěch celku, což je záruka, která bude na oplátku poskytnuta každému z živých hmotných pohybových soustav-jedinců.

Jestliže nebude objektivně možno dosáhnout tohoto souzvuku živých hmotných pohybových soustav-jedinců bez ztráty některé **živé hmotné pohybové soustavy-jedince**, je možné připustit jejich **ztrátu**, avšak v nejmenší možné míře s tím, že lze např. připustit diktaturu, doživotní vězení pro nenapravitelného vraha nebo tělesný trest vyjma trestu smrti nebude-li pro něj možno zajistit vězení, avšak pouze postupně v případech **nutné obrany a krajní nouze** s respektováním **zásady subsidiarity, tedy neodvratitelnosti, a proporcionality, tedy menšího než hrozícího zla.**

Toto znamená, že bohatí lidé se mají uskromnit ve prospěch chudých, avšak v míře nezbytné, aby zajistili jejich přežití, nabyli-li bohatství poctivým způsobem. Vrah má být uvězněn do doby, než se s pravděpodobností hraničící s jistotou napraví a nebude nebezpečný, ani po tom nemá být propuštěn jednorázově na svobodu, ale má být podroben postupně zmenšovaným omezením, dokud se neosvědčí v stále svobodnějších poměrech. Zároveň v případě, že se napraví a že podle svých objektivních možností nahradí škodu, neměla by společnost na něj hledět jako na bývalého vraha, ale měla by mu dát šanci zařadit se do společnosti.

Existují společnosti, které vzhledem k nebezpečnosti svých členů navzájem vyžadují diktaturu místo demokracie, kde jedině diktátor může zajistit relativní nejvyšší možnou míru bezpečí svým členům. U takové společnosti po pádu diktatury nelze odsoudit diktátora, který jednal a nepřekročil meze nutné obrany a krajní nouze, zároveň je třeba přičíst diktátorovy jako polehčující okolnost, že zajistil bezpečnost ve společnosti. Zároveň není možné držet diktaturu, jestliže pomine nebezpečí nutné obrany a krajní nouze, kdy se členové společnosti natolik zcivilizují, že již nejsou sobě navzájem nebezpeční. V takovém případě by měl rozumný diktátor sám odstoupit a předat moc a dále se účastnit např. demokracie ve společnosti.

Co se stane, budeme-li se snažit **zničit nebezpečné živé hmotné pohybové soustavy-jedince jednou pro vždy**. Vychýlení hybnostní hustoty-pohybu, moci hmotné pohybové soustavy-jedince mimo jeho existenční interval je důsledek vlastní vychýlené hybnosti-pohybu, moci v důsledku okolního pohybu a srážek částic okolních hmotných pohybových soustav-jedinců a skutečností mimo objektivní ideální hybnostní hustotu-pohyb, tj. trvale udržitelnou maximální hybnost-pohyb každé hmotné pohybové soustavy, a to kromě případů postupně nutné obrany a krajní nouze. Jinými slovy odebráním záruky všeobecné existence živých hmotných pohybových soustav-jedinců ohrožujeme v konečném důsledku i sami sebe a své děti. Společnost, která odsoudí k trestu smrti vraha (kromě tělesného trestu vyjma trestu smrti postupně v případě nutné obrany a krajní nouze) se stává rovněž vrahem a stává se zvyklá přijímat smrt svých členů a z toho plynoucích negativních důsledků jako války a diktatury. To samé platí o smrti jiných živých tvorů kromě případů postupně nutné obrany a krajní nouze.

Dobré a zlé skutky

Dobré skutky jsou skutky, které způsobují **soulad hmotných pohybových soustav-skutečností, tj. pohyb s objektivní ideální hybností-pohybem, mocí**, tj. trvalou maximální hybnost-pohyb, moc jednotlivých dílčích hmotných pohybových soustav-skutečností celkového hmotného pohybového pole-skutečností, tj. pohyb, který co nejméně omezuje subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc (krátkodobou maximální hybnost-moc) dílčích hmotných pohybových soustav-skutečností v zájmu objektivní ideální hybnosti-moci, tj. pohyb, který vychází ze zachování existence všech živých hmotných pohybových soustav-organismů s jejich absolutní (celkovou) hybností-pohybem, mocí odstupňovanou podle prospěšnosti celku, resp. podle **trvalého udržitelného zvyšování hybnosti-pohybu, moci celkového živého hmotného pohybového pole-živých organismů a jeho jednotlivých částí až po maximální trvale udržitelnou hybnost-všemocnost**. Zvyšování hybnosti trvale udržitelné všech živých hmotných pohybových soustav směřuje k vytvoření **jediné hmotné pohybové soustavy, jediné souladné hmotné skutečnosti**, tedy jediného mraku pohybujících se hmotných částic o navazující hybnosti a nenulové hmotnosti, tedy jedině Bytosti v hmotném světě tvořené všemi a vším, jakési právnické osoby všech lidí a tvorů ovládající veškerou přírodu. Toto je **obdobné světu částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru**, který rovněž zahrnuje vše hmotu, světlo i vakuum, který je rovněž souladný a spojitý a který je příčinou postupného

vytváření obdobně souladného světa hmoty, tedy jediného hmotné pohybové soustavy, viz výše.

Zlé skutky naopak způsobují nesoulad hmotných pohybových soustav-skutečností, tj. pohyb, který se více či méně odchyluje od objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci, zejména **prosazováním subjektivní ideální hybnosti-pohybu, moci neomezené v zájmu objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci**. Subjektivní ideální hybnosti-mocí chápou krátkodobou maximální hybnost-pohyb, moc, **objektivní ideální hybnosti-mocí** chápou trvalou maximální hybnost-pohyb, moc dílčí hmotné pohybové soustavy-jednotlivce či jiné skutečnosti.

V případě jediné dílčí hmotné pohybové soustavy-skutečnosti jako celkové hmotné pohybové soustavy-skutečnosti je **objektivní a subjektivní ideální hybnost-pohyb této pohybové soustavy-jevu totožná**, přičemž dle Filosofie rovnováhy směřují s větší pravděpodobností dějiny resp. evoluce k naplňování této objektivní ideální hybnosti-pohybu jednotlivými dílčími pohybovými soustavami-jedinci a jinými skutečnostmi jako součástí celkové pohybové soustavy-skutečnosti. Toto se prosazuje rovněž v rámci hmoty, kterou je pohyb částic o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti, která se spolu neustále střetává v podobě srážek jejich částic. Toto je zřejmé zejména u vlnění a světla, resp. elektromagnetického vlnění, které posléze představují čistý pohyb, souladné kontinuum a zároveň hmotné věci mají vlastnost vlnění tzv. de Broglieovo vlnění. **Zvyšování absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci hmotné pohybové soustavy člověka**, tj. jeho schopností a možností, resp. moci, které je trvale udržitelné, tak vede nutně k sjednocování dílčích hmotných pohybových soustav-skutečností a k přibližování se k objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci celku lidstva, jinak hrozí opětovné snížení absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci zánikem lidské civilizace v občanské válce.

Proto dobré skutky znamenají podřízení se této objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci. **V případě zlých skutků přispíváme k nesouladu hmotných pohybových soustav-skutečností, který je udržitelný jen při nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci těchto hmotných pohybových soustav-jedinců či skutečností, tedy při malé hmotné pohybové soustavě, např. v malém státě apod.** Následkem zlých skutků je v konečném důsledku snížení absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci lidstva v delším čase, které při jejich převaze zanikne v občanské válce nebo vnější válce, v podstatě jde o sebezničení.

Následkem dobrých skutků je zvyšování souladu hmotných pohybových soustav-skutečností a tím i absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci dané společné hmotné pohybové soustav-jedince, jinými slovy soulad ve společnosti a její universalita jsou podmínkou zvýšení schopností a možností člověka, tj. jeho moci. V opačném případě nesoulad ve společnosti spolu se zvýšením její absolutní (celkové) hybnosti, resp. moci povede k válce nebo sporům, které mohou v konečném důsledku vrátit tuto civilizaci na její počátek v případě jejího vyhubení v občanské válce nebo vnější válce, tj. opětovně snížit absolutní (celkovou) hybnost-moc této civilizace.

Toto stanovisko plyne z toho, že zvýšení absolutní (celkové) hybnosti-moci znamená zvětšování hmotné pohybové soustavy-civilizace a jejího **přibližování celkové hmotné pohybové soustavě-hmotné skutečnosti**, kde se **prosazuje objektivní ideální hybnost-pohyb jedince silou objektivní ideální hybnosti-pohybu celku-tedy světa částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru**, tedy jako přibližování se trvalé maximální hybnosti jedince a zároveň jeho celku, tedy maximální hybnosti jediné Bytosti, jejíž hmotné částice do sebe nenarážejí, ale pohybující s trvalou hybností dle zákona zachování hybnosti, jinými slovy živou věčně.

Láska

Lásku lze popsat jako pohyb více živých organismů a okolí téměř beze srážek, jako téměř soulad všech a všeho. Nejedná se o pohyb zcela beze srážek, protože to není v důsledku vzájemného požívání organické hmoty vyjma fotosyntézy v současnosti možné. Je třeba tak **vyrovnávat srážky ve společenství milujících se živých organismů** jako např. muže a ženy, jak uvádím dále.

Přizpůsobení pohybu, hybnostní resp. energetické hustoty hmotné pohybové soustavy-skutečnosti (tedy mraku hmotných částic s nenulovou hmotností a s navazující hybnostní resp. energetickou hustotou-pohybem, tedy hybností resp. energií na jednotku prostoru) muže nebo ženy hmotné pohybové soustavě-skutečnosti okolí v podobě pohybu s trvalou maximální hybností-mocí při minimální srážce částic, kde dochází ke střetu částic, je dvojfázové, vždy se jedná o **korekci jednání muže jednáním ženy a naopak**. Z toho lze dovodit, že hybnost-vnitřní a vnější pohyb, který se střety s okolím výše uvedeným způsobem přizpůsobuje, je hybnost-vnitřní a vnější pohyb daný součtem pohybu, hybnostní hustoty, tedy hybnosti na jednotku prostoru pohybové soustavy-skutečnosti muže a ženy, a to jejich neustálým střetáváním se v podobě hmotných pohybových soustav-skutečností srážkou částic. Lze to přirovnat ke stání na dvou nohou, které je stabilnější než stání na noze jediné.

Vlivem **střetu s hmotnou pohybovou soustavou ženy** dochází zpravidla ke snížení hybnostní, resp. energetické

hustoty-vnitřního a vnějšího pohybu muže a naopak ke zvýšení hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu ženy střetáváním se s hmotnou pohybovou soustavou-skutečností muže. Nedojde-li k tomuto střetu hmotných pohybových soustav-skutečností snižuje se dále hybnostní hustota-vnitřní a vnější pohyb ženy a zvyšuje se hybnostní hustota-pohybu muže. Muž se stává destruktivní a žena naopak přecitlivělá.

Jakým **způsobem** dochází ke střetávání hmotných pohybových soustav-skutečností muže a ženy v podobě srážky jejich částic. Jde zejména o tělesný kontakt od nezávazného hlazení až po sex, kdy střetnutí se dvou těl stimuluje u obou chemické reakce, které lze chápat jako střetávání se hmotných pohybových soustav (tedy mraků částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou) chemických prvků a sloučenin v podobě srážky částic, kdy se mění jejich absolutní (celková) hybnost-moc, pohyb a rovněž hybnostní hustota, tedy hybnost na jednotku prostoru. Tyto chemické reakce v těle způsobují pak snížení hybnostní hustoty-vnitřního a vnějšího pohybu u muže a zvýšení hybnostní hustoty-pohybu u ženy.

Dosažení objektivní ideální hybnosti-vnitřního a vnějšího pohybu, která je schopna pružně reagovat na střetávání se s hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi okolí, je tak dle mého názoru možná pouze soužitím muže a ženy v podobě střetávání se pohybových soustav-skutečností jejich těl srážkami částic.

V případě, že dojde **k poruše hybnosti-vnitřního a vnějšího pohybu částic**, a to buď na straně zvýšené hybnostní hustoty-pohybu hmotné pohybové soustavy (tedy mraku částic s nenulovou hmotností a s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou) ženy nebo muže nebo na straně snížené hybnostní hustoty-pohybu pohybové soustavy ženy nebo muže, kdy muž s nižší hybnostní hustotou-pohybem je přecitlivělý a žena s nižší hybnostní hustotou-pohybem je dětinská nebo muž s vyšší hybnostní hustotou-pohybem je agresivní a žena s vyšší hybnostní hustotou-pohybem má mužské rysy, tak je toto možno sledovat v touze muže s nižší hybnostní hustotou-pohybem po jejím zvýšení a v touze ženy s vyšší hybnostní hustotou – pohybem po jejím snížení a vyhledávání partnerů s touto hodnotou hybnostní hustoty-pohybu, aby srážkami částic výše uvedeným způsobem bylo docíleno chtěného posunu.

I v těchto případech je však řešením vyhledání si **partnerů opačného pohlaví s nižší hybnostních hustotou-vnitřním a vnějším pohybem hmotné pohybové soustavy (tedy mraku částic s nenulovou hmotností a s navazující hybnostní hustotou) v případě slabého muže nebo vyšší hybnostní hustotou-pohybem v případě ženy**, než má dotyčný jedinec, čímž dojde ke zvýšení hybnostní hustoty-pohybu ženy a snížení hybnostní hustoty-pohybu muže srážkami částic ve výše uvedeném smyslu a navázání tak normálního vztahu nutného ke zplodění dětí.

Toto rozložení hybnosti je zároveň zárukou stability vztahu, neboť dochází k jedinému možnému stabilnímu vztahu z pohledu případného rozšíření hmotné pohybové soustavy-pohybu zploděním dětí. **Schopnost přizpůsobit se a vydržet relativně stabilní**, co se týče výsledné hybnostní hustoty-pohybu dvojice ve vztahu k hybnostní hustotě-pohybu okolních hmotných pohybových soustav-skutečností živé a neživé přírody, se kterými se střetnou, je hlavním důvodem přetrvání vztahu a jeho rozšíření v podobě četného potomstva.

I **dvojice stejného pohlaví** možná mohou zřejmě splnit podmínku stabilní a přizpůsobivé hybnostní hustoty-pohybu ve vztahu k okolním pohybovým soustavám-skutečnostem, i když toto je vzhledem k charakteristice slabých mužů jako jedinců se sníženou hybnostní hustotou-vnitřním a vnějším pohybem a žen s mužskými rysy jako jedinců se zvýšenou hybnostní hustotou-pohybem takřka nemožné. Není zde však zásadně myslitelné šíření pohybové soustavy-skutečností s převládající stabilní hybnostní hustotou-pohybem prostřednictvím potomstva.

Sexuální pud a jiné důvody lásky

Člověk a jiné formy života představují hmotné pohybové soustavy-skutečnosti s určitou objektivní ideální hybností-pohybem, mocí, která znamená pohyb částic hmotné pohybové soustavy (tedy mraku částic s nenulovou hmotností, v konečném důsledku o nulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku prostoru) s maximální trvale udržitelnou hybností-pohybem, mocí, tj. z hlediska trvalého času s minimem srážek s jinými částicemi a tím zachování jejich maximální hybnosti-pohybu z hlediska trvalého času na věky dle zákona o zachování hybnosti.

V současné době jsou však živé hmotné pohybové soustavy-organismy vystaveny četným srážkám s částicemi okolních hmotných pohybových soustav-skutečností, které zvyšují nebo snižují jeho hybnost-vnitřní a vnější pohyb.

Sexuální pud trvale zvyšuje hybnost (vnitřní a vnější pohyb) muže, zvyšuje jeho psychický tlak a **snižuje hybnost-pohyb ženy, tzn. činí ji přecitlivělou. Sexuální styk umožňuje vyrovnání této hybnosti-pohybu u muže a ženy** blíže objektivní ideální hybnosti-pohybu daného jedince.

To znamená, že sexuální pud činí člověka závislým na přítomnosti druhého pohlaví, čímž člověk nebo jiná živá pohybová

soustava-organismus se blíží objektivní ideální hybnosti-vnitřnímu a vnějšímu pohybu, vzniku jediné hmotné pohybové soustavy všech a všeho s navazujícím pohybem, hybností, tak jak byla definována shora, která je v tomto případě shodná se subjektivní ideální hybností-pohybem celku. Čili celkovou sumu hybnosti resp. energie-moci lze rozdělit pouze, tak aby každý dostal, co mu náleží, tedy aby si mohl zachovat svou získanou hybnost-moc z hlediska trvalého času bez srážek s jinými jedinci dle zákona o zachování hybnosti.

Člověk se tak blíží souladné existenci hmotného světa, jde tak o **nejzákladnější prvek evoluce jako prostředku vytváření souladného hmotného světa jako obrazu souladného světa pohybu částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru**, které tvoří rovněž hmotný svět. Jinými slovy nemůže žena všechny muže zabít, protože by neuspokojila svůj sexuální pud, zásadně se nemůže se všemi trvale rozejít nebo si všechny znepřátelit z téhož důvodu.

Ze stejného důvodu člověk **vyhledává společnost jiných lidí**, protože mu mohou pomoci snížit tlak okolí. Z pohledu Filosofie rovnováhy exaktních věd mu styk s nimi umožňuje snížit, resp. zvýšit svou hybnostní hustotu-vnitřní a vnější pohyb změnou v podobě tlaku okolí srážkami s částicemi okolních hmotných pohybových soustav-skutečností (tedy mraků částic s nenulovou hmotností a s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou).

Z tohoto pohledu rovněž lidská společnost umožňuje člověku poznání a dosažení své objektivního ideálního pohybu, hybnosti-moci, jejichž suma je shodná se subjektivním ideálním pohybem, hybností-mocí celku. Objektivní ideální pohyb, hybnost-moc je trvale udržitelná maximální hybnost-pohyb dílčí hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, subjektivní ideální hybnost-pohyb je krátkodobá maximální hybnost-pohyb jedince. Jinými slovy láska člověka k sexuálnímu partnerovi a láska člověka k dětem a jiným lidem ho učí milovat svět jako celek, ať jde o zlé nebo dobré jedince. To stejné platí o lásce k domácímu či jinému zvířeti, jež člověku umožňuje zbavit se tlaku okolí v podobě zvýšené resp. snížené hybnosti-vnitřnímu a vnějšímu pohybu oproti objektivní ideální hybnosti-pohybu jedince definované shora, a tím ho zároveň učí milovat svět jako celek. Z pohledu Filosofie rovnováhy exaktních věd to znamená **dosahování subjektivní ideální hybnosti-pohybu jedince, tj. krátkodobé maximální hybnosti-pohybu, v zájmu objektivní ideální hybnosti-pohybu, tj. trvalé maximální hybnosti-pohybu**.

Jedná se tak o **důkaz evoluce jako prostředku sladění hmotného světa** při zachování existence všech jeho jedinců vyjma případů nutné obrany a krajní nouze s odstupňovanou absolutní (celkovou) hybností-pohybem dle prospěšnosti celku, resp. dle ohrožení každého jedince, aby k němu nedošlo bez ohledu na to, zda je zlý nebo dobrý.

Eutanazie

Eutanazie čili milosrdná smrt nebo asistovaná sebevražda znamená, že člověk nesnesitelně trpí a hrozí neodvratitelná smrt a jiný člověk mu pomůže spáchat sebevraždu.

Z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd jde o případ, kdy se **hmotná pohybová soustava-živý jedinec pohybuje na hranici existenčního intervalu hybnosti-vnitřního pohybu organismu**, a to **horní hranici, kdy dochází k rozpadu navazujícího pohybu, hybnosti organismu zvýšením pohybu, hybnosti některé jeho části**, jinými slovy pohyb této části se stává nesouladný s celým organismem, sráží se s ním. Zvýšení hybnostní hustoty-vnitřního pohybu na jednotku prostoru, které znamená nesnesitelnou bolest, přičemž nejsme schopni ji zmírnit jinak, tedy snížit mezní horní hybnost-vnitřní pohyb hmotné pohybové soustavy-organismu, alespoň ve vědomí a neustálé zvyšování hybnostní hustoty-vnitřního pohybu trvale hrozí a neodvratitelně směřuje k překročení horní meze intervalu existenční hybnostní hustoty-vnitřního pohybu.

V tomto případě je člověk jako hmotná pohybová soustava-organismus **vystaven boji, tzn. srážkám s částicemi okolních hmotných pohybových soustav-skutečností**, které neustále zvyšují hybnostní hustotu-vnitřní pohyb jeho hmotné pohybové soustavy-organismu a posouvají ji mimo horní mez existenčního intervalu hybnostní hustoty-vnitřního pohybu na jednotku prostoru člověka jako hmotné pohybové soustavy-organismu (tedy mraku částic s nenulovou hmotností a s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku prostoru). Zároveň jde o předem prohraný boj, který pouze zvyšuje utrpení člověka, aniž by mu dával naději na vítězství. Jinými slovy **nejsme schopni snížit hybnostní hustotu-vnitřní pohyb na jednotku prostoru člověka** jako hmotné pohybové soustavy-organismu v rámci hodnot jeho existenčního intervalu hybnostní hustoty-vnitřního pohybu ani ve vědomí člověka jako jeho dílčí hmotnou pohybovou soustavou. Tak aby aspoň vědomí chápalo organismus jako souladnou hmotnou pohybovou soustavu, tedy mrak částic s nenulovou hmotností a s navazující hybností-pohybem těchto částic.

Z hlediska Filosofie rovnováhy je nepřipustné i v takovém případě zabít člověka, tzn. pomoci mu se sebevraždou, **neboť etika Filosofie rovnováhy je založena na trvalém hledání souladu pohybu hmotných pohybových soustav-skutečností, tedy trvale udržitelné přibližování trvalé maximální hybnosti-moci, pohybu s minimem srážek s jinými pohybovými soustavami-skutečností, tzn. vychází z trvalého zachování existence každé živé hmotné pohybové**

soustavy, jejichž absolutní (celková) hybnost-moc, pohyb bude odstupňována podle prospěšnosti, resp. nebezpečnosti jiným hmotným pohybovým soustavám-skutečností. Prosazování souladu hmotných pohybových soustav-skutečností, tzn. objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu jako trvale udržitelné maximální hybnosti-moci, pohybu, je věcí evolučního vývoje, tzn. životního boje, který se vyznačuje vítězi i porážkami. Tzn. dosažení objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu jednotlivce potažmo následně celku je provázáno snižováním a zvyšováním absolutní (celkové) hybnosti-moci potažmo hybnostní hustoty-vnitřního a vnějšího pohybu na jednotku prostoru jedinců, které ne vždy směřuje přímo k objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu.

Proto asistovaná sebevražda v případě eutanazie znamená, že člověk bojuje o život a v tom životním boji podlehl. Neznamená to útek z tohoto boje, ale smrt v tomto boji, protože bolest byla nesnesitelná a rovněž tato bolest a její nesnesitelnost je bojem, ve kterém člověk může vyhrát nebo prohrát.

Prohrát v boji o život je věcí špatnou, stejně jako jakákoliv jiná prohra, bojuje-li však člověk nebo zvíře proti ohromné a nepřemožitelné přesile je věcí pochopitelnou a omluvitelnou. **Proto i milosrdná smrt je z hlediska Filosofie rovnováhy nepřípustnou, protože se smrtí člověka, umírají jak nemocné, tak zdravé živé buňky člověka, které si smrt rozhodně nezaslouží a které nemáme právo zabít, avšak při splnění výše uvedených podmínek eutanazie lze eutanazii případ od případu pochopit, s tím, že je třeba nést následky protiprávního činu eutanazie.**

Důvěra v lidi

Člověk představuje hmotnou pohybovou soustavu-skutečnost s charakteristickou subjektivní ideální hybností-mocí, pohybem, tedy hybnostní hustotou, tedy hybnost-pohyb na jednotku prostoru, která zaručuje z hlediska krátkodobého, co nejméně omezené fungování všech jeho dílčích hmotných pohybových soustav-organů, tkání, buněk (mraků částic s nenulovou hmotností a s navazujícím pohybem hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku prostoru), tedy hybnostní hustotou-pohybem, kdy člověk pociťuje co nejmenší tlak, bolest či utrpení, lze to přirovnat ke kouli, která se pohybuje sama s co největší hybností, aniž by ztratila energii např. třením, tedy která si trvale zachovává svou hybnost. Tuto hybnostní hustotu-moc, pohyb musí člověk omezit svým vědomým chováním v zájmu zachování všech ostatních živých pohybových soustav-tvorů včetně své, tudíž musí si zvolit jinou hybnostní hustotu-pohyb na jednotku prostoru, která je **v rámci jeho intervalu existenčních hodnot hybnosti-moci,** pak ovšem pociťuje bolest, tlak a utrpení odpovídající omezení jeho subjektivní ideální hybnosti-moci, lze to přirovnat ke kouli, která se nepohybuje sama, omezuje svou krátkodobou nejvyšší hybnost-moc v zájmu zachování své trvalé nejvyšší hybnosti-moci, pohybu, aby omezila trvalý střet s jinými koulemi pohybujícími se s trvale maximální hybností, pohybem na minimum z hlediska věčnosti a mohla si tak zachovat svou hybnost resp. energii dle zákona o zachování energie. **V tomto případě jde o objektivní ideální hybnost-moc, pohyb, která směřuje k vytvoření souladného, spojitého a navazujícího pohybu všech a všeho, kde se každá část bude pohybovat s maximální hybností-pohybem beze srážek s jinými živými pohybovými soustavami, kde růst hybnosti-pohybu živých pohybových soustav bude získáván z neživé hmoty. Toto je možné dle zákona zachování hybnosti resp. energie známých ve fyzice.**

Důvěra v člověka pak znamená spolehnout se na to, že člověk jako hmotná pohybová soustava-skutečnost při svém pohybu omezí svou subjektivní ideální hybnost-moc v zájmu zachování každé jiné živé hmotné pohybové soustavy-tvora celku, tedy i sebe jako hmotné pohybové soustavy-organismu a bude spoléhat na to, že se tak zachovají i ostatní v zájmu zachování celku, tedy i sebe. Toto **spoléhání na druhé** je však zároveň spoléhání na **objektivní ideální hybnost-moc, pohyb,** tedy vlastní zpomalení je v zájmu vlastní trvalé nejvyšší hybnosti-moci, pohybu. Jde tak o **normativní sílu skutečnosti,** která nutí nás ale i ostatní živé hmotné pohybové soustavy-tvory odchýlit se od své subjektivní ideální hybnosti-moci, pohybu v zájmu objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu. **Objektivní ideální hybnost-moc, pohyb jedince se tak prosazuje jako totožná s objektivní ideální hybností-mocí, pohybem živého celku** v důsledku souladného pohybu částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, tedy všech bodů časoprostoru. Jinými slovy **dosažení trvalé maximální hybnosti, pohybu živého jedince jako pohybové soustavy-organismu chce každý živý jedinec** a tato jeho trvalá maximální hybnost-moc, pohyb zároveň zaručuje trvalou maximální hybnost-moc, pohyb živého celku.

Člověk se tak dostává **do sporu,** v první řadě **spoléhat na sebe** a svou hybnost-moc, pohyb, že nebude nikdy vyčerpána střetem s okolními hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi srážkou částic, v případě koule, že se nikdy nezastaví díky své hybnosti, pohybu a to přes skutečnost tření, za druhé je to dobrovolné omezení své subjektivní ideální hybnosti-moci, pohybu a **spoléhání na to, že i ostatní živé hmotné pohybové soustavy-jedinci** budou chtít zachovat sebe sama a tudíž nezpůsobí zbytečně zánik jakéhokoliv živé hmotné pohybové soustavy-jedince, které bezprostředně neohrožují jinou živou hmotnou pohybovou soustavu-tvora stejného nebo vyššího řádu a toto nebezpečí nelze odvrátit jinak, tudíž tímto způsobem zachrání sami sebe, co se týče koule, znamená to, že spoléhá na to, že hmotné pohybové soustavy-koule, která mají vyšší hybnost, pohyb se ji dobrovolně vzdají, aby zachovala pohyb koule, které hrozí zastavení pohybu, protože sami jsou v postavení pohybující se koule, které hrozí zastavení v důsledku tření. Toto je možné díky zákonu zachování hybnosti, tedy pohybu všech existujících koulí, případně nových koulí, díky uvolnění energie z neživé hmoty, resp. možného zániku těchto neživých hmotných pohybových soustav.

Důvěra v lidi jako hmotné pohybové soustavy-tvory, tedy zvyšování jejich absolutní (celkové) hybnosti-moci, pohybu uvolňováním energie z neživých pohybových soustav-věcí, **musí odpovídat** požadavku souladu všech hmotných pohybových soustav-skutečností, tedy zachování všech živých hmotných pohybových soustav-tvorů vyjma nutné obrany a krajní nouze na věky a zároveň objektivní ideální hybnostní hustotě-moci, pohybu tedy **trvale udržitelnému přibližování se maximální hybnosti-moci, pohybu každé hmotné pohybové soustavy-skutečnosti**. Proto je škodlivé skokové zvýšení absolutní (celkové) hybnosti-moci, pohybu člověka jako pohybové soustavy-tvora, tj. jeho možností, protože buď z nevědomosti nebo ze zlého úmyslu dojde **k odklonu od objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu celku k subjektivní ideální hybnosti-moci, pohybu jednotlivce**, která způsobí zánik mnoha hmotných pohybových soustav-tvorů srážkami částic. Proto je třeba zvyšovat absolutní (celkové) hybnost-moc člověka a zároveň soulad všech tvorů a přírody postupně-evolučně, tj. jeho možností, aby plynule se zvyšující se svou absolutní (celkovou) hybností-mocí svým vědomím zaručil **soulad s objektivní ideální hybností-mocí, pohybem, a to i odklonem od své subjektivní ideální hybnosti-moci, pohybu**.

Nejedení masa

Vytvoření souladné, tj. stupňovité hmotné pohybové soustavy-skutečnosti v hmotném světě složeného z pohybujících se částic o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti znamená nalezení takové struktury hybnostní hustoty-pohybu na jednotku prostoru, že při ní nebude překročen existenční interval žádné z živých hmotných pohybových soustav-tvorů, ze kterých se skládá, i když nebude dosaženo subjektivní ideální hybnosti-moci, pohybu žádné z těchto dílčích hmotných pohybových soustav-tvorů, **subjektivní ideální hybnost-moc, pohyb bude omezena ve prospěch objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu, která jediná zaručuje maximální udržitelnou hybnost-moc, pohyb každého z dílčích hmotných pohybových soustav-skutečností**. V případě, že takováto struktura hybnosti-moci, pohybu, která zaručuje existenci všech živých hmotných pohybových soustav-tvorů, nebude existovat, je třeba zaručit, **co nejmenší ztrátu živých hmotných pohybových soustav**, a to tak, že bude **obětován průměrný útočník**, který **nejedná v krajní nouzi**, který bezprostředně hrozí zničením jiné průměrné hmotné pohybové soustavy-tvora stejného nebo vyššího řádu. Jinými slovy bude zničena ta hmotná pohybová soustava-tvor, jejíž částice mají bezprostředně způsobit srážkou s částicemi jiné hmotné pohybové soustavy-tvorem vychýlení jeho hybnostní hustoty-pohybu mimo jeho existenční interval. V případech, že bude bezprostředně hrozit **zničení průměrné živé hmotné pohybové soustavy-jedince stejného řádu útočníkem, který jedná v krajní nouzi**, tedy který odvrací jinak neodvratitelnou vlastní smrt, měla by se situace řešit **losem** mezi smrtí jednoho a druhého. **Zničení průměrné hmotné pohybové soustavy-jedince nižšího řádu** vyjma případů nutné obrany a krajní nouze by ovšem mělo být také trestné avšak ne smrtí (ani zničení živé hmotné pohybové soustavy-života stejného řádu vyjma postupně nutné obrany a krajní nouze, které by neměly být trestány, by nemělo být trestáno smrtí)

Z tohoto pohledu **vytvoření souladné hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, tedy jediného mraku hmotných částic s nenulovou hmotností s navazujícím pohybem, vylučuje jedení masa**, protože dochází k ničení hmotných pohybových soustav-jedinců bez podmínky nevyhnutelnosti, čímž se celková hmotná pohybová soustava-skutečnost hmoty **vzdaluje svému souladu, tedy maximální trvale udržitelné hybnostní hustotě-moci, pohybu při zachování všech živých hmotných pohybových soustav, jediné souladné, spojitě a navazující hmotné pohybové soustavě-skutečnosti**. Je-li jedení masa **pro organismus nevyhnutelné (případ krajní nouze)**, a to je zřejmě pouze u dětí nikoliv u dospělého jedince, jak prozrazují vědecké výzkumy, je třeba obětovat nejméně dokonalé zvíře, zde je však třeba nejdříve zjistit, zda maso může být nahrazeno mrštinou, mléčnou nebo vaječnou stravou, které nevyžadují zabít jedince. **Masožravá zvířata** v přírodě, tedy nepřičetná zvířata nižšího řádu se zřejmě neobejdou bez masité stravy (krajní nouze), zde **příroda nahrazuje losování popsané výše tzv. bojem o život a přizpůsobení jedinců útočníka a oběti tomuto boji evoluční bojovou výbavou každého druhu**.

Z tohoto pohledu je třeba vidět války za správnou věc, vojákům je třeba umožnit pokud možno **bezbolestnou smrt** za použití moderní vědy, je-li tato smrt nevyhnutelná. Tuto bezbolestnou smrt je nutno umožnit rovněž zvířatům, která mají být obětována pro nasycení dětí, je-li tato smrt nevyhnutelná pro záchranu evolučně vyspělejšího jedince. Vojáky je třeba rovněž rádně zaplatit, protože riskují svůj život za společnost. Z tohoto pohledu je třeba dát přednost profesionální armádě, avšak nelze vyloučit ani všeobecnou branou povinnost v případě nutné obrany a boje za správnou věc.

Správnou věcí míním omezení subjektivní ideální hybnosti-moci, pohybu hmotné pohybové soustavy-jedince, tedy hybnosti, pohybu, která je nejvyšší dosažitelnou hybností-mocí, pohybem avšak pouze krátkodobě s tím, že z dlouhodobého hlediska znamená často podstatné snížení této nejvyšší dosažitelné hybnosti-moci, pohybu. Každé omezení subjektivní ideální hybnosti je spojeno **s odumřením čili zánikem části hmotné pohybové soustavy-života**, zároveň je zde však záruka, že tato živá hmotná pohybová soustava nebude zničena jako celek, že tedy budou všechny živé hmotné pohybové soustavy-jedinci **trvale existovat a zvyšovat svou hybnost-moc, pohyb v rámci objektivní ideální hybnostní hustoty-moci, pohybu**, který znamená maximální trvale udržitelnou hybnost-moc, pohyb hmotné pohybové soustavy-skutečnosti při zachování všech existujících živých hmotných pohybových soustav-jedinců V případě člověka to platí, ať je

ten člověk dobrý nebo zlý, a to samé platí v případě zvířete.

Co se týká požití masa již mrtvého zvířete nebo např. i člověka, tak hmotná pohybová soustava-organismus nebo zvířete mají **oscilovat okolo své objektivní ideální hybnosti-moci, pohybu, tj. chovat se podle své správné přirozenosti**. A to jak zvíře, tak člověk, z toho plyne, že i člověk vyjma případů krajní nouze by neměl jíst lidské ani zvířecí masa z uhynulých jedinců. Tím však v žádném případě nelze omluvit zabíjení pro dostatek mrtvol zvířat za účelem alibistického požívání masa jiným jedincem.

Co se týká zabránění v jedení masa ostatním lidem, tak dle kapitoly o etice, je třeba **postupný vývoj k souladnému pohybu** i v našem rozměru, tedy k maximální trvale udržitelné hybnosti-moci, pohybu s minimem srážek s jinými hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi s trvale udržitelnou maximální hybností-mocí, pohybem, čehož lze dosáhnout nejdříve ve vzorech (viz kapitola o vzorech), což vychází z budoucí existence zákona. Je třeba čas na přizpůsobení hybnosti-chování živých hmotných pohybových soustav-jedinců srážkami částic, aby zákon byl výsledkem jediného vědomí hmotné pohybové soustavy-tj. souladné hmotné skutečnosti a veškerého pohybu částic o nenulové hmotnosti a o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, které vytvářejí částice o nenulové hmotnosti.

Nejedení živých tvorů kromě případů krajní nouze (jedení pouze rostlinných semen a rostlinných plodů s přípustným množstvím vody a minerálů, např. soli) je podle mne jedinou zárukou, že se člověk co nejvíce vyhne v životě neřešitelným dilematům, kdy musí volit mezi smrtí nebo ohrožením smrtí jednoho živého tvora (člověka, živočicha, rostliny, houby, živé buňky, bakterie, viru) místo jiného živého tvora (jde o řešení pro účastníky dané situace téměř neřešitelného dilematu případů nutné obrany a krajní nouze v životě).

2.7. O STÁTU A PRÁVU

I. OBECNÁ ČÁST

I./a) Právo, resp. smlouva (dohoda) a donucení

Smlouva (dohoda) je z hlediska práva vícestranný právní úkon. Jej tvořící jednostranné právní úkony, tzn. návrhy (oferty) a přijetí (akceptace), pak musí splňovat **náležitosti právních úkonů tak, jak je stanoví § 34 a násl. zák. č. 64/1964 Sb. Občanského zákoníku**. Právní úkon je projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují. Projev vůle může být učiněn jednáním nebo opomenutím; může se stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit. Právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. Právní úkon, jehož předmětem je plnění nemožné, je neplatný. Neplatný je právní úkon, pokud ten, kdo jej učinil, nemá způsobilost k právním úkonům. Nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků, je neplatný. Účastník, který uzavřel smlouvu v tísní za nápadně nevýhodných podmínek, má právo od smlouvy odstoupit. Právní úkon je neplatný, jestliže jej jednající osoba učinila v omylu, vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro jeho uskutečnění rozhodující, a osoba, které byl právní úkon určen tento omyl vyvolala nebo o něm musela vědět. Právní úkon je rovněž neplatný, jestliže omyl byl touto osobou vyvolán úmyslně. Omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní.

Způsobilost fyzické osoby mít práva a povinnosti vzniká narozením. Tuto způsobilost má i počaté dítě, narodí-li se živé. Způsobilost fyzické osoby vlastními právními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti (způsobilost k právním úkonům) vzniká v plném rozsahu zletilostí. Způsobilost mít práva a povinnosti mají i právnické osoby. Způsobilost právnické osoby k právním úkonům, tj. nabývat práva a povinnosti může být omezena jen zákonem.

Nyní se zaměřím pouze na **dohody fyzických osob**, protože právnické osoby představují od této dohody fyzických osob odvozené zvláštní dohody, které zakládají takovéto právnické osoby. Dohody mezi právnickými osobami navzájem a mezi fyzickými a právnickými osobami tak v konečném důsledku představují pouze dohody mezi fyzickými osobami, tj. popř. mezi fyzickými osobami, které se dohodly o zřízení právnické osoby.

Smlouva jako vícestranný právní úkon fyzických osob i smlouva jako právní, resp. společenský vztah fyzických osob jím založený a upravovaný pak představuje základ veškerých právních vztahů ve společnosti. Takovouto smlouvou jsou jak **jednotlivé právní smlouvy fyzických osob** vnitrostátního práva tak i **smlouvy mezi státy** dle mezinárodního práva. Takovouto smlouvou jsou jak smlouvy jednotlivců tak i **smlouvy zakládající a upravující právnické osoby**, tyto právnické osoby, mezi které patří i stát či mezinárodní společenství, představují společenskou smlouvu jako právní vztah, která ve své podstatě odpovídá složité podobě shora uvedené smlouvy fyzických osob upravované občanským zákoníkem. Takovouto smlouvou je i **vnitrostátní i mezinárodní právo** jako vícestranný právní úkon, které představuje společenskou smlouvu fyzických osob státního nebo mezinárodního společenství upravující jejich společenský vztah.

Pojetí práva jako smlouvy odpovídá rovněž soudobé české právo, které jej podrobuje požadavkům obdobným stavebním prvkům právního úkonu. Např. v České republice jde o souhlas subjektů společenské smlouvy daný v zastoupení orgány moci zákonodárné (srov. **čl.2 odst.1 Ústavy ČR**). Požadavky týkající se vůle, jmenovitě její skutečnosti (danost), svoboda a vážnost a shoda poměru vůle a projevu jsou zajišťovány v rámci legislativního procesu upraveného v **čl. 37 a násl. Ústavy ČR** a v jednacích řádech Poslanecké sněmovny ČR a Senátu ČR. Legislativní proces dle mého názoru představuje obdobu složitého kontraktačního procesu zahrnujícího zejména návrh zákona a jeho schválení. Nejdůležitější požadavek svobody vůle proti násilí a výhrůžkám je chráněn **čl. 26 Ústavy ČR** ale i **§ 92 trestního zákona** o trestním činu rozvracení republiky. Požadavek týkající se předmětu práva jako společenské smlouvy jmenovitě jeho možnosti a souladu s dobrými mravy vyjadřuje zejména **čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR**, který stanoví, že státní moc slouží všem občanům. Požadavek náležitosti projevu vůle vyjadřuje **čl. 52 Ústavy ČR**, který stanoví, že k platnosti zákona je třeba jeho vyhlášení. Na rozdíl od klasických právních úkonů se však uplatňuje princip většiny, nadřazenosti a předpoklad správnosti právního aktu.

Poměr smlouvy a **donucení** se objevuje rovněž v pojetí společenské smlouvy u politického myslitele **Jaquese Rousseau (1712-1788)**, který se zabýval státním zřízením. Rousseau se staví za koncentraci moci, přímou demokracii a imperativní mandát. Jeho pojetí společenské smlouvy připomíná marxistické pojetí státu. Společenská smlouva dle J.J.Rousseau představuje právní vládu založenou na úmluvě neboli svobodném souhlasu. Každý člen společnosti dává svou osobu a všechnu svou moc jako společný statek pod nejvyšší řízení **obecné vůle (volonté générale)**. Takto vzniká duševní sdružení jako veřejná osoba, vzniká lid. Lid je jediným nositelem suverenity. Vůli tohoto suveréna, obecnou vůli lze zjistit hlasováním. Míra svobody společnosti a jednotlivce je pak určena mírou poznání skutečných zájmů společnosti. Nedokonalé poznání může vést k omylům a **vůle všech (volonté de tous)** zůstává jen jakousi subjektivní představou společnosti nezachycující skutečné zájmy lidu a odchylující se tím od **volonté générale**. Pomýlení nejsou v tomto smyslu svobodně jednajícími lidmi a musí být k tomu donuceni. A toto donucení neznamená podle Rousseau nic jiného než, že se donutí k tomu, aby byli svobodni.

Poznání každého živého tvora podle mého názoru tvoří nedokonalý obraz, odlesk celého světa (**jednotlivé světy pro nás podle filozofa I. Kanta**), poznání v mysli, duši každého živého tvora tak nemůže zcela obsáhnout celý svět, tento obraz není nikdy zcela shodný se skutečností (**světem o sobě podle filozofa I. Kanta**). Úkolem živých tvorů je pak v každodenním životě ve všech vztazích vůči všem živým tvorům a neživé přírodě, sladit všechny tyto obrazy (světy pro nás všech jednotlivců), v jediný celkový obraz skutečnosti (**v jediný svět pro nás**), který **nejlépe popíše celou skutečnost (svět o sobě)**, společným odstraněním všech rozporů duševních obrazů skutečnosti každého živého tvora, jejich svobodnou a skutečnou shora definovanou **dohodou** splňující požadavky vícestranného právního úkonu dle §34 a násl. Občanského zákoníku. Není-li tato dohoda možná pak nastupuje donucení. Toto donucení odpovídá shora uvedené proměně vůle všech (**volonté de tous**) na obecnou vůli (**volonté générale**) dle J.J.Rousseau.

Míru dokonalosti se blížícího poznání světa o sobě, tj. míru obecné vůle (**volonté générale**) v současné společnosti představuje dle mého názoru míra skutečné a svobodné shora uvedené dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku v této společnosti. Tam, kde **nejde dosáhnout této dohody ve společnosti, tam jde o rozdílné a sporné představy jednotlivců o světě o sobě (jednotlivé světy pro nás), o vůli všech (volonté de tous)** dle J.J.Rousseau. V případě těchto nedokonalých představ živých bytostí o světě o sobě, vůle všech (**volonté de tous**) dle J.J.Rousseau pak nastupuje **donucení společnosti ale rovněž v rámci skutečnosti (jde o normativní sílu skutečnosti)**, které směřuje k tomu, aby živé bytosti dosáhly v budoucnosti shora uvedené dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku i v oblastech, kde se v současnosti nejsou schopny dohodnout.

Chyba J.J. Rousseau bylo, že se blíže nezabýval nutnými podmínkami, které je nutno klást na toto donucení k obecné vůli (**volonté générale**), čímž se tato obecná vůle stala předmětem spekulativní filosofie, např. **marxismu-leninismu**, kde nebylo v průběhu jeho vlády možno určit, zda-li směřuje k budoucí shora uvedené plné dohodě dle §34 a násl. Občanského zákoníku ve společnosti všech nebo nikoliv. Teprve po několika desítkách let se ukázalo, že míra této plné dohody se v této společnosti nejenom nezvětšuje nýbrž zmenšuje. Jinými slovy socialismus nebyl schopen přejít k slibované ideální společnosti všech, kterou měl být komunismus (dle hesla každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb), nýbrž se ideální společnosti vzdaloval, nedostatkem zboží, znečištěním životního prostředí, potlačáním a neřešením rozporů ve společnosti apod.

Jaké jsou tedy podmínky tohoto donucení k obecné vůli (**volonté générale**), poznání světa o sobě sladěním jednotlivých lidských představ o něm (jednotlivých světu pro nás)? Podle mého názoru toto **donucení musí být především výchovné, s každým takovým jednotlivým donucením musí růst míra shora uvedené dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku ve společnosti všech, musí s ním klesat celková síla sporů, resp. bojů ve společnosti všech**. Jestliže s tímto jednotlivým donucením se stupňuje celková síla sporů ve společnosti všech, tak takové jednotlivé donucení nepředstavuje donucení k obecné vůli (**volonté générale**), ale vzdalování se od ní, místo přibližování se k ní, jde o ještě horší podobu vůle všech (**volonté de tous**). V případě **donucení plynoucího z vůle jednotlivce nebo malé skupiny jednotlivců** je třeba, aby s

jednotlivým donucením z hlediska tohoto jednotlivce nebo této malé skupiny jednotlivců **očividně** rostla míra této dohody ve společnosti všech, resp. klesala síla sporů ve společnosti všech.

Příčinou rozdílných představ o světě o sobě jednotlivých lidí, kteří nejsou schopni v současnosti dosáhnout shora uvedené dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku, tedy **pomýlené vůle všech lidí (volonté de tous) místo obecné vůle (volonté générale) dle J.J.Rousseau, je podle mého názoru především nesoulad potřeb a hodnot světa, které máme, další příčinou je, že sami neznáme naše skutečné potřeby.** Jsou to naše potřeby, které nás nutí k ovládnutí větší části světa, než v ten který okamžik zrovna ovládáme. Spor o hodnoty světa, tedy předmět našich potřeb, kterým je ovládání a využívání živých tvorů i neživé přírody, je touto příčinou. Naše skutečné potřeby souvisí s tím, zda jsme více či méně energičtí živí tvorové, energičtější živí tvorové mají větší skutečné potřeby, méně energičtí živí tvorové mají nižší skutečné potřeby. **Lze-li uspokojit naše skutečné potřeby současnou dohodou dle §34 a násl. Občanského zákoníku, není důvod, abychom se nedohodli. Nelze-li tyto potřeby uspokojit, nebo máme-li pomýlenou představu o těchto našich skutečných potřebách, musí nastoupit místo dohody (smlouvy) donucení. Toto donucení by však mělo odpovídat našim skutečným potřebám, čili snižovat celkovou sílu sporů ve společnosti všech, čili směřovat k budoucí dohodě dle §34 a násl. Občanského zákoníku.** Zároveň dle mého názoru je v podvědomí každého živého tvora potřeba, abychom společně ovládli veškeré hodnoty světa, abychom byli společně všemocní, nehrozilo nám, žádné nebezpečí, které bychom nemohli odvrátit. Tento dokonalý stav je možný případně v budoucnu, v současnosti je však nutné rozdělení hodnot světa (ekonomických statků) tak, abychom se tomuto stavu co nejvíce v přibližovali.

K tomu slouží svobodná a skutečná dohoda dle §34 a násl. Občanského zákoníku ve společnosti všech, tedy obecná vůle (volonté générale) dle J.J.Rousseau. Tam, kde ji není možné dosáhnout nastupuje donucení společností všech ale i předmětnou (objektivní) skutečností (jde o normativní sílu skutečnosti), které směřuje k větší a posléze plné budoucí dohodě dle §34 a násl. Občanského zákoníku ve společnosti všech, tedy k obecné vůli (volonté générale) dle J.J.Rousseau. Podle mého názoru **větší stupeň souladu všech živých bytostí, tedy větší míra shora uvedené dohody ve společnosti všech živých bytostí, zároveň podle mého názoru podmiňuje větší stupeň poznání a ovládnutí živé a neživé přírody,** tedy větší moci společnosti všech. Jinými slovy sladění všech představ o světě o sobě jednotlivých lidí touto dohodou získáme téměř dokonalý obraz světa o sobě, poznáme předmětnou (objektivní) skutečnost a to nám umožní ji rovněž stále dokonaleji ovládnout a využívat.

Listina základních práv a svobod (ústavní zák.č. 23/1991 Sb.) stanoví, že lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech, povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod, občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Stanoví tak prvořadost výše uvedené dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku ve vztazích lidí, i omezení pro donucení, které nahrazuje tuto dohodu, jestliže ji není možné dosáhnout. Donucení má tak být možné pouze na základě společné vůle lidu, tedy jejich dohody ve shora uvedeném smyslu. Dochází tak zvětšení míry této dohody ve společnosti, k přiblížení k obecné vůli lidu (volonté générale) dle J.J.Rousseau.

Proto by se měl jednatelce snažit podle mého názoru o pravdivé poznání světa o sobě, skutečnosti tím, že se pokusí dohodou odstranit rozpor mezi svou představou o světě a představou o světě, kterou mají ostatní živé bytosti, není-li to možné, nastupuje donucení. Toto donucení je jak ze strany tohoto jedince, který se snaží prosadit svou představu, i ze strany ostatních jedinců, kteří se snaží přesvědčit o své pravdě tohoto jedince či ostatní živé tvory, dále rovněž ze strany celé předmětné (objektivní) skutečnosti, kdy jednání dle této nesladěné představy o ní ze strany živých tvorů naráží na tuto skutečnost, není s ní v souladu z důvodu rozpornosti či nedokonalosti, resp. neúplnosti této představy a různé představy o skutečnosti různých živých tvorů se tak vzájemně přibližují a zároveň se přibližují této skutečnosti. V případě nemožnosti dosažení dohody v současnosti by se tak jedinec měl se o tuto dohodu snažit v budoucnu, jinými slovy znát názory ostatních jedinců, snažit se je pochopit a sladit se svými názory a s předmětnou (objektivní) skutečností. **Jedinec by měl tak ve svém jednání vždy vycházet z nutnosti dodržení současné skutečné a svobodné dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku, tj. obecné vůle (volonté générale) nebo z nutnosti dosažení takovéto budoucí zatím jím pouze představované (hypotetické) dohody, tj. obecné vůle (volonté générale).**

Literatura:

- 1.) Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- 2.) Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.e-polis.cz, 2006
- 3.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy
- 4.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 271 a násl.

I./b) Soukromé a veřejné právo, resp. smlouva

Soukromá smlouva (dohoda) je z hlediska práva vícestranný právní úkon. Jej tvořící jednostranné právní úkony, tzn. návrhy (oferty) a přijetí (akceptace), pak musí splňovat **náležitosti právních úkonů tak, jak je stanoví § 34 a násl. zák. č.**

64/1964 Sb. Občanského zákoníku. Právní úkon je projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují. Projev vůle může být učiněn jednáním nebo opomenutím; může se stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit. Právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. Právní úkon, jehož předmětem je plnění nemožné, je neplatný. Neplatný je právní úkon, pokud ten, kdo jej učinil, nemá způsobilost k právním úkonům. Neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přiči dobrým mravům. Nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků, je neplatný. Účastník, který uzavřel smlouvu v tísní za nápadně nevýhodných podmínek, má právo od smlouvy odstoupit. Právní úkon je neplatný, jestliže jej jednající osoba učinila v omylu, vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro jeho uskutečnění rozhodující, a osoba, které byl právní úkon určen tento omyl vyvolala nebo o něm musela vědět. Právní úkon je rovněž neplatný, jestliže omyl byl touto osobou vyvolán úmyslně. Omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní.

Veřejnou smlouvou mám na mysli zejména společenskou smlouvu tak, jak se objevuje zejména u politických myslitelů Thomase Hobbesa (1588-1679), Johna Locka (1632-1704) a Jaquese Rousseau (1712-1788), kteří se zabývali státním zřízením. Ve skutečnosti ztělesňuje jejich společenskou smlouvu ústavní právo každého státu, předmětem společenské smlouvy jsou však i jiné společenské vztahy soukromoprávní i veřejnoprávní povahy. Veřejnou, resp. společenskou smlouvu tak představuje právo každého státu a rovněž tak mezinárodní právo, a to jak mezinárodní smlouvy tak podle mého názoru i ostatní prameny mezinárodního práva, zejména pak obyčej. I veřejná smlouva by měla splňovat **náležitosti právního úkonu dle §34 a násl. Občanského zákoníku, avšak v poněkud pozměněné podobě.**

Pojetí práva jako smlouvy odpovídá rovněž soudobé české právo, které jej podrobuje požadavkům obdobným stavebním prvkům právního úkonu. Např. v České republice jde o souhlas subjektů společenské smlouvy daný v zastoupení orgány moci zákonodárné (srov. **čl.2 odst.1 Ústavy ČR**). Požadavky týkající se vůle, jmenovitě její skutečnosti (danost), svoboda a vážnost a shoda poměru vůle a projevu jsou zajišťovány v rámci legislativního procesu upraveného v **čl. 37 a násl. Ústavy ČR** a v jednacích řádech Poslanecké sněmovny ČR a Senátu ČR. Legislativní proces dle mého názoru představuje období složitějšího kontraktačního procesu zahrnujícího zejména návrh zákona a jeho schválení. Nejdůležitější požadavek svobody vůle proti násilí a výhrůžkám je chráněn **čl. 26 Ústavy ČR** ale i **§ 92 trestního zákona** o trestním činu rozvracení republiky. Požadavek týkající se předmětu práva jako společenské smlouvy jmenovitě jeho možnosti a souladu s dobrými mravy vyjadřuje zejména **čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR**, který stanoví, že státní moc slouží všem občanům. Požadavek náležitosti projevu vůle vyjadřuje **čl. 52 Ústavy ČR**, který stanoví, že k platnosti zákona je třeba jeho vyhlášení. Na rozdíl od klasických právních úkonů se však uplatňují **zásady většiny, nadřazenosti a předpoklad správnosti právního aktu.**

Jaký je pak rozdíl mezi shora uvedenou veřejnou a soukromou smlouvou. Tento rozdíl lze osvětlit z filosofického hlediska. Poznání každého živého tvora podle mého názoru tvoří nedokonalý obraz, odlesk celého světa (**jednotlivé světy pro nás podle filozofa I. Kanta**), poznání v mysli, duši každého živého tvora tak nemůže zcela obsáhnout celý svět, tento obraz není nikdy zcela shodný se skutečností (**světem o sobě podle filozofa I. Kanta**). Úkolem živých tvorů je pak v každodenním životě ve všech vztazích vůči všem živým tvorům a neživé přírodě, sladit všechny tyto obrazy (světy pro nás všech jednotlivců), v jediný celkový obraz skutečnosti (**v jediný svět pro nás**), který nejlépe popíše celou skutečnost (**svět o sobě**), společným odstraněním všech rozporů duševních obrazů skutečnosti každého živého tvora, jejich svobodnou a skutečnou shora definovanou **smlouvou** splňující požadavky vícestranného právního úkonu dle §34 a násl. Občanského zákoníku. Není-li tato dohoda možná, pak nastupuje donucení.

V případě **soukromé smlouvy, jejímiž účastníky (subjekty) je pouze několik málo z osob tvořících společnost všech**, tak obraz světa obsažený v jejich soukromé smlouvě nepopisuje dokonale celou skutečnost, jedná se tak opět o nedokonalý čili rozporný obraz světa (jednotlivý svět pro nás), který je částečně souladný a **částečně rozporný s jinou** soukromou smlouvou několika málo osob ze společnosti všech jako účastníků této soukromé smlouvy nebo s jinou soukromou vůlí jiné osoby, které opět tvoří nedokonalý čili rozporný obraz světa (jednotlivý svět pro nás). V případě, že je dosaženo shora uvedené **veřejné smlouvy, jejímiž svobodně a skutečně souhlasícími účastníky je více, mnoho či téměř všechny osoby ve společnosti všech**, jak se tomu v současnosti přibližuje **právo demokratických států a mezinárodní právo**, pak se jedná o daleko věrnější obraz skutečnosti obsažený v této smlouvě, jedná se o daleko dokonalejší přiblížení se skutečnosti (jedinému světu o sobě), pomocí jejího zobrazení v myslích všech osob (převládající svět pro nás). Z tohoto důvodu je třeba v případě soukromých smluv uplatnit požadavek, aby **soukromá smlouva svým obsahem nebo účelem neodporovala zákonu nebo neobcházela jej a nepříčila se dobrým mravům.**

Zároveň však platí, že **účastníkem každé smlouvy** veřejné nebo soukromé by měly být **pouze dotčené osoby**. U každé soukromé smlouvy lze tak odlišit její obsah, který se dotýká pouze účastníků této soukromé smlouvy, který není nutné upravovat právem jako veřejnou společenskou smlouvou a obsah, který se dotýká více osob, příp. celé veřejnosti, která pak má právo účastnit se této smlouvy v podobě právní úpravy jako veřejné společenské smlouvy.

Ze shora uvedeného filosofického východiska soukromé smlouvy, resp. nejednohlasné veřejné smlouvy jako nedokonalého

obrazu světa (jednotlivého světa o pro nás), který je nutno sladit s jinými soukromými smlouvami ve společnosti všech, abychom dostali celkový, úplný obraz skutečnosti (světa o sobě), vyplývají rovněž požadavky kladené na jednotlivce a společnost při použití donucení v případě nemožnosti dosáhnout soukromé smlouvy ve věcech, jejichž dotčenými účastníky jsou pouze některé osoby ve společnosti všech, a nemožnosti dosáhnout veřejné smlouvy, jejímiž souhlasícími účastníky by byly všechny osoby ve společnosti všech. Podle mého názoru toto **donucení musí být především výchovné, s každým takovým jednotlivým donucením musí růst míra shora uvedené smlouvy dle §34 a násl. Občanského zákoníku ve společnosti všech, musí s ním klesat celková síla sporů, resp. bojů ve společnosti všech, musí s ním růst jak míra soukromých smluv tak i počet souhlasících účastníků veřejné smlouvy čili práva ve společnosti všech.**

Rozhodnout o tom, zda se jedná o shora uvedeného donucení nebo se s tímto donucením naopak zvyšuje míra sporů ve společnosti, není vždy jednoduché. Z hlediska schopnosti veřejné smlouvy čili práva s velkým počtem účastníků obsáhnout dokonalejší obraz skutečnosti (světa o sobě) lze říci, že účastníci veřejné smlouvy jsou lépe schopni rozhodnout o tomto donucení než jednotlivci. **V ideálním případě budou souhlasícími účastníky této veřejné smlouvy všechny osoby,** včetně těch, které budou adresátem tohoto donucení. Takovýto předpoklad je však pouze neskutečným ideálem, kterému se musíme snažit ve skutečnosti přiblížit alespoň v té podobě, že toto donucení bude schváleno svobodnou a skutečnou smlouvou ve smyslu § 34 a násl. občanského zákoníku adresáty donucení až poté, kdy bude vykonáno, a to jako výchovný prostředek. Z tohoto hlediska je nutno také hodnotit aplikaci nebo neaplikaci **tělesného trestu vyjma trestu smrti** v jednotlivém případě. Půjde o jakousi **fikci veřejné smlouvy s donucovaným subjektem.** Avšak i v případě, že souhlasícím účastníkem shora uvedené veřejné smlouvy nebudou všechny osoby ve společnosti všech, tak je třeba upřednostnit právo, čili veřejnou smlouvu v případě shora uvedeného donucení. Platí totiž, že obraz skutečnosti (jednotlivý svět pro nás), který je výsledkem **dohody většiny ve společnosti všech** je zásadně dokonalejší než obraz skutečnosti (světa o sobě) z hlediska jednotlivce či menší skupiny jednotlivců. Avšak ani tento obraz skutečnosti jako výsledek dohody většiny není zcela pravdivý.

Pravdou lze podle mne označit pouze skutečnost (svět o sobě) a lži to, co není skutečné, přičemž každý výrok o skutečnosti ji nemůže obsáhnout v její celistvosti, slovy (světem pro nás) totiž nelze skutečnost postihnout jako celek, jinými slovy každý výrok je částečně pravdivý, částečně se jako skutečnost děje a částečně nepravdivý, částečně se jako skutečnost neděje, tedy částečně lže. Lze pouze odlišit převážně pravdivý výrok, tedy výrok, který se ve skutečnosti (světe o sobě) převážně děje, a výrok, který je převážně lživý, tedy výrok, který se ve skutečnosti (světe o sobě) převážně neděje. **Lze říci, že každý člověk, ať vinný nebo nevinný, ať přítel nebo nepřítel, má ve svých slovech a myšlenkách částečně pravdu a částečně lže.** Jinými slovy podle mého názoru nebude nikdy možné dosáhnout dokonale pravdivého obrazu skutečnosti, avšak s rostoucím počtem sladěných obrazů jednotlivců (jednotlivých světů pro nás) jejich smlouvou ve smyslu §34 a násl. občanského zákoníku dostaneme stále dokonalejší obraz skutečnosti (světa o sobě), vždy však půjde o její obraz, byť téměř dokonalý, nikoliv o skutečnost, která je dle mého názoru vyhrazena pouze Bohu.

Proto ani veřejná smlouva čili právo, kde se uplatní princip většiny, nemůže ospravedlnit donucení očividně škodlivé pro společnost z hlediska jednotlivce, tedy očividný růst sporů ve společnosti spojený s každým takovým jednotlivým donucením, které musí být v případě podstatné míry této nespravedlnosti **napraveno právní cestou, tedy veřejnou smlouvou menšiny a většiny, a v případě nemožnosti právní cesty i mimoprávními prostředky.** Podstatnost míry v případě zásahu právními či mimoprávními prostředky odůvodňuje, že podle mého názoru v případě **nepodstatného nebezpečí, postačí normativní síla zákonitého vývoje skutečnosti** k odstranění tohoto nepodstatného nebezpečí. Rozpor se skutečností totiž dříve nebo později přinutí účastníka, aby opustil názor očividně škodlivý pro společnost, jak byl popsán výše. Donucení vycházející z vůle jedince nebo malé skupiny osob ve společnosti všech by se však mělo omezit na případy práva, resp. donucení z jejich hlediska očividně škodlivého pro společnost, protože názor většiny (převládající svět pro nás) zásadně obsahuje dokonalejší obraz skutečnosti (svět o sobě) než názor jednotlivce nebo malé skupiny osob (menšinový svět pro nás) ve společnosti všech.

V případě shora uvedeného použití mimoprávních prostředků donucením ze strany jednotlivce nebo malé skupiny ve společnosti všech při selhání práva (tj. veřejné smlouvy) **očividně škodlivého pro společnost,** které buď nezosobňuje většinu společnosti ale pouze menšinu vládnoucí potlačováním práv této sjednocené většiny, nebo v případě jinak očividně škodlivého práva byť přijatého většinou společnosti, které zesiluje spory uvnitř společnosti, nebo při nedokonalosti práva jako vynutitelné veřejné (společenské) smlouvy, která vyžaduje vynutitelnost, např. v případě mezinárodního práva v současné době, se uplatní upravené zásady známé z vnitrostátního práva jako **zásady subsidiarity a proporcionality** v případě krajní nouze a nutné obrany. Při krajní nouzi a nutné obraně platí, že lze násilím odvrátit toto nebezpečí, pokud hrozí bezprostředně, nelze odvrátit jinak a následek tohoto jednání není očividně škodlivější než následek, který hrozil z tohoto nebezpečí. V případě shora uvedeného použití mimoprávních prostředků při selhání platného práva tyto zásady platí rovněž s tím rozdílem, že **nebezpečí nemusí hrozit bezprostředně, může jít i o vzdálené nebezpečí, které nelze odvrátit jinak.** Toto plyne z toho, že při odvracení nebezpečí při krajní nouzi nebo nutné obraně v rámci vnitrostátního práva je vždy možno v případě vzdáleného nebezpečí požádat o pomoc složky státní moci, které mají povinnost a moc účinně zasáhnout. V případě selhání práva však tato povinnost a moc účinně zasáhnout není dána, buď z důvodu nedokonalosti práva jako v případě mezinárodního práva, kde ještě nedošlo ke konstituování mezinárodního svrchovaného státu resp. federace příp. konfederace, nebo v případě nespravedlivého státního zřízení,

resp. práva, které je očividně škodlivé pro společnost (viz výše). Zásada neškodlivého výsledku je sporná a zřejmá až po dokonání použití mimoprávních prostředků, proto je třeba zmínit další známou z vnitrostátního práva, která nám pomůže **posoudit splnění zásady neškodlivého výsledku při použití mimoprávních prostředků před a v průběhu použití mimoprávních prostředků**. Tímto dalším pravidlem je zásada, že **použití mimoprávních prostředků nesmí být zřejmě nepřiměřené způsobu ohrožení nebezpečím očividně škodlivého práva, resp. donucení**.

Podle názoru českého zákonodárce půjde o očividně škodlivé právo, resp. donucení ve smyslu **čl. 23 Ústavního zákona č. 23/1991 Sb.** ze dne 9.ledna 1991, kterým se uvozuje **LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD**, podle kterého občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.

Na závěr lze říci, že čím je **větší počet účastníků (subjektů) veřejné (společenské) smlouvy čili práva, kteří s ním souhlasí**, tedy navrhuji nebo akceptují tuto smlouvu, tím je větší volnost použití donucení obsaženého v ustanoveních této veřejné (společenské) smlouvy čili práva. Tím méně totiž pro její souhlasící účastníky platí shora zmíněný požadavek, aby s každým tímto jednotlivým donucením klesala míra sporů ve společnosti všech očividně, tedy aby šlo o očividně spravedlivé donucení. Veřejná smlouva čili právo, jejímiž souhlasícími účastníky jsou téměř všichni ve společnosti všech, představuje téměř dokonalé zobrazení (převládající téměř dokonalý svět pro nás) skutečnosti (světa o sobě) a požadavek očividnosti shora uvedené spravedlnosti donucení z hlediska těchto souhlasících účastníků se tak zmenšuje. Tato **spravedlnost donucení nemusí být tedy již pro účastníky očividná, vždy však musí být účelem této veřejné (společenské) smlouvy čili práva**. V ideálním případě, kdy **souhlasícími účastníky (subjekty) této veřejné (společenské) smlouvy budou všichni ve společnosti všech, nebude potřeba žádného donucení**. Jde zde tak o **přirozené právo**, jemuž bychom se měli snažit ve skutečnosti co nejvíce přiblížit.

Literatura:

- 1.) Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
- 2.) Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.e-polis.cz>, 2006
- 3.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.web.cz/filosofierovnovahy>
- 4.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 271 a násl.
- 5.) Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
- 6.) Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>

I./c) Mezinárodní právo, resp. smlouva

Mezinárodní společenství zahrnuje dle mého názoru mezinárodní společenské vztahy států a jednotlivců, přičemž pro **úpravu mezinárodních společenských vztahů mezi státy se v průběhu dějin ustavilo mezinárodní právo veřejné, pro oblast mezinárodních společenských vztahů mezi jednotlivci**, ať již v podobě vztahů soukromých fyzických osob nebo soukromých právnických osob, se **ustavilo mezinárodní právo soukromé**. Tyto mezinárodní vztahy se liší od čistě vnitrostátního práva, které upravuje vnitrostátní vztahy států a jeho státních příslušníků bez mezinárodního prvku. Jak **mezinárodní společenské vztahy mezinárodního práva veřejného tak mezinárodní společenské vztahy mezinárodního práva soukromého se vyznačují mezinárodním prvkem** ve smyslu jak jej definuje mezinárodní právo soukromé, tedy mezinárodní prvek spočívá v zahraničním subjektu právního vztahu, kterým může být jak zahraniční stát nebo příslušník ať zahraniční právnická nebo fyzická osoba, nebo v zahraničním nepřímém předmětu právních vztahů, tj. věci, práva, nehmotné výsledky lidské činnosti, jichž se týká chování účastníků právního vztahu, jsou umístěny v zahraničí nebo jinak lokalizovány či vázány na oblast zahraničního státu, nebo ho má být dosaženo v zahraničí, dále může spočívat v zahraniční skutečnosti významné pro vznik a existenci právního vztahu, která nastala nebo má nastat v zahraničí, může jít o právní úkon nebo jinou událost nebo chování účastníka, jež je právně relevantním obsahem daného vztahu, nebo může spočívat v právním vztahu, který právně souvisí nebo je závislý (akcesorický) na jiném právním vztahu, jestliže se tento vztah (základní, hlavní) řídí zahraničním nebo mezinárodním právem.

Pojmoslovné nejasnosti ohledně mezinárodního práva soukromého a veřejného, kdy k právním normám mezinárodního práva soukromé se rovněž řadí otázky mezinárodních společenských vztahů z oblasti veřejného práva (např. mezinárodní právo daňové, trestní, cizinecké právo apod.) a mezinárodní právo veřejné upravuje rovněž vztahy mezi státy, které mají spíše soukromoprávní povahu (např. mezinárodní právo smluvní), navrhuji vyloučit zavedením rozlišení na **mezinárodní právo státní nebo států (International law of states, Staatsvölkerrecht, droit international des États)**, které by označovalo mezinárodní právo veřejné s ohledem na skutečnost, že minimálně na jedné straně právního vztahu stojí vždy zahraniční stát jako suverén, tedy, že jde především o mezinárodní právo mezistátní, a **mezinárodní právo individuální**, neboli česky **mezinárodní právo jednotlivců (International law of individuals, internationales Einzelrecht, droit international des individus)**, které by označovalo mezinárodní právo soukromé s ohledem na skutečnost, že účastníky těchto právních vztahů jsou jednotlivci a tyto vztahy mají však shora uvedený mezinárodní prvek, jako jednotlivec zde může vystupovat zahraniční stát, který zde však nevystupuje jako suverén.

Co se týká povahy mezinárodního práva soukromého resp. individuálního vzhledem k mezinárodnímu právu veřejnému, resp. státnímu tak v teorii mezinárodního práva soukromého existují dva přístupy internacionalistický směr, který odvozuje mezinárodní právo individuální z mezinárodního práva státního. **Internationalistický pohled** na mezinárodní právo soukromé zastávali z německé právní teorie Savigny ve svém díle *System des heutigen römischen Rechts*, Ludwig von Bar, Ernst Zitelman, Ernst Frankenstein, z italské právní teorie Mancini, Esperson, Fiore, ve francouzské právní teorii André Weiss, A. Pillet, v holandské právní teorii Jitta. **Nacionalistický směr** vidí mezinárodní právo individuální jako součást vnitrostátního práva. Nacionalistický směr zastávali v holandské právní teorii Pavel Voet ve svém díle *De statutis eorumque concursu*, Jan Voet a Ulrik Huber ve svém díle *Praelectiones iuris civilis*, v německé teorii to jsou Melchior, Lewald, Nussbaum, ve francouzské právní teorii E. Bartin, J.P.Niboyet a Henri Batiffol, v angloamerické právní doktríně to jsou Joseph Story, Walter Wheeler Cook ve svém díle *The Logical and Legal Bases of the Conflict of Laws*, David Caverse, Brainard Currie, R. A. Leflar a rovněž druhý soupis amerického kolizního práva nazvaný *The Second Restatement of the Law of Conflict of Laws* spočívající na úvahách představených v roce 1952 v článku profesora Cheathama a zpravodaje soupisu profesora Reese.

V případě mezinárodního práva soukromého i veřejného jde o **společenské a právní vztahy mezinárodní**, protože se mezi dotčenými a rozhodujícími subjekty jsou rovněž jednotlivci z cizího státu, buď jako jednotlivci nebo jejich sdružení v podobě různých právnických osob nebo cizího státu, kteří mají vlastní právní řád a vlastní představu o právu, resp. o obsahu právní úpravy dotčené právní otázky. V rámci současného platného mezinárodního práva soukromého, resp. individuálního a stavu společnosti, resp. států však dochází ke konkurenci mezi teritoriální pravomocí svrchovaného státu nad všemi osobami a věcmi nacházejícími se na území států a mezinárodní povahou společenských vztahů upravovaných mezinárodním právem soukromým, resp. individuálním, kdy státy z důvodu neexistující právní úpravy mezinárodního práva veřejného, resp. státního jsou nuceny upravovat tyto mezinárodní společenské vztahy jednotlivců náhradním způsobem, tedy na základě vnitrostátního práva, i při této úpravě však nelze zcela opominout mezinárodní povahu těchto společenských vztahů jednotlivců a jejich právní úpravy, kdy státy jsou nuceny mezinárodní povahou těchto právních vztahů ustoupit od volby svého práva ve prospěch cizího práva, které má k dotčenému případu nejužší vztah (kolizní norma), a dále dochází k uzavírání četných mezinárodních smluv z oboru mezinárodního práva veřejného resp. státního.

Názory na poměr mezinárodního práva veřejného, resp. státního k vnitrostátnímu právu lze rozlišit na monistické učení, učení o primátu vnitrostátního práva a dualistické učení. **Monistické učení** pokládá pojem práva za nedělitelný, předpokládá soulad celého právního řádu, zajištěného pevnými právními pravidly vylučujícími spor mezi právními normami. Norma nižší právní síly, která je v rozporu s právní normou vyšší právní síly, je neplatná. Mezi normami stejné právní síly se uplatní zásada *lex posterior derogat priori*, tedy norma pozdější ruší normu dřívější. **Učení o primátu vnitrostátního práva** staví mezinárodní právo na roveň vnějšího státního práva. Rozhodující je tudíž vnitrostátní právo, moc státu se svrchovanou mocí nad osobami a věcmi na jeho území, mezinárodní právo pak vzniká omezením této svrchované moci postoupením svých svrchovaných pravomocí ve větší nebo menší míře mezinárodnímu právu, které zmocňuje stát k vlastní zákonodárné činnosti. Problémem tohoto učení jsou obyčejové normy mezinárodního práva veřejného resp. státního. Tradiční **dualistické učení** vylučuje jednotu mezinárodního veřejného, resp. státního práva, jde o dva odlišné právní systémy, které obrací k jiným adresátům práv a povinností. Předpokladem tohoto, aby norma mezinárodního práva veřejného resp. státního upravovala společenské vztahy jednotlivců uvnitř států, je recepce přijetí státem tj. normou vnitrostátního práva. Recepce může mít generální nebo speciální nebo individuální povahu.

Státní suverenita čili svrchovanost (angl. sovereign state) ve smyslu teorie státní svrchovanosti tak, jak ji popsal v 16. století vynikající francouzský vědec Jean Bodin a dále prohloubil v 17. století anglický filozof Thomas Hobbes, a kterou lze v současnosti chápat jako nezávislost státní moci na jakémkoliv jiné moci, a to jak v oblasti mezistátních vztahů, tak i ve věcech vnitřních je ve skutečnosti **právní fikcí**. Vnitřní rozměr svrchovanosti státu totiž znamená, že státu náleží výlučná nejvyšší moc na jeho území vůči všem osobám a věcem (územní výsost). Územní výsost zahrnuje nejvyšší moc i nad cizinci, kteří pobývají na území svrchovaného státu a nad jejich majetkem.

Právní fikce svrchované, tj. výlučné nejvyšší moci státu nad osobami a věcmi na území státu totiž opomíjí skutečné postavení státu, který je více či méně závislý jak na mezinárodních vztazích, tak na přírodních jevech. Stát jako sdružení jednotlivců na určitém území jako společenských vztah osob je tak součástí nedělitelného celku všech ostatních společenských a přírodních vztahů všech osob a ostatních živých organismů a neživé přírody. Objektivní hranice mezi společenskými vztahy uvnitř státu a mezinárodními společenskými vztahy ve skutečnosti neexistuje. Existuje pouze jediný nedílný celek všech společenských a přírodních vztahů, tvořený jak vztahy bez mezinárodního prvku, tedy čistě vnitřními vztahy různých států, tak mezinárodními vztahy těchto států, tedy vztahy s mezinárodním prvkem, ať již mezi jednotlivci z různých států, jejich sdruženími jako jsou národní a nadnárodní soukromé společnosti nebo jejich sdruženími v podobě různých států. Z hlediska společenských vztahů tak neexistuje žádná objektivní hranice mezi vnitřními a mezinárodními vztahy různých států. Pouze tento nedílný celek všech společenských vztahů všech osob a ostatních živých organismů a neživé přírody je ve skutečnosti svrchovaný ve shora uvedeném smyslu státní suverenity.

Proto neomezené trvání na shora uvedené právní fikci státní svrchovanosti ze strany státu jednak není v souladu s objektivní skutečností, jednak může být prostředkem o ovládnutí jednotlivců a ostatních živých organismů uvnitř nebo vně státu či zahraničního státu donucením popř. přímým násilím, což může při podstatné míře mít za následek vypuknutí ostrých konfliktů.

V případě mezinárodního práva veřejného, resp. státního, jehož subjektem je vždy zahraniční stát, jde o společenský vztah, jehož účastníky budou všechny osoby zahraničního státu na jedné straně a další zúčastněné osoby na druhé straně, kterými mohou být všechny osoby jiného státu, tedy stát, resp. národ jako celek, nebo jen určité osoby tohoto státu, resp. národa, z pohledu těchto společenských vztahů neexistuje jakákoliv skutečná hranice mezi společenskými vztahy, jejichž účastníky jsou všichni příslušníci určitého státu resp. národu, a společenskými vztahy, jejichž účastníky jsou menší skupiny lidí. Lze tak dle mého názoru **přisvědčit monistickému učení** o jediném právu, kde ze zásady pacta sunt servanda (tj. závaznosti smluv) jsou státy zavázány přenést své mezinárodní závazky do vnitrostátního práva, ať již generální nebo speciální či individuální recepty vnitrostátní právní normou.

Podle mého názoru učení o národní povaze mezinárodního práva soukromého resp. individuálního a dualistické učení, resp. učení o primátu vnitrostátního práva v rámci mezinárodního práva veřejného, resp. státního, jejichž zastánci jej používají jako prostředek odůvodnění neodůvodněného nestejného zacházení s vlastními a cizími státními příslušníky v rámci vnitrostátního mezinárodního práva soukromého resp. individuálního a kteří je používají jako prostředek neplnění svých mezinárodních závazků z mezinárodního práva veřejného resp. státního v rámci vnitrostátního práva, ovládají nebo usilují o ovládnutí jednotlivců uvnitř nebo vně státu či zahraničního státu donucením popř. přímým násilím, což může při podstatné míře mít za následek vypuknutí mezinárodních sporů.

Literatura:

- Malenovský J., Mezinárodní právo veřejné, Doplněk, Brno 1993.
- Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy

I./d) Soudcovské právo, resp. smlouva

Co se týká poměru uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami v rámci vnitrostátního práva, tak se v rámci světových právních soustav ustavily dva základní přístupy k řešení této otázky.

Za prvé jde o **kontinentální právní soustavy**, kde platí vázanost státních orgánů právními normami při vydávání **individuálních právních aktů (rozhodnutí)**. Státní orgán, nejčastěji soud zde aplikuje již existující obecné právní normy na jedinečný případ. Tímto individuálním právním aktem (rozhodnutím) se zakládají, mění nebo ruší právní vztahy jednotlivců v případě **konstitutivních právních aktů** nebo autoritativně potvrzuje existence nebo neexistence právních vztahů jednotlivců v případě **deklaratorních právních aktů**. Přičemž tyto individuální právní akty (rozhodnutí) zásadně nelze počítat v kontinentálním právu mezi prameny práva. Individuální právní akty (rozhodnutí) se vztahuje pouze na jednotlivý řešený případ, na účastníky sporu, zásadně nemá právní účinky pro další osoby. Individuální právní akt (rozhodnutí) soudu či jiného státního orgánu, zejména jde-li o rozhodnutí vyšších soudů, však má i v kontinentálním právu účinky, které se přibližují precedenčnímu právu (viz dále) v anglosaských zemích, státní orgány i účastníci se na tato rozhodnutí odkazují a v obdobných případech rozhodují obdobně. **Uvážením** státních orgánů při vydávání individuálních právních aktů (rozhodnutí) v kontinentálním právu rozumíme uvážení pouze v rámci právních norem vydaných příslušnými státními orgány (nejčastěji jde o zákony vydané parlamentem), děje se tak zejména tehdy jsou-li **podmínky (hypotéza), obsah, tj. práva a povinnosti (dispozice) a sankce právní normy** stanoveny nikoliv jednoznačně ale více či méně neurčitě, v prvním případě příslušný státní orgán vydávající individuální právní akt (rozhodnutí) pouze individualizuje obecnou právní normu, tj. vztahuje ji na jednotlivý případ, v druhém případě konkretizuje právní normu, tj. dotváří její obsah. K případům uvážení lze zařadit rovněž použití analogie na případy nekryté právní normou, jde o jakousi **mezeru v právním řádu**, kdy se použije v některých právních odvětvích či otázkách **analogie legis (analogie zákona)**, kdy se připouští použití právní normy, která upravuje nejvíce podobné vztahy (analogické) jednotlivému případu, v případě, že neexistuje ani taková právní norma, připouští se v určitých odvětvích práva, aby se věc řešila podle smyslu celého souboru právních pravidel, podle obecných zásad, které jsou v určitém systému právních norem vyjádřeny a na kterých je tento systém založen, což se nazývá **analogie iuris (analogie práva)**. Analogie se uplatní zejména v občanském, obchodním, rodinném a procesním právu, neuplatní se zejména v trestním hmotném právu, kde je uvážení představováno podmínkou **materiálního znaku trestného činu**, když se hodnotí stupeň **nebezpečnosti trestného činu pro společnost**. Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, popř. malý např. u mladistvých není trestným činem.

Za druhé jde o **precedenční právní soustavy anglosaského práva tzv. common law**, které je zejména výsledkem soudního rozhodování. Platí zde zásada **stare decisis** tedy stálosti rozhodování, podle které je od soudce očekáváno, že rozhodne jednotlivý případ na základě právních zásad vyjádřených v předchozích případech. Tyto právní zásady slouží jako precedent. Tento precedent má být následován stejným soudem a všemi nižšími soudy podléhajícími tomuto vyššímu soudu ve všech budoucích případech. Soud se může odchýlit od precedentu, není-li již v souladu s logikou, spravedlností a

slušností (**overruling precedent**), soud může dále odlišit precedent rozhodne-li, že jednotlivý případ není podstatou podobný předchozímu precedentu a vytvořit nový precedent (**distinguishing precedent**). V případě absence precedentu soudce vytvoří nový precedent mimo jiné na základě vyhledání obdobných případů např. v jiných státech common law, které pro něj nejsou závazné, ale jsou přesvědčivé (**persuasive**), morálních pravidel právní teorie, zvyklostí, veřejného zájmu, slušnosti a spravedlnosti (**case of first impression, novel case**). V případě zákonů ve státech common law, představují zákony obecnější ustanovení, které soudce často konkretizuje, dotváří jejich obsah, hledáním úmyslu zákonodárce, zkoumáním textu, a dále kontextovým zkoumáním na základě zpráv výborů, jednáním výborů, rozmluv v Parlamentu, důvodových zpráv legislativních odborů a výkonné moci apod. Tyto rozhodnutí soudu pak slouží i v případě zákonů jako precedenty. Zatímco u zákonů je zásadně vyloučena zpětná účinnost (**přímá retroaktivita**), tzn. upravují budoucí situace, u soudních rozhodnutí je tomu právě naopak, aplikují se na situace, které vznikly před tím, než byl rozhodnut jednotlivý případ.

Vzhledem k tomu, že se přikláním k **monistickému učení**, které pokládá pojem práva za nedělitelný, předpokládá budoucí soulad všech právního řádu vnitrostátních i mezinárodního, tedy vznik jediného práva, zajištěného právními pravidly vylučujícími spor mezi právními normami, lze přistoupit ke srovnání obou výše uvedených právních soustav. Právo je totiž odvozeno ze společenských vztahů, jejichž celek je rovněž objektivně nedělitelný, překračují hranice států. **Srovnáním právních soustav kontinentálního a anglosaského precedenčního práva**, můžeme říci, že stálosti rozhodování je v kontinentálním právu dosaženo **vázaností státních orgánů právními předpisy**, v anglosaském právu stálostí precedentů (**stare decisis**). Změny rozhodování státních orgánů v závislosti na změnách společnosti, tj. změnách ekonomického, politického, sociologického a technologického stavu společnosti je dosahováno v obou právních soustavách **změnou právních předpisů, rozhodováním Ústavních soudů**, které ruší běžné zákony pro rozpor s ústavou či jiným ústavním zákonem, v precedenčním právu pak odchýlením od precedentu (**overruling precedent**). Při absenci zákona a precedentu v precedenčním právu rozhoduje soud novým precedentem (**case of first impression, novel case**), při absenci zákona v kontinentálním právu, jmenovitě v českém právním řádu se použije **analogie legis** nebo **analogie iuris**, jde o tzv. **mezery v právu**.

Co se týká případu, kdy v anglosaském precedenčním právu dochází k odlišení precedentu (**distinguishing precedent**), je podle mého názoru právní úprava českého práva nedostatečná. Podle **čl. 2 odst. 3 zák. č. 1/1993 Sb. Ústavy ČR** státní moc slouží všem občanům, tzn. je třeba zkoumat pravdivost výroku: „Právní předpisy ČR slouží všem občanům.“ Podle mého názoru je tento výrok pravdivý v současnosti pouze částečně, tj. právní předpisy částečně slouží všem občanům a částečně nikoliv. **Pravdou** lze podle mne označit pouze skutečnost a **lži** to, co není skutečné, přičemž každý výrok o skutečnosti ji nemůže obsáhnout v její celistvosti, slovy totiž nelze skutečnost postihnout jako celek, jinými slovy každý výrok je částečně pravdivý, částečně se jako skutečnost děje a částečně nepravdivý, částečně se jako skutečnost neděje, tedy částečně lže. Lze pouze odlišit převážně pravdivý výrok, tedy výrok, který se ve skutečnosti převážně děje, a výrok, který je převážně lživý, tedy výrok, který se ve skutečnosti převážně neděje. Lze říci, že každý člověk, ať vinný nebo nevinný, ať přítel nebo nepřítel, má ve svých slovech a myšlenkách částečně pravdu a částečně lže. Pravda je tedy relativní, absolutní je však podle mého názoru dobro. **Dobro** představuje nejkratší cestu k souladu všech a všeho, čím jdeme delší cestou k tomuto cíli, čím méně se trvale zvětšuje soulad všech a všeho, tím jde o menší dobro a větší zlo, přičemž podle mého názoru soulad všech a všeho je nevyhnutelný, podle mého názoru musí dojít k překonání chaosu a k nastolení souladu všech všeho, podle mne jde o normativní sílu skutečnosti. Na každém z nás však záleží, kdy se tak stane. Avšak poznání dobra jako nejkratší cesty k dokonalému souladu všech a všeho je věcí tak složitou jako je složité poznání celé skutečnosti, celého Bytí, tj. vševědoucnost, existují pouze určité pravidla, převážně pravdivé ukazatele, která nám během této cesty naznačují, že jdeme dobře nebo zle. Jestli však jde o skutečné dobro, tedy nejkratší cestu k souladu všech a všeho, nám ukáže teprve čas, mnohdy to může trvat desítky či stovky let, příkladem nám může být období vlády komunismu, které ve světě trvalo více jak 80 let. Tyto ukazatele dobra, tedy nejkratší cesty k dokonalému souladu všech a všeho, se pokusil podle mého názoru zachytit rovněž tvůrce právních předpisů v těchto právních normách, přičemž dobro těchto právních předpisů vyjádřil český zákonodárce, nikoliv jako soulad všech a všeho, ale podmínku, že státní moc, tedy i jí vydané právní předpisy slouží všem občanům.

Výrok, že určité právní pravidla obsažená v současných českých právních normách slouží všem občanům, je tak pravdivý ze shora uvedených důvodů pouze částečně, jde-li o spravedlivé (dobré ve shora uvedeném smyslu) pravidlo, pak toto pravidlo převážně slouží všem občanům, vždy se však najde situace, kdy tomu tak není. Jinými slovy není pravidlo bez výjimky. V tomto případě anglosaské precedenční právo přistupuje k odlišení precedentu (**distinguishing precedent**), kontinentální, resp. český zákonodárce by měl však rozhodnout v souladu s tímto v daném jednotlivém případě nespravedlivým pravidlem, které zde neslouží všem občanům. Z vlastní zkušenosti advokáta mohu říci, že se tomu v případě českých soudců povětšinou neděje, když i čeští soudci se v tomto případě odchylují od právního pravidla výjimečně nespravedlivého v daném jednotlivém případě. Navrhují, aby v případě, **okolností případu zvláštního zřetele hodných** ani českých soudce, resp. jiný státní orgán nebyl vázán pravidlem obsaženým v právním předpise a mohl rozhodnout v souladu s **analogií legis** nebo **analogií iuris**, tak jak to umožňuje kontinentální právo v případě mezer v právu. V tomto případě by však musel tento státní orgán podrobně zdůvodnit, v čem spočívají okolnosti zvláštního zřetele hodné a způsob použití **analogie legis** a **analogie iuris**, aby bylo možno jeho rozhodnutí přezkoumat v rámci rozhodování o opravných prostředcích. Jinými slovy byl by dán větší prostor k **uvážení** státního orgánu, obdobně anglosaskému

precedenčnímu právu.

Literatura:

- Teorie státu a práva, Díl I., doc. Dr.Sc. Jiří Boguszak, Orbis, Praha 1967.
- Irwin's business law, Klayman E.I., Bagby J.W., Ellis N.S., nakladatelství Richard D. Irwin, inc, USA, 1994.
- Malenovský J., Mezinárodní právo veřejné, Doplněk, Brno 1993.
- Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2006 <http://www.e-polis.cz/view.php?id=172&catid=24>
- Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy

I./e) Protiprávní, resp. protismluvní jednání

Protiprávní jednání z objektivního hlediska je podle mého názoru jednotlivé jednání, které zvyšuje sílu sporů ve společnosti všech. **Hlavním účelem práva, resp. veřejné (společenské) smlouvy** je podle mého názoru totiž soulad všech a všeho. Z tohoto pohledu lze na platné právo nahlížet z objektivního hlediska, tj., zda-li plní nebo neplní tento hlavní účel práva a rovněž tak lze vymezit objektivně protiprávní jednání.

Ze shora uvedené definice protiprávního jednání vyplývá, že protiprávním jednáním nebude **svobodná a skutečná soukromá smlouva** v otázkách, které se dotýkají pouze těchto několika mála soukromých osob, protože takováto smlouva vždy snižuje, nikoliv zvyšuje míru sporů ve společnosti všech, nedochází zde ke vzniku sporu nýbrž dohody mezi těmito soukromými osobami.

Protiprávní jednání tak představuje vždy jednání soukromých osob nebo veřejnosti, resp. lidu v pojetí nauky o společenské smlouvě např. dle učení Johna Locka (1632-1704), které určuje jednání jiných osob v rozporu s tím, co by si přáli, resp. co by chtěli, jde tak vždy o určitou podobu donucení. Avšak i v případě donucení nemusí jít vždy o shora uvedené protiprávní jednání z objektivního hlediska, donucení tak může plnit shora uvedený hlavní účel práva, může jít objektivně o právní donucení. Je tomu tak tehdy, jestliže s tímto jednotlivým donucením klesá síla sporů ve společnosti všech. Lze tedy říci, že protiprávní jednání je jednotlivé donucení třetích osob, se kterým se **zvyšuje síla sporů ve společnosti všech**.

Toto protiprávní donucení se může dít buď v podobě soukromého jednání jedné či více osob, které je v rozporu nebo není v souladu s platným právem, resp. jej obchází, nebo se může jednat o donucení ze strany veřejnosti či platného práva vůči určitým jedincům nebo menšinám. Vždy pak jde o donucení, se kterým roste síla sporů ve společnosti všech. Jedná-li se o **soukromé objektivně protiprávní donucení**, může jít např. o **trestný čin**, kdy nebezpečí pro společnost tohoto jednání musí být zásadně větší než nepatrná, čili musí jít o jednání, se kterým se objektivně zvyšuje síla sporů ve společnosti více jako nepatrně. Jedná-li se o **veřejné objektivně protiprávní donucení**, může jít o případy, které jsou sice v souladu s platným právem, avšak jde o donucení vládnoucí skupiny či jednotlivce vůči jiným jedincům, které zvyšuje sílu sporů ve společnosti všech. Jedná se zejména o platné právo, které je v **rozporu se základními lidskými právy a svobodami**, tak, jak je definují ústavy demokratických států. Jde však dle mého názoru v současnosti rovněž např. o případ, kdy **společnost neplní základní právo na život např. u bezdomovců, nebo, kdy živé tvory odlišné od člověka považuje z hlediska práva za věc**.

Příčinou rozdílných představ o světě jednotlivých lidí, kteří nejsou schopni v současnosti dosáhnout svobodné a skutečné dohody dle §34 a násl. Občanského zákoníku, je podle mého názoru především **nesoulad potřeb a hodnot světa**, které máme, další příčinou je, že sami **neznáme naše skutečné potřeby**. Jsou to naše potřeby, které nás nutí k ovládnutí větší části světa, než v ten který okamžik zrovna ovládáme. Spor o hodnoty světa, tedy předmět našich potřeb, kterým je ovládání a využívání živých tvorů i neživé přírody, je touto příčinou. Naše skutečné potřeby souvisí s tím, zda jsme více či méně energičtí živí tvorové, **energičtější živí tvorové mají větší skutečné potřeby, méně energičtí živí tvorové mají nižší skutečné potřeby**. Lze-li uspokojit naše skutečné potřeby současnou skutečnou a svobodnou dohodou dle §34 a násl. Občanského zákoníku, není důvod, abychom se nedohodli. Nelze-li tyto potřeby uspokojit, nebo máme-li pomýlenou představu o těchto našich skutečných potřebách, musí nastoupit místo dohody (smlouvy) donucení. Toto donucení by však mělo odpovídat našim skutečným potřebám, čili snižovat celkovou sílu sporů ve společnosti všech, čili směřovat k budoucí dohodě dle §34 a násl. Občanského zákoníku. Zároveň dle mého názoru je v podvědomí každého živého tvora potřeba, abychom společně ovládli veškeré hodnoty světa, abychom byli společně všemocní, nehrozilo nám, žádné nebezpečí, které bychom nemohli odvrátit. Tento dokonalý stav je možný případně v budoucnu, v současnosti je však nutné rozdělení hodnot světa (ekonomických statků) tak, abychom se tomuto stavu co nejvíce přibližovali.

Z tohoto pohledu lze odlišit společnosti, resp. státy, které jsou či byly založeny především na objektivně protiprávním jednání jednotlivců nebo veřejnosti a společnosti, resp. státy, které plní či plnily shora uvedený účel práva-dohodu, tj. trvalé snižovaly spory ve společnosti všech. **Dějiny člověka resp. jiných bytostí** jsou tak dějinami sjednocení, kde si však neustále **konkuruje sjednocení převážně na základě současné nebo budoucí dohody všech subjektů společnosti resp.**

práva (v případě budoucí dohody může jít o současné násilné sjednocení, které odpovídá skutečným potřebám jedinců, tedy snižující sílu sporů ve společnosti všech) a proti němu jejich převážně násilné sjednocení neodpovídající skutečným potřebám živých tvorů provázené válkami. Převážně násilné sjednocená byla Římská říše kromě Itálie a Řecka, která se snažila přizpůsobit s rostoucími spory a válkami uvnitř této společnosti a vně této společnosti rozšiřováním svobod a práv jejich členů, tedy přeměnou na společnost dohody, toto však nestálo na základě dohody příslušníků Římské říše ale na jejich převážně násilném sjednocení. Křesťanské říše středověku jako Svatá říše římská, habsburská monarchie, Ruská říše či Arabská říše stály na základě částečné dohody založené na náboženské jednotě katolického náboženství, pravoslavií či islámu a pouze na částečném násilném sjednocení, proto nedošlo k jejich rozpadu do té míry jako se rozpadla Římská říše, a byly v nich položeny základy budoucích národních států. Národní kapitalistické státy stojí na částečném souhlasu národa a částečném násilí proti nemajetným vrstvám, přesto zde vzhledem k velké míře souhlasu státních příslušníků i vně těchto států existují podmínky jejich přeměny v ideální společnost uvedenou výše bez toho, aby došlo k jejich úplnému rozpadu. U socialistických států zřejmě převažovalo násilné sjednocení oproti sjednocení na dohodě, proto nemohly trvale soutěžit s demokratickými kapitalistickými státy.

Ze shora uvedeného pojetí státu a jeho práva jako veřejné (společenské) smlouvy a řady soukromých smluv plynou rovněž **požadavky, které lze klást na objektivně právní stát** ve shora uvedeném smyslu. Musí jít o stát, který dává svým obyvatelům prostor, resp. svobodu pro uzavírání jak soukromých smluv, tak veřejné (společenské) smlouvy. Zároveň by tito obyvatelé měli mít svobodný přístup k informacím, protože jedině tak se mohou správně rozhodovat při uzavírání shora uvedených smluv. Zároveň by se nemělo jednat v případě veřejné (společenské) smlouvy čili platného práva o právo, které je očividně škodlivé pro společnost, tj., které očividně zvyšuje sílu sporů ve společnosti, z hlediska některého obyvatele státu, protože to je dle mého názoru hypotéza, neboli podmínky právní normy, umožňující odpor dotčeného obyvatele vůči platnému právu. V posledním případě tak jde o zákonné záruky základních lidských práv a svobod, tj. práva na život a nejvyšší možnou svobodu, která nezvyšuje celkovou sílu sporů ve společnosti všech, jejichž odstranění dle mého názoru očividně zvyšuje sílu sporů ve společnosti z hlediska jednotlivého obyvatele státu.

Vedle obyvatel státu, kteří souhlasí s veřejnou (společenskou) smlouvou, tedy většinou, určitou podporu státu, resp. jeho platnému právu vyjadřují rovněž obyvatelé, kteří s platným právem výslovně nesouhlasí, avšak zároveň jej nepovažují za očividně škodlivé, tedy nemají důvod se proti němu vzepřít. I tato část obyvatelstva představuje do jisté míry účastníky shora uvedené veřejné (společenské) smlouvy, čili platného práva, kteří ji souhlasí, nikoliv však výslovně, ale **mlčky**, konkludentně. Proto stát nesmí činit v platném právu takové zásahy, které by odstraňovaly **základní práva a svobody občanů**, které jsou podmínkou souhlasu této mlčící často většiny obyvatel státu.

Aby soukromá i veřejná (společenská) smlouva byla v souladu s objektivní skutečností, je nutné poskytnout jejím účastníkům **objektivní informace**. Proto je potřeba **zaručit svobodu sdělovacích prostředků** ve státě tak, aby si jeho obyvatelé mohli z řady různých politických, vědeckých i soukromých názorů vybrat ten, který nejlépe odpovídá objektivní skutečnosti, je v souladu se všemi, ale i se vším. Tedy, aby byl splněn hlavní účel práva, tedy soulad všech a všeho.

Co se týká způsobu vlády, resp. ústavního platného práva, které shora uvedená většina obyvatel státu schválí v rámci přijímání veřejné (společenské) smlouvy, resp. platného práva, tak toto by mělo být ponecháno na vůli těchto obyvatel, **může jít jak o demokratický prezidentský nebo parlamentní systém, ale i o stát autoritativní, diktátorský, konstituční nebo absolutistickou monarchii, avšak pouze za splnění shora uvedených podmínek, kterými jsou pravidelné svobodné volby, plnění základních práv a svobod, tj. právo na život a nejvyšší možná svoboda a svobodný přístup k informacím.** Aby i diktátor si byl vědom povinnosti předstoupit před objektivně informovaný lid, požádat jej o souhlas, resp. schválení svého jednání a odpovídat se z něj po případně prohraných volbách.

Proto je i v zájmu demokratických států **vynucovat tyto podmínky** v rámci mezinárodního společenství států, které mohou zajistit, aby platné právo bylo objektivně právem a nikoliv protiprávním jednáním. Shora uvedené podmínky jsou zároveň vynucovány lidem, resp. veřejností samotnou, jde tak o normativní sílu skutečnosti, neboť menšina z dlouhodobého hlediska nemá sílu ovládat většinu, tržní ekonomika je z dlouhodobého hlediska hospodářsky silnější než státem řízené hospodářství, objektivní informace nelze trvale potlačit propagandou a stát z dlouhodobého hlediska ustoupí případně násilnému odporu obyvatel, jejichž nejvyšší možná základní práva a svobody, která nezvyšují celkovou sílu sporů ve společnosti, jsou potlačovány.

Literatura:

- 1.) Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
- 2.) Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.e-polis.cz>, 2006
- 3.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
- 4.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 271 a násl.
- 5.) Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
- 6.) Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>

I./f) Budoucnost práva, resp. smlouvy

Stát z hlediska práva (mezinárodního) představuje společenský, resp. právní vztah vymezený předmětem, kterým je území, subjekty, kterými jsou občané a právní fikcí svrchované mocí, kterou se tento právní vztah liší od soukromoprávních vztahů a která znamená nadřazenost státu nad všemi právními subjekty (osobami) a nepřímými objekty právních vztahů (věcmi) na tomto území a nepodřízenost státu jinému suverénovi. Vedle státu rozeznáváme rovněž právo jako soustavu státem vynutitelných pravidel chování. **Stát i právo pak pojímám jako společenskou smlouvu, kde stát, popř. mezinárodní společenství představuje společenskou smlouvu jejich subjektů jako právní, resp. společenský vztah a právo představuje jejich vynutitelnou společenskou smlouvu jako právní úkon zakládající, měnící nebo rušící (upravující) tento společenský vztah.**

Pojem společenské smlouvy se objevuje zejména u politických myslitelů **Thomase Hobbesa (1588-1679), Johna Locka (1632-1704) a Jaquese Rousseau (1712-1788)**, kteří se zabývali státním zřízením. Ve skutečnosti ztělesňuje jejich společenskou smlouvu ústavní právo každého státu, předmětem společenské smlouvy jsou však i jiné společenské vztahy soukromoprávní i veřejnoprávní povahy.

Společenská smlouva dle T. Hobbesa znamená podmanění se a odstoup dosud nezadatelných práv ve prospěch suveréna, tedy jde o přenesení suverenity, jež spočívala v době přirozeného stavu lidstva na jednotlivcích na vybranou osobu nebo skupinu osob. Svůj model společenské smlouvy charakterizuje T. Hobbes jako jakési prohlášení tohoto druhu: „zmocňuji tohoto člověka nebo tyto osoby a přenáším na ně své právo vládnout nad sebou za podmínky, že také ty jim své právo podstoupíš a veškerá jednání budeš autorizovat.“ Když se to stalo, pak se toto množství spojené do jedné osoby nazývá stát latinsky civitas. Toto je vznik onoho velkého Leviathana anebo lépe a důstojněji vyjádřeno onoho smrtelného Boha, jemuž my pod nesmrtelným Bohem děkujeme za mír a naši ochranu. Ten, kdo tuto nejvyšší moc ztělesňuje, je nazýván suverénem a má, jak se říká, nejvyšší moc a každý jiný je jeho poddaným. Toto pojetí společenské smlouvy odráží osvíceňský absolutismus.

Společenská smlouva dle J. Locka znamená ustavení politického tělesa, jimiž je lid sám jako společenství svobodných a rovných občanů, jejichž základní práva jsou nezadatelná a jaksi nadsmluvní. Na rozdíl od Hobbesa zůstává lid zdrojem a nositelem suverenity i po uzavření společenské smlouvy, neodstupuje a dokonce nemůže ani postoupit svá nezadatelná práva třetí osobě. Jeho lid má právo na odpor vůči státu, ztratí-li stát jeho důvěru. J. Lock rozlišuje jednak ustavení společností společenskou smlouvou a jednak tvorbu vládních institucí. Legitimní jsou pouze takové instituce, jež se opírají o souhlas lidu. Lock hovoří o výkonu moci na základě mandátu, principu většiny a důvěry lidu a též povinnosti lidu respektovat závaznost právoplatných rozhodnutí mocenských orgánů. Toto pojetí společenské smlouvy představuje reprezentativní demokracii a ústavní stát.

Společenská smlouva dle J.J. Rousseau představuje právní vládu založenou na úmluvě neboli svobodném souhlasu. Každý člen společnosti dává svou osobu a všechnu svou moc jako společný statek pod nejvyšší řízení obecné vůle (volonté générale). Takto vzniká duševní sdružení jako veřejná osoba, vzniká lid. Lid je jediným nositelem suverenity. Vůli tohoto suveréna, obecnou vůli lze zjistit hlasováním. Míra svobody společnosti a jednotlivce je pak určena mírou poznání skutečných zájmů společnosti. Nedokonalé poznání může vést k omylům a vůle všech (volonté de tous) zůstává jen jakousi subjektivní představou společnosti nezachycující skutečné zájmy lidu a odchylní se tím od volonté générale. Pomýlení nejsou v tomto smyslu svobodně jednajícími lidmi a musí být k tomu donuceni. A toto donucení neznamená podle Rousseau nic jiného než, že se donutí k tomu, aby byli svobodni. Rousseau se staví za koncentraci moci, přímou demokracii a imperativní mandát. Jeho pojetí společenské smlouvy připomíná marxistické pojetí státu.

Pojetí práva jako společenské smlouvy odpovídá rovněž soudobé české právo, které jej podrobuje požadavkům obdobným stavebním prvkům právního úkonu. Např. v České republice jde o souhlas subjektů společenské smlouvy daný v zastoupení orgány moci zákonodárné (srov. čl.2 odst.1 Ústavy ČR). Požadavky týkající se vůle, jmenovitě její skutečnosti (danost), svoboda a vážnost a shoda poměru vůle a projevu jsou zajišťovány v rámci legislativního procesu upraveného v čl. 37 a násl. Ústavy ČR a v jednacích řádech Poslanecké sněmovny ČR a Senátu ČR. Legislativní proces dle mého názoru představuje období složitějšího kontraktačního procesu zahrnujícího zejména návrh zákona a jeho schválení. Nejdůležitější požadavek svobody vůle proti násilí a výhrůžkám je chráněn čl. 26 Ústavy ČR ale i § 92 trestního zákona o trestním činu rozvracení republiky. Požadavek týkající se předmětu práva jako společenské smlouvy jmenovitě jeho možnosti a souladu s dobrými mravy vyjadřuje zejména čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, který stanoví, že státní moc slouží všem občanům. Požadavek náležitosti projevu vůle vyjadřuje čl. 52 Ústavy ČR, který stanoví, že k platnosti zákona je třeba jeho vyhlášení. Na rozdíl od klasických právních úkonů se však uplatňuje princip většiny, nadřazenosti a předpoklad správnosti právního aktu.

Stát jako právní, resp. společenský vztah jeho subjektů (osob), tj. občanů a ostatních lidí, popř. živých organismů odlišných od člověka a věcí (nikoliv v právním slova smyslu, kterými jsou v současném právu často nelogicky

označovány i živé organismy odlišné od člověka) představuje **souhrn především soukromoprávních vztahů**, tedy společenských vztahů, kde se uplatňuje skutečná a svobodná dohoda a rovnost právních subjektů. Zároveň však představuje **souhrn veřejnoprávních vztahů**, kde se uplatňuje podřízenost právních subjektů a státní donucení. V současném státě tak existuje podle mého názoru velké množství těchto veřejnoprávních vztahů, které **chybně vytlačují soukromoprávní vztahy** a stát tak stojí v opozici proti pojetí státu jako společenské smlouvy v soukromoprávním smyslu založené na rovnosti subjektů (osob) a jejich skutečné a svobodné dohodě.

Pojetí státu a práva jako společenské smlouvy ztělesňuje především tzv. přímá demokracie představovaná komplexními právními instituty (tj. soubory právních norem příznačných pro jedno nebo více právních odvětví), kdy lid vykonává moc přímo. V současné státnosti se přímá demokracie neuplatňuje jako výlučná forma, vždy jako součást reprezentativní (zastupitelské) demokracie. Za ústavní formy přímé demokracie se považují: 1.) **lidové veto** (čl. 75 Italské ústavy), jež dovoluje lidu vyjádřit se po přijetí zákona parlamentem, 2.) **odvolání poslance** jako výraz **imperativního mandátu**, 3.) **lidová iniciativa** umožňující lidu navrhnout či odmítnout ústavní či právní úpravu, vyjádřit konstitutivní názor (čl. 120 a 121 Švýcarské ústavy), 4.) **referendum** jako konzultace voličů o otázce nebo o návrhu textu, eventuálně přímo rozhodnutí ve věci.

Zvláštní místo v systému ústavní demokracie má referendum. Z hlediska jeho zasazení v konkrétní formě vlády se odlišuje referendum: 1.) **vyhlašované výkonnou mocí** (vládou nebo prezidentem řízené referendum), kdy má exekutiva možnost rozhodnout, zda se referendum bude konat, určuje dobu, předmět a formulaci návrhu, 2.) **referendum ex constitutione** (vyžadované ústavou), kdy je třeba referendum použít v případě některých závažných změn ústavní nebo právní úpravy, nejvyšší ústavní orgány mají přitom možnost určit, kdy se bude referendum konat, 3.) **referenda iniciovaná petiční občany**, kdy iniciativa k vypsaní referenda je na vůli občanů a záleží na dosaženém počtu podpisů pod petiční.

Česká republika zažila už řadu legislativních snah o uzákonění obecného referenda, ustanovení o referendu bylo obsaženo v **§ 46 Ústavní listiny Československé republiky z roku 1920**. Podle tohoto ustanovení zamítlo-li Národní shromáždění vládní návrh zákona, vláda měla právo se usnést, aby hlasováním lidu bylo rozhodnuto, má-li se vládní návrh stát zákonem. Hlavním smyslem toho bylo, aby referendum plnilo rozhodčí funkci mezi oběma komorami parlamentu, neboť jak poslanecká sněmovna, tak i senát mohl způsobit zamítnutí návrhu zákona. Prováděcí zákon nebyl nikdy vydán, referendum bylo tedy stejně prázdným pojmem, jakým zůstalo dodnes.

Přitom v **článku 21 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod**, kterou přijalo Federální shromáždění 11. ledna 1990 jako ústavní zákon se stanoví, že občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Podobné ustanovení je obsaženo v **článku 25 písmeno a) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech**, který je na území České republiky obecně závazný.

V českém státoprávním zřízení je v současnosti plně uplatněna pouze druhá z obou citovaných forem účasti občanů na řízení státu, tj. zastupitelská (reprezentativní) demokracie. Pokud jde o první formu, tj. přímou demokracii, je zatím obecně zakotvena jen v souvislosti s rozhodováním o věcech místní samosprávy, a to v článku 86 odstavec 3 ústavy a v úpravě **místního referenda** v zákoně o obcích a zákoně o hl. městě Praze. Postup při provádění místního referenda je upraven v zákoně o místním referendu. Speciální zákon o referendu o vstupu České republiky do Evropské unie se počítat nedá, neboť to nebyla obecná právní úprava, ale účelový zákon „na jedno použití“.

V Evropě však existuje jen málo států, jejichž právní řád neobsahuje žádnou úpravu referenda. **Referendum v té či oné podobě a rozsahu je upraveno v ústavním právu řady států**, mimo jiné vedle Švýcarska v Rakousku, Francii, Itálii, Japonsku, Dánsku, Švédsku, Španělsku, Německu, Maďarsku a bylo použito i ve Velké Británii. Rozhlédneme-li se po světě, nenalezneme jedinou vyspělou demokracii, která by neměla ústavní princip přímé demokracie jako komplementární součást svého ústavního systému.

Podle čl. 2 odst. 3 zák. č. 1/1993 Sb. Ústavy ČR státní moc slouží všem občanům, tzn. dle českého právního řádu je rovněž hlavním účelem práva sloužit všem občanům. Vzhledem k tomu, že **se přikláním k monistickému učení**, které pokládá pojem práva za nedělitelný, předpokládá budoucí soulad všech právních řádů vnitrostátních i mezinárodního, tedy vznik jediného práva, zajištěného právními pravidly vylučujícími spor mezi právními normami, myslím si, že hlavním účelem tohoto jediného práva má být soulad všech a všeho, tedy dobro pro všechny jeho adresáty (subjekty práva, osoby).

Podle mého názoru dobro jako soulad všech a všeho znamená, že v budoucnu nebude docházet k vzájemným srážkám jedinců a věcí, vše bude řešeno skutečnou a svobodnou dohodou všech živých bytostí, jakýmsi stálým (permanentním) referendem, kde se dohodnou všechny živé bytosti, kterých se týká daná otázka v jejich životě a podle této dohody pak budou tyto živé bytosti jednat. Tato skutečná a svobodná dohoda bude postavena na úplné znalosti živé a neživé přírody dotčenými živými bytostmi, půjde tudíž o soulad všech ale i všeho. Toto neustálé referendum pak bude v budoucnu umožněno dokonalou sdělovací technikou. Z tohoto hlediska **vidím budoucnost práva v rozvoji sdělovací techniky, která umožní neustálou co nejširší komunikaci (permanentní referendum) všech daným případem dotčených**

jedinců a nikoliv v omezování či neuznávání referenda českými politiky, jak se dnes často děje. Rozvojem sdělovací techniky tak bude umožněno široké uplatnění právního institutu referenda v ústavním systému všech států, a to zejména díky rozvoji možnosti nízko-nákladové identifikace voličů elektronickými prostředky a rovněž díky možnosti neustálého vzniku a obnovování jejich dohody těmito elektronickými prostředky s velmi nízkými náklady. Tato referenda tak budou moci mezi dotčenými subjekty práva probíhat neustále, permanentně a to s velmi nízkými náklady. Současně dojde dle mého názoru k rozšíření smluvní volnosti právních subjektů, tedy dispositivnosti právních norem. Toto neustálé referendum (obnovování dohody) dotčených osob zároveň umožní řešení společenských problémů už v době jejich vzniku, nebude docházet k jejich potlačování a růstu sporů.

Soulad všech a všeho bez vzájemných srážek jako hlavní účel práva je tak skutečně ideálem, jakýmsi přirozeným právem, kterému by jsme se však měli všichni svým jednáním ve skutečnosti (v reálu) ze všech sil neustále co možná nejvíce přibližovat. Na okraj této otázky je možno zmínit, že podle mého názoru větší stupeň souladu všech živých bytostí, tedy větší míra shora uvedené dohody ve společnosti všech živých bytostí, zároveň podle mého názoru podmiňuje větší stupeň poznání a ovládnutí živé a neživé přírody, tedy větší soulad všech a zároveň všeho.

Literatura:

- 1.) Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- 2.) Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.e-polis.cz, 2006
- 3.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy
- 4.) KLOKOČKA, V.: Ústavní systémy Evropských států. Praha, Linde, 1996. s. 30 a násl..
- 5.) STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 271 a násl.
- 6.) Klíma, K.: Ústavní právo, Praha, VICTORIA PUBLISHING, a.s., 1995
- 7.) Je budoucnost demokracie v referendech?, Štěpan Kotrba, Britské listy, 2004, <http://www.blisty.cz/2004/5/14/art18121.html>
- 8.) Malenovský J., Mezinárodní právo veřejné, Doplněk, Brno 1993

I./g) Přirozené a spravedlivé právo, resp. smlouva

Otázku, co je právo potažmo, co by mělo být, odpovídá v právní vědě **filosofie práva**. Podle odpovědi na tuto obecnou právní otázku je možno rozlišovat základní filosofické přístupy. Právo jako spravedlnost pojímá přirozenoprávní přístup, právo jako soubor právních norem přístup pozitivistický, právo jako zvyklosti historická škola a právo jako vyrovnávání soupeřících zájmů přístup sociologický.

Filosofie přirozenoprávní je nejstarší filosofie práva západní civilizace. Její kořeny sahají do starého Řecka a náleží k ní řada představitelů v průběhu dějin. Mezi jinými to jsou řecký filozof Aristoteles (384-322 p.n.l.), velký středověký teolog a filozof **Sv. Tomáš Akvinský (1224-1274)**, zakladatel mezinárodního práva **Hugo Grotius (1583-1645)** a politický filozof, který přímo ovlivnil koncepci vlády v čase americké revoluce, **John Locke (1632-1704)**. Dále to jsou současní představitelé přirozenoprávní školy.

Představitelé přirozenoprávní filosofie věří v koncepci vyššího práva nebo práva, které je nad lidským právem. Pramenem tohoto vyššího práva je střídavě Bůh, lidský rozum nebo lidská přirozenost. Toto přirozené právo je nezměnitelné a všeobecně závazné pro všechny osoby ve všech dobách. Tato škola našla své uplatnění v institutech základních lidských práv a svobod. Kritikové tohoto přístupu odmítají existenci všeobecně závazných ideálů, které se nemění. Podle nich takové východisko činí právo nepružné, nezpůsobitelné přizpůsobovat se měnící se společnosti. Dále odmítají možnost zjištění těchto ideálů, které pokládají za nikoliv samozřejmé.

Filosofie pozitivněprávní je relativně novou filozofií práva, předloženou poprvé Angličanem **Johnem Austinem (1790-1859)**. Mezi jeho další nejvýznamnější představitele lze zařadit zakladatele **normativismu Rakušana Hanse Kelsena (1881-1973)**. Tento přístup je v současné filozofii práva pokládán za převládající.

Austin oddělil pozitivní právo od jiných „druhů práva“, jako je božské právo a morální pravidla. Pozitivním právem Austin míní souhrn pravidel stanovených politickým suverénem. Jde o právo lidí pro lidi, nikoliv Boží pro lidi. Pozitivní právo se týká práva jaké je, nikoliv jaké by mělo být. Jako příkazy suveréna pozitivní právo poskytuje sankce proti jeho porušení. Tato filosofie je kritizována pro své ostré rozlišení práva a morálky. Ve skutečnosti morálka často utváří právo. Dále je kritizována pro popření univerzality některých norem, pozitivně právní přístup neumožňuje čelit právu diktátorskému nebo totalitnímu.

Historicko-právní škola vychází z dialektické **filozofie Hegelovy** podle, které je pravda vývojový proces (jako protiklad jejího zjištění jednou pro vždy) a stejně tak právo představuje vývojový proces. Právo podle historické školy je postaveno

na vršení zvyklostí určitých lidí a kultury. Stejně jako jazyk, umění a hudba jsou výsledky určitých národních zvyklostí, tak je tomu i v případě práva. K řádnému pochopení práva je třeba podniknout historický výzkum, vycházející z vývoje národních zvyklostí a přístupů. Čelným představitelem této školy byl Němec **Karl von Savigny (1779-1861)**. Historicko-právní škola byla ceněna pro její příspěvek v historických výzkumech práva a kritizována pro svou poplatnost jedné filozofické škole a nacionalismu zdůrazňující národní zvyklosti a jedinečnost národních dějin.

Sociologický přístup je představován mezi jinými v angloamerické právní oblasti např. Američanem **Roscoe Poundem (1870-1964)** a v oblasti kontinentálního práva Němcem **Maxem Weberem (1864-1920)** a jeho sociologií práva. Sociolog Pound nahlíží na právo jako na pokus o vyvážení soupeřících společenských zájmů - tj. různých nároků a přání lidské bytosti buď jako jednotlivce nebo jako skupiny. Tento přístup se zabývá skutečnými společenskými dopady právních institutů a klade důraz na společenský zájem, kterému zákon slouží více než na jeho sankce. Běžně užívané techniky jsou statistiky a výzkumy veřejného mínění.

Sociologický přístup bývá ceněn pro jasné vyčlenění různých společenských zájmů, které se musí právo pokusit vyvažovat. Kritika směřuje proti náchylnosti k pragmatismu, co se týká praktické užitečnosti práva, proti hledisku normativity nebo dosahování určitých ideálů. Například, jestliže výzkum určí, že velká většina dětí je nevděčná, je otázkou, zda legislativa má v souladu s obecným proudem zrušit vyživovací povinnost potomků nebo naopak vynucovat tuto povinnost proti proudu. Sociologie tak dodává informace, které zákonodárce zvažuje a na základě, kterých se rozhoduje.

Podle mého názoru cílem **ideálního, resp. přirozeného práva** stejně jako ideálního státu jako společenského potažmo právního vztahu má být přiblížit se soukromému právu tedy právu, kde výlučnou roli hraje dohoda rovných subjektů. Ideální, resp. přirozené právo se tak dle mého názoru shoduje společenskou smlouvou jako soukromoprávním institutem, který předpokládá vyřešení všech společenských vztahů v ideální společnosti na základě svobodné a skutečné dohody všech zúčastněných právních subjektů. Takováto jednotná a svobodná vůle ve skutečném státě však představuje nedostižný ideál, jemuž se můžeme pouze přiblížit ve spravedlivém právu.

Předpoklady dosažení tohoto přirozeného, resp. ideálního práva jsou podle mne následující:

- 1.) Svobodná a skutečná dohoda všech subjektů práva, jen tak je trvale udržitelná a není ohrožena protiprávním jednáním jako jsou krádež, vražda apod.
- 2.) Subjekty této dohody musí být všechny živé organismy, protože pak by se nejednalo o trvale udržitelnou moc z důvodu odporu těchto nesouhlasících organismů.
- 3.) Všemocnost všech živých organismů jednajících ve vzájemné dohodě, protože jedině tak bude tato moc maximální a trvale udržitelná neohrožená mocí s touto dohodou nesouhlasících organismů a hmotnými jevy. Všemocnost zároveň znamená úplné poznání a ovládnutí přírody.

Toto je ideál přirozeného práva, kterému se **snažíme ve skutečné společnosti pouze přiblížit**. Skutečná společnost, resp. stát jsou však tomuto ideálu velmi vzdálené, proto **proveditelným ideálem v určitém čase není přirozené právo, ale pouze právo spravedlivé jako maximální trvale udržitelné přiblížení se přirozenému právu** tak, jak jsem jej uvedl shora. Toto pojetí spravedlivého práva vychází z pojetí hmotného světa jako přechodné fáze nesouvislého světa jedinců a věcí oproti souvislému světu, tj. souladu všech a všeho, po nastolení přirozeného práva, který představuje souvislou jednotu osob a věcí zřejmě s jediným vědomím právnické osoby, kterému je třeba se postupně přiblížit a tím nastolit přirozené právo.

Jakým způsobem je třeba se přibližovat přirozenému právu **ve spravedlivém platném právu**. Toto spravedlivé platné právo musí vycházet z charakteru přirozeného práva jako budoucí smlouvy všech v souladu se vším, musí tedy v první řadě odpovídat svobodné a skutečné vůli každého živého tvora, tzn. je třeba dát jednoznačně **přednost soukromému právu založenému na svobodné a skutečné vůli každého živého tvora a jeho dohodě s ostatními živými tvory**. Většina k právním úkonům způsobilých živých tvorů by měla přistupovat k spravedlivému právnímu (státnímu) donucení jiných živých tvorů pouze v případě, že jejich jednání považuje tato většina za převážně pravděpodobně škodlivé pro společnost všech, která má být v souladu se vším. Zde jde o **spravedlivé právní donucení** ze strany většiny k právním úkonům způsobilých živých tvorů, která má podle mého názoru přirozené právo přiměřeným způsobem **nutit jiné živé tvory k jednání z jejich pohledu převážně pravděpodobně prospěšnému pro společnost a sankcionovat jednání z jejich pohledu převážně pravděpodobně škodlivé pro společnost**, při nemožnosti dosáhnouti téhož svobodnou a skutečnou dohodou ve smyslu soukromého práva. Pro společnost převážně pravděpodobně škodlivé platné právo či jednání soukromého subjektu převážně pravděpodobně **zvětšuje rozpory s obsahem níže popsaného přirozeného práva, převážně pravděpodobně prospěšné jednání pro společnost převážně pravděpodobně tyto rozpory snižuje či zmírňuje**.

Vedle spravedlivého práva, které je v ideálním případě shodné s platným právem, existuje rovněž **faktické (nikoliv spravedlivé právní) donucení** živých tvorů, zejména při uzavírání smluv, které by však mělo být v souladu s tímto

spravedlivým platným právem. V případě tohoto faktického donucení, které je ponecháno spravedlivým platným právem na skutečné a svobodné vůli živých tvorů, tak by tyto subjekty měly avšak nemusí (jedná se o **morální pravidlo**) **jednat tak, aby převážně pravděpodobně dle jednotlivce nedošlo ke zvětšení rozporů s obsahem níže popsaného přirozeného práva.**

Není-li živý tvor schopen posoudit, jestli očividně nebo převážně pravděpodobně se přibližuje nebo vzdaluje poznatelnému obsahu přirozeného práva uvedenému níže, má přirozené právo jednat podle své svobodné a skutečné vůle, tedy podle své přirozenosti.

Proto ani nespravedlivá veřejná smlouva čili **nespravedlivé platné právo**, kde se uplatní princip většiny, **nemůže ospravedlnit nespravedlivé donucení očividně škodlivé pro společnost z hlediska jednotlivce**, tedy očividný růst sporů, srážek ve společnosti spojený s každým takovým jednotlivým donucením, které musí být v případě podstatné míry této nespravedlnosti napraveno právní cestou, tedy veřejnou smlouvou menšiny a většiny, a v případě nemožnosti právní cesty i mimoprávními prostředky. Podstatnost míry v případě zásahu právními či mimoprávními prostředky odůvodňuje, že podle mého názoru v případě nepodstatného nebezpečí, postačí normativní síla zákonitého vývoje skutečnosti k odstranění tohoto nepodstatného nebezpečí. Rozpor se skutečností totiž dříve nebo později přinutí účastníka, aby opustil názor očividně škodlivý pro společnost, jak byl popsán výše. Spravedlivé donucení vycházející z vůle jedince nebo malé skupiny osob ve společnosti všech by se však mělo omezit na případy práva, resp. jednání z jejich hlediska očividně škodlivého nebo prospěšného pro společnost.

V případě shora uvedeného použití prostředků **spravedlivého donucení** ze strany jednotlivce, soukromé skupiny nebo státu ve společnosti všech při očividně škodlivém právu nebo při nedokonalosti práva jako vynutitelné veřejné (společenské) smlouvy, která vyžaduje vynutitelnost, např. v případě mezinárodního práva v současné době nebo v případě právního donucení soukromých osob má jít o **přiměřené donucení**, tj. uplatní se zásady známé z vnitrostátního práva jako zásady subsidiarity a proporcionality v případě krajní nouze a nutné obrany. Při krajní nouzi a nutné obraně platí, že lze násilím odvrátit toto nebezpečí, pokud hrozí bezprostředně, nelze odvrátit jinak a následek tohoto jednání není očividně škodlivější než následek, který hrozil z tohoto nebezpečí. V případě shora uvedeného použití mimoprávních prostředků ze strany soukromých osob při selhání platného práva tyto zásady platí rovněž s tím rozdílem, že nebezpečí nemusí hrozit bezprostředně, může jít i o vzdálené nebezpečí, které nelze odvrátit jinak. Toto plyne z toho, že při odvracení nebezpečí při krajní nouzi nebo nutné obraně v rámci vnitrostátního práva je vždy možno v případě vzdáleného nebezpečí požádat o pomoc složky státní moci, které mají povinnost a moc účinně zasáhnout. V případě selhání práva však tato povinnost a moc účinně zasáhnout není dána, buď z důvodu nedokonalosti práva jako v případě mezinárodního práva veřejného, kde ještě nedošlo ke konstituuování mezinárodního svrchovaného státu resp. federace příp. konfederace, nebo v případě nespravedlivého státního zřízení, resp. práva, které je očividně škodlivé pro společnost. Zásada neškodlivého výsledku je sporná a zřejmá až po dokonání použití donucovacích prostředků, proto je třeba další zásady, která nám pomůže posoudit splnění zásady neškodlivého výsledku při použití donucovacích prostředků před a v průběhu použití donucovacích prostředků. Tímto dalším pravidlem je zásada, že při použitím donucení nesmí růst rozpory s níže popsaným přirozeným, ideálním právem, musí jít o mírnění těchto rozporů, o přiblížení se tomuto právu nikoliv o vzdálení se níže uvedenému, ideálnímu právu.

Co se týká **v současnosti poznatelného obsahu přirozeného práva** jako budoucí skutečné a svobodné smlouvy všech ve smyslu soukromého práva v souladu se vším, kterému se ve spravedlivém platném právu a jednání máme snažit co nejvíce přiblížit neustálým snižováním srážek, sporů ve společnosti všech živých tvorů a všeho, tak tento v současnosti poznatelný obsah přirozeného práva lze podle mého názoru popsat **tak, aby nešlo o očividně škodlivé jednání pro společnost z hlediska žádného živého tvora a zároveň tak, aby byly plněny povinnosti obsahujících očividně prospěšné jednání pro společnost z hlediska každého živého tvora**, jinak ať si každý dělá, co chce.

Zbývá stanovit, co rozumím pro společnost očividně prospěšným a škodlivým jednáním ze strany každého jednotlivého živého tvora. Toto očividně prospěšné a očividně škodlivé jednání v rámci přirozeného, ideálního práva musí vycházet **z dotazu na každého jednotlivého živého tvora na jeho skutečné požadavky, od kterých není ochoten v žádném případě ustoupit, vůči výše uvedeným předpokladům přirozeného práva jako svobodné a skutečné dohodě všech ve smyslu soukromého práva o všem. Tyto požadavky lze rovněž vymezit jako jeho požadavky, které klade na z hlediska všech ideální svět, resp. právo, co v něm bezpodmínečně musí být a co v něm bezpodmínečně nesmí být.** Přesnější vymezení těchto požadavků plynoucích z odpovědi jednotlivých živých tvorů v rámci smluvní procesu utváření výše uvedeného přirozeného, ideálního práva a jejich shrnutí do právních vět dostaneme obsah přirozeného práva. U jednotlivých živých tvorů, kteří nebudou schopni tuto otázku pochopit či zodpovědět, je třeba vycházet z jejich hypotetické odpovědi vyjádřený jejich způsobilými zástupci.

Má odpověď na otázku, co bezpodmínečně požadují od přirozeného práva, resp. z hlediska všech ideální společnosti, zní: Bezpodmínečně **nechci, aby zbytečně trpěli živí tvorové, kteří trpět nechťejí.** Bezpodmínečně **nechci, aby postupně žádný člověk, živočich, rostlina, houba či jiný živý tvor nebyli zbytečně vážně ohroženi postupně na životě a zdraví.**

Bezpodmínečně **chci, aby pomoci vědy a genetického kódu byly zpětně bez zbytečného prodlení oživení všichni živí tvorové, kteří chtějí žít a umřou, nebo aby tito neumírali**. Bezpodmínečně **chci, aby byly co nejvíce uspokojeny potřeby všech živých tvorů** (které podle mého názoru závisí na jejich energičnosti, viz níže uvedené texty v rámci literatury) **se svobodným a skutečným souhlasem dotčených jedinců**. Bezpodmínečně **chci, aby můj životní partner byl se mnou živý, bude-li si to přát on, a věrný na věky**. Další bezpodmínečné požadavky, které spolu s mými by měli určit obsah příkazů přirozeného ideálního práva, kterému se ve spravedlivém platném právu a jednání máme snažit, co nejvíce přiblížit, by měl plynout z anonymního sociologického průzkumu s anketní otázkou pro všechny lidi, co jednotliví lidé bezpodmínečně chtějí jako obsah přirozeného, ideálního práva z hlediska všech ideální společnosti.

K výše uvedenému je třeba připojit, že cílem jakéhokoliv jednání jakéhokoliv živého tvora ve společnosti všech ve vztahu ke všemu má být **trvale snížit vzájemné srážky, a to až k nastolení skutečnosti téměř bez srážek v podobě smlouvy všech o všem, tedy shora uvedeného přirozeného, ideálního práva či z hlediska všech ideální společnosti**. Tam, kde není možné dosáhnout této svobodné a skutečné dohody všech dotčených živých tvorů ve smyslu soukromého práva, nastupuje **spravedlivé právní ale i jiné donucení** k této dohodě v podobě shora uvedených srážek, a to někdy ze strany dotčených živých tvorů, avšak vždy ze strany neživé skutečnosti (lze hovořit o **normativní síle skutečnosti nebo Boží prozřetelnosti**, jak to komu lépe vyhovuje). Avšak **předběžné poznání výsledku** shora uvedeného spravedlivého donucení, popř. je představujících srážek je vždy **nejisté**, protože podle pravidla, že vše souvisí se vším, bychom museli znát všechny objektivní a subjektivní podmínky skutečnosti čili bychom museli být vševědoucí. Proto lze hovořit pouze o převážně pravděpodobném výsledku v případě spravedlivého práva či faktického donucení a o očividném výsledku v případě v současnosti poznatelného obsahu přirozeného práva, jak to činím výše.

Pojetí práva jako společenské smlouvy podle mého názoru představuje zároveň syntézu výše uvedených právně-filosofických přístupů. Obdobně jako v přirozenoprávní filosofii je možno zachovat dualitu přirozeného a pozitivního, resp. platného práva. V souladu s pozitivněprávní filosofií se omezuje smluvní vymezení práva na pojmy a jevy z oblasti pozitivního, resp. platného práva. Dále podobně jako historická škola je třeba chápat společenskou smlouvu pomocí historického výkladu, neboť současné znění společenské smlouvy je pravidelně výsledkem změn znění předchozích. Co se týká sociologického přístupu, představuje společenská smlouva již pojmově společenský jev, předmětem sociologického zkoumání pak může být zejména výše uvedený obsah přirozeného, ideálního práva i další skutečnosti. Je však třeba poznamenat, že sociologický přístup přesahuje hranice právní vědy a představuje otázky příbuzného vědního oboru.

Literatura:

Irwin's business law, Klayman E.I., Bagby J.W., Ellis N.S., nakladatelství Richard D. Irwin, inc, USA, 1994.
Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy
Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.e-polis.cz, 2006
Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
Filosofie ekonomického práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
Spravedlivá válka (bellum iustum), JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz

II. ZVLÁŠTNÍ ČÁST

II./a) Filosofie ekonomického práva

Podle mého názoru cílem ideálního státu, resp. ideálního či přirozeného práva jako společenského potažmo právního vztahu má být přiblížit se soukromému právu tedy právu, kde výlučnou roli hraje dohoda rovných subjektů. **Ideální stát** se tak dle mého názoru shoduje **společenskou smlouvou jako soukromoprávním institutem**, který předpokládá vyřešení všech společenských vztahů v ideální společnosti na základě svobodné a skutečné dohody všech zúčastněných právních subjektů. Takováto jednotná a svobodná vůle ve skutečném státě však představuje nedostižný ideál, jemuž se můžeme ve skutečnosti pouze přiblížit.

Předpoklady dosažení tohoto ideálního státu, resp. přirozeného práva jsou podle mne následující: **Svobodná a skutečná dohoda všech subjektů**, jen tak je trvale udržitelná a není ohrožena protiprávním jednáním, jako jsou krádež, vražda apod. **Subjekty** této dohody musí být **všechny živé organismy** (dále též jedinci), protože pak by se nejednalo o trvale udržitelnou moc z důvodu odporu těchto nesouhlasících jedinců. **Všemocnost všech jedinců jednajících ve vzájemné dohodě**, protože jedině tak bude tato moc maximální a trvale udržitelná neohrožená mocí s touto dohodou nesouhlasících jedinců a hmotnými jevy, což znamená **úplné poznání a ovládnutí přírody**.

Z hlediska co největšího přiblížení se shora uvedeného ideálního státu lze podle mého názoru vyjádřit **následující ekonomická maxima**, která by měla platit v právních vztazích vznikajících v ekonomice společnosti. Tyto maxima stojí v současné společnosti proti sobě, jsou za současného stavu jakoby současně nesplnitelná a cílem společnosti je podle mého názoru, co největší přiblížení se splnění těchto ekonomických maxim.

Ekonomická maxima:

1.) Společnost by měla zaručit, aby majetek všech jedinců odpovídal jejich skutečným potřebám.

Příčinou rozdílných představ o světě jedinců, kteří nejsou schopni v současnosti dosáhnout shora uvedené skutečné a svobodné dohody je podle mého názoru především nesoulad potřeb a hodnot světa, které máme, další příčinou je, že sami neznáme naše skutečné potřeby. Jsou to naše potřeby, které nás nutí k ovládnutí větší části světa, než v ten který okamžik zrovna ovládáme. Spor o hodnoty světa, tedy předmět našich potřeb, kterým je ovládání a využívání živých tvorů i neživé přírody, je touto příčinou. Naše skutečné potřeby souvisí s tím, zda jsme více či méně energičtí živí tvorové, energičtější živí tvorové mají větší skutečné potřeby, méně energičtí živí tvorové mají nižší skutečné potřeby. Energičtí jedinci s většími potřebami jsou pak těmito potřebami nuceni nabývat majetek, a to zákonnými a nemohou-li toho dosáhnout i nezákonnými způsoby. Proto společnost, která neumožní těmto energickým jedincům s velkými potřebami nabýt majetek, se zmítá v různých podobách krádeže majetku, sporech a válkách, z čehož plyne požadavek shora uvedeného prvního ekonomického maxima.

Ze shora uvedeného prvního ekonomického maxima, pak plynou další ekonomické a právní požadavky. Jedná se zejména o požadavek svěření cizího majetku těmto energickým jedincům, jestliže dosahují největšího zisku díky své shora zmíněné velké energii a z ní plynoucích velkých potřeb. Toto se děje formou jejich manažerského postavení v různých právnických osobách hospodařících s cizím majetkem. Dále se jedná např. o svobodný trh, který umožňuje těmto energickým jedincům svobodně uzavírat smlouvy a zákonným způsobem nabývat majetek.

Důležitým požadavkem plynoucím z výše uvedeného ekonomického maxima je pak, aby jedinec, který má dostatečně velkou energii a z ní plynoucí velké potřeby, byl společností nasměrován k činnosti, které přináší co největší prospěch celé společnosti a nikoliv pouze tomuto jedinci, jako je tomu v případech různých podob zmocnění se cizího majetku bez plnohodnotné náhrady (např. různé podoby krádeže majetku). K získání správného směřování energických jedinců ve společnosti je nutný, co nejširší přístup ke vzdělání a pojištění jedinců v případě jejich neschopnosti hradit případné náklady svého vzdělání po jeho ukončení. V úvahu přichází rovněž rozlišení nabízených stupňů vzdělání podle náročnosti, kdy by se každý jedinec mohl rozhodnout pro vzdělání odpovídající jeho schopnostem.

Dalším důležitým požadavkem plynoucím z výše uvedeného ekonomického maxima jsou majetkové transfery za účelem očividného zmírnění společenských rozporů plynoucích z toho, že jedinec (zejména mladý, starý či postižený), který nebyl sám schopen a společností mu nebylo umožněno dosahování osobního zákonného (tj. ve prospěch svůj a zároveň celé společnosti) zisku, který by odpovídal jeho energii, resp. z ní vyplývajícím potřebám, by měl obdržet od společnosti jakési výkupné, které ho a společnost uchrání od jeho protiprávního jednání, a odškodní ho za to, že mu nebylo společností umožněno nalézt své místo ve společnosti, které by mu umožnilo přeměnit svou energii na osobní zákonný (tj. ve prospěch svůj a zároveň celé společnosti) zisk. Tato očividnost mírnění rozporů ve společnosti majetkovými transfery bez plnohodnotné náhrady může mít podobu sociálních dávek schválených většinou členů dotčené veřejnoprávní osoby nebo darování či dědění, kdy zejména soukromý převodce majetku vidí velké neuspokojené potřeby a nevyužitou energii jedince, který si nenašel ve společnosti zatím své místo a jejich nenaplnění ohrožuje jeho i celou společnost. S tím souvisí rovněž požadavek, aby tresty pro energické jedince, které jejich velké a zákonně nenaplnitelné potřeby přinutí k protiprávnímu jednání, vycházely ze zásady náhrady škody, tj. nahrazení zmenšeného majetku a ušlého zisku, avšak se započtením shora uvedeného výkupného.

Se shora uvedeným výkupným souvisí kategorie mezní užitečnosti z nauky obecné ekonomie, která odůvodňuje nutnost této sociální dávky tím, že s poskytnutím jedné peněžní jednotky vzroste uspokojení potřeb jedince s velkými neuspokojenými potřebami více než jedince s nízkými neuspokojenými potřebami. Přičemž za jedince s velkými neuspokojenými potřebami se obvykle považují sociálně slabí jako adresáti těchto sociálních dávek. Zároveň přiblížení se dosažení svobodné a skutečné dohody v ideální společnosti všech jedinců předpokládá, aby mezní užitečnost při poskytnutí jedné koruny sociální dávky byla větší než při jejím vynaložení jakýmkoliv jiným způsobem tedy, aby s každou vynaloženou peněžní jednotkou rostlo co možná nejvíce uspokojení potřeb ve společnosti všech jedinců.

2.) Společnost by měla zaručit nedotknutelnost majetku, jak ze strany státu, tak ze strany ostatních soukromých osob.

Toto ekonomické maximum je v současnosti jakoby v rozporu s výše uvedeným ekonomickým maximem ad.1.) a rovněž s níže uvedenými ekonomickými maximy. Příkladem současného rozporu jsou jak různé majetkové transfery bez

plnohodnotné náhrady vynucované státem, tak i ze strany soukromých osob jako různé podoby krádeže majetku (viz ad.1.)). Stát by měl podle mého názoru vynucovat rovnoměrné majetkové transfery bez plnohodnotné náhrady na obranu nedotknutelnosti majetku ze zde uvedeného pohledu ale i obranu dalších hodnot jedinců, jako jsou život, zdraví, čest, důstojnost či životní prostředí. Dále by měl stát vynucovat rovnoměrné majetkové transfery na další činnosti, které vyplývají z tohoto článku a vyžadované zde od státu, zde má zejména na mysli sociální dávky plynoucí z potřeby mezilidské solidarity, tj. shora zmíněné výkupné (viz ad.1.)) a životní minimum, dávky na zdravotní péči ve zde uvedené míře a na vzdělání. Ze shora uvedeného ekonomického maxima plyne, rovněž požadavek, že stát by měl vynucovat povinné pojištění nákladných a podstatně riskantních činností.

3. Společnost by měla nutit každého jedince k co nejvyšší osobně ziskové a zároveň společensky prospěšné práci, v ideální společnosti především působení co možná nejméně smrti a bolesti každým dokonalým jedincem.

Podle mého názoru osobní zisk z práce jednotlivce, který zároveň nenaplnuje znaky různých podob krádeže majetku (tj. nedohodnutého majetkového transferu bez plnohodnotné náhrady), představuje zároveň společensky prospěšný zisk. Jinými slovy zákonný zisk jednotlivce obohacuje celou společnost. Nejvyšší zákonný zisk zároveň vyžaduje co nejlepší využití energie jedinců i věcí, kterými daná společnost disponuje, tak aby se práce jedinců (pohyb) nestřetávaly, nekřížily, nýbrž aby spolupracovali, jde o požadavek co nejúčinnější dělby práce.

Prostředkem tohoto zhodnocení energie jedince ve společensky prospěšnou činnost, tj. společenské donucení k co největšímu zákonnému osobnímu zisku, by měl být ze strany státu zejména sociální a zdravotní systém. Vynucené sociální majetkové transfery bez plnohodnotné náhrady je třeba omezit na shora uvedené výkupné (viz ad.1.)) a dále motivující životní minimum a na bezplatnou zdravotní péči v nezbytně nutné míře (viz ad.4.)). Jen tak bude jedinec státem donucen svými potřebami, resp. nasměrován využít svou energii k obohacení sebe a tím i všech.

4. Společnost by měla zaručit, že žádný jedinec nebude vážně ohrožen na životu a zdraví z důvodu nedostatku.

Z tohoto ekonomického maxima plynou požadavky povinného zdravotního pojištění, ale i povinnost státu zabezpečit v souladu se shora uvedenými ekonomickými maximy (viz ad. 1.) až 4.)) nadějnou léčbu každého jedince, jehož zdraví je vážně ohroženo, a není kryto ze zdravotního pojištění, zde mám na mysli zejména léčbu chudých či bezdomovců nebo i jiných lidí, která není kryta pro svoji nákladnost či z jiných důvodů ze zdravotního pojištění. Co se týká nevážných ohrožení zdraví jedinců, tak lze podle mého názoru ponechat zabezpečení zdravotní péče na jejich ekonomické činnosti s tím, že budou tak donuceni ve smyslu ekonomického maxima (ad.3.) k společensky prospěšné a zároveň osobně ziskové co nejvyšší práci. Z tohoto ekonomického maxima plyne rovněž požadavek na široké umožnění společenské charity. V širším smyslu z tohoto ekonomického maxima plyne požadavek povinného sociálního pojištění důchodového, invalidity, nezaměstnanosti a nemocenského pojištění, které má zajistit jedince pro případ majetkového nedostatku a zároveň šetří náklady státu na vyplácení sociálních dávek. Dále z tohoto ekonomického maxima vyplývá požadavek sociálních dávek životního minima.

Překonání současných rozporů a úplné splnění shora uvedených ekonomických maxim v rámci skutečnosti je možné v ideální společnosti založené výlučně na skutečné a svobodné dohodě všech jedinců, kde veškerá energie jedinců bude dobrovolně nikoliv z donucení státem využita jedinci ve prospěch svůj a zároveň společnosti. V této ideální společnosti by neexistovaly vynucené majetkové transfery, ať již ze strany státu či soukromých osob, tj. neexistovaly by daně ani různé podoby krádeže majetku (nedohodnuté majetkové transfery bez plnohodnotné náhrady). Všechny nezbytné majetkové transfery bez plnohodnotné náhrady ve prospěch společnosti by byly jedinci uskutečňovány dobrovolně na základě svobodné a skutečné dohody všech dotčených jedinců.

Literatura:

- 1.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
- 2.) Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.e-polis.cz>, 2006
- 3.) Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
- 4.) Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
- 5.) Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>

II./b) Filosofie manželského práva

Spolu s životním partnerem nebo partnery, ať jsme oddáni v manželství nebo nikoliv, sdílíme postupně vedle viditelných věcí jako majetek, tělo, slova, stále dokonaleji rovněž neviditelné věci (tj. nás tvořící část skutečnosti, svět o sobě), se kterým se tedy sjednocujeme nejenom ve smyslových vjemech, tj. v obrazech viditelného světa (tj. ve

světě pro nás) ale rovněž v neviditelném světě (tj. ve světě o sobě), tedy ve všech částech svého já, postupně stále dokonaleji s ním nebo s nimi splýváme v jedno (ve světě pro nás i ve světě o sobě). V případě, že se svým partnerem nebo partnery v něčem nebo ve všem neshodujeme, tzn. když jsme ve sporu nebo když se zcela rozcházíme, tak je třeba na něj hledět a jednat s ním tak, abychom se co nejdříve stali vzájemně já jako živý tvor a tento tvor nejbližšími tvory na světě, kteří vzájemně postupně stále dokonaleji sdílí své smyslové vjemy v jediné duši na základě svobodné a skutečné dohody (v jediném světě pro nás, viditelném světě), tedy jako s kterýmkoliv jiným živým či mrtvým tvorem.

Duše (psychika, myšlenky, pocity) každého živého tvora tvoří nedokonalý obraz, odlesk skutečného světa (jednotlivé světy pro nás podle filozofa I. Kanta, jednotlivé viditelné světy jednotlivců), pravda obsažená ve smyslech, myslí, duši každého živého tvora tak nemůže zcela obsáhnout skutečný svět, tento obraz není nikdy zcela shodný se skutečností (světem o sobě podle filozofa I. Kanta, neviditelným světem). Úkolem živých tvorů je pak v každodenním životě ve všech vztazích vůči všem živým tvorům a neživé přírodě, sladit všechny tyto obrazy (viditelné světy pro nás všech jednotlivců), v jediný celkový obraz skutečnosti (v jediný viditelný svět pro nás), který nejlépe popíše celou skutečnost (neviditelný svět o sobě), společným odstraněním všech rozporů smyslových, resp. duševních obrazů skutečnosti každého živého tvora, jejich svobodnou a skutečnou dohodou odpovídající jejich skutečným potřebám (viz článek Filosofie ekonomického práva na www.e-polis.cz). Není-li tato dohoda možná pak nastupuje donucení násilím odpovídajícím těmto skutečným potřebám všech živých tvorů dotčených tímto násilím, jehož cílem je dosažení budoucí dohody mezi nimi, podmínkou toho je, že toto násilí trvale co nejvíce snižuje celkovou sílu srážek mezi všemi jedinci a neživou přírodou ve Vesmíru. Vedle tohoto donucení vědomým násilím jedinců, existuje donucení násilím nevědomé neživé skutečnosti (jde o jakousi normativní sílu skutečnosti), které rovněž snižuje celkovou sílu srážek v této skutečnosti, zvětšuje její soulad. Teprve pak dostaneme správný obraz smyslové skutečnosti, nejbližší pravdě (neviditelnému světu o sobě), nejbližší všem těmto skutečným potřebám všech živých tvorů. Tento stále pravdivější obraz skutečnosti (neviditelného světa o osobě) vzniklý stále dokonalejším souladem myšlenek (duší, psychiky, jednotlivých viditelných světů pro nás) všech existujících živých tvorů se zrozením, popř. vzkříšením stále nových živých tvorů (např. z DNA zachovalé buňky při dalším pokroku vědy) nám umožní jednat a vnímat svět (zobrazovat v duši) stále více v souladu se skutečností (neviditelným světem o sobě), stále dokonaleji ovládnout neživou přírodu a odstranit i utrpení ve světě způsobené neživou přírodou, např. přírodními katastrofami nebo jiným selháním neživé přírody či živých jedinců. Toto je možné pouze postupným sladěním všech myšlenek, pocitů v jediné duši všech živých tvorů (v jediném viditelném světě pro nás), jde o dokonalé dobro, kterému se postupně přibližujeme.

Na otázku, kde hledat tento neviditelný svět (svět o sobě dle I. Kanta), lze odpovědět, že je hledán člověkem již od počátku dějin. Zprvu byl hledán v náboženství pomocí abstraktních pojmů jako Bůh, nebe, peklo a z nich tvořených nauk, později pomocí exaktních (tj. měřitelných) pojmů exaktní vědou, která sestrojila mikroskop a dalekohled, aby zjistila, že existují planety, hvězdy Vesmír na jedné straně a živé buňky, bakterie, viry, atomy atd. na druhé straně. Podle mne se nelze zastavit u těchto zjištění ani ve filosofii a lze předpokládat, že vše živé je složeno z mikroorganismů (jejichž sociologii je třeba zkoumat) a ty z reálně existujících bodů časoprostoru, které tvoří v současnosti z našeho hlediska neviditelný svět (svět o sobě dle I. Kanta) a ze kterých jsou složeny jako všechny viditelné podoby hmoty tak i prázdnota a které nejlépe zobrazují abstraktní pojem energie, který používá jak věda tak i řada duchovních nauk.

Životní partneři, ať již uzavřeli manželství nebo nikoliv, se tak sladují jak ve shora uvedeném viditelném světě (jako jsou majetek, rodina a sex apod.) tak i ve shora uvedeném neviditelném světě (ve světě o sobě dle I. Kanta). Proto podle mého názoru má plné opodstatnění přístup některých států, které bez dalšího prohlašují za manžele druhá a družku, jestliže spolu žijí jako manželé po určitou dlouhou dobu, protože podle mého názoru toto soužití má samo o sobě dle mého názoru za následek takovýto jejich viditelný a neviditelný soulad. Např. jde o common law marriage v některých státech USA, které vzniká na základě 1.) kohabitace-úmyslu žít spolu jako muž a žena dokud je smrt nerozdělí, 2.) prezentace-chování se na veřejnosti jako manžel a manželka, 3.) akceptace-přijetí komunitou jako manžela a manželky, 4.) legality-neexistence zákonné překážky jako manželství partnera apod.

Ze stejného důvodu by před rozvodem manželství měla předcházet jeho odluka manželů po určitou delší dobu, protože manželé, kteří jsou takto viditelně a neviditelně spojeni potřebují určitý delší čas, aby si uvážili, zda se chtějí trvale rozvést a zrušit tak takovéto jejich viditelné a neviditelné spojení a zároveň, proto aby jej případně postupně zrušili, aniž by v opačném případě u jednoho nebo druhého manžela vyvolal náhlý rozpad jejich viditelného a neviditelného manželského spojení nenapravitelné škody. Jen tak se dle mého názoru manželé mohou rozejít a zůstat nadále přáteli, což je žádoucí zejména v případě, mají-li děti. Jako přátelé by si tedy měli zachovat společný pohled na svět (viditelný svět pro nás podle I. Kanta obou manželů), aby i nadále mohli tvořit, případně se co nejvíce přiblížit ideální společnosti založené výlučně na svobodné a skutečné dohodě všech jejich dotčených jedinců (viz mé další články na www.e-polis.cz).

Shora uvedený požadavek delší odluky manželů a teprve na základě jejího výsledku následného rozvodu manželství do jisté míry respektuje platné české právo, které stanoví v §24b zák. č. 94/1963 Sb. o rodině, že návrhu na rozvod, s nímž nesouhlasí manžel, který se na rozvratu manželství porušením manželských povinností převážně nepodílel a jemuž by byla rozvodem způsobena zvláště závažná újma, soud nevyhoví, pokud mimořádné okolnosti svědčí ve prospěch

zachování manželství. Jestliže však manželé spolu nežijí po dobu delší než tři roky, soud manželství rozvede, jsou-li splněny podmínky stanovené §24 zákona, tj. zejména jestliže je manželství tak hluboce a trvale rozvráceno, že nelze očekávat obnovení manželského soužití.

Zvlášť závažná újma je totiž podle mého názoru nevinnému manželovi, často z důvodu nevěry druhého z manželů, způsobena prakticky vždy s tím, že dojde k rozpadu jak viditelné tak neviditelné skutečnosti manželství (viz výše). Soud by měl zejména z výše uvedeného důvodu skutečně zkoumat, jestli již k rozpadu těchto stránek manželského spojení skutečně došlo popř., zda může daný proces ještě zpomalit odložením manželů, např. dobou trvání rozvodového řízení, příp. i zamítnutím návrhu na rozvod před uplynutím zákonem stanovené doby 3 let apod., je-li to v zájmu manželů. Je tomu tak tehdy, jestliže v okamžiku rozhodování soudu o rozvodu ve skutečnosti ještě nedošlo k úplnému rozpadu viditelné a neviditelné skutečnosti manželství, a zároveň jestliže na trvání manželství trvá alespoň jeden z manželů. V tomto případě by podle mého názoru měl být naplněn zákonný požadavek mimořádných okolností svědčících ve prospěch zachování manželství.

Podle mne tak §24b zák. č. 94/1963 Sb., který umožňuje zachování manželství, tak reaguje na skutečnost, že soudy často rozvádí manželství, aniž by byly spolehlivě schopny předpovědět, požadavek §24 odst.1 zák. o rodině, tj. hluboký a trvalý rozvrat manželství, který vylučuje obnovení manželského soužití. Názor soudu tak musí vycházet z větší pravděpodobnosti neobnovení manželského soužití, což se však ve skutečnosti nemusí splnit. Je tomu tak proto, že žádný člověk, ani soudce nejsou schopni spolehlivě předpovědět budoucí vývoj, k čemuž by potřeboval obsáhnout ve svém vědění celou skutečnost, tj. všechny příčiny a umět z nich odvodit všechny následky, protože dle mého názoru vše souvisí se vším.

Souhlasí-li vážně, určitě, srozumitelně, skutečně a svobodně s rozvodem rozpadlého manželství oba manželé, což je třeba nejdříve spolehlivě zjistit, aby některý z manželů zejména nejednal např. v omylu, pod nátlakem nebo v tísní, je třeba podle mého názoru manželství rozvést. Obnovení manželství by mělo být možné jak na základě formálního svazku, tak neformálně pokud by manželé spolu jako manželé určitou dlouhou dobu žili i po rozvodu (viz výše common law marriage).

Proto nelze zatím uzákonit jako platné právo pravidlo katolického církevního práva, které stanoví nerozlučitelnost manželství podle slov Ježíše v Novém zákoně Bible: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jedno. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuje.“ Podle mého názoru může v současnosti i v manželství dojít k jeho rozpadu ve viditelné i neviditelné skutečnosti, a to i k téměř úplnému rozpadu, kdy není naděje na obnovení manželského soužití. Za této situace by nemělo žádné právo nutit manžele, aby zůstávali manžely. Zároveň častou příčinou tohoto rozpadu je skutečnost, že jeden nebo oba manželé si najdou protějšek se, kterým jsou schopni se sladit ve viditelné a neviditelné skutečnosti lépe než s dosavadním manželem. Jsou si vzájemně určeni. Proto je v současnosti podle mého názoru třeba, aby rozvodu manželství předcházela delší doba odluky, kdy čas ukáže, je-li tím pravým životním partnerem, se kterým má být manžel dokonale spojen v manželství ve viditelné i neviditelné skutečnosti, původní manžel nebo nový milenec.

Na shora uvedenou nutnost rozvodu manželství pak reaguje i římsko-katolické církevní právo. Běžně se v dějinách hovoří o tzv. církevním rozvodu, kdy šlo vesměs o prohlášení manželství za neplatné nebo o některý ze zvláštních případů rozvázání manželství, čímž se často obchází dle mého názoru v římsko-katolickém církevním právu v současnosti v platném právu neuzákonitelná zásada o nerozlučitelnosti manželství. Nejsou-li splněny podmínky manželství, může být církevním soudem manželství prohlášeno za neplatné (invaliditas, nullitas). Církevní rozvázání manželství (dissolutio vinculi) je možné při 1.) nedokonání manželství, které nebylo dokonáno intimním stykem (humano modo) (can 1142 Kodexu kanonického práva), 2.) na základě privilegia víry, kdy podle pavlovské zásady (1 Kor 7,12-15 Nového zákona, can. 1143 a násl. Kodexu kanonického práva) může být platné manželství mezi nepokřtěnými u nově pokřtěné osoby rozvázáno uzavřením nového, tentokrát církevního sňatku, 3.) ve prospěch víry-in favorem fidei jde o rozvázání nesvátnostního manželství (mezi nepokřtěnými) papežem (privilegium petrinum) podle zvláštního zákona zvaném Instructio pro solutione matrimonii in favorem fidei z 6.12.1973. Dále katolické právo umožňuje rozvázání manželského společenství za trvání manželského svazku (separatio manente vinculo) dle can. 1151 Kodexu kanonického práva, v minulosti dle Všeobecného občanského zákoníku z roku 1811 (ABGB) se tato instituce nazývala rozvod od stolu a lože a znamenala jediné povolenou možnost manželské odluky za trvání manželství u katolíků. Toto mělo po první světové válce za následek velký počet faktických svazků bez uzavření manželství, což v první republice vyřešila až manželská novela zák. č. 320/1919 Sb., která povolila rozvody v dnešním slova smyslu.

V ideální společnosti založené na přirozeném právu, což znamená, že tato společnost bude rozhodovat, resp. řešit všechny otázky na základě svobodné a skutečné dohody všech dotčených jedinců, kterými budou všichni živí tvorové, což bude znamenat podle mého názoru soulad všech a všeho, bude možno hovořit o jednotě a nerozlučitelnosti manželství ve smyslu římsko-katolického práva. Tj. manželé budou spolu dokonale sladění i v viditelné skutečnosti (majetkem, tělem apod.) a spolu s ostatními živými tvory budou sladění i v neviditelné skutečnosti, tj. duševně, jejich jednotný smyslový a myšlenkový obraz skutečnosti umožní řešení všech otázek na základě svobodné a skutečné dohody (na základě přirozeného práva). V případě existence takového souladu všech

a všeho nebudou zároveň existovat důvody zániku, příp. rozvodu manželství jako hádky, nemoci, utrpení, bolest, nevěra a smrt manželů, bude možné hovořit o nerozlučitelnosti manželství, resp. životních partnerství všech jedinců. Této ideální společnosti by se podle mého názoru měl každý živý tvor v reálné společnosti co nejvíce přiblížit. Římsko-katolické církevní právo by tak mělo ve svých zásadách o manželství podle mého názoru spíše plnit úlohu tohoto ideálu, shora uvedeného přirozeného práva, ke kterému se snažíme přiblížit v platném právu v důsledku stále svobodnější změny chování členů společnosti (viz mé další články na www.e-polis.cz) a nemělo by být ideologizováno současným státem, jeho úplným fyzickým vynucováním v platném právu v podobě splývání současného státu a římsko-katolické církve.

Literatura:

Irwin's business law, Klayman E.I., Bagby J.W., Ellis N.S., nakladatelství Richard D. Irwin, inc, USA, 1994
Církevní právo, Doc. JUDr. Rajmund Tretera, Jan Krigl, nakladatelství, Praha, 1993
Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.e-polis.cz/>, 2006
Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Filosofie ekonomického práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Spravedlivá válka (bellum iustum), JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>

II./c) Vina, zločin a trest

Podle ustanovení §3 trestního zákona č. 140/1961 Sb. je trestným činem pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. K trestnosti činu je třeba úmyslného zavinění, nestanovili tento zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Trestný čin je tak vymezen jednak **formálními znaky**, kdy platí domněnka, že jednání, které naplňuje v trestním zákoně uvedené formální znaky, je trestným činem. Avšak vždy musí přistoupit rovněž **materiální znak**, kterým je nebezpečnost tohoto trestného činu pro společnost. Je tomu tak, protože žádné obecné právní pravidlo neplatí bez výjimky.

Jedná se tak o případ, kdy v anglosaském precedenčním právu dochází k odlišení precedentu (**distinguishing precedent**). Podle **čl. 2 odst. 3 zák. č. 1/1993 Sb. Ústavy ČR** státní moc slouží všem občanům, tzn. je třeba zkoumat pravdivost výroku: „Právní předpisy ČR slouží všem občanům.“ Podle mého názoru je tento výrok pravdivý v současnosti pouze částečně, tj. právní předpisy částečně slouží všem občanům a částečně nikoliv. **Pravdou** lze podle mne označit pouze skutečnost a **lži** to, co není skutečné, přičemž každý výrok o skutečnosti ji nemůže obsáhnout v její celistvosti, slovy totiž nelze skutečnost postihnout jako celek, jinými slovy každý výrok je částečně pravdivý, částečně se jako skutečnost děje a částečně nepravdivý, částečně se jako skutečnost neděje, tedy částečně lže. Lze pouze odlišit převážně pravdivý výrok, tedy výrok, který se ve skutečnosti převážně děje, a výrok, který je převážně lživý, tedy výrok, který se ve skutečnosti převážně neděje. Lze říci, že každý člověk, ať vinný nebo nevinný, ať přítel nebo nepřítel, má ve svých slovech a myšlenkách částečně pravdu a částečně lže. Pravda je tedy relativní, absolutní je však podle mého názoru dobro. **Dobro** představuje nejkratší cestu k souladu všech a všeho, čím jdeme delší cestou k tomuto cíli, čím méně se trvale zvětšuje soulad všech a všeho, tím jde o menší dobro a větší zlo. (viz můj článek Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami na <http://www.e-polis.cz/>)

V případě **materiálního znaku trestného činu**, tedy v případě nebezpečí jednání pro společnost musí jít o čin, který zmenšuje soulad všech a všeho, zvětšuje počet zbytečných srážek, konfliktů ve společnosti a zároveň nesmí jít o nepatrnou změnu. Toto však nelze obecným pravidlem zcela postihnout, vždy se najde **výjimka, kdy neplatí právní domněnka, že jednání, které naplňuje formální znaky trestného činu, je zároveň takto nebezpečné pro společnost více jako nepatrně**. Proto by podle mého názoru materiální znak trestného činu, tedy jeho nebezpečnost pro společnost, naplňuje-li tento trestný čin v trestním zákoně uvedené formální znaky, měla být v tomto zákoně uvedena jako **vyvratitelná právní domněnka** u činů, které naplňují formální znaky trestného činu uvedené v tomto zákoně. Všechny orgány činné v trestním řízení, obviněný a jeho obhájce by měly povinnost a právo zabývat se vyvracením této právní domněnky v případě, že by tento čin nepředstavoval více jako nepatrné zbytečné zvětšení konfliktů ve společnosti.

Nyní k důvodům páchaní trestné činnosti. Příkaz k veškerému jednání, tj. i k jednání, které naplňuje skutkovou podstatu

některého trestného činu, dává člověku mozek. Chce-li člověk svou vůlí, rozumem nebo citem zabránit tomu, aby sám spáchal trestný čin, děje se tak opět na příkaz mozku. Má-li člověk chybnou představu o skutečnosti, má ji opět obsaženou v mozku. Člověk sám nemůže zevnitř ovlivnit obsah či příkazy svého mozku aniž by mu k tomu dal myšlenku či příkaz opět jeho mozek. Nedokonalost mozku, který je buď sám špatný (nemocný) nebo který má špatná vstupní data a nedokáže je rozeznat pomocí jejich rozporu se správnými daty, je jedinou příčinou veškeré trestné činnosti. Nedokonalost mozku může být napravena podle mého názoru správnou výchovou, tj. zkušeností, kdy na základě logické souvislosti stále se zvětšujícího množství vstupních dat získaných zkušeností uložených v nedokonalém mozku člověka je tento schopen odhalit chybná data či chybné činnosti mozku. **Jediná vina živých tvorů je tak dle mého názoru v tom, že se narodí s méně nebo více dokonalým mozkem, jehož činnost on sám bez příkazu tohoto mozku nemůže nijak ovlivnit, jediná možnost nápravy nedokonalého mozku je možná s rostoucí zkušeností (výchovou jinými jedinci nebo přírodou) nebo jiným zásahem zvenčí.**

Tomu odpovídá rovněž skutečnost, že vývojově méně dokonalí předci člověka s méně dokonalým mozkem, by v současném světě byli automaticky pokládáni za zločince. Stačí si představit např. člověka neandrtálského v současných mezilidských vztazích, které by řešil na základě násilí, jak byl ve své době zvyklý nebo jej postavit do prostředí supermarketu a snažit se mu vysvětlit, že nemůže získat potraviny násilím nebo sběrem, jak byl zvyklý a že za ně má platit peníze. **K tomu, aby mozek předků člověka zdokonalil na současnou úroveň, bylo potřeba zkušeností mnoha generací, a to jak za života jedince tak zkušeností přecházejících z generace na generaci v podobě dědičné genetické informace.** Současná zločinnost člověka je tak generačními zkušenostmi zmírněná počáteční vývojová nedokonalost mozku předků člověka a lze počítat s tím, že zkušenostmi, které získá on nebo jedinci jeho druhu ve svém aktuálním životě či v životě jejich potomků, se tato vývojová nedokonalost mozku těchto živých tvorů bude zmenšovat.

Jaký příkaz k jednání nám pak mozek poskytne, záleží na jeho vnitřním uspořádání i vnějších okolnostech, jde o to, která skutečnost bude natolik silná, naléhavá, vyvine na člověka tak silný tlak, že mozek vydá tělu člověka příkaz k určitému jednání. Síla určité skutečnosti je pak podle mého názoru předem dána pouze částečně. Jinými slovy budoucí vývoj určité skutečnosti lze předvídat pouze pravděpodobně, čili jde o náhodu v matematickém slova smyslu. Zde je podle mého názoru **základ svobody člověka**, kterou předpokládá většina náboženských a filosofických směrů. Jde o to, že **budoucí vývoj přírody** a rovněž tak příkazy dané jedinci jeho mozkem, který je také její součástí, **jsou pouze pravděpodobné a tudíž do značné míry náhodné.** (Polohu mikročástice a její hybnost totiž nelze určit podle fyziky mikrosvětla s absolutní přesností, pomocí de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze pouze určit pravděpodobnost s níž se mikročástice bude nacházet v určitém místě časoprostoru.) Sám jedinec nemůže však příkazy dané mu jeho mozkem nijak ovlivnit, bude-li se o to snažit, půjde opět o příkaz jeho mozku.

Známý filozof Baruch Spinoza řekl, že svoboda je poznání nutnosti. Jde o to, aby příkazy k jednání člověka, které jsou natolik silné, že člověk podle nich musí jednat, dané mu jeho mozkem, tedy modelem skutečnosti, resp. přírody, a který je na člověka nezávislý, co nejvíce umenšovaly sílu srážek tohoto člověka s jeho okolím. Jinými slovy, aby **model přírody, resp. skutečnosti obsažený v mozku jedince co nejvíce odpovídal účelu evoluce celé přírody.** Toto není možné u mozku novorozence, který obsahuje pouze zděděnou zkušenost v podobě genů svých rodičů a zároveň to rovněž není možné u vývojově nedokonalých jedinců určitého druhu, jejichž vývojová (genetická) zkušenost obsažená v jejich mozcích není natolik dokonalá, aby smířila celou přírodu, resp. skutečnost. Zároveň je však možné říci, že s přibývajícím dobou vývoje se tato zkušenost obsažená v mozku všech živých tvorů rozšiřuje, resp. zdokonaluje a podle mého názoru **v nekonečném čase je možné očekávat, že tito jedinci společně ve svých mozcích, tedy modelu skutečnosti, smíří dokonale celou skutečnost, resp. přírodu.**

Toto pojetí svobody jedince zároveň ospravedlňuje přírodu, která dá živému tvorovi více nebo méně dokonalý mozek a tím jediné příroda zavíná špatné (např. trestné) nebo dobré chování tohoto jedince. Je-li možno pouze v závislosti na délce výchovy, resp. zkušenosti jedinců určitého druhu ovlivnit a napravit samostatně činnost jejich mozků, je s délkou výchovy, resp. zkušenosti každého jedince určitého druhu s nedokonalým mozkem možné dosáhnout zmenšení jeho viny popř. v ideální případě jeho úplnou nevinu. Zajistíme-li tudíž jedincům určitého druhu dostatečně dlouhou dobu zkušeností (tj. evoluce), můžeme dosáhnout stavu úplné dokonalosti u těchto jedinců, špatného nebo dobrého, vraha nebo svatého člověka, zvířete nebo člověka. **Jinými slovy s různou délkou zkušenosti je možné podle mne napravit nedokonalost každého mozku.**

Ze shora uvedeného pohledu by mělo být trestní právo, resp. jim ukládané tresty chápáno především jako prostředek prevence, jehož prvořadým úkolem je výchova jedinců k tomu, aby nepáchali trestnou činnost a ochrana společnosti před trestnými činy, tedy zabránění v jejich páčání. Tato prevenční funkce by měla být převládat, jak vůči společnosti (**generální prevence**) tak i vůči pachatelům (**individuální prevence**). Tuto prevenci chápu především jako trvalé snižování pravděpodobnosti srážek, konfliktů ve společnosti všech, a to jak prostřednictvím výchovného působení, tak prostřednictvím represe, tj. dalších srážek, resp. konfliktů, zaměřené k ochraně společnosti před pachateli trestných činů, která však musí sloužit zároveň výchovnému cíli, kterým je převýchova pachatelů trestné činnosti. **Vždy tak musí jít o spojení výchovné a obranné funkce vůči pachatelům trestné činnosti ze strany společnosti a státu.**

Z výše uvedeného hlediska **nemůže být cílem trestu odplata vůči pachateli trestného činu**, pokud nejde o prostředek výchovného působení nebo prostředek obrany společnosti proti páčání trestných činů. Pachatel, jenž se řídí nedokonalými příkazy svého mozku, nelze totiž za jeho trestnou činnost podle mého názoru přičítat jinou vinu než tu, že disponuje nedokonalým mozkem. Proto je **nutné takového pachatele zejména převychovat** umožněním mu, aby nabyl zkušenosti na základě, kterých se po druhé již stejného či podobného trestného činu nedopustí. **Tělesný trest vyjma trestu smrti by měl být aplikován pouze v případě nutné obrany či krajní nouze ve společnosti, kdy převládá nutnost ochrany společnosti před pachateli trestných činů, které nelze jinak dosáhnout, nad možností jejich převychovy.**

V případě výchovného trestu, který bude mít za cíl dobro pachatele, nebude mít za cíl pouhou odplatu, půjde o to jej převychovat, aby se stal lepším jedincem, se poškozený nemusí obávat toho, že ostatní se mu budou mstít naopak za jeho viny, protože i oni se jej pak budou snažit převychovat k lepšímu, nebudou se jej snažit zničit. **Je tak možno toto pojetí trestní spravedlnosti prosazovat za každou cenu, nikoliv jen takovou trestní spravedlnost, na které bych sám neprodělal.**

Na **Ďábla** (tzn. absolutní vakuum), kterého mnohá náboženství a filosofie označují jako původce veškeré společensky nebezpečné trestné činnosti či všeho zla ve společnosti, tak lze nahlížet ve smyslu tohoto článku dvojím způsobem. Buď jako na služebníka evoluce (výchovy) přírody, jehož úkolem je vychovávat člověka a ostatní živé organismy, resp. jejich potomky zvětšováním jejich zkušenosti k dokonalosti (viz **pojetí Satana jako syna Božího, který pouze plní Boží příkazy**, v biblické knize Jób 1:6, Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i Satan.). Nebo jako na protivníka evoluce (výchovy) přírody, jenž je na základě zvětšování jeho zkušenosti vychováván sám přírodou k dokonalosti (viz biblické **pojetí Satana jako protivníka Božího, který však zcela podléhá Boží vůli**, v biblickém Novém zákoně).

Literatura:

Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>

Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>

Svoboda, <http://trepetalka.blog.cz/>

II./d) Filosofie práv živých organismů

Předpoklady ideálního státu, resp. přirozeného práva jsou podle mne následující: **Svobodná a skutečná dohoda všech subjektů**, jen tak je trvale udržitelná a není ohrožena protiprávním jednáním, jako jsou krádež, vražda apod. **Subjekty** této dohody musí být **všechny živé organismy** (dále též jedinci), protože pak by se nejednalo o trvale udržitelnou moc z důvodu odporu těchto nesouhlasících jedinců. **Všemocnost všech jedinců jednajících ve vzájemné dohodě**, protože jediné tak bude tato moc maximální a trvale udržitelná neohrožená mocí s touto dohodou nesouhlasících jedinců a hmotnými jevy, což znamená **úplné poznání a ovládnutí přírody**.

Ze shora uvedeného pohledu je třeba vidět všechny živé organismy, které současné právo pokládá za věc v právním slova smyslu, za budoucí plnoprávné subjekty práva plně způsobilé k právním úkonům, s nimiž člověk v budoucnu v ideálním případě bude uzavírat společenskou smlouvu jako soukromoprávní svobodnou a skutečnou dohodu. V tomto smyslu je třeba vidět evoluci člověka i živých organismů, kde člověk na jedné straně je schopen vytvářet stále početnější právnické osoby nikoliv na základě donucení nýbrž především na základě dohody, lze říci, že se člověk stále více civilizuje, na druhé straně evoluce zvířat se projevuje přibližováním jejich schopností jako je používání nástrojů, komunikace apod. člověku, kde živé organismy těží z přítomnosti člověka, když jejich evoluční přibližování člověku se děje mnohem rychleji než evoluční vývoj člověka samotného.

Přirozené právo jako výlučná svobodná a skutečná dohoda všech a soulad všech a všeho bez srážek, resp. konfliktů jako ideál tak odpovídá na otázku, kde hledat Boha. Tuto otázku si kladou všechna náboženství světa a předpokládají existenci neviditelného milujícího Boha. Tento soulad všech a všeho (takto pojaté přirozené právo) však chce **zhmotnit tohoto neviditelného milujícího Boha prostřednictvím viditelného milujícího Boha, kterým má být společenství všech utvořené výlučně svobodnou a skutečnou dohodou jako soukromoprávním institutem**, kde nebude místo pro žádné donucení jedinců, vše se bude řídit výlučně svobodnou a skutečnou dohodou všech dotčených jedinců, kteří budou v úplném souladu s neživou přírodou, tedy nebude docházet mezi nimi k žádným srážkám, resp. konfliktům.

Jinými slovy, jak by bylo na světě krásně, kdyby neexistovala **žádná bolest, nemoci, smrt, hlad a žízeň všech živých tvorů**, proto by mělo být cílem všech jedinců snažit se dosáhnout tohoto cíle již nyní v hmotném světě, nikoliv až po smrti v nejistém neviditelném světě. Proto je třeba již nyní nezabíjet zbytečně živé organismy jako potravu, když i s nimi již teď máme chtít žít v míru a přátelství a utvořit s nimi tak společenství všech živých jedinců založené co nejvíce výlučně na

svobodné a skutečné (u zvířat předpokládané) dohodě. Podle mého názoru **nelze být pro člověka ani pro jiného živého tvora již nyní plně šťastným a plně tak jedince zbavit utrpení v našem světě, pokud jiní lidé a rovněž tak jiní živí tvorové trpí, popř. jsou zbytečně zabíjeni**. Člověk, který zbytečně zabíjí živé tvory zejména, je tak uvyklý smrti. Člověk, který je schopen touhu po souladu všech a všeho nejen pochopit, ale i ovládat své jednání tak, abychom se tomuto ideálu v daný okamžik co nejvíce přiblížili, tedy nese **odpovědnost nejenom za sebe a svůj druh, ale i za nastolení a vývoj ostatních živých tvorů k tomuto souladu všech a všeho**.

Proto lze použít níže uvedená **společenská maxima**, které jsem blíže rozvedl v mém příspěvku Filosofie ekonomického práva uveřejněném v internetovém politologickém časopise na www.e-polis.cz , **jak na vztah člověka k člověku navzájem, tak i na jeho vztah k ostatním živým tvorům, přičemž tato společenská maxima se plně uplatní teprve v ideální společnosti**, kde živý tvorové budou disponovat plnou právní subjektivitou a s ní spojenou evolučně získanou způsobilostí k právním úkonům, jejichž podmínkou je rozpoznávací schopnost (psychologický prvek) a ovládací schopnost (volní prvek).

Společenská maxima:

1) Společnost by měla zaručit, aby majetek všech jedinců odpovídal jejich skutečným potřebám.

Jak mezi lidmi, tak i u ostatních živých tvorů lze rozlišit energičtější a méně energické jedince, přičemž energičtější jedinci mají větší potřeby a tudíž i nároky na majetek, kterým je u ostatních živých tvorů zejména teritorium, ze kterého vylučují ostatní jedince svého druhu, které si hájí. Avšak podobně jako člověk i ostatní živí tvorové určitého druhu užívají toto teritorium společně s ostatními druhy živých tvorů. Tyto ostatní druhy živých tvorů jsou pak často součástí potravy masožravých, všežravých a býložravých jedinců na tomto teritoriu. Pojídání živých tvorů mezi sebou je podle mého názoru důsledkem neuspořádaného (chaotického) vývoje (evoluce) Vesmíru z naprostého zmatku ke stále uspořádanějším formám. Protože tento vývoj je uskutečňován náhodně metodou pokusu a omylu, tak i vznik přírody jako soustavy obsahuje soulad jedinců a jejich rozpory. Přičemž soulad jedinců se více projevuje u živých tvorů téhož druhu, kde je obvyklé vzájemné požírání spíše výjimkou než u živých tvorů rozdílných druhů, kde jsou v potravinovém řetězci relativně bezpečné pouze živí tvorové na vrcholu tohoto potravinového řetězce, což je člověk.

Protože vývoj podle mého názoru směřuje evolučně od tohoto chaosu ke vzniku shora uvedené uspořádané soustavy ideálního státu a práva, je třeba uspokojovat potřeby nejenom člověka ale i ostatních živých tvorů podle zásady dělej jinému, rozumněji i zvířeti, hmyzu, rostlině, houbě, živé buňce, bakterii, viru apod., to, co chceš, aby on dělal tobě. Je třeba umožnit těmto živým tvorům jejich další evoluční vývoj tak, aby se mohla přiblížit člověku. Člověk musí využívat přírodu, čímž urychluje evoluci živých tvorů, tak, aby chránil život živých tvorů před vyhubením nebo ohrožením jejich druhu. Jde zde o ochranu biodiversity.

V případě, že je některý druh živého tvora životně ohrožen existuje ze shora uvedeného společenského maxima povinnost člověka zasáhnout, jde zde obdobu mnou uvedené povinnosti výkupného uvedené v příspěvku Filosofie ekonomického práva uveřejněném v internetovém politologickém časopise na www.e-polis.cz . Zde by šlo především o odškodnění tohoto druhu živých tvorů za to, že mu nebylo umožněno dokončit svůj evoluční vývoj a přeměnit tak své vlohy na skutečné schopnosti.

2) Společnost by měla zaručit nedotknutelnost majetku jedinců, jak ze strany státu, tak ze strany ostatních soukromých osob.

Ostatní živí tvorové disponují podle mého názoru obdobně jako člověk určitými hodnotami, které by měl stát chránit jak před sebou samým tak i před ostatními osobami, jde zde především o ochranu před vědomým ničením těchto hodnot, ale i před různými formami krádeže těchto hodnot, jako jsou zbytečné zabíjení živých tvorů a ničení jejich životního prostředí. Těmito hodnotami živých tvorů jsou zejména život, přirozené životní podmínky živých tvorů, jejich teritorium a přirozené životní prostředí a důstojnost druhu živých tvorů. Tyto hodnoty každého živého tvora by měl stát chránit proti jiným lidem, jako současným plnoprávným subjektům práva, a činit je odpovědné za jejich porušení, jsou-li tito lidé způsobilí k právním úkonům, tj. jsou-li schopni rozeznat nebezpečnost svého jednání pro společnost a ovládat své jednání. V budoucnu získají-li způsobilost k právním úkonům rovněž ostatní živí tvorové, tak i proti ostatním živým tvorům. Porušit tyto hodnoty živých tvorů, zejména zabít živého tvora by mělo být možné pouze v krajní nouzi či nutné obraně. K těmto případům patří nezbytné pokusy na zvířatech z důvodu vývoje nových léčiv a léčebných postupů prováděné co možná nejvíce lidsky a napadení člověka živým tvorem, není-li možné útok odvrátit jinak a je-li použitý způsob nutné obrany přiměřený hrozcímu nebezpečí. V případě krajní nouze mohou být živí tvorové zabíjeni z důvodu potravy, bude-li možné pro člověka či domestikovaná zvířata nahradit živočišné bílkoviny z mršín, vajec nebo mléka, nebo neměly by být na nich dělány na nich pokusy kosmetických firem.

3) Společnost by měla nutit každého jedince k co nejvyšší osobně ziskové a zároveň společensky prospěšné práci.

Lidé by měli v ostatních živých tvorech vidět budoucí plnoprávné subjekty práv a povinností se způsobilostí k právní úkonům, kterou tyto zřejmě získají evolučním vývojem urychleným blízkostí s člověkem. Proto by měl být rozšiřován a pokračovat proces domestikace živých tvorů a jejich zapojování do lidské společnosti.

4) Společnost by měla zaručit, že žádný jedinec nebude vážně ohrožen na životu a zdraví z důvodu nedostatku.

V případě živočichů jde zde o ochranu celých druhů živých tvorů před vyhladověním, hromadným úhynem žízní a v důsledku epidemií těchto živých tvorů či přírodních katastrof. Z tohoto pohledu je třeba rovněž vidět právo myslivosti vůči zvířatům, kde by zvířata ve volné přírodě neměla být chována tak říkajíc na maso nebo střílení pro zábavu takzvaných myslivců, nýbrž by měl být jejich vývoji ponechán volný průběh, do kterého by měli myslivci zasahovat usmrcením zvířat pouze ve shora uvedeném případě krajní nouze či nutné obrany, tedy v případě, kdy by nějaké zvíře ohrožovalo člověka. Myslivci by měli shodně jako dnes o zvířata pečovat v případě ohrožení druhu nebo většího počtu zvířat v dané oblasti.

Z hlediska současného práva je třeba stanovit, že **živý tvor není věcí v právním slova smyslu, mělo by jít o subjekt práva byť nedisponující způsobilostí k právním úkonům, nadaný shora uvedenými základními právy živých tvorů**, protože každý živý tvor je živý podobně jako člověk schopný cítit bolest a nadaný psychikou. Toto by měly **vyjadřovat zákonná ustanovení popř. přímo Ústava ČR**, jako základní dokument vyjadřující shora uvedená základní práva živých tvorů.

Literatura:

Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.e-polis.cz>, 2006
Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
Filosofie ekonomického práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>
Spravedlivá válka (bellum iustum), JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz>

II./e) Použití zahraničního práva v mezinárodním právu soukromém

Mezinárodní společenství zahrnuje dle mého názoru **mezinárodní společenské vztahy států a jednotlivců**, které obojí **upravuje mezinárodní právo**, přičemž pro **úpravu mezinárodních společenských vztahů mezi státy se v průběhu dějin ustavilo mezinárodní právo veřejné, pro oblast mezinárodních společenských vztahů mezi jednotlivci**, ať již v podobě vztahů soukromých fyzických osob nebo soukromých právnických osob, se **ustavilo mezinárodní právo soukromé**. Tyto mezinárodní vztahy se liší od čistě vnitrostátního práva, které upravuje vnitrostátní vztahy států a jeho státních příslušníků bez mezinárodního prvku. Jak **mezinárodní společenské vztahy mezinárodního práva veřejného tak mezinárodní společenské vztahy mezinárodního práva soukromého se vyznačují mezinárodním prvkem** ve smyslu jak jej definuje mezinárodní právo soukromé, tedy mezinárodní prvek spočívá v zahraničním subjektu právního vztahu, kterým může být jak zahraniční stát nebo příslušník ať zahraniční právnická nebo fyzická osoba, nebo v zahraničním nepřímém předmětu právních vztahů, tj. věci, práva, nemotné výsledky lidské činnosti, jichž se týká chování účastníků právního vztahu, jsou umístěny v zahraničí nebo jinak lokalizovány či vázány na oblast zahraničního státu, nebo ho má být dosaženo v zahraničí, dále může spočívat v zahraniční skutečnosti významné pro vznik a existenci právního vztahu, která nastala nebo má nastat v zahraničí, může jít o právní úkon nebo jinou událost nebo chování účastníka, jež je právně relevantním obsahem daného vztahu, nebo může spočívat v právním vztahu, který právně souvisí nebo je závislý (akcesorický) na jiném právním vztahu, jestliže se tento vztah (základní, hlavní) řídí zahraničním nebo mezinárodním právem.

Pojmoslovné nejasnosti ohledně mezinárodního práva soukromého a veřejného, kdy k právním normám mezinárodního práva soukromé se rovněž řadí otázky mezinárodních společenských vztahů z oblasti veřejného práva (např. mezinárodní právo daňové, trestní, cizinecké právo apod.) a mezinárodní právo veřejné upravuje rovněž vztahy mezi státy, které mají spíše soukromoprávní povahu (např. mezinárodní právo smluvní), navrhuji vyloučit zavedením rozlišení na **mezinárodní právo státní nebo států (International law of states, Staatsvölkerrecht, droit international des États)**, které by označovalo mezinárodní právo veřejné s ohledem na skutečnost, že minimálně na jedné straně právního vztahu stojí vždy zahraniční stát jako suverén, tedy, že jde především o mezinárodní právo mezistátní, a **mezinárodní právo individuální**, neboli česky **mezinárodní právo jednotlivců (International law of individuals, internationales Einzelrecht, droit international des individus)**, které by označovalo mezinárodní právo soukromé s ohledem na skutečnost, že účastníky těchto právních vztahů jsou jednotlivci a tyto vztahy mají však shora uvedený mezinárodní prvek, jako jednatelce zde může vystupovat zahraniční stát, který zde však nevystupuje jako suverén.

V případě mezinárodního práva soukromého i veřejného jde o **společenské a právní vztahy mezinárodní**, protože se mezi dotčenými a rozhodujícími subjekty jsou rovněž jednotlivci z cizího státu, buď jako jednotlivci nebo jejich sdružení v podobě různých právnických osob nebo cizího státu, kteří mají vlastní právní řád a vlastní představu o právu, resp. o obsahu právní úpravy dotčené právní otázky. V rámci současného platného mezinárodního práva soukromého, resp. individuálního a stavu společnosti, resp. států však dochází ke konkurenci mezi teritoriální pravomocí svrchovaného státu nad všemi osobami a věcmi nacházejícími se na území států a mezinárodní povahou společenských vztahů upravovaných mezinárodním právem soukromým, resp. individuálním, kdy státy z důvodu neexistující právní úpravy mezinárodního práva veřejného, resp. státního jsou nuceny upravovat tyto mezinárodní společenské vztahy jednotlivců náhradním způsobem, tedy na základě vnitrostátního práva, i při této úpravě však nelze zcela opominout mezinárodní povahu těchto společenských vztahů jednotlivců a jejich právní úpravy, kdy státy jsou nuceny mezinárodní povahou těchto právních vztahů ustoupit od volby svého práva ve prospěch cizího práva, které má k dotčenému případu nejužší vztah (kolizní norma), a dále dochází k uzavírání četných mezinárodních smluv z oboru mezinárodního práva veřejného resp. státního.

Podle mého názoru lze přisvědčit **monistickému učení, které pokládá pojem práva za nedělitelný**, předpokládá soulad celého právního řádu, zajištěného pevnými právními pravidly vylučujícími spor mezi právními normami. Norma nižší právní síly, která je v rozporu s právní normou vyšší právní síly, je neplatná. Mezi normami stejné právní síly se uplatní zásada *lex posterior derogat priori*, tedy norma pozdější ruší normu dřívější. Podle mého názoru neexistuje žádná objektivní hranice, pouze subjektivní mezi společenskými vztahy, jejichž účastníky jsou všichni příslušníci určitého státu resp. národu řazené k mezinárodnímu právu veřejnému, a společenskými vztahy, jejichž účastníky jsou menší skupiny lidí bez mezinárodního prvku, resp. s mezinárodním prvkem řazené k čistě vnitrostátnímu právu, resp. k mezinárodnímu právu soukromému. Existuje pouze jeden ve skutečnosti nedělitelný celek společenských vztahů, který právní teorie uměle rozděluje.

Právo chápu jako veřejnou smlouvu, kterou mám na mysli zejména společenskou smlouvu tak, jak se objevuje zejména u politických myslitelů Thomase Hobbesa (1588-1679), Johna Locka (1632-1704) a Jaquese Rousseau (1712-1788), kteří se zabývali státním zřízením. Ve skutečnosti ztělesňuje jejich společenskou smlouvu ústavní právo každého státu, předmětem společenské smlouvy jsou však i jiné společenské vztahy soukromoprávní i veřejnoprávní povahy. Veřejnou, resp. společenskou smlouvu tak představuje právo každého státu a rovněž tak mezinárodní právo, a to jak mezinárodní smlouvy tak podle mého názoru i ostatní prameny mezinárodního práva, zejména pak obyčej. I veřejná smlouva by měla splňovat **náležitosti právního úkonu dle §34 a násl. Občanského zákoníku, avšak v poněkud pozměněné podobě**.

Pojetí práva jako takovéto smlouvy odpovídá rovněž soudobé české právo, které jej podrobuje požadavkům obdobným stavebním prvkům právního úkonu. Např. v České republice jde o souhlas subjektů společenské smlouvy daný v zastoupení orgány moci zákonodárné (srov. **čl.2 odst.1 Ústavy ČR**). Požadavky týkající se vůle, jmenovitě její skutečnosti (danost), svoboda a vážnost a shoda poměru vůle a projevu jsou zajišťovány v rámci legislativního procesu upraveného v **čl. 37 a násl. Ústavy ČR** a v jednacích řádech Poslanecké sněmovny ČR a Senátu ČR. Legislativní proces dle mého názoru představuje obdobu složitého kontraktačního procesu zahrnujícího zejména návrh zákona a jeho schválení. Nejdůležitější požadavek svobody vůle proti násilí a výhrůžkám je chráněn **čl. 26 Ústavy ČR** ale i **§ 92 trestního zákona** o trestním činu rozvracení republiky. Požadavek týkající se předmětu práva jako společenské smlouvy jmenovitě jeho možnosti a souladu s dobrými mravy vyjadřuje zejména **čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR**, který stanoví, že státní moc slouží všem občanům. Požadavek náležitosti projevu vůle vyjadřuje **čl. 52 Ústavy ČR**, který stanoví, že k platnosti zákona je třeba jeho vyhlášení. Na rozdíl od klasických právních úkonů se však uplatňují **zásady většiny, nadřazenosti a předpoklad správnosti právního aktu**.

Mezinárodní právo, a to jak mezinárodní právo soukromé, tak i mezinárodní právo veřejné jsou svou povahou celkem mezinárodních společenských vztahů ve shora uvedeném smyslu, které vyžadují mezinárodní úpravu zejména mezinárodní smlouvou z oboru mezinárodního práva veřejného. Mezinárodní právo veřejné se však v současnosti stále vyvíjí a jako takové představuje nedokonalé právo, resp. veřejnou smlouvu ve stádiu zrodu, kde ještě nedošlo na základě smluvního mechanismu (zásady *pacta sunt servanda*, tj. závaznosti smluv), který se v něm uplatňuje k ustavení trvalé většiny, příp. suveréna ve vnitrostátním smyslu, jak tomu možná bude v případě Evropské unie. Proto by měly být všechny **otázky použití zahraničního práva v rámci mezinárodního práva soukromého řešeny na základě existujících smluv z oboru mezinárodního práva veřejného dotčených států, popř. na základě takovéto předpokládané (hypotetické) mezinárodní smlouvy dotčených států, které mají k danému právnímu vztahu s mezinárodním prvkem úzký vztah**.

Tento přístup zaujaly zejména koncepce, které se zabývají kolizními normami pro použití norem, které nemohou být v mezích svého předmětu úpravy zásadně zaměněny či nahrazeny cizím právem. Má-li jejich použití v daném případě význam pro soukromoprávní vztah se zahraničním prvkem, musí se jich v mezích jejich předmětu úpravy použít vždy bez ohledu na to, kterým právem se na základě kolizní normy řídí daný soukromoprávní vztah s mezinárodním prvkem, tzn. i

když se řídí cizím právem. Znamená to, že tyto normy omezují prostor pro uplatnění kolizních norem a výběr práva jimi prováděný, neboť předchází výběru práva na základě kolizní normy. Doporučují se pro ně různé názvy, např. absolutně kogentní normy, přísně donucující normy, imperativní normy, normy nutně použitelné, přímo použitelné normy, nenahraditelné (nezaměnitelné) normy či označení zákony veřejného pořádku. Jde vesměs o veřejnoprávní normy. (nutno odlišovat od výhrady veřejného pořádku, dále budu používat název **imperativní normy**).

K shora uvedeným koncepcím patří **koncepce tzv. zvláštního navázání (Sonderanknüpfung)** je představována např. **W. Wenglerem a L. Kohnem**, která se snaží najít zvláštní obecně platnou dvoustrannou kolizní normu, která by umožňovala navázání nejen na veřejnoprávní normy, které jsou součástí legis causae (rozhodného práva podle kolizních norem) a legis fori (práva soudu, který o věci rozhoduje), ale i dalších právních řádů vymezených touto kolizní normou. Obsah těchto zvláštních kolizních norem však není jasný, jako kritérium pro použití veřejnoprávních norem se zde nejčastěji uvádí dostatečně úzký vztah mezi tímto právním řádem a daným právním poměrem. Svými důsledky se tato teorie podobá dalším teoriím v doktríně mezinárodního práva soukromého. Jako příklad lze uvést **tzv. lois d'application immediate**, představovanou např. **Ph. Franciscakisem**, která přichází s myšlenkou, aby místo složitého a pracného uvažování prostřednictvím kolizních norem, byly i cizí veřejnoprávní normy jednoduše aplikovány přímo. Dalším příkladem tohoto druhu je **unilateralistická teorie** reprezentovaná **P. Gothotem**. Gothot soudí, že veřejnoprávnímu charakteru norem lépe odpovídá metoda unilaterální a navrhuje proto vytvořit systém pouze jednostranných kolizních norem (tj. norem, které vymezují mezinárodní působnost pouze vlastní právního řádu). Princip aplikace veřejnoprávních norem má být založen na tom, že tyto normy „chtějí být aplikovány“. Posledním příkladem zvláštního navazování cizích veřejnoprávních norem budiž práce **A. Toubiány**. Toubiána ve své práci na rozdíl od předchozích teorií přímo vytyčuje zásadu aplikovatelnosti cizích veřejnoprávních norem podmíněnou pouze tím, že příslušný závazkový vztah vstupuje do sféry aplikace těchto norem, a tyto normy neodporují zásadě veřejného pořádku (ordre public). Zaměřuje se především na možnost bilateralizace jednostranných kolizních norem (dvoustranná kolizní norma odkazuje jak na vlastní tak na zahraniční právo) legis fori, vedoucích k použití vlastních veřejnoprávních norem.

Imperativní normy a každého právního řádu tak vymezují oblast skutkových otázek v nichž dotčený stát není ochoten ustoupit od vlastní právní úpravy a nahradit ji použitím zahraničního práva na základě kolizních právních norem. Zásada veřejného pořádku zase představuje právní normy každého státu, z nichž plyne bezpodmínečně nepřipustná právní úprava zahraničního státu, tedy právní úprava, kterou dotčený stát považuje očividně za podstatně škodlivou pro společnost. **Tyto imperativní právní normy a právní normy zásady veřejného pořádku představují soubor právních norem, které jednotlivé dotčené státy považují za bezpodmínečnou podmínku spravedlivé právní úpravy, kterou by zřejmě tyto státy bezpodmínečně rovněž vyžadovaly v případě právní úpravy mezinárodní smlouvou z oboru mezinárodního práva veřejného.** Neexistuje-li pro daný společenský vztah s mezinárodním prvkem mezinárodní smlouva, pak je třeba v rámci její právní úpravy v rámci kolizních norem vycházet z předpokládané (hypotetické) mezinárodní právní úpravy. Předpokládaná mezinárodní smlouva dotčených států by jistě začlenila jejich imperativní právní normy a principy plynoucí z jejich zásad veřejného pořádku do této budoucí mezinárodní smlouvy. Proto by podle mého názoru **měly být použity všech imperativních právních norem, do jejichž působnosti spadá daný společenský vztah s mezinárodním prvkem, které patří k právnímu řádu, jež má k tomuto společenskému vztahu úzký vztah a není-li konkrétní imperativní právní norma v rozporu se zásadou veřejného pořádku žádného z dotčených států.** O dotčený stát, jehož právní řád má k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem úzký vztah půjde tehdy, bude-li mít daný stát personální nebo teritoriální pravomoc nad osobami a věcmi v rámci daného společenského vztahu s mezinárodním prvkem. Teritoriální a personální pravomoc dotčeného státu pak vyplývá z mezinárodního práva veřejného. V případě **rozporu** imperativních norem více dotčených států nebo jejich rozporu se zásadou veřejného pořádku některého dotčeného státu odpovídá principu předpokládané (hypotetické) mezinárodní smlouvy dotčených států, **použití imperativní právní normy, která má k danému společenskému vztahu nejužší vztah a která není v rozporu s veřejným pořádkem většiny dotčených států. Je-li imperativní právní norma v rozporu s veřejným pořádkem jen menšiny dotčených států, pak by o jejím použití mělo rozhodnout stanovisko právního řádu státu, jehož soud v dané věci rozhoduje (legis fori).**

Vyjma shora uvedené takto pojaté vnitřně bezrozporné soustavy imperativních právních norem a právních norem zásad veřejného pořádku, od kterých dotčené státy nejsou ochotny ustoupit, existují **ostatní právní normy, zejména právní normy soukromého práva, které jsou jednotlivé dotčené státy v případě společenského vztahu s mezinárodním prvkem ochotny nahradit na základě kolizní normy použitím zahraničního práva.** Státy zde fakticky provádějí volbu práva obdobnou volbě práva soukromých osob, které státy umožňují zejména v soukromoprávních závazkových právních vztazích s mezinárodním prvkem. Jednotlivé státy ve svých kolizních právních normách vymezují právní řády, které mají k dotčenému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem nejužší, popř. úzký vztah a jejichž právo má být použito pro úpravu daného společenského vztahu s mezinárodním prvkem.

Ustanovení kolizních norem mezinárodního práva soukromého **určující právo státu s nejužším vztahem k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem jsou nejčastěji vybudována podle tzv. teorie statutární, čimž se označují hesla, do kterých pozdější nauka mezinárodního práva soukromého shrnula pravidla sestavená ve škole postglosátorské:**

1. **Statuta personalia**, tj. zpravidla právo státu, jehož státním příslušníkem je zúčastněná osoba (**lex origins**) nebo výjimečně právo státu, v němž má zúčastněná osoba domicil (**lex domicilii**), tímto právem se zpravidla řídí osobní způsobilost, poměry rodinné a dědické ("**statuta personalia sequuntur personam domini**"), jakož i poměry týkající se movitostí ("**mobilia sequuntur personam domini**")

2. **Statuta realia**, tj. právo státu, kde věc leží (**lex rei sitae**), tímto právem se řídí poměry týkající se nemovitostí ("**immobilia sunt obnoxia territorio**")

3. **Statuta mixta**, tj. právo státu, kde se stala rozhodující událost (**lex loci actus**), tímto právem se řídí náležitosti právních jednání a obligační poměry ("**locus regit actum**")

Dle mého názoru **materiální (nikoliv kolizní) právo s nejužším spojením k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem** odpovídající hypotetické (předpokládané) mezinárodní smlouvě znamená **právní řád s převažující teritoriální a personální pravomocí ve smyslu právních norem mezinárodního práva veřejného nad osobami a věcmi v rámci daného společenského vztahu s mezinárodním prvkem**. Volba takového materiálního práva je značně neurčitá, protože v době rozhodování soudu nemusel ještě daný společenský vztah upravovaný právem zaniknout, rovněž mohou existovat otázky, které, i když daný právní vztah již zanikl, sami ještě nezanikly jako odpovědnost za škodu, smluvní pokuty apod., proto jeho konkretizace je v jednotlivých kolizních právních normách různých států značně rozdílná. Podle mého názoru lze takto neurčitě vymezenou kolizní normu dále konkretizovat, že nejužší vztah k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem má **materiální (nikoliv kolizní) právo, na jehož území se tento společenský vztah převážně uskuteční**. Toto obecné pravidlo však neplatí bez výjimky. Místa, kde se společenský vztah s mezinárodním prvkem uskutečňuje (tj. místo přímého objektu právního vztahu) totiž pravidelně zrcadlí teritoriální pravomoc státu nad věcmi, jichž se společenský vztah týká, (nepřímými objekty právních vztahů) a nad subjekty právních vztahů a personální pravomoc státu nad subjekty právních vztahů. Jinými slovy platí **vyvratitelná právní domněnka**, že většina osob a věcí v rámci daného společenského vztahu se vyskytuje na území státu (tzn. převážná teritoriální pravomoc) a že většina osob přísluší ke státu (tzn. převážná personální pravomoc), kde se tento společenský vztah s mezinárodním prvkem převážně uskuteční.

Právní řád každého dotčeného státu tak obsahuje kolizní normy určující materiální (nikoliv kolizní) právo státu s nejužším vztahem k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem, vzhledem k neurčitosti shora uvedené obecné kolizní normy, se jedná v případě různých dotčených států často o materiální (nikoliv kolizní) práva různých států. O dotčený stát, jehož právní řád má k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem úzký vztah půjde tehdy, bude-li mít daný stát personální nebo teritoriální pravomoc nad osobami a věcmi v rámci daného společenského vztahu s mezinárodním prvkem. Shora uvedenému principu hypotetické předpokládané mezinárodní smlouvy odpovídá, aby **každý stát v rámci svých kolizních právních norem odkázal na takové materiální (nikoliv kolizní) právo tuzemské nebo zahraničního státu, které zvolila na základě svých kolizních norem jako použitelné materiální právo převážná většina ostatních dotčených států**. Proto by soudy rozhodujícího státu měly zkoumat, které materiální (nikoliv kolizní) právo je použitelné na daný společenský vztah nejenom podle tuzemských kolizních norem ale i podle kolizních norem ostatních dotčených států. Vysloví-li se převážná většina ostatních dotčených států pro použití určitého materiálního (nikoliv kolizního) práva jednoho dotčeného státu, které má k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem podle této převážné většiny dotčených států nejužší vztah, nebo pro použití určitého materiálního (nikoliv kolizního) práva více stejných dotčených států, které mají k danému společenskému vztahu s mezinárodním prvkem podle této převážné většiny dotčených států úzký vztah, měly by se ostatní dotčené státy k této většině připojit. V českém mezinárodním právu soukromém bude možné téhož účelu dosáhnout **při použití ustanovení § 35 zák. č. 97/1963 Sb. o mezinárodním právu soukromém o zpětném a dalším odkazu**, který stanoví, že má-li se podle ustanovení tohoto zákona použít právního řádu, jehož ustanovení (rozumněji kolizní právní normy mezinárodního práva soukromého) odkazují zpět na právo české nebo dále na právo jiného státu, lze takový odkaz přijmout, odpovídá-li to rozumnému a spravedlivému uspořádání vztahu, o který jde. **Zpětný a další odkaz by dle mého názoru měl být českým soudcem přijat pouze v případě, že odkazuje k právu státu, které určují jako použitelné pro daný společenský vztah s mezinárodním prvkem kolizní normy většiny dotčených států**. Tím dojde k přípravě právní půdy v mezinárodním společenství k uzavření budoucí mezinárodní smlouvy z oboru mezinárodního práva veřejného a postupnému sjednocování všech států mezinárodního společenství.

Obdobně lze postupovat, má-li se podle dotčeného právního řádu použít **mezinárodní smlouva** z oboru mezinárodního práva veřejného, kdy shodne-li se většina dotčených států na použití mezinárodní smlouvy, i když jí stát soudu není vázán, měl by státu lex fori použít tuto mezinárodní smlouvu. V případě, že se jedná o dotčený stát, kde platí angloamerické **common law**, zejména pak státy USA, kde soudce právo na základě zahraničního práva vytváří (**local law theory Waltera Wheelera Cooka**) nebo které uplatňují převážně právo státu soudu (lex fori dle např. **Brainarda Currieho, Ehrenzweiga**), nebo výběr mezi výsledky (**tzv. result selective approach, D. Caverse**), kdy soudce vybírá konkrétní materiální pravidla dle svého uvážení lze tyto případy chápat zřejmě jako odkaz na lex fori, tedy právo státu soudu a použít je v případě, že se většina dotčených států shodne na použití tohoto práva.

V ideálním případě budou mezinárodní společenské vztahy řešeny pouze smlouvou všech dotčených právních subjektů, at' již jde o státy nebo jednotlivce. V ideálním případě rovněž mezinárodní společenství států bude řešit všechny své společenské vztahy mezinárodní smlouvou, příp. mezinárodním obyčejem, který chápu jako mezinárodní smlouvu svého druhu. Mezinárodní společenství států se tak v ideálním případě může vydat **cestou vzniku mezinárodního suverénního státu**, zprvu na základě shora uvedené veřejné smlouvy, kde se uplatní principy většiny a nadřazenosti, **nebo** může přímo dosáhnout stavu, kdy bude **dán trvalý skutečný a svobodný souhlas všech států mezinárodního společenství ve všech otázkách mezinárodního práva veřejného**, které tak získá podobu jakési soukromé smlouvy států, aniž by tomu předcházelo ustavení mezinárodního suverénního státu. K **přiblížení se tomuto ideálu** výlučně smluvního mezinárodního společenství států bez válek a konfliktů směřuje rovněž mnou navrhovaná právní úprava použití zahraničního práva v mezinárodním právu soukromém.

Literatura:

- Zdeněk Kučera, Mezinárodní právo soukromé, Doplněk, 1994.
- Malenovský J., Mezinárodní právo veřejné, Doplněk, Brno 1993.
- Rouček, Fr.-Sedláček, J., Komentář k československému Obecnému zákoníku občanskému (1. díl), Praha, V Linhart, 1935.
- Pauknerová, M., Přímá aplikace administrativně-právních norem v mezinárodním právu soukromém, SMP 1984, sv. 18, s. 145 n.
- Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy
- Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.e-polis.cz, 2006
- Soukromá a veřejná Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz

II./f) Spravedlivá válka (bellum iustum)

V mezinárodní praxi 19. a 20. století bylo možno válku považovat za krajní, ale legální prostředek donucení, kterým stát mohl v rámci svépomoci reagovat na protiprávní jednání jiného státu. V této době došlo k řadě případů, kdy stát provedl donucovací opatření na území cizího státu odvolávaje se na právo krajní nouze, příp. právo na existenci. Právem na existenci, sebezachování (franc. droit de conservation) se v tomto případě rozumělo právo státu odporovat případně i ozbrojenou silou ohrožení své existence jako suverénního státu. Toto právo bylo uplatňováno v této době v mezinárodní praxi a zdůvodňováno naukou též ve formě tzv. práva nouze (franc. droit de nécessité). V případě nouze, tj. když vitální zájmy státu byly ohroženy a legální prostředky nestačily k odvrácení hrozby, přikládalo se v tomto pojetí státu právo použít k odstranění hrozby i takových opatření, která porušují práva jiných států.

V dnešní době je výslovně mezinárodním právem vyhrazeno právo použití ozbrojeného síly státem resp. státy tvořící mezinárodní společenství na právo sebeobrany, příp. kolektivní sebeobrany a opatření s použitím ozbrojené síly Rady bezpečnosti OSN. Základy tohoto pojetí položil Briand Kelloggův pakt z roku 1928, který zakázal válku coby prostředek národní politiky. Na to navázal po druhé světové válce Článek 51 Charty OSN, který potvrzuje právo sebeobrany a prohlašuje je za přirozené právo státu (inherent right). Omezuje však jeho výkon pouze na případy ozbrojeného napadení a ukládá státům, aby zastavily obranná opatření, jakmile Rada bezpečnosti OSN učiní sama opatření k udržení mezinárodního míru a bezpečnosti, i když i za systému Charty rozhodují státy samy o tom, zda v konkrétním případě jsou dány podmínky sebeobrany, mají nicméně povinnost ihned informovat Radu bezpečnosti OSN o tom, že podnikly obranná opatření. V systému kolektivní bezpečnosti OSN je sebeobrana legitimní jen proti ozbrojenému a akutnímu útoku, příměřeným a defenzivním způsobem. Napadený stát musí sebeobranu zastavit, pokud je zastaven ozbrojený útok. Přiznáno je rovněž právo na kolektivní sebeobranu. Podmínky jejího výkonu definoval Mezinárodní soudní dvůr v Haagu zřízený Chartou OSN ve věci Vojenských a polovojenských činností v a proti Nicaragui v roce 1986, jde o to, že přímá oběť agrese musí veřejně deklarovat, že byla napadena a požádat jiné státy o vojenskou pomoc. Třetí státy mají právo na kolektivní sebeobranu, ve spojeneckých a jiných smlouvách mohou ovšem převzít povinnost ke kolektivní sebeobraně (např. instrument NATO z r. 1949). Ozbrojená opatření sebeobrany představují výjimku ze zákazu použití síly a hrozby silou, který vyhlásila expressis verbis Deklarace přátelských vztahů spolupráce mezi státy, kterou sestavilo a vyhlásilo jednomyslně Valné shromáždění OSN v roce 1970. Další výjimku z tohoto zákazu představují opatření s použitím ozbrojené síly Rady bezpečnosti OSN, ke kterým se může Rada bezpečnosti OSN uchýlit pouze tehdy, když se mírnější donucovací postupy minuly účinkem, tj. v případech nezávažnějšího porušení mezinárodního míru a bezpečnosti. Ozbrojená akce na výzvu Rady bezpečnosti OSN doplňuje právo sebeobrany a představuje ozbrojené akce v případě i jiného ohrožení mezinárodního míru a bezpečnosti, než je úzce pojaté právo státu na sebeobranu na rozdíl, od kterého může mít i ofenzivní povahu a nemusí být ukončena, když sankcionovaný stát upustí od svého útočného jednání.

Pojetí práva jako společenské smlouvy odpovídá rovněž mezinárodní právo veřejné, resp. státní, která lze v současnosti na rozdíl od vnitrostátního práva více připodobnit ke klasické soukromoprávní smlouvě, která předpokládá svobodnou a skutečnou dohodu rovných subjektů. Tak, kde není možno dosáhnout takovéto dohody států jako plnoprávních subjektů mezinárodního práva veřejného, resp. státního, tam lze hovořit o nedokonalostech, resp. mezerách tohoto oboru práva. Nedostatek této dohody postupně zaplňuje zásada většiny a nadřazenosti, která se v mezinárodním právu veřejném, resp. státním prosazuje zejména v podobě orgánu Rady bezpečnosti OSN s 15 členy, která může přijmout rozhodnutí v oblasti ochrany míru a bezpečnosti závazné pro ostatní státy mezinárodního společenství. Zároveň se zásada většiny a nadřazenosti projevuje v postavení 5 stálých členů Rady bezpečnosti OSN, kteří mají právo veta vůči těmto rozhodnutím. Dalším prostředkem postupného prosazení zásady většiny a nadřazenosti známé z vnitrostátního práva je mezinárodní obyčej jako pramen mezinárodního práva veřejného, resp. státního, kde se dle rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora v Haagu ve věcech Pevninské mělčiny Severního moře z roku 1969 pro vznik mezinárodního obyčeje předpokládá kvalifikovaná praxe (*usus longaevis*) a přesvědčení subjektů o právní závaznosti pravidla chování obsaženého v dané praxi (*opinio iuris*). Zároveň však mezinárodní soudní praxe často opomíjí posledně jmenovaný subjektivní prvek (*opinio iuris*), který někteří představitelé navrhuji presumovat, což podle mého názoru rovněž značí postupné prosazování zásady většiny a nadřazenosti v mezinárodním právu veřejném, resp. státním.

V podobě shora uvedených mezinárodních smluv a mezinárodního obyčeje tak došlo ke shora uvedené úpravě práva použití ozbrojené síly státy v rámci mezinárodního práva veřejného, resp. státního jako společenské (veřejné) smlouvy. Této právní úpravě se však dosud nepodařilo vyplnit následující mezery v oblasti právní úpravy použití ozbrojené síly státy mezinárodního společenství, což by vyžadovalo výraznější prosazení zásady většiny a nadřazenosti v mezinárodním právu veřejném, resp. státním.

K shora uvedeným mezerám v právní úpravě mezinárodního práva veřejného, resp. státního použití ozbrojené síly státy mezinárodního společenství řadím: 1) porušování práva na život uvnitř státu, který páchá zločin genocidia a nepřijetí přiměřeného opatření Radou bezpečnosti OSN, 2) napadení státu, který není schopen účinné sebeobrany v případě selhání kolektivní bezpečnosti a nepřijetí přiměřeného opatření Radou bezpečnosti OSN a 3) preventivní sebeobrany, kdy ozbrojený útok proti státu ze strany jiného státu není akutní je však jinak neodvratitelný. V těchto případech nezbyvá jednotlivcům a státům mezinárodního společenství, než postupovat mimoprávními prostředky, a to případně i za použití ozbrojené síly.

V případě shora uvedeného použití mimoprávních prostředků donucením ze strany jednotlivého státu či skupiny států při selhání mezinárodního práva veřejného, resp. státního (tj. veřejné, resp. společenské smlouvy) z hlediska těchto subjektů očividně škodlivého pro společnost, se podle mého názoru musí uplatnit upravené zásady známé z vnitrostátního práva jako zásady subsidiarity a proporcionality v případě krajní nouze a nutné obrany. Při krajní nouzi a nutné obraně platí, že lze násilím odvrátit toto nebezpečí, pokud hrozí bezprostředně, nelze odvrátit jinak a následek tohoto jednání není očividně škodlivější než následek, který hrozil z tohoto nebezpečí. V případě shora uvedeného použití mimoprávních prostředků při selhání platného práva tyto zásady platí rovněž s tím rozdílem, že nebezpečí nemusí hrozit bezprostředně, může jít i o vzdálené nebezpečí, které nelze odvrátit jinak. Toto plyne z toho, že při odvracení nebezpečí při krajní nouzi nebo nutné obraně v rámci vnitrostátního práva je vždy možno v případě vzdáleného nebezpečí požádat o pomoc složky státní moci, které mají povinnost a moc účinně zasáhnout. V případě selhání práva však tato povinnost a moc účinně zasáhnout není dána, buď z důvodu nedokonalosti práva jako v případě mezinárodního práva, kde ještě nedošlo ke konstituování mezinárodního svrchovaného státu resp. federace příp. konfederace, nebo v případě nespravedlivého práva, které je očividně škodlivé pro společnost. Zásada neškodlivého výsledku je sporná a zřejmá až po dokonání použití mimoprávních prostředků, proto je třeba zmínit další známou z vnitrostátního práva, která nám pomůže posoudit splnění zásady neškodlivého výsledku při použití mimoprávních prostředků před a v průběhu použití mimoprávních prostředků. Tímto dalším pravidlem je zásada, že použití mimoprávních prostředků nesmí být zřejmě nepřiměřené způsobu ohrožení nebezpečím očividně škodlivého práva, resp. donucení.

Ze shora uvedeného pak plynou podmínky, které by měly být dodrženy v případě **použití mimoprávních prostředků ozbrojené síly státem, resp. státy** ve shora uvedených případech mezer právní úpravy v mezinárodním právu veřejném, resp. státním. **Musí jít o jinak neodvratitelné ohrožení životů větší skupiny lidí, než bude ohroženo tímto mimoprávním použitím ozbrojené síly na jejich obranu (dále též ochrana, resp. zlepšení mezinárodního míru a bezpečnosti).** Jinými slovy jde o to, aby způsob použití prostředků nutné obrany těmito státy odpovídal vzniklému nebezpečí a nebezpečí nešlo odvrátit jinak. To stejné platí pro shora uvedený případ preventivní války, kdy válka musí být rovněž jinak neodvratitelná.

Posouzení shora uvedených podmínek použití mimoprávních prostředků ozbrojené síly je však věcí velmi obtížnou vzhledem k tomu, že budoucnost je vždy nejistá. Proto by z hlediska jediného zasahujícího státu vždy mělo jít o očividnou ochranu, resp. zlepšení mezinárodního míru a bezpečnosti (tj. o snížení jinak neodvratitelných ztrát na lidských životech). Požadavek očividnosti se může zmenšovat s počtem států, které zasahují v daném ozbrojeném sporu států. Jinými slovy, jestliže zasahující státy vezmou spravedlnost do svých rukou a vstoupí do roli náhradních vykonavatelů spravedlnosti místo

Rady bezpečnosti OSN, tak legitimita těchto náhradních protiopatření je tím větší, čím globálnější, tj. čím větší počet států se na nich společně podílí. I když ochrana, resp. zlepšení mezinárodního míru a bezpečnosti (tj. snížení jinak neodvratitelných ztrát na lidských životech) není pro všechny globální spojence očividná, ochrana, resp. zlepšení mezinárodního míru a bezpečnosti (tj. snížení jinak neodvratitelných ztrát na lidských životech) musí však být vždy účelem těchto protiopatření zasahujících států. Legitimitu posílí, i to, když OSN před uplatněním protiopatření konstatuje kvalifikované protiprávní chování státu, vůči němuž protiopatření směřuje.

Klasickým případem použití mimoprávních prostředků ozbrojené síly ze strany státu byla válka v Iráku zahájená USA a jejími spojenci. Válka nebyla kryta výzvou k zahájení válečných operací ze strany Rady bezpečnosti OSN, která nikdy nejednala o zahájení útoku proti Iráku a USA nejednaly v sebeobraně, a to ani na základě kolektivní bezpečnosti. Válku by mohla ospravedlnit jediná skutečnost, kdyby počet lidských obětí této operace byl nižší než počet lidských obětí, které by nastaly, kdyby diktatura Sadáma Husajna zůstala u moci. V současnosti lze říci, že počet lidských obětí války a okupace převyšuje počet obětí za Sadámovu režimu, a proto operace USA vybočila z použití mimoprávních prostředků ozbrojené síly v mezích nutné obrany, resp. krajní nouze v mezinárodním právu veřejném, resp. státním tak, jak jsem je vymezil výše. Co se týká poznání tohoto škodlivého následku ze strany USA a jejich spojenců při započetí invaze, tak situace byla spornou. Podle mého názoru ani v době započetí invaze nešlo hovořit o očividné ochraně, resp. zlepšení mezinárodního míru a bezpečnosti (tj. snížení jinak neodvratitelných ztrát na lidských životech), protože nebylo očividně prokázáno, že by Sadám Husajn připravoval válku a vyráběl za tím účelem chemické a biologické zbraně, počet obětí Husajnova režimu v rozhodné době, kdy bylo letecky chráněno území Kurdů také, očividně nebyl vyšší než počet obětí, které mohla přinést invaze USA do Iráku. Požadavek očividnosti zároveň nebyl nijak výrazně zmenšen širokým mezinárodním konsensem o invazi, když se k ní rezervovaně stavěly Rusko, Čína a Francie.

V případě shora uvedených mezer právní úpravy mezinárodního práva veřejného, resp. státního neexistuje z důvodu nedokonalosti práva právní povinnost států použít shora uvedené mimoprávní prostředky k snížení jinak neodvratitelných ztrát na lidských životech, nanejvýše lze hovořit o morální povinnosti států a jednotlivců. Plní-li některé státy tuto morální povinnost na ochranu života lidí, je třeba je podporovat nikoliv je označovat nelichotivými pojmy „světový policajt“ apod. Jedná se totiž o přirozený proces vytváření trvalé většiny v mezinárodním společenství cestou pokusů a omylů, která v něm časem může převzít státotvornou úlohu, jak se tomu stalo u evropských států díky Evropské unii, čímž by mohly být vyplněny rovněž shora uvedené mezery v právní úpravě mezinárodního práva veřejného, resp. státního a nastolena celosvětová demokratická a sociální společnost bez válek mezi státy.

Na závěr bych chtěl podotknout, že **Filosofie rovnováhy není pacifistická ve smyslu, že by absolutně odmítala válku, zejména v případě obranné války, avšak je humánní ve smyslu, že absolutně odmítá zabíjení lidí.** Voják, který ve válce zabije jiného člověka, je vinen a zaslouží si, aby byl rovněž ve válce zabit. Proto je třeba za každých okolností, aby voják nejednal ve válce s úmyslem zabít nepřítele, nýbrž vždy s úmyslem jej pouze zranit tak, aby byl na potřebnou dobu války vyřazen z boje a musel se léčit. Utrpěná bolest ve válce je pak výchovným prostředkem evoluce přírody, kterým nás příroda poučuje, že není v souladu s účelem přírody vést žádnou válku mezi lidmi, příp. ostatními živými tvory. Zároveň se domnívám, že i v dnešní době je možno cílit vždy boj nikoliv na zabití nepřítele nýbrž pouze na jeho zranění a v důsledku toho na jeho vyřazení z boje na potřebnou dobu.

Literatura:

- 1.) Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- 2.) Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.e-polis.cz, 2006
- 3.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.sweb.cz/filosofierovnovahy
- 4.) Soukromá a veřejná Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- 5.) Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- 6.) Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, www.e-polis.cz
- 7.) Malenovský J., Mezinárodní právo veřejné, Doplněk, Brno 1993.
- 8.) Potočný M., Mezinárodní právo veřejné, Panorama Praha, 1977

III. FILOSOFICKÁ ČÁST

III./a) Ideální právo a náboženství

Právo i náboženství představují normativní řád společnosti, tedy soubor **závazných pravidel a očekávání chování** dotýkající se všech oblastí života.

Tyto normativní řády zdánlivě vychází z odlišného účelu, kterým v případě práva je **odlišení dobrého a špatného chování, které prospívá či škodí společnosti** a které je proto závazné či zakázané státem, který porušení těchto povinností či zákazů

rovněž sankcionuje. V případě normativního řádu společnosti v rámci náboženství jde o **odlišení dobrého a špatného chování z hlediska Boha nebo bohů**, kdy dobré jednání Bůh odměňuje člověku svou přízní, popř. životem v nebi nebo ráji a špatné jednání Bůh sankcionuje svými tresty, popř. životem v pekle.

O odlišný účel jde pouze zdánlivě, neboť podle mého názoru hlavním účelem práva a rovněž tak náboženství je nastolení z hlediska všech ideální společnosti, v případě práva v našem světě a v případě náboženství po smrti. **Účelem práva i náboženství v našem světě by mělo být se přiblížit svým chováním této z hlediska všech ideální společnosti již za svého života nikoliv až po smrti**, protože i z hlediska náboženství je rozhodující jednání člověka během jeho života v našem světě nikoliv až po smrti.

Jestliže se máme přiblížit pomocí právních i náboženských norem z hlediska všech ideální společnosti již v našem světě, měli bychom **vědět, čemu je třeba se přiblížit**. Jinak by šlo v případě právních i náboženských norem o čistou spekulaci, subjektivní názor každé právnické či náboženské kazatele.

V případě náboženství odpovídají na otázku, jaká bude tato z hlediska všech ideální společnost po smrti člověka různí lidé jako osoby podle svého tvrzení seslání Bohem, aby nám lidem řekli, co nás čeká po smrti a jak si máme zajistit tuto z hlediska všech ideální společnost, které se máme během života v našem světě snažit přiblížit. Avšak **ani tito zakladatelé a proroci různých náboženství nepopsali nikdy přesně tuto z hlediska všech ideální společnost**, které máme dosáhnout nejpozději po smrti s velkou přesností, spíše se **věnovali otázce různých příkazů a zákazů, jak jednat zde v našem světě**, abychom této z hlediska všech ideální společnosti v nejhorším případě až po smrti dosáhli.

Zde mám na mysli, jak **judaismu**, který oplývá nejrůznějšími příkazy a zákazy, avšak neříká, co je jejich konečným cílem, jaká má přesně být z hlediska všech ideální společnost, či v nebi nebo v našem světě, které mají být jejím cílem. Tak i **křesťanství** v tomto ohledu mluví v podobenstvích Nového zákona Ježíše Krista, takže ani křesťané přesně neví, co je očekává za jejich poslušnost zde uvedeným příkazů v nebi po smrti. Co se týká **islámu**, tak popisuje odměnu za poslušnost příkazů uvedených v Koránu jako prostředí plné půvabných hurisek, kde nebude ničeho nedostatek, avšak ani tento popis z hlediska všech ideální společnosti, není natolik přesný, abychom mohli odvodit vztahy v tomto ráji s větší přesností. **Hinduismus** říká, že individuální existence spaseného člověka po smrti zaniká ve velké duši světa, rozplyne se v Bráhma. Co se týká **buddhismu** tak mluví o vyvanutí, nirváně, které přirovnává k tomu, že zhasne plamen, jde o nic či mír, avšak ani zde není přesně vymezen tento ideál.

Co je **důvodem tohoto nepřesného popisu této z hlediska všech ideální společnosti ve všech světových náboženstvích**? Je tomu tak, protože sami zakladatelé těchto náboženství **nevěděli nebo nechtěli říci**, co je cílem jejich příkazů a zákazů poslušnosti Bohu, jak bude přesně vypadat z hlediska všech ideální společnost, které se máme přiblížit. Tím však, že z náboženského učení neznáme přesně podobu této **z hlediska všech ideální společnosti**, které se máme přibližovat v našem životě v tomto světě, tak **nelze tyto náboženské příkazy, které k ní mají vést v praxi ani logicky či pokusem přezkoumat** a stanovit, jestli se k této z hlediska všech ideální společnosti v naší společnosti přibližujeme nebo se od ní vzdalujeme. Dalším důvodem nejasnosti ve shora uvedeném náboženském popisu z hlediska všech ideální společnosti může být to, že **obecně popsaná z hlediska všech ideální společnost**, která má být odměnou plnění přesných náboženských příkazů v našem světě, **je přitažlivá pro větší množství lidí**, kteří se s tímto obecným popisem z hlediska všech ideální společnosti ztotožní, než by tomu bylo u přesného popisu tohoto ideálu v rámci shora uvedených světových náboženství.

Přesný popis této z hlediska všech ideální společnosti nedávalo dosud ani platné právo, které se v dnešní době vyznačuje **množstvím často protichůdných příkazů a zákazů, často přijatých zákonodárci zcela náhodně** pod tlakem té či ony momentálně převládající lobbyistické skupiny. Přesný popis této z hlediska všech ideální společnosti zároveň nedávala **ani právní teorie**, která si vystačila do dnešních dnů s velice **nejasným pojmem přirozeného práva**, které si každý představuje jinak a v důsledku toho neexistuje do dnes ani jeho přesná představa. Na což reagují mnozí právníci a právní vědci v současnosti tím, že se přiklání k myšlence, že nic takového ani neexistuje.

Proto před náboženskými a právními vědci stojí dnes v našem světě **velký úkol shodnout se na tom, jak má tato z hlediska všech ideální společnost**, které se snažíme v platném právu plněním právních norem a v náboženství plněním jakýchkoliv náboženských norem přiblížit, **vůbec vypadat**.

Co se týká přesné **podoby této z hlediska všech ideální společnosti**, nebe či ráje z hlediska náboženského či přirozeného práva z hlediska právní teorie, je třeba podle mne **zjistit přímo u jednotlivých lidí**, protože ti na jedné straně **žadávají případnému Bohu či platnému právu poptávku v jakém z hlediska všech ideálním světě by chtěli žít** a na druhé straně, je-li nějaký Bůh, tak **zajisté vložil podobu této z hlediska všech ideální společnosti do lidské psychiky** jako touhu po ní, a zároveň z hlediska práva by tato z hlediska všech ideální společnost, resp. přirozené právo **mělo vyplýnout z lidské přirozenosti a touhy jednotlivých lidí**.

Z hlediska všech ideální společnost, přirozené právo, nebe či ráj můžeme v současnosti poznat jako očividně prospěšné jednání a očividně škodlivé jednání pro společnost. Zbývá stanovit co rozumím pro společnost očividně prospěšným a škodlivým jednáním ze strany každého jednotlivého živého tvora. Toto očividně prospěšné a očividně škodlivé jednání v rámci přirozeného, ideálního práva, nebe či ráje, z hlediska všech ideální společnosti musí vycházet **z dotazu na každého jednotlivého živého tvora na jeho skutečné požadavky, od kterých není ochoten v žádném případě ustoupit, které klade na z hlediska všech ideální společnost, resp. přirozené právo, nebe či ráje, co v něm bezpodmínečně podle něj musí být a co v něm bezpodmínečně nesmí být.** Přesnější vymezení těchto požadavků plynoucích z odpovědí jednotlivých živých tvorů v rámci smluvní procesu utváření výše uvedeného přirozeného, ideálního práva, popisu z hlediska všech ideální společnosti, nebe či ráje a jejich shrnutím dostaneme obsah přirozeného práva, přesné vymezení z hlediska všech ideální společnosti, nebe či ráje. U jednotlivých živých tvorů, kteří nebudou schopni tuto otázku pochopit či zodpovědět, je třeba vycházet z jejich hypotetické odpovědi vyjádřený jejich způsobilými zástupci.

Má odpověď na otázku, co bezpodmínečně požadují od přirozeného práva, resp. z hlediska všech ideální společnosti, zní: Bezpodmínečně **nechci, aby zbytečně trpěli živí tvorové, kteří trpět nechťejí.** Bezpodmínečně **nechci, aby postupně žádný člověk a zvíře nebyli zbytečně vážně ohrožení postupně na životě a zdraví.** Bezpodmínečně **chci, aby pomocí vědy a genetického kódu byly zpětně bez zbytečného prodlení oživení všichni živí tvorové, kteří chtějí žít a umřou, nebo aby tito neumírali.** Bezpodmínečně **chci, aby byly co nejvíce uspokojeny potřeby všech lidí a zvířat** (které podle mého názoru závisí na jejich energičnosti, viz níže uvedené texty v rámci literatury) **se svobodným a skutečným souhlasem dotčených jedinců.** Bezpodmínečně **chci, aby můj životní partner byl se mnou živý, bude-li si to přát on, a věrný na věky.** Další bezpodmínečné požadavky, které spolu s mými by měli určit obsah příkazů přirozeného ideálního práva, z hlediska všech ideální společnosti či nebe, kterému se ve spravedlivém platném právu a osobním jednání máme snažit, co nejvíce přiblížit, by měl plynout z **anonymního sociologického průzkumu** s anketní otázkou pro všechny lidi, co jednotliví lidé bezpodmínečně chtějí jako obsah přirozeného, ideálního práva, z hlediska všech ideální společnosti, nebe či ráje.

Poté, **co budeme znát podobu této z hlediska všech ideální společnosti, jak vyplyne z dotazu u jednotlivých lidí, tak bude možné takto verifikovat pravdivost resp. užitečnost různých světových náboženství a platných právních řádů různých států** podle toho, zda se plněním jejich náboženských či právních příkazů a zákazů v našem běžném životě této z hlediska všech ideální společnosti v jednotlivém případě přibližujeme nebo se jí vzdalujeme. Podle mého názoru výsledkem této budoucí verifikace jednotlivých náboženských norem chování bude stejně jako v případě jakékoliv jiné lidské vědy jejich **částečné přijetí a jejich částečné odmítnutí**, které bude umožněno tím, že se nejasná z hlediska všech ideální společnost jako odměna plnění těchto náboženských a právních povinností a zákazů stane zřejmá, na základě shora uvedeného sociologického průzkumu.

Literatura:

Právní nauka pro školy i praxi. Novotný Z., Schelle K., Tomancová J. a kolektiv, vydala MU v Brně, ČR, 2002
Malé dějiny filosofie, STORIG, H.J., Praha, Zvon, 1991
Irwin's business law, Klayman E.I., Bagby J.W., Ellis N.S., nakladatelství Richard D. Irwin, inc, USA, 1994.
Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
Vztah mezinárodního práva veřejného a soukromého a vnitrostátního práva z pohledu upravovaných společenských vztahů, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.e-polis.cz/>, 2006
Poměr uvážení a vázanosti státních orgánů právními normami, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Budoucnost práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Smlouva a donucení, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Filosofie ekonomického práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>
Spravedlivá válka (bellum iustum), JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., 2007, <http://www.e-polis.cz/>

III./b) O nápravě tří smrtelných hříchů demokratické západní civilizace

Západní demokratické státy a jejich obyvatelé žijí v ekonomickém dostatku, který je na jedné straně příčinou toho, že jejich obyvatelé souhlasí s demokratickou společenskou smlouvou, jejíž základy položil ve svých dílech anglický politický myslitel John Lock, a na druhé straně tento ekonomický dostatek a z něho plynoucí souhlas západních obyvatel s demokracií je příčinou dalšího zvyšování ekonomického produktu těchto zemí. Takto rostoucí souhlas západních obyvatel totiž umožňuje, aby tito svou energii stále více využívali nikoliv k vzájemným sporům či válkám, ale aby takto uvolněnou energii využili k dalšímu růstu ekonomického produktu těchto západních zemí. Jinými slovy **mír ve společnosti a růst ekonomického produktu jsou podle mého názoru dvě spojitě nádoby, čím je větší mír ve společnosti, tím více roste ekonomika a čím více roste ekonomika, tím je větší mír ve společnosti.**

Rozvojové státy a jejich obyvatelé však často žijí v ekonomickém nedostatku, který je podle mého názoru hlavním důvodem nestability politického zřízení těchto států. Jeho obyvatelé z tohoto důvodu nesouhlasí s politickým zřízením takovéto společnosti a rovněž tak s rozdělením světa na chudé a bohaté státy, tedy celosvětovou mezinárodní společenskou

smlouvou, jejímž základem je OSN. Jeho obyvatelé zároveň tak využívají svou energii k stupňování sporů a válek mezi sebou, jejichž cílem je dosáhnout ekonomického dostatku v rozvojových zemích nejjednodušším způsobem, tedy na základě násilí. Permanentní války v rozvojových společnostech a ekonomický nedostatek jsou tak podle mého názoru dvě spojitě nádoby, **války a spory ve společnosti způsobují ekonomický nedostatek a ekonomický nedostatek způsobuje války a rostoucí spory.**

Důvodem toho je, že jak v rozvojových tak v západních demokratických zemích se rodí lidé s různou energičností, kde **energičtější lidé mají větší potřeby majetku a méně energičtější lidé mají menší potřeby majetku, které mohou uspokojit buď prostřednictvím růstu ekonomického produktu dané společnosti nebo násilným přerozdělením tohoto majetku v rámci dané společnosti.**

Západní demokratické státy, nechtějí-li se vystavit na jedné straně rostoucím konfliktům, jako jsou občanské války v rámci těchto rozvojových států, rozsáhlá ekonomická a humanitární emigrace, hrozba jaderných zbrání apod. a z nich plynoucí ekonomických ztrát daných tímto neefektivním vynakládáním energie ze strany obyvatel rozvojových států, a na druhé straně pociťují-li obyvatelé západních demokratických států umírání lidí v důsledku válek nebo hladu či nedostatku zdravotní péče v rozvojových státech jako překážku vlastního štěstí, **mají povinnost zasáhnout urychlením ekonomického růstu rozvojových zemí** v důsledku čehož dojde podle mého názoru rovněž tak k zvýšení souhlasu jejich obyvatel se státním zřízením, resp. k rostoucímu míru v těchto rozvojových zemích a v konečném důsledku rovněž k jejich demokratizaci.

Jakým způsobem lze zasáhnout proti ekonomickému nedostatku v rozvojových zemích? Za prvé je třeba, aby **demokratické západní státy zajistily, aby v rozvojových státech nikdo nemusel umřít z důvodu hladu, žízně či chladu.** Jde tak o povinnost demokratických států žijících v ekonomickém dostatku **zajistit nezbytnou humanitární pomoc obětem ohroženým v rozvojových státech smrtí hladem, žízní či chladem.** Tato humanitární pomoc je z hlediska ekonomik demokratických západních států zanedbatelná, avšak z hlediska souhlasu obyvatel rozvojových států s mezinárodním společenským uspořádáním zcela nezbytná. Za druhé je třeba ustavení **mezinárodního společenství západních demokratických států vyznačujících se společným hospodářským prostorem resp. trhem, příp. v současnosti vzájemným poskytnutím mezinárodní doložky nejvyšších výhod v oblasti vzájemných soukromoprávních a veřejnoprávních vztahů,** jehož cílem bude **postupné přijímání rozvojových států** do tohoto společenství na základě postupného plnění ekonomických a politických hledisek spočívajících v přibližování rozvojových a západních demokratických států v těchto hlediscích. **Příkladem může být rozšiřování Evropské unie o východoevropské státy, kde se spojil ekonomický a politický tlak s ekonomickou pomocí a výhodami poskytnutými těmto východoevropským státům.** Poskytnutí ekonomické pomoci a ekonomických výhod rozvojovým zemím by mělo být zajištěno buď **rozvojovou daní platnou na území členských států nebo příspěvky členských států do rozpočtu** výše uvedeného mezinárodního společenství demokratických západních států.

Druhým z těchto smrtelných hříchů západní civilizace je, jestliže na rovněž na jejich územích umírají lidé hladem, žízní, chladem nebo nedostatkem běžné zdravotní péče. Jde zejména o problém bezdomovců. Kromě toho, že takový stav vzbuzuje nesouhlas obyvatel, z nichž někteří nemohou být sami šťastní, když vedle jejich domů trpí jiní lidé, dochází rovněž k ekonomickým ztrát daných neefektivním vynakládáním energie ze strany těchto lidí. Tato **humanitární pomoc** je z hlediska ekonomik demokratických západních států zanedbatelná, avšak z hlediska souhlasu obyvatel těchto států s demokratickou společenskou smlouvou, obdobně jako ve shora uvedeném případě rozvojových států, je zcela nezbytná.

Třetím smrtelným hříchem západní civilizace je vztah lidí k živým tvorům. Je třeba vidět evoluci člověka i živých tvorů, kde člověk na jedné straně je schopen vytvářet stále početnější právnické osoby nikoliv na základě donucení nýbrž především na základě dohody, lze říci, že se člověk stále více civilizuje, na druhé straně evoluce živých tvorů se projevuje přibližováním jejich schopností jako je používání nástrojů, komunikace apod. člověku, kde živí tvorové těží z přítomnosti člověka, když jejich evoluční přibližování člověku se děje mnohem rychleji, než evoluční vývoj člověka samotného. Ze shora uvedeného pohledu je třeba vidět živé tvory, které současné právo pokládá za věc, v právním slova smyslu, za budoucí plnoprávné subjekty práva plně způsobilé k právním úkonům. Podle mého názoru nelze být pro člověka ani pro jiného živého tvora již nyní plně šťastným a plně tak jedince zbavit utrpení v našem světě, pokud jiní lidé a rovněž tak jiní živí tvorové trpí, popř. jsou zbytečně zabíjeni. Člověk, který zbytečně zabíjí živé tvory, je tak uvyklý smrti. Člověk, který je schopen touhu po světě bez jakéhokoliv utrpení nejen pochopit, ale i ovládat své jednání, tedy nese odpovědnost nejenom za sebe a svůj druh, ale i za nastolení a vývoj ostatních živých tvorů k tomuto ideálu.

Západní demokratické státy by podle mého názoru v současnosti měly omezit požívání masa a jiných živočišných produktů ze zabíjených zvířat, která jsou tak zbytečně zabíjena v miliónech. Uvědomuji si, že nezabíjení zvířat je otázkou morální a nelze ji v současnosti účinně právně vynutit, a to ani v západních demokratických státech. Přesto by mělo právo na ochranu zvířat v těchto státech jednoznačně říci, že zbytečně zabít jiného živého tvora je nemorální, a to i v případě, že jde o smrt bez zbytečného utrpení zvířete. **Živí tvorové, které nebude právo západních demokratických států považovat za věc, ale za živého tvora, který jako člověk cítí utrpení a bolest, by neměli být zbytečně člověkem zabíjeni.**

Prostředkem takovéto právní normy do úplného právního zákazu zbytečného zabíjení živých tvorů by po přechodnou dobu měla být masná daň (daň ze smrti zvířat), která by zdaňovala a tak omezovala požívání živočišných produktů ze zabitých zvířat. Účelem tohoto zákona by bylo poukázat na nezcizitelnou hodnotu života každého živého tvora v přírodě, kdy by člověku nejbližší živí tvorové čili zvířata, která rovněž cítí bolest jako člověk, byla chráněna nejenom současnými často bezzubými zákony o zákazu týrání a humánním zabíjení zvířat, ale i touto masnou daní. Zároveň by bylo možno pomocí výší sazeb této daně u jednotlivých druhů zvířat plnit další účel tohoto zákona o masné dani, tedy **upřednostňovat zabíjení co nejméně evolučně vyvinutých zvířat, např. spíše ryb a ptáků než savců apod.**, protože mají méně dokonalý mozek, v důsledku čehož méně cítí bolest a méně prožívají utrpení ze své smrti. Dalším účelem tohoto zákona by bylo **umožnit masožravcům a všežravcům jíst maso ve výše uvedených případech naprosté nezbytnosti, předně z mršin.** Vedlejším přínosem tohoto zákona o masné dani by byl daňový výnos pro státní pokladnu. Ze zákona by měli existovat výjimky v podobě **daňových úlev pro lidi, kteří musí jíst více maso ze zdravotních důvodů.**

Literatura:

- Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
- Filosofie ekonomického práva, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., www.e-polis.cz

III./c) Ideální stát z hlediska Filosofie rovnováhy

Stát v současnosti představuje **hmotný pohyb, kde se střetávají hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, tj. mraky částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, tento pohyb je nesouvislý, diskontinuální, nespojitý**, protože jednotlivé hmotné pohybové soustavy-skutečnosti do sebe naráží v podobě srážek částic o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru těchto hmotných pohybových soustav-skutečností a dochází tak k neustálému snižování a zvyšování pohybu, hybnosti těchto hmotných pohybových soustav-skutečností, jedinců, **válce o pohyb, hybnost resp. energii-moc.** Nesouvislý pohyb hmoty-částic o nenulové hmotnosti je v částečné opozici vůči **souvislému pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, tj. všech bodů časoprostoru**, tj. čistého pohybu, čistého vlnění, z něhož se buď pomocí nekonečného počtu, nebo rychlosti světla těchto částic skládají veškeré skutečnosti v hmotném světě. Tento pohyb částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru je neměnný, částice jsou věčné, nezničitelné, což plyne ze zákona zachování energie resp. hybnosti. Tyto body časoprostoru do sebe nenarážejí, pouze se vzájemně dotýkají.

Cílem ideálního státu stejně jako ideálního práva v daném časovém okamžiku tohoto státu je trvale udržitelné přiblížení se spojitě podobě pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru. Tento cíl z hlediska státu jako hmotné pohybové soustavy znamená dosažení maximální trvalé hybnosti (tzn. pohybu, moci) každé dílčí hmotné pohybové soustavy-jedince či jiné skutečnosti státu s minimem srážek s ostatními hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi s maximální trvale udržitelnou hybností-mocí, pohybem, tedy i vně státu. Jde o **dokonalou objektivní ideální hybnost-pohyb, moc.** Zároveň to znamená zachování každé živé hmotné pohybové soustavy-jedince v rámci státu, pokud bezprostředně neohrožuje existenci hmotné pohybové soustavy-jedince stejného nebo vyššího řádu a nebezpečí nelze odvrátit jinak, vyjma případu odvrácení tohoto nebezpečí (tzn. nutné obrany a krajní nouze).

Částečně nespojitá podoba státu jako nedokonalé hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, tedy znamená neustálé četné srážky částic o nenulové hmotnosti dílčích živých hmotných pohybových soustav-jedinců v hmotné podobě boje o moc, tj. pohyb, hybnost, resp. energii dílčích pohybových soustav-jedinců, poháněné strachem o vlastní existenci v podobě smrti hladem nebo smrtí ze msty utlačovanými, tak způsobuje neustálé energetické, resp. hybnostní, pohybové ztráty (moci), spočívající v likvidaci existujících hmotných pohybových soustav-jedinců a jiných skutečností vychýlením jejich částic mimo hranici existenčního intervalu pohybu, hybnostní hustoty-moci. Naopak **dokonalá a nedokonalá spojitá podoba státu** jako hmotné pohybové soustavy-skutečnosti znamená obdobně jako u pohybu částic o nulové hmotnosti **maximální celkovou (absolutní) hybnost, pohyb (tzn. moc) státu jako hmotné pohybové soustavy-skutečnosti v daném čase trvale udržitelnou s minimem srážek s ostatními hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi z hlediska věčnosti s trvale udržitelnou maximální hybností-mocí, pohybem.** V dokonaném čase pak půjde o **absolutní (celkovou) hybnost, pohyb-moc státu totožnou s celkovou (absolutní) hybností-mocí, pohybem všeho pohybu téměř beze srážek pouze s dotykem s jinými pohybovými soustavami-skutečnostmi s trvale udržitelnou hybností-mocí, pohybem, o věčný stát.** Přičemž **objektivní ideální hybnost-moc, pohyb jednotlivce je totožná s objektivní ideální hybností-mocí, pohybem celku,** stát i jednotlivce chtějí trvale udržitelnou maximální hybnost, pohyb (tzn. moc) beze srážek s ostatními hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi s trvale udržitelnou maximální hybností, pohybem-mocí a hybnost, pohyb (tzn. moc) státu je maximální a trvale udržitelná v daném čase, je-li rovněž hybnost, pohyb (tzn. moc) každého jeho jednotlivce maximální a trvale udržitelná. Půjde o jedinou hmotnou pohybovou soustavu, jediný mrak částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem všech jeho částic, které se tak nebudou srážek nýbrž pouze dotýkat a předávat si tak spojitě energii, budou spolupracovat.

Proto státní zřízení a právo státu má odpovídat úrovni jeho jedinců, tak aby se jednalo o trvale udržitelnou maximální hybnost, pohyb (tzn. moc) s minimem srážek s ostatními hmotnými pohybovými soustavami s maximální trvale udržitelnou mocí, pohybem v daném čase. Takové státní zřízení vyžaduje trvalý souhlas těch, na které se vztahuje, a to i následný eventuálně fiktivní v případě jejich smrti, vycházející z toho, že se v případě tohoto státní zřízení jedná o trvale udržitelné přiblížení se maximální hybnosti, pohybu (to znamená moci) státu resp. jedince. Přiblížení se maximální hybnosti (to znamená moci) hmotné pohybové soustavy (v tomto případě rozuměj státu a jedince) trvale udržitelné beze srážek s jinými pohybovými soustavami je tak postupným procesem, kdy tato maximální hybnost-moc, pohyb je pouze ideál, jemuž se snažíme přiblížit.

Z pohledu tohoto ideálu, tedy maximální hybnosti, pohybu-moci hmotné pohybové soustavy-jedince a státu trvale udržitelné beze srážek s jinými hmotnými pohybovými soustavami s trvale udržitelnou maximální hybností, pohybem-mocí, lze současnému **demokratickému státu vytknout zejména to, že vylučuje z podílu na moci, právech a povinnostech ostatní živé organismy, zejména zvířata**, která taktéž cítí bolest a utrpení jako člověk, mají společný evoluční původ jako člověk, avšak mají tu nevýhodu, že jsou na nižším vývojovém stupni jako člověk.

III./d) Přirozené právo z hlediska filozofie rovnováhy

Jaký je ideální stav člověka a přírody z hlediska jejich pojetí jako hmotných pohybových soustav (tedy mraků hmotných částic s nenulovou hmotností s navazujícím pohybem)-skutečností s minimem srážek s jinými hmotnými pohybovými soustavami, resp. jejich částicemi s trvale udržitelnou maximální hybností-mocí, pohybem, při zachování všech živých pohybových soustav ať dobrých nebo zlých.

Právo lze z tohoto hlediska rozlišit na spravedlivé a přirozené. Spravedlivé právo odpovídá maximálnímu přiblížení se trvale udržitelné maximální hybnosti (to znamená moci, pohybu) jedince resp. státu v daném čase, protože maximální trvale udržitelná hybnost-moc všech jedinců ve státi znamená zároveň maximální trvale udržitelnou hybnost, pohyb-moc státu v daném čase. Takovéto právo vyžaduje trvalý souhlas těch, na které se vztahuje, a to i následný eventuálně fiktivní v případě jejich smrti, vycházející z toho, že se v případě tohoto práva jedná o trvale udržitelné přiblížení se maximální hybnosti (to znamená moci, pohybu) státu resp. jedince, tedy jediné hmotné pohybové soustavě s navazujícím pohybem s minimem srážek částic.

Přirozené právo odpovídá maximální možné trvale udržitelné hybnosti (tzn. moci) jedince resp. státu beze srážek částic, pouze s jejich dotykem, jedná se pravděpodobně o všemocnost jedince odpovídající splynutí jedince s Universem, tzn. veškerým pohybem a nehybností, a jedinému vědomí tohoto pohybu. Sladováním hmotné skutečnosti se člověk tomuto právu pouze **přibližuje**, vzorem je mu nepřetržitě kontinuum částic o nulové hmotnosti-fotonů, všech bodů časoprostoru, které se skrývá pod povrchem hmoty. Z tohoto pohledu **všichni (i ostatní živé organismy) a všechno budou tvořit jedinou Bytost s jediným vědomím**. Toto právo lze považovat za odsouhlasené všemi jedinci živé přírody, protože umožňuje maximální hybnost, pohyb (tzn. moc) státu a jedinců. Toto právo je pouze ideálem, kterému se v daném čase pouze přibližujeme, přičemž naším úkolem je **dosáhnout, co možná maximální trvale udržitelné přiblížení se tomuto ideálu, tedy maximální hybnosti, pohybu, tedy všemocnosti, tedy jednoty všech a všeho, v daném čase**. Takovéto právo lze považovat za spravedlivé ze shora uvedených důvodů.

Toto pojetí spravedlivého práva vychází z pojetí hmotného světa jako přechodné fáze nesouvislého světa jedinců oproti souvislému světu pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru beze srážek pouze s dotykem těchto bodů časoprostoru, který představuje souvislou jednotu zřejmě s jediným vědomím, v mém pojetí Boha, kterému je třeba se postupně přiblížit a tím nastolit přirozené právo.

2.8. O KRÁSNU (ESTETIKA)

Úvod

Vznik:

Nejvyšší touhou nás lidí
je zažít všeho harmonii
a to dobrého a zlého
spoluděje celkového.
Celkový spoluděj
je pravým Bohem,

setkání s ním
 lze **uměním**.
 Umění **spojuje**
hmotné smyslové protispoluděje
do nadrozumové a nadsmyslové
Boží harmonie.
 Bůh v myšlence
 bývá neživotný,
 ale rukou umělce
 se stává skutečný.
 Bůh v pouhé hmotnosti
 je ve jsoucnosti ztracen,
 v nekonečné mnohosti
 jen těžko bývá nalezen.
Umění nám umožní
poznat jsoucí harmonii,
a to jak hmotnostní
tak v neviditelném ději.
 Děje smyslové
 jsou dobré či zlé
 v rozmezí četnosti
 hmotné danosti.
 I v pouhé hmotě
 nalezneme středu
 mezi dobré a zlé
 s nejméně odporu.
 Mimosmyslové četnosti
 k naší hmotné dějovosti
 jsou děje jednodušší
 rovněž tak i složitější.
 Naše mysl uchopuje
 dokonale pouze hmotné děje,
 nedokonale stejně četné děje,
 jako též ona sama je.
 Nedokonale ve jsoucnu chápe
 naše pouhá lidská mysl
 jednodušší a složitější děje,
 než vnímá hmotný smysl.
Proniknout k celkovému ději
jeho boží celistvé harmonii
 je možno prostřednictvím umění
 skrze vnímání, myšlení a cítění.
 Nedokonale je myšlena,
 lidskými smysly sycena,
 skutečně zažít
 ji může jen **cít**.
 Cítem pronikáme
 do Boží harmonie
k nejnižšímu a nejvyššímu
dějovému dobru a také zlu.
Umění je tudíž trojí,
 nejvýše v nadspoluprotispoluději pak však stojí
 sama přítomnost **Boží**,
 jež je zachycenou **mimo a smyslovou harmonií**.
 Cesta k ní pak vede
 smysly a též myšlením
 pouze nedokonale,
 dokonale jen vcítěním.
 Dále lze zobrazit
hmotnou dějovou rovnováhu,
 jež vnímá náš cit,
 použít lze smysly ale i myšlenku.

Všechny tyto jsou a celkové děje
jsou nadspoluprotispoludějem
všeho dobrého a zlého středem,
jenž těmto dějům nejméně odporuje.

A nyní do třetice
je v hmotě umělce
obraz děje Krista a Ďábla
mimosmyslového dobra a zla.

Zlé je protiděj,
který společně ničí,
dobré je spoluděj
ke společnému tvůrčí.

Harmonie děje
podléhá změně
podle toho, jak v historii
se součinné děje mění
Proto hodnotu umění
změní čas,
jiná je ovšemže nyní,
jiná zítra zas.

Umění, jež v množství dějů
zůstává v dějinném středu,
je ve skutečnosti tehdy **nadčasové**,
jak s časem množství dějů roste.
Záleží též na diváku a prostředí,
v němž dílo vystavují,
také ti patří k podději,
jež spoluvytváří celkovou harmonii.

Je-li **dílo jen umělcovým**
osobním výrazem
musí být mimosmyslovým
dobrem či zlem.
Takovéto umění,
jež není harmonií
či neproniká za hmotné,
se pozná na své hodnotě.

Umění

Člověk stejně jako umělecké dílo představuje hmotnou pohybovou soustavu, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti, s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností $p=m \cdot v$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost, na jednotku prostoru, kterou je metr krychlový, s charakteristickým více či méně navazujícím uspořádáním hybnostní resp. energetické hustoty-pohybu, která na sebe působí srážkami částic. **Umělecké dílo** pak představuje vzor (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#)), tedy hmotnou pohybovou soustavu o relativně nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, která však obsahuje částice s hybností související resp. podobnou hybnosti-pohybem předlohy tohoto vzoru. Lze tak říci, že částice uměleckého díla představují zdroj vlnění, které je zprostředkováno částicemi o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru a které se podobá vlnění vysílaném předlohou tohoto vzoru, resp. které je originálním vzorem.

Co umožňuje **působení uměleckého díla**, resp. vzoru (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#)) na lidskou mysl, resp. na lidský organismus. V lidské mysli jsou uloženy další vzory, a to v podobě částic o hybnostní hustotě-pohybu odpovídající hybnostní hustotě-pohybu skutečného jevu, avšak s nižší absolutní (celkovou) hybností-pohybem, než má tento skutečný jev. Každý z těchto vzorů v mysli se vyznačuje subjektivní ideální hybností-pohybem, tedy maximální krátkodobou hybností-pohybem a objektivní ideální hybností-pohybem, tedy maximální hybností-pohybem z hlediska věčnosti. Má-li umělecké dílo jako vzor schopnost vysílat částice souvislé s touto ideální hybností-pohybem, resp. tomu odpovídající vlnění, pak dochází k **rezonanci částic vzoru v mysli a vzoru uměleckého díla** a umělecké dílo nás zanechá hluboký citový prožitek.

Podle mého názoru umělecké dílo může v zásadě zachytit **trojí druh vzoru**. Za první je to tvoření, za druhé je to ničení, a za třetí je to soulad tvoření a ničení, jediné souladné Bytí. Z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd jde o **vznik a zánik hmotné pohybové soustavy-jevu** a za třetí jde o **celkovou hmotnou pohybovou soustavu (tedy jediný mrak**

hmotných částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem a nehybností tvořený všemi a vším)-skutečnost tohoto zániku a vzniku jako Boha, tedy společenství všech a všeho v konečném důsledku, exaktně řečeno skutečnost celkového pohybu a nehybnosti, jde o splnutí s Universem.

Umělecké dílo proniká k výše uvedeným třem předlohám uměleckého díla jako vzoru prostřednictvím hmotných skutečností, jinak řečeno je **zobrazeno ve hmotě**. Hmotu stejně jako jakýkoliv jiný pohyb představuje pohyb částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru s charakteristickou hybností $p=m \cdot v$, kde p je hybnost, m hmotnost a v rychlost, v určitém intervalu hybnosti. Zobrazení pohybu i mimo hmotu je pak umožněno průmětem hybnosti zobrazovaného pohybu na hmotný interval hybnosti, pohybu představovaný hmotnými prostředky umělce. Dochází tak k zachování poměrů hybnosti-pohybu zobrazovaného jevu nikoliv k zachování absolutních (celkových) hodnot těchto hybností-pohybů.

Protože v samotné mysli již nejde o skutečný pohyb avšak pouze o jeho vzor, který má mnohem nižší absolutní (celkovou) hybnost-pohyb než vnímaný jev, je působení umění na skutečnost zprostředkováno vyvoláním natolik silné rezonance v mysli člověka a jejím prostřednictvím v jeho organismu, že tento pocit se stane **programem jeho konání**. Proto předloha uměleckého díla musí představovat subjektivní nebo objektivní ideální hybnost-pohyb, který je natolik silný v lidské mysli, resp. v organismu lidí, že u nich vyvolá silný citový zážitek, který rovněž nezanedbatelně ovlivní jejich konání, resp. činnost organismu jako hmotné pohybové soustavy-jevu, tedy mraku hmotných částic s navazujícím pohybem.

Tímto způsobem, tedy rezonancí mysli a organismu člověka jako hmotné pohybové soustavy, tedy mraku částic o nenulové hmotnosti a navazující hybnosti resp. pohybu, se z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd ve své podstatě odehrává veškeré působení na jedince, které má podobu srážek částic hmotných pohybových soustav-jevů o nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, a to i mimo umění. Proto dle mého názoru **vlněním o správné hybnostní hustotě-pohybu lze způsobit vznik, uzdravení i smrt organismu**. A umění tak prostřednictvím mysli může působit rovněž na celkový stav organismu.

Jaká předloha pak vyvolává silný citový zážitek organismu prostřednictvím rezonance s pohybem uvnitř organismu a mysli. Jsou to pohyby o hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, způsobující **zánik mnoha hmotných pohybových soustav** jako apokalypsa, smrt, vražda, krev apod., dále pohyby způsobující **vznik mnoha hmotných pohybových soustav** jako zrození, vznik světa, vznik Vesmíru, uzdravení davu a člověka apod., což souvisí se subjektivní ideální hybností, pohybem organismu člověka jako hmotné pohybové soustavy, kdy se organismus pohybuje s krátkodobou maximální hybností, a dále je to zobrazení pohybu souladu vzniku a zániku, v konečném důsledku zobrazení **Boha jako společenství všeho a všech**, což může být zobrazeno jako nebe či ráj a peklo, mír a válka na Zemi, ale i objetí člověka člověkem, krásné přírodní zátiší v bouři, jako louka apod., což souvisí s objektivní ideální hybností, pohybu, kdy se organismus pohybuje s trvalou maximální hybností pohybem.

Poznání pohybu vzniku a zániku pohybových soustav podléhá změně podle toho, jak se v průběhu historie člověka rozšiřuje oblast poznání pohybu světa, v konečném důsledku částic o nulové hmotnosti, fotonů. Umění je nadčasové tehdy vzbuzuje-li silný citový zážitek, tedy rezonuje-li s myslí a organismem člověka i s rostoucím poznáním, resp. rostoucím střetem člověka s pohybem světa, resp. jeho částic.

Hudba

Hudbu lze definovat **jako souladný zvuk**. Z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd jde tak o spoluděj, z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd jde o souvislý a navazující pohyb, kde se jeho jednotlivé částice, v konečném důsledku o nulové hmotnosti, tedy body časoprostoru, pohybují stejně nebo po stupnici, tedy jde o pohyb střídavě s větší a menší hybností, pohybem, resp. v případě částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru střídavě zrychlující a střídavě zpomalující pohyb těchto částic.

Zdroj hudby tak představuje zdroj tohoto pohybu částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, tento pohyb je tak výrazem jiného **pohybu, který se přeměňuje v hudební pohyb**, dochází tak k transformaci fyzikální energie hudebníka a hudebního nástroje.

Hudba jako zvuk tak představuje vlnění čili pohyb částic, které jsou v konečném důsledku o nulové hmotnosti, body časoprostoru a prostřednictvím srážek hmotných částic s jinými částicemi v konečném důsledku o nulové hmotnosti v prostoru, tak dochází k šíření tohoto vlnění.

Příkladem zdroje hudby jsou **strunné nástroje**. Napneme-li strunu, vyvoláme odlišný vnitřní pohyb částic uvnitř struny podle síly napětí v jednotlivém místě. Hra na napjaté struně pak vyvolává pohyb této struny, který je součtem vnitřního pohybu částic struny. Tento pohyb se pak šíří shora uvedeným způsobem prostorem jako vlnění. Obdobně je tomu u jiných

druhů hudebních nástrojů jako strunných.

Nejdůležitějším činitelem v hudbě je člověk. **Člověk dle Filosofie rovnováhy exaktních věd představuje rovněž složitý pohyb**, který má svou přirozenou průměrnou hybnost, pohyb na jednotku prostoru-objemu (hybnostní hustotu), která je pro jeho organismus přirozená a zdravá. Zároveň je takto člověk vystaven srážkám s částicemi jiných pohybových soustav-jeví v jeho okolí, které snižují, resp. zvyšují jeho průměrnou hybnostní hustotu-pohyb a působí tak rozkladně na lidský organismus.

Částice lidského těla mají vlastní přirozenou ideální hustotu pohybu, tzn. hybnostní hustotu, tedy hybnost na jednotku objemu, při které dosahují maximální hybnosti, pohyb trvale udržitelný příp. krátkodobě udržitelný, jde tak o hybnost, pohyb, kdy člověk vytváří jedinou souladnou pohybovou soustavu, charakteristické navazujícím pohybem všech jeho částic, jedinou duši složenou ze všeho a všech, příp. jde pouze o dílčí pohybovou soustavu složenou z hmotných částic, které se v zápětí ocitá v rozporu s pohybem jiných hmotných částic. Jinak řečeno frekvencí vlnění, vzhledem k tomu, že vlnění čili pohyb je vlastností jak hmotných těles tak i fyzikálního vlnění. Při dosažení této frekvence, resp. při vystavení člověka této frekvenci se člověk cítí dobře, protože **částice jeho těla rezonují, navazují svým pohybem na tuto přirozenou ideální frekvenci zvukového vlnění, resp. svou hybnostní hustotou-pohybem**. Podstatou poslechů hudby je tak rezonance částic těla, v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru a částic zvukového vlnění resp. pohybu. Hudba při přibližování se nebo vzdalování se této rezonanční frekvenci v nás vzbuzuje **libost, resp. nelíbí pocit**. Stejně tak v nás hudba může evokovat různé pocity, pokud se přiblíží pohybu, hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, resp. frekvenci vlnění, které jsou vlastní pro částice vlnění konkrétního hmotného tělesa nebo jevu. Příkladem je bouřka, zurčení potoka, napětí, uvolnění apod.

Podobně jako hudba působí libě nebo nelibě popř. jinak na naši mysl na základě výše uvedené rezonance, navazování pohybu částic, vytvářením jediné pohybové soustavy (tedy mraku hmotných částic s nenulovou hmotností s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou), lze podle mě působit příznivě a nepříznivě na jednotlivé částice o nenulové hmotnosti, v konečném důsledku o nulové hmotnosti, body časoprostoru a jimi tvořená uskupení jako atomární částice, atomy, orgány buněk, buňky, tkáně a orgány jejich vystavením příslušnému druhu pohybu částic srážkou s nimi. Dochází tak buď k **rezonanci navazování pohybu částic při objektivní ideální frekvenci, pohybu těchto orgánů jako hmotných těles charakterizovaných de Broglieovým vlněním, jde o frekvenci, pohyb, kdy orgány dosahují trvale udržitelné maximální hybnosti-pohybu, nebo jejich obtížím při frekvenci vlnění resp. pohybu o hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, která neodpovídá jejich objektivní ideální hybnostní hustotě, resp. frekvenci, pohybu (definovaném výše), avšak není z hlediska těchto orgánů ještě destruktivní**. Jde tak o pohyb, jehož hybnostní hustota-pohyb je nižší nebo vyšší, než je přirozená ideální hybnostní hustota-pohyb částic organismu resp. výše uvedených jeho dílčích uskupení, směřující k vytvoření jediné pohybové soustavy, tedy jediného mraku hmotných a nehmotných (bodů časoprostoru) částic o navazujícím pohybu, jediné Duše tvořené všemi a vším, avšak nezpůsobuje ještě jejich poškození srážkami s částicemi, jejichž hybnostní hustota-pohyb překračuje hybnostní hustotu-pohyb částic lidského organismu jako hranici destrukce (jde o hybnost-pohyb mimo existenční interval hodnoty pohybu, hybnostní hustoty, tedy hybnosti na jednotku objemu, organismu) Překročení této hybnostní hustoty-pohybu, pak znamená destrukci výše uvedených uskupení částic lidského těla, rozpadu navazujícího pohybu hmotných částic lidského organismu jako pohybové soustavy.

Na základě poznání hudby jako vlnění rezonujícího příznivě nebo nepříznivě v naší mysli, tak lze zřejmě **léčit mysl**, protože při expozici částic mysli pohybu hudby dochází srážkami s částicemi mysli k obnovování pohybu v rámci existenčního intervalu hybnostní hustoty-pohybu, tedy hybnosti na jednotku objemu, lidské mysli, která je podmínkou správného fungování lidské mysli při hybnostní hustotě-pohybu resp. frekvenci vlnění, která je mysli vlastní a při které mysl rezonuje (rozumněji ideální pohyb, hybnostní hustota mysli).

Obdobně lze **léčit** podle mého názoru jiné **lidské choroby** a to na základě poznání hudby, kdy poznání vlastní, rezonanční frekvence, resp. objektivní ideální hybnostní hustoty-pohybu, tedy maximální trvale udržitelné hybnosti-pohybu, vedoucí k vytvoření jediné pohybové soustavy, jediné duše tvořené všemi a vším, ostatních lidských orgánů a jejich postupné vystavení tomuto druhu pohybu jim dopřeje regeneraci při obnovování objektivní ideální hybnostní hustoty-pohybu (viz výše), resp. pohybu, hybnostní hustoty v rámci existenčního intervalu, resp. rezonanční vlastní frekvence těchto orgánů srážkami částic s touto objektivní ideální hybnostní hustotou-pohybem, zde mám na mysli trvale udržitelné postupné přibližování se trvale udržitelné maximální hybnosti-pohybu. Dojde tak k obnově vlastní rezonanční frekvence, resp. objektivní ideální hybnostní hustoty-pohybu částic těla v konečném důsledku o nulové hmotnosti, a jejich uskupení uvedených výše, změněné srážkami s částicemi okolí o jiné frekvenci resp. hybnostní hustotě-pohybu, tedy hybnosti na jednotku objemu.

Bůh a hudba

Představíme-li si svět jako pohyb částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, zjistíme, že svět je spojitý, kde jeden pohyb přechází v druhý plynule, tedy, že **svět je podobný souzvuku hudby, plynule jedno v druhém**

přecházející vlnění. To platí i o hmotných věcech, kde fyzika dokázala tzv. de Broglieovi vlny, v hmotném světě jsou však rozdíly hybnosti-pohybu při přechodu jedné pohybové soustavy-jevu v jiné větší než ve světě částic o nulové hmotnosti, které tvoří spojitost, jinými slovy hmotné věci jsou zdánlivě odděleny-nespojité. Ve světě čistého pohybu částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru tak existuje pouze jediná pohybová soustava-nehmotné skutečnosti, které jsou odstupňovány dle své hybnosti, pohybu, plynule přecházejí jedno v druhé se zvyšující se a snižující se hybností-pohybem.

Ve světě hmoty tomu tak zdánlivě není. Hmota umožňuje, aby vedle sebe existoval pohyb o velmi vysoké hybnosti-pohybu a pohyb o nízké hybnosti např. vakuum a kosmická raketa a přechod hodnot hybností těchto pohybových soustav je skokový, nespojitý, věci do sebe narážejí.

Člověk tak představuje částečně nesourodou, nedokonalou pohybovou soustavu-skutečnost, kde existují velké rozdíly v hybnosti-pohybu jeho jednotlivých částí. **K přizpůsobení resp. k vytvoření souladné pohybové soustavy-skutečnosti i z hlediska hmoty dochází v průběhu života člověka postupně**, a to i za přispění jeho vědomí, které koriguje vzájemně nesourodé části jeho hmotné pohybové soustavy-skutečnosti. Prostředkem této korekce jsou srážky částic dílčích hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic o nenulové hmotnosti o navazující hybnosti resp. pohybu, kde vzájemné střetávání těchto pohybových soustav-jevů prostřednictvím srážek částic vede k vytváření jednotného celku. Celý proces sladění hmotného světa lze přirovnat ke kotli s polévkou, do které jsem přidali všechny možné ingredience a kterou budeme tak dlouhou vařit, až vznikne polévka jednotné a souladné chuti resp. podstaty.

Proč je cílem Boha jako souladného pohybu a nehybnosti částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru poskládání hmotné skutečnosti jako skládačky do jednotného celku připomínajícího soulad hudby, kdy jednotlivé části jsou odděleny ve hmotě, tak aby jejich vzájemný vliv nebyl bezprostřední ale postupný, aby bylo možno korigovat chybně složené hmotné pohybové soustavy? Odpověď je jednoznačná **člověk po své smrti a svět po svém zániku nebo i dříve se mají stát součástí souladného pohybu a nehybnosti částic v konečném důsledku v případě spravedlivých lidí o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, rozptýlí se vždy v přírodě, kterou chápou jako panteistického Boha.** Bůh tak představuje vědomou kinetickou (pohybovou) energii, tvořenou jak hmotou, tak i prázdnotou, což plyne z rozšiřování Vesmíru, kdy dochází k přeměně energie hmoty na stále větší prostor, což plyne ze zákona zachování energie (viz kapitola [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#)).

Lidský svět hmoty, který dosud vnímáme pouze povrchově, tedy jako hmotu, nikoliv jako spojitost čistého pohybu, resp. energie částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, se má stát součástí této spojitosti, kdy bude existovat jednota všeho, dá se říci jediné celkové vědomí, která bude souladná jako nekonečná píseň nebo hudební skladba a věčná.

Lidský svět a člověk se tímto zařazením do celkového pohybu stane více jako dosud **souladný s celkem**, který však nebude chápat jako vnější okolnost, ale jako svoji součást. Zároveň se však mnohonásobně zvýší jeho možnosti, protože jako součást celku se stane **všemocný s tímto celkem pohybu**, spojitosti částic v konečné podobě o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, protože kromě něj nebude existovat nic dalšího.

Je otázkou, jestli existence jediné vědomí bude mít spíše povahu kolektivního nevědomí částí celkové pohybové soustavy-všech bodů časoprostoru, tzn. dílů jediné pohybové soustavy-jevů nebo bude mít spíše podobu kolektivního vědomí. Podle mého názoru **kolektivní nevědomí** je spíše charakteristické pro nesouladná dílčí hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, kdy každé vědomí dílčí pohybové soustavy-jedince si uvědomuje pouze sebe sama. Pro celkovou jedinou pohybovou soustavu-skutečnost, tedy mrak částic o navazujícím pohybu, resp. hybnosti, tedy všechny body časoprostoru, všechnu energii, která bude jednotné a souladné podstaty je podle mého názoru spíše charakteristické **jednotné a souladné celkové vědomí** všech jeho částí, dílů jediné posléze souladné hmotné (částic o nenulové hmotnosti) a nehmotné (částic o nulové hmotnosti) pohybové soustavy-jedinců, tedy jediné mraku částic o nenulové a v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru o navazujícím pohybu, resp. hybnosti.

Co se děje s člověkem před narozením a po smrti, než je dosaženo celkové a souladné jediné pohybové soustavy-skutečnosti ve světě hmoty. Člověk se stává součástí kolektivního nevědomí a znovu si uvědomí on nebo jeho následovníci sebe sama ve chvíli, kdy se stane součástí výše uvedeného jednotného a souladného vědomí, které zahrnuje veškerý pohyb jako celkovou hmotnou a nehmotnou pohybovou soustavu-veškerou skutečnost či energii, které je tak vševědoucí. Do té doby si uvědomuje pouze svou minulost, kdy hmota, ze které je stvořen, a zejména organické molekuly mají svou minulost pouze v podobě kolektivního nevědomí. Ono prozření v důsledku jediné a souladné kolektivního vědomí lze přirovnat ke **vzkříšení mrtvých**.

3. FILOSOFIE PSYCHOLOGIE

Úvod

ZÁKLADY FILOSOFIE PSYCHOLOGIE

Nadprotispoluděj (Bůh):

V člověku si bojují
dva pocity vědomí:
pocit **výlučnosti**
a pocit **společnosti**.

Proti-(příp. protispolu-)děj (Dábel):

Prvý je **pocit výlučnosti**
svého milého a svoje rodiny
ze sexuální přitažlivosti
bezprostředního podvědomí.

Spolu-(příp. protiproti-)děj (Kristus):

Druhý je pak **pocit společnosti**
všech tvorů a přírody
ze sociálně-existenční nutnosti
hlubšího podvědomí.

Nadprotispoluděj (Bůh):

Tyto dva pocity
stojí proti sobě
a jejich **nerovnováha**
je podstata všeho zla.

Proti-(příp. protispolu-)děj (Dábel):

V případě **manžela,**
který se méně jak nejvíce
celkově ze všech přitahuje
vzniká nerovnováha.
Protože mimo svého manžela
neustále též **hledáme**
ideálního milého-partnera,
a manžela ponižujeme.

Ponížení manžela
v podobě toho zla
zplodí jeho **pomstu**
člověku nadřazenému.

A tak z naší zrady
na svém manželovi
jako zákonitá odplata
provází **oba samota.**

Druhá nerovnováha
je slabší ale hlubší
lidské podvědomí
než sexuální hra.

Je to příkaz
stejného přijímání

**všeobecné společnosti
mimo sexualnost.**
Začneme v rodině,
kde naši rodiče
upřednostní sourozence
byť jen nepatrně.
Od narození zde vzniká prvotní
komplex Ábelovsko-Kainovský
samoty nadřazeného
a nenávisti poníženého.
Nerovná láska rodičů
ve vztahu sourozenců
staví tak **sourozence**
pak **v boj proti sobě.**
Ti se pak **mstí**
svoji nenávistí
též na rodičích
ve stáří jejich.
Stejná nerovnováha
v lásce obou rodičů
jednou bez následků
jindy je však tragická.
Vzorec nerovného přijímání
přenáší pak děti
dále do společnosti
v dalším nadřazení a ponížení.
V míře větší
mimo rodinu
je vždy **osamocení a pomstění**
každého nadřazení a ponížení.
Tato míra větší
z toho pramení,
že **mimo rodné prostředí,**
je dítě téměř bez skrupulí.
A tak i malou nelásku v rodině
poznanou jako první
ihned po svém narození
ve společenské zlo proměňuje.

Nadprotispoluděj (Bůh):

Jak smířit tyto dva pocity
v základu lidské psychiky,
hledejme nejpřitažlivějšího partnera
všechny stejně přijmeme jako sama.
Společensky konejme
a sami nikdy neútočme,
nepřekročme obranu
ani v případě útoku.
Obrana je tehdy obranou,
je-li pouze výchovnou,
nikoliv hrou útočnou
a nakonec ničivou.
Zlo, které je pouze bráněno,
bude nakonec převychováno,
avšak v neobraném protiútku
vstoupíme v nekonečnou hru.
Uděláme-li chybu,
máme pak jistotu,
že ostatní nás nezničí
ale trestem převychovají.
Všeobecné společenství

pramení ze **všeho sepětí**,
 člověk **zvíře** usmrtí
 to zas jiné též zničí.
Rostlina bere živiny
 z naší vody a půdy
 čili z **půdního humusu**
 či mrtvolného prachu.
 Stejně živočichové
 každý jedí rostlinu
 z níž opět vyměšuje
 chlévskou mrvu.
 Tento koloběh podtrhuje,
 že vše souvislým vlněním je,
 dle teorie de Broglieovi vlny
 se vlní zřejmě všechny látky.
 Toto vševesmírné vlnění
 je tak neklamně znamení,
 jednotné všeho podstaty
 jedno s druhým se mísí.
 Jednou jsi člověkem
 to jest organismus vyšší
 s velice hustou hybností
 pak pouhým humusem.
 Z nějž roste rostlina,
 opět vyšší organismus,
 kde každá jeho živina
 znamená zemní humus.
 Takovýto odvěký látkový koloběh
 se zákonem zachování energie,
 kde rozpad a skladbu v každou věc
sluneční energie a vakuum způsobuje.
 To jest jednota a vázanost
 všeho a všech z ne-Bytí,
v psychické oblasti to značí
sebe jako všech přijetí.
 Z hlediska Filosofie rovnováhy
 o **rovnovážný nadděj** jde
 každého proti a spoluděje,
 to jest dobra a zla jinými slovy.
 Po které touží
 a je **v podvědomí**
 každého tvora ze společnosti
 lidské i jiné psychologičnosti.
 A to jak tvora, který většinou ničí,
 tak tvora, který tvoří,
všichni chtějí být stejně přijímání
a umírat téměř bez bolestí.
Stát se součástí koloběhu,
který se neobejde bez obědu,
bez stálého zrodu a smrti
avšak v míře, co nejmenší.
V krajní nouzi
člověk i zabíjí,
 aby se najedl a sílil,
 život v boji ubránil.

PSYCHOLOGIE TRESTU

Nadprotispoluděj (Bůh):

V prvé řadě je **trest psychický**

neboť též lidé chtějí býti
stejně jinými přijímání
což je dáno v jejich podvědomí.
Tento pocit plyne z **dětství**,
když v rodině sourozenci
byly ne stejně **rodiči milování**
jedni podcenění druhí nadřazení.

Podcenění se pak mstili
rodičům a sourozencům
ale i ostatním a přátelům,
vzorec z dětství uplatnili.

Nadřazení jiné podcenili,
jiným často **ubližili**
nebo s nimi **bojovali**
a **zůstávali na dlouho sami.**

V podvědomí dospělých
už jako nejmenších dětí
je být stejně přijímání
od rodičů ale i ostatních.

Rozdíly v přijímání lidí
bohatých nebo chudých,
mocných a bezmocných
se tak lidé stávají **zlými.**

Cesta z tohoto zla
způsobeného lidmi
nevede jen přes vězení
a nelítostného kata.

Ale i **přes stejné přijímání**
všech zlých i dobrých
jakožto sebe samých
a tím i chyby vyrovnávání.

Každý člověk, který je
vzorem pro lidi druhé
ve stejném přijímání všech a všeho
dá dále podnět chování příkladného.

Tedy každý, kdo přijímá stejně
dobré a zlé,
chudé a bohaté

bude všemi též přijímán stejně.

To je moc lidského vzoru,
kdy chování každého
přesvědčí mnohého

a změní skutečnost dějinnou.

Neodmítám **tresty vězení,**
jen říkám, že **lidé propuštění**

by měli být přijímáni,
že zůstali nadále **našimi.**

Trestem pak pro tyto lidi
by bylo **vlastní svědomí,**
protože za své i těžké zločiny
by nebyli odmítání a pomstění.

Při tomto **psychickém tlaku,**
jež vyvolá zkoušení,
by se poškozeným omluvili
a **zločin svůj napravili.**

A to ne z donucení státní moci
ale z donucení svědomí
a vlastního podvědomí
jež v duši chce stejného přijímání.

Spíše jako trest stanovený
bych volil **trest domluvený,**
neboť také každý ze zločinců

uzavřel společenskou smlouvu.
Nešlo by o společenskou smlouvu,
kde by šlo o **jedincovu svobodu**,
ale **míře** každého **zločinu a potrestání**
odpovídá míra společenského donucení.

Filosofie psychologie

Duše a lidské vědomí představují chemicky zachycené střety hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, tj. srážky částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti a tak z jediné všeobsažné pohybové soustavy, všech bodů časoprostoru, v průběhu života a v průběhu dějin lidstva v podobě genetického kódu, v podobě dílčích hmotných pohybových soustav-myšlenky o nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu vzniklo vědomí člověka. **Vědomí člověka a genetický kód se vyvinuly v průběhu dějin lidstva jako nástroj správného chování**, tzn. chování, které zachovává hybnostní hustotu-pohyb člověka v rámci jeho existenčního intervalu hybnostní hustoty-navazujícího pohybu, pokud možno co nejbližše objektivní ideální hybnostní hustotě-pohybu, tj. s maximální trvale udržitelnou hybnostní hustotou-pohybem, směřující k vytvoření jediné pohybové soustavy, tj. navazujícího pohybu, při střetu s částicemi okolních pohybových soustav-jevů, často rozdílné hybnostní hustoty-pohybu.

Z hlediska psychologie lze rozlišit vědomí a **podvědomí**, tedy pohybové soustavy-jevy o tak odlišné hybnosti-pohybu, že jej naše vědomí obsahuje, avšak není za běžných okolností schopno zachytit. Je třeba zajímat se o původ těchto těžko zachytitelných pohybových soustav-jevů resp. jejich střetu v podobě srážky částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti v našem podvědomí.

Celkový pohyb částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru představuje souladný odstupňovaný pohyb a nehybnost, spojitost, to částečně neplatí pro nespojitý, nedokonalý pohyb hmoty. K tomuto **souladnému pohybu** dospíváme v části našeho života, který lze nazvat **kolektivní nevědomí**, které představuje přirozený vědomím neomezený pohyb všech dílčích pohybových soustav-organů, tkání, buněk, částic, které tvoří náš organismus, avšak s nižším vědomím, mocí, pohybem. Tento přirozený pohyb částí našeho organismu a rovněž pohybových soustav-myšlenek zachycených vědomě a podvědomě v naší paměti zažíváme především v **bezesném spánku** a rovněž **před narozením a po smrti**, tedy jedná se o období pohybu s nižším nebo žádným vědomím. Z tohoto nevědomého pohybu, kdy je naše vědomí součástí celkového navazujícího nehmotného pohybu a nehybnosti všech bodů časoprostoru, aniž by si uvědomovalo sebe sama, zjišťuje naše vědomí **základní podvědomou touhu**, tzn. **objektivní ideální hybnostní hustotu-pohyb o navázání pohybu všech částí našeho organismu a ostatních hmotných a nehmotných pohybových soustav-jevů** tvořících celek pohybu a nehybnosti částic o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, tedy maximální trvale udržitelnou hybnost-pohyb, moc.

Základním zážitkem tohoto kolektivního nevědomí vlastnímu i našemu podvědomí je pocit společnosti a nutnosti souladnosti všech hmotných i nehmotných pohybových soustav-jevů, jejichž jsme členem, tento pocit plyne z jednoty, souladnosti a spojitosti všech bodů časoprostoru. Je to pocit sounáležitosti všech tvorů a přírody, jejichž touhy, resp. subjektivní ideální hybnost-pohyb, moc, tzn. přechodnou maximální hybnostní hustotu-pohyb, moc danou pouze vlastnostmi vlastního organismu, resp. hmotné pohybové soustavy (tedy mraku částic o nenulové hmotnosti s částečně navazujícím pohybem, resp. hybností, tedy hybností na jednotku objemu), je třeba sladit, resp. dílem uspokojit a dílem omezit, aby mohl být tento základní pocit kolektivního nevědomí naplněn.

Druhým základním pocitem je **pocit výlučnosti totožný se subjektivní ideální hybností**, který má kořeny ve vědomém prožívání světa, tedy v hmotném světě, který je zdánlivě nespojitý, nejednotný, nesouladný, kdy se střídá hmota a prázdnota. Tento pocit je v našem vědomí **bezprostřednější a prvoplánově silnější, avšak k podvědomému pocitu všeobecné sounáležitosti je méně hluboký a z dlouhodobého hlediska i méně silný**. Pocit výlučnosti vyplývá z dílčí povahy našeho vědomí, vědomí vlastní rodiny a rovněž z dílčí hmotné podoby hmotného světa.

Tyto dva pocity pocit výlučnosti a všeobecné sounáležitosti jakoby stojí proti sobě a jejich **nerovnováha je podstatou všeho zla**. Tyto dva pocity je třeba v našem vědomí smířit a rovněž tak v praktickém životě.

Vyjádřením **materiální podoby světa je náš sexuální pud**, kdy vyčleňujeme určitou hmotnou pohybovou soustavu-jev ze společenství jiných hmotných pohybových soustav-jevů, protože jeho hmotná podoba nás sexuálně přitahuje. Protože jsou nám vlastní oba tyto pocity výlučnosti a všeobecné sounáležitosti jako nejsilnější vzory (viz kapitola o vzorech) je třeba **omezit oba tyto pocity pro dosažení hmotné pohybové soustavy v oblasti vzorů**, tedy myšlenek, které bude zachovávat existenci obou těchto pocitů, zároveň bude omezovat jejich hybnost-moc, pohyb v rámci hodnot existenčního intervalu jejich hybnostní hustoty, pohybu-existence navazujícího pohybu organismu a usilovat o postupné dosažení hodnoty

objektivní ideální hustoty-pohybu, tedy maximální trvalé hybnosti-pohybu obou těchto pocitů jako jednotné a spojitě hmotné a nehmotné všeobsažné pohybové soustavy.

Obecně lze říci, že tento směr dvou ideálních hybností-pohybů, moci znamená **trvalé přibližování objektivní ideální hybnosti-pohybu, moci, tzn. maximální trvalé hybnosti-pohybu, moci, s respektem k přetrvávající subjektivní ideální hybnosti, tedy uvědomování si sebe sama jako jedince**. Jinými slovy k sounáležitosti všeho a všech v jednom vědomí, v jediné Bytosti, jakési fiktivní nové osobě tvořené svobodnými jedinci, je třeba se přibližovat postupně, aby toto přiblížení bylo trvale udržitelné a nebylo vystřídáno pohybem opačným směrem k přemrštěné výlučnosti. V praxi to znamená **hledat celkově (sexuálně a povahově) nejpřitažlivějšího partnera a přijímat všechny stejně jako přijímáme sebe sama**. S rodinou tvoříme jaksi jednu jednotku, jednu osobu, proto by zákony měly vylučovat tento konflikt zájmů v případě veřejně prospěšných funkcí nebo v případě konkurenčních jednání v obchodních společnostech, a to do doby, než se podaří smířit pocit výlučnosti a sounáležitosti ve společnosti, tj. postupně v čase dosáhnout splynutí objektivní a zároveň subjektivní ideální hybnosti-pohybu, moci společnosti, tedy jediné Bytosti tvořené svobodnými jedinci a rozhodující svobodně a jednohlasně.

V případě **manželů, kteří se méně jak nejvíce ze všech celkově, tj. nejen sexuálně přitahují**, vzniká nesoulad v hmotných pohybových soustavách-jedinců. Protože mimo manžela neustále hledáme nejpřitažlivějšího partnera. Ponižení manžela v podobě hledání jiného partnera plodí jeho pomstu, tyto děje podle mne provází zvýšení hybnostní hustoty-pohybu. Druhým příkladem je příkaz stejného přijímání všech pohybových soustav mimo rodinu a v rodině sourozenců. V případě, že rodiče upřednostní některého ze sourozenců, vzniká zde komplex, který bych nazval **komplex Ábelovsko-Kainovský**, který se projevuje v nenávisti poníženého sourozence a nadřazeného sourozence, tyto děje provází rovněž zvýšení hybnostní hustoty-pohybu pohybových soustav-jedinců. Nerovná láska staví sourozence do boje proti sobě, ti se pak mstí svoji nenávistí na rodičích. Vzorec nerovného přijímání pak dítě přenáší dále do společnosti v nadřazení a ponižování jiných lidí. Tato míra mimo rodinu je větší, protože dítě v rodině nepoznalo obecné společenství, které je vzorem (viz kapitola o vzorech) stejného přijímání všeho a všech jako jediného pohybu.

Pocit **výlučnosti spojených subjektů rodiny a partnera tak člověku má sloužit jako vzor jediné osoby a jediného vědomí, které je vlastností všeho pohybu částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie, tj. kolektivního nevědomí, a které se postupně prosadí rovněž v hmotném světě prostřednictvím střetu částic jeho pohybových soustav, tj. ve vědomí**. Toto poznání jednoty a sepětí všeho pohybu v podobě různých subjektů a objektů jako pohybových soustav má člověk postupně přenášet dále do společnosti a přírody, aby bylo dosaženo souladnosti všech pohybových soustav-skutečností v hmotném světě a pohybu jako celku.

Duše

Podle empiriků **existuje pouze sled smyslových vjemů a vše ostatní je pouze jeho nadstavbou, podle Filosofie rovnováhy tento sled smyslových vjemů spolu s předměty, které je způsobují, tvoří duši člověka**. Tato duše je **tvořena všemi a vším** a lze ji se vším a všemi rovněž ztotožnit. Ve své podstatě se v případě této duše jedná o **spojitost tedy soulad a souvislost částic o nulové hmotnosti a nulovém rozměru, tedy všech bodů časoprostoru, veškeré energie, které spojitě tedy souvisle a souladně vyplňují celý svět**. Tuto spojitost částic lze nazvat rovněž **energii, vlněním, pohybem a nehybností**.

Kromě této všeobsažné spojitosti částic o nulovém rozměru a hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie, pak nic neexistuje, jde tak rovněž tuto spojitost označit jako **Boha všemocného a vševědoucího, protože se jedná o všeobsažnou skutečnost** či energii. Jde tak rovněž o jedinou duši a látku, která existuje a není ničeho kromě ní.

Duše člověka či živého tvora pak představuje část této spojitosti, část tohoto Boha, která si neuvědomuje sebe sama jako celek a pouze jako jedince, tedy část této celkové duše. Tato uvědomělá část lidské duše, naše vědomí pak představuje vědomí jedince člověka resp. živého tvora. **V nevědomí resp. podvědomí např. snu ve spánku člověka resp. živého tvora je pak ponořen zbytek této jediné duše, Boha, celku, spojitosti částic o nulové hmotnosti a rozměru, všech bodů časoprostoru, této jediné, souladné a všeobsažné energie**. Existuje tudíž pouze jediná duše a to duše společná a vlastní všemu živému a neživému světu, avšak člověk a ostatní živý tvorové si ji neuvědomují a je skrytá v nevědomí, resp. podvědomí.

Přesto je pro člověka záhadou, jak může jiný **uhodnout, co si právě myslíme, nebo že jej sledujeme svým pohledem**, je to proto, že existuje pouze jediná duše, která se v tento okamžik projeví navenek, vystoupí na okamžik z našeho nevědomí do podvědomí či vědomí. Člověk **tak postupně dochází k této jediné duši i v oblasti vědomí**, postupem vědy se zvyšuje možnost komunikace a sjednocení lidstva a zřejmě též i působení ostatního života, kdy člověk objevuje postupně s výsledky vědy tuto svou jedinou duši.

K této jediné duši se dostáváme **bezprostředně rovněž v bezesném spánku a před narozením a po smrti**, kdy splýváme s Universem a stáváme se tak součástí nehmotného světa částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru jako věci, kdy si vůbec neuvědomujeme sebe sama. Od této jediné duše se zdánlivě oddělujeme ve vědomém prožívání světa, kdy si uvědomujeme pouze sebe sama jako jedince a k uvědomění, vzpomínání se na svět z bezesného spánku, před narozením a po smrti se dostáváme pouze velice těžce. Jsou k tomu třeba prostředky vědomého působení pokroku vědy, která je schopna snímat lidské myšlenky a komunikovat na dálku, nebo podvědomého působení našeho nevědomí, které se vždy na okamžik odhalí a zase zahálí, tak jak se jediná duše na okamžik projeví ve vědomém světě.

Z podstaty lidské duše a duše celého světa jako jediné duše skryté v našem nevědomí plynou rovněž určité **mravní postuláty, kdy si člověk má uvědomit svou jednotu s ostatními lidmi a živými tvory a přírodou a nemá je bezdůvodně ničit, protože vlastně ničí sám sebe a v budoucnu, když objeví podstatu duše jako jediné duše skryté v našem nevědomí, tak bude oceněn podle tohoto svého chování, o kterém se všichni dozví.**

Vědomí a vůle

Bůh představuje spojitost, tedy souladnost a souvislost částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškerou energii, tedy jakousi **jedinou Bytost s jedinou duší danou všemi a vším**, kterou si jedinec neuvědomuje a která se skrývá **v nevědomí jedincovy duše.**

Jak tedy vypadá Boží vědomí a jak funguje. **Vědomí člověka** představuje **model, vzor skutečnosti**, které je tvořeno částicemi skutečnosti o podobné hybnostní-pohybové hustotě-tedy hybnosti-pohybu na jednotku objemu jako skutečné jevy avšak o nižší absolutní-celkové hybnosti-pohybu, než jsou tyto skutečné jevy. **Ve vědomí jsou poté modelovány** srážky těchto částic a jimi tvořených modelových pohybových soustav, tedy mraků částic o navazující hybnosti-pohybu a **člověk** pomocí vůle vybírá a **uskutečňuje ten model-vzor, který mu vyhovuje.** Zde se uplatňuje druhá složka vědomí člověka, tedy **vůle.**

Vůle člověka představuje měřítko, které je dáno v podstatě člověka jako hmotné pohybové soustavy, tedy mraku částic o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti o navazující hybnosti-pohybu, kdy každý pohyb-každá částice má objektivní ideální hybnost-pohyb, tedy předem daný všeobecně navazující pohyb-hybnost, která představuje maximální pohyb-hybnost trvale udržitelnou, tedy beze srážek s jinými částicemi (sčítání a odečítání pohybu) dle zákona o zachování hybnosti. K této objektivní ideální hybnosti směřuje vývoj pohybu každé částice a jimi tvořených hybnostních-pohybových soustav jako součtu a odečtu hybností-pohybů v nich obsažených částic. **Tato objektivní ideální hybnost a postupné přibližování se k ní pak představují základ vůle každého člověka, který právě tuto svou cestu vybírá pomocí své vůle a cítí jako ideální, tedy chtěný model vzor z mnoha možností vyzkoušených srážek částic v jeho vědomí.** Tak vůle člověka je dána jeho podstatou, konkrétně jediným existujícím navazujícím pohybem částic o nulové hmotnosti. Vždy však může jít buď **výběr možnosti vůlí člověka dle subjektivní ideální hybnosti, pohybu**, tedy, který vyžaduje soulad lidského organismu nebo jeho více či méně bližšího okolí jako jediné pohybové soustavy s navazujícím pohybem **nebo výběr dle objektivní ideální hybnosti, pohybu**, tedy který vyžaduje soulad všech a všeho jako jediné všeobsažné souladné pohybové soustavy s navazujícím pohybem a nehybností, tedy soulad více či méně vzdálenějšího okolí lidského organismu a tohoto lidského organismu.

Obdobné dvě složky duše jako u člověka, tedy vědomí a vůle je dána v případě Boží jediné Bytosti, jediné duše, kontinua, tedy souladnosti a souvislosti všech částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, jsou to také vědomí a vůle.

Vědomí Boží jako příroda, pohybová soustava všech částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré kinetické energie se na rozdíl od člověka **nedělí na model-vzor (viz kapitola Vzor) a skutečnost, ale jde o jedinou duši, jedinou spojitost tvořenou všemi a vším v konečném důsledku částic o nulové hmotnosti**, všech bodů časoprostoru, kromě kterých nic neexistuje, které při každém svém vnitřním, tedy **dílčím pohybu, představuje soulad tedy jakousi dohodu, navazující pohyb a nehybnost se všemi ostatními součástmi této spojitosti**, tedy soulad se všemi zbývajícími částicemi o nulové hmotnosti, tedy body časoprostoru, které se více či méně účastní tohoto dílčího vnitřního pohybu a nehybnosti. Vzhledem k této všeobecné dohodě-konsenzu není třeba, aby Boží vědomí existovalo jako model-vzor a skutečnost, tedy dva díly, nýbrž je možné uskutečnit, každý záměr, který je odsouhlasen všemi a vším, tedy který představuje soulad a souvislost (spojitost), navazující pohyb a nehybnost všech částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru.

Zároveň tak **splývá vůle a vědomí**, kde **vůle si vybírá souladnou možnost všeho a všech**, tedy spojitosti částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, která opět jako u člověka znamená **objektivní ideální hybnost-pohyb, resp. přiblížení se k ní trvale udržitelné.** Tedy tato možnost vybraná Bohem ze všech možných skutečností, tedy srážek částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, tedy co nejvíce souladná a souvislá (spojitá), navazující se všemi zbývajícími

částicemi o nulové hmotnosti, body časoprostoru tvořících dohromady veškerou skutečnost, Boha, představuje trvalou maximální hybnost-pohyb dané dílčí skutečnosti jako pohybové soustavy, tedy mraku částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti s navazující hybností-pohybem, resp. přiblížení se k ní. Tak je **vůle Boží stejně jako vůle člověka dána jeho podstatou**, tedy **objektivní avšak i subjektivní ideální hybností-pohybem a nehybností celku všech a všeho, které u Boha splývají**, tedy jediného mraku částic-pohybové soustavy v konečném důsledku o nulové hmotnosti s navazující hybností, pohybem a nehybností. Boží vůle tak směřuje k maximální trvale udržitelné hybnosti-pohybu (s minimem srážek s ostatními částicemi) každé hmotné částice v konečném důsledku o nulové hmotnosti a jimi tvořených pohybových soustav, tedy mraků těchto částic s navazující hybností-pohybem, resp. přiblížení se k nim dle fyzikálního zákona o zachování hybnosti. Přičemž **prostředkem této vůle jsou srážky těchto částic, tedy předávání si hybnosti (odečítání a přičítání pohybu)**.

Boží vůle jako dějiny jsou tak dány objektivně, matematicky spočitatelné. Přesto v případě matematického přístupu se pohybujeme **ve výpočtech s nekonečnými veličinami** částí celku pohybu a nehybnosti, protože Bůh jako kontinuum všeho a všech, jediná Bytost a jediná duše, je tvořen nekonečným počtem částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, zřejmě fotonů. **Z pohledu člověka lze tak hovořit o výpočtu pravděpodobnosti** vzhledem k neschopnosti pojmut nekonečno.

Také **ostatní živé organismy jsou nadány vědomím a vůlí** ve shora uvedeném smyslu jako u člověka, tedy vědomím v podobě vzoru (viz kapitola Vzor) a vůlí jako přiblížení se objektivní ideální hybností-navazujícímu pohybu. Přesto **tyto dvě složky duše nejsou tak vývojově dokonalé jako u člověka**, jinými slovy vědomí jako hmotná pohybová soustava tvořená částicemi o nízké absolutní-celkové hybnosti-pohybu avšak podobné hybnostní-pohybové hustotě jeho částic, jako jsou částice skutečného světa, je u těchto organismů méně dokonalé, **méně podrobné**, tedy jednotlivé částice vědomí mají vyšší absolutní-celkovou hybnost-pohyb a **méně obsažné** tedy všechny částice vědomí mají nižší celkovou-absolutní hybnost-pohyb (**menší mozek**), než má člověk. To samé platí o **vůli, která je více vzdálená trvalé maximální ideální hybnosti-pohybu, než je tomu u člověka**. Jinými slovy vědomí skryté v nevědomí zvířat a dalších organismů je obsáhlejší než u člověka, zvířata a další organismy jsou **více vzdáleni pochopení Boha, jediné Bytosti a duše skrytých v nevědomí člověka a zvířete**, dalšího organismu, než je tomu u člověka. Je tomu tak, protože člověk je schopen pojmut ve svém vědomí prostřednictvím **citu a rozumu nutnost souladu všech a všeho** (objektivní ideální hybnost, pohyb), zatímco zvíře chápe instinktem, **pudem pouze nutnost souladu svého organismu nebo jeho nejbližšího okolí** (subjektivní ideální hybnost, pohyb).

Rozum a cit

Jaký je **život člověka u Boha** v souvislé a souladné spojitosti částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie, které zahrnují vše a všechny, a jaký je **život člověka v hmotném světě** tedy jaksi na povrchu-horizontu tohoto Božího světa, tedy ve světě částic, které jsou v rozmezí hybnosti-pohybu těchto částic charakteristické pro hmotný svět, tj. částic o nenulové hmotnosti. Rozdíl vnímání člověka v hmotném světě a světě částic o nulové hmotnosti lze **přirovnat k rozdílu vnímání člověka jako celku a buňky jeho těla** jako součástí tohoto celku. Zároveň člověk k vnímání světa v hmotném světě používá své vědomí-rozum, tedy jakýsi vzor-model hmotného světa, avšak v pozici části nekonečna tvořeného souvislou a souladnou jednotou částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, dokonalý model světa u něj podobně jako u buňky těla nenajdeme, člověk vnímá svět dokonale pouze citem.

Dokonalé citové vnímání světa částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie, který tvoří jednotnou spojitost, v podstatě znamená, že člověk v něm je součástí této jednoty a **dotykem s ostatními součástmi tohoto světa zažívá celý tento svět** jako jednotu, jedinou duši, ve které není sporu, existuje jediná vůle daná vůlí celku, se kterou vůle jednotlivce je naprosto v souladu. Jednotlivé částice o nulové hmotnosti, body časoprostoru při svém pohybu se bezprostředně dotýkají jiných částic o nulové hmotnosti, body časoprostoru, kromě nich nic neexistuje, a tento dotyk spojuje všechny tyto částice o nulové hmotnosti, body časoprostoru, tedy všechny a všechno v jediný **celek, který tvoří souvislé a souladné kontinuum, navazujícího pohybu a nehybnosti všech těchto částic beze srážek**. Tato rovina všech částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru je tak **čistou nehmotnou energií, přírodou panteistickým Bohem**, kterou je tvořeno vše mimo jiné i v hmotném světě, a jednotlivé části tohoto světa částic o nulové hmotnosti, světa všech bodů časoprostoru zažívají pocit celku citem, tedy dotykem s jinými částicemi o nulové hmotnosti, body časoprostoru. V souladu s **filosofií Alfreda Northe Whiteheada** je pohyb částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru kontinuem, kde každá jeho část je spojena s celkovým Bytím, resp. pohybem a nehybností a jako takové je cítí.

V rovině všech částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, tedy všeho a všech, **z mého pohledu Boha je citové vnímání dokonalé**, protože každé rozhodnutí na základě tohoto citu je souladným a souvislým, tedy jednohlasným rozhodnutím celého Bytí, jediného Boha. Stejně jako zdravá buňka v těle člověka, tak i člověk jako součást světa částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, tedy jediného a souvislého kontinua, se rozhoduje v souladu s celkem dotykem s ostatními částmi, v našem příkladu buňkami v těle, tedy citem, a to tak, že jeho **rozhodnutí jsou ve prospěch a v jednohlasném souladu s tímto celkem částic o nulové hmotnosti, všemi body časoprostoru, veškerou energií, tedy**

Bohem.

Jak je tomu však ve světě, kde hybnost jeho částic je nenulová, tedy ve světě, který má nenulovou hmotnost ve vztahu pro hybnost $p=m*v$, tedy **v hmotném světě**. Tento svět je **nespojité**, tedy světem oddělených jednotlivostí, které se nedotýkají jedna s druhou, nesplývají spolu v souvislou a souladnou jednotu, avšak tento svět se rozpadá na mnoho jednotlivostí, které jsou spolu ve sporu, narážejí do sebe. Jedná se o svět nikoliv nehmotné energie, nýbrž hmotné energie, kde **klidová hmotnost jeho části ve vztahu pro energii a hybnost není rovna nule**.

V tomto světě hmotné energie, tedy v hmotném světě již **cit člověka nefunguje bezchybně**, protože člověk v něm není schopen zažít celek Bytí, Boha a jednat v souladu s ním. Pomocí citu v hmotném světě člověk zažívá jednotu např. s rodinou, rodným místem, sám sebou, nikoliv však celým světem, tento **cit je nespojitý, pouze částečný**, tedy rozděluje a zažívá svět jako jednu nebo více z jednotlivostí podle citové blízkosti a ostatní, cizí, vzdálenější jednotlivosti, ke kterým člověk již žádnou citovou blízkost necítí. Takto obdobně s povahou tohoto světa jako klamného světa nesouvislých a nesouladných jednotlivostí, které jsou ve sporu, **klame člověka rovněž jeho cit v hmotném světě**.

Podstata světa jako jediného kontinua, souladného a souvislého celku je tak v duši člověka skryta v jeho **nevědomí, které mu zastírá povahu hmotného světa jako jediného souladného a souvislého celku, jediné Bytosti, Boha, jediné duše** (viz oddíl Duše této kapitoly).

Člověk tak podoben Bohu používá **vědomí-rozum**, kde se snaží **obsáhnout celek hmotného světa alespoň v podobě modelu-vzoru** (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#)). Rozum tak nahrazuje nedokonalý cit, který nás přesvědčuje o nesouvislosti a nesouladnosti, hmotného světa, o jeho nespojitosti. Rozum-vědomí modeluje v podobě dílčích hmotných pohybových soustav-mraků částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti o navazujícím pohybu, hybnostní-pohybové hustotě (hybnost-pohyb na jednotku objemu) o podobné struktuře hybnostní-pohybové hustoty avšak nižší celkové hybnosti-pohybu jako skutečného jevy, uložených v paměti člověka, a jejich vzorového modelového střetu ve vědomí, **skutečný svět jako celek**. Jinými slovy pomocí vědomí si představujeme Boha, jedinou Bytost tvořenou vším a všemi, jedinou duši všech a všeho. V souladu s touto představou se pak snažíme **jednat a to tak, že vědomě** pomocí vůle (viz oddíl Vědomí a vůle této kapitoly) vybíráme možnost, která nás přiblíží **nejvyšší a trvale udržitelné moci**, a **nevědomě** nás **směřuje k přiblížení jediné všemocné Bytosti**, jediné duši tvořených všemi a vším, Bohu.

Zde se může **mýlit rovněž vědomí-rozum** v rozporu s nevědomím, kdy člověk vidí **trvalé zvětšení své moci nikoliv v jednotě nýbrž v likvidaci svých odpůrců**. Tak nám nevědomí zastírá pravou povahu světa jako jednoty všeho a všech, jediné Bytosti a duše, když vědomě vnímáme svět jako nesouladné a nesouvislé části ve sporu, jako nespojitý.

K pravé podstatě světa, ke které je potřeba se přiblížit ve vědomém-rozumném životě, tedy v hmotném zdánlivě nesouvislém a nesouladném světě, tak **člověk používá jak vědomí-rozum tak i cit-dotyk částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru**. **Dokonalý cit a dokonalý rozum**, které pospojují celek hmotného světa v souladnou a souvislou jednotu, buď dotykem všech částic o nulové hmotnosti, jak jsem jej popsal výše nebo modelem-vzorem-vědomím-rozumentem (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#) a oddíl Vědomí a vůle této kapitoly), který obsáhne celý svět a rovněž sebe sama, **v hmotném lidském světě pravděpodobně neexistují**, můžeme se jim pouze přiblížit **stálým zdokonalováním** sebe sama.

V nehmotném světě, tedy **ve světě částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru**, ve světě nehmotné energie a hybnosti, kde klidová hmotnost jeho částic je rovna nule, tedy u Boha v mém pojetí, světě **skrytém v nevědomí člověka je dokonalý cit vlastní každé jeho části, tedy i člověku**, která dotykem s ostatními částmi zažívá celek Bytí, Boha, jediné duše, tedy všech částic o nulové hmotnosti. **Příkladem je zdravá buňka v organismu**, která funguje správně nikoliv rozumem ale citem, tedy dotykem s ostatními buňkami. **Dokonalý rozum-vědomí je pak vlastní pouze Bohu**, který jako celek světa částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, **zná každou svoji část**, nikoliv však v podobě vzoru-modelu (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#)) avšak **v podobě skutečnosti, tedy každé svoji součástí**. Člověk jako část bytí ve světě částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru si uvědomuje-chápe rozumem-zná celek pohybu a nehybnosti, tedy světa všech částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, tedy **Boha v podobě vzoru či modelu (viz oddíl Vzor a myšlenka kapitoly 2.3. O základech bytí (ontologie))**. Dokonalý rozum ve světě částic o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru je tak vlastní pouze Bohu, jehož je člověk nedokonalým, dílčím obrazem.

Jedinec by měl jednat souladně **vyhýbat se srážkám kromě případů**, kdy taková jednotlivá srážka mikročástic či těles v makrosvětě, která jsou tvořena mikročásticemi, (viz oddíl Evoluce kapitoly [5. Filosofie dějin](#)) **zvyšuje** z hlediska jednotlivce očividně nebo převážně pravděpodobně (viz oddíl Přirozené a spravedlivé právo, resp. smlouva podkapitoly [I. Obecná část](#)) **vždy soulad všech a všeho**, tedy snižuje celkovou sílu srážek všech a všeho. **Rozpoznat rozumem** takovou ideální **buď více výchovnou (tj. méně obranou) nebo více obranou (tj. méně výchovnou) srážku** (viz oddíl Spravedlivá válka podkapitola [II. Zvláštní část](#) a kapitola [6. Filosofie šachu a dámy](#)) vzhledem k nekonečnému počtu

existujících mikročastic v konečném důsledku bodů časoprostoru musí v případě jednotlivce **za pomoci rozumu nakonec až cit**. Dokonalý cit má pouze souladný jedinec, který jí pouze rostlinná semena a rostlinné plody spolu s přípustným množstvím minerálů, např. soli a vody (viz kapitola [Podstata evoluce živých tvorů, resp. dějin lidstva](#))

K takovým rozhodnutím zajisté patří **předvídaní vzdálenějšího budoucího vývoje**, kdy **rozumem** můžeme stanovit pouze **pravděpodobné varianty** tohoto vývoje, **jistotu** by nám mohl dát **dokonalý cit**, kterým by dotykem všech mikročastice zažíval veškerou skutečnost tedy i celý Vesmír (tento **všecit** je zřejmě vlastní pouze Bohu). **Pomocí nedokonalého citu jedince**, který dotykem částic zažívá pouze bližší či vzdálenější okolí, opět stanovujeme pouze **pravděpodobné varianty** budoucího vývoje. Přičemž, **čím je dlouhodobější nedokonalý cit jedince, tím bližší je dokonalému citu**. Mýlit se v hodnotě pravděpodobnosti určité varianty budoucího vývoje může zejména **okamžitý či krátkodobý nedokonalý cit jedince**, který zažívá dotykem pouze malé části skutečnosti, **pouze dílčí tlaky okolí**. Dokonalejší stanovení hodnoty pravděpodobnosti určité varianty budoucího vývoje nám umožňuje použití nedokonalého rozumu a citu jedince.

Rozum, cit a vůle jedince jsou způsoby, kterými člověk vnímá činnost mozku. Mozek představuje opět pohyb mikročastic, který je zároveň součástí pohybu mikročastic celé skutečnosti. Proto v mozku jako v celé skutečnosti vždy převládne pohyb mikročastic, resp. myšlenky s největší hybností, resp. silou. Podle takto chápané síly myšlenky v mozku je možné je rozdělit na myšlenky, které mají takovou sílu, že donutí mozek jedince, aby dal jedinci příkaz, aby něco vykonal, nekonal nebo strpěl, a na myšlenky, kterou takovou sílu nemají a které vzbuzují pochybnosti již před takovýmto příkazem mozku, v podobě střetu různě silných myšlenek, resp. je tvořících mikročastic v mozku. Ztratí-li myšlenka jejím vykonáním svoji sílu má jedinec pochybnosti až po uskutečněním jednání, opět v podobě střetu různě silných myšlenek v mozku.

Cit a instinkt

Jaký je rozdíl mezi instinktem u zvířat a lidí a **citem, jakýmsi vyšším dokonalejším, hlubším instinktem**. Citem podle mého názoru označujeme dokonalý instinkt, tedy cit ve výše uvedeném smyslu (viz kapitola Rozum a cit), **cit** tak dotykem s okolními pohybovými soustavami jako mraky částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti s navazujícím pohybem a nehybností, hybností hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, chápe dokonaleji celou skutečnost, v ideálním případě, tedy v nehmotném světě spojitého, plynulého, souvislého a souladného celku částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, v mém pojetí Boha, **zažívá dotykem všechny ostatní částice o nulové hmotnosti, body časoprostoru jejich přání, myšlenky, vůli atd.**

Naproti tomu **běžný instinkt nezažívá celek** Bytí částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, body časoprostoru, ale pouze **jeho část, např. vlastní organismus nebo určité prostředí**. Instinkt je tak **silnější často než cit**, protože jde o **dotyk s částicemi** v konečném důsledku o nulové hmotnosti, nebo jejich hmotnými pohybovými soustavami, tedy mraky částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem-hybností hustotou **z oblasti našeho nejbližšího okolí**, kdy opomíjíme, resp. necítíme již ostatní částice v konečném důsledku o nulové hmotnosti nebo jejich pohybové soustavy z našeho vzdálenějšího okolí popř. z celé skutečnosti.

K čemu nás tedy nutí instinkt a k čemu cit? Instinkt nás informuje o našem nejbližším okolí, resp. nejčastěji o přáních vlastního organismu, v rámci něhož je dotyk částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti nejsilnější, **instinktivní vůle pak z těchto informací vybírá takové jednání člověka či jiného organismu, které je maximálním přiblížením se okamžité maximální hybnosti tedy moci, této dílčí pohybové soustavy a jejich částic (nejčastěji organismu)**. Jedná se tak o **subjektivní ideální hybnost-moc, pohyb**, tedy jednání, kterým člověk či jiný organismus uspokojuje své, tedy dílčí hmotné pohybové soustavy a jejich částic, potřeby bez ohledu, bez citění zbytku světa, dotyku ostatních částic skutečnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, resp. jejich hmotných a nehmotných pohybových soustav.

Naproti tomu cit nás informuje o myšlenkách, přáních a tužbách širšího okolí, dotykem částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, bodů časoprostoru, resp. jejich pohybových soustav, v ideálním případě všech částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru (rozumněji Boha v mém pojetí), a zároveň **vůle založená na citu nás vede k co největšímu se přiblížení k co největší trvale udržitelné hybnosti, resp. moci či pohybu**. Jde tak o **splynutí objektivní a zároveň subjektivní ideální hybnosti**, která je trvalá protože je založená na veškeré skutečnosti, kromě níž ničeho není, na Bohu v mém pojetí.

Z tohoto pohledu **jedení masa člověkem je instinktivní chování založené na pocitech vlastního organismu masožravce bez vnímání širších souvislostí citu**, který chápe, že i zvířata, resp. ostatní živí tvorové jsou součástí našeho světa a celkové skutečnosti, s níž tvoříme jednotu v podobě spojitosti částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru. Toto masožravé instinktivní chování, kdy ničíme živé součásti našeho světa, které vnímají bolest a rovněž trpí, v nás tak přežívá jako pudové chování vlastní také ostatním masožravým zvířatům či jiným nižším organismům.

Sebevražda

Člověk jako pohybová soustava, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti v konečném důsledku o nulové hmotnosti s navazujícím pohybem, je spokojený, pokud se hybnostní hustota-pohyb jeho pohybové soustavy-organismu blíží subjektivní ideální hybnostní hustotě-pohybu, tedy přechodné maximální hybnostní hustotě-pohybu dané pouze potřebami vlastní pohybové soustavy-organismu, jde o navazující pohyb nejbližšího našeho okolí. Zde si je třeba uvědomit, že rovněž lidská hmotná pohybová soustava-organismus je složena z mnoha dílčích hmotných pohybových soustav-organů, tkání, buněk, částic, které je potřeba spolu sladit, tedy umožnit jejich současnou ideální existenci (viz objektivní ideální hybnost-pohyb) např. při vědomém omezení některého z těchto hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic o nenulové hmotnosti a navazujícím pohybu.

V případě, že celková hybnostní hustota-pohyb roste nebo klesá, že hybnost-pohyb organismu se postupně ocitá **v blízkosti existenčního hybnostního, pohybového intervalu-smrti a lze očekávat jeho překročení, člověk pak nesmírně trpí a propadá beznaději, pohyb i v nejbližším okolí člověka přestává navazovat a dochází ke srážkám.** Obdobně tomu je, pokud dílčí hmotné pohybové soustavy-orgány, tkáně, buňky, částice člověka jako hmotné pohybové soustavy-organismu jsou natolik neslučitelná, resp. vzájemně se ničí, srážejí, že člověk jako hmotná pohybová soustava-jev se ocitá na hranici existenčních hodnot hybnostní hustoty-pohybu sebe jako hmotné pohybové soustavy-organismu. Při překročení těchto existenčních hodnot, maximální a minimální hybnostní hustoty-pohybu člověka jako hmotné pohybové soustavy, tato hmotná pohybová soustava-organismus zaniká, protože příliš vysoká nebo nízká hybnost-pohyb částic vede k odtržení částí hmotné pohybové soustavy-organismu, pohyb jeho částí přestává navazovat, vzájemně se srážejí.

Oproti **beznaději lze postavit kolektivní nevědomí**, tedy celek pohybu částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, které představují kontinuum s jediným vědomím, které prožívá celek tohoto pohybu a na němž se podílí jeho jednotlivé části. Touha člověka ponořit se do tohoto kolektivního nevědomí nebo jediného vědomí, které z hlediska dílčího vědomí člověka představuje kolektivní nevědomí, jej provází po celý život.

Je však třeba si uvědomit, že **posláním člověka v oblasti našeho hmotného světa je smířit jednotlivá často rozporné hmotné pohybové soustavy částic o nenulové hmotnosti a navazujícím pohybu-skutečnosti v souladný pohyb, který bude obdobně spojený jako je pohyb částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru.** Tuto spojitost dosahuje v boji omezením vysoké hybnosti-pohybu hmotných pohybových soustav-skutečností, která překračuje **objektivní ideální hybnost-pohyb, moc**, tj. maximální trvale udržitelnou hybnost-pohyb, moc, tak aby byla slučitelná s existencí jiných hmotných pohybových soustav-skutečností a posílením hybnosti-pohybu, moci hmotných pohybových soustav-jevů s nižší hybnostní hustotou-pohybem, mocí, než je jejich objektivní ideální hybnost-pohyb, moc, tak aby tyto hmotné pohybové soustavy-jevy zaujaly své správné místo ve stupnici hmotných pohybových soustav-jevů jako souladného a navazujícího hmotného pohybu, tzn. částic o nenulové hmotnosti, toto se děje prostřednictvím srážek částic o nenulové hmotnosti.

Podle toho jak daleko člověk dospěje v sladování hmotných pohybových soustav-jevů tak, aby byla jejich hybnost-pohyb slučitelná s existencí všech hmotných a nehmotných pohybových soustav-jevů (tj. dosažení objektivní a zároveň subjektivní ideální hybnosti-pohybu, moci hmotných pohybových soustav-jevů), tak podle toho se **projeví jeho vědomí v celkovém jednotném vědomí hmotného světa při dosažení konečného souladu všech hmotných i nehmotných pohybových soustav-skutečností.** Jinými slovy dobře složená část skládačky hmotných pohybových soustav-jevů představuje vědomí člověka, které bude trvalé a které bude jednou v budoucnu součástí jednotného vědomí hmotného světa, až se ho podaří v budoucnosti dosáhnout, tedy až bude překonáno kolektivní nevědomí jediným a souladným kolektivním vědomím. Chybně složená část skládačky pohybových soustav bude existovat o menší absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci v podobě **chybného vzoru** a v jednotném vědomí vzniklém v hmotném světě bude hrát zanedbatelnou roli.

Proto je posláním člověka dosáhnout co největšího sladění hmotných pohybových soustav-jevů během svého života a **sebevražda toto poslání člověka ukončuje.** Přesto i člověk, který spáchá sebevraždu, mohl během svého života dosáhnout sladění řady hmotných pohybových soustav-jevů, což převýší nesoulad vzniklý ze zničení jeho vlastní hmotné pohybové soustavy-skutečnosti. Zároveň člověk, který spáchá sebevraždu, byl zřejmě vystaven prudkému boji neslučitelných hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic o nenulové hmotnosti a navazujícím pohybu, hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, v podobě srážek jejich částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, které bylo potřeba sloučit a možná, že jiný člověk vystaven tomuto boji v podobě srážek částic vysoce neslučitelných hmotných pohybových soustav-jevů by nevydržel ani to, co vydržel sebevrah. **Proto i sebevraha, přestože sebevražda zabíjí živé buňky těla člověka, ty které jsou nemocné i ty, které jsou zdravé, je třeba hodnotit nejen na základě sebevraždy ale i na základě počtu zachráněných živých tvorů.**

Spánek

Člověk je svou podstatou jako hmotná pohybová soustava-jev, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti a o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, součástí jediného **kontinua pohybu částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie**, které tvoří mimo jiné veškerý hmotný svět, který nás obklopuje. Člověk je svou podstatou zároveň součástí **nespojitého pohybu částic** o nenulové hmotnosti atomů chemických prvků. Jako nedokonalá (částečně nespojitá) pohybová soustava-jedinec je nadán **vědomím**, které se vytvořilo jako produkt evoluce střety s mnoha hmotnými pohybovými soustavami-skutečnostmi okolí člověka v průběhu dějin lidstva. Toto vědomí je vlastností celku, který je však tvořen dílčími celky-jedinci, dále lze hovořit o **kolektivním nevědomí**, kdy člověk jako součást kontinua pohybu částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru si není vědom sám sebe, obdobně jako buňka v těle si neuvědomuje sama sebe.

V **bezesném spánku** si člověk přestává uvědomovat sám sebe, stává se **součástí celkového pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, kontinua, spojitosti všech bodů časoprostoru, člověk se rozptyluje v přírodě, resp. mém panteistickém Bohu**. Bezesný spánek tedy umožňuje člověku obdobně **jako před narozením možná i posmrtně**, aby splynul s jedinou pohybovou soustavou částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie-celkovou skutečností, do kterého patří. Umožňuje tělu přirozený pohyb, tedy pohyb částic lidského těla, který není ovlivněn vědomím člověka a jde zde tak o samo-regulovaný střet hmotných pohybových soustav-organů, tkání, buněk, částic těla obnovující jeho přirozenou hybnostní hustotu-pohyb s příslušnou nízkou absolutní (celkovou) hybností-pohybem, mocí člověka ve spánku.

Proto je třeba, aby došlo k tomuto nevědomému stavu, kdy organismus načerpává sílu tím, že dochází k nevědomému resp. vědomím neovlivněnému střetu dílčích hmotných pohybových soustav-organů, tkání, buněk resp. jejich částic a obnovování resp. **nastolování přirozené hybnosti-pohybu hmotných pohybových soustav-organů, tkání, buněk, částic tvořících lidské tělo s příslušnou nízkou absolutní (celkovou) hybností-pohybem, mocí, tedy nízkými nároky kladenými na člověka z hlediska maximálního trvale udržitelného se přiblížení maximální trvale udržitelné hybnosti-pohybu, moci, jinými slovy postačuje navazující pohyb beze srážek jeho částí, pouze organismu člověka, nikoliv jeho širokého okolí, které člověk ovlivňuje ve vědomém stavu**. Příkladem může být **snaha vrcholového sportovce podat maximální výkon**, kdy jedinec podržuje pohyb všech částic organismu dosažení maximálního výkonu. Tím dochází k trvale neudržitelnému pohybu částic organismu o vyšší absolutní hybnosti-pohybu, než je trvale udržitelná hybnost-pohyb, která je nutná z hlediska fungování těchto částic bez poruch a k vědomé regulaci tohoto pohybu za účelem dosažení maximálního výkonu. Ve spánku pak dochází k obnovení tohoto přirozeného pohybu částic organismu opětovným snížením absolutní (celkové) hybnosti-pohybu a tím i k načerpání sil. Toto plyne ze zákona zachování energie resp. hybnosti, kde zvýšení hybnosti, které není trvale udržitelné, musí být následováno jejím snížením.

Sen představuje návrat člověka z kolektivního nevědomí opětovně do podvědomí, ze světa pohybu a nehybnosti částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie do rozhraní hmotného a nehmotného světa, tedy do světa atomů chemických prvků. Tento průnik světa kolektivního nevědomí se projevuje v tom, že nejsme schopni ovládat své chování resp. ovlivnit chování jiných lidí ve snu. Zároveň jako pozorovatelé můžeme sledovat střet hmotných pohybových soustav-skutečností, které jsou součástí naší skutečnosti v podobě výchozích a výsledných hmotných pohybových soustav-myšlenek, uložených v podobě jednotlivých částic, resp. jejich hmotných pohybových soustav, mraků částic o nenulové hmotnosti a o navazujícím pohybu, o velice nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu v naší mysli. Jde o **subjektivní ideální hybnost** těchto hmotných pohybových soustav-jevů, tedy o jejich krátkodobý maximální pohyb, **dochází tak k postupnému oddělování subjektivního a objektivního pohybu částic v naší mysli**, kdy tento pohyb, již není navazující na celek pohybu avšak pouze na náš organismus resp. Jeho bezprostřední okolí.

Příkladem snu je, když se s jiným člověkem střetneme v bdělém stavu a tento spor je z hlediska filosofie exaktních věd **střetem hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic o nenulové hmotnosti a navazujícím pohybu, dvou organismů čili lidí probíhající jako střet částic těchto hmotných pohybových soustav**. Tento střet se pak ukládá do paměti v podobě vzoru (viz iz. oddíl Vzor a myšlenka kapitoly [2.3. O základech bytí \(ontologie\)](#)), tedy jako střet např. dvou částic s výslednou hybností tohoto střetu, tento vzorec, který v podstatě zahrnuje celou situaci, je však o velmi nízké absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci jako myšlenka, probuzená k životu v hmotném světě může být pouze zvětšením absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci všech jeho částí. Přesto ve formě vzoru může být prostředkem myšlenkové kombinace, kdy kombinujeme střety hmotných pohybových soustav-jevů jaksi v malém, tedy s velmi nízkou absolutní (celkovou) hybností-pohybem, mocí hmotných pohybových soustav-myšlenek jako členy tohoto střetu a můžeme pak předvídat výsledek budoucích střetů hmotných pohybových soustav-jevů.

4. FILOSOFIE NÁBOŽENSTVÍ

Křesťanství

Současnému křesťanství lze vytknout, že neusiluje a popírá o soulad hmotných pohybových soustav (mraků částic o nenulové hmotnosti a navazujícím pohybu)-jevů v hmotném světě, ale slibuje ho až po smrti, a tak **akceptuje utrpení v hmotném světě**. Jinými slovy odděluje hmotný svět od světa čistého pohybu částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, který ze své podstaty je kontinuální čili souladný, když víme, že i svět hmoty je světem pohybovým, že i zde je možno dosáhnout souladu hmotných pohybových soustav-hmotných skutečností omezením absolutní (celkové) hybnosti-pohybu, moci ničivých hmotných pohybových soustav-hmotných jevů.

Dále je možno křesťanství **vytknout přístup ke zvířatům a požívání masa**, kdy toto náboženství připouští zabíjení živých tvorů a činí tak propastný rozdíl mezi člověkem a ostatními živými tvory, i když je vědecky dokázáno, že jde pouze o rozdíl vývojové dokonalosti, nikoliv podstaty. Tímto je opět znemožněno dosažení souladného světa ve světě hmoty, kdy člověk jako hmotná pohybová soustava-jev, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti a o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, si zvyšuje svou hybnost-pohyb, moc oproti objektivní ideální hybnostní hustotě-pohybu, moci zaručující soulad a mír všech hmotných pohybových soustav-hmotných jevů. Jde tak o **neúplné dobro**, které nastoluje křesťanství jako požadavek, jde o tak o dobro **jen pro některé živé organismy jako je člověk** a jeho odepření pro jiné organismy jako jsou zvířata, hmyz, rostliny, houby, živé buňky, bakterie, viry apod. Toto neúplné dobro pak způsobuje další zlo, protože člověk uvyklý bezdůvodné smrti ostatních živých organismů se stává surovější.

Křesťanství má **následující přednosti**, které mu pomohly se prosadit a přiblížit svět objektivní ideální hybnostní hustotě-pohybu, moci. Zejména vytváří **souladnou hmotnou pohybovou soustavu-skutečnost mezi lidmi stejného náboženství**, které nazývá bratry a sestry, tedy v historii umožnilo sjednocení lidí křesťanského světa. Toto náboženství je zároveň **universální**, tudíž přístupné pro lidi všech ras a národů, umožňuje tudíž universální soulad nedokonalé hmotné pohybové soustavy-skutečnosti lidské společnosti, jejich navazující pohyb, avšak odepřený jiným živým organismům.

Křesťanství poukazuje dále na **posmrtný život**, z pohledu Filosofie rovnováhy jediné všeobsáhlé vědomí celkového kontinua pohybové soustavy všeho pohybu částic o nulové hmotnosti, všech bodů časoprostoru, veškeré energie, které obsáhne i dílčí vědomí všech lidí žijících v dějinách zvířat a ostatních živých tvorů. Odkazuje, tedy na nutnost **souladu s ostatními lidmi, chybně nikoliv však s ostatními živými tvory, která přetrvá krátký lidský život a odpovědnosti za své skutky před těmito lidmi pro věčnost**.

Tyto prvky souladnosti pohybových soustav-mraků částic v konečném důsledku o nulové hmotnosti o navazujícím pohybu při uskutečňování křesťanského vzoru poté přispěly k úspěchu křesťanství v dějinách lidstva oproti jiným vzorům, které neměly tuto univerzální povahu. Křesťanství totiž prosazuje úctu a zachování všech lidských hmotných pohybových soustav-jedinců bez ohledu na jejich hybnostní hustotu-pohyb, moc, tj. jsou-li zlé či dobré a tak uskutečňuje částečně souladnou hmotnou pohybovou soustavu-hmotnou skutečnost.

Z hlediska Filosofie rovnováhy lze **popsat případného spasitele jako živou bytost, zřejmě i člověka, která vnímá svět veškeré energie, pohybu a nehybnosti (svět o sobě), nikoliv jako běžný člověk povrchově (svět pro nás) ale ve své podstatě (svět o sobě)**. Spasitel by měl ve svém citu obsáhnout stejně jako Bůh celý svět o sobě, tedy měl by cítit všechny body časoprostoru prostřednictvím jejich dotyku, v tomto svém citu by měl zažívat celý svět. Běžný člověk totiž nevnímá svět veškeré energie, pohybu a nehybnosti (svět o sobě) jako souladný časoprostor, popř. jako všechny pohybující se a nehybné body časoprostoru, které jsou souladné, jednotné a spojitě, prostor se zásadně nebortí, a vyplňující celý časoprostor, tedy hmotu i absolutní prázdno, vakuum, které se vzájemně dotýkají, nenarážejí do sebe a tímto dotykem dochází k šíření pohybu z jednoho na další body časoprostoru. **Běžný člověk si na rozdíl od spasitele vnímá svět svým rozumem a nedokonalým citem (pocitem), kterými si vytváří jakýsi obraz, model světa (svět pro nás), který však nemůže obsáhnout tento svět veškeré energie, pohybu a nehybnosti (svět o sobě) v jeho celistvosti**. Vjem běžného člověka (svět pro nás) se této skutečnosti (světu o sobě) pouze přibližuje, člověk, který **není spasitelem, tak není vševědoucí**, resp. vše cítící, nezná nikdy celou pravdu, (svět o sobě), pouze její obraz (svět pro nás), který však není nikdy zcela dokonalý, věrný. Spasitel, který vnímá dokonale svět veškeré energie, pohybu a nehybnosti (svět o sobě), by měl být pak s touto skutečností zcela v souladu, jedná podle této jím jeho citem poznané celé pravdy, pohybuje se zcela v souladu s pohybem a nehybností všech bodů časoprostoru, veškeré energie (**zcela v souladu se světem o sobě**), je s nimi souladný, spojitý, jednotný, tedy své jednání řídí podle tohoto světa o sobě, a je tak **všemocný**, protože svět veškeré energie, pohybu a nehybnosti (svět o sobě) je zároveň zcela souladný rovněž s ním, vychází mu vstříc, respektuje jeho přání. **Spasitel pak svým jednáním zcela v souladu s pohybem a nehybností všech bodů časoprostoru, veškeré energie, pohybu (zcela v souladu se světem o sobě) urychlí svým vzorem dosažení ráje v našem světě (světě pro nás)**, viz [1.Díl Vědecká teorie](#)

5. FILOSOFIE DĚJIN

Úvod

I povolal Bůh své dva syny,
aby spolu vedli rozpravu,
jaké byly a budou lidské činy,
zda-li lidé žijí po právu.
K otci přišli Kristus s Dáblem,
aby předestřeli mu své činy
a Bůh rozhodl spolu s právem,
jaké budou lidské dějiny.

Dějiny a dějiny lidstva

V případě dějin lidstva jde o **děj člověka** z hlediska Filosofie rovnováhy společenských věd a **pohyb člověka** z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd.

Vlastností pohybu obecně je buď pohyb k určitému celku, nebo pohyb od určitého celku. **Pohyb k určitému celku** se vyznačuje hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, pohybem navazujícím na hybnostní hustotu, tedy navazující na pohyb tohoto dosavadního pohybu na konkrétním místě pohybu (rozumněji hmotné pohybové soustavy-jevu, tedy mraku částic o nenulové hmotnosti a s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou). **Pohyb od určitého celku** je pohyb vyznačující se hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, která je nenavazující resp. diametrálně různá od hybnostní hustoty, pohybu na konkrétním místě hmotné pohybové soustavy-jevu.

Pohyb lidstva je součástí obecného pohybu mikročástic v konečném důsledku o nulové hmotnosti, jinak řečeno dějiny lidstva jsou součástí obecných dějin. **Obecný pohyb** se vyznačuje srážkami mikročástic o různé hodnotě hybnosti a tím prosazování pohybu k určitému celku, tak jak jsem jej popsal výše, **prosazováním** tzn. trvale udržitelné maximální hybnosti-pohybu, moci, jediného navazujícího pohybu beze srážek všech a všeho v celé hmotné a nehmotné pohybové soustavě (mraku částic o nulové a nenulové hmotnosti o navazujícím pohybu a nehybnosti)-veškeré skutečnosti. V dějinách lidstva to pak znamená s větší pravděpodobností prosazování **sjednocení lidstva a všech živých organismů v jedinou souhlasnou společnost ovládající veškerou neživou přírodu**. Z obecného hlediska pohybu v pohybu částic dochází k vytváření lokálních **hmotných pohybových soustav-jevů** o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě, tedy hybnosti na jednotku objemu, které **se střetávají** s okolními hmotnými pohybovými soustavami-jevy srážkami částic a tím dochází ke změně jejich průměrné hybnostní hustoty-pohybu a vytváření nadřazené hmotné pohybové soustavy-jevu, mraku mikročástic o nenulové hmotnosti a o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě, oběma dílčími hmotným pohybovými soustavám-jevům nebo může dojít těmito srážkami k posunu mimo **interval existenčních hodnot hybnostní hustoty-pohybu** této dílčí hmotné pohybové soustavy-jevu a jeho rozpadu a vytvoření nové hmotné pohybové soustavy-jevu. K rozpadu hmotné pohybové soustavy-jevu dochází tehdy, jestliže jeho hybnost-pohyb je střetem s okolními pohybovými soustavami-jevy vychýlena na příslušný čas mimo trvale udržitelnou maximální a minimální hybnost-pohyb, pohyb hmotných částic přestává navazovat. Je třeba konstatovat, že se zvyšující se odchylkou hybnosti-pohybu nové částice nebo jejich hmotné pohybové soustavy klesá veličina příslušného času a že se zvyšujícím se časem klesá veličina odchylky příslušné hybnosti-pohybu potřebného k rozpadu hmotné pohybové soustavy. Toto plyne ze zákona zachování energie resp. hybnosti a souvisí s časem, který pohybová soustava-jev se zvýšenou resp. sníženou hybností –pohybem potřebuje na regeneraci např. ve spánku nebo evolučně. V dějinách lidstva to znamená **s větší pravděpodobností postupný vznik stále větších sjednocených společností ovládajících stále dokonaleji neživou přírodu**, vznikají tak státy, soustáty a mezinárodní společenství, které se stále více sjednocují **až k dosažení jediné Bytosti, s jediným vědomím tvořeným skutečným a svobodným souhlasem všech živých subjektů, dokonale ovládajících neživou přírodu**.

Dějiny lidstva jsou tak pohybem člověka a jeho okolí, které tvoří částice tohoto pohybu o nenulové hmotnosti, a zároveň tak podléhají obecným dějinám, resp. obecným principům pohybu vytvářením hmotných pohybových soustav-jevů, tedy mraků částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu. Tak střetávání různých lidí a různých společností o různé hybnostní hustotě-pohybu, moci této společnosti resp. tohoto člověka, a jejich střetávání s hmotnými pohybovými soustavami-jevy okolí, dochází k vytváření společnosti resp. člověka se zvýšenou nebo sníženou hybnostní hustotou-pohybem, mocí nového hmotné pohybové soustavy-skutečnosti, která může v rámci hodnot existenčního intervalu hybnostní hustoty-pohybu vycházet buď ze zachování původní hmotné pohybové soustavy-jevu jejím rozšířením či připojením nebo jejího zrušení a vytvoření nové hmotné pohybové soustavy-jevu.

Nutnou podmínkou zachování hmotné pohybové soustavy-jevu, tedy mraku částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, je rozšíření existenčního intervalu hodnot hybnostní hustoty-pohybu této hmotné pohybové soustavy-jevu zvyšováním její hybnosti, pohybu, a to buď cestou vývojového zdokonalení nebo rozšíření souladné společnosti. Člověk pomocí mozku může ovlivnit pravděpodobnost určitého jevu jako pohybu fotonů, kde každý jev je pouze více či méně pravděpodobný, nikoliv však jistý.

Z dějin **Vesmíru** lze uvést příklad, kdy částice rozptýleného vesmírného prachu s obdobnou hybnostní hustotou-pohybem, tedy hybností resp. energií na jednotku objemu, se koncentrovali na jednom místě a vytvářely planety a hvězdy jako homogenní hmotné pohybové soustavy, tedy mraky částic s navazujícím pohybem, hybnostní resp. energetickou hustotou, tedy, hybností resp. energií na jednotku objemu, která jsou vystavena působení jiných hmotných pohybových soustav-jevů jako okolního Vesmíru a narážejícího vesmírného prachu a meteoritů, jejichž hybnost-pohyb se postupně zvyšuje nebo snižuje srážkou částic. Zřejmě je to zejména u slunce, které vyzařuje fotony o rychlosti světla a tak dochází k zmenšování původní hmotné pohybové soustavy-jevu, mraku hmotných částic s navazujícím pohybem.

Z **dějin člověka** lze uvést vývoj člověka, kde v přírodním podnebí konce třetihor se rozšiřuje fauna a flóra a nalézá se zde první prapředek člověka, tento prapředek se střetává s okolními hmotnými pohybovými soustavami-jevy přírody a člověka v podobě srážek mikročástic a převládá předek člověka, který se dokázal přizpůsobit tomuto střetu hmotných pohybových soustav-jevů, jinými slovy rozšířil existenční interval hodnot hybnostní hustoty-pohybu své hmotné pohybové soustavy-jevu. Toto rozšíření existenčního intervalu hybnostní hustoty-pohybu mělo podobu boje o zachování sebe sama a umění přežít jak útoky svého okolí tak i zhoršené přírodní podmínky doby ledové. Došlo tak k rozšíření navazujícího pohybu z člověka na jeho bezprostřední a později vzdálenější okolí.

V tomto smyslu představuje každá stabilizovaná společnost, ať už to byla Římská říše, Egypt či Řecko ve starověku, křesťanská Evropa, arabský svět středověku nebo Sovětské Rusko a velmocí novověku hmotnou pohybovou soustavu-jev, tedy mrak částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, o hybnosti a vlnění o frekvenci, které se přibližovaly maximální hybnostní hustotě-souladného pohybu společnosti dosažitelné v tom kterém čase, tehdy však, kdy nedosahovaly této hodnoty maximální trvale udržitelné moci, hybnosti, resp. maximálního navazujícího pohybu, moci každého člověka a jimi tvořené společnosti v daném čase, tak zanikly.

Například doba otroctví ve starověku odpovídala hybnosti-pohybu, moci, která byla v určitém okamžiku vyšší, než je hybnost souladného pohybu, moci lidského organismu z důvodu, že lidstvo se vyznačovalo vyšší hybností-pohybem, mocí, než bylo schopno sladit v daném čase, čili jde o dobu válek, drancování a zabíjení bezbranných. V tomto období člověk přežívá, avšak je vystaven neustálému střetu s jinými hmotnými pohybovými soustavami-jevy, které zvyšují jeho hybnost-pohyb, moc a nutí jej zabít a brát a používat otroky, kteří často představovali okolní loupeživé národy. Tato hmotná pohybová soustava-jev v určitém okamžiku zároveň neumožňovala dostatečný rozvoj vědy, aby byl zvýšen existenční interval hodnot hybnostní hustoty-navazující pohyb, moc dané říše a samotného člověka vzhledem k tlaku představovanému vzdálením se trvale udržitelné maximální hybnosti-souladného pohybu, moci člověka potažmo společnosti v určitém čase.

Tato hmotná pohybová soustava-doba, mrak částic o navazujícím pohybu, hybnostní hustotě, tedy hybností na jednotku objemu, nepříznivé člověku byla vystavena působení okolních hmotných pohybových soustav-jevů, střetávání kultur a snaze člověka o změnu hmotné pohybové soustavy-skutečnosti na hybnostní hustotu-pohyb, která by byl bližší maximálnímu navazujícímu pohybu, moci lidského organismu v daném čase.

Tento střet hmotných pohybových soustav lidského organismu a jeho okolí tak v dějinách vede k postupné změně hybnosti-pohybu, moci okolí a hybnosti-pohybu, moci samotného člověka na pro něj příznivější, sladnější hmotnou pohybovou soustavu-skutečnosti o hybnosti-pohybu, moci bližší maximálnímu navazujícímu pohybu, moci člověka v daném čase. Toto přizpůsobování hmotných pohybových soustav člověka v jejich střetu by mělo vést k přizpůsobování světa člověku resp. jeho trvale udržitelné maximální hybnosti-souladnému pohybu, a naopak člověka světu růstem jeho existenčního intervalu hodnot hybnostní hustoty-souladného pohybu, moci za kterých je ještě schopen přežít, jinak řečeno k postupnému a maximálnímu trvale udržitelnému růstu navazujícího pohybu hmotných částic. Cílem dějin živých organismů je naprosté jejich sjednocení a ovládnutí neživé přírody, každý živý organismus je přitom poháněn **podvědomím pocitem, plynoucím z obecného pohybu a nehybnosti mikročástic o nulové hmotnosti, spojitého a jednotného pohybu a nehybnosti všech bodů časoprostoru, veškeré energie, Boha v mém pojetí**, tedy podvědomým pocitem o zvýšení své moci, z hlediska obecného pohybu částic, které jej tvoří, jde o **zvýšení jejich souladného pohybu, hybnosti či energie**. Toto **zvýšení moci každého živého organismu je však podmíněno sjednocením živých organismů do jedné Bytosti, právnické osoby, která má v dějinách lidstva podobu státu, města či rodiny, což plyne z obecného pohybu částic**, kdy zvýšení hybnosti částice nebo jejich uskupení (pohybových soustav) je v daném prostředí možno pouze do určité míry a další zvýšení hybnosti částice nebo jejich uskupení je možné pouze v rámci stále zvyšujícího se jejich uskupení, tedy hmotnosti. **Zvětšování společnosti (hmotné pohybové soustavy a zároveň hybnosti) živých organismů**, tj. států, měst, rodin apod. je buď **objektivní, tj. trvale udržitelné (objektivní ideální hybnost) nebo subjektivní, tj. krátkodobé (subjektivní**

ideální hybnost), kdy se tato uskupení opět rozpadají. Jde o **podvědomou touhu každého živého organismu a těchto jejich společenství o zvětšení jejich moci, ovládnutí osob a neživé přírody, tj. sjednocení živé a neživé přírody**. Tato touha je však dle mého názoru omezená a souvisí s kinetickou energií daného organismu (jde o exaktní míru potřeb) vzhledem k jejím průměrným hodnotám u celku skutečnosti, protože při dosažení určité **hranice v ovládnutí skutečnosti, která je rozdílná pro každý živý organismus**, již tento živý organismus necítí vnitřní touhu zvětšovat svou pohybovou soustavu mikročastic. Pro další zvětšení této moci se musí spojit s jiným živým organismem. V případě objektivního, tj. trvale udržitelného sjednocování živých organismů půjde většinou o mírový obchod se sociální politikou státu v případě subjektivního, tj. krátkodobého sjednocování půjde většinou o násilné sjednocení, kolonialismus či tržní ekonomiku bez odpovídající sociální politiky, vždy však záleží na konkrétních okolnostech a čase. Nebezpečí člověku hrozí v hmotné pohybové soustavě-jevu s natolik odlišnou hybností hustotou-pohybem, že jejich střetem s hmotnou pohybovou soustavou-skutečností současné civilizace dojde např. k jejímu vyhubení a vývoj světa se bude ubírat jiným směrem. **Zvětšování hybnosti resp. pohybové soustavy bude zároveň znamenat splývání krátkodobé maximální hybnosti-moci, pohybu a trvale udržitelné hybnosti-moci, pohybu, člověka a celku**. V dějinách živých organismů **se zvětšujícím se uskupením živých organismů, které se trvale udržitelně sjednotí, se zvětšuje rovněž poznání neživé přírody**, tedy úroveň vědy těchto uskupení, což plyne ze specializace jejich jedinců. Při zvětšování společnosti živých organismů jako skutečné a svobodné jednohlasné právnické osoby se přibližuje její shora uvedené krátkodobé a dlouhodobé sjednocování s okolím, protože tato **velká společnost je rovněž čím dál více soucitná**.

Válka mezi lidmi i boj mezi všech živých organismů se zřejmě z hlediska obecného pohybu částic projeví jako velká změna jejich hybnosti, pohybu v krátkém čase a je tak vyvolána střetem hmotných mikročastic (tj. mikročastic o nenulové hmotnosti) a hmotných pohybových soustav (tj. mraků hmotných částic o navazujícím pohybu, hybnosti) s podstatně rozdílnou průměrnou hybností pohybem na jednotku objemu, jako jsou např. dravec a býložravec nebo jako dva státy s rozdílem dvojnásobku hrubého domácího produktu na obyvatele. **Mírové obchodování mezi lidmi, přátelství mezi lidmi i zvířaty a jinými živými organismy se zřejmě z hlediska obecného pohybu částic projeví jako malá změna jejich hybnosti, pohybu v krátkém čase a velká změna hybnosti, pohybu z hlediska dlouhé doby a je tak vyvolána malým počtem střetů částic o podstatně rozdílné průměrné hybnosti, pohybu na jednotku objemu** jako střet uvězněného zločince s řádným obyvatelem přes zdi vězení nebo dva státy s rozdílem dvojnásobku hrubého domácího produktu na obyvatele, kde se rozdíl postupně vyrovnávají mírovým obchodem mezi státy s přiměřenými ochrannými opatřeními obou ekonomik, která jsou postupně odbourávána, nebo **velkým počtem střetů částic o málo rozdílné průměrné hybnosti, pohybu na jednotku objemu** jako četný obchod dvou zhruba stejně bohatých obchodníků nebo četný obchod mezi lidmi dvou obdobných států s malým rozdílem hrubého domácího produktu na obyvatele.

Evoluce

Srážky mikročastic, jejichž počet je do jisté míry pravděpodobnosti náhodný, které tvoří tělesa makrosvěta, a tudíž jsou základem srážek v našem světě (makrosvětě z hlediska fyziky), jsou věci náhody a pravděpodobnosti. Vezmeme-li pouze dvě takové mikročastice, tak po každé jejich srážce dle de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze jejich další pohyb stanovit pouze neurčitě, na základě pravděpodobnosti, což tím pádem platí rovněž o jejich další srážce. Nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročastic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročastic, kdy pohyb všech mikročastic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročastic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročastic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o **mechanický základ evoluce**). **Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek, resp. útoků a představuje cestu k souladu všech a všeho**.

Srážky mikročastic Vesmíru tak mají podobu přiměřeně obraných a zároveň výchovných srážek. Děje se tak buď **z důvodu počátečního chaosu Vesmíru překonávaného evolucí, příp. i záměrně**, kdy k tomu živý jedinec dostane příkaz svého nedokonalého mozku, a nebo nedostane příkaz, aby se takové srážce vyhnul. Jedinec však není schopen ovlivnit sám svůj nedokonalý mozek, aniž by mu k tomu jeho mozek sám nedal příkaz. Nedokonalý mozek jedince je možno zdokonalit pouze zkušeností jedince nebo jinými vnějšími zásahy. Je tomu tak, protože jak mozek, tak i tělo jedince jsou součástí pohybu mikročastic Vesmíru, který je náhodný, avšak shora uvedenou evolucí postupně vychovává jedince ke zdokonalení, tedy k postupnému ustávání srážek mikročastic. Takovýto srážlivý pohyb je taktéž **důvodem veškeré trestné činnosti, údajného díla Dávla ve společnosti**.

Zákon evoluce, který postupně snižuje sílu srážek, a je proto dobrý a výchovný, představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

Evoluci života v hmotném světě lze přirovnat k hrnci plnému různých ingrediencí, který vaříme tak dlouho až dostaneme pokrm souladné chuti a podstaty. Z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd jde o neustálé zvyšování celkové hybnosti souladného pohybu, moci živých hmotných pohybových soustav-světa jedinců a jej tvořících mikročastic v zájmu přibližování trvalé maximální hybnosti souladného pohybu, moci pohybových soustav-jevů, tedy mraků mikročastic o

nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, hybnostní hustotou, tedy hybností na jednotku objemu, ve smyslu zákona zachování hybnosti s minimem srážek s jinými pohybovými soustavami-jevy z hlediska trvalého. Energie, kterou živé pohybové soustavy neustále zvyšují svou hybnost, je získávána **stále dokonalejším uvolňováním energie z neživé hmoty**, která tak představuje jakýsi plamen pod hrncem uvedeným výše.

Jinými slovy v průběhu evoluce živé organismy zvyšují své schopnosti a možnosti, tedy zvyšují celkovou hybnost souladného pohybu, moc své pohybové soustavy-společnosti a ji tvořících mikročastic, zároveň však dochází k zvyšování souladu mezi živými organismy a neživou přírodou, tedy dochází k **splývání trvalého možného zvýšení jejich celkové hybnosti souladného pohybu moci ze strany všech živých organismů a krátkodobého možného zvýšení jejich celkové hybnosti souladného pohybu moci pohybové soustavy mikročastic. Živý organismus nejedná správně pouze subjektivně ale vždy rovněž z objektivního hlediska.** Příkladem může být **nejedení masa**, kdy v těchto živých organismech nevidíme zdroj potravy, která nám chutná, ale budoucí partnery a spojence, kteří se časem evolučně dostanou na naši úroveň. V průběhu evoluce života totiž dochází k přibližování celkové hybnosti souladného pohybu, moci pohybových soustav mikročastic různých forem života, kdy moc a schopnosti vyspělejší formy života rostou pomaleji než moc a schopnosti zaostalejší formy života, která těží z kontaktu s vyspělejší formou života, takže lze očekávat, že se jejich moc, tedy celková hybnost souladného pohybu časem vyrovnají. Podmínkou přežití v této evoluci z hlediska vyspělejší formy života je však splnutí subjektivní s objektivní ideální hybností-pohybem, mocí, tedy soulad hmotného a nehmotného pohybu (tj. mikročastic o nulové a jimi tvořených mikro- a makro-častic o nenulové hmotnosti) nikoliv jejich rozpor a střety, protože s přibližováním se zaostalejších forem života vyspělejší formám hrozí **válka civilizací**.

Zároveň tímto přibližováním trvalé maximální hybnosti souladného pohybu, moci a krátkodobé maximální hybnosti-pohybu, moci, dochází k neustálému zvyšování celkové hybnosti souladného pohybu, moci živých hmotných pohybových soustav-jedinců, **neustále dokonalejším poznáváním neživé hmoty**. Dochází tak k neustálému zvyšování celkové hybnosti souladného pohybu, moci pohybových soustav života, který se nezničí v bratrovražedných válkách způsobených vzájemnými srážkami mikročastic. Je tak zaručena existence všech živých pohybových soustav a dále zvyšování jejich celkové hybnosti souladného pohybu, moci v čase. **Rozšiřuje se tak rovněž existenční interval této pohybové soustavy-společnosti života**, které díky stále rostoucí celkové hybnosti souladného pohybu (tj. beze srážek), moci je schopno lépe odolávat a přizpůsobit své podstatě částice okolí a jiných hmotných pohybových soustav-jevů s nimiž se v čase sráží.

To znamená, že **mocnější, větší a jednodušší civilizace lépe odolá boji o život**, kterému je vystavena, přičemž vývoj evoluce života směřuje k neustálému zvyšování těchto přívlastků prostřednictvím stále dokonalejšího poznání hmoty a její energie, tzn. možností člověka se stálou volbou mezi zdokonalením a sebezničením.

Tento vývoj je zároveň **programem pro sblížení světa ostatních živých tvorů, tj. zejména zvířat, hmyzu, rostlin, hub a lidí, stejně tak pro sblížení vyspělejší a méně vyspělé civilizace např. mimozemské**.

6. FILOSOFIE ŠACHU A DÁMY

Definice a vztahy (výkon)

Šachy představují hru, kde proti sobě stojí černé a bílé figury. Můžeme zde dle Filosofie rovnováhy rozlišit **spoluděj vlastních figur a protiděj figur cizích**.

Přičemž **bílé figury mají právo prvního tahu** a jsou tak zdánlivě zvýhodněny oproti figurám černým. Tento vznikový děj bílých figur však **lze kompenzovat, mají-li černé figury právo posledního tahu** v řadě tahů, kde tah bílých figur střídá tah černých figur. Poslední tah černých figur znamená buď vítězství, tedy mat daný černými figurami nebo remízu, ať již věčně opakováním stejného tahu, trojím zopakování tahu nebo patu. Ve všech těchto případech mají černé figury výhodu posledního tahu.

Vzniká tak řada tahů, kde pouze úhel časového pohledu ze předu, ze zadu určuje, kdo učinil první a kdo poslední tah, nebo-li, kdo učinil více tahů.

Podle mého názoru lze v šachu rozlišit dvě základní situace, přičemž vycházím z Filosofie rovnováhy. V první situaci jde o **nadděj**, tedy tah figur nesměruje k posílení vlastních figur ani k oslabení cizích figur. **Nejedná se o útočný tah. Tento způsob hry volí hráči, kteří nejsou zvyklí nebo nuceni bojovat s jinými hráči, což odpovídá v lepším případě jejich charakteru nebo jinak jejich povolání nebo zvyku.**

Tyto neútočné tahy převládají v **prvé fázi hry**, kdy figury nejsou k sobě ještě tak dostatečně přiblíženy, aby ohrožovaly jedna, druhou. Dochází k rozvoji figur.

V této fázi hry doporučuji při naddějové hře v souladu s Filosofí rovnováhy hráči činit naddějové tahy, tedy tahy, které neútočí proti druhé straně ani proti ní nepřipravují útok. Jedná se o jakési vyčkávací tahy, které směřují k remízovému zakončení, kdy oba hráči ovládnou svá pole šachovnice, avšak tyto pole budou zásadně stejná neboli stejně omezená. Výsledkem bude remíza.

V praxi mají tyto naddějové tahy, které směřují k ovládnutí shodných omezených polí šachovnice a tím k remíze, v podstatě k s rovnání počtu tahů, první bílý, poslední černý, podobu **zrcadlově obrácených tahů**. Rozdělíme-li šachovnici na čtyři shodná čtvercová pole a1-d1-a4-d4 (pole1), a8-d8-a5-d5 (pole 2), e1-h1-e4-h4 (pole3), e8-h8-e5-h5 (pole4), pak naddějovost tahu znamená, že nejedná-li se o útok ani z jedné strany, pak na tah v poli 1 bílých figur odpovíme stejným tahem v poli 4 černých figur zrcadlově obráceným. Je-li tah bílých figur tahem z černého na bílé pole, je pravidelně tah černých figur tahem z černého pole na bílé pole. Je-li tah bílých figur z bílého na bílé pole, je tah černých figur rovněž tahem z bílého na bílé pole, je-li tah bílých figur z černého na černé pole, je tah černých figur rovněž tahem z černého na černé pole.

Je však třeba říci, že naddějové tahy se mohou uplatnit pouze v případě, že rovněž druhá strana činí naddějové neútočné tahy a partie směřuje k remíze.

Jde-li o druhou základní situaci, tj. **jedná-li druhá strana útočně v pojetí Filosofie rovnováhy protidějně, což může opět odpovídat jeho zvyku nebo povolání, v horším případě jeho charakteru**, je třeba uplatnit protiprotiděj, tedy **obranu**, čímž se partie stane opět naddějová, neužijeme-li obranu k útoku. Jinými slovy je třeba se omezit pouze na naddějové čili obranné tahy, kterými opět bude partie směřovat k remíze.

Při útoku, tedy protiději jedné ze stran partie dojde k porušení naddějové rovnováhy, sledované až do nynější chvíle. V případě správně vedeného útoku a správně vedené obrany je partie opět naddějová čili remízová. Jinak řečeno, **na každý útočný tah soupeře je třeba odpovědět patřičným obranným tahem**.

Zároveň však u útočící strany z psychologického hlediska vzniká v **případě výše uvedené vady jeho charakteru komplex nadřazenosti**, chce-li soupeře porazit, pokořit. Pokud tento komplex nevznikne i u druhé strany, popř. u ní nevznikne komplex méněcennosti, strachu z útoku, může druhá strana tento komplex potrestat svoji převahou ve hře či porážkou soupeře v konečném důsledku.

Podmínkou je však, aby soupeře z psychologického hlediska **přijímala bránící se strana jako sebe sama, tedy jako člověka, s nímž chce partie z dlouhodobého hlediska skončit vyrovnaným skóre, tedy naddějově**.

V případě neexistence komplexu nadřazenosti čili vady charakteru u útočícího soupeře a omezení se na prosté obranné tahy u soupeře bránícího, tedy tahy naddějové, jinými slovy **útok v podobě útočných tahů, na které je vždy odpovězeno správným obranným tahem, se časem vždy rozpadne**.

V případě komplexu nadřazenosti útočícího hráče má bránící soupeř možnost **využít chyby a tím potrestat nenaddějové chování soupeře**, který odmítl jakoby mlčky nabídnutou vyrovnanou hru. Tento trest je nevyhnutelný, neboť kdyby nepřišel tento protiděj, tak by útočící soupeř nepochopil, že není správně chtít porazit svého bližního a tím ho ponížit, čímž u něho vyvolá touhu po pomstě, resp. v šachách po další partii.

Naopak ponížení tohoto, kdo se nad Vás povýšil útokem proti naddějové hře, **přispěje k naddějovému, resp vyrovnanému průběhu příštích partií**. Dojde tak k zmenšování chyby, resp. pocitu nadřazenosti u soupeře.

V případě trestání chyby útočícího soupeře **není možné se nechat strhnout k vlastnímu pocitu nadřazenosti**, tedy k vlastnímu proti(nad)dějovému chování, ale je třeba hrát opět naddějově, z dlouhodobého hlediska vyrovnaně. Jinak by se mohla opakovat stejná psychologická chyba jako u předchozího útoku druhého soupeře v opačném provedení.

Zároveň je třeba připomenout, že **hru bez pocitu nadřazenosti nebo poníženosti podle situací na šachovnici je možno začít aplikovat v jakékoliv fázi partie**. A jako taková vždy může zlepšit Vaše nevýhodné postavení nebo ztráty. I když Vaše předchozí charakterní chyby Vás přivedou k prohře matem, tedy k vyrovnaní Vašich protidějných tahů opětovnou protiprotidějností čili trestem jako závěrečnému dokonání, resp. prosazení nadděje.

Použijeme-li klasickou terminologii, jedná se ve výše uvedeném pojetí při bezchybném charakteru hráče z dlouhodobého

hlediska vždy **u naddějové i protidějné hry o pojetí šachové hry jako remízové.**

Obdobně lze hrát **dámu**, kdy hrajeme od počátku **nadějově** a vyhýbáme se ohrožení soupeřových figur, co možná nejdéle, jejich posupným posouváním v řadách dopředu **zrcadlovým způsobem**, a **na útočný tah** v podobě nezrcadlového a nepostupného vysunutí soupeřových figur, **odpovíme obranným tahem** ze své strany.

7. FILOSOFIE EKONOMIE

Ekonomie z hlediska Filosofie rovnováhy

Z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd představuje **ekonomie jeden z mnoha společenských prostředků vytváření jediné právnické osoby, založené na jednohlasném, skutečném a svobodném souhlasu všech organismů, které ovládnou veškerou neživou přírodu.** Jedná se o rozšiřování hmotné pohybové soustavy jednotlivého člověka a společnosti, tedy mraku hmotných částic o nenulové hmotnosti s navazujícím pohybem, jehož cílem je vytvoření jediné pohybové soustavy zahrnujícího vše a všechny, tedy jediného navazujícího pohybu všeho a všech.

Navazující pohyb **v ideálním případě znamená, že organismy se budou pohybovat bez ztráty energie, bez srážky s jinými hmotnými částicemi o nenulové hmotnosti a jejich energie bude tudíž trvalá, budou žít na věky.** V průběhu dějin však dochází k zvětšování pohybové soustavy každého organismu a všech organismů současně, tudíž ke zvětšování energie, kterou tyto soustavy obsahují.

Základním hnacím motorem ekonomiky jsou potřeby jednotlivého organismu, tedy rozsah pohybové soustavy tohoto jediného organismu tvořeného energií z živé a neživé přírody, kterou má tento organismus, jde o podvědomou touhu-potřebu ovládat. **Potřeby jednotlivého organismu zřejmě souvisí s jeho hybností (resp. kinetickou energií, kterou lze podle mého názoru odvodit z hybnosti), tak aby zvětšením pohybové soustavy, tedy navazujícího pohybu tohoto organismu a jeho okolí, byla spojitá kinetická energie organismu jedince s kinetickou energií pohybového pole, ve kterém tento organismus existuje (místního pohybového pole).** Toto souvisí se srážkami hmotných částic o nenulové hmotnosti uvnitř i vně tohoto místního pohybového pole, které si předávají hybnost, pohyb a tak dochází k rozšiřování průměrných hodnot hybnosti, pohybu hmotných částic a k nastolování rovnováhy tohoto místního pohybového pole.

Tyto **potřeby organismu** dané kinetickou energií jeho pohybové soustavy jsou **různé u různých organismů v závislosti na jejich kinetické energii,** tedy organismus, který je energičtější (s větší kinetickou energií) má potřebu většího ovládnutí neživé a živé přírody, vytvoření větší pohybové soustavy, kterou ovládá, tvořené mrakem hmotných částic o navazujícím pohybu. Je třeba vytvoření větší pohybové soustavy k spojení, navázání kinetické energie tohoto energetičtějšího organismu s okolím.

Tyto potřeby organismu jsou důvodem zvětšování světa-pohybové soustavy organismu, tedy navazujícího pohybu, který mu slouží, který ovládá. Tyto potřeby zahrnují jak základní potřeby tak i další např. kulturní potřeby organismu. Z důvodu těchto potřeb jednotlivých organismů jsou tyto organismy puzeeny k neustálému **rozšiřování ovládané neživé a živé přírody.** Dochází tak **k zvětšování omezených zdrojů organismu,** což je druhá složka ekonomické vzácnosti (scarcity), vedle užitečnosti, která souvisí s potřebami tohoto organismu.

Co se týká člověka samotného, lze konstatovat, že existují jedinci s většími a menšími potřebami, přičemž **k naplnění potřeb některého člověka dostačuje jeho současné ovládnutí neživé a živé přírody,** avšak **k naplnění potřeb jiného člověka je třeba zdolávání nových a nových obzorů, cesty do kosmu, jaderné pokusy, vytváření větších obchodních společností apod.**

Vedle potřeb jednotlivého organismu existují potřeby pociťované jednotlivým organismem jako **potřeby celé společnosti, zde jednotlivý organismus pociťuje potřebu všemocnosti společnosti, co se týká jejího ovládnutí neživé přírody, a jednohlasného, skutečného a svobodného souhlasu celé společnosti všech živých organismů o všech řešených otázkách.** Tento soulad vyplývá z **podvědomého pocitu sounáležitosti všech a všeho vyplývajícího ze světa všech bodů časoprostoru,** který je rovněž souladný, souhlasný a spojitý, tyto body časoprostoru do sebe nenarážejí, pouze se dotýkají a vyplňují celý náš prostor. Tyto body časoprostoru zároveň tvoří náš hmotný svět a jejich pohyb a podoba způsobuje a předurčuje pohyb a podobu světa všech hmotných částic, tedy svět člověka, resp. všech organismů a neživé přírody. **Tato touha jedince po všemocnosti společnosti je touhou po světě bez smrti a bez bolesti, kde je možné křísit mrtvé a uzdravit každé zranění či nemoc.**

Shora zdůvodněnými **podvědomými potřebami jedince je možno vysvětlit rovněž základní ekonomickou křivku**

nabídky a křivku poptávky. Křivka nabídky znamená, že s růstem ceny roste nabídka, křivka poptávky znamená, že s růstem ceny klesá poptávka, kde se křivky protnou, tam jde o rovnovážnou cenu, kde nabídka odpovídá poptávce. Jedinec s velkými potřebami ovládání živé a neživé přírody je jedincem s velkou kinetickou energií, který potřebuje k spojení své kinetické energie s hodnotou okolí vytvořit velkou pohybovou soustavu, tedy ovládnout větší část živé a neživé přírody s nižší kinetickou energií, která spojuje pohyb jedince a okolí. Čím více jsou uspokojeny potřeby jedince, tedy čím větší je jeho pohybová soustava a čím spojitější je jeho kinetická energie a kinetická energie okolí, tím pomaleji dochází k rozšiřování jeho pohybové soustavy, tedy navazujícího pohybu srážkou částic. **Tím tedy řečí ekonomické teorie klesá mezní užitečnost, tedy s větším uspokojením potřeb člověka klesá množství uspokojení,** jestliže se množství spotřebovaného zboží-energie, pohybu, zvýší o jednotku. Z mezní užitečnosti pak ekonomická teorie odvozuje křivku poptávky. **Co se týká křivky nabídky tak s růstem ceny roste nabídka, nebo-li roste uspokojení potřeb jedince touto cenou a toto rostoucí uspokojení potřeb jej nutí k zvýšení své činnosti za účelem zvýšení tohoto uspokojení svých potřeb, tedy ke zvýšení nabídky, aby uspokojil svou vyšší poptávku.** Jinými slovy vysoká kinetická energie jedince způsobuje jeho vyšší pohyb, resp. činnost zaměřenou k zvětšení jeho pohybové soustavy srážkou hmotných (o nenulové hmotnosti) částic, tedy čím energičtější jedinec tím je rozsáhlejší jeho činnost, aby uspokojil své zvýšené nároky. S rostoucím uspokojením jeho potřeb pak klesá jeho činnost vyvolaná právě těmito neuspokojenými potřebami.

Jinak řečeno z hlediska člověka je **základními cíli ekonomiky:**

- 1.) **snížování energetických ztrát z důvodu srážek hmotných částic o nenulové hmotnosti, tj. sporů ve společnosti** organismů a přírodních katastrof neživé přírody opět v podobě zvětšování pohybové soustavy jako navazujícího pohybu společnosti a člověka
- 2.) **zvětšování energetických, resp. pohybových, ekonomických zdrojů společnosti a člověka z důvodů jejich výše uvedených potřeb** v podobě zvětšování pohybové soustavy jako navazujícího pohybu společnosti a neživé přírody

Tyto cíle ekonomiky lze tak shrnout jako **rozšiřování navazujícího pohybu všech a všeho až k jeho dokonalosti.**

ad.1)

Cílem každé společnosti jako místní pohybové soustavy, tedy mraku hmotných částic o nenulové hmotnosti a navazujícím pohybu, **je zachování sebe sama.** Tedy je třeba **vytvoření takového uspořádání společnosti** jako místní pohybové soustavy, **která umožní návaznost pohybu všech jeho dílů, resp. členů.** Toto znamená složení místních pohybových soustav jedinců, jednotlivých organismů tak, aby navazoval jejich pohyb a došlo tak k vytvoření a zachování existence jediné celkové pohybové soustavy celé společnosti o navazujícím pohybu.

Jinými slovy je třeba vytvoření společnosti, která umožňuje existenci všech jejích členů s rozdílnými potřebami, jak jsem uvedl výše, při zachování této společnosti. **Společnost má umožnit v jejím rámci existenci jak členů s velkými potřebami,** tedy velkou kinetickou energií, kteří vyžadují ke své existenci velkou pohybovou soustavu, tedy chtějí ovládat velkou část živé a neživé přírody, **tak i členů s malými potřebami,** tedy s nízkou kinetickou energií, kteří vyžadují ke své existenci malou pohybovou soustavu nebo dokonce vyžadují velkou pohybovou soustavu, která by vyrovnala jejich postižení, tedy postačuje jim ovládání pouze malé části živé a neživé přírody či potřebují ještě pomoc dalších členů této společnosti. Tento soulad společnosti má být dosahován zejména **jednohlasnou, skutečnou a svobodnou dohodou všech jejích členů, všech živých organismů, kdy tyto organismy, resp. lidé nejlépe znají své velké nebo malé potřeby** odpovídající jejich kinetické energii. **Prostředkem této dohody je pak svobodný trh,** tvořený řadou ekonomických vztahů založených na smlouvě jeho členů.

Když **není možné dosáhnout této dohody, vstupuje do této oblasti stát se svým donucením, který by měl rozhodovat na základě náhradní zásady většiny** v zájmu vytvoření souladného pohybu všech a všeho, jediné a všeobecné souladné společnosti. **Stát by měl chránit svobodu všech účastníků trhu tak, aby majetkově silnější účastník trhu nemohl činit jiný jako výchovně obranný nátlak na majetkově slabšího účastníka trhu,** měl by **zabraňovat omezování trhu monopoly, oligopoly a kartely** tam, kde nedosahují maximální zisk a nejsou tak vynuceny povahou výroby nebo služby, a tam, kde jsou nutné, měl by jejich chování regulovat, aby nedošlo k zneužití jejich postavení.

Podmínce souladu společnosti jako funkce trhu, která má být dosahována zejména jednohlasnou, skutečnou a svobodnou dohodou všech jejích členů, všech živých organismů, odpovídají **zásady ochrany svobody a života všech živých organismů, ochrany nehmotného a hmotného majetku těchto organismů,** se kterými mohou svobodně nakládat pouze tyto organismy při zachovávání práv všech ostatních živých organismů. Tedy má být zásadně ponecháno na vůli každého organismu do jaké míry chce přenechat svůj majetek nebo jeho část z důvodu svých omezených potřeb jinému členu nebo členům společnosti s většími potřebami. Stát může zasáhnout do této svobodné vůle jedince **přiměřenými vynucenými sociálními nezásluhovými transfery bez protihodnoty** pouze v případě, že jde o investici státu s maximálním ziskem, tj. např. s dlouhou dobou návratnosti (např. charita) nebo o velmi rozsáhlou investici státu, kterou není schopen uskutečnit soukromý sektor a není možné financovat tyto investice na základě dohody. Protože má být zásadně ponecháno na majiteli, aby se nechal v rámci svobodné výměny názorů ve společnosti přesvědčit o

nutnosti sociálních transferů pro zachování a rozvoj společnosti.

ad. 2)

Druhou funkcí svobodného trhu, kromě dosahování souladného uspořádání společnosti jednohlasnou, skutečnou a svobodnou dohodou všech jejích členů, všech živých organismů **je rozšiřování společnosti a jejích zdrojů** v podobě rozšiřování pohybové soustavy této společnosti. Při smlouvách představujících tuto funkci trhu v rámci něj uzavíraných by měl existovat v rámci trhu **dostatečný svobodný prostor pro členy společnosti s většími potřebami, tedy puzení podvědomou touhou k rozšíření jejich moci, zdrojů**, resp. pohybové soustavy o navazujícím pohybu. Jinými slovy členové společnosti, jejichž potřeby převyšují jimi již uspokojené potřeby v rámci společnosti, by měli být trhem **směřováni k zvýšení zdrojů společnosti, nikoliv k pouhému přerozdělení zdrojů uvnitř společnosti, tedy ke krádežím cizích zdrojů k uspokojení cizích potřeb.**

Podmínce rozšiřování společnosti a jejích zdrojů v podobě rozšiřování pohybové soustavy, tedy navazujícího pohybu této společnosti jako funkce trhu, **odpovídá** dostatečná svoboda a možnosti pro členy společnosti puzené většími potřebami, než které mají uspokojeny v rámci společnosti, k rozšíření svých zdrojů, resp. své pohybové soustavy navazujícího pohybu, avšak se současným rozšířením zdrojů celé společnosti resp. rozšířením této společnosti, její pohybové soustavy navazujícího pohybu. Tomu odpovídá, **co nejširší přístup ke vzdělání, co nejjednodušší podmínky pro podnikání, spojení vědy se vzděláním, co nejjednodušší možnost sdružování členů společnosti za účelem podnikání, co nejprůhlednější a nejjednodušší systémy financování z peněz investorů. Podnikání státu má být omezeno na ty nutné oblasti, kde není možné podnikání nestátního sektoru z důvodu vysoké nákladnosti podniku nebo z důvodu riskantní návratnosti jako vzdělávání, armádní zakázky, zdravotnictví, věda apod.**

Zároveň si je třeba uvědomit, že podnikání **osob s velkými potřebami v prostředí**, kde nemají možnosti tyto potřeby naplnit, často vede **k pouhému zvětšení** jejich nedokonalé pohybové soustavy (násilně spojené společnosti), resp. **majetku či moci na úkor jiných členů společnosti, nejde o zvětšení bohatství společnosti, ale o jeho přerozdělení do rukou těchto vůdčích jedinců s velkými potřebami.** Toto přerozdělení je v současnosti samozřejmou součástí chování většiny úspěšných podnikatelů. Protože shora uvedenou druhou podmínkou trhu má být rozšiřování bohatství jedince a zároveň společnosti nikoliv rozšiřování bohatství jedince na úkor jiných jedinců je třeba, aby **společnost zakročila při podstatném porušení této zásady**, které se vymyká společensky přijatelnému způsobu podnikání s tím, že v ideální společnosti toto sobecké přerozdělení majetku a moci, nebude vůbec existovat na základě donucení, avšak na základě svobodné vůle členů této společnosti. Proto při podstatném porušení této zásady by měl přijít **trest, který by měl být především výchovný až na druhém místě obranný.** Protože pohnutkou těchto pachatelů k majetkovým trestným činům bývají nejčastěji shora osvětlené velké potřeby majetku a moci, kterým však rovněž odpovídá podvědomá touha tohoto majetku dosáhnout. Budou-li tito lidé **směřováni působením trhu správným směrem, tedy k zvětšování svého bohatství a zároveň bohatství společnosti**, tak se to musí této společnosti a rovněž poškozeným vždy vyplatit.

Rozšiřování zdrojů společnosti v podobě rozšiřování jejího bohatství a zároveň bohatství jejích jedinců odpovídá **investiční plánovací a přerozdělovací funkci trhu vůči zdrojům společnosti**, tuto funkci podnikání se zdroji společnosti plní **jak jednotlivec při svém podnikání, tak stát při svém shora uvedeném podnikání.** Nezanedbatelnou **funkci při tomto investičním plánování a přerozdělování hrají peníze, které představují jakési akcie státu, tedy podíl na majetku společnosti.** V případě, že majetek společnosti roste, roste i cena peněz, **měna státu revaluje**, v případě, že majetek společnosti klesá, spotřebovává se, klesá i cena peněz, **měna státu devaluje.** Stát by měl udržovat v oběhu tolik peněz, aby jejich **cena byla stabilní tedy, aby umožnil plánování a investování trhu bez ohledu na měnové riziko**, tedy znehodnocení peněz. **Znehodnocení peněz totiž znamená přerozdělování majetku ve společnosti bez růstu jejího bohatství** a je tak v rozporu s ochranou majetkových práv a je často cestou, aby členové společnosti s vyššími potřebami tyto uspokojily bez skutečného zvýšení bohatství společnosti, kdy takto trh selhává v zaměření osob s velkými potřebami na zvětšení bohatství společnosti, místo kterého dochází k rozkrádání tohoto majetku jeho pouhým vnitřním přerozdělením.

Příčinou hospodářských cyklů v ekonomice, jako jsou krize, deprese, oživení a konjunktura v tržní ekonomice je dle mého názoru selhání investiční přerozdělovací a plánovací funkce trhu, tedy účastníci trhu a stát očekávají velké zisky z podnikání, velký hospodářský růst, proto investují (úvěřují) a utrácejí, ve chvíli, kdy se tyto zisky nekonají, pak dochází k bankrotům a hospodářské krizi, kdy jsou investoři naopak přehnaně opatrní, neinvestují, neutrácejí, čímž dochází k hospodářskému poklesu, při stabilizování situace, pak opět investoři začínají více investovat a dochází k pomalému hospodářskému růstu, až dojde opět k přehnanému optimismu investorů, podnikatelů a státu, přehnaným, nenávratným investicím a celá situace se opakuje. Základní chybou je zde nesprávné plánování hospodářského vývoje a přerozdělování ekonomických statků investory a podnikateli, kdyby **tito správně odhadli pomocí tržního mechanismu vývoj ekonomiky, tak by dle mého názoru, došlo k nepřetržitému hospodářskému růstu bez inflace.** Proto by z hlediska investic (úvěrů) měla platit **maximální průhlednost, maximální možná kontrola ze strany investorů (věřitelů), nekorupční prostředí, které zkresluje informace věřitelů a zvážit je třeba rovněž povinné pojištění velkých investic apod.**

Rozšiřování zdrojů společnosti v podobě rozšiřování její pohybové soustavy, tedy mraku hmotných částic s nenulovou hmotností o navazujícím pohybu, odpovídá **mezinárodní hospodářská spolupráce, která má směřovat k shora uvedenému vytvoření jediné právnické osoby tvořené všemi a vším, s jedinou vůlí tvořenou jednohlasným všeobecným skutečným a svobodným souhlasem všech jejích členů a ovládající veškerou neživou přírodu**. Z hlediska Filosofie rovnováhy exaktních věd se jedná o sjednocení dvou pohybových soustav o rozdílné nebo shodné hustotě kinetické energie. Z hlediska fyzikálního toto sjednocení může proběhnout rychle u dvou pohybových soustav se shodnou nebo podobnou hustotou kinetické energie, které vyvolá pouze malé avšak četné srážky jejich hmotných částic, avšak pomalu u dvou pohybových soustav o velkém rozdílu hustoty kinetické energie, toto sjednocení vyvolá velké srážky jejich hmotných částic avšak v malé počtu těchto srážek v krátkém čase. Jinými slovy **dva státy, resp. dvě ekonomiky s rozdílným bohatstvím (energií, resp. pohybem) na jednoho obyvatele by měli při vzájemném obchodu použít ochranných opatření, které omezí velký počet obchodních vztahů v krátkém čase** zaměřených na ovládnutí slabší ekonomiky silnější ekonomikou, až do doby, než na základě využití komparativních výhod obou ekonomik dojde k přiblížení jejich ekonomické úrovně. S rostoucím přiblížením bohatství na jednoho obyvatele obou ekonomik by mělo docházet k postupnému odstraňování ochranných opatření. **Tyto ochranná opatření však nebudou potřebná ve vztahu dvou stejně bohatých ekonomik na jednoho obyvatele.**

Nakonec bych se chtěl vyjádřit k problému nadhodnoty práce člověka **v podniku, resp. společnosti, kterou si údajně ponechává podnikatel pro sebe**. Tato problematika souvisí opět s problematikou člověka s vyšší úrovní potřeb, která je pudí k zvětšování jeho pohybové soustavy, tedy ovládnutí živé a neživé přírody. Je-li toto zvětšení pohybové soustavy jednoho člověka zároveň zvětšením pohybové soustavy celé společnosti, čili zvětšení bohatství jednoho člověka je zároveň zvětšením bohatství celé společnosti, nikoliv jeho pouhým přerozdělením (krádeží) v rámci této společnosti, pak lidé zapojení do tohoto pohybového pole, navazujícího pohybu, společné činnosti dosahují vyššího celkového bohatství, vyšší využití jejich kinetické energie než, kdyby pracovali každý samostatně. Důvodem této nadhodnoty je, že díky lepšímu využití kinetické energie jedinců dochází k neustálému zvětšování tohoto navazujícímu pohybu, této pohybové soustavy střetem s okolními hmotnými částicemi (o nenulové hmotnosti) a jejich pohybovými soustavami a navazováním jejich pohybu. Jinými slovy **specializace osob v rámci podniku energického podnikatele umožňuje jeho růst postupným dalším napojením okolní skutečnosti na tento podnik**. Důležité ovšem je, aby šlo o navazující pohyb, **tedy svobodný a skutečný současný nebo budoucí souhlas všech členů tohoto podniku se svým členstvím v tomto podniku, resp. společnosti, nikoliv o nevhodně násilné sjednocení jejich členů neodpovídající jejich skutečným potřebám, které znamená zvýšení počtu srážek hmotných částic, resp. sporů jejich členů z hlediska delšího času, příp. jeho, resp. její rozpad v tomto čase.**

Rozdělení této nadhodnoty mezi členy společnosti by mělo v ideálním případě **odpovídat jejich zásluhám k zisku podniku**, který dle mého názoru odpovídá v ideálním podniku jejich potřebám, resp. v rámci podniku ziskově využitě jejich kinetické energie, které je podle své velikosti nutí k větší či menší činnosti (viz výše). Z hlediska pohybu hmotných částic o nenulové hmotnosti a vytváření pohybové soustavy o navazujícím pohybu jde o to, aby lidé a ostatní organismy a neživá příroda vytvořily jednu pohybovou soustavu o navazujícím pohybu, tedy jedinou skutečně a svobodně souhlasnou společnost prostřednictvím jejich střetu, proto by měla **o rozdělení zisku z jejich společné činnosti rozhodovat především jejich současná dohoda**, nedoje-li k dohodě musí rozhodnout výchovným donucením stát dle jejich současných i budoucích zásluh na zisku, tedy má jít v současnosti o předpokládanou dohodu v budoucnosti (viz ad.1)).

O spravedlivém rozdělení bohatství společnosti

Naše skutečné osobní hmotné potřeby souvisí s tím, zda jsme více či méně energičtí živí tvorové, energičtější živí tvorové mají podle mého názoru větší skutečné osobní hmotné potřeby, méně energičtí živí tvorové mají podle mne nižší skutečné osobní hmotné potřeby. Energičnost jedince je dle mého názoru dána vnitřní tělesnou kinetickou energií zdravých živých tvorů neovlivněnou nemocemi těla, nikoliv vnitřní tělesnou potencionální kinetickou energií živých tvorů tvořenou ostatními druhy energie, které lze potencionálně přeměnit na kinetickou tělesnou energii. Jde zejména o tukové tělesné zásoby, tedy neplatí, že čím tučnější živý tvor, tím jde o energičtějšího, vitálnějšího živého tvora s větší kinetickou energií obsaženou ve zdravém těle. Velikost osobních hmotných potřeb živých tvorů je zároveň dána jejich tělesnou kinetickou energií obsaženou uvnitř zdravého těla jedince čili pohybem z toho důvodu, že tato zvýšená kinetická energie uvnitř těla zdravého jedince čili pohyb se navenek projevuje často jako zvýšený vnější tělesný pohyb, jenž vyžaduje více věcných prostředků, prostoru (dochází k vyrovnávání vnitřního pohybu zdravého těla s okolím těla živého tvora) a zároveň tato zvýšená kinetická energie obsažená uvnitř zdravého těla jedince vzniká přeměnou zvýšeného množství jiné energie vně těla (získané zejména trávením potravin a tekutin). **Jinými slovy poměr osobních hmotných potřeb živých tvorů lze podle mého názoru zjistit z poměru množství kinetické energie obsaženém uvnitř jejich zdravých těl (bez nadváhy apod.).**

Kinetická teorie látek je teorie, která spojuje makroskopicky pozorovaný stav látky s mikroskopickým pohybem částic, z nichž je daná látka složena. Podle této teorie přísluší pohybu každé částice určitá kinetická energie, která odpovídá

teplotě látky. Změna kinetické energie částic látky, kterou provádíme přidáním nebo odebráním tepla, se makroskopicky projevuje změnou teploty látky. Nejlépe je tato teorie rozpracována pro ideální plyn, kdy obvykle mluvíme o tzv. kinetické teorii plynů. **Z toho plyne podle mého názoru, že zjistíme-li teplotu zdravého těla (bez nadváhy apod.) živého tvora v klidu za určitých vnějších podmínek a porovnáme-li ji s teplotou zdravého těla jiného živého tvora v klidu za shodných vnějších podmínek, můžeme tak změřit a porovnat jejich vnitřní tělesnou kinetickou energii a zároveň jejich osobní hmotné potřeby.** Za zdravé tělo zároveň nepovažuji tělo jedince s nadváhou, ale s přirozenou zdravou váhou.

Obdobně bude dle mého názoru možno srovnávat osobní hmotné potřeby jedince, pokud srovnáme **množství energie z potravin a tekutin, kterou přijme tento jedinec v klidu za určitých vnějších podmínek, aniž by docházelo k jejímu ukládání v tělesných zásobách, resp. tukových buňkách, a kterou beze zbytku přeměnění na kinetickou energii uvnitř jeho zdravého těla (bez nadváhy a pod.), resp. na tento vnitřní tělesný pohyb.** Srovnáme pak množství energie potravin a tekutin, resp. z nich přeměněné kinetické energie zjištěné za shodných vnějších podmínek u různých jedinců v klidu.

Takto zjištěnou **poměrovou hodnotu veličiny osobních hmotných potřeb všech jedinců rovnající se hodnotě vnitřní tělesné kinetické energie zdravých jedinců v klidu za shodných vnějších podmínek** pak lze použít v rámci ekonomie při výpočtu hodnot poptávkových ale i nabídkových křivek různých ekonomických statků. Na osobních ale i skupinových hmotných potřebách je založena nejen křivka poptávky, ale podle mého názoru i křivka nabídky. Co se týká křivky nabídky tak s růstem ceny roste nabídka, nebo-li roste uspokojení osobních ale i skupinových hmotných potřeb nabízejícího jedince touto cenou, a to jej při velkých neuspokojených osobních ale i skupinových potřebách nutí v ideálním případě k zvýšení své ekonomické činnosti, ke zvýšení této nabídky, aby uspokojil své vyšší neuspokojené osobní ale i skupinové hmotné potřeby, tedy svou vyšší ekonomickou poptávku. Na osobních hmotných potřebách by měla být **založena rovněž výše sociálních dávek ve společnosti**, v případě nezásluhových transferů ekonomických statků. Od uspokojení osobních ale i skupinových potřeb jedinců ve společnosti se **odvíjí rovněž společenský smír**, nadprůměrně energičtí jedinci s většími osobními ale i skupinovými hmotnými potřebami jsou pak těmito osobními ale i skupinovými hmotnými potřebami nuceni, byť s větším rizikem, nabývat majetek, a to zákonnými, a nemohou-li toho dosáhnout, i nezákonnými způsoby. Proto společnost, která neumožní těmto nadprůměrně energickým jedincům s velkými osobními ale i skupinovými hmotnými potřebami nabýt legálně majetek, je ohrožena různými podobami krádeže majetku, sporů, revolucí a válek.

Za **osobní hmotné potřeby jedince** považuji poměrovou hodnotu veličiny osobních potřeb jedince, rovnající se hodnotě vnitřní tělesné kinetické energie zdravého jedince v klidu za určitých vnějších podmínek. Za **skupinové hmotné potřeby jedince** považuji součet hodnot této veličiny u všech osob ve skupině, za uspokojení jejichž potřeb tento jedinec přebírá odpovědnost.

V minulosti ve filosofii ekonomiky se střetly dvě základní koncepce-**marxistická ekonomie**, která v ideálním komunistickém státě chtěla **rozdělovat ekonomické statky zásadně podle hmotných potřeb**, a **kapitalistická koncepce**, která chce **rozdělovat ekonomické statky zásadně podle zásluh, vyjádřených tržní cenou**. Ani jednu z těchto protichůdných koncepcí však nelze uplatnit absolutně.

Podle mého názoru **cílem ideálního státu, ideální ekonomiky jako prostředku spravedlivého rozdělení ekonomických statků, resp. ideálního či přirozeného práva** jako společenského potažmo právního vztahu má být přiblížit se soukromému právu tedy právu, kde výlučnou roli hraje dohoda rovných subjektů. Ideální stát se tak dle mého názoru shoduje společenskou smlouvou jako soukromoprávním institutem, který předpokládá vyřešení všech společenských vztahů v ideální společnosti **na základě svobodné a skutečné dohody všech zúčastněných právních subjektů**. Takováto jednotná a svobodná vůle ve skutečném státě však představuje nedostižný ideál, jemuž se můžeme ve skutečnosti pouze přiblížit.

Z výše uvedeného plyne, že **zásluhou, resp. zaslouženým ziskem ve smyslu kapitalistické koncepce chápou zmenšení souhrnné síly konfliktů, srážek ve společnosti, tedy zvětšení jejího souladu, což i v případě růstu ekonomického produktu společnosti bez vnějších (externích) nákladů** představuje zejména růst množství ekonomických statků, které mohou více uspokojit hmotné potřeby členů společnosti, tedy zároveň může dojít k poklesu sporů ve společnosti. Tím se rovněž přibližujeme k dohodnutému ideálnímu státu uvedenému výše. **Nezasloužený zisk zvětšuje souhrnnou sílu srážek ve společnosti.**

Společenská spornost absolutního uplatnění výše uvedených kapitalistické a marxistické koncepce ekonomie se neprojeví v případě, že **člen společnosti má shodné hmotné potřeby a zásluhy**, pak jeho hmotné potřeby lze uspokojit vždy na základě jeho zásluh. Tato **spornost** se však projeví v případě, že **má tento jedinec větší hmotné potřeby než zásluhy**, pak lze očekávat spory ve společnosti mezi touto společností a tímto jedincem, který se za každou cenu, tedy i s růstem sporů ve společnosti (zásadně nelegálním nezaslouženým ziskem), snaží tyto hmotné potřeby uspokojit. Řešením v tomto

případě není ani to, když společnost uspokojí hmotné potřeby tohoto jedince, protože tento jedinec není zatím schopen využít své kinetické energie k dosažení zaslouženého zisku, nebo-li snížení souhrnné síly konfliktů ve společnosti, a zvyšuje pomocí darovaných ekonomických statků míru sporů ve společnosti. Příkladem je dar peněz rozvojovým zemím, které ho využijí k nakoupení zbraní a započetí občanské války, nebo dar peněz gamblerovi, který jej vloží do hracího automatu a prohloubí si tak svou závislost na hracích automatech. Tato spornost se projeví rovněž v případě, že **hmotné potřeby jedince jsou nižší než jeho zásluhy**, kdy tento jedinec bezúčelně hromadí majetek a není schopen jej správně investovat, protože nevidí do duše ostatních lidí, čili nezná jejich hmotné potřeby.

Jakým způsobem tedy uspokojit hmotné potřeby jedinců ve společnosti, kteří si to nezaslouží, nebo jakým způsobem brát majetek jedincům, kteří si ho zaslouží, ale nepotřebují ho. Odpověď zní, že vždy musí jít o **investiční strategii, kdy očekáváme zasloužený zisk z investice ekonomických statků ve prospěch uspokojení hmotných potřeb jedince, který dosud není schopen využít svou kinetickou energii, která je podle mého názoru exaktním vyjádřením jeho hmotných potřeb, k dosažení zaslouženého zisku, tedy snížení souhrnné síly konfliktů ve společnosti.** Ve chvíli, kdy se zvýší schopnost jedince využít svou kinetickou energii k dosažení zásluh, dosáhne takovýto investor rovněž zaslouženého zisku. Jinými slovy, kdy energický člověk dosáhne schopnosti využít svou kinetickou energii k dosažení výše uvedeného zaslouženého zisku, získá tím celá společnost v podobě daní apod. V případě posuzování různých investičních příležitostí je třeba rozhodovat na základě většího dosahovaného zaslouženého zisku. Mimo jiné jde o případ, kdy předmět potřeb investora někdo potřebuje víc než investor, je ochoten za něj víc zaplatit, pak je tato jiná osoba zároveň tuto platbu rovněž schopna nyní nebo v budoucnu i s úroky splatit a investor nemá tedy použít investici pro své hmotné potřeby.

Maximální zasloužený zisk výchovné investice lze podle mého názoru dosáhnout u jedince resp. skupiny jedinců pro které je minimální hodnota zaslouženého majetku (resp. zisku) na jeden Joul jejich vnitřní tělesné kinetické energie v případě zdravého jedince či jedinců v klidu za shodných vnějších podmínek (viz výše poměrová hodnota potřeb jedinců). **Doba návratnosti této výchovné investice** (viz níže podnikatelská, směná nebo charitativní investice) **poté roste se zvětšující se hodnotou nezaslouženého majetku** (viz výše nezasloužený zisk, nezasloužený zisk zahrnuje rovněž dluhy jedince resp. skupiny) **na jeden Joul jejich vnitřní tělesné kinetické energie** v případě zdravého jedince či jedinců v klidu za shodných vnějších podmínek (viz výše poměrová hodnota potřeb jedinců). Jinými slovy je třeba postupně zvětšovat množství investičních prostředků u jedinců, kteří mají největší neuspokojené potřeby, které je nutí k nejvyšší ekonomické činnosti (tj. ekonomické nabídce), avšak zároveň tito jedinci získávají nejmenší množství finančních prostředků pro uspokojení svých velkých neuspokojených potřeb různými podobami krádeže majetku (tj. v podobě nezaslouženého zisku, srážek). Nalezení **takovéto ideální investiční příležitosti, resp. jedince či skupiny je podle mne zásadně věcí svobodného trhu**, protože pouze z dlouhodobé zkušenosti možných investorů lze poznat, zda daný jedinec či skupina má velké neuspokojené potřeby provázené malým nezaslouženým (zásadně nelegálním) ziskem.

Jakým způsobem lze usměrnit energického jedince k dosahování zásluh, resp. ekonomického zaslouženého zisku. Takovýto jedinec není zásadně z počátku schopen využít svou kinetickou energii bez toho, aby se vyhnul srážkám v rámci společnosti, tedy ztrátám na zásluhách ve výše uvedeném smyslu. **Naučit nedokonalého jedince beze ztrát, tedy srážek, plně využít svou kinetickou energii, je možné pouze správně zvolenou výchovou.** Protože jsem optimista, **domnívám se, že příroda směřuje k snižování srážek ve společnosti, tedy jedná se o takovýto druh výchovy všech živých jedinců ze strany samotné přírody.** Takováto výchova by měla být **uskutečňována rovněž ze strany všech jedinců.** Jedinec by měl investovat svou energii do výchovy jiných jedinců, jen jestliže očekává dosažení maximálního zaslouženého zisku z takovéto investice.

Rozdíl mezi obranou a výchovou je v tom, kdy očekáváme návratnost investovaných ekonomických statků, tedy energie. **V případě obrany očekáváme návratnost ihned, v případě výchovy jsme ochotni čekat delší dobu,** protože jsem však optimista, jak jsem již uvedl, věřím, že správně investované ekonomické statky se vždy jedinci vrátí. **Větší počet malých srážek místo jedné velké, tak představuje výchovnou investici do přespříliš energického jedince.**

Lze říci, že jedinci, kteří mají větší zásluhy než osobní hmotné potřeby, volí dlouhodobější záslužné (tj. zásadně legální) investice, většinou s větším zaslouženým ziskem a hodně riskantní, tedy dlouhodobou výchovu, tedy se spokojí s velmi dlouhodobou návratností ekonomických statků, které nepotřebují k uspokojení svých osobních hmotných potřeb (jde zejména o **charitu**). Jedinci, kteří mají vyrovnané osobní hmotné potřeby a zásluhy volí zásadně krátkodobou záslužnou (tj. zásadně legální) investici, většinou méně zaslouženě ziskovou a méně riskantní, tedy krátkodobou výchovu, tedy chtějí rychlou návratnost investovaných ekonomických statků, které mají uspokojit jejich osobní hmotné potřeby (jde většinou o **obchody z ruky do ruky**). Jedinci, kteří mají větší osobní hmotné potřeby než zásluhy, volí střednědobé záslužné (tj. zásadně legální) investice, tedy kompromis mezi zaslouženým ziskem a rizikem, mezi dlouhodobou a krátkodobou výchovou, protože investované ekonomické statky včetně zaslouženého i nezaslouženého (zásadně nelegálního) zisku nutně potřebují k uspokojení svých osobních hmotných potřeb (jde zejména o **podnikatele**). **Vrácení investovaných prostředků dlužníkem představuje opět charitativní, podnikatelskou nebo směnou investici.**

V případě skupin jedinců je třeba vždy **dbát o to, aby bylo možné ze zaslouženého zisku skupiny splnit v průběhu**

existence skupiny dohodnuté uspokojení potřeb, aby skupina jedinců se nezměnila z převážně výchovné (tj. dohodnuté) společnosti na společnost vzájemně útočících a bránících se jedinců (viz pojmy výchova a obrana vysvětlené výše).

V případě útoku jedince zejména, když jeho hmotné potřeby jsou větší než jeho zásluhy, který **vezme jinému jedinci proti jeho vůli zasloužené ekonomické statky (energie)**, byť převyšují jeho hmotné potřeby, by měl tento útočník **zaplatit plnou náhradu škody sníženou o útočníkem oprávněně očekávanou dlouhodobější nebo krátkodobější investici ekonomických statků (viz výše výchova nebo obrana)**. Oprávněně očekávaná investice ekonomických statků (energie) znamená, že útočník nebo jeho skupina, která převzala odpovědnost za úhradu této škody, jsou **u ní schopni dosáhnout maximální zasloužený (tj. zásadně legální) zisk** (viz výše). Jde zde o jedince či skupinu **fakticky vynucenou investici**.

Nedobytné investice je třeba postupně odpustit. Nelze-li dosáhnout vrácení investice, nelze vymáháním takovéto nedobytné investice zvýšit zasloužený zisk věřitele, takovéto vymáhání nedobytné investice totiž často zvyšuje, nikoliv snižuje souhrnnou sílu srážek ve společnosti, proto je v tomto případě zvolit výchovu, resp. charitativní investici vůči dlužníkovi a dluh mu postupně v rámci zdokonalování využití jeho kinetické energie k dosahování zaslouženého zisku odpustit.

V případě posouzení toho, zda majetek převyšuje hmotné potřeby jedince, či jak mnoho jsou neuspokojeny hmotné potřeby jedince, je toto **záležitostí citu, zkušenosti a pokusu, případně rozumu v případě shora popsaného exaktního měření hmotných potřeb** podle poměrové hodnoty veličiny množství kinetické energie obsaženém uvnitř jeho zdravého těla (bez nadváhy apod.). **Tímto se totiž dostáváme na samou hranici spekulativní obecné filosofie neopřené o exaktní měření hmotných potřeb.**

Budoucí maximální zasloužený i nezasloužený zisk lze zároveň určit pouze jako pravděpodobný maximální zisk, protože budoucí vývoj skutečnosti představuje ve své podstatě pohyb mikročástic, který je náhodný. (Polohu mikročástice a její hybnost totiž nelze určit podle fyziky mikrosvěta s absolutní přesností, pomocí de Broglievových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze pouze určit pravděpodobnost s níž se mikročástice bude nacházet v určitém místě prostoru.) **Přesnější určení** pravděpodobnosti tohoto zaslouženého zisku, tedy zmenšení souhrnné síly srážek ve společnosti, je možné dosáhnout pouze za pomoci dokonalého modelu přírody, který nám nemůže poskytnout jediný mozek jedince, byť jakkoliv geniálního, ale pouze **součinnost mozků všech živých jedinců, které každý obsahuje model malé části přírody.**

Literatura:

- 1.) Filosofie rovnováhy, JUDr. Dalibor Grůza Ph.D., <http://www.sweb.cz/filosofierovnovahy>
- 2.) Wikipedia, otevřená internetová encyklopedie, http://cs.wikipedia.org/wiki/Kinetick%C3%A1_teorie_l%C3%A1tek

Příčiny ekonomických cyklů, válek a jejich řešení

Současná ekonomika je založena na úvěru na budoucí ekonomický růst, který poskytují banky a který je hrazen ze **skutečného ekonomického růstu**. To znamená, že banky dopředu úvěrují ekonomický růst určitého jednotlivce, podniku, státu či mezinárodního společenství prostřednictvím smluvené úrokové sazby. Mohou pak nastat tři možnosti, buď je ekonomický růst daného ekonomického subjektu vyšší, než je smluvená úroková sazba, pak je tento ekonomický subjekt v zisku, nebo je tento ekonomický růst shodný s touto úrokovou sazbou, pak nemá tento ekonomický subjekt ani zisk ani ztrátu, nebo je tento ekonomický růst daného ekonomického subjektu nižší, než je smluvená úroková sazba, pak jde o ekonomickou krizi, resp. recesi daného ekonomického subjektu. **Proto mimo jiné by poskytnuté finanční úvěry měly být vždy dostatečně nižší než předpokládaný ekonomický růst daného ekonomického subjektu.**

Z výše uvedeného plyne, že **současná ekonomika je založena na filosofii trvalého ekonomického růstu**, ze kterého jsou hrazeny úvěry na tento ekonomický růst, která je však **v rozporu** se skutečností kapitalistické ekonomiky, kde se střídají **ekonomické cykly recese, krize, oživení, konjunktura**. Tedy dochází ve skutečnosti opakovaně ke zpomalení či propadu, hlubokému propadu, pomalému růstu a prudšímu až prudkému růstu ekonomického růstu. V současnosti se světová, resp. česká ekonomika ocitly ve fázi recese až krize, kdy došlo **k přeuvěrování jednotlivců, soukromých podniků, států a mezinárodního společenství, které nejsou či v budoucnosti nebudou schopny hradit poskytnuté úvěry ze skutečného ekonomického růstu**. Došlo tak k chybnému odhadu budoucího ekonomického růstu věřiteli a v důsledku toho k **chybnému poskytnutí úvěrů, které mělo za následek světovou úvěrovou krizi.**

Jak jsem již uvedl dříve, **myslím si, že svět neovládají peníze, nadnárodní kapitál či korporace, mocné státy či výjimeční lidé apod., ale živé buňky a jiné živé mikroorganismy**, které jediné mohou ovlivnit, co si každý člověk, zvíře, hmyz, houba, rostlina či jiný živý tvor myslí a co dělají. Jen živé buňky-např. neurony v mozku ovlivní, co si člověk myslí a člověk sám nemá vliv, jak se tyto např. neurony v mozku propojí.

Každá živá buňka z nichž je složen každý živý tvor i člověk má **tři základní potřeby**: **1) přijímat životně důležité látky**, **2) hýbat se** a podle mne třetí dosud nezmiňovaná základní potřeba všech živých buněk je **3) potřeba života ve zdraví a míru bez útoku či pojidání ze strany jiných živých buněk, bakterií či virů či neživých věcí**, jimiž se živý tvor může zranit.

Ekonomický růst se pak vyznačuje stále se zvyšující výrobou zboží, tedy zejména mrtvol živých tvorů, které **uspokojují lidské potřeby**. Protože je však každý člověk složen z živých buněk, také **potřeby každého spravedlivého člověka jako organismu jsou postaveny na základě omezených hmotných potřeb jeho živých buněk spravedlivých jedinců**. Každý spravedlivý člověk tedy potřebuje zajistit 1) přísun životně důležitých látek a 2) dostatečný pohyb a 3) život ve zdraví a míru. **Spravedlivá lidská společnost tak musí narazit v určité chvíli při ekonomickém růstu na strop tvořený shora uvedenými omezenými hmotnými potřebami jednotlivých ekonomicky aktivních spravedlivých lidí, resp. jejich živých buněk tvořících jejich organismy a musí začít uspokojovat hmotné aj. potřeby ostatních lidí a ostatních živých organismů.**

Nespravedliví jedinci, kteří dosahují uspokojení svých potřeby zbytečným zabíjením nepřátelských, resp. ostatních lidí, zvířat, hmyzu, rostlin, hub, živých buněk, bakterií a virů mají (resp. je tvořící živé buňky) strach z budoucnosti, a proto si hromadí zbytečné hmotné zásoby (domy, pozemky, spotřební zboží, peníze apod.), které neslouží k uspokojování hmotných potřeb žádných jedinců. Tím dochází ke konfliktům mezi jedinci navzájem a s přírodou při hromadění těchto hmotných zásob, jejichž zdroje jsou omezené. Může rovněž dojít v nejzazším případě k trvalému narušení přírodní rovnováhy a ekologické apokalypse. **Strach z budoucnosti nutí lidi rovněž přestat nakupovat spotřební zboží v případě, že při hromadění zásob z důvodu tohoto strachu jedinců mezní užitečnost ušetřené koruny přesáhne u větší části lidí mezní užitečnost koruny utracené za spotřební zboží. Ekonomický růst se zastaví a zároveň s tím začne kolabovat rovněž kapitalistická ekonomika založená na trvalém ekonomickém růstu (viz Výše).**

Jaká jsou řešení toho, že rozhodující možní spotřebitelé mají strach a nechťejí již nakupovat, což je provázáno vysokou inflací peněz popř. následnou státní měnovou reformou? Existují krátkodobá a dlouhodobá řešení. Ke **krátkodobým řešením patří zbrojení a následná válka**, kdy je vyvoláno nebezpečí války a potřeby nových zbraní, tyto **válečné potřeby a jejich uspokojení produkcí válečného zboží znamenají prodloužení ekonomického růstu státu, následná válka znamená značný úbytek a následný nedostatek nutných hmotných potřeb ekonomicky činného obyvatelstva daného státu**, čímž jsou založeny opět budoucí neuspokojené nutné potřeby ekonomicky činného obyvatelstva daného státu a v důsledku toho i ekonomický růst-konjunktura (**ekonomický cyklus se může opakovat**). Dalším obdobným **krátkodobým řešením je silná ekonomická krize**, která rovněž způsobí úbytek a následný nedostatek nutných hmotných potřeb ekonomicky způsobilého obyvatelstva, a následný hlad opět založí budoucí neuspokojené nutné hmotné potřeby ekonomicky činného obyvatelstva daného státu a v důsledku toho i ekonomický růst-konjunkturu (**ekonomický cyklus se může opakovat**). **V případě silné ekonomické krize však hrozí růst válečných nálad ve společnosti zasažené krizí, zbrojení a vznik války.**

Dále existuje rovněž **dlouhodobé řešení**, které nebude založené na neustále opakovaném konjunkturálním obohacování a následném válečném ožebračování ekonomicky činného obyvatelstva daného státu, které bude založeno na trvalém ekonomickém růstu čili na neustále se zvyšujícím uspokojení potřeb ekonomicky činného obyvatelstva. Řešení této ekonomické krize podle mne spočívá v dosáhnutí **uspokojení shora uvedené třetí potřeby živých organismů, tj. života člověka, resp. jeho buněk ve zdraví a míru nikoliv na základě nepřátelství k ostatním živým organismům** (tj. lidem, zvířatům, hmyzu, rostlinám, houbám, živým buňkám, bakterií či virům), **jejich zabíjením či netečností člověka k jejich smrti**, nýbrž uspokojováním jejich potřeb. Kapitalistická společnost místo omezeného individuálního sobeckého zisku by měla propagovat ve své filosofii a ideologii **uspokojování této třetí potřeby živých organismů tj. jejich života ve zdraví a míru, které by bylo založené na uspokojení potřeb hladových a trpících lidí, zvířat, hmyzu a rostlin, hub a ostatních živých organismů**, které jsou prakticky nekonečné, nemají svůj strop a tím zajistit požadovaný trvalý ekonomický růst. Jinými slovy je třeba ekonomicky **vyspělou západní společnost naučit, resp. motivovat např. prostřednictvím reklamy např. v televizi, aby uspokojení svých potřeb neviděla pouze v individuálním zisku, ale i v uspokojení nutných potřeb ostatních nuzných a trpících lidí**, např. v rozvojovém světě nebo některých východoevropských krachujících ekonomikách, resp. ostatních živých tvorů, např. zvířat, tedy v altruistickém zisku. **Potřeby těchto nuzných a trpících jsou v podstatě nevyčerpatelné, jejich uspokojení bude vyžadovat neustálou zvyšující se produkci zboží, resp. hodnot určených k jejich uspokojení a dojde tak k nepřetržitému ekonomickému růstu.**

Podle mne obyvatelstvo západu, resp. rozhodující část západních spotřebitelů neztratila kupní sílu (vklady v bankách jsou stále na vysoké úrovni) ale **chuť nakupovat, protože mají strach z budoucnosti. Není tedy, proč více vyrábět, komu uspokojovat jeho větší potřeby, ekonomický růst narazil na svůj strop.**

Jestliže nebude ekonomický růst, nebude z čeho splácet půjčky a banky nebudou moci dostát svým závazkům. **Ekonomický růst by byl možný pouze uspokojováním potřeb nuzných a trpících jedinců, kteří na to v současnosti**

nemají ani rozum ani peníze, jejichž potřeby jsou však nevyčerpatelné. Tyto potřeby, které jsou potřebami rovněž bohatých západních obyvatel, tito západní obyvatelé však jaksí dnes nevidí, protože vládnoucím pocitem lidí dnešní doby je sobecký prospěch, dravost a džungle podle hesla sežer nebo budeš sežrán, zabij nebo budeš zabit, bij nebo budeš bit, škod' nebo budeš poškozen apod. S tím, že dobro je v džungli dobré pouze k ošálení mas a k vlastnímu obohacení, nebo k obohacení úzké skupiny zločinců na úkor podváděných.

Konzervováním dnešní společnosti bez ekonomického růstu by byl velmi omezen jakýkoliv majetkový pohyb ve společnosti, mladí lidé by nemohli zbohatnout apod. Při nedostatku ekonomického růstu by šlo zbohatnout pouze různými druhy krádeží majetku.

Podle mne velkým podnětem západního ekonomického růstu v minulosti bylo rozšíření Evropské unie o státy s velkou mírou neuspokojených potřeb.

Literatura:

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1048 , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1090

8. FILOSOFIE ZÁVĚRU NEBO-LI ZÁVĚR

Ve své Filosofii rovnováhy (viz vše výše) jsem se pokusil vytvořit nejjobecnější model, resp. obraz skutečnosti, tento obraz nebude nikdy přesný, protože jde o filosofii, tedy o obecný model skutečnosti nikoliv její přesný popis. Zároveň podle mého názoru je hmota, resp. skutečnost nekonečněkrát dělitelná (jde o jednotlivé body časoprostoru, tedy body eukleidovského prostoru ve všech časových okamžicích), tudíž poznání této skutečnosti podle mne představuje pro člověka či jiný živý organismus nekonečný úkol, který bude zřejmě trvat nekonečnou dobu. Přesto nikdy nebo jinak řečeno teprve v nekonečném čase může člověk či jiný živý organismus poznat celou skutečnost. **Proto nyní v polovině roku 2012 po skončení mé hlavní práce na Filosofii rovnováhy pracuji na Filosofii rovnováhy již jen omezeně, protože každá filosofie by v případě své dokonalosti musela mít nekonečně stran textu, čemuž se chci vyhnout.**

Výše uvedený poznatek o nekonečnosti poznání lze přirovnat k tomu, kdyby se někdo kromě Boha, existuje-li, pokoušel stvořit přesný např. papírový model hradu Karlštejn, protože hrad Karlštejn je tvořen hmotou, která je podle mne nekonečněkrát dělitelná, půjde o nekonečný úkol, který vzhledem ke smrtelnosti člověka někdy skončí.

SUMMARY

Scientific Theory of Paradise on Earth

(See: <http://www.physicsmathforums.com/showthread.php?t=3843>)

On basis of my scientific theory I try to reach with the pacific way the paradise on the Earth. I go from Bible, which already describes the paradise, namely pursuant to possible historical experiences of mankind in form of the ancient legend.

29Then God said. I give you every seed-bearing plant on the face of the whole Earth and every tree that has fruit with seed in it. They will be yours for food. 30*And to all the beasts of the Earth and all the birds of the air and all the creatures that move on the ground- everything that has the breath of life in it- I give every green plant for food. And it was so. 31God saw all, that he had made, and it was very good. And there was evening, and there was morning- the sixth day. (see Genesis 1,30: www.bibleserver.com/index.php)

13You shall not murder. (see Exodus 20,13: www.bibleserver.com/index.php)

According to my scientific theory, in that I have tried to develop these historical experiences of mankind, if we eat as in paradise, we reach automatically the paradise on the Earth by an evolutionary way by virtue of nature or the God or by virtue of the friendship among living creatures.

In my Articles of the civil association based on the Czech law it is concerned the experiment of an achievement of this paradise on the Earth by a pacific way by the association of men of all beliefs, who may be the atheist, Christians e.g.. Catholics, Israelites, Islamites, Hinduists or Buddhists, etc. and at the same time the members of my civil association Society of Friends and they would not have to leave an association of their co-believers.

My civil association Society of Friends according to the Czech law will be a juristic person and its members have the fundamental duty to eat only plant seeds and plant fruits except extreme emergency especially the serious health reasons and the fundamental right and duty to assist each other member in an extreme emergency.

Literature: www.cbox.cz/ak-gruza , www.sweb.cz/filosofierovnovahy ,
www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=838

Articles of civil association Society of Friends

Established:

Preamble:

The main object of the civil association Society of Friends (further also association) is to achieve the harmony of everyone and of all things, that means, all the living creatures (each animal, insect, plant, fungus, living cell, bacteria, virus, machine conscious of itself, etc.) could in future (evolutionarily) become friends for life and death.

Article I.

Eternal duty of all living creatures

- (1) Fundamental duty of all living creatures is to cause the least possible death and pain. The perfect living creature eats then only plant fruits and plant seeds from all living creatures. (Further also eternal duty of members).
- 2) Any change of this eternal duty of all living creatures, who are members of this association (further also members), is inadmissible. In the event of any change or nullification of this eternal duty of members the extinction of association occurs automatically.
- (3) By the interpretation of these articles it is impossible to entitle any elimination or threat of this eternal duty of members.
- (4) Member has right also to eat only gradually in extreme emergency (especially from serious health reasons) eggs, in extreme emergency carrions of living creatures died of natural causes, on principle of old age, or in extreme emergency collected blood of non-slaughtered animals and humans and milk, or in extreme emergency plants, all always the most mercifully as possible bred and killed, and products purely from them.

Article II.
Membership in association

- (1) A member can become each living creature, who in face of the association and its members binds always to keep the eternal duty of members and at the same time he or she binds to keep the valid Articles of the Association.
- (2) The extinction of a membership in the association happens as well automatically in case of the member, who substantially breaks the eternal duty of members. The general meeting resolution can declare this extinction with binding effect. Till 1 month from this resolution each member, also excluded member, can demand the final declaratory court judgment well by the action at law, that the membership in association terminated or did not terminate as in this manner.
- (3) A member excluded from the association according to these Articles can become repeatedly the member of the association earliest after lapse of time 3 months from his or her exclusion, a member, whose membership in the association became extinct according to these Articles for the substantial violation of the eternal duty of members, can become repeatedly the member earliest after lapse of time 5 years from the final resolution about this extinction of his or her membership.
- (4) Each member is in capacity at any time by the unilateral legal act to leave the association.
- (5) All the members are obliged always to act to each other conformable with good morals, especially by all the approachable means to defend life of every member against his or her loss or serious affect the health (e.g. hunger, thirst, cold, flaming, by lack of the health care, etc.), this duty is to judge especially with reference to the lasting observance of the eternal duty of members.

Article III.
General meeting

- (1) The general meeting (further only general meeting) decides about all matters of the association with the absolute majority of voting members. Each member has at the general meeting one vote. Announcement of an object act, place and time of proceedings of the general meeting must be published with a sufficient timing-advance on web pages of the association.
- (2) Members can make above-mentioned decisions also outside the general meeting (e.g. by means of e-mail, especially by means of the electronic signature of the qualified certificated authorities). The member, who at the general meeting explicitly or tacitly abstains voting, is supposed to vote against proposed decision.

Article. IV.
Agents

- (1) Two agents always act on the outside on behalf of the association, the legal acts on behalf of the association both agents are entitled to do so only together.
- (2) The general meeting chooses and removes agents among members. An agent is in capacity to resign from his or her function by the unilateral legal act. The function of an agent extincts as well with the extinction of his or her membership in the association. After the extinction of his or her function is the former agent obliged to do all acts, so as the association and its members do not suffer on their laws or appropriate interests any prejudice.
- (3) The agent is obligated at any time in due form to inform any member on his or her request about matters of the association. Both agents decide together about all other things of the association, that before the general meeting has not been reserved or has not been decided.

Article. V.
Possession of association

- (1) The association is financed especially from gifts of its members.

Article VI.
Extinction of association

- (1) After the dissolution of the association the remaining assets from the realization of all estates and after satisfaction of all creditors of the association divide among actual and former members and their heirs according to quota of estates, which they give to the association.

For a person interested in becoming the constituent member of the civil association Society of Friends there is my e-mail: ak-gruza@seznam.cz

Substance of evolution

In my opinion the evolution of living creatures is possible to define as the perfection in the behaviour of living creatures by means of the perfection of their alimentation.

It is: In other words the living creature, who chooses a more perfect alimentation by its behaviour (by its instinct or by its rational acting), he or she perfects also his or her next behaviour, thereby he or she forms also the basis for an still more perfect selection of an alimentation and for a further more perfect behaviour from this still more perfect alimentation. The alimentation of an living creature is so the result of his or her less or more perfect behaviour, on which basis this living creature opts for this alimentation, however at the same time it is as well the cause of the

improvement or the downgrade of his or her resulting behaviour pursuant to this alimentation. It is concerned so the evolutionary spiral created by the alimentation and behaviour of a living creature, with which the living creature or man can either ascend to still higher perfection, or either sink still more deeply by deepening his or her aggressiveness and restraint of his or her cerebral activities, i. e. become an unthinking animal, by election of his or her alimentation.

In my opinion this definition of the evolution as the spiral of a perfection or sinking of living individuals by means of his or her behaviour and alimentation is also the reason of rules of the kosher food (kosher means the conception of the ritual fit, really clean alimentation, in wide sense it means in Hebraism everything, what is allowed, fit or right) for the Jews.

In my opinion this definition of the evolution as the spiral of a perfection or sinking of living individuals by means of his or her behaviour and alimentation is as well the reason of my three rules merging exact and spiritual sciences {see chapter I. of my Philosophy of Balance-The merger of spiritual and natural (exact) sciences}. In other words the man, or another living creature, who eats still more perfectly according to above quoted rules No. 1.) and No. 2.) (It can be said kosher according to me. i.e. **No. 1. a human mustn't ever kill any living creature also himself or herself and No. 2. the duty to kill the minimum (i.e. for the warships of a life) of living creatures and if so then those feeling naturally the minimum of pain**), is able to act as well still more perfectly according to these two rules (it can be said kosher according to me), really to develop itself. At the same time the living creature, that doesn't eat according to these two rules, it isn't capable to act according to these two rules, really it is sinking.

1) The pain of living creatures (men, animals, insect, herbage, fungi, cellules, bacteria, viruses, etc.), 2) the fear of living creatures from the extreme mental, or physical pain that is the death, and 3) the hate of living creatures in face of these, that cause pain, in my opinion they are the chief resources of the evolution. I think, that all the micro-organisms remember the pain, both its own pain and the pain caused to its near micro-organisms and revenge upon the killers of these micro-organisms thereby that they eat them, really parasite on them or attack them as e.g. viruses. This mutual eating of micro-organisms in our world causes the attacks of the human bodies by alien micro-organisms, which is the reason of all the illnesses, conflicts, fights and wars of man and other living creatures. Symbolically told if the cellule, virus or bacillus, say to it e.g. Henrietta, lives its whole life nearby another's micro-organism, say to it e.g. Maria, and you kill Maria, then Henrietta revenge upon you together with the tribes of others micro-organisms of the same kind. It is possible so to talk about the presumption of the friendship among micro-organisms of the same kind that is the base of the evolution and the evolutionary struggle, then the election of the food of these friendly micro-organisms from their hostile micro-organisms, e.g. from the cellules of your human body, which causes its illness. That is why it should be the main purpose of the evolution to form only one organism by all the living micro-organisms, esp. cellules that can evidently communicate one with another in micro-world and to create only one organism formed by all the living creatures, really the micro-organisms, especially cellules that will be the friends for life and death (paradise on Earth).

At a good death the cellules die step by step one after another, it is not the death of many cellules immediately, which causes to a man, animals, insect, herbages or fungi or other living creatures a big pain or the premature death. Then the condition is, that the cellules of a human, animal, plant or fungus bodies die step by step long time, that these living creatures survive the maximum age and they die almost without any pain.

That is, why I eat only plant seeds and plant fruits from all living creatures and only in the case, when I am not capable to do it, I drink milk, and when it is not sufficient for me I eat the minimum of eggs. As for me it is now four eggs for five days, that I minimize above-mentioned bad, really discreditable death in the world.

I think, that the world is not ruled by the money, the supra-national capital or incorporate bodies, powerful States or rare men, etc., but by cellules and other living micro-organisms, which only can influence, what everyone, animal, insect, plant, fungus or other living creature thinks and what they do. Only cellules-e.g. neurons in brains influence, what man thinks and the man him- or herself hasn't any influence, how these cellules e.g. neurons in brain are interfacing.

In my opinion further these living micro-organisms, especially cellules are much more intelligent, than today we can think. They are able to act kindly or adversely towards the man, animal, insect, herbage, fungus or other living creature according to it if they act towards them and their near living micro-organisms kindly or adversely, whether they kill or save them.

The adversely behaviour of living micro-organisms, especially of cellules, e.g. neurons in brain looks as illness of living creature or as the conflict, fight or war e.g. of men or of other living creatures. The friendly behaviour of living micro-organisms, especially of cellules looks as the pleasant sensation e.g. of man of the friendship to all living creatures, his or her fruitfulness and luck in his or her life or occupation or likewise in case of other living creatures.

In words of the symbolic language of Bible in my opinion the evolution leads from the point of departure, what was the man in biblical paradise, who ignored good and bad, at the followed achievement of the paradise, where the man will know good and bad and all will be friends for life and death there. This paradise however cannot be achieved by an individual alone, but only step by step by all the living creatures together. Who wants to go back to the biblical paradise, he or she doesn't need to do for it no more and nothing less, than to eat and to try to act according to above quoted rules No. 1.) and No. 2.) (It can be said kosher according to me). In other words everyone is the author of the salvation of all.

Philosophy of history according to a formula exile, exodus and Israel, exile, etc.

If we want to explore the law of history, it is inevitable to start with the Chronicles of mankind. The most complete Chronicle is probably the Bible. From the Bible we can read out that the history of Israeli nation is carried out according to a formula exile, exodus, the Promised Land Israel and the exile again, etc. In the similar way the history of other nations follows, the period of dependence (colonies) is replaced by gaining the independence (decolonization) and power (empires) and the repeated dependence again (colonies), etc., such as Germany (virtually Saint Roman Empire of the German nation and the Third Empire), Italy (really Roman Empire), Great Britain (really England), Russia (really the Soviet Union), the Czech Republic or today the U.S.A. which are on the level of an empire.

What causes this historical course? Everything is the movement, by conflicts among moving objects and their systems occurs redeployment of movements (really momentum) from one object or their systems which are multiplied. In this way the momentum is concentrated within a particular nation in the period of its exile, this process culminates by exodus and then the time of conflicts during conquering and protection of the Promised Land (Israel) follows. In this way the loss is caused and the exhaustion of this nation momentum via its conflicts with other nations and transforming of this momentum on a different one is carried out.

In the same time we can suppose that after a possible nuclear war the expansion of animals will follows (see the book by Pierre Boule "The Planet of Monkeys") or plants (see the book by John Wyndham "The Day of Triffids") which today are in the slavery of people (exile) and replace the position of a man (exodus) and also decline and slavery in mankind will come (exile of a man).

And does exit any way out of this historical circus there? The solution is making a friendship among everything which is alive, among friends and enemies (see emphasizing of Jesus from Nazareth's words: "But I tell you: Love your enemies and pray for those who persecute you." (Matthew 5:44) in the contrary with Moses' words: "You will pursue your enemies, and they will fall by the sword before you." (Leviticus 26:7) We should not kill any creature only due to some extreme emergency especially serious health reasons. In case of friendship there are not any conflicts and the momentum of a nation is not endangered by sinking (in case of a friendship to our enemies the minimal lost of momentum appears). The movement conflicts of objects and their systems lead the world to creating the only movement system, in other words the world without conflicts. When we are friendly with our enemies they become our friends and our society of friends spreads, we can speak about an existence of small paradises on the Earth and when these groups are unified, there arise the paradise on the Earth.

In today's Israel the friendship of Israelites and Palestinians means not to kill each other in fighting, only injure in an inevitable way, that the enemy is eliminated from the struggle for a necessary period. Thus in gradual stages the restriction of an implementation of the law of blood vengeance will be put in (really the law An eye for an eye and a tooth for a tooth). The mutual charity on enemies will be supported (for example building of schools, supplying with food and so on).

Originally Posted by chrisforbes:

Please do not take this the wrong way but I do not like your starting point.

Let me justify this statement as a philosopher. You were giving biblical reference to morality and in your reasoning you were absolutely correct. But the (and I know you should never start a sentence by but) bible was written by men for their own sociological political and economic reasoning of the time. And (again grammatically I am out of order) the good guys were suppressed in not only there views but one of the best thinkers that thought what the true thought of what humanity really is David Hume.

Copernipnigus in the early days of science (at this point I will say I do believe in a higher purpose and in my own reasoning a god) realized that the world was not the center of the Universe, apparently he worked out we live in a solar system. The studies of a clever man but the doctrine but they are partial to the time, that you say it and if you disagree we will burn you at the stake.

So I guess this is a philosophy forum, so as people what are we going to be, sometimes I think we are as dead as the dodos and sometimes I think we have a future. In the bible they talked about the apocalypse.

See: <http://www.physicsmathforums.com/showthread.php?t=3843>

My Reply Harmony in lieu of Apocalypse

My main purpose is the union of everyone with all; it is evolutionary peacemaking of all living creatures with all living creatures. In my opinion the evolution of all living creatures is pointed at those peace, which has identified the evil in the form of the mutual collisions and death.

Man, who must eat something, does minimum damage to other living creatures, virtually he or she kills minimum other living creatures at that time, as far as he or she eats only plant seeds and plant fruits from all living creatures. As wrenching of these fruit does not kill a plant, at the same time it is concerned in case of these plants the way of reproduction. All vegetable seeds cannot sprout, because they have not enough land (because e.g. the spike about hundred seeds growths from one seed). Further the fruits with seeds are spread like food on big premises, otherwise they would fall below a plant, where the plants of the same kind would kill each other on small premises. The passage through an alimentary tract is also in case of seeds of certain kind the condition of their advancement in a plant.

I have studied exact sciences and also social sciences and I try to put together both with the theory about the momentum of spatio-temporal points filling the whole space-time, i.e. forming all the living and mineral nature and determining each action in the living and mineral nature, and with the theory about the harmony of each and of all things, virtually of all the spatio-temporal points, through the evolution, virtually through the collisions of objects formed by these spatio-temporal points (see my previous posts).

The Dimensions of Photon

The character of the photon as real existing point of the four-dimensional space-time (i.e. with zero spatial dimensions) and the finite energy of the Universe is evidently the cause of the maximum speed of light of matters (with nonzero rest mass) and photons (with zero rest mass) in the space-time.

- The speed of a matter (with nonzero rest mass) equal with the speed of light c requires an infinite energy according to the Einstein's Special Theory of Relativity, which results from his equations for the relativistic weight $m = m_0 / \sqrt{1 - (v^2/c^2)}$, where v is the speed of matter equal with c , c the speed of light, m_0 the rest mass of matter, m the relativistic weight and for energy $E = mc^2$, because $m = m_0/0 = m_0/(-+x/\infinite) = m_0 * \infinite / -+x = \infinite$, where x and m_0 are the finite minus or plus nonzero numbers.

- The matter with nonzero rest mass is composed of the infinite number of points of the four-dimensional space-time, evidently photons, and elements with zero rest mass. The movement of this matter with the speed of light means, that each point of space-time of this matter, evidently photon should move with the speed of light. Considering nonzero energy of each point of space-time, evidently each photon, which moves with the speed of light, the infinite energy would be necessary for the infinite points of space-time creating the matter to start the movement of this matter with the speed of light. Considering, that the Universe has evidently the finite rest mass and the speed lower, than the speed of light is, i.e. the finite energy, it is possible to suppose, that the total energy of the Universe would not be enough to start the movement of this matter with the speed of light. .

-The speed of light of a photon (with zero rest mass) means any finite energy $E = mc^2$ according to the Einstein's Special Theory of Relativity, which results from his equation for the relativistic weight $m = m_0 / \sqrt{1 - (v^2/c^2)}$, where v is the speed of a photon equal with c , c the speed of light, m_0 the rest mass of a photon equal with zero, m the relativistic weight, because $m = m_0/0 = 0/(-+x/\infinite) = (-+x/\infinite)/(-+x/\infinite) = -+x * \infinite / -+x * \infinite$, where x is the nonzero finite minus or plus number. The relativistic weight m is then equal with any plus or minus nonzero number according to the result of the quotient and the kind of the infinite in this quotient.

- The above-mentioned piece of knowledge about any energy of a photon with the speed of light results as well from the theory of a photon as a point of the four-dimensional space-time. Any photon with the speed of light has nonzero energy and it is evidently the point of the space-time with this speed and energy. The finite number of these points of the space-time side by side presents a point of the space-time again, otherwise the number of these points of the space-time would have to be infinite. It results from it, that the photon with the speed of light as a point of the space-time composed of any finite number of photons with the speed of light, evidently points of the space-time has again any finite energy. Considering, that the Universe has evidently the finite rest mass and the speed lower, than the speed of light is, i.e. the finite energy, it is possible to suppose, that, even if a photon use the energy of the whole Universe, it would reach only the speed of light not the speed higher.

-The photons as the moving points of the space-time result also from knowledge of the discipline of physics with the name the optics, which keeps a piece of knowledge, that also the rays, which are each other secant, don't interfere each other and they move independently in the environment. This piece of knowledge confirmed by experiences has a name the law of the independence of light rays in physics. The description of photons creating light rays as points of the four-dimensional space-time corresponds to it, because it would explain the above-mentioned law of the independence of light rays.

Experiment of Change of Vacuum into Light

In my opinion the absolute vacuum is created by an infinite number of particles (points of the space-time) about zero speed and zero relativistic mass.

In my opinion the point of the space-time of the absolute vacuum is the base of all physical quantities, especially I keep in mind the fundamental physical quantities of a time, longitude (virtually space) and mass from the relation for the momentum $p=m \cdot v$. The relativistic mass of the point of the absolute vacuum is $m=m_0/\sqrt{1-v^2/c^2}$, where m_0 is the rest mass of the point of the space-time of the absolute vacuum equal with 0, for which is the density $\zeta=0$ and volume and volume is also $V=0$ (where the length $a=0$, the width $b=0$ and the height $c=0$), v is the speed of the point of the space-time of the absolute vacuum equal with 0, for which the trajectory $s=0$ and time $t=0$, and c is the speed of light.

In my opinion from an infinite of these points of the space-time of the absolute vacuum all the matter and light is constituted, of which mass is given by the density of these points within this matter and light, the time is constituted, of which period is given by the distribution of these points in time, and the longitude is constituted, which is given by the distribution of these points in a space. So an infinite of these points of the space-time of the absolute vacuum is always concerned with nonzero weight, time and longitude, however it is always concerned a differently dense infinite. In my opinion the dilatation, virtually the contraction of a time, virtually a longitude is given by the density of these points in time.

As the proof of my theory of these points of the space-time of the absolute vacuum as a common base of a matter, light, time and longitude, virtually space (i.e. the ether) I suggest an experiment, if we reached the speeding of the vacuum into the light in a giant accelerator, which is capable for the particles to achieve in this case the speed near the speed of light, it would be so converted the vacuum into the light and the above-mentioned theory would be confirmed.

Literature: <http://www.physicsmathforums.com/showthread.php?p=1748#post1748>

Absorption of Speed in Benefit of Wide of Ray of Light

If object A, which moves with the definite speed, sends out a ray of light, then the points of the space-time representing the time and the trajectory of the object A transform into the points of the space-time representing next ray of light parallel and immediate adjacent to the first ray of light (i.e. the increase of an energy of its photons, i.e. increase of the number or of the relativistic mass of its photons). It is concerned the absorption of the speed in benefit of the energy of the ray of light.

If I light on the contrary the ray of light against counter moving object B, it is concerned from standpoint of this object B the restriction of energy of this ray of light (see Doppler effect).

The second experiment, which it is possible to suggest as the proof of the theory of relativity as my above mentioned theory of the transformation of the space-temporal points of the vacuum is the comparison of the areas created by the impact of photons of a light on the lampshade sent out from the immobile and from the moving object, whereas the area of light sent out on the lampshade from the moving object should be evidently bigger.

Summary of my Theory of Economic Cycles

1.) The unjust society:

hunger (*the start of an increasing consumption*)-saturation-satiety-fear from future (*the decrease of a consumption is the result of it*)-crisis-hunger-(*the possible war as the short-term resolution of the first hunger*)-bigger hunger-the start of the new cycle see 1.) or 2.)

2.) The just society:

hunger-saturation-voluntary saturation of inexhaustible needs of other social members (*instead of seeking of the only selfish profit, which has the satiety and the cycle see 1.) as the result*)

Dodatky-Racionální mystika

Odmítnou katolíci mou Filosofii rovnováhy?

Má Filosofie rovnováhy pokládá za nejprokazatelnější filosofickou (tj. neviditelnou, nechutnatelnou, nehmatatelnou, necititelnou, neslyšitelnou, dále jen neviditelnou, zejména obecnou) pravdu:

"Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejmeně smrti a bolesti."

Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy.

Jinými slovy zabýval jsem se neviditelnem, zejména obecnem na základě viditelná, jinými slovy abstraktními vědami na základě exaktních věd. Exaktní vědy zatím nemohou poznat neviditelné, avšak jsou tím nejjistějším, co máme a co všechny lidi spojuje (vzhledem k možnosti vnímat smysly opakovaně či trvale každý pokus, experiment exaktních věd, jde o normativní sílu skutečnosti způsobující celkovou shodu valné většiny exaktních vědců o přírodních zákonech). Přesto se stále i v případě mé Filosofie rovnováhy jedná o neviditelné, čili dokud jej nebudeme vnímat svými smysly, nemůžeme říci, která z mých filosofických teorií je pravdivá a která mylná. V případě mé Filosofie rovnováhy nejde tudíž o odpadlictví, kázání bludů či rozkolnictví, které katolická církev stíhá exkomunikací účinnou spácháním těchto protiprávních činů (c.1364 §1 Kodexu kanonického práva 1983), protože nevytvářím novu víry založenou na nových dogmatech (nezpochybnitelných pravdách), ale na filosoficko- vědeckých teoriích, resp. hypotézách. Tyto filosoficko- vědecké teorie, resp. hypotézy mají za cíl pokus o ustanovení filosofických, náboženských aj. pojmů abstraktních věd pomocí exaktních (tj. měřitelných) vědeckých pojmů a jejich obsahů (jinak řečeno zkoumám např., jak je možná z fyzikálního hlediska Boží všudypřítomnost apod.), přičemž si u těchto teorií nedělám nárok na jejich pravdivost, připouštím, že mohou být mylné. Tyto filosoficko- vědecké teorie, resp. hypotézy musí být teprve verifikovány, ověřeny exaktními vědeckými pokusy s postupujícím stále větším zvětšováním viditelná na úkor neviditelná v našem světě s dalším rozvojem exaktních věd.

Jinými slovy v případě mé Filosofie rovnováhy jde o pouhé mé spekulace, nikoliv o náboženské nezpochybnitelné pravdy. Když jsem nyní po vzoru díla Tractatus Logico-Philosophicus filosofa Ludwiga Josefa Johanna Wittgensteina odhodil žebřík, po kterém jsem se šplhal nahoru, podívejme se, co mně zůstalo jako pravdivé poznání.

Důvodem těchto mých filosofických spekulací bylo stanovení přirozeného práva, tedy přirozeně zjeveného, zjeveného na úrovni stvoření (zákonu vepsaného do nitra člověka, resp. všech živých tvorů). Tento zákon není nutně podmíněn existencí Boha, může být dán rovněž přírodou, resp. evolucí apod., jeho poznání má tudíž moc spojit všechny náboženství a rovněž tak ateismus na jediném základě tohoto poznaného a prokázaného zákona.

Touto nejprokazatelnější (nejviditelnější) pravdou v oblasti neviditelná, zejména obecná, jako předmětu filosofie podle mne je, že všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejmeně smrti a bolesti. V případě této pravdy jde podle mne o poznání přirozeného zákona vepsaného do nitra člověka, resp. všech živých tvorů. Z pohledu katolického práva jde o Božské právo (ius divinum), jehož zákonodárcem je Bůh. Podle mne tento přirozený zákon může každý člověk, resp. každý živý tvor objevit ve svém nitru jako přirozený, a to i kdyby byl v dané chvíli v jeho nitru skrytý, bude-li o tom poctivě přemýšlet nebo vést poctivou diskusi. Jinak by si totiž musel připustit, že zabíjí jiné živé tvory nikoliv z nutnosti, ale jen pro zábavu či příjemno jako např. příjemné pocity chuťových buněk ze sněžení jiného živého tvora, což nelze nikdy před sebou věrohodně ospravedlnit a způsobuje to trvalý rozpor ve svědomí živého tvora.

Nyní se pokusím obhájit výše uvedený podle mne poznaný přirozený zákon každého člověka, resp. živého tvora z pohledu biblického (tj. jestli z pohledu katolického práva nejde o odpadlictví, blud či rozkol, který by měl za následek mou exkomunikaci z katolické církve bez dalšího, viz c.1364 §1 Kodexu kanonického práva 1983).

V Novém zákoně se danému ustanovení věnují např. následující úryvky:

Jděte a učte se, co to je: "Milosrdenství chci, a ne obět." Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky. Matouš 9,13,

Kdybyste věděli, co znamená , "milosrdenství chci, a ne obět", neodsuzovali byste nevinné. Matouš 12,7.

(dané úryvky se týkají Ježíšova odmítnutí celopalů - tj. obětí zvířat za židovství, místo toho požaduje milosrdenství).

„Byl jsem v městě Joppe a právě jsem se modlil, když jsem ve vytržení mysli měl vidění: Cítil jsem se snášet dolů a podobá se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy z nebe; zastavila se právě u mne. Když jsem se do ní pozorně podíval, uviděl jsem tam nejrůznější zvířata i divokou zvěř, plazy a ptáky. Uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Vstaň, Petře, zabíjej a jez!“ Odpověděl jsem: „To ne, Pane! Ještě nikdy nevešlo do mých úst nic, co poskvrňuje a znečišťuje.“ Ale hlas z nebe promluvil znovu: „Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.“ To se opakovalo třikrát a vše bylo opět vyzdvíženo do nebe. Skutky Apoštolů 11, 5-10

Když vystoupil na břeh, vyšel proti němu jakýsi muž z toho města, který byl posedlý démony a už dlouhou dobu nenosil oděv a nebydlel v domě, nýbrž v hrobech. Když spatřil Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: „Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil.“ Ježíš totiž nečistému duchu přikazoval, aby z toho člověka vyšel. Neboť ho velice často zachvacoval; tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy přerval a byl démonem hnán do pustých míst. Ježíš se ho zeptal: „Jaké je tvé jméno?“ Odpověděl: „Legie,“ protože do něho vešlo mnoho zlých duchů. A prosili Ježíše, jen aby jim nepřikazoval odejít do pekelné propasti. Bylo tam veliké stádo vepřů, které se páslo na svahu hory. Démoni ho prosili, aby jim dovolil do nich vejít; on jim to dovolil. Tu vyšli z toho člověka, vešli do vepřů, a stádo se hnalo po příkrém srázu do jezera a utopilo se. Lukáš 8, 27-33

„Mistr ti vzkazuje: Kde je světnice, v níž bych jedl se svými učedníky velikonočního beránka? A on vám ukáže upravenou velkou horní místnost; tam připravte večeři.“ Odešli a našli všechno, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když nastala hodina, usedl ke stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Velice jsem toužil jíst s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím.“ Vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.“ Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku.“ A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“ Lukáš 22, 11-20

Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve než já. Jan 1, 29-30

Podle mne ze systematického výkladu shora uvedených ustanovení Nového zákona plyne, že Ježíš i u zvířat a podle mne i u jiných živých tvorů, rostlin, hub apod. káže zákon milosrdenství a zabíjí je jen v případě naprosté nezbytnosti, dokonce Ježíš sám je přirovnáván k beránkovi Božímu, který musí umřít za hříchy světa, protože svět, resp. tehdy shromáždění židé nebyli milosrdní. Proto v případě mého výše uvedeného přirozeného zákona, který jsem našel ve svém nitru, že všichni ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti, lze vycházet rovněž přímo z Nového zákona a nelze jej považovat za odpadlictví, blud či rozkolnictví ve shora uvedeném smyslu katolického práva.

Jinými slovy konkrétně zabíjím-li např. prasata nikoliv, protože to potřebuji k přežití mne jako člověka, ale protože mi vepřové maso chutná (a vážím např. 120 kg), pak nejednám podle Ježíšových slov vůči prasatům milosrdně, ale obětovávám tyto prasata svému chťíci a podle mého chápání Bible se dopouštím hříchů.

Literatura:

<http://www.biblenet.cz/>

Tretera J., R., Církevní právo, Jan Krigl, nakladatelství, 1. vydání, Praha 1993, s. 78

Kodex kanonického práva, úřední znění textu a překlad do češtiny, Zvon, České katolické nakladatelství, Praha 1994, s. 603

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1230

Duševní nemoci

Nenormálnost má podle mého názoru zejména následující podoby:

- 1) Citová vyprahlost, tj. nemám nikoho rád nebo cítím, že nemá mne nikdo rád.
- 2) Jsem špatný, proto se musím trestat, což se pravidelně střídá s vyvažujícím pocitem velikášství (mánie).
-(deprese)
- 3) Jsem špatný, proto mám strach z pomsty.
-(schizofrenie)

Důsledkem ad 1),2),3) je sebepoškozování.

Východiskem je podle mne mimo jiné také má filosofie, tedy způsobovat co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů, **dokonalý živý tvor v současnosti pak jí ze všech živých tvorů pouze rostlinná semena a plody (já sám nejsem dokonalým živým tvorem, protože jsem jedl v nezbytné míře rovněž vejce 4/týdně, a biomléko, když mne bolí kosti kvůli vápníku).**

Plnění povinnosti způsobit minimální smrt a bolest živých tvorů mimo jiné řeší ad 1), tedy citovou vyprahlost, protože to dělám, protože mám rád všechny živé tvory a oni za to budou mít zřejmě rádi mne (např. všechny živé mikroorganismy mne budou mít rády, a proto nebudu nemocný či jinak postižený či odchýlný). Dále to mimo jiné řeší ad 2) a 3), protože dělám všechno, co je v mých silách, abych nebyl špatný, více již dělat nemohu a vše zlé, co jsem způsobil nebo co se mi stane, jsem nemohl nijak jinak odvrátit, není tedy důvod sám sebe trestat ad 2) ani mít zbytečný strach ad 3).

Literatura:

- Jan Poněšický a kol., Člověk a jeho postavení ve světě, TRITON, Praha 2006 s. 124

-http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1158&whichpage=4

Filosofie rovnováhy proti zániku-entropii Vesmíru

Současné převládající fyzikální teorie konce Vesmíru předpokládají jeho tepelnou smrt, tedy vysokou entropii, vyznačující se nízkou schopností Vesmíru jako fyzikální soustavy konat fyzikálně vymezenou práci, takže by v důsledku roztažení, rozředění a poklesu teploty k 0 kelvinů Vesmíru nebylo možno z něj získat žádnou organizovanou formu (změnu) energie. Jinými slovy by to znamenalo konec života ve Vesmíru, tedy, že veškerý vývoj Vesmíru směřuje k jeho zániku.

Došlo by k tomu v důsledku nevratných tepelných dějů v našem Vesmíru tak, jak je popisuje druhý termodynamický zákon ve fyzice. Podle tohoto fyzikálního zákona při styku dvou těles, která tvoří izolovanou soustavu, bude teplo samovolně přecházet z tělesa teplejšího na těleso chladnější. Tento stav potrvá tak dlouho, dokud nedojde k vyrovnání teplot obou těles, tj. k rovnovážnému stavu. K dosažení počátečního stavu by bylo nutné, aby teplo samo přecházelo z tělesa chladnějšího na těleso teplejší. Takový děj však v izolované soustavě zřejmě nemůže nastat, protože by bylo potřeba dodat další energii, což není možné, jak plyne z prvního termodynamického zákona zachování energie v izolované soustavě.

Filosoficky by to znamenalo, že náš svět je zlý, směřuje k zániku (apokalypse), převahu v něm mají ničivé děje nad ději tvořivými, pravdu by pak měli oportunisté, kteří neuznávají žádnou pravdu a přidávají se vždy proto k současně silným skupinám ve společnosti, které jim mohou zajistit alespoň dočasnou ochranu a živobytí bez ohledu na to, jestli jsou tyto skupiny dobré nebo zlé, jestli jsou mírotvorné nebo zločinné.

Zároveň by to teologicky znamenalo, že mají pravdu ta náboženství, která tvrdí, že smyslem a účelem našeho světa je zabití, utrpení, strast a bolest a nakonec jeho zánik, tj. že svět je zlý, jako např. buddhismus, hinduismus, část křesťanů, část islámu, že štěstí je možné dosáhnout pouze v posmrtném životě, oproti jiným náboženstvím, které věří ve spásu, štěstí našeho světa, tj. že náš svět je ve své podstatě dobrý, jako židovství, část křesťanů, část islámu.

Zároveň by to znamenalo vyvrácení mé Filosofie rovnováhy, která předpokládá jako konečný cíl vývoje Vesmíru soulad všech a všeho a proto z hlediska chování doporučuje působit co nejméně smrti a bolesti všem živým tvorům, se kterými podle mé Filosofie rovnováhy směřujeme prostřednictvím vývoje Vesmíru ke konečnému souladu v nekonečném čase.

Soulad všech a všeho jako konečný cíl vývoje Vesmíru odůvodňuji ve své Filosofii rovnováhy rovněž následující disentanční fyzikální teorií.

Tuto svoji nesouhlasnou fyzikální teorii s výše uvedenou převládající fyzikální teorií budoucího konečného zániku (entropie) Vesmíru odůvodňuji ve své filosofii zejména zákonem zachování hybnosti a zákonem akce a reakce ve fyzice, potažmo zákonem přitažlivosti, zejm. gravitace. Ze zákona akce a reakce plyne, že při srážce dvou těles, tato na sebe působí stejně velkými silami, navzájem opačného směru, které současně vznikají a zanikají, ze zákona zachování hybnosti plyne, že celková hybnost izolované soustavy při srážce dvou těles je zachována.

Z toho pak plyne, že srážky mikročástic, jejichž počet je do jisté míry pravděpodobnosti náhodný, které tvoří tělesa makrosvětla, a tudíž jsou základem srážek v našem světě (makrosvětě z hlediska fyziky), jsou věci náhody a pravděpodobnosti. Vezmeme-li pouze dvě takové mikročástice, tak po každé jejich srážce dle de Broglieových vln a Heisenbergových vztahů neurčitosti lze jejich další pohyb stanovit pouze neurčitě, na základě pravděpodobnosti, což

tím pádem platí rovněž o jejich další srážce. Nízkou nebo větší pravděpodobností odchylky různých mikročastic od jejich nejpravděpodobnějšího pohybu je zajištěno v přírodě, aby tyto srážky byly postupně omezovány vzájemnou interakcí mikročastic, kdy pohyb všech mikročastic (tedy energie) s vysokou pravděpodobností je v konečném důsledku směřován do místa výskytu mikročastic (tedy energie) s nízkou pravděpodobností, čímž dochází k snižování pravděpodobnosti srážky mikročastic v mikrosvětě a v konečném důsledku i těles v makrosvětě (jde o mechanický základ evoluce). Jinými slovy evoluce směřuje podle mého názoru k ustávání srážek a představuje vývoj od méně pravděpodobného k pravděpodobnějšímu stavu přírody.

Podle mne tudíž platí, že příroda vzájemnými srážkami těles prostřednictvím jejich vzdalování se od sebe opačným směrem po každé takovéto srážce omezuje budoucí srážky stejných těles, které jsou tak značně nepravděpodobné, kdy jsou tělesa o velké hybnosti směřována do míst o nízké hybnosti (viz výše uvedený zákon akce a reakce a zákon zachování hybnosti). Důsledkem přitažlivosti je vznik hvězd a planet ve Vesmíru, které se nesrážejí, místo stejnorodé vesmírné kaše v průběhu vývoje Vesmíru. Jinými slovy příroda obsahuje přirozený nástroj, který zabráňuje co nejvíce shora uvedené tepelné smrti Vesmíru, tedy rovnoměrnému rozložení energie ve Vesmíru, tedy vyrovnání jeho teploty a jeho následné neschopnosti konat fyzikální práci (viz výše), kterým je přitažlivost jako důsledek toho, že energeticky hustá tělesa obsahují zřejmě v meziprostoru dokonalejší vakuum než energeticky řídké okolní prostředí (např. hvězdy a planety ve vakuu). Důsledkem tohoto nástroje podle mne bude uspořádaný pohyb Vesmíru (tj. téměř beze srážek) při nerovnoměrném rozložení energie, tj. pohybu ve Vesmíru, který tak i nadále bude schopen konat práci, nedojde tedy k jeho tepelné smrti, resp. zániku.

Jak v případě mé fyzikální teorie výše uvedené konečné rovnováhy Vesmíru, tak v případě převládající fyzikální teorie konečné entropie (tepelné smrti) Vesmíru jde o pouhé spekulace o neviditelnou, které může s konečnou platností potvrdit nebo vyvrátit až skutečný konec Vesmíru, do té doby nám však zbývá jako největší jistota pouze naše smyslová a citová zkušenost. Má osobní stálá citová zkušenost pak je, že stále chci žít ve světě, kde se budou všichni mít rádi (viz kapitola Úvodní slovo mé Filosofie rovnováhy).

Literatura:

- 1) Velký třesk, http://cs.wikipedia.org/wiki/Velk%C3%BD_t%C5%99esk
- 2.) Entropie, <http://cs.wikipedia.org/wiki/Entropie>
- 3.) Druhý termodynamický zákon,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Druh%C3%BD_termodynamick%C3%BD_z%C3%A1kon
- 4.) Co je podle Vás nejjistější pravda?, http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1238
- 5.) Třetí Newtonův pohybový zákon akce a reakce, http://cs.wikipedia.org/wiki/Z%C3%A1kon_akce_a_reakce
- 6.) Zákon zachování hybnosti, http://cs.wikipedia.org/wiki/Z%C3%A1kon_zachov%C3%A1n%C3%AD_hybnosti
- 7.) http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1239

Psychoanalytický pohled na Filosofii rovnováhy

Má Filosofie rovnováhy je založena z hlediska psychoanalýzy na vytvoření její vůdčí zásady z tzv. oceánického pocitu naší psychiky, potažmo psychiky všech živých tvorů čili z dávné touhy po bezstarostnosti bez nutnosti ohraničení, bez nutnosti korigovat své fantazie přání možnostmi v realitě, se kterými jsme se narodili, a ohraničení se od okolí v zájmu přežití se teprve učíme s rostoucím věkem, a to na různých úrovních, počínaje tělesnem a konče schopností bránit či prosazovat své názory. Tento oceánický pocit žije podle psychoanalytiků v hlubinách naší duše dále i v dospělosti zažíváme jej jako oceánický pocit (Ferenczy) či věčnou touhu (Lacan, 1975), vyplouvá na povrch naší psychiky v okamžicích štěstí, uměleckého, vědeckého či revolučního vytržení, během extatického aktu lásky či náhlého spojení s lidmi, jak to u nás bylo v srpnu 1968 či listopadu 1989.

Já jsem tento oceánický pocit všeobecné lásky, resp. přátelství všech živých tvorů na život a na smrt ve své Filosofii rovnováhy přesně (exaktně) vymezil jako stálá povinnost všech živých tvorů způsobit co nejméně smrti a bolesti všech živých tvorů včetně sebe. Z hlediska psychoanalýzy jde o smíření funkcí jáství (egoismu) a bezpodmínečné lásky (altruismu) našeho mozku, resp. psychiky (tj. obrazu světa myšlenkového, pocitového či pouze zkušenostního) všech živých tvorů. Podle mne tento oceánický pocit našeho mozku jako jeho hluboce skrytý avšak nejsilnější pocit naší psychiky je skutečným odrazem platného hlavního zákona vývoje našeho Vesmíru, protože náš mozek sám o sobě nám díky jeho evolučnímu vývoji víceméně pravdivě zobrazuje naši skutečnost. Domnívám se tedy, že tento náš subjektivní oceánický pocit nás může vést k objevení objektivní pravdy v rámci různých vědních oborů. Proto jsem se pokusil shora uvedený náš hlavní psychologický pocit všeobecné lásky, resp. přátelství všech živých tvorů na život a na smrt zpracovat rovněž z pohledů současných poznatků jiných vědních oborů (fyziky, matematiky, biologie, chemie, psychologie, historie, teologie, filosofie, práva, ekonomie apod.).

Neurofyziologové identifikovali „holistický“ (celiství) operátor v temenní oblasti pravé hemisféry našeho mozku, který nám umožňuje vnímat svět v jeho celistvosti. Opačně pracuje „redukcionistický operátor“ levé hemisféry našeho mozku, který je odpovědný za analytické myšlení; „abstrahující a kvantitativní (matematický) operátor“ našeho mozku umožňuje typicky lidské zdvojení, reprezentaci vnímaného, jež nás odtrhuje od bezprostředního styku se skutečností, avšak i osvobozuje, psychoanalýza hovoří o myšlení coby o zkušebním jednání, svobodné kombinatorice, jež umožňuje plánování a volbu. Ta je do jisté míry svázána „kauzálním operátorem“ našeho mozku, jež nám zprostředkovává skutečnost jako řetězec příčin a následků, obdobně zužuje „binární operátor“ (v dolním spánkovém laloku našeho mozku) skutečnost do protikladů a vnáší do světa přehledný řád. „Emocionální operátor“ našeho mozku (podle Antonia Damasia, 1999) z druhé, podkorové strany našeho mozku podstatně ovlivňuje naše myšlení a úsudek. V této souvislosti je zajímavé, že neurofyziologové D'Aquily a Neuberg našli v mozkové oblasti odpovědné za orientaci v prostoru ve vlastním těle religiózní (náboženské centrum). Během hluboké meditace buddhistů či modlících se františkánů byla pozorována snížená činnost v tomto okrsku temenního laloku, jež měla za následek přechodnou ztrátu vědomí (extázi čili vytržení) toho, kde naše tělo končí a kde začíná okolní svět. Zmínění autoři z toho usuzují, že v sobě máme vrozenou náboženskou možnost (připravenost), resp. metafyzickou potřebu nadsmyslového chápání světa.

Mozkové buňky spolu od počátku života konkurují, bojují o přístup k podnětům. Ty, kterým se to podaří, přežijí, rozvětvují se a vytváří v závislosti na zkušenostech (učení) nová spojení. Ty, kterým se to nepodaří, odumírají či zůstávají v latenci (skryté, utajené, nezjevné). Hlad po podnětech, po informacích, po novém, což má za následek zdokonalování naší orientace ve světě, je nám tudíž bytostně vlastní. Tak vede i ztráta podnětů, ať již pokusně v deprivační (oddělovací) komoře či v podobě emočního stažení se, nebo dokonce odnětím významovosti okolního světa při rozvoji schizofrenie, k vytváření náhradních podnětů v podobě denního snění, přeludů (halucinací) a bludů.

Tým profesora Maria Beauregarda z Montreal University odhalil, že při vnímání bezpodmínečné lásky se aktivuje sedm různých oblastí v mozku vytvářejících tak složitou souhru. Bezpodmínečná láska vychází z nás za každou cenu, bez ohledu na okolnosti, nic neočekává. Pokud tomu tak není a my za naši lásku očekáváme vděčnost, věrnost, poděkování a lásku, vytváříme sami v sobě pocit strachu, žárlivosti nebo dokonce nenávisti v okamžiku, kdy je nedostáváme. Profesorův tým pečlivě vybíral osoby, které prokazatelně dokáží pociťovat bezpodmínečnou lásku vůči druhým. Vhodné kandidáty našel mezi špatně placenými asistenty a pečovateli o osoby s těžkými vadami učení. Během pokusu si vybraní dobrovolníci vybavovali pocity bezpodmínečné lásky, zatímco vědci sledovali aktivitu jejich mozku pomocí magnetické rezonance. Aktivních bylo přitom sedm center, přičemž jen tři byly shodné jako u romantické lásky. Čtyři další centra ale byla zcela odlišná, takže se podle všeho jedná o výjimečný druh lásky. Některá centra souvisela také s produkcí dopaminu, neuroprénašeče, který se účastní vnímání pocitů potěšení, odměny a dokonce i euforie. „Užitečnost a hodnotnost bezpodmínečné lásky umocňuje vznik silného emocionálního pouta. Takové nezlomné pouto může kriticky přispět k přežití lidského druhu,“ věří profesor Beauregard.

Z výše uvedeného plyne, že výše uvedený oceánický pocit všeobecné lásky, resp. přátelství všech živých tvorů na život a na smrt nelze umístit do jediné oblasti našeho mozku a jeho prožívání vyžaduje činnost všech, resp. velkého množství mozkových center (středisek), čímž umožňuje smíření, život a rozvoj všech mozkových buněk, a to jak mozkových středisek jáství (egoismu) tak bezpodmínečné lásky (altruismu), protože obsahuje jak lásku, tedy celistvost tak smrt, tedy spornost.

Podle starobylé myšlenky, mozek, resp. jím zastoupené tělo živého člověka před smrtí představuje mikrokosmos, který je věrným obrazem makrokosmu, tedy našeho Vesmíru. Podle mé Filosofie rovnováhy žijí lidé po smrti vytváří jakési společné osoby, které jdou napříč neživou a živou přírodou a slučují všechny sprátené živé organismy, např. katolíky, muslimy, židy, ateisty, dravce, býložravce apod., jinými slovy potlačují jinakost. Společným průsečíkem těchto společných Bytostí je pak živý člověk před smrtí, resp. jeho mozkové buňky, které ztělesňují živé lidi po smrti a jako takové se snaží ovládnout mozek člověka sdružené do těchto společných bytostí, a úkolem živého člověka před smrtí je pokusit se smířit všechny své mozkové buňky, resp. tělo, své bližní v rámci souladného mozku, psychiky či duše, resp. těla. (viz kapitola 2.2. O Bohu (metafyzika), oddíl Posmrtný život).

Individuaci, tedy zjedinstvení jsme se naučili teprve v rámci našeho dospívání, podle mne se to týká novorozenat všech živých tvorů. Psychoanalýza předpokládá v člověku a podle mne i v mladých jedincích jiných živých tvorů schopnost se do druhého vcítit, např. kdy má dítě sklon vidět příčinu své frustrace v matce a vylíje si na ní zlost, posléze tohoto lituje a matku si udobňuje (mezi prvním a druhým rokem života dítěte) a dále pouze připravenost k vytvoření nadjá, čímž je míněna schopnost zvnitřnění příkazů rodičů na jedné straně a k nápodobě vhodných příkladů na straně druhé (okolo třetího roku života dítěte).

Literatura:

Jan Poněšický a kol., Člověk a jeho postavení ve světě, TRITON, Praha 2006 s. 33 a násl., 50, 65

Bezpodmínečná láska může být hodnotnější než ta milostná, <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/177057->

Otázka krásna (estetika)

Má Filosofie rovnováhy vymezuje krásu záporně tedy jako pohyb něčeho (absolutního vakua) a něčeho (hmoty a vlnění) téměř beze srážek, jde o postupně vyvíjející se uspořádání bodů časoprostoru tvořících náš svět o nenulové hmotnosti po vzoru nehmotného souladného, celistvého a jednoduchého světa bodů časoprostoru o nulové hmotnosti, kdy prostor je plynulý, souvislý a souladný, zásadně se nebortí. Vedle krásy všeho (něčeho i něčeho) **lze umělecky i jinak zobrazit rovněž čisté něco a čisté nic, čisté tvoření a čisté ničení, dokonalá krása však podle mne představuje soulad, co nejdokonalejší rovnováhu něčeho a něčeho**, tedy tvoření zahrnující čisté tvoření i čisté ničení. Krása tak podle mne představuje trvale udržitelné maximální dobro a minimální zlo v každém časovém okamžiku.

Přesto lze podle mne **tuto rovnováhu něčeho (vlnění a hmoty) a něčeho (absolutního vakua) přesně vymezit pouze záporně, jinými slovy tam, kde je zbytečná smrt a bolest živých organismů, tam není ona rovnovážná krása**, proto lze říci, že dokonalý estetický cit podle mne vyžaduje nejdříve působit co možná nejmenší smrt a bolest ostatních živých tvorů. Nyní tedy již víme, co krása přesně není v jednotlivém případě, není jí zbytečná smrt a bolest, ale pouze nezbytná smrt a bolest, tedy co možná nejméně srážek v naší skutečnosti.

Kladně přesně vymezit krásu podle mne nelze, na tom ztroskotala většina estetiků-filosofů, když se pokusili vymezit přesně krásu. Jejich odlišným přesným vymezením krásy jako předmětu filosofické estetiky se nikdy nedostalo a nemohlo dostat všeobecného přijetí. **Obecně vymezil krásu ve shrnutí středověké filosofie Tomáše Akvinského současný italský filosof Umberto Eco jako integritas, consonantia, et claritas, tedy celistvost, soulad a světlost, nebo také jednoduchost.** Na to navázala moderní informatika představovaná Jüregnem Schmidhuberem, který v 90. letech popsal onu jednoduchost jako věrné zobrazení skutečnosti s co nejstručnějším popisem, tedy jako co nejmenší rozsah bitů počítačového souboru daného zobrazení.

Výše uvedená celistvost neboli celkovost krásy znamená rovnovážné zobrazení celkového ničení a tvoření, tedy přírody jako celku, resp. Boha v mém pojetí, které se rovněž jako příroda jako celek, resp. jako Bůh vyznačuje nezměrnou silou, věčností, všudypřítomností, všeobecnou láskou, všemocností, vševědoudcností, neomeznou svobodou, jedním slovem dokonalostí. **Tato dokonalost na rozdíl od skutečnosti v případě dokonalého obrazu nespočívá ve skutečné avšak v duchovní síle, kterou je rovnováha.** Dokonalý obraz je sám o sobě slabý, nebo-li jej tvořící hmota má nízkou energii i hybnost, avšak přesto je stálý, ne pro svoji hmotnou sílu, ale pro svoji vyváženost. Lze si jej představit jako jazýčky vahy, které jsou neustále na svém místě v rovnováze, ačkoliv se neustále přeskupuje zatížení obou misek této váhy. Jednoduše, pozměnním-li trochu píseň flašinetáře z filmu Tři veteráni Jana Wericha, fyzická krása pomine, síla pomine, mládí pomine, peníze pominou, ale rovnováha nepomine, neboť je věčná stejně jako příroda (viz fyzikální zákon zachování energie), resp. Bůh v mém pojetí. **Tato rovnováha pak podle mne vyžaduje stálou povinnost každého živého tvora způsobit co možná nejméně smrti a bolesti živým tvorům včetně sebe.** Každý živý tvor se tak může být stále dokonaleji krásným, čili stále rovnovážnějším jedinečným obrazem přírody jako celku, resp. Boha v mém pojetí, pokud bude plnit tuto povinnost, co možná nejméně zabíjet živé tvory.

Proč však krásu, tedy rovnovážné zobrazení tvoření a ničení nelze přesně vymezit. To plyne z vlastnosti přírody (resp. Boha jako tvůrce této přírody či totožného, všudypřítomného v této přírodě), která je podle mne schopna nastolit vývojově (evolučně) tuto rovnováhu něčeho a něčeho podle obrazu biblického ráje, kde bylo dokonale spojeno ničení a tvoření v obrazu stromu poznání dobrého a zlého, nejlákavějšího a jediného, přesto však přítomného stromu se zlem v ráji (např. jako dobrého vtipu z důvodu vyhnutí se nudě). Příroda je totiž podle mne nekonečně složitá, obsahuje podle mne nekonečný počet skutečně jsoucích bodů časoprostoru, přičemž pohyb mikročástic nelze dle fyzikálních Heisenbergových vztahů neurčitosti přesně předem určit, je náhodný. Tudíž **i krásu jako projev přírody je více či méně náhodná a vyvarujeme-li se zbytečné smrti a bolesti jako záporného vymezení krásy, pak je především záležitostí náhodných citů, emocí, které přesně neovládáme, ale které v každý jedinečný okamžik ovládají nás.**

Přesné poznání krásy lze tedy podle mne získat záporně rozumem, a kladně rozvojem emocí. Proto je nutno při výchově vedle rozumových předmětů jako matematika, fyzika, chemie, biologie, popř. historie, mateřský jazyk apod. rozvíjet také citové předměty jako je hudba, malířství apod. Dokonalý cit však podle mne vyžaduje nepřítomnost jak záporných podmínek, tedy zbytečné smrti a bolesti tak splnění kladných podmínek krásy v životě jedince. **Citem chápou vnímání vlnění, hmoty a absolutního vakua, tedy něčeho a něčeho, zejména jejich jemných odstínů. Jako příklad lze uvést zobrazení shora uvedené skutečnosti něčeho a něčeho v hudbě.** I když se důkladně seznámíme s hudební naukou, nebudeme schopni zaznamenávat poslechnutou hudbu v notovém zápise, pokud nebudeme mít rozvinut hudební cit, tedy nerozlišíme sluchem jednotlivé tóny, jejich výšku, délku, sílu a barvu včetně pomlky a jejich délky bez toho, abychom si je museli odpočítávat. Rozvíjením výše uvedených citových předmětů **dáváme tak možnost se rozvinout nervovým buňkám (neuronům) tvořících citový, resp. emocionální operátor (podle Antonia**

jsou charakteristickou vlastností pravé mozkové hemisféry a samičího, tj. u lidí ženského pohlaví živých jedinců. Analytické (rozumové) mozkové buňky cítí celek Vesmíru, v makrosvětě působí zásadně relativně slabé síly na velké vzdálenosti (gravitace má relativní velikost 10^0 a nekonečný dosah), čímž rozumové mozkové buňky téměř nikdy nevědí co dělat, avšak téměř vždy vědí proč to dělat, z důvodu slabé vazebné síly na velké vzdálenosti a malé energie chápou celý Vesmír, zároveň jim však zatemňují citění mikročástic Vesmíru, a protože u makrotěles existují relativně slabé vazebné síly a relativně malé energie, resp. pohyb, rozumové mozkové buňky mají téměř nekonečný prostor pro svobodné rozhodování, rozumové buňky jsou charakteristickou vlastností levé mozkové hemisféry a samčího, tj. u lidí mužského pohlaví živých jedinců. Průsečíkem mezi citem a rozumem je člověk před smrtí, jehož mozek obsahuje jak citové mozkové buňky pravé poloviny mozku, tak rozumové buňky levé poloviny mozku, ztělesněné zřejmě elektromagnetickou interakcí, která má rovněž nekonečný dosah a dále velkou relativní sílu 10^{36} a která působí jak přitažlivě na opačně nabitě částice, tak i odpudivě na shodně nabitě částice, účinek přitažlivých a odpudivých sil se vzájemně však nuluje, podle převládajícího současného názoru exaktní přírodovědy elektromagnetická interakce se ve stavbě Vesmíru neuplatňuje (celkový elektrický náboj Vesmíru je nulový).

Vlastností citových mozkových buněk je ustupování analytickým mozkovým buňkám, umožnění rozvoje analytických mozkových buněk v případě muže před smrtí a opačně umožnění rozvoje citových mozkových buněk v případě ženy před smrtí. Toto ustupování je však možné pouze do určité míry, od určitého stupně smrti citových, resp. analytických mozkových buněk dochází k jejich zvýšenému bojovému nasazení, které má za cíl uchránit muže před zánikem jejich schopností citů, resp. ženy před zánikem jejich schopnosti analýzy, rozkladu. V případě zániku mezního množství citových, resp. rozumových mozkových buněk nutných k dalšímu přežití jednoho z těchto druhů mozkových buněk přichází u dosud nezemřelého muže, resp. ženy vzápětí smrt.

Muž po smrti tak ztrácí city a žena po smrti tak ztrácí analytickou schopnost a dále žijí pouze v podobě mozkových buněk jejich živých příbuzných jako součást jejich genetické informace (přesun software-programů na jiný hardware-počítač), která podle současných vědeckých poznatků zahrnuje celý vývoj života v dějinách Vesmíru, dalo by se říci ve vzpomínkách či nevědomí živého příbuzného člověka, popř. lidí. Stávají se součástí mozku, resp. těla člověka, resp. lidí před smrtí, jejich mozkových, resp. tělesných buněk. Vytváří tak po smrti s ostatními mozkovými a jimi zastoupenými tělesnými buňkami člověka, popř. lidí před smrtí jakési uskupení, organismy, výše uvedené společné osoby, které jsou přátelé na život a na smrt, při konkurenčním boji o přežití s ostatními mozkovými buňkami člověka před smrtí jsou schopny takřka dokonalého soucítění a obětování se pro druhého.

Člověk před smrtí je povinen co možná nejvíce chránit všechny živé buňky svého mozku a těla, které vnímá jako svoje okolí, jako všechny živé buňky jeho okolí, tj. především jeho těla, ale i ostatních lidí, živočichů, rostlin, hub, živých buněk, bakterií a virů apod., tj. docilovat souladu, rovnováhy jeho mozkových buněk, které spolu neustále bojují o ovládnutí mozku člověka před smrtí o to, aby mohli se dále větvit, vytvářet mozkové spoje na úkor jiných mozkových buněk, např. analytické (rozumové) mozkové buňky na úkor citových mozkových buněk u muže před smrtí, resp. opačně u ženy před smrtí.

Člověk před smrtí, který docílí oné rovnováhy jeho mozkových buněk, resp. těla má zaručen dlouhý život, protože smrt člověka, resp. smrt jeho mozku nastává až ve chvíli, kdy určitému druhu mozkových buněk např. citových u muže před smrtí či analytických u ženy před smrtí neodvratně hrozí jejich úplné vyhynutí. Pak dochází ke smrti mozku jako orgánu člověka před smrtí a ztělesňujícího vnější svět tohoto člověka (Boha v mé pojetí) vnímaného lidskými smysly a jeho přesunu do oblasti života po smrti, tedy do výše uvedené oblasti vzpomínek příbuzného živého člověka před smrtí, např. potomka.

Po své smrti tak člověk ožívá jako mozková či tělesná buňka jiného člověka před smrtí, kterou tento jiný člověk před smrtí svými smysly vnímá jako svého bližního člověka, živočicha, rostlinu, houbu, živou buňku, bakterii či vir či jiného živého tvora ve vnějším světě. Tyto obživlé mrtvolky lidí ztělesněné mozkovými buňkami živého člověka před smrtí se ve skutečnosti zřejmě takřka vůbec pohlavně nemnoží s výjimkou příčného dělení živých buněk těla člověka před smrtí a s výjimkou opakovaného pohlavního početí zřejmě jediného existujícího člověka před smrtí, i když se člověku před smrtí zdá, že dochází k nespočetnému pohlavnímu množení lidí a ostatních živých tvorů v jeho vnějším světě. Ve skutečnosti však zásadně dochází pouze k přeskupení stávající veškeré živé hmoty, kdy ze zpracované ji ztělesňující živé, organické hmoty mozkových buněk zřejmě vznikají jejich stále nové spoje a člověk před smrtí to vnímá jako stále nové zrození živých tvorů ve vnějším světě.

Člověk před smrtí podle mne bezprostředně a nejsilněji vnímá svým citem umírající a jim blízké mozkové, resp. jimi zastoupené tělesné buňky a zároveň svými smysly ve svém okolí jako živé tvory či věci ztělesňující tyto buňky (jde o zrcadlový projev jednoho a téhož děje), které se mu v daný okamžik mstí za tuto smrt podle toho, jakého se dožili věku (tj., zda umřely mladé či staré) a jakou cítí při této smrti bolest (tuto pomstu může člověk

před smrtí vnímat jako svou nemoc, sexuální úchylku či jiné neštěstí, resp. útok proti sobě).

Toto umírání buněk se projevuje v předmětném světě člověka před smrtí jako jeho hlad a jídlo, člověk tak ve skutečnosti jí a tráví své mozkové, resp. jimi zastoupené tělesné buňky, které umírají, aby mohli být přeměněny na nové mozkové spoje či špatně na tuk v mozku či tělesné buňky člověka před smrtí.

Člověk před smrtí tak nemůže žít věčně ve smyslu věčného života všech jeho mozkových, resp. tělesných buněk, může však co nejvíce umenšit jejich umírání (obdobně jako Vesmír zabraňuje přitažlivostí entropii Vesmíru, tedy jeho přeměně na stejnorodou kaši o stejné teplotě výměnou tepla mezi chladnějším a teplejším prostředím, viz kapitola Dodatky, oddíl [Filosofie rovnováhy proti zániku-entropii Vesmíru](#)) a nahrazováním vědění uloženém v mrtvých mozkových buňkách novými spoji stávajících živých mozkových buněk. Děje se tak podle mne dodržováním shora uvedeného stále povinnosti každého živého tvora způsobit co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů (viz kapitola [I.\) Sloučení duchovních a přírodních \(exaktních\) věd](#)).

Děkuji mé druhé matce Marii Grůzové za podnětné rady při napsání tohoto článku.

Literatura:

Sídlo emocí, <http://www.gymfry.cz/zmp0506/stara/ZMP/stranka1.html> , fyzikalniolympiada.cz/texty/elstat.pdf , http://cs.wikipedia.org/wiki/Z%C3%A1kladn%C3%AD_interakce , <http://fyzika.jreichl.com/main.article/view/894-ctyri-silove-interakce-v-prehledu> , <http://ireferaty.cz/315/4339/Elektricky-naboj>

Proč nemít, popř. kdy mít děti

Jestliže platí (viz výše kapitola Dodatky, oddíl [Subjektivní idealismus z exaktního pohledu Filosofie rovnováhy](#)) totožnost mé osoby a předmětné skutečnosti tedy, že mé mozkové, resp. jimi zastoupené tělesné buňky jsou ztělesněním Vesmíru a že každý živý tvor představuje jednu či více mých mozkových, resp. tělesných buněk, **pak budu-li mít děti, tak mozkové buňky těchto mých dětí budou vytvářet nové mozkové spoje v rámci jejich poznávání světa či špatně tuk v mozku požíváním potravy z mého Vesmíru, tedy vlastně jezením mých mozkových, resp. tělesných buněk.** Protože mých mozkových buněk stejně jako celkové energie Vesmíru je **zřejmě omezené konečné množství**, což plyne z poznatků exaktní vědy o zřejmě nemožnosti příčného dělení mozkových buněk stejně jako mého poznatku o konečné energii Vesmíru (vzhledem k maximální rychlosti světla ve Vesmíru), **bude tak rovněž zřejmě předurčena dříve nebo později moje smrt** vyhubením, resp. sněžením všech mých mozkových buněk mým dítětem. Zjednodušeně řečeno rodiče musí zřejmě zemřít, aby dítě mohlo žít, aby mělo dostatek potravy.

Jaké je východisko z tohoto stavu, podle mne jsou možná tři řešení. Prvé je co možná nejvíce zbrzdit sněžení mozkových buněk rodiče dítětem tak, aby se dítě i rodič po jeho narození mohli dožít co nejdelšího věku, druhá možnost je nesmrtelnost dětí i rodičů, třetí možnost je vstání z mrtvých. Co největší prodloužení věku, tedy doby, než dítě sní mozkové buňky rodiče, je věcí správného stravování rodiče a dítěte. **Druhá možnost, která by vyžadovala neustálý přísun nové energie, resp. pohybu do Vesmíru zřejmě o konečné energii, neustálý růst počtu mozkových buněk rodiče i dítěte příčným dělením těchto mozkových buněk (jde zrcadlově o tentýž děj), je věcí zázraku, kdy by příroda, resp. Bůh začala plynule doplňovat množství energie, resp. pohybu ve Vesmíru.**

Třetí možnost vstání z mrtvých je rovněž zázrak, ale více pravděpodobný. Ve Vesmíru v tomto případě jde o vratné děje vzhledem k tomu, že podle mé teorie Vesmíru je Vesmír oddělený v absolutním vakuu čili dokonalém nic a platí v něm zákon zachování energie, resp. hybnosti či pohybu (viz kapitola [VI.\) Vznik Vesmíru](#)). Vratné děje ve Vesmíru by se tak musely vyznačovat tím, že, jestliže někde ve Vesmíru poklesne tepelnou výměnou schopnost Vesmíru konat práci vymezenou jako $W=Fs$, kde F je síla a s dráha, tak jinde ve Vesmíru stoupne tepelnou výměnou tato schopnost konat práci, takže ve skutečnosti nedojde k žádné změně této schopnosti (entropie), z hlediska člověka jde o to, aby veškerá energie uvolněná spalováním byla použita na zachování či množení života na Zemi či na zmoudření živých tvorů vytvářením spojů mozkových buněk na úkor jejich množství (jde o

exotermický, teplouvolňující rozklad provázený endotermickou, teplopohlcující skladbou) a nikoliv na tloustnutí živých tvorů (jde o exotermický, teplouvolňující rozklad provázený endotermickým, teplopohlcujícím rozkladem potravin na tuky). Z hlediska vědomí by se tak vstání z mrtvých vyznačovalo tím, že by se lidé po smrti střídavě rodili jako složitější popřípadě jednodušší živí tvorové nebo-li jako je více či méně je ztělesňujících mozkových, resp. tělesných buněk. Úkolem člověka před smrtí je pak co možná nejvíce zjednodušit své vědomí do několika málo slov, slabik či písmen nebo početních znaků, aby se mohl v příštím životě narodit jako člověk po smrti jako mozkové buňky či mozková buňka člověka před smrtí zastupující co nejjednodušší živé tvory a poté opět co nejsložitější živé tvory. Poté, co se narodí opět jako člověk po smrti zastupující co nejjednodušší živé tvory, by byl schopen velice rychle obnovit své původní vědomí člověka před smrtí z těchto několika mála znaků a dále se zdokonalovat. Dokonalý živý tvor se pak bude rodit střídavě jako rostlinná semínka nebo rostlinné plody, které při své smrti cítí co možná nejméně bolesti, ale zároveň jsou ztělesněny nejmenším počtem mozkových buněk ve vědomí neboli mozku či duši člověka před smrtí potomka rodiče jako člověka po smrti. Šlo by tak o výše uvedený vratný děj z hlediska Vesmíru, který je ztělesněn vědomím neboli duší neboli mozkiem člověka před smrtí, a střídavé příčné dělení a smrt mozkových buněk člověka před smrtí.

Jednejme užitečně a doufejme ve výše uvedenou zejména třetí možnost vstání z mrtvých. Užitečné jednání znamená správné stravování dítěte i rodiče tak, aby trvalo co nejdelší dobu, než dítě sní všechny mozkové buňky svého rodiče. Podle mne jde o pravidlo stravování obou způsobit co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů při tomto stravování. Dokonalý člověk pak jí ze všech živých tvorů pouze rostlinné plody a rostlinná semínka (viz kapitola [I.\) Sloučení duchovních a přírodních \(exaktních\) věd](#)). Fyzikálně je tomu tak, protože velké množství mozkových buněk v mozku rodiče ztělesňuje v s ním totožném Vesmíru velkou hustotu časoprostorových bodů v čase, takže čas běží pro rodiče pomaleji, dožívá se tudíž delšího věku a opačně při malém množství mozkových buněk v mozku rodiče (viz kapitola [VII.\) Fyzikální teorie relativistické energie](#), bod 2.2). Biologicky je tomu tak, protože dítě sní při výše uvedeném způsobu stravování co možná nejméně mozkových buněk rodiče a rodiči tak mozkové buňky ubývají, resp. umírají pomaleji a dožije se tak dlouhého věku.

Obdobné ústrojí pracuje ve Vesmíru, který je možná totožný s mozkiem, resp. tělem člověka před smrtí, kdy Vesmír zabírá přitažlivostí dokonalému srovnání všech teplot ve Vesmíru trvale probíhající tepelnou výměnou (tepelné smrti, entropii Vesmíru viz kapitola Dodatky oddíl [Filosofie rovnováhy proti zániku-entropii Vesmíru](#)). Tím je prodloužena doba trvání Vesmíru možná totožného s mozkiem, resp. tělem rodiče na co nejdelší, možná nekonečnou dobu.

Nyní k otázce, zda mít děti. Vzájemné jezení živých tvorů, resp. vzájemné požívání mých mozkových buněk je na jedné straně obrovské nebezpečí, na druhé straně jde o mou obrovskou zodpovědnost a pro všechny živé tvory o obrovský dar. Kdy je sama příroda, Vesmír či Bůh stále nutí si uvědomit, že nežijí sami pro sebe ale jeden pro druhého, za kterého se musí milosrdně obětovat, a to ať chtějí nebo nechťejí. Proto výše uvedené správné, tedy především milosrdné stravování obou rodičů je nezbytnou podmínkou, aby se oba po narození dítěte nebo dětí dožili dlouhého věku.

Na závěr bych chtěl říci, že **obdobně přemýšlí hinduismus a buddhismus**, jejich jednota světa (Bráhma) a duše (átman), svět jako utrpení a převtělování, já bych se chtěl po smrti jako případný rodič stát člověkem po smrti zastupujícím rostlinná semínka nebo rostlinné plody, abych jim s mou co možná nejmenší bolestí vrátil jako strava jiného živého tvora, že mne po celý život živily a poté bych se chtěl narodit opět jako člověk. Jde o exaktní, vědecké možná pravdivé zobrazení jejich náboženství. (viz kapitola Dodatky, oddíl [Subjektivní idealismus z exaktního pohledu Filosofie rovnováhy](#)).

Literatura:

- 1.) Přehled středoškolské chemie, prof. RNDr. a kol., SPN 1999, Praha, s. 133 a násl.
- 2) Jan Poněšický a kol., Člověk a jeho postavení ve světě, TRITON, Praha 2006 s. 33 a násl., 50, 65

3) Aesthetics, <http://en.wikipedia.org/wiki/Aesthetics>

4) Entropie, <http://cs.wikipedia.org/wiki/Entropie>

5.) Druhý

termodynamický

zákon,

http://cs.wikipedia.org/wiki/Druh%C3%BD_termodynamick%C3%BD_z%C3%A1kon

6.) Entropie, resp. tepelná smrt Vesmíru, ano či ne?, http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1262

Výpočty s nulami a nekonečny

Výpočty s nulami a nekonečny

$0_1=0$... jednotková nula (např. 0metrů)

$1_1=1$... určitá jednotka (např. 1metr)

$\infty_1=\infty$... jednotkové nekonečno (např. ∞ metrů)

0_∞ ... dokonalá nula vzhledem k 0(např. metrů)

1_∞ ... dokonalá jednotka vzhledem k 1(např. metru)

∞_∞ ...dokonalé nekonečno vzhledem k ∞ (např. metrů)

x ... krát má přednost před mínus a plus, krát je obrácený postup k děleno

/ ... děleno, resp. lomeno má přednost před mínus a plus, děleno je obrácený postup ke krát

= ... rovná se

- ... mínus, tj. méně je obrácený postup k plus, tj. více

(...) ... závorky mají přednost před krát, děleno i mínus a plus

rovnost $1/\infty_1=0$ je první axiom, který vyplývá z praktického poznatku geometrie, kde úsečka o délce např. 1metru se skládá z ∞ bodů o délce 0metrů

A ukázání výsledku $0=1$ z konečného čísla 1

$1=0_{x\infty_1}$

$1-0=0_{x\infty_1}-1/\infty_1$... nalevo jsem odečetl 0, napravo jsem odečetl shodné $1/\infty_1$

$1=(1x\infty_1-1)/\infty_1$... nalevo jsem odečetl 0, napravo jsem dosadil 1 za $0_{x\infty_1}$ a učinil převod na společný jmenovatel ∞_1

$1x\infty_1=1x\infty_1-1$... levou i pravou stranu rovnice jsem vynásobil ∞_1

$0=-1$... od pravé i levé strany jsem odečetl $1x\infty_1$

1=0 ... výsledek jsem získal přičtením 1 k levé i pravé straně rovnice

B ukázání výsledku $\infty_1=1$ z rovnice $1=0$

1.) $\infty_1=1x\infty_1$ druhý axiom

2.) $1=0_{x\infty_1}$ první axiom

$1=0$

$\infty_1=1$... levou i pravou stranu rovnice jsem vynásobil ∞_1

C Závěr

Daný výsledek $0=1$ představuje binární kód počítačů tvořený čísly: 1 a 0, tzv. bity, tedy základní číselné vyjádření Filosofie rovnováhy ve třech nejjednodušších znacích binárního kódu počítačů.

V našem Vesmíru představuje tato rovnice skutečnost, že (neabsolutní) vakuum čili podle současné exaktní vědy v našem Vesmíru nejméně nedokonalé nic je tvořeno jediným bodem časoprostoru hmoty roztaženého do času a prostoru na rozdíl od hmoty a vlnění, které jsou tvořeny nekonečnem těchto bodů.

Nejkratší jazykové vyjádření daného číselného výsledku $0=1$ v češtině je v deseti slabikách, tj. v deseti bytech, (česky čteno baitech, anglicky psáno „bytes“, anglicky čteno „baits“, tj. kousnutí) základních složitějších znacích binárního počítačového kódu na každé straně rovnice podle mne následující:

jestliže konečně nejvíce je $0=1$ nekonečně nejvíce

pak konečně nejvíce je $1=\infty$ nekonečně nejvíce

Výpočty s dokonalým nekonečnem a dokonalou nulou:

11 nebo $01/0000=000$

11 nebo $01=00000000$

Nebo

11 nebo $01/00000000$ nebo 010000000000

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/04/2012 06:53:12

Post:

quoted:

Post of Bolševik

...

Pane doktore, zajímalo by mě, co byste řekl Vašemu klientovi, kdybyste mu vystavil účet za právní servis řekněme 10000,- Kč a on by Vám nic nezaplatil s odůvodněním, že podle Filosofie rovnováhy $1=0$ a tedy $10000 = 10000 \times 1 = 10000 \times 0$ (substituce dle Filosofie rovnováhy) = 0 ?

Bolševiku,

podle shora uvedené implikace $10000=1=0=\infty$, protože v sobě obsahuje ∞ nulových jednotkových částí. Platí tudíž $10000=10000 \times 1=10000 \times 0=0=1=\infty$, protože $\infty=\infty \times 1=\infty$. Shora uvedenou implikaci lze geometricky vyjádřit tak, že budeme-li za jednotku považovat geometrický bod o délce 0metrů, pak úsečka o délce 1metru obsahuje ∞ těchto nulových jednotek, čili jde o samozřejmou matematickou skutečnost. Nebo jinak řečeno geometrický bod jako prostor nultého rozměru je nekonečnem pro bod prostoru mínus prvního rozměru atd. až po dokonalou nulu, resp. dokonalé nekonečno, které již nelze dělit, resp. zvětšovat. U dokonalé nuly nejde o nula metrů ale o nulu všech jednotek, tj. věcí, protože nula metrů znamená nepřítomnost pouze metrických jednotek a připouští přítomnost jiných jednotek, tj. věcí, např. výše uvedených geometrických bodů prostoru nultého rozměru, u nula metrů čili jednotkové nuly nejde tedy o dokonalé nic, tedy dokonalou nulu, dokonalé nekonečno je pak podle mne rovné nule všech jednotek, tj. věcí (z) nula metrů, tedy např. 0metrů děleno dokonalá nula, protože podle mne je každá věc dokonale nekonečně dělitelná, přičemž nikdy podle mne nedojdeme ke konci dělení, ať budeme sebedokonalejší, jinak řečeno budeme podle mne čím dál podobnější Bohu, nikdy se mu však nemůžeme vyrovnat, jinak řečeno žádný tvor nebude podle mne nikdy umět přesně počítat s dokonalými nekonečny a dokonalými nulami, náš výpočet bude podle mne čím dál přesnější, podle mne vždy však pouze přibližný, všechny tvory tedy podle mne čeká dokonale nekonečná cesta vyrovnání se dokonale nekonečnému nestvořenému Bohu. Jinak řečeno dokonalá nula krát dokonalé nekonečno může být podle mne určité rovna libovolné věci, tedy libovolné jednotkové nule, protože jednotková nula děleno dokonalá nula je rovna dokonalému nekonečnu, a tudíž protože Bůh je podle mne všemocný, rovněž podle mne může jednotková nula krát dokonalé nekonečno být rovno dokonalému nekonečnu, protože jednotková nula děleno dokonalá nula je podle mne rovna dokonalému nekonečnu, čili Bůh může podle mne stvořit, resp. porodit svého syna druhého shodného Boha.

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/04/2012 07:27:16

Post:

Matematický systém založený na výše uvedených axiomech jednotkového nekonečna, které lze dále zvětšovat, a dokonalého nekonečna, které již nelze dále zvětšovat, podle mne zobrazuje v našem hmotném světě rozpor fyziky mikročástic, resp. nejznámější platné Schrödingerovy rovnice jako pohybová rovnice nerelativistické kvantové teorie či Heisenbergovy relace (též vztahy či princip) neurčitosti, a fyziky makrosvěta dle Speciální teorie relativity, resp. nekonečné dilatace času a kontrakce délek při maximální dosažitelné rychlosti světla ve světě, resp. ve Vesmíru. Dokonalé nekonečno v makrosvětě představované součtem jednotkových nekonečn složených v konečném důsledku ze součtu dokonalého nekonečna dokonalých nul, tedy absolutního vakua podle mne vysvětluje jev kolapsu vlnové funkce, kdy z hlediska mikrosvěta neumíme tento součet dokonalého nekonečna dokonalých nul provést, vždy se jedná pouze o větší či menší pravděpodobnost daných výsledků a z hlediska makrosvěta vidíme již pouze výsledky daného součtu dokonalého nekonečna dokonalých nul, tedy jen jeden z možných výsledků.

Literatura:

Protože Schrödingerova rovnice obsahuje na jedné straně první parciální derivace vlnové funkce podle času a na druhé straně druhé derivace podle prostorových souřadnic (Laplaceův operátor), není tato rovnice invariantní vůči Lorentzově transformaci. Není tedy v souladu se speciální teorií relativity. Nejedná se tedy o relativistickou rovnici. Relativistickou obdobou Schrödingerovy rovnice jsou např. Diracova rovnice nebo Kleinova-Gordonova rovnice. (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Schr%C3%B6dingerova_rovnice)

V kvantové mechanice se kolapsem vlnové funkce rozumí její redukce ze superpozice několika vlastních stavů měřených veličin na jeden z těchto vlastních stavů. Jde o neunitární časový vývoj v důsledku interakce s pozorovatelem. Časový vývoj vlnové funkce izolovaného systému se řídí Schrödingerovou rovnicí (nebo jejími relativistickými ekvivalenty, viz např. Diracova rovnice). Tato dynamika zachovává informaci o původním stavu, protože z aktuálního stavu lze určit jak stav budoucí, tak stav předchozí. Pokud na systému provádíme měření, které může nabývat několika možných výsledků, vždy (s danou pravděpodobností) naměříme jen jeden z možných výsledků. Během tohoto procesu, zvaném kolaps vlnové funkce, se informace o původním stavu nezachovává. Stále diskutovaným problémem je, zda je kolaps vlnové funkce fundamentálním fyzikálním jevem, jak tvrdí např. Kodaňská interpretace kvantové mechaniky, nebo zda jde o důsledek vzniku korelace mezi kvantovým stavem pozorovatele a pozorovaného objektu, tedy zda vzniká v důsledku dekoherence. (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Kolaps_vlnov%C3%A9_funkce)

Heisenbergův princip neurčitosti (též relace neurčitosti) je matematická vlastnost dvou kanonicky konjugovaných veličin. Nejznámějšími veličinami tohoto typu jsou poloha a hybnost elementární částice v kvantové fyzice. Heisenbergův princip říká, že čím přesněji určíme jednu z konjugovaných vlastností, tím méně přesně můžeme určit tu druhou - bez ohledu na to, jak dobré přístroje máme. To také znamená, že představa z klasické fyziky, že můžeme předpovědět chování systému, pokud známe jeho počáteční stav, je v praxi k ničemu: počáteční stav systému nikdy nemůžeme zjistit dostatečně přesně (protože nelze dostatečně přesně zjistit oba tyto konjugované parametry). (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Princip_neur%C4%8Ditosti)

Literatura:

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1250&whichpage=1,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=31.93333333333333&TOPIC_ID=1375#23280,
<http://hp.ujf.cas.cz/~wagner/popclan/vakuum/vakuum.html>

Filosofie rovnováhy z pohledu mozkových hemisfér

Má teorie o totožnosti makrokosmu, tedy vnějšího světa a mikrokosmu, tedy duše, resp. mozku a těla, tedy, že mozkové buňky ztělesňují všechny živé organismy ve vnějším světě člověka před smrtí, má zajímavé dopady ve spojení z pohledu one brain kineziologie, tj. metody jednotného mozku. Kineziologie není uznávána vesměs oficiální lékařskou vědou.

Mozek je rozdělen na poloviny, kterým se říká cerebrální hemisféry. Ve spodní části rýhy, která je odděluje, je corpus callosum, svazek nervových vláken, zajišťujících komunikační spojení mezi hemisférami. Americký neurofyziolog Roger Wolcott Sperry získal za svůj výzkum o dvou mozkových hemisférách Nobelovu cenu za fyziologii a lékařství. Společně se svými spolupracovníky objevil, že oblast činnosti levé hemisféry mozku se obecně zaměřuje na: jazyk, logiku, počítání, psaní, motorické reakce, pojem o čase. Pravá hemisféra mozku se zase obecně zaměřuje na duševní činnost, v nichž hrají zásadní roli: sluchové vjemy a hudba, má převahu v uvědomování si komplexních souvislostí, představivost, denní snění, barva, dimenze, nezná pojem strach a nesoudí. Sperry rovněž odhalil, že když je levá hemisféra mozku aktivní, pravá hemisféra přejde do jakéhosi uvolněného, polomeditativního stavu spojeného s vlněním alfa. Nastane-li obrácená situace, tedy když pracuje pravá hemisféra, přejde do tohoto stavu zase hemisféra levá. Ženy mají tudíž lépe vyvinutou pravou hemisféru mozku, muži levou hemisféru. Zajímavé je, že vizuální procesy, sluch (levá hemisféra je citlivější na řečové podněty, pravá hemisféra na hudbu, hluk a neřečové podněty vůbec) a jednoduchá matematika jsou obecně sdíleny oběma polovinami. Protože se nervová vlákna v prodloužené míše (nejnižší části mozku) křížují, řídí levá hemisféra pravou polovinu těla a pravá hemisféra řídí levou. (<http://monalisa.bloguje.cz/207700-leva-a-prava.php> , <http://www.portal.cz/scripts/detail.php?id=1581> , http://www.ped.muni.cz/wbio/studium/stud_mat/Mra-mat/Lateralita.pdf, <http://www.21stoleti.cz/view.php?cislocclanku=2005121920>)

Podle mé Filosofie rovnováhy člověk před smrtí má mozek, který ztělesňuje celý vnější svět, člověk po smrti se převtělí ve větší či menší počet nervových buněk svého potomka, jeho pravé či levé mozkové hemisféry. Převtělením do

několika nervových buněk tak ztratí vtělením do pravé mozkové hemisféry analytickou (rozkladnou, rozumovou) nebo vtělením do levé hemisféry syntetickou (skladnou, citovou, emoční) schopnost. Muž po smrti se tak včlení do levé hemisféry a žena po smrti do pravé hemisféry. Manželé, druh a družka apod. tak budou představovat nutnou spolupráci obou hemisfér mozku, která jediné umožňuje správně zobrazení vnější skutečnosti v jednotlivosti a zároveň i v celku. Muž tak bude závislý na jemu blízké ženě a naopak.

Kromě toho však obě mozkové hemisféry spolu neustále soupeří o podněty, hemisféry, resp. její mozkové buňky, které je získají se větví, vytváří nervové spojení, hemisféra, resp. mozkové buňky, které je nezískají, odumírají či zůstávají v latenci (skryté, utajené, nezjevné) (viz Jan Poněšický a kol., Člověk a jeho postavení ve světě, TRITON, Praha 2006 s. 33 a násl., 50, 65). Ze shora popsané totožnosti mozku člověka před smrtí a vnějšího světa pak plyne, že mozkové buňky se vyživují vlastně zejména mrtvými buňkami druhé mozkové hemisféry, které nezískaly přístup k podnětům. Muž po smrti jako několik mozkových buněk levé hemisféry mozku bojuje spolu s ostatními mozkovými buňkami této hemisféry o podněty proti pravé hemisféře mozku, resp. jejím mozkovým buňkám a živí se mrtvolami těchto mozkových buněk pravé hemisféry, a to vyjma své (blízké) ženy po smrti, kterou chrání. Obdobně to platí pro ženu po smrti, avšak ve vztahu k pravé mozkové hemisféře, jejíž několik mozkových buněk tato žena ztělesňuje.

Mezi mužem a ženou po smrti tak existuje nerozlučné pouto vzájemné závislosti, ale i neustálá vzájemná nevraživost, plynoucí z jejich příslušnosti k opačným mozkovým hemisférám.

Člověk před smrtí, který ztělesňuje všechny mozkové buňky, umírá, když vyhubí všechny rozumové mozkové buňky levé hemisféry nebo citové mozkové buňky pravé hemisféry. Člověk před smrtí má možnost změnit svět tak, aby se po smrti, když se převtělí do několika mozkových buněk pravé nebo levé hemisféry, narodil do světa, kde obě hemisféry mozku a jejich mozkové buňky, resp. jimi zastoupené tělo nebudou proti sobě bojovat na život a na smrt o podněty, ale budou přáteli na život a na smrt. To znamená, že nebudou zabíjet a jíst mozkové buňky pouze opačné hemisféry mozku ale i vlastní hemisféry zároveň s jejich svobodným, vážným a určitým souhlasem, protože se dožili dlouhého věku a umírají téměř bez bolesti.

Podmínkou toho, aby se všechny buňky obou hemisfér mozku, resp. těla dožili dlouhého věku a umírali téměř bez bolesti, je, aby jednotlivé mozkové a tělesné buňky, resp. je ztělesňující jedinci, dodržovali následující pravidlo mé Filosofie rovnováhy: Tedy působili co nejméně smrti a bolesti ostatních živých tvorů. Což vyžaduje rovněž masnou daň.

(Masná daň viz: <http://www.vegetarian.cz/rozhovor/dgmdan.html> , <http://www.vegetarian.cz/rozhovor/dgmdan1.html> , <http://www.vegetarian.cz/predstav/dgruza.html> , viz také:

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1311)

Koho z politiků volit

Tloušťka je způsobena zejména nadměrným příjmem vepřového, hovězího masa a sádla, tedy masa savců, nám nejpříbuznějších hospodářských zvířat, chovaných na porážku a sociálně velmi slabých, nejpodřízenějších zvířat (viz <http://www.aerobics.cz/vyziva.asp?id=34> , http://www.cpzp.cz/main/dotazy_on.php?tema=12&id=4504&p_str=9).

Levicoví politici zastupující a pocházející z většinové společnosti podřízených osob mají sklon k tloušťce obdobně jako nedravá, býložravá zvířata, vzhledem ke své malé energičnosti, která není schopna spálit nadměrný příjem zejména masité, hovězí a vepřové potravy a sádla (viz výše).

Proto je třeba volit hubené přesvědčené levicové, altruistické politiky-představitel, tedy nedravce, kteří se nepokřivili, nezlenivěli a nestali se tudíž příživníky, kteří chtějí žít na dluh.

Pravicoví politici zastupující a pocházející z menšinové společnosti řídících osob mají sklon k hubenosti a hladovosti obdobně jako dravá, masožravá zvířata, vzhledem ke své velké energičnosti, která je schopna spálit i nadměrný příjem případně i masité, hovězí, vepřové potravy a sádla, nedochází u nich tedy v tomto případě k tloušťce (viz výše).

Proto je třeba volit nehubené přesvědčené pravicové, egoistické politiky-představitel, tedy dravce, kteří jsou sytí a nemají hlad a nebudou tudíž zabíjet a krást.

Lze říci, že z hlediska lidské společnosti jsou potřební jak řídící dobyvatelé a obránci ve společnosti, tj. dravci, kteří se nebojí násilí a ideální potrava je pro ně maso, tak mírumilovní nedravci, kteří smiřují znepřátelené skupiny vedené dravci ve společnosti, jsou tvůrci spravedlnosti ve společnosti. Tento pořádek pro dravce i nedravce podle mne znamená působení co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů jak dravci tak i nedravci.

Z toho plyne, že v současnosti je možné volit jak levicové, tak pravicové politické strany a preferenčními hlasy vybírat ty politické představitele, kteří splňují shora uvedená hlediska.

Cílem takovéto volby je zamezit ve společnosti zbytečnému zabíjení a bolesti zejména lidí a zvířat, zejména savců, ale i jiných živých tvorů, v souladu s mojí Filosofii rovnováhy.

Spása světa jako výlučná apoptóza

Mozek člověka před smrtí, tedy můj mozek, ztělesňuje celý svět. Jeho jednotlivé mozkové buňky-neurony, pak ztělesňují všechny živé tvory v předmětném světě tohoto člověka. Člověk před smrtí, tedy já, pojídá organickou hmotu, tedy mrtvé živé tvory vnějšího světa, ztělesněné jeho mozkovými buňkami, tedy vlastně svůj mozek a tělo. Člověk před smrtí a jeho potrava tak ztělesňuje veškerou smrt ve vnějším světě a zároveň veškerou smrt nervových a tělesných buněk jeho mozku-neuronů a těla. Člověk před smrtí a jeho potrava, tedy já osobně, tak určuje svým chováním, tedy množstvím jím zabitých živých tvorů jeho vnějšího světa, především tedy svou potravou, mírovou nebo válečnou podobu tohoto jeho vnějšího světa. Člověk před smrtí, tedy já osobně, jako ztělesnění celého vnějšího světa, tak svou potravou zajišťuje potravu pro svůj mozek a tělo, tedy celý vnější svět. Zabíjení živých tvorů a jejich příbuzní, tedy mozkové a tělesné buňky člověka před smrtí, se pak v jeho vnějším světě jeho mozkovou činností zobrazují v jeho bezprostředním okolí, buď jako jeho přátelé, pokud zemřeli po dlouhém, šťastném, důstojném životě, téměř bez duševní a tělesné bolesti (apoptóza), nebo jako jeho nepřátelé v opačném případě (nekróza), kteří způsobují duševní a tělesnou bolest člověka před smrtí, tedy mně osobně.

Mozkové a tělesné buňky člověka před smrtí, tedy i jimi ztělesnění živých tvorů ve vnějším světě, pak mohou z hlediska biologie umírat dvěma základními způsoby: **Nekrózou** (z řecky Νεκρός = mrtvý) a **Apoptózou** (z řec. apoptosis — padání). John F. R. Kerr a jeho kolegové v roce 1972 poprvé použili termínu apoptóza. Samotné slovo apoptóza je totiž inspirováno skutečností, že při padání listů na podzim musí dojít k apoptotickému odumření vrstvy buněk v řápíku. Není však bez zajímavosti, že termínu apoptóza již ve starověku používali Hippokratés či Galénos ve smyslu „plešatění“, „řidnutí kostí“ nebo „odpadávání strupů“. (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Apopt%C3%B3za> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Nekr%C3%B3za>)

Nekrózu je třeba chápat jako patologický proces. Je vyvolána různými vlivy na buňku, ať již mechanickými, chemickými či tepelnými. Nekrózu také může vyvolat virová infekce buňky, různé bakteriální toxiny nebo třeba i náhlé vyčerpání buněčných energetických zásob (například vlivem ischemie-obecně vzato se jedná o místní nedokrevnost určité tkáně nebo orgánů, to vede k jejímu poškození nebo odumření, viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Ischemie>). Důležité je, že při nekróze dochází k narušení integrity cytoplazmatické membrány, což vede k narušení rovnováhy vnitřního prostředí buňky. To vede k objemovým změnám (edém) jak celé buňky, tak některých organel (mitochondrie, endoplazmatické retikulum). Celý proces nakonec vede k enzymatickému poškození buňky (náhodné štěpení jaderné DNA) a jejímu rozpadu. Celé vnitřní prostředí buňky se tak uvolní do okolí, přičemž enzymy takto uvolněné mohou indukovat nekrózu okolních buněk a způsobit tak "řetězovou reakci", kdy dojde k rozsáhlejšímu poškození tkáně a následnému zánětu. Různé patologické externí vlivy nemusí vyústit pouze v nekrózu, ale při určité konstelaci mohou spustit i apoptotický proces.

Apoptóza, neboli programovaná buněčná smrt je zcela fyziologický děj. Na rozdíl od nekrózy, která postihne víceméně náhodnou buňku, která měla zrovna smůlu a byla vystavena nepříznivým vlivům, je apoptóza vyvolávána naprosto cíleně a buňka je usmrcena a následně odstraněna takovým způsobem, že nedojde k poškození okolních buněk. Je to tedy organizovaný a přísně regulovaný děj. Apoptóza může být indukována signálem zvenčí i z buňky samotné. Podnětem zvenčí může být například akce cytotoxického (CD8+) T lymfocytu, kterému se buňka určitým způsobem znelíbila (nádorové a virem infikované buňky). Jiným signálem může být naopak absence jakéhokoli signálu. Buňka izolovaná od kontaktu s ostatními buňkami a bez stimulace určitými cytokiny tak může také podlehnout apoptotickému procesu. Buňka sama pak může apoptózu spustit například při neopravitelném poškození jaderné DNA. Vlastní průběh apoptózy využívá enzymatické regulační kaskády buňky. Uplatňují se zde tzv. kaspázy, které se nacházejí v buňce v neaktivním stavu a jejich aktivace proapoptotickým signálem vede k dějům, kterými se buňka připravuje na svou smrt. Dochází k fragmentaci jaderné DNA, na rozdíl od nekrózy je však fragmentace nenáhodná a fragmenty jsou stejně dlouhé. Buňka se také trochu smrští a změní se i charakter různých organel. Zdá se, že významnou úlohu v apoptóze hrají mitochondrie. Celý proces končí rozpadem buňky do apoptotických tělísek, což jsou membránou ohraničené

buněčné fragmenty, které jsou následně fagocytovány bílými krvinkami (makrofágy). Důležité je, že nitrobuňčné enzymy nepoškodí okolní buňky. Apoptóza se nejvíce uplatňuje v prenatalním vývoji jedince, kdy celé skupiny buněk hynou apoptózou během vývoje tkání a orgánových soustav (například rozestup tkání během vývoje prstů). Za života potom dochází například k "probírání" dozrávajících T lymfocytů v brzlíku, kdy autoreaktivní klony T lymfocytů (buňky, které by spouštěly imunitní reakci proti buňkám vlastního těla) hynou apoptózou, stejně jako klony, které naopak reakce s antigenem nejsou schopny vůbec. (viz http://genetika.wz.cz/apoptoza_nekroza.htm)

Z hlediska vnějšího světa člověka před smrtí pak apoptózu, tedy přirozenou a pro ostatní neškodnou a zároveň prospěšnou smrt živých tvorů, resp. jimi ztělesněných mých mozkových a tělesných buněk jako člověka před smrtí představuje působení co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů člověkem před smrtí. Prospěšnost apoptózy spočívá ve využití zemřelého těla, resp. těl zemřelých živých tvorů ve vnějším světě, resp. jimi představovanými tělesnými a mozkovými buňkami člověka před smrtí k nasycení ostatních živých tvorů, resp. ostatních jimi ztělesněných mozkových buněk člověka před smrtí, kteří by jinak zemřeli hladu. Z hlediska vnějšího světa člověka před smrtí pak nekrózu, tedy násilnou, nepřirozenou a pro ostatní škodlivou smrt živých tvorů, resp. jimi ztělesněných mých tělesných a mozkových buněk jako člověka před smrtí představuje působení více jak co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů člověkem před smrtí.

Apoptóza tedy představuje smrt živých tvorů, se kterou tito živí tvorové souhlasí, jsou s ní zcela smířeni, protože prožili dlouhý, šťastný a důstojný život a umírají téměř bez duševní a tělesné bolesti. Apoptózou tak dochází k dobrovolné téměř bezbolestné oběti-smrti živých tvorů, kteří jsou nejméně potřební či nejvíce škodliví, tedy k dobrovolné oběti největších škůdců či nejméně potřebných živých tvorů, resp. jimi ztělesněných tělesných a mozkových buněk člověka před smrtí. V dokonalé společnosti umírají nakonec všichni živí tvorové i člověk před smrtí, tedy i já osobně, pouze apoptózou nikdy násilnou-smrtí nekrozou, čímž zároveň dochází k postupnému zušlechťování, tříbení živých tvorů, kteří se tak zbavují svých ničivých součástí.

Rozhodujícím prvkem apoptózy-přirozené smrti je teorie, co se děje po smrti se svéprávným živým tvorem, v současnosti zřejmě pouze s člověkem, resp. jiným živým tvorem, tedy jím ztělesněnou mozkovou, resp. jinou tělesnou buňkou či buňkami člověka před smrtí, tedy mně osobně. Člověk před smrtí používá pouze malou část svého mozku, zbytek podle mne tvoří informace neboli duše zemřelých svéprávných živých tvorů, které sem byly přesunuty po jejich smrti. Umírají tedy nejméně potřební či škodliví živí tvorové, resp. jimi představované tělesné a mozkové buňky člověka před smrtí, avšak jejich geneticky hodnotné (neničivé) myšlenky, duše jsou přesouvány na jiné nosiče těchto informací čili jiné mozkové buňky člověka před smrtí ve zjednodušené, stlačené podobě. Dochází tak k postupnému zušlechťování, tříbení živých tvorů, kteří se tak zbavují svých ničivých součástí. Tento přesun se děje v podobě příbuzného potomstva zemřelého člověka před smrtí, jehož nevyužité mozkové buňky obsahují rovněž zjednodušené, stlačené informace, duše všech jeho předků a příbuzných (lidí, zvířat aj. živých tvorů viz evoluce života na Zemi), kteří tak podle mne znovu ožívají. Narození nového živého tvora ve vnějším světě člověka před smrtí tak není nic jiného než oživení zemřelého živého tvora se zjednodušenou-potomkovou duší, informací. Toto se děje v době spánku člověka před smrtí, kdy se střídají v mozku tzv. fáze REM (tzv. rychlé pohyby očí), které odpovídají snění, a fáze NonREM, kdy je mozek celkově utlumen a elektroenceleograficky se vyznačuje pomalými vlnami delta. Výrazně delší doby NonREM vzbuzují vzpomínky a zřejmě zesilují paměťové stopy. Během následné doby REM, velmi krátké se spouštějí geny ukládání informací, během ní totiž mozek vytváří nová spojení, aniž by byl vyrušován vedlejšími vjemy, jak je tomu vždy při bdělém stavu. Mozek se ale během spánku zřejmě neomezuje jen na ukládání informací, které jsme přes den načerpali, z dočasného úložiště hippokampu do mozkových center trvalé paměti v zadní části čelního laloku mozkové kůry. Je zřejmé, že s těmito informacemi mozek ještě dále pracuje. Tato činnost podle amerických vědců spadá do krátkých „snových“ fází REM. (viz Petrželka Alexandr, článek Spát či nespát? To je otázka, Magazín práva, 20.3.2010) Ve spánku člověka před smrtí v dlouhé době NonREM tak podle mne dochází k obnovení duše, myšlenek, informace zemřelých a snězených živých tvorů, resp. jimi zastoupených nebo jejich mozkových buněk člověka před smrtí a ve snové době REM pak dochází ke zpracování, resp. zjednodušení či stlačení této zaniklé duše a jejímu přesunu uložením v živých mozkových buňkách člověka před smrtí, tedy k jakémusi vstání z mrtvých. Při apoptóze-přirozené smrti dochází k oživení jen dobrých myšlenek duše, při nekroze-násilné smrti i ničivých myšlenek duše živého tvora.

Chce-li člověk před smrtí zachránit jeho vnější svět totožný či zastoupený či zastupující či představovaný či představující (tzn. ztělesňující) jeho tělo, tedy sám sebe před svými ničivými myšlenkami ztělesňujícími ničivé děje v jeho vnějším světě, musí se až do konce své života působit co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů, tedy především jíst pouze rostlinné plody a rostlinná semena a v krajní nouzi (zejména z vážných zdravotních důvodů) jíst postupně milosrdné mléko, neoplozená vajíčka, mršiny, co nejméně evolučně dokonalé živé tvory jako houby a rostliny, v nejhorším případě zvířata a výrobky výhradně z nich. Tím omezí smrt svých tělesných buněk a jimi ztělesněných živých tvorů pouze na apoptózu-přirozenou smrt a vyloučí jejich nekrozu-násilnou smrt. Tím dojde k postupnému úplnému zušlechťování člověka před smrtí, jeho mozkových, resp. ostatních tělesných buněk a jimi ztělesněného vnějšího světa, tj. i ostatních živých tvorů od ničivých myšlenek, resp. svéprávných živých tvorů, v současnosti zřejmě pouze lidí a mozku člověka před smrtí ve vnějším světě člověka před smrtí.

Žena člověka před smrtí ztělesňuje jím zabité živé tvory, resp. jimi ztělesněné zabité mozkové buňky pravé mozkové hemisféry a chová se k němu podle toho, zda tito živí tvorové zemřeli apoptózou-přirozenou smrtí nebo nekrotickou-násilnou smrtí. Člověk před smrtí se tak celý život usmířuje se svou ženou, která od něj očekává záchranu světa, tedy jeho osvobození od násilné smrti-nekrotiky. Teprve až dojde ke spasení světa, tedy k jeho osvobození od násilné smrti-nekrotiky, tedy přijetí apoptózy-přirozené smrti mozkovými buňkami levé mozkové hemisféry, resp. jimi ztělesněnými svéprávnými především samčími živými tvory, v současnosti zřejmě pouze lidmi, mohou být muži a jejich ženy zcela šťastní. Teprve tehdy může mít člověk před smrtí a jeho žena dokonalé, tedy zcela zdravé a spravedlivé děti bez ničivých myšlenek jejich mozkových buněk a jimi ztělesněného ničivého světa. (viz tato kapitola oddíl [Filosofie rovnováhy z pohledu mozkových hemisfér](#))

Mé frutariánství dle Filosofie rovnováhy

- Frutariánská strava by se měla skládat výlučně více z rostlinných plodů a méně (kvůli obezitě) z rostlinných semen (jako v biblickém ráji), jejichž oddělení od rostliny ji nemůže usmrtit a jejichž požívání slouží k rozmnožování těchto rostlin šířením těchto rostlinných plodů a rostlinných semen v prostoru, **spolu se zdravím nepoškozujícím množstvím minerálů (tj. zejména pít minerálky) zejména soli**, tj. zdravé je "pro dospělé a děti ve věku nad 11 let maximální denní dávku šesti gramů soli, pro menší děti pět gramů, pro kojence jediný gram" (viz: <http://www.21století.cz/view.php?cislocanku=2005111825>).

- Frutariánská strava by měla být zásadně založena na požívání výše uvedených rostlinných semen a rostlinných plodů např. **jako slané či sladké, popř. vařené kaše**.

Příklady možných rostlinných plodů a rostlinných semen:

1) luštěniny (sója-zejména **sojové mléko, hrách, čočka, fazole** apod.), 2) ořechy (**vlašské, mandle, pistácie, lískové, para ořechy, arašidy** apod.), 3) obiloviny (**pšenice, ječmen, žito** apod. - zejména těstoviny a pečivo zejména celozrnné, a to pouze nekvašené-kvasnice nejsou rostlinné plody ani rostlinná semena, **nikoliv ovesné vločky**, které vznikají klíčením semen obilovin-obilí v přiměřeném vlhku, **otruby, kroupy, pohanka**) 4) **rýže**-zejména naturální neloupaná ale i loupaná, 5) **slunečnicová semena a olej**, 6) **pohanka** 7) **jáhly**, 8) **tykve a dýně**-semena, **cukety, baklažán** apod., 9) **šípký**, 10) **paprika**, 11) **rajčata**-zejména čistý **rajčatový protlak** pouze osolený, 12) **okurky**, 13) **kukuřice**, 14) **lněná semínka**, 15) **mák**, 16) **sezamová semínka**, 17) **řepkový olej**, 18) **olivy a olivový olej**, 19) **jedlé kaštiny**, 20) všechno **ovoce-banány** (nejlépe bio banány bez chemických postřiků, protože četné a silné chemické postřiky používané zásadně při pěstování banánů poškozují pravidelně vážně zdraví chudých námezdních zemědělských dělníků pracujících v rozvojových zemích pracujících obvykle z důvodu co nejnižších nákladů bez ochrany pracovních pomůcek. Viz is.muni.cz/th/274045/fss_b/Finalni_podoba_bakalarske_prace.doc), **hrozny** apod., rovněž tak čisté, zejména neslazené **sušené ovoce, zejména datle** místo cukru, který není vyráběn z rostlinných plodů ani rostlinných semen, 21) **kakaové boby-kakao**, 22) **karob nebo-li svatojánský chléb** místo kakaa, **apod.**

Následující zdravotní problémy s výše uvedenou dlouhodobou výlučně frutariánskou stravou řeším následovně:

- 1) Hrozí následující příznaky: **silné nadýmání či plynatost provázené bolestmi břicha a zvracením a posléze život ohrožujícím alergickým šokem (svědění a vyrážka po celém těle)**. Tyto příznaky začínají silným nadýmáním či plynatostí (rozumněji „prděním“), kdy je nutno v krajní nouzi (tj. tak, aby přestalo nadýmání či plynatost) sníst tři nebo dvě **vejce** výhradně od domácích slepic nebo malých bio chovů na úrovni domácích chovů, nikoliv slepic z klecových chovů, kde slepice nepřiměřeně trpí, a nikoliv biovejce z velkých biochovů, kdy slepice z bio průmyslových velkochovů mají zřejmě větší úmrtnost než slepice z klecových chovů (<http://www.magazinzdravi.cz/modules.php?name=News&file=print&sid=1481>).
- 2) **Bolest kostí (hrozí zlomeniny)**, nutno tělu dodat vápník. Hlavní zdroj vápníku by mělo v krajní nouzi představovat **milosrdné mléko**, tedy mléko zvířat s volným výběhem, kravské, kozí, ovčí apod, kde maldí samečci nejsou poráženi. Nikoliv jogurtové výrobky (lactobacillus není rostlinné semeno ani rostlinný plod) ani sýry (kde živočišné sýřiště používané při srážení mléka na sýry se získává z žaludků zabitých mláďat zvířat). Na množství vápníku, které byste do sebe měly denně dostat se vědci, ani výzkumy

prozatím shodnout nedokážou. Podle mne je mléko v krajní nouzi nutné pít ve větší míře pouze při pocítování bolestí kostí, než přestanou. Mléko vzniká u zvířat pouze v rámci laktačního období, tj. při kojení mláďat a je tudíž určeno převážně pro tyto mláďata a nemůže být tudíž součástí denního jídelníčku, protože bychom způsobovali smrt či zdravotní problémy těchto mláďat z nedostatku mléka. Vápník lze také získat z různých druhů zeleniny. Ne každý dokáže pít ve větším množství mléko. Problém se zeleninou je, že vápník z ní je hůře vstřebatelný jak ten z mléka. Také je třeba většího množství například takové brokolice, aby pokryla hodnotu získaného vápníku ze sklenice mléka. Vaše potřeby podle mé zkušenosti dočasně uspokojí např. sojové mléko, které je mnohem lepší než požívání samotné zeleniny. (viz <http://www.zeny.cz/magazin/hubnuti/hubnete-pomoci-mlecnych-vyrobkuv.aspx>).

- 3) **Bolest kloubu a kloubní chrupavky.** Při bolesti kloubů a kloubní chrupavky je nutno jíst **ořechy nebo slunečnicová semena** (zdroj vitamínu E), **celozrnné výrobky nebo obiloviny** (tělu dodávají klouby chránící selen), ovoce (**broskve, melouny, mango**) nebo zeleninu (**tykev, dýně, rajčata**) pro betakaroten (viz <http://www.bolestkloubu.cz/co-je-to-revmatoidni-artritida/novinky-a-aktuality/chrupavku-ochrany-spravna-vyziva.aspx>), **lněné semeno** (nikoliv pro těhotné a kojící, viz <http://www.prozeny.cz/poradny/deti-a-rodina/18-tehotenska-poradna/900-dotaz>), slunečnicová semena, **sóju, mák, vlašské ořechy** nebo obilí, **řepkový olej** (dodávají tělu omega-3 nenasycené mastné kyseliny, viz <http://www.reiki-energie.estranky.cz/stranka/zazracny-let> , http://cs.wikipedia.org/wiki/Omega-3_nenasycen%C3%A9_mastn%C3%A9_kyseliny)
- 4) **Vyčerpanost či únava, např. při jakémkoliv větší námaze, silné nadýmání či plynatost provázené bolestmi břicha.** Tělu chybí vitamín B1, thiamin, jeho bohatým zdrojem jsou **neloupané obiloviny, ořechy či med** (med bychom měli jíst pouze v krajní nouzi, protože slouží především pro výživu včel, nejedná se o rostlinný plod ani rostlinná semínka). (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Vitam%C3%ADn_B1) Příp. tělu chybí vitamín B2, riboflavin obsažený zejména v **kakau, ořeších**, v krajní nouzi viz výše v **mléce a vejcích**. (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Vitam%C3%ADn_B2). Zkusit lze rovněž **brambory**, jejichž hlízy obsahují významná množství vitamínů B1, B2 (avšak pouze v krajní nouzi nejedná se o rostlinný plod ani rostlinné semínko) (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Brambory>).

Příprava sojového mléka, tvarohu a sýra. 100g sojových bobů namočíme do vody na 8-10 hodin. Potom vodu slijeme, sóju zalijeme trochou čisté vody a rozmixujeme na kaši. Kaši rozředíme vodou na hustotu mléka a za stálého míchání vaříme na mírném ohni 10 minut. Vytvářející se pěnu odstraňujeme. Po uvaření přecedíme přes husté kovové sítko a potom ještě jednou přes plátno vyhrazené jen k tomuto účelu. Získali jsme dvě suroviny-základní sojové mléko a sojovou drť („okaru“) na přípravu pomazánek apod. Pro přípravu sojového tvarohu a sojového sýra základní sojové mléko zahřejeme na teplotu lidského těla a vmícháme do něho šťávu z citrónu zředěnou vodou. Z mléka vznikne sraženina (sedlina). Do dřezu na umývání nádobí postavíme hrnec se sítkem vyloženým čistou plenou, která je vyhrazena jen k tomuto účelu. Sraženinu nalijeme do sítka a dáme odkapat. Potom všechny čtyři konce pleny svážeme motouzem. Namísto sítka dáme na hrnec destičku, položíme na ní uzlíček, přikryjeme druhou destičkou a zatížíme. Po vytlačení syrovátky získáme chutný sojový tvaroh, z něhož můžeme připravovat pomazánky. Jestliže necháme tvaroh zatížený dlouho, získáme z něho tvrdý sojový sýr. Syrovátku vylijeme, není vhodná k ničemu. **Tofu-sojový sýr i sojové mléko lze koupit rovněž hotové v prodejnách zdravé výživy.** (**Literatura:** Červený Karel, Červená Drahomíra, Vegetariánská kuchařka, Práce, Bratislava 1991, s. 130-131)

Literatura: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1272, <http://vladahadrava.xf.cz/obiloviny.html>,
http://www.vuze.cz/index.asp?pg=cz/fact/1220/dept_s.asp, <http://cs.wikipedia.org/wiki/Obilka>,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Ovesn%C3%A9_vlo%C4%8Dky, <http://cs.wikipedia.org/wiki/Otruby>,
<http://www.povetrnik.cz/rs/view.php?cisloclanku=2008040402>

Závěr

Závěr dodatků můžeme shrnout jako:

Přechodně nemocní ale přeživší a spravedliví rodiče a zdravé a spravedlivé děti*,**

nebo-li kritických 21 měsíců (tedy 9 měsíců těhotenství a prvních 12 měsíců po narození dítěte) v životě obou rodičů a dítěte,**

nebo-li těchto 21 měsíců nefrutariánského* i masitého stravování otce stravou připravenou pro otce matkou dítěte !!!**

* Otec jako člověk před smrtí by se zásadně měl stravovat výše uvedeným frutariánským způsobem (viz Filosofie rovnováhy, díl Dodatky, kapitola [Mé frutariánství dle Filosofie rovnováhy](#)), aby zajistil přirozenou, nenásilnou smrt (apoptózu) svých mozkových buněk a jimi ztělesněného vnějšího světa (viz Filosofie rovnováhy, díl Dodatky, kapitola [Spása světa jako výlučná apoptóza](#)).

** Ani dítě ani matka masožravých lidí se nemohou v prvních 21 měsících od početí dítěte stravovat výše uvedeným frutariánským způsobem, protože matka v těhotenství potřebuje značné množství živin, které masožravá matka a její nenarozené dítě mohou získat pouze z masa a po narození dítěte prvních 12 měsíců jejich dítě zřejmě není schopno přijímat tyto živiny v krajní nouzi z kravského (a zřejmě ani z jiného zvířecího mléka, pozn. autora) mléka a vaječ a často je alergické také na arašidy, ořechy, sóju, ryby a pšenici, tedy se stravovat výše uvedeným frutariánským způsobem. (viz str. 253 a 260 knihy Průvodce začínajícího vegetariána, Vesanto Melinová a Brenda Davisová, vydala Ing. Andrea Komínková, Radňovice, 2008).

*** V případě početí dítěte otcem, kterým je člověk před smrtí, tedy stvoření jeho dítěte, dojde k přerozdělení mozkových buněk otce a matky jako ztělesnění vnějšího světa v mozcích rodičů a dítěte, protože všichni jsou zřejmě člověkem před smrtí. Jestliže je otec méně citlivý, tj. více rozumový než matka, která je tak více citlivá a méně rozumová než otec, tak otec zřejmě odevzdá dítěti v rámci dědičnosti a vývoje dítěte většinu svých citových mozkových buněk, zůstanou mu pouze rozumové mozkové buňky a matka odevzdá dítěti většinu svých rozumových buněk, zůstanou jí pouze citové buňky. Při řešení životních úkolů je však potřeba cit i rozum, proto se matka bude muset spolehnout na rozumové mozkové buňky tvořící levou mozkovou hemisféru (polovinu) otce a dítě a otec na citové mozkové buňky tvořící pravou mozkovou hemisféru (polovinu) matky a dítěte. Jinak řečeno takovýto otec ztratí city a takováto matka zase ztratí rozum po porodu dítěte nebo dětí, na jehož nebo jejichž mozek se budou muset oba spoléhat. K přežití dítěte a obou rodičů je tak nutné, aby toto dítě před smrtí jedlo mateřské mléko ženy živěné masem a jím ztělesněnými mozkovými buňkami nejenom pravé (citové) hemisféry (poloviny) mozku ztělesňované a ztělesňující matku ale i levé (rozumové) hemisféry mozku, která bude ztělesňovat otce dítěte, resp. děti jako lidi před smrtí, jehož či jejichž mozek obsahuje mozkové buňky jak pravé tak levé hemisféry. Jinak musí zemřít buď matka, nebo otec, jejichž mozkové buňky budou zcela snženy dítětem, popřípadě dítě před smrtí, aby nesnědlo všechny mozkové buňky ztělesňující matku nebo otce. Proto otec a matka onemocní v prvních 21 měsících od početí dítěte, protože dítě bude v případě i masité nefrutariánské stravy otce požídat mozkové buňky ztělesňující jak otce, tak i matku, avšak otec, matka i dítě, resp. děti přežijí v případě, že po uplynutí 12 měsíců po narození dítěte přejde otec opět na výše uvedenou frutariánskou stravu. Tím dojde k obnovení mozkových buněk otce, jeho levé i matku ztělesňující její pravé hemisféry mozku. (viz Filosofie rovnováhy, díl Dodatky, kapitoly [Subjektivní idealismus z exaktního pohledu Filosofie rovnováhy](#), [Proč nemít popř., kdy mít děti](#), [Filosofie rovnováhy z pohledu mozkových hemisfér](#), [Spása světa jako výlučná apoptóza](#))

V případě přímé hrozby úmrtí nebo nemoci je možné s tímto bojovat půstem za účelem zhubnutí na mou ideální váhu při mé výšce cca 1,72m od 53-54 kg do 73 kg (viz BMI index kapitola [L.\) Sloučení duchovních a přírodních \(exaktních\) věd](#)), a to omezením stravy buď na slanou vodu ze zdravotních důvodů pouze jedenkrát v životě, nebo (jako já v roce 2012) pouze pitím pouze džusů-pouze z ovocných plodů, např. pomerančového, jablečného či citronového s vodou. Důvodem je, že dojde k omezení spalování v lidském těle, které podle mé Racionální mystiky může ztělesňovat celý Vesmír i jiné rozměry, např. o rychlosti světla, tj. Božský rozměr zřejmě o nekonečné energii nebo o rychlosti větší než rychlost světla a tím dojde k poklesu spalování a teploty na přehřátých místech a k růstu teploty a spalování na přechlazených místech Vesmíru a zřejmě i v těchto jiných rozměrech, jinými slovy energie nahromaděná na jednom místě časoprostoru začne proudit rovnoměrněji v časoprostoru, čímž dojde k celkovému zmenšení smrti a bolesti v těchto rozměrech. Příkladem v dějinách nám mohou být usmiřující hladovky Mahátmy Gándhiho při krvavých bojích muslimů a hinduistů v Indii a neúspěšný půst krále Davida pro záchranu jeho novorozeného dítěte s Bat-šebou, které nechal zabít manžela, aby se s ní mohl oženit.

Petice

za přijetí níže uvedeného návrhu zákona o porážkové dani

Níže uvedený zákon o porážkové dani se zabývá skutečným řešením tří hlavních současných nedostatků západních demokratických států a západní civilizace, která v minulosti uzákonila na svém území základní přirozená lidská práva a svobody. Tyto tři nedostatky jsou následující. Za prvé je třeba, aby demokratické západní státy zajistily, aby v rozvojových státech nikdo nemusel umřít z důvodu hladu, žízně, chladu či nedostatku zdravotní péče. Druhým z těchto nedostatků západní civilizace je, jestliže rovněž na jejich územích umírají lidé hladem, žízní, chladem nebo nedostatkem běžné zdravotní péče. Třetím nedostatkem západní civilizace je vztah lidí k jiným živým tvorům, v současnosti zejména ke zvířatům.

Níže uvedený zákon o porážkové dani stojí na základě přirozeného práva každého živého tvora na důstojný, šťastný a dlouhý život a smrt téměř bez duševní a tělesné bolesti, na základě spravedlivého práva, které místo boje o život ve společnosti živých tvorů nastoluje jejich přátelství na život a na smrt.

Návrh zákona č. ... o porážkové dani

Preamble

Účelem tohoto zákona je převzetí skutečné odpovědnosti člověka za porážku (usmrcení) zvířat vůči těmto zvířatům a skutečné postupné omezení zbytečného zabíjení zvířat člověkem. Účelem tohoto zákona je rovněž převzetí další odpovědnosti za osud lidí ohrožených smrtí hladem a vážnými nemocemi z podvýživy, a to jak v České republice, tak i v zahraničí. Účelem tohoto zákona je rovněž skutečné zlepšení životních podmínek chovaných hospodářských zvířat v zájmu lidskosti.

§1

Předmět daně

(1) Následující zdanitelné zboží podléhá porážkové dani: těla či části těl včetně krve z poražených (usmrcených) zvířat za tímto účelem, případně obsažené v jakýchkoliv potravinách pro účely tohoto zákona ve smyslu zákona o potravinách a tabákových výrobcích 1) či nepotravinářském zboží z usmrcených zvířat, které nebyly dosud řádně zdaněny porážkovou daní. Dále podléhají porážkové dani jako zdanitelné zboží zvířata, která nepodléhají porážkové dani (§1 odst. 2 tohoto zákona), určená k pozdějšímu usmrcení dodaná jinými osobami fyzickým osobám nepodnikatelům. Nepotravinářským zbožím se pro účely tohoto zákona rozumí všechny výrobky a zboží vyjma potravin.

(2) Porážkové dani nepodléhají domácí zvířata poražená v domácích chovech fyzických osob nepodnikatelů, jestliže tyto chovy celkem nezahrnují více jak 84 kg obvyklé živé hmotnosti zvířat při porážce na člena rodiny za kalendářní rok, jsou-li jejich maso a orgány určeny pouze pro spotřebu v domácnosti chovatele. Za rodinu se pro účely tohoto zákona považuje rodina tak, jak je vymezená zákonem o státní sociální podpoře 4).

§2

Osvobození od porážkové daně.

(1) Od porážkové daně jsou osvobozeny léčivé přípravky ve smyslu zákona o léčivech 2).

(2) Od porážkové daně jsou dále osvobozeny za kalendářní rok 63 kg zdanitelného zboží-potravin na osobu-člena rodiny, pokud rozhodný příjem rodiny dosahuje částky životního minima rodiny či méně, 42 kg zdanitelného zboží-potravin na osobu-člena rodiny, pokud rozhodný příjem rodiny je vyšší než jeden násobek a menší nebo roven dvojnásobku částky životního minima rodiny, 21 kg zdanitelného zboží-potravin na osobu-člena rodiny, pokud rozhodný příjem rodiny je vyšší než dvojnásobek a menší nebo roven trojnásobku částky životního minima rodiny. V případě kratšího období než kalendářní rok se uplatní výše uvedené osvobození od porážkové daně u poměrné části výše uvedené hmotnosti. Částkou životního minima se rozumí částka životního minima stanovená zákonem o životním

a existenčním minimu 3). Rozhodný příjem rodiny vymezuje zákon o státní sociální podpoře 4).

(3) Osвобоzená osoba může u příslušného finančního úřadu uplatnit písemně osvobození od porážkové daně, na které se vztahuje odst. 1 tohoto ustanovení, nejdříve po uplynutí 1 kalendářního měsíce, a, na které se vztahuje odst. 2 tohoto ustanovení, nejdříve po uplynutí kalendářního čtvrtletí. Nejpozději lze uplatnit písemně osvobození od porážkové daně ve všech případech do uplynutí následujícího kalendářního roku. Příslušný finanční úřad je povinen vrátit osvobozené osobě zaplacenou porážkovou daň do 30 dnů od tohoto řádného uplatnění jeho nároku zejména doloženého účetními doklady o koupi osvobozeného zdanitelného zboží a výše zaplacené porážkové daně.

§3

Registrované osoby

(1) Podnikatelskou porážku (usmrcení) zvířat mohou provádět pouze právnické a fyzické osoby, které jsou registrovány u příslušného finančního úřadu jako plátcí porážkové daně.

(2) Osoby, které v rámci svého podnikání dovážejí na území České republiky zdanitelné zboží z jiného daňového území Evropského společenství, musí být registrovány u příslušného finančního úřadu jako plátcí daně před dodáním zboží.

(3) Osoby, které do České republiky ze zahraničí prodávají zdanitelné zboží formou prodeje na dálku, se musí registrovat u celních orgánů do 15 dnů od prodeje zboží, i když nejsou plátcí daně.

§4

Sazba porážkové daně

(1) Sazba porážkové daně u zdanitelného zboží-potravin je 100 procent zaplacené ceny včetně daně z přidané hodnoty zdanitelného zboží tvořícího potraviny. Sazba porážkové daně u nepotravinářského zdanitelného zboží je 200 procent zaplacené ceny včetně daně z přidané hodnoty zdanitelného zboží tvořícího nepotravinářské zboží. Sazba porážkové daně u zvířat, která nepodléhají porážkové dani (§1 odst. 2 tohoto zákona), určená k pozdějšímu usmrcení dodaná jinými osobami fyzickým osobám nepodnikatelům je 100% jejich zaplacené ceny

(2) Zaplacená cena zdanitelného zboží se nesmí lišit více jak o 10 procent od obvyklé ceny ve smyslu zákona o oceňování majetku 5). Zaplacená cena 1 kg masa u skotu, drůbeže a selat a prasat je u skotu cena JUT za studena, cena u chlazené a mražené drůbeže a u prasat a selat cena JUT za studena vyhlášená v cenových hlášeních Státního zemědělského intervenčního fondu na základě příslušných právních předpisů 6).

(3) Povinně zdanitelná hmotnost je netto hmotnost v kilogramech při teplotě nižší než 2 stupně Celsia u usmrcených zvířat a 20 stupňů Celsia u živých zvířat.

§5

Zdaňovací období

Zdaňovacím obdobím pro zdanitelné zboží je kalendářní měsíc.

§6

Vznik povinnosti porážkovou daň přiznat a zaplatit

(1) Povinnost porážkovou daň přiznat a zaplatit vzniká porážkou (usmrcením) zvířete na území České republiky nebo dovozem zdanitelného zboží na území České republiky.

(2) Povinnost porážkovou daň přiznat a zaplatit vzniká také

a) dnem zjištění překročení stanovených norem ztrát zdanitelného zboží při porážce zvířat a oběhu nezdaněného zdanitelného zboží,

b) dnem zjištění neoprávněně odejmutého nezdaněného zdanitelného zboží při porážce zvířat, ze zásob nebo při dopravě,

c) dnem nabytí, prodeje nebo zjištění nezdaněného zdanitelného zboží právnickými nebo fyzickými osobami, které skladují nebo převádí nebo jinak nakládají s nezdaněným zdanitelným zbožím, které je předmětem porážkové daně s výjimkou zdanitelného zboží osvobozeného od porážkové daně nebo nepodléhajícího porážkové dani (§1 odst. 2), nebo zjištění nezdaněného zdanitelného zboží, které právnické nebo fyzické osoby vyrobily bez povolení, a to tím dnem, který nastal dříve, nebo

d) v případě ukončení činnosti nejpozději jeden den před podáním žádosti o výmaz z obchodního rejstříku nebo žádosti o zrušení živnostenského oprávnění; daňová povinnost se týká nezdaněného zdanitelného zboží a všech výrobků

obsahujících nezdaněné zdanitelné zboží podléhajících dani, jež jsou k tomuto dni ve vlastnictví plátce, který uvedené výrobky vyrobil, nakoupil nebo dovezl, s výjimkou nezdaněného zdanitelného zboží osvobozeného od porážkové daně nebo nepodléhajícího porážkové dani (§1 odst. 2).

§7

Daňové přiznání k porážkové dani a splatnost této daně

(1) Plátcí daně mají povinnost po uplynutí zdaňovacího období a nejpozději do 25. dne následujícího měsíce porážkovou daň přiznat a zaplatit za množství tohoto zdanitelného zboží, jež plátce daně dle § 3 odst. 1 tohoto zákona vyrobil porážkou zvířat během kalendářního měsíce a dále, jež plátce daně dle § 3 odst. 2 tohoto zákona obdržel během kalendářního měsíce. Jiní výrobci a dovozci tohoto zdanitelného zboží mají povinnost daň přiznat a zaplatit před porážkou (usmrcením) zvířete nebo před dodáním tohoto zboží na území České republiky. Podání musí být podepsané touto osobou nebo osobami jako plátcem daně.

(2) Příslušný finanční úřad může uložit plátcí daně, který opakovaně nezaplatil porážkovou daň včas, povinnost daně přiznat v kratší lhůtě. Příslušný celní úřad či finanční úřad může dále uložit tomuto plátcí daně, aby platil porážkovou daň v kratší lhůtě nebo požadovat poskytnutí přiměřené jistiny za zaplacení porážkové daně

(3) Příslušný celní úřad či finanční úřad mohou uložit plátcí daně, odběrateli dovezeného zdanitelného zboží uvedeném v §3 odst. 2 tohoto zákona, který opakovaně nezaplatil porážkovou daň včas, povinnost daně přiznat před dodáním tohoto zboží na území České republiky. Příslušný celní úřad či finanční úřad může dále uložit tomuto plátcí daně, odběrateli tohoto zboží uvedeném v §3 odst. 2 tohoto zákona, aby platil porážkovou daň před dodáním tohoto zboží na území České republiky.

(4) Neodevzdá-li se daňové přiznání do uvedeného termínu, mohou příslušný celní úřad nebo finanční úřad pozastavit registraci osoby do doby, než chybějící oznámení bude doručeno příslušným státním orgánům. Nezaplatí-li se splatná porážková daň nejpozději 14. den po uplynutí platebního termínu mohou příslušný celní úřad nebo finanční úřad pozastavit registraci osoby do doby, než příslušná porážková daň bude uhrazena.

(5) Ministerstvo financí může stanovit bližší pravidla pro přiznání a placení porážkové daně.

§8

Stanovení zdanitelné hmotnosti

(1) V podnicích osob registrovaných dle § 3, odst. 1, se stanovuje zdanitelná hmotnost pro platební období na základě vydání z prostor plátce daně v období, ve kterém bylo zboží vyrobeno plátcem daně. Pokud stávající nezdaněné zdanitelné zboží na skladě vyrobené plátcem daně nebo sem dodané pro další prodej je menší než rozdíl mezi množstvím vyrobeným nebo takto dodaným nezdaněným zdanitelným zbožím a množstvím vydaného nezdaněného zdanitelného zboží, zaúčtuje se chybějící množství do výdeje.

(2) V podnicích osob, které jsou registrovány dle § 3, odst. 2, se provádí stanovení zdanitelné hmotnosti na základě množství přisunu nezdaněného zdanitelného zboží do podniku v období, kdy toto zboží ze zahraničí mimo území České republiky přichází do podniku, bez zaplacení porážkové daně.

§9

Porážková daň na zboží ze zahraničí

(1) Za zdanitelné zboží dovezené z míst mimo daňové území Evropského společenství se zaplatí porážková daň. Porážková daň se účtuje dle pravidel celního zákona 7).

(2) V jiných případech se porážková daň uskuteční v souvislosti s dodáním dovezeného zdanitelného zboží zde v České republice.

§10

Osoby, které požívají výsad a imunit podle mezinárodních smluv

Pro osvobození od porážkové daně zdanitelného zboží požívající ochrany podle mezinárodního práva a zboží dováženého osobami se sídlem nebo trvalým pobytem mimo území České republiky, které požívají výsad a imunit podle mezinárodních smluv se použijí ustanovení celního zákona 7). Pro vrácení porážkové daně osobám požívajícím výsad a imunit se použije obdobně zákona o spotřebních daních 8).

§11

Ustanovení pro účetnictví

- (1) Plátcí daně musí vést účetnictví přísunu zdanitelného zboží a výdaje zdanitelného zboží. Podniky, které vyrábí zdanitelné zboží, musí také vést účetnictví surovin a výroby zdanitelného zboží.
- (2) Zdanitelné zboží, které plátce daně obdrží, u kterého byla již zaplacená porážková daň, musí tento skladově oddělit od zásob zdanitelného zboží podniku, ze kterých porážková daň nebyla ještě zaplacená.
- (3) Při každém převodu zdanitelného zboží je nutné vystavit doklad s údajem o jménu a adrese plátce příp. osvobození od porážkové daně, ceně a druhu zdanitelného zboží, množství a zdanitelné hmotnosti. Kopie dokladu se uschová u dodavatele 5 let po převodu nebo výdeji zboží.
- (4) Obal jakéhokoliv výrobku 10) uváděného na trh musí v případě, že tento výrobek obsahuje jakýkoliv podíl zdanitelného zboží, obsahovat viditelné označení podílu zdanitelného zboží v procentech, tj. o poměru hmotnosti zdanitelného zboží obsaženého v tomto výrobku uváděném na trh k celkové hmotnosti tohoto jakéhokoliv výrobku v procentech.
- (5) Ministerstvo financí může blíže stanovit pravidla týkající se vedení účetnictví plátců porážkové daně a o dokladech o převodu zdanitelného zboží jak je uvedeno v tomto ustanovení.

§12

Porážková daň za vyrovnání.

- (1) Za zboží pod celní tarifovou hodnotou, které samy o sobě jsou zdanitelné dle tohoto zákona nebo které obsahují zdanitelné zboží, se platí při dovozu z míst mimo daňové území Evropského společenství porážková daň za vyrovnání. Porážková daň za vyrovnání se účtuje dle pravidel celního zákona 7).
- (2) Při odběru zboží z jiných zemí z daňového území Evropského společenství se platí porážková daň za vyrovnání v souvislosti s příjmem zdanitelného zboží zde v České republice.
- (3) Při proclívání, výdeji nebo příjmu zboží je nutné uvést hmotnost zdanitelného zboží (prohlášení o tomto od výrobce je nutné předložit), a dále výši zaplacené ceny a druh zdanitelného zboží.
- (4) V případě, že se zaplacená cena zdanitelného zboží liší více jak o 10 procent od obvyklé ceny ve smyslu zákona o oceňování majetku 5), vypočítá se porážková daň na základě celního a daňového stanovení hmotnosti a této obvyklé ceny týkající se zdanitelného zboží.
- (5) Nepředložil-li se prohlášení výrobce, vypočítá se porážková daň na základě obsahu zdanitelného zboží ve výši 50 procent hmotnosti zboží a použitím sazby nejvýše zdanitelné části povinně zdanitelného obsahu zboží. Posoudil-li státní celní a daňové úřady, že porážková daň, vypočítaná na základě skutečného obsahu povinně zdanitelného zboží by činila vyšší částku než takto stanovenou, vypočítá se porážková daň státními celními a finančními orgány na základě provedení stanovení hmotnosti, druhu a obvyklé ceny zdanitelného zboží.

§13

Kontrolní ustanovení

- (1) Státní celní a finanční orgány jsou oprávněny k provádění kontrol v těch podnicích a u těch osob, které jsou povinny dodržovat povinnosti stanovené tímto zákonem, a k prohlídkám skladových zásob, účetních knih, ostatních účetních materiálů a korespondence aj. podniků.
- (2) Osoby dotčené kontrolou, majitelé podniků a zaměstnané osoby podniku musí poskytovat státním celním a finančním orgánům potřebnou součinnost při provádění kontroly uvedené v odst. 1.
- (3) Materiál uvedený v odst. 1 je nutné na požádání vydat nebo zaslat státním celním a finančním orgánům.
- (4) Dodavatelé surovin a obalů pro osoby vyrábějící zdanitelné zboží, kteří mají povinnost platit porážkovou daň dle tohoto zákona, musí na požádání oznámit státním celním a finančním orgánům údaj o jejich dodávkách zboží podnikům, které vyrábějí zdanitelné zboží.
- (5) Podnikatelé musí na požádání oznámit státním celním a finančním orgánům údaje o jejich nákupu zdanitelného zboží pro podniky.
- (6) Státní celní a finanční orgány mají oprávnění k provádění kontrol zboží během přepravy, pokud se toto zboží v rámci podnikání prodává ze zahraničí nebo přepravuje jiným než registrovaným plátcům daně.
- (7) Státní celní a finanční orgány mají oprávnění k provádění kontrol skladů zboží a účetnictví aj. u podniků uvedených v odst. 3 – 5.
- (8) Policie České republiky poskytuje státním celním a daňovým orgánům pomoc při výkonu kontroly.

(9) Při kontrole dle tohoto zákona se postupuje jako při ostatní kontrolní činnosti vykonávané příslušnými orgány podle zvláštních právních předpisů, které stanoví jejich působnost.

(10) Ministerstvo financí může stanovit taková pravidla týkající se kontrolních úkonů, která jsou nezbytná k provedení zákona.

Správní delikty

§14

Je zakázáno vyrábět, dovážet, prodávat či jinak převádět, nabízet k prodeji či převodu nezdaněné zdanitelné zboží jinými osobami než registrovanými plátcí daně, a to vyjma zboží nepodléhajícího porážkové dani (§1 odst. 2) či od této daně osvobozené.

§15

(1) Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že na daňovém území České republiky nabude nebo vyrobí nebo na toto území doveze nezdaněné zdanitelné zboží vyjma zboží nepodléhajícího porážkové dani (§1 odst. 2) či od této daně osvobozené. Za tento přestupek lze uložit pokutu do 25 000 Kč.

(2) Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že na daňovém území České republiky nabude nebo vyrobí nebo na toto území doveze v rámci činnosti vykazující znaky neoprávněného podnikání nezdaněné zdanitelné zboží vyjma zboží nepodléhajícího porážkové dani či od této daně osvobozené. Za tento přestupek lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.

§16

(1) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že:

- a) podá nesprávné nebo zmatené údaje nebo utají údaje pro potřebu zdanitelné kontroly,
- b) poruší § 3 odst. 1, 2, § 7 odst. 1, § 9 odst. 1, 2, § 11 odst. 1 – 4, § 13 odst. 2, 3, 4 nebo 5 a §14,
- c) nerespektuje se podřídit uděleným příkazům v souvislosti s § 7 odst. 2,3,
- d) pokračuje v provozování podniku spadajícího pod povinnost zdanění, kdy registrace je neplatná nebo pozastavená dle § 7, odst. 4, a státní celní a daňové orgány osobě toto oznámily,
- e) převezme, zajistí si nebo si присvojí zboží v obvyklé ceně alespoň půl miliónu korun českých, z kterého není zaplacená porážková daň, která měla být zaplacená dle zákona nebo se o to pokusí.

(2) Za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až d) se uloží pokuta do 1 000 000 Kč.

(3) Za správní delikt podle odstavce 1 písm. e) se uloží pokuta od 1 000 000 Kč do 50 000 000 Kč.

§17

(1) Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

(2) Při určení výměry pokuty právnícké osobě se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

(3) Odpovědnost právnícké osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

(4) Správní delikty projednávají příslušné územní finanční orgány, správní delikty při dovozu protiprávně nezdaněného zdanitelného zboží příslušné celní úřady a celní ředitelství. Je-li k projednání správního deliktu příslušných více správních orgánů, správní delikt projedná ten z nich, který porušení povinnosti nebo zákazu zjistí jako první, a je-li zahájeno správní řízení, tak ten správní orgán, který správní řízení zahájil nejdříve.

(5) Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnícké osoby.

(6) Pokuta je splatná do 30 dní ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla uložena. Pokuty vybírá orgán, který je uložil. Pokuty vymáhá finanční úřad. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu. Rozhodnutí o uložení pokuty lze vykonat do 5 let po uplynutí lhůty určené pro její zaplacení.

§18

Propadnutí a zabrání zajištěného zdanitelného zboží

(1) Správní orgán příslušný k projednání správního deliktu uloží propadnutí protiprávně nezdaněného zdanitelného zboží zjištěného při kontrole podle tohoto zákona, jestliže

- a) náleží pachateli správního deliktu a
- b) byly ke spáchání správního deliktu užity nebo určeny.

(2) Nebylo-li uloženo propadnutí věcí uvedených v odstavci 1, rozhodne se o jejich zabrání, jestliže

- a) náleží pachateli, kterého nelze za správní delikt stíhat,
- b) nenáleží pachateli správního deliktu nebo mu nenáleží zcela, nebo
- c) vlastník není znám,

a jejich uvedením do oběhu by s přihlédnutím k jejich množství mohla být způsobena újma hospodářským zájmům státu chráněných tímto zákonem.

(3) Pachateli správního deliktu, kterému bylo uloženo propadnutí, nebo osobě, u které bylo zabrané protiprávně nezdaněné zdanitelné zboží, se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené se správou a zcizením či zničením propadlého nebo zabraného protiprávně nezdaněného zdanitelného zboží.

(4) Proti rozhodnutí o zabránění věci a o povinnosti nahradit státu náklady spojené se správou a zcizením či zničením protiprávně nezdaněného zdanitelného zboží se nelze odvolat.

(5) Vlastníkem propadlého nebo zabraného protiprávně nezdaněného zdanitelného zboží se stává stát. Celní či finanční úřad propadlé nebo zabrané protiprávně nezdaněné zdanitelné zboží prodá či zničí, nepodaří-li se mu je zcizit. Na zcizení a zničení dohlíží tříčlenná komise, kterou určí ředitel celního či finančního úřadu ze zaměstnanců, kteří pracují v tomto úřadu.

(6) Nebudou-li zajištěné protiprávně nezdaněné zdanitelné zboží prohlášeno za propadlé nebo zabrané, musí být bez zbytečného odkladu vráceno tomu, komu nepochybně patří, jinak tomu, u koho bylo zajištěno.

§19

Použití finančních prostředků z porážkové daně

(1) Finanční prostředky získané výběrem porážkové daně po odečtení nákladů státu spojených se správou a výběrem porážkové daně náleží výlučně Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu 6), který je povinen tyto prostředky použít následujícím způsobem.

(2) Polovinu těchto finančních prostředků použije Státní zemědělský intervenční fond na dotace na financování programu 9), který bude zvlášť zřízen za účelem přechodu výrobců a poskytovatelů služeb z podnikání souvisejícího s porážkou (usmrcováním) zvířat na jiné způsoby podnikání a za účelem zlepšení životních podmínek chovaných hospodářských zvířat v zájmu lidskosti.

(3) Polovinu těchto finančních prostředků použije Státní zemědělský intervenční fond k provedení intervenčních nákupů zemědělských potravin rostlinné zemědělské výroby a živočišné zemědělské výroby, která není spojena s porážkou zvířat, a zajištění skladování, případně zpracování takto nakoupených zemědělských potravin. Při prodeji nebo jiném způsobu převodu takto intervenčně nakoupených zemědělských potravin, případně výrobků, které vznikly zpracováním takto intervenčně nakoupených zemědělských potravin, je Státní zemědělský intervenční fond povinen vždy upřednostnit potravinovou pomoc osobám ohrožených smrtí hladem nebo vážnými nemocemi z podvýživy, ať již na území České republiky (bezdomovci) nebo na území jiných států. Tyto prodeje a převody je Státní zemědělský intervenční fond oprávněn s odbornou péčí uskutečňovat za zvýhodněných cenových podmínek nebo bezplatně.

Společná a závěrečná ustanovení

§20

Za platbu porážkové daně dle ustanovení tohoto zákona ručí ten, kdo jako vlastník, pronajimatel nebo podobně provozuje podnik na vlastní náklady, včetně jmenovaných dovozů zboží dle § 9, a ten, kdo zboží vlastní.

§21

Pro účely tohoto zákona se rozumí daňovým územím Evropského společenství území stanovené příslušným právním předpisem Evropských společenství. 11) Území Monackého knížectví se považuje za území Francouzské republiky, území Jungholzu a Mittelbergu (Kleines Walsertal) se považuje za území Spolkové republiky Německo, území ostrova Man se považuje za území Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a území San Marina se považuje za území Italské republiky.

§22

Ministerstvo financí vydá vyhlášku k provedení příslušných odkazujících ustanovení tohoto zákona.

§23

Tento zákon nabývá účinnost dne ...

Odkazy k textu

1) zákon č. 110/1997 Sb. o potravinách a tabákových výrobcích

2) zákon č. 378/2007 Sb. o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech)

3) zákon č. 110/2006 Sb. o životním a existenčním minimu

4) zákon č. 117/1995 Sb. o státní sociální podpoře

5) zákon č. 151/1997 Sb. o oceňování majetku

6) Nařízení Komise 1249/2008, zákona č. 256/2000 Sb. o Státním zemědělském intervenčním fondu a nařízení vlády ČR č. 249/2004 Sb.

7) zákon č. 13/1993 Sb. celní zákon

8) zákon č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních

9) zákon č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech

10) zákon č. 477/2001 Sb. o obalech

11) Směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících

Důvodová zpráva k návrhu zákona o porážkové dani

K preambuli a §19 zákona

Zákon o porážkové dani směřuje k nápravě tří hlavních současných nedostatků západních demokratických států a západní civilizace, která v minulosti uzákonila na svém území základní přirozená lidská práva a svobody. Tyto tři nedostatky jsou následující. Za prvé je třeba, aby demokratické západní státy zajistily, aby v rozvojových státech nikdo nemusel umřít z důvodu hladu, žízně, chladu či nedostatku zdravotní péče. Druhým z těchto nedostatků západní civilizace je, jestliže rovněž na jejich územích umírají lidé hladem, žízní, chladem nebo nedostatkem běžné zdravotní péče. Třetím nedostatkem západní civilizace je vztah lidí k jiným živým tvorům, v současnosti zejména ke zvířatům.

Vůdčí zásadou zákona o porážkové dani je, aby člověk a jiné právní subjekty působili co možná nejméně zbytečné smrti a bolesti jiných živých tvorů, v daném případě zvířat. Rozporné názory vlivu vegetariánství na zdraví člověka, zejména dětí a těhotných žen, nám však nedovolují přímý zákaz zboží pocházejícího z poražených zvířat. Je potřeba se vydat cestou postupných kroků, kdy bude ověřován vliv postupného omezování spotřeby zboží, resp. potravin z poražených zvířat vlivem zvyšujících se sazeb porážkové daně na zdraví lidské populace.

Jako příklad nám může sloužit Indie, kde je průměrný věk 67,5-70 let (viz CIA World Factbook 2008 Estimates for Life Expectancy at birth (years) , http://en.wikipedia.org/wiki/Life_expectancy), většina lidí zde zároveň nemá peníze na základní zdravotní ošetření a umírá se zde údajně např. na zápal slepého střeva. Jaký by zde byl průměrný věk, kdyby zde fungovalo zdravotnictví a zdravotní pojištění jako v západním světě. Indie nám tudíž může sloužit jako příklad vysokého průměrného věku v případě vegetariánství a genetického přizpůsobení vegetariánství po mnohé generace v důsledku zde převládajícího hinduismu (Podle zprávy Organizace pro výživu a zemědělství při OSN-FAO, viz <http://www.fao.org/DOCREP/005/Y4252E/y4252e05c.htm> , indická spotřeba masa je velmi nízká-v současnosti 4,5 kg na hlavu-a vzrostla pouze o 1 kg v posledních 20 letech) Spojením vegetariánství a západního zdravotnictví by tak zřejmě bylo možno v budoucnu s postupným genetickým přizpůsobením západních obyvatel vegetariánství dosáhnout mnohem vyššího průměrného věku než dnes, a to jak na západě, tak i v rozvojovém světě. A tak nastolit mnohem spravedlivější společnost jak pro lidi na západě tak i v rozvojovém světě, tak i pro chovaná hospodářská zvířata.

Intenzivní "živočišná výroba" vyžaduje přibližně 25-krát víc půdy na výrobu jednotky jídla v porovnání s tím, když stejná jednotka jídla se získá z rostlinných zdrojů. (Fr. John Dear, S.J. Cesta za Ježíšovým nenásilím, vegetarián.cz).

Denně zemře ve světě 15 tisíc dětí v důsledku podvýživy. To je mnohem více, než kolik zabijí války a přírodní katastrofy. Počet těchto dětí stále stoupá, informuje organizace UNICEF, která se pomocí dětem v bezprostředním ohrožení života zabývá. Mezi země s nejvyšším výskytem podvýživy dětí patří Severní Korea, Zambie, Burundi, Nepál, Afghánistán, Jemen a Etiopie. Všechny tyto země mají výskyt dětské podvýživy u dětí do pěti let nad 50 procent. (viz <http://aktualne.centrum.cz/clanek.phtml?id=159572>) Podle Jean Ziegler, viz http://en.wikipedia.org/wiki/Jean_Ziegler , "Právo na výživu: zpráva zvláštního zpravodaje pro právo na potraviny Jean Ziegler, předložené v souladu s Komisí pro lidská práva Rezoluce 2000/10", viz <http://hei.unige.ch/~clapham/hrdoc/docs/foodrep2001.pdf> . Organizace spojených národů 7. února 2001, s. 5: "V průměru 62 milionů lidí umírá každý rok, z nichž asi 36 milionů (58 procent) přímo nebo nepřímo v důsledku nedostatků ve výživě, infekce, epidemie či nemoci, které napadají tělo poté, co jeho odolnost a imunita byla oslabena podvýživou a hladem "Dané problematice se věnuje Světový potravinový program (World Food Programm), který je největší světovou humanitární organizací pro boj proti hladu. WFP je součástí systému Organizace spojených národů a je financován dobrovolně. Působí v Africe (Alžírsko, Angola, Benin, Burkina Faso, Burundi, Kamerun, Kapverdy, Středoafrická republika, Čad, Kongo, Demokratická republika, Konžská republika, Pobřeží slonoviny, Džibuti, Egypt, Eritrea, Etiopie, Ghana, Guinea, Guinea-Bissau, Keňa, Lesotho, Libérie, Madagaskar, Malawi, Mali, Mauritánie, Mosambik, Namibie, Niger, Rwanda, Svatý Tomáš a Princův ostrov, Senegal, Sierra Leone, Somálsko, Súdán, Svazijsko, Gambie, Togo, Uganda, Zambie, Zimbabwe), v Americe (Bolívie, Kolumbie, Kuba, Ekvádor, Guatemala, Haiti, Honduras, Nikaragua, Peru), v Asii (Afghánistán, Arménie, Ázerbájdžán, Bangladéš, Bhútán, Kambodža, Gruzie, Indie, Indonésie, Korejská lidově demokratická republika, Laoská lidově demokratická republika, Myanmar, Nepál, Pákistán, Filipíny, Srí Lanka, Tádžikistán, Timor-Leste) a na Blízkém východě (Írán, Irák, Jordánsko, okupované palestínské území, Sýrie, Jemen). (viz www.wfp.org) 50% vybraných finančních prostředků z porážkové daně určených na potravinovou pomoc je tak možné směřovat např. ve spolupráci s UNICEF a WFP zejména do výše uvedených států.

Člověk spotřebovávající živočišné výrobky ze zabitých zvířat by byl zaplacením porážkové daně zároveň mravně ospravedlněn před vlastním svědomím a též společností, protože vybraná porážková daň by sloužila k záchraně života hladovějících lidí. A zároveň by se lidé naučili vážit si a šetřit život jiných živých tvorů a přijali by tak i skutečnou

právní odpovědnost vůči všem ostatním lidem a živým tvorům.

K §1 odst. 2 a k §2 zákona

Nedostatek masa aj. potravin z poražených zvířat může podle odpůrců vegetariánství vyvolat následující nemoci u lidí přizpůsobených na příjem těchto potravin: Kwashiorkor, Endemická struma, Nutriční anémie, Křivice (rachitis), Osteomalacie, Osteoporóza (viz Vegetariánství a sport Bakalářská práce Martina Niederle pod vedením Ing. Ivy Hrnčířkové, MASARYKOVA UNIVERZITA Fakulta sportovních studií Katedra podpory zdraví, Brno 2008), proto je třeba lidem přizpůsobeným na příjem těchto potravin z poražených zvířat do vyřešení tohoto rozporu postupným omezováním potřeby těchto potravin ze zvířat vlivem zvyšujících se sazeb porážkové daně umožnit jejich příjem mimo jiné vyloučením, případně osvobozením od porážkové daně v závislosti na jejich finančním příjmu v případě, že nemají dostatečný finanční příjem.

K §6 odst. 1 a §9 zákona

Podle článku 1 bodu 3. Směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS členské státy mohou vybírat daně a) z výrobků jiných než zboží podléhající spotřební dani; b) z poskytnutí služeb, včetně těch, která se týkají zboží podléhajícího spotřební dani, jestliže tyto daně nemají povahu daní z obrátu. Výběr těchto daní však nesmí vést k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy. Proto není možné vázat vznik povinnosti porážkovou daň přiznat a zaplatit na přechod zdanitelného zboží přes hranice České republiky v případě jeho dovozu z jiných států daňového území Evropského společenství.

Rozhovor: Masná daň - utopie nebo řešení?

Je myšlenka masné daně utopie nebo řešení? Bude zdaněna bolest a utrpení, které jsou skryty v každém hamburgeru, či talíři s řízečkem? Tak po přečtení následujícího rozhovoru, kde na otázky redakce Vegetarian.cz odpovídá [JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.](#), právník, filozof - autor myšlenky takzvané masné daně, se možná dovíme více.

první část rozhovoru

Vegetarian.cz: *Masná daň, to je nějaká legrace, ne?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.: Legrace znamená napětí, které střídá uvolnění. V tomhle případě však to není možné, protože dnes umírají živí tvorové, kteří umírat vůbec nemusejí. Dnes se například zvířata z právního hlediska považují za pouhé věci a s tím souvisí naše kruté zacházení s jinými živými tvory. Proč by měl nějaký živý tvor beztrpěně umírat, když to není naprosto nezbytné. Proto masná daň, proto ať každý, kdo zabije nějaké zvíře, ať za to zaplatí, ať se lidé učí vážit si a šetřit život jiných živých tvorů.

Vegetarian.cz: *Hm... mohl byste to blíže vysvětlit?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.: Jednalo by se zřejmě o nepřímou daň, kde zdanitelným plněním by zcela určitě byl především prodej masa a jiných výrobků z usmrčených zvířat, jako krve, kostí, kůže, kožešin apod. Dalším zdanitelným plněním by byl prodej živých zvířat za účelem jejich usmrcování (např. selat za účelem domácího a průmyslového výkrmu prasat), zvířat na lékařské pokusy farmaceutických firem, příp. zvířat na pokusy kosmetických firem, i když já bych v tomto posledním případě dal přednost úplnému zákazu.

Zdanitelné plnění masné daně by tedy mělo obsáhnout všechny případy, kdy dochází k usmrcování zvířat. Daň by odváděl poskytovatel zdanitelného plnění a byla by připočtena procentem k ceně na výstupu a odečtena od ceny na vstupu obdobně jako DPH. Osvobozeny od masné daně by byli lidé ze zdravotních důvodů. Hlavním účelem zákona o masné dani by bylo, aby člověk konečně přijal i právní odpovědnost vůči ostatním živým tvorům, kteří jsou na nižší evoluční úrovni než člověk a jejichž vývoj má tak člověk řídit ku všeobecnému prospěchu podle hesla způsobit co možná nejmeně smrti a bolesti.

Zároveň si uvědomuji, že masožravec se neobejde bez masa (organická hmota se totiž zásadně živí vzájemným požíváním), proto masná daň nemá sloužit zákazu požívání masa, ale jeho omezení podle jejího shora uvedeného základního účelu, kterým je působení minima smrti a bolesti v přírodě. Tomuto základnímu účelu by se měli přizpůsobit rovněž daňové sazby masné daně, které by se měly zvyšovat s evoluční vyspělostí usmrcovaného zvířete, tedy s rostoucí dokonalostí jeho nervové soustavy a tak i s jeho rostoucí schopností cítit bolest, tedy tělesně a duševně trpět. To znamená, že by např. byla nižší sazba masné daně u usmrcovaných ryb a ptáků než u usmrcovaných savců.

Vegetarian.cz: *Co by přesně mělo být cílem daně?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D: Cílem masné daně by bylo omezení spotřeby výrobků ze zabitých zvířat. Živočišná výroba způsobuje větší podíl na tvorbě skleníkových plynů na naší planetě, zatěžuje tudíž značnou měrou životní prostředí. Zvýšená spotřeba masa má podle současných výzkumů záporný dopad na zdraví a délku lidského života, zatěžuje tak svými výdaji rovněž sociální a zdravotní soustavu každého státu.

Utlumení živočišné výroby by zároveň umožnilo věnovat uvolněné kapacity výrobě rostlinné stravy, např. obilovin a zachránit tak mnoho životů v hladovějícím třetím světě. Podle mne usmrcování živých tvorů stojí rovněž za konfliktností dnešního světa, kdy otázka nestojí, např. co vedlo určitého teroristu k odpálení bomby v davu lidí a jejich usmrcení, ale otázkou je proč se v našem světě zabíjí vůbec, proč se v našem světě vůbec musí umírat.

Vegetarian.cz: *Jaká je Vaše odpověď na tuto otázku?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D: Odpověď zní podle mne, že každá zbytečná smrt jakéhokoliv živého tvora v našem světě, zvyšuje nenávist a konfliktnost v našem světě. Masná daň tak představuje platbu za výše uvedené externí náklady usmrcování jiných živých tvorů, které jinak zůstávají neuhrazeny a představují do budoucnosti, z hlediska ekonomiky, i finanční zátěž.

(Zároveň bych zde chtěl poděkovat za cenné podněty pro můj projekt masné daně poskytnuté mi členy mé mateřské organizace Brno-střed Strany zelených).

Vegetarian.cz: *Děkujeme za první část zajímavého rozhovoru.*

RED <http://www.vegetarian.cz/rozhovor/dgmdan.html>

Rozhovor II. Masná daň - utopie nebo řešení?

Je myšlenka masné daně utopie nebo řešení? Bude zdaněna bolest a utrpení, které jsou skryty v každém hamburgeru, či talíři s řízečkem? Tak po přečtení následujícího rozhovoru, kde na otázky redakce Vegetarian.cz odpovídá [JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.](#), právník, filozof - autor myšlenky takzvané masné daně, se možná dovíme více.

druhá část rozhovoru

Vegetarian.cz: *Myslíte, že Váš návrh bude správně pochopen?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D: V předchozím příspěvku jsem se věnoval masné dani z pohledu předcházení škodám, tedy jako platby za způsobené externí náklady vůči životnímu prostředí a společnosti v podobě značného uvolňování skleníkových plynů ze živočišné výroby, zhoršování zdraví lidí, kteří jedí příliš masných výrobků, a zvyšování agresivity a bezohlednosti lidí uvyklých zbytečné smrti živých tvorů. Znovu bych chtěl zdůraznit, že cílem masné daně není zakázat maso, což by bylo nelidské vůči masožravcům, kteří maso potřebují ke svému přežití, ale jejím účelem je omezení zbytečného zabíjení zvířat a navazující spotřeby.

Vegetarian.cz: *Mohl byste vysvětlit kladné hospodářské dopady masné daně na život naší společnosti?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D:

Dnešní kapitalistické hospodářství je založeno pouze na osobním zisku, kdy se obyvatelé snaží zachovat a zajistit pouze svůj život, či život svých blízkých nebo přátel v přirozeném boji o život, nikoliv co možná nejvíce život všech lidí, potažmo všech živých tvorů.

Dále je kapitalistické hospodářství založeno na předpokladu trvalého hospodářského růstu. Hospodářský růst založený pouze na osobním prospěchu jednotlivce či jemu blízké skupiny jednotlivců má však vždy svůj strop, kdy tito jednotlivci přestanou nakupovat spotřební zboží buď ze strachu z budoucnosti, nebo protože prostě mají naplněné své osobní hospodářské potřeby (citové potřeby jsou nevyčerpatelné) a nepotřebují již zvyšovat svou spotřebu.

Na tento další hospodářský růst však banky poskytují a poskytly již předem podnikatelům či státu půjčky, jestliže se pak tento hospodářský růst v minulosti v dějinách nekonal, banky začaly krachovat, přišla krize, zadlužení státu, velká inflace (tzn. znehodnocení peněz), krachy podniků, velká nezaměstnanost, všeobecná chudoba, příp. státní měnová reforma, příp. zbrojení, válečné štváctví a války (viz černý pátek na newyorské burze, velká hospodářská krize ve 30. letech, nástup fašismu v Německu, Itálii, Japonsku apod. a vypuknutí 2. světové války).

Řešení těchto opakujících se potíží kapitalistického hospodářství vidím v zaměření obyvatel nejenom na osobní zisk ale na co možná největší záchranu a udržení života všech lidí a posléze všech živých tvorů, jejichž hospodářské potřeby jsou prakticky nevyčerpatelné, nemají svůj strop a lze tedy počítat s trvalým hospodářským růstem.

Vegetarian.cz: *Jak by to fungovalo v reálném životě?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D: Z výše uvedeného pohledu je třeba vidět masnou daň jako prorůstové hospodářské opatření, jehož cílem je zabránit opakovaným krizím kapitalistického hospodářství, a to za podmínky, že výnos z masné daně bude použit v podobě státních dotací (tzn. příspěvků) zemědělcům a jiným podnikatelům postižených omezením živočišné výroby za účelem její přeměny na rostlinnou výrobu a prodej rostlinných výrobků a hospodářské chovy zvířat za účelem výroby mrtvol zvířat, která nebyla zabita úmyslně žádným člověkem a tedy umřou zásadně na stáří, které by mohly být pod zdravotním dohledem při dodržování platných zákonů proti týrání zvířat ve velkém produkovány zemědělskou velkovýrobou.

Na trhu přebytečné rostlinné potraviny a výše uvedené živočišné potraviny by vykupoval stát z prostředků získaných výběrem masné daně a zdarma či za zvýhodněnou cenu by je dodával do rozvojových zemí a vlastním obyvatelům (tzn. bezdomovcům), kteří trpí hladem. Stávající zemědělská výroba v rozvinutém západním světě by byla schopna zásobovat rostlinnými potravinami kromě vlastních obyvatel, a to i vlastních bezdomovců, celý hladovějící rozvojový svět, protože intenzivní "živočišná výroba" vyžaduje přibližně 25-krát víc půdy na výrobu jednotky jídla v porovnání s tím, když stejná jednotka jídla se získá z rostlinných zdrojů. (Fr. John Dear, S.J. Cesta za Ježíšovým nenásilím, vegetarián.cz, viz : <http://www.vegetarian.cz/ostatni/cesta%20za%20jesusv5.html>). Podle Organizace spojených národů, každý den umírá ve světě přibližně 60 tisíc lidí, většinou ženy a děti, v důsledku hladovění a s tím spojených nemocí. (Fr. John Dear, S.J. Cesta za Ježíšovým nenásilím, vegetarián.cz, viz : <http://www.vegetarian.cz/ostatni/cesta%20za%20jesusv1.html%20>)

(provedena autorská korektura předchozích dvou odstavců textu 26.1.2012)

Vegetarian.cz: *Myslíte, že peníze z daně mohou vyvážit bolest a utrpení?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D: Díky masné dani by tak byla nejenom udržena stávající pracovní místa v západním světě, ale došlo by k trvalému nárůstu zaměstnanosti v těchto zemích a k jejich nepřetržitému hospodářskému růstu bez krizí a válek. Zároveň by člověk spotřebovávající maso a živočišné výrobky byl mravně ospravedlněn před vlastním svědomím a též společností, protože vybraná masná daň by sloužila k záchraně života hladovějících lidí. A zároveň by se lidé naučili vážit si a šetřit život jiných živých tvorů a přijali by tak i skutečnou právní odpovědnost vůči všem ostatním lidem a živým tvorům.

Vegetarian.cz: *Máte nějaký vzkaz pro naše čtenáře, mohou se nějak aktivně podílet, pokud by Vás chtěli podpořit?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D: Pokud mi budou chtít napsat k masné dani, mohou tak učinit na ak-gruza@seznam.cz

Čtenářům Vegetarian.cz a nám všem bych chtěl popřát k Vánocům a do nového roku, ať v roce 2010 žijeme ve světě, kde bude méně smrti a bolesti, než bylo ve světě v roce 2009.

Vegetarian.cz: *Děkujeme za rozhovor a k přání se připojujeme :-)*

RED <http://www.vegetarian.cz/rozhovor/dgmdan1.html>

Rozhovor: Masná daň - změna názvu na porážkovou

Vegetarian.cz: *Rádi bychom se zeptali na pokračování vaší aktivity "tak zvané" masné daně?*

...

Potvrdil se tak můj původní záměr, že není možno spolupracovat na tomto návrhu zákona jen s vegetariány, kterých je v české společnosti menšina, ale je nutno obrátit se i na nevegetariány a brát zřetel i na stanovisko odpůrců vegetariánství, že úplný nedostatek masa může poškodit u některých jedinců jejich zdraví.

Proto je podle mne třeba u porážkové (masné) daně postupovat obdobně jako v případě lékařství, tedy omezovat spotřebu potravin ze zabíjených zvířat postupnými legislativními kroky s tím, že nepotvrdí-li se obavy odpůrců vegetariánství ze záporných dopadů na zdraví naší populace, pak je možné postupně zvyšovat sazby porážkové daně, a to až na takovou úroveň, která povede k úplnému vyloučení potravin ze zabíjených zvířat ze stravy. Obdobně se postupuje při zkoušení nového léku v medicíně, kdy tento nový lék je nejdříve vyzkoušen na malé skupince dobrovolníků, poté jsou provedeny rozsáhlejší studie, nakonec je registrován jako nové léčivo pro nejširší populace, stále se však sledují jeho nepříznivé účinky na zdraví lidí. Vegetariánství já osobně považuji za takovýto lék na mravní, zdravotní a

ekologické potíže naší společnosti (viz mé předchozí [rozhovory](#) k porážkové dani).

Proto jsem zformuloval na základě obdržení připomínek konkrétní **návrh zákona** a **důvodovou zprávu** k zákonu o porážkové dani, který vychází z dánského zákona č. 616 z 30. června 1994 týkajícího se zdanění čokolády a cukrovinek aj. (tj. nezdravých potravin) ve znění pozdějších změn (viz zejména www.retsinformation.dk, jehož soudní překlad z dánštiny jsem měl k dispozici) s tím, že jsem za zdanitelné zboží nepovažoval čokoládu aj., ale zboží ze zabitých zvířat. Dále jsem vyhotovil anglický překlad návrhu zákona o porážkové (masné) dani a úvodního rozhovoru k tomuto zákonu.

Vegetarian.cz: *Proč jste upravil název a jaké vás k tomu vedly důvody?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.: Základní důvody jsou tři. Za první - zřejmě není možné vázat porážkovou (masnou) daň na každý prodej masa od jatek, velkoobchodníka, maloobchodníka až po konečného zákazníka jako v případě DPH, ale je třeba použít koncept spotřební daně. Povinnost odvést daň tak bude existovat pouze v případě prvního prodeje po porážce zvířete, proto porážková daň. Za druhé předmětem porážkové (masné) daně nebude pouze maso, ale veškeré zboží ze zabitých zvířat, s výjimkou registrovaných léčiv při prodeji v lékárnách, proto také porážková daň. Zároveň jsem reagoval na možný vývoj současného vědeckého poznání, kdy se možná podaří vypěstovat maso uměle bez porážky a utrpení zvířat, kdy předmětem porážkové daně bude jen maso a ostatní zboží z poražených zvířat, nikoliv takovéto umělé maso (v současnosti se pro výrobu syntetického masa používá nejčastěji tzv. fetální telecí sérum, pro jehož výrobu je nutno zabít krávu, existují i neživočišná krmiva tkáňových kultur, která jsou však velmi drahá, viz <http://3pol.cz/1101/print>).

Vegetarian.cz: *Proč jste pro podporu daně zvolil formu petice a ostatní možnosti podpoření vašeho zákona jste vyloučil?*

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.: Uvědomuji si, že přesvědčit obyvatele o potřebě vydání se cestou porážkové daně je dlouhodobá záležitost, je to běh na dlouhou trať. A to jak v případě konzumentů masa, tak v případě vegetariánů, např. politiků-vegetariánů ve Straně zelených, kteří se musejí ohlížet na své voliče, z nichž většina se stravuje konvenčně. I mezi vegetariány - politiky Strany zelených převládá názor, že je třeba počkat s tímto projektem, až bude po parlamentních a komunálních volbách, a pak se uvidí. Problémem je, že mnou sestavený zákon o porážkové dani neznamená finanční ani jiné zvýhodnění žádné lobbistické skupiny, opravdu těžít z něj budou jen zvířata, jejichž zabíjení a utrpení se má postupně zamezit. Zvířata však nemají volební právo a nelze tak ve volbách počítat s jejich hlasy. Politici dnes u nás nejsou zvyklí prosazovat a obhajovat altruistické zákony, které přinášejí výhody až z dlouhodobého hlediska a které neznamenají pro jejich voliče z krátkodobého hlediska žádné hmotné výhody, spíše hmotné nevýhody. Proto jsem zvolil jako první krok formu petice, abych si ověřil, zda podstatná část lidí bude vůbec ochotna něco udělat pro zvířata, bez krátkodobého osobního prospěchu.

...

<http://www.vegetarian.cz/rozhovor/dgmdan3.html>

Vegetarian.cz představuje :

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D. se narodil v Hustopečích u Brna v České republice v roce 1973. Absolvoval matematické gymnázium v Brně na třídě kpt. Jaroše a právnickou fakultu Karlovy University v Praze, kde získal titul Magistr.

Dále absolvoval postgraduální doktorandské studium na téže universitě, kde obdržel akademické tituly Ph.D. a doktor práv JUDr. Tématem jeho disertační a doktorandské práce bylo „Použití zahraničního práva v mezinárodním právu soukromém“. Od roku 2002 je JUDr. Dalibor Grůza Ph.D. advokátem se sídlem v Hustopečích u Brna zapsaným v seznamu České advokátní komory.

S vegetariánstvím začínal několikrát, od roku 2004 je ovo-lakto vegetariánem, blízké je mu frutariánství. K jeho zájmům patří filosofie, právo a Strana zelených. Roku 2009 jsem vydal knihu Filosofie rovnováhy. Na konverzační úrovni ovládám angličtinu, francouzštinu, němčinu, ruštinu a hebrejštinu.

Má psa, který se jmenuje Buddy (česky "Bad"), kterého se snažím krmit podle shora uvedené zásady způsobení co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů.

RED <http://www.vegetarian.cz/predstav/dgruza.html>

FILOSOFIE ROVNOVÁHY

II. kniha

Použití Filosofie rovnováhy v hmotném světě

FILOSOFIE LÁSKY ANEB ŘÁD VÍTĚZNÉ ARMÁDY:

"Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti."

Vše ostatní jsou více názory (spekulace).

(tj. maximálního souladu dobrých a zlých, resp. dobra a zla)

JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.

Vlastním nákladem, Hustopeče, Česká republika, copyleft 2010-2012.

Na podporu politické Strany za práva všech živých tvorů www.spvzt.cz.

Tato kniha je licencována za podmínek <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.cs>, licence Creative Commons Uveďte autora/Zachovejte licenci 3.0.

e-mail: ak-gruza@seznam.cz,

*viz též: www.filosofierovnovahy.sweb.cz, www.e-polis.cz, <http://youtu.be/YhOv47fQIRU>,
<http://youtu.be/ibV-Fwh4sUc>, www.filosofie.cz/forum/forum.asp?FORUM_ID=3*

(2. vydání)

1. díl
Obhajoba Ďábla jako smrti a zla

Filosofie dravců, Nietzscheho, Satana a spásy z hlediska subjektivního idealismu

Šelmy (Carnivora) jsou různorodý řád zahrnující okolo 260 placentálních savců. Potravu téměř všech šelem tvoří maso, některé (například kočkovití) jsou dokonce pravými masožravci, jiné (například medvědovití) jsou spíše všežravci. Hyenka a mnoho dalších se živí hmyzem. Absolutní výjimkou je panda velká, která je býložravá. Některé šelmy žijí samotářsky, jiné se spojují do párů. Další se spojují do všemožných skupin. Například lvi smečky mají poměrně složitou strukturu, skládají se z několika sobě příbuzných rodin. Lvi, mnohé psovitě šelmy a někteří další žijí ve smečkách, společně pečují o mladé, spolupracují při lovu a vůbec spolu tráví většinu času. Šelmy jsou jedni z nejefektivnějších predátorů vůbec. Loví ve smečkách ale i osamoceně. K lovu využívají své ostré smysly a velmi často na kořist zaútočí z úkrytu. Některé šelmy se ke kořisti připlíží a kořist uštvou během na dlouhé trati, případně loví skokem po krátkém sprintu. Způsob usmrcení oběti je různý podle druhu šelmy, kočky se zakousnou do šíje a snaží se poškodit míchu, případně prokousnou krk a tím kořist udusí. Psi naproti tomu oběti prudce třesou až ji zlomí vaz. Oproti tomu lasičky prokousnou kořisti lebku. Šelmy často loví zvířata, jež jsou větší než ony samy. Většina šelem se řadí k sekundárním konzumentům, to znamená, že se živí jinými konzumenty. Velké šelmy jsou dokonce vrcholovými konzumenty, tedy v dospělosti nemají přirozené protivníky a tedy stojí na vrcholu potravní pyramidy. Hlavní úlohou šelem je udržovat ekologickou rovnováhu mezi býložravci a vegetací. Tedy pokud dojde k přemnožení býložravců, což může mít negativní dopady na vegetaci, tak se šelmám daří dobře a tudíž se rychleji množí a snižují stav býložravců.

Řád dravci (Falconiformes) zahrnuje asi 260 druhů ptáků, kteří jsou přizpůsobeni k lovu živé kořisti. Dravci jsou dlouhověcí ptáci, sokolovití se dožívají přes 20 let, jestřábovití přes 30 let. Jsou monogamní, oba partneři se aktivně podílejí na péči o mláďata. Pokud jeden z rodičů uhynie, zahynou s největší pravděpodobností také mláďata. Je tomu tak proto, že rodiče mají rozdělené role, samec přináší ulovenou potravu na hnízdo a samice krmí mláďata. Uhynie-li tedy samice, samec dále přináší potravu, ale mláďata nejsou schopna se sama nakrmit, uhynie-li samec, samice je nucena sama lovit a s největší pravděpodobností mláďata opustí. Opuštění mláďat hrozí také, pokud jsou ptáci na hnízdě rušeni. Mladí dravci dospívají velmi dlouho, až 3 roky. Teprve poté jsou schopni rozmnožování. Menší druhy dravců – obdobně jako u většiny jiných zvířat – mívají větší snůšky, kratší dobu inkubace vajec a jejich mláďata pobývají kratší dobu v hnízdě. Malý počet druhů snáší jen dvě vejce, ale vychovává jen jedno mládě – první vyklubané mládě zabije nebo vystrčí z hnízda druhorozené. Dravci jsou oblíbeným heraldickým zvířetem a symbolem síly, ale také jsou mnohdy vnímáni jako škodná, která zabíjí drobnou lovnou zvěř. Nehledě na to, že většina druhů dravců žijících běžně v ČR se živí především hlodavci, ilegální odstřel velkých dravců (orel mořský) může mít negativní vliv na celou jejich populaci, v důsledku pomalého rozmnožování těchto ptáků.

Predátor (též dravec) je živočich, který loví živé živočichy a živí se jimi. Existuje matematické modely predátor-kořist. Závislost množství kořisti na množství predátora lze ve zkratce vyjádřit následujícím způsobem: Čím víc přibývá kořisti, tím víc s jistým zpožděním začne přibývat predátor. Větší množství predátora zvýší tlak na kořist a té tak začne ubývat. Posléze s klesajícím množstvím kořisti začne klesat i množství predátorů, kterým ubývá potrava. S ubývajícím množstvím predátorů se pokles kořisti zastaví a její množství začne opět stoupat. Klasické oscilace predátora a kořisti byly v přírodě popsány především v případech, kdy predátor má jen jednu převažující kořist: tedy především vlk + zajíc běláček a liška polární + lumík v polárních oblastech. Délka oscilace kolísá mezi 6 a 10 lety podle podmínek prostředí.

Masožravec (karnivor) je živočich, jehož potrava se skládá převážně z masa. Vědecký název Carnivore by mohl být zavádějící, protože je podobný názvu řádu šelmy (tedy Carnivora), z nichž většina opravdu splňuje první definici. Výjimkou ale je například čeleď medvědovití, jejíž zástupci jsou příkladem šelem, které nejsou pravými masožravci. Někteří masožravci jsou draví, jiní jsou mrchožrouti.

Friedrich Nietzsche se narodil 15. října 1844 v malé obci Röcken, asi 20 km jihozápadně od Lipska. Jeho rodiče byli luteránský farář a bývalý vychovatel na altenburském dvoře Carl Ludwig Nietzsche (1813–1849) a jeho žena Franziska rozená Oehler (1826–1897). V obou rodinách byla řada protestantských duchovních. Jméno Friedrich dostal Nietzsche po pruském králi Friedrichu Wilhelmu IV., který měl narozeniny ve stejný den. Roku 1846 se narodila jeho sestra Elisabeth. Po smrti otce v r. 1849 a mladšího bratra Ludwiga Josefa (1848–1850) se rodina přestěhovala do Naumburgu nad Saalou. V letech 1850–1856 žil Nietzsche v naumburské „ženské domácnosti“ s matkou a sestrou, s babičkou, se dvěma neprovdanými tetičkami z otcovy strany a se služebnou; teprve s dědictvím po babičce, která zemřela v r. 1856, mohla matka pořídit vlastní bydlení. Stal se z něho senzibilní a poněkud slabý chlapec, čemuž se však už tenkrát pokoušel čelit otužováním a železnou sebekázní. Roku 1864 začal Nietzsche studium protestantské teologie a klasické filologie (Slovo filologie je řeckého původu ('přítel', 'slovo') a znamená doslova 'přátelství se slovem', s naukou aj. Dnes tímto pojmem rozumíme

nauku, která studuje daný jazyk spolu s literaturou v něm psanou a s kulturním a historickým kontextem.) na univerzitě v Bonnu, kde spolu s Deussenem vstoupil do buršáckého spolku Frankonia; spolkový život se mu ale nezamlouval a brzy spolek opustil. Pilně četl polemiky „mladohegelianů“, Ludwiga Feuerbacha, D. F. Strausse a Bruno Bauera proti tradičnímu křesťanství. Hned po prvním semestru zanechal studia teologie, což se matce vůbec nelíbilo, ale tím víc se nadchl pro filologii. Studoval ji u Friedricha Ritschela, s nímž roku 1865 odjel do Lipska. Roku 1865 se Nietzsche patrně seznámil se solipsismem Maxe Stirnera, ale přiklonil se k filosofii Arthura Schopenhauera a roku 1866 četl „Dějiny materialismu“ F. A. Lange. Odtud čerpal filosofické nápady, takže se neomezoval pouze na filologii, nicméně pilně pokračoval ve studiu. Prusko-rakouské válce 1866, v níž Prusové obsadili i Lipsko, se mohl ještě vyhnout, ale v roce 1867 byl odveden a sloužil rok jako dobrovolník pruského dělostřelectva v Norimberku. Po těžkém pádu s koně v březnu 1868 byl uznán neschopným další služby; dobu léčení využil k další filologické práci, v níž pokračoval také v posledním roce studia. Pro budoucnost bylo významné jeho první setkání s Richardem Wagnerem v témže roce. Za Ritschlovy podpory a s přímlovou W. Vischer-Bilfinger se Nietzsche roku 1868 stal mimořádným profesorem klasické filologie na univerzitě v Basileji, a to ještě před svou promocí. Kromě toho vyučoval na basilejském „Paedagogiu“. Za nejdůležitější poznatek z této doby pokládal zjištění, že antická metrika je založena jen na délce slabik na rozdíl od moderní, postavené na přízvuku. Na vlastní žádost byl Nietzsche po přestěhování do Basileje propuštěn z pruského státního občanství a do konce života zůstal bez státní příslušnosti. Přesto krátce sloužil jako zdravotník v Prusko-francouzské válce 1870–1871, na německé straně. Založení Německé říše a následující éru Bismarkovu vnímal v podstatě skepticky. Roku 1870 začalo v Basileji Nietzscheho přátelství s kolegou, ateistickým profesorem teologie Franzem Overbeckem, které trvalo až do Nietzscheho zhroucení. Starším a váženým kolegou byl historik Jacob Burckhardt, který však byl vůči Nietzschemu spíše rezervovaný. Když vyšlo „Lidské, příliš lidské“ (1878), byl rozchod s Wagnerovou a Schopenhauerovou filosofií zřejmý a také přátelství k Deussenovi a Rohdemu viditelně ochladlo. V této době podnikl Nietzsche několik pokusů najít mladou majetnou ženu, jež by se chtěla vdávat, v čemž ho podporovala hlavně von Meysenburgová. Tyto plány se ale nevydařily. Nemoci, které jej sužovaly od dětství – silná krátkozrakost vedoucí prakticky až ke slepotě, záchvaty migrény a žaludeční potíže – silily, takže si musel brát delší a delší volno od své profesorské práce. Roku 1879 musel kvůli prudkým bolestem hlavy a očí a častému zvracení předčasně odejít do penze. Na začátku 80. let se objevily „Ranní červánky“ a „Radostná věda“, další spisy v aforistickém stylu. Roku 1882 se v Římě seznámil s rusko-německou spisovatelkou a později psychoanalytičkou Lou Salomé, zamiloval se do ní a Gastovým prostřednictvím ji požádal o ruku, Lou Salomé však odmítla. Protože se předtím rozešel ve zlém s matkou a sestrou (mj. také proto, že sestra se přičinila, aby se s ním Lou Salomé rozešla), pomýšlel na sebevraždu, ale odjel do Rapalla, kde během deseti dnů napsal první díl „Tak pravil Zarathustra“. Ten však vyvolal rozpaky i u nejbližších přátel a kromě toho se téměř vůbec neprodával; čtvrtý díl vydal Nietzsche jen ve 40 výtiscích, které rozdával jako dárky. Ve svých 44. narozeninách se po dokončení „Soumraku model“ a zatím staženého Antikrista rozhodl napsat autobiografii Ecce Homo. V prosinci začala korespondence s Augustem Strindbergem a Nietzsche věřil, že stojí před mezinárodním průlomem. Pokusil se odkoupit od svých prvních nakladatelů své staré spisy a chtěl prodávat překlady do nejdůležitějších evropských jazyků. Kromě toho také plánoval zveřejnění překladu Nietzsche contra Wagner a básně Dionysos-Dithyramben. Začátkem února 1889 se Nietzsche v Turíně duševně zhroutil; listky, které posílal blízkým přátelům, ale také například Cosimě Wagnerové a Jacobu Burckhardtovi, byly zjevně pomatené. Zbytek života strávil v polovědomém stavu jako duševně nemocný. Nejdříve byl odvezen do ústavu v Basileji a po smrti matky v roce 1897 žil ve Výmaru ve Vile Silberblick (Stříbrný pohled), kde prodělal několik infarktů a dne 25. srpna 1900 zemřel na zápal plic. Za příčinu jeho zhroucení se obvykle pokládá progresivní paralýza jako důsledek syfilis; diagnóza je však nejistá a někteří autoři o ní pochybují.

Po „smrti Boha“, kterou připravila západní tradice platónismu a křesťanství, žijeme všichni v hluboké lži, protože předstíráme, jako kdyby stále platila křesťanská morálka, ačkoli v ní v hloubi duše nevěříme. V zoufalství nad ztrátou životních hodnot se Nietzsche nadchnul romantickou představou „řeckého ducha“, jak se ji domníval nalézt v antické tragedii. Je to Dionýsos, řecký bůh nespoutané životní síly, který pro něho pravdivě vyjadřuje skutečné postavení člověka ve světě. Člověk může žít z mnohoznačné krásy světa, pokud ovšem přijme život jako nelítostný boj, v němž nakonec musí podlehnout „temnotě“ smrti. Velikost člověka je v tom, že může hrdě vzdorovat a bezohledně prosazovat svoji „vůli k moci“, jejímž cílem musí být překonání člověka čili nadčlověka. Počátek zkázy evropského lidství viděl Nietzsche v jednoznačném Platónově resp. Sókratově rozhodnutí ve prospěch slunečního boha Apollóna a lživé představy „pravého světa“ po smrti, jež od člověka naopak vyžaduje sebeomezení, soucit se slabšími a domnělou oddanost pravdě jako dennímu světlu rozumu. Tuto lživou orientaci na domnělé dobro a pravdu převzalo podle Nietzscheho křesťanství a rozšířilo mezi lid, takže se stalo silou nepřátelskou životu. Důsledkem tisíciletého působení tohoto „platónismu pro lid“ je současný nihilismus – popírání sil života pod záminkou morálky a pravdy. Základním principem Nietzscheho velmi nesystematického filosofování je nelitostná poctivost, jež si nezastírá beznadějnost lidského osudu a „překonává“ ji statečným přijetím té „nejtěžší myšlenky“, epikurejského „věčného návratu téhož“: jelikož svět nemá smysl a jen věčně trvá, musí se člověk smířit s tím, že se v něm všechno opakuje. Zároveň se mu však může vzepřít tím, že přitaká své vůli k moci, že rozvíjí svoji tvořivost, že tvoří své vlastní hodnoty a tak

připravuje cestu k nadčlověku. Tento Nietzscheho titanismus ke konci života přechází v megalomanií, přesvědčení o vlastním spasitelském poslání. Tak se Nietzsche na jedné straně antisemitům vysmívá, na druhé se však u něho najdou pasáže velmi antisemitské. Přesto se nacistům Nietzsche příliš nehodil a v jejich propagandě nehrál velkou roli. Velké oživení zájmu o Nietzscheho přinesla 70. a 80. léta 20. století, kdy se stal hlavní inspirací tzv. postmoderního myšlení. Přesto je Nietzscheovo dílo dodnes velmi živé, a to přinejmenším z těchto důvodů: Nietzscheho nelitostná, až sebezničující „poctivost“ skutečně ukázala, že v evropském duchovním životě posledních staletí je mnoho předstírání, čili s Nietzschem řečeno „model“. Nietzsche byl mimořádně citlivý člověk a viděl věci, které jiní začali objevovat až mnohem později, často díky jeho inspiraci; sem patří například psychoanalýza, kritika moderního státu jako „studeného monstra“, hrůza z přicházejícího „nihilismu“ a podobně. Když Nietzsche o sobě říká, že „filosofuje kladivem“, chce říci, že zkouší, co v evropském myšlenkovém dědictví tuto zkoušku přežije. Po sto letech se zdá, že toho není tak málo, díky němu si však filosofové i kazatelé začali dávat větší pozor na to, co říkají a slibují. Ostrá kritika morálky jistě přispěla k mravnímu uvolnění, znamenala však také velké osvobození a vyčištění vzduchu. Přes všechno zdánlivý materialismus Nietzsche dává jasně najevo, že člověk není cílem sám o sobě, ale že jeho posláním je „překročit sám sebe“. Konečně Nietzsche také připomněl, že život je z povahy věci nebezpečný a že člověk vždycky potřebuje odvahu a statečnost. Kdo to odmítá, pro toho má Nietzsche jen své „pohrdání“.

Dle Filosofie rovnováhy se Nietzsche pokusil vytvořit filosofii dravců (masožravců), kteří spravují tento svět a která by je ospravedlnila a umožnila jim tak přijmout sama sebe jako dravce. Podle Filosofie rovnováhy byl Nietzsche člověk před smrtí, jehož psychika, duše, mozek byli zaměřeny na cítění, rozvíjela se u něj zejména citová polovina (hemisféra) mozku, a fyzická zdatnost, tj. energické mozkové buňky, které potřebují z důvodu své energičnosti velký přísun potravy, a to na úkor rozumových (racionálních) a méně energických mozkových buněk, které postupně umírali. Jeho výše uvedený jednostranný rozvoj citových mozkových buněk, které neznají strach, a fyzických mozkových buněk a smrt rozumových a méně energických mozkových buněk vedl postupně k nerovnováze v jeho mozku a k jeho šílenství. Důvodem tohoto šílenství bylo chybné vyřešení rozporu jevového modelu vnějšího světa v jeho mozku, kde zdůrazněním jeho rozpornosti a nutnosti života jako nelitostného boje, v němž nakonec musí podlehnout „temnotě“ smrti, a velikosti člověka jako hrdého vzdoru a bezohledného prosazování svojí „vůle k moci“ došlo k posílení shora uvedeného trendu umírání jeho racionálních a méně energických mozkových buněk ve prospěch rozvoje jeho citových a fyzických mozkových buněk. Následkem jeho chybné logické úvahy tak byla nerovnováha jeho mozku a jeho šílenství. Pouze následování tzv. oceánického pocitu, tedy touhy všech po přátelství na život a na smrt, a to i predátory, dravci, kteří musí jíst maso, totiž vede k rovnovážnému rozvoji všech mozkových oblastí, rozumových i citových a přiměřeně též energických i méně energických mozkových buněk. Toto přátelství na život a na smrt i s kořistí ze strany predátorů, dravců znamená působit při nutném výběru a zabíjení kořisti co nejméně smrti a bolesti, tzn. milosrdnou smrtí i přičiněním predátorů, dravců. Toto přátelství na život a na smrt s ostatními živými tvory dále pro predátory, dravce znamená co nejvíce svými velkými silami chránit své přátele, blízké masožravce a býložravce, pomáhat jim zasloužit si jejich potravu, což uznává částečně i Nietzsche (Nietzsche tvrdí, že predátorovi, dravci je dovoleno vše, „avšak s výjimkou zrady přítele“). Jinak jim hrozí brzká smrt z pomsty nebo šílenství a jednají tak proti základnímu pudu sebezáchovy vlastního jak masožravcům tak i býložravcům jako jejich kořisti.

Z hlediska Racionální mystiky Filosofie rovnováhy, podle které platí ztělesnění mozku člověka před smrtí a vnějšího světa, kde jednotlivé mozkové buňky člověka před smrtí či jejich uskupení ztělesňují živé tvory vnějšího světa člověka před smrtí, si Nietzsche svým životním přesvědčením a filosofií znepřátelil racionální mozkové buňky levé poloviny (hemisféry) mozku a méně energické mozkové buňky a jimi ztělesněné živé tvory vnějšího světa, kteří umírali ve prospěch rozvoje citových a energických jedinců. Zde je třeba vidět důvod smrti jeho jimi ztělesněného racionálního otce, odmítnutí sňatku ze strany jimi ztělesněné racionální psychoanalytičky Lou Salomé i jeho šílenství. A zároveň je třeba zde vidět důvod pozdější tragické světové nerovnováhy představované dvěma světovými válkami 20. století, kde z vnějšího pohledu došlo k přijetí jeho filosofie bezohledného dravce podle mé Racionální mystiky posléze zavinila nerovnováhu mozku a jimi ztělesněného světa dalších lidí před smrtí, kteří se narodili po Nietzscheho smrti.

Nietzsche se stal vzorem pro novodobé Satanisty. Satan je podle mé filosofie časoprostorovým ztělesněním absolutního vakua čili nic. Tímto absolutním vakuem, Satanem je jediný bod časoprostoru o nulové klidové hmotnosti, foton, tj. základní mikročástice světla, která má nulovou rychlost, roztažený do časoprostoru. V případě Boha jde zejména o ztělesnění všech jevů, jako obrazu, jehož nositelem jsou jednotlivé mozkové buňky člověka před smrtí, ztělesňující jednotlivé živé tvory po smrti mozku a neživou přírodu v jeho vnějším světě, které zažívá člověk před smrtí. Tyto jednotlivé mozkové buňky člověka jako úložiště jednotlivých částí těchto zažitých jevů však nejsou schopny tyto jevy, resp. obrazy vidět, slyšet, cítit, hmatat, chutnat, tedy vnímat, mohou je vnímat či chápat pouze společně jako člověk před smrtí,

jehož mozek zahrnuje všechny tyto mozkové buňky, resp. jevy, obrazy či informace v nich uložené o celkové nekonečné hmotnosti, tedy Vesmír či Boha. Satan v biblickém ráji, kde byl hadem ztělesněným jedinou mozkovou buňkou a kde, ačkoliv nebyl nositelem žádné informace, jevu či obrazu, byl schopen ve společnosti, rozhovoru, komunikaci všech ostatních mozkových buněk ztělesňující ostatní živé tvory v ráji, které byli nositeli nějakých informací, jevů či obrazů, všechny tyto informace na rozdíl od ostatních vnímat či chápat, resp. čist prostřednictvím prvního člověka před smrtí Adama. Byl tedy nejchytřejším z živých tvorů. Po smrti hada v podobě sněžení, resp. zabití jeho ztělesňující mozkové buňky došlo k roztažení jeho jediného bodu hmoty do časoprostoru, neabsolutní nicoty, došlo k rozšíření jeho přítomnosti do všech ostatních mozkových buněk, resp. jimi ztělesněných živých tvorů a neživé přírody, tedy obrazů či jevů, resp. informací v podobě mezer, nedostatků či chyb, tj. neabsolutního vakua. Satan se stal všudypřítomný, obdobně jako Bůh vlastníkem všech obrazů, informací a jevů, avšak ztratil schopnost je vnímat, chápat či čist prostřednictvím člověka před smrtí, protože již nebyl ztělesněním jeho mozkové buňky ale mezer, nedostatků či chyb v jeho mozku. Z nejchytřejšího zvířete, které si nic nepamatuje, se Satan stal jedincem s obrovskou pamětí chyb živých tvorů (největší hned po Bohu, který si pamatuje jak všechny správné tak chybné obrazy, jevy či informace), který však ničemu nerozumí. Dá se říci, že i Satan nyní ví, že nejlépe mu bylo v Biblickém ráji a chce se tam vrátit, nesouhlasím tudíž s dogmatem katolické církve, že Satan je určen věčnému zatracení a nemůže se obrátit, čili vrátit do biblického ráje. V biblickém ráji byl Satan pouze nejmenší možnou chybou, která byla záměrně Bohem spojena se všemi ostatními jevy, obrazy či informacemi, jejichž nositeli byli ostatní mozkové buňky člověka před smrtí, Adama ztělesňující ostatní živé tvory kromě hada, šlo o předmět humoru, žertu či smíchu v ráji jako prostředku proti nudě z vševědouce.

Cesta Satana a nás všech zpátky k biblickému ráji vyžaduje postupné odstranění téměř všech jednotlivých chyb, neabsolutního vakua rozšířených ve všech informacích, obrazech, jevech, jejichž nositeli jsou jednotlivé mozkové buňky člověka před smrtí ztělesňující jednotlivé živé tvory a neživou přírodu v jeho vnějším světě. Toto odstranění chyb se děje postupnou apoptózou (od slova padání rozumněji listí stromů na podzim, viz má Filosofie rovnováhy kapitola [Spása světa jako výlučná apoptóza](#)), tedy dobrovolnou přirozenou smrtí všech živých tvorů a jimi ztělesněných mozkových buněk člověka před smrtí, přeměněných na mozkové spoje a nové mozkové buňky vznikající zřejmě v hippokampu mozku vlivem duševní námahy-učení, fyzické námahy bez duševního vypětí a u ženy při rozmnožování (jde o exotermický, teplouvolňující rozklad provázený endotermickou, teplopohlcující skladbou) a nikoliv nekrózu mozkových buněk (jde o exotermický, teplouvolňující rozklad provázený endotermickým, teplopohlcujícím rozkladem), tedy stále se zdokonalující poznání člověka před smrtí. Nakonec zbude pro smrt průměrného člověka hraničních (viz má Filosofie rovnováhy kapitola [n\) ve vztahu k Dáblu jako zlu a smrti](#) Time: 15/02/2011 23:55:31) průměrně cca 87.500.000.000, tj. cca 87,5 miliard jeho mozkových živých buněk, tedy 85-90% z cca 100.000.000.000, tj. cca 100 miliard (podle přírodovědců kolem roku 2009 z cca 25.000.000.000, tj. cca 25 miliard, kolem roku 1986 z cca 10.000.000.000, tj. cca 10 miliard) jeho mozkových živých buněk, které má člověk při narození, řídících a zastupujících všechny části jeho ostatního těla, které má průměrně cca 10.000.000.000.000, tj. cca 10 biliónů tělesných živých buněk (podle přírodovědců kolem roku 1986 průměrně cca 60.000.000.000.000, tj. cca 60 biliónů tělesných živých buněk), pro smrt průměrného člověka hraničních je tedy zřejmě rovněž 85-90% těchto tělesných živých buněk, tedy průměrně cca 8.750.000.000.000, tedy cca 8,75 biliónů těchto tělesných živých buněk. Stárnout člověk začíná zhruba od 25 let a podle mé Filosofie rovnováhy by se měl spravedlivý člověk dožít nejméně 70 let, to znamená, že by mělo ve spravedlivém průměrném člověku postupně umřít pro smrt člověka hraničních cca 12.500.000.000, tj. cca 12,5, miliard jeho mozkových živých buněk a pro smrt člověka hraničních cca 1.250.000.000.000, tj. cca 1,25 biliónu jeho tělesných živých buněk za cca 45 let jeho života. Rok má průměrně 365 dní, každý den má průměrně 24 hodin, každá hodina má průměrně 60 minut a každá minuta má průměrně 60 sekund, což činí za 45 let 1.419.120.000 sekund, tj. zaokrouhleně 1,42 miliardy sekund. Z toho plyne, že by se měl postupně (viz má Filosofie rovnováhy kapitola [III.\) Podstata evoluce živých tvorů, resp. dějin lidstva](#)) zmenšit počet mozkových živých buněk průměrného spravedlivého člověka podle výše uvedených hodnot dle současné (v roce 2012) exaktní přírodovědy od 25. do 70. roku jeho věku v tomto období za každou sekundu o cca 8,8082755510457184734201476971644, zaokrouhleně o cca 8,81 (tj. zaokrouhleně zhruba 8 celých a 81 setin) a v tomto období za každou sekundu by se měl zmenšit počet jeho tělesných živých buněk o cca 880,82755510457184734201476971644, zaokrouhleně o cca 880,83, tj. zaokrouhleně o cca 880 celých a 83 setin (podle přírodovědců kolem roku 1986 o cca 5284,9653306274310840520886182987, tj. zaokrouhleně o zhruba 5284 celých a 965 tisícin). Do tohoto úbytku není započtena přirozená obměna tělesných živých buněk v podobě jejich neustálého umírání a rození, která je u každé tělesné živé buňky jedinečná, zřejmě se obměňují i mozkové buňky. Toto lidské tělo ztělesní nového Adama a obsahující všechno poznání a jedinou stále menší chybu Satana. Po tomto odstranění téměř všech chyb bude mozek tohoto nového Adama ztělesňovat nový téměř zcela souladný Vesmír, navracený ráj s hadem jako nejmenším Satanem či chybou, s možností jeho zabití jako opětovným sněžením plodu ze stromu poznání dobrého zlého, k čemuž zřejmě nedojde v důsledku

poučenosti tvorstva z dějin spásy.

V případě, že nový Adam bude mít děti před výše uvedeným návratem do ráje se svou vyvolenou Evou, tedy před téměř dokonalým odstraněním chyb, neabsolutního vakua z jeho mozkových buněk a jimi ztělesněného jeho vnějšího světa, vystavuje svět nepřiměřenému nebezpečí zvrácení celého průběhu spásy světa zdvojením mozků jako ztělesnění vnějšího světa a jeho chyb, resp. neabsolutního vakua narozením svého potomka, nového člověka před smrtí kromě otce. Toto nebezpečí bude přiměřené pouze po výše uvedeném návratu nového Adama do ráje, kde bude nejmenší Satan, chyba, mezera, nedostatek či absolutní vakuum v mozku nového Adama, příp. jeho ženy jako člověka, příp. lidí před smrtí a jimi ztělesněného světa a tedy nejmenší nebezpečí při výše uvedeném zdvojení.

Nezáleží na tom, zda jde o návrat do biblického ráje po jeho ztrátě zdvojením téměř dokonalého mozku Adama jako člověka před smrtí ztělesňujícího celý Vesmír a jeho nejmenší chybu či Satana do mozků Adama a jeho ženy Evy nebo o jeho první dosažení dnes již mrtvou prabuňkou před smrtí a posléze dnešním či budoucím člověkem před smrtí v budoucnosti na základě evoluce.

Když se pokusím nefilosoficky zformulovat výše uvedenou Racionální mystiku mé Filosofie rovnováhy, tak lze říci následující:

1) Ďábel-odpůrce ztělesňuje chybné myšlenky člověka před smrtí a chybné jevy, teologicky řečeno hříchy a zlo.

2) V ráji nebo v dokonalém světě možná byl a bude Ďábel ztělesňovat nejmenší možnou chybnou myšlenku a jev z důvodu zabránění nudy z vševědoucnosti člověka nebo lidí před smrtí.

3) Lidé po smrti patří buď zlému Ďáblu a ztělesňují s ním tak chybné myšlenky a jevy člověka před smrtí, původně bezohledné dravce (masožravce) a jejich kořist, resp. oběti. Tito dravci Ďábla a Ďábel spravují tento svět, jsou však odsouzeni k samotě v dlouhodobém výlučném škodění člověku před smrtí a jiným živým tvorům, kdy neznají pravdu, jenom chybné myšlenky a jevy, což je proti dobré přirozenosti lidí a Ďábla jako padlého dobrého anděla jejich nezměrné duševní utrpení. Ovládá je Ďábel a jím vyvolaný panický strach z každého učení o lásce, např. Ježíše Nazaretského možná Krista, které by je v případě jeho vynucení ve společnosti mohlo připravit o mrtvolu zvířat či lidí a tím způsobit jejich smrt hladem.

4) Nebo lidé po smrti patří dobrému Kristu, možná Ježíši Nazaretskému a ztělesňují dobré myšlenky a jevy člověka před smrtí, jsou živými mozkovými buňkami člověka před smrtí a prospívají mu, chrání ho a zvětšují jeho pravdivé poznání tím, že umírají ve prospěch větvení jiných a vzniku nových jeho mozkových buněk. Nejsou bezohlední dravci a jejich kořist.

5) Zároveň lidé po smrti neustále vstávají po své další a další smrti z mrtvých, jejich duše, vědění je ve zjednodušené podobě přesouváno podle jejich hříchů neustále na ostatní zbylé přeživší dobré nebo špatné (tj. ztělesňující bezohledné zabijáky a jejich kořist) mozkové buňky člověka před smrtí.

6) Úkolem každého dobrého člověka před smrtí je spasit svět, tedy Ďábla a jeho lidi a vrátit jej zpět do ráje (viz ad. 2)). Ďábel v ráji od Ďábla ve zlém světě se liší tím, že ztělesňuje nejmenší možnou nikoliv obrovskou chybu a jinak je dobrý. Člověk před smrtí, který chce spasit svět, musí jíst tak, aby způsobil co nejméně smrti a bolesti, dokonalý člověk jí ze všech živých tvorů jenom rostlinná semínka a rostlinné plody. Takovýto člověk bude žít tak dlouho, dokud nebude dosaženo ráje ve světě, dokud nebude spasen Ďábel a jeho lidé. Poté teprve bude moci mít sex se svou vyvolenou ženou a mít s ní téměř dokonalé dobré děti. Poté teprve umře a stane se dobrým člověkem po smrti patřící Kristu, tedy ožije jako výše uvedená mozková buňka svého dítěte nebo dětí ztělesňující rostlinná semínka či rostlinné plody obsahující informaci $1=0$, tedy dokonalé nejobecnější spojení dobrého a zlého, Ďábla a Boha,

ničeho a něčeho.

7) Záchrana lidí patřící Dáblu a dosažení ráje bude prostřednictvím dobrých skutků těchto původně bezohledných škůdců, dravců, kteří si nemohou vybrat, jestli škodit nebo neškodit, ale mohou si vybrat, jestli škodit více nebo méně, stejně jako samotný Dábel. Pro lidi Dábla a Dábla jako původně bezohledné dravce tedy platí pravidlo způsobit při zabíjení co možná nejméně smrti a bolesti, jestliže chtějí dosáhnout, resp. se vrátit do ráje. Tak budou mít podíl na Dáblu jako nejmenší možné chybné myšlenky či jevu v ráji. Spása Dábla a jeho lidí bude mít podobu pro smrt člověka kritické ztráty 10-15% z cca 25 miliard mozkových buněk člověka před smrtí, který zachrání svět, která bude ztělesňovat jenom dobrý svět s neodstranitelnou nejmenší chybou Dáblem viz ad. 2)

8) Téměř dokonale dobré děti jako lidé před smrtí po smrti svého otce, který zachrání svět, budou jíst rostlinné plody a rostlinná semena a nezabijí hada či jiné ztělesnění Dábla, odpůrce jako nejmenší možné chyby v ráji, kde budou žít, protože budou poučeni ze zkušenosti lidí před nimi, jejich otcem, než umře, a chránění ostatními živými tvory včetně Dábla, tedy buňkami jejich mozku, které již budou mít ze své vlastní zkušenosti poznání dobrého a zlého.

Literatura:

1. Kateřina Stárková, aktuálně.cz, Jak zdravě (ne)stárnout?, [online], copyright 26.9.2006 v 10:30, [cit. 2012-02-14]. Dostupné na World Wide Web: <http://aktualne.centrum.cz/clanek.phtml?id=243374> , (... „Stárnout člověk začíná zhruba od 25 let.“ ...)
2. WIKIPEDIA The Free Encyclopedia, Human microbiome, [online], last revision 26 January 2012 at 18:50. [cit. 2012-02-14]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Human_microbiome , (... “The average human body, consisting of about 10¹³ (10,000,000,000,000 or about ten trillion) cells” ...)
3. Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, Autor: - kš -, Nenechte váš mozek „zestárnout“, [online], copyright © ČPZP 2009, [cit. 2012-02-14]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.cpzp.cz/clanek/1614-0-Nenechte-vas-mozek-zestarnout.html> , (... Na svět přicházíme s 25 miliardami nervových buněk. Podle posledních údajů přijdete za celý dospělý život zhruba od 20 do 99 let, při normálním průběhu stárnutí přibližně o 10-15 procent neuronů. “ ...)
4. Answers.com, WikiAnswers, How many cells are in the human brain?, [online], Copyright © 2012 Answers Corporation [cit. 2012-02-14]. Dostupné na World Wide Web: http://wiki.answers.com/Q/How_many_cells_are_in_the_human_brain , (... „A quick Google search found a consensus around the 100,000,000,000 mark. Here are the sources.” *Glencoe Health 2nd Edition*. Mission Hills: Glencoe Inc., 1989: 252. “Weighing around three pounds (1.35kg), the brain contains nearly 100 billion cells.”, *World Book 2001*. Chicago: World Book Inc., 2001: 551. “The human brain has from 10 billion to 100 billion neurons.”, *Magill's Medical Guide Revised Edition*. Salem Press, 1998: 221. “It has been estimated that the adult brain has around one hundred billion neurons and an even larger number of glial cells.”, *The Science Times Book of the brain*. New York: The Lyons Press, 1987: 150. “The human brain holds about 100 billion nerve cells.”, *The Scientific American Book of the Brain*. New York: Scientific American, 1999: 3. “An adult human brain has more than 100 billion neurons” ...)
5. “Byl jednou jeden život”, v originále: “Il était une fois ... la Vie”, created by Albert Barillé, music composed by: Michel Legrand, characters designed by: Jean Barbaud, copyright PROCIDIS-Paris, v České republice copyright: PROCIDIS 1986, BH promo CZ 2008, titulní píseň Jana Mařasová, Luba, 1,2,4,5 DVD 104 minut, 3,6 DVD 130 minut, 26 dílů seriálu. DVD 1, díl 1. Planeta Buněk, čas 8:05-8:20, ... „Každá živá věc je tvořena buňkami a lidské tělo jich má 60 tisíc tisíců milionů.“ ... , DVD 3, díl 9. Mozek, čas 1:45-2:10: ... „Lidský mozek, nejúžasnější a nekomplexnější orgán ve Vesmíru. Někteří říkají, že obsahuje 10 miliard buněk, to je zhruba tolik, kolik je hvězd v mléčné dráze, ale jiní tvrdí, že jich obsahuje více než 100 miliard.“
6. OSEL Objective Source E-Learning, Autor: Jaroslav Petr, K čemu jsou nové neurony?, [online], copyright 14.3.2004 v 00:00, [cit. 2012-02-14]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.osel.cz/index.php?clanek=654> , (... „Nikdo už nepochybuje o tom, že v mozku obratlovců včetně člověka vznikají stále nové nervové buňky. K čemu jsou ale dobré? “ ...)

<http://cs.wikipedia.org/wiki/%C5%A0elmy> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Dravci> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Pred%C3%A1tor> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Maso%C5%BERavec> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Nietzsche> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Filologie> , <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/177057-bezpodminecna-laska-muze-byt-hodnotnejsi-nez-ta-milostna.html> , STORIG, H.J.: Malé dějiny filosofie. Praha, Zvon, 1991. s. 380 a násl., Durant, W., Příběh Filosofie, Praha, Nakladatelství PRAGMA, str. 382 a 383 (nad a pod nadpisem "VII. DEKADENCE"), <http://www.vpsmybrno.cz/osobni/jedlicka/sekty/sekty.html> , http://is.muni.cz/th/136458/pdf_b/Bakalarska_prace.pdf?lang=en , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Satanismus> ,

<http://cirkevSatanova.com/42.htm> , <http://www.kaplnka.sk/dogmatika/dedeocr2.html> ,
<http://granosalis.cz/ebooks/evolucniteorie.htm> , <http://www.osel.cz/index.php?clanek=654> ,
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Satan> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Samael> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Samael> ,
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Lilith>)

Řešení vztahu filosofie a mozek jako spása

Živé tvory, zejména člověka lze popsat podle toho, jaký druh jeho mozkových buněk se u něj rozvíjí, větví a jaký druh jeho mozkových buněk umírá na úkor tohoto rozvoje jiných mozkových buněk. Živý tvor, zejména člověk je buď:

1) **racionální dravec**-rozvíjí se u něj mozkové buňky levé rozumové hemisféry (poloviny) mozku a energické mozkové buňky, které vyžadují velké množství potravy a které ovládají pohybové (motorické) dovednosti těla jedince. Příkladem filosofie racionálního dravce je židovská filosofie, která vidí prvořadý cíl v moci a bohatství člověka doprovázené jeho důkladným vzděláním získaných nelítostným bojem vně jeho skupiny.

2) **iracionální dravec**-rozvíjí se u něj mozkové buňky pravé citové hemisféry (poloviny) mozku a energické mozkové buňky, které vyžadují velké množství potravy a které ovládají pohybové (motorické) dovednosti těla jedince. Příkladem filosofie iracionálního dravce je romská-cikánská filosofie a Nietzscheho filosofie, která vidí rovněž prvořadý cíl v moci a bohatství člověka avšak bez ohledu na vzdělání na základě citu člověka rovněž získaných nelítostným bojem vně jeho skupiny.

3) **racionální kořist dravců**-rozvíjí se u něj mozkové buňky levé rozumové hemisféry (poloviny) mozku a málo energické mozkové buňky, které nevyžadují velké množství potravy a které ovládají jiné jak pohybové (motorické), tj. netělesné dovednosti jedince. Příkladem je křesťanská filosofie, která chce všeobecné bratrství mezi lidmi a rozumově je zdůvodňuje, a to bez boje.

4) **iracionální kořist dravců**-rozvíjí se u něj mozkové buňky pravé citové hemisféry (poloviny) mozku a méně jak u dravců energické mozkové buňky, které nevyžadují tak velké množství potravy a které ovládají jiné jak pohybové (motorické), tj. netělesné dovednosti jedince. Příkladem jsou býložravá zvířata a jejich filosofie útěku před každým dravcem.

Filosofie rovnováhy představuje kompromis mezi shora uvedenými čtyřmi způsoby jednostranného rozvoje pouze určitého druhu mozkových buněk, resp. pouze určitých oblastí mozku. Filosofie rovnováhy svým příkazem přátelství všech živých tvorů na život a na smrt znamenající jejich povinnost zabít co možná nejméně živých tvorů (včetně sebe) usiluje o rozvoj všech oblastí mozku, a to jak citů (pravá hemisféra) tak i rozumu (levá hemisféra), jak energických (ovládajících ostatní tělo) tak i méně energických (ostatních) mozkových buněk jedince, přičemž je prokázáno, že při prožitku bezpodmínečné lásky dochází k zapojení nejvíce mozkových oblastí jedince. Proto Filosofie rovnováhy a jmenovitě její zákon o porážkové (masné) dani představuje cestu k vyváženému rozvoji mozku všech živých tvorů a v případě tohoto zákona všech lidí, tedy k všeobecnému usmíření bílých, Romů, židů, nacistů, křesťanů, sobců (egoistů), milosrdných (altruistů) apod.

Otázkou zůstává, zda je pravdivý subjektivní idealismus známý ve filosofii. Pak by přispělo k rovnovážnému vývoji ve světě rovnovážný vývoj mozku jediného člověka před smrtí, jehož mozek a tělo by ztělesňovali celý svět, a to prostřednictvím shora uvedené bezpodmínečné lásky všech živých tvorů, tedy jejich přátelství na život a na smrt znamenající jejich povinnost zabít co možná nejméně živých tvorů (včetně sebe), a aby co nejméně cítili bolest.

Shora uvedený způsob rovnovážného vývoje všech oblastí mozku všech lidí prostřednictvím porážkové (masné) daně, potažmo všech živých tvorů prostřednictvím mé Filosofie rovnováhy, případně rovnovážný vývoj všech oblastí mozku jediného člověka před smrtí v případě pravdivosti subjektivního idealismu ve filosofii by mělo vést ke spáse všech živých tvorů, tedy k ideálnímu světu, ráji na Zemi.

V případě, že shora uvedené ke spáse nepovede, pak zůstanou nadále v platnosti shora uvedené rozdílné filosofické přístupy k životu jedinců jako racionálních a iracionálních dravců a racionální a iracionální kořisti těchto dravců do jiného vyřešení těchto rozporů mozku živých tvorů vedoucích k rozporům (Dáblu) ve vnějším světě.

Literatura: Bezpodmínečná láska může být hodnotnější než ta milostná, <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/177057-bezpodminecna-laska-muze-byt-hodnotnejsi-nez-ta-milostna.html>

Proč chce Dábel do ráje a zda-li bude pokračovat rozpínání Vesmíru?

Neabsolutní vakuum je energie-pohyb přelítá, rozprostřená do prostoru a světlo je energie, pohyb přelítá, rozprostřená v čase v našem Vesmíru čili časoprostoru. Jde o dvě misky vah, kde nelze stanovit, jestli více váží energie-pohyb neabsolutního vakua nebo energie-pohyb světla a dochází k neustálému přelívání energie-pohybu z jedné misky na druhou. A zároveň platí, že všichni živí tvorové, ať jsou na kterékoliv misce vah této energie-pohybu, ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde by se měli všichni rádi, tj. byli přátelé na život a na smrt.

Výše uvedené neabsolutní vakuum i vlnění o rychlosti světla, např. světlo, která tvoří dvě hranice našeho Vesmíru, jsou dvě různé podoby pohybu-časoprostoru. Za prvé je to vlnění o rychlosti světla, které představuje časoprostor, jehož časoprostorové body jsou soustředěny do jediného prostorového bodu a nekonečného času, za druhé je to výše uvedené absolutní vakuum o nulové rychlosti, jehož časoprostorové body jsou rozprostřeny do konečného prostoru v nulovém čase. Jde o známé zásady Speciální teorie relativity o kontrakci (zkracování) délek a dilataci (roztahování) času při rostoucí rychlosti pohybu (v rychlejší raketě běží čas pomaleji), při rychlosti světla existuje nekonečný čas a nulová délka, při nulové rychlosti pohybu výše uvedeného absolutního vakua existuje nekonečná rovina čili nenulový konečný prostor složený z této roviny nekonečné délky a nulový čas (obrácení výše uvedených zásad Speciální teorie relativity jako dilatace délek a kontrakce času). To znamená, že vlnění o rychlosti světla rozšiřuje Vesmír-prostor-pohyb, kdy světlo se šíří z jediného hustého bodového zdroje všemi směry a postupně se ředí na prostor čili neabsolutní vakuum, a neabsolutní vakuum stojí za vznikem stahujících, zejm. gravitačních sil ve Vesmíru, kdy vzniklý podtlak rozšiřuje časopohyb-náš Vesmír a stojí za vznikem černých děr v našem Vesmíru. **K rozhodnutí, zda Vesmír se bude zmenšovat nebo roztahovat by bylo třeba zjistit, zda je v našem Vesmíru více časoprostoru-pohybu představováno neabsolutním vakuem nebo naopak vlněním o rychlosti světla, tedy zda převažují odpudivé síly vlnění o rychlosti světla nebo dostředivé, přitažlivé, zejména gravitační síly neabsolutního vakua v našem Vesmíru. Toto zjistit zřejmě není možné, proto je třeba vyčkat konce našeho Vesmíru nebo neriskovat tento smrtelný poker a přistoupit k mnou výše navrhovanému řešení co možná nejmenšího růstu entropie-stejnorodosti-vyhoření našeho Vesmíru prostřednictvím zásadního dodržování výše uvedené apoptózy, tedy přirozené smrti, což předpokládá demokraticky schválenou a uzákoněnou zřejmě upravenou podobu mé masné-porážkové daně při zachování jejího účelu a hlavních zásad uvedených v mnou navržené důvodové zprávě k tomu návrhu zákona a milosrdnou smrt-milosrdného řezníka (viz dále).**

Pozn.

- podle mě zákon zachování energie představuje zachování množství časoprostoru-pohybu v čase, zákon zachování hybnosti představuje zachování množství časoprostoru-pohybu v prostoru, a zákon zachování momentu hybnosti představuje zachování množství časoprostoru-pohybu při jeho kmitání-oscilaci mezi prostorem-neabsolutním vakuem a časem-vlněním o rychlosti světla, např. světlem

Děkuji své tetě-druhé matce Marii Grůzové za spolupráci při sepisu tohoto a předchozího textu. Děkuji všem dalším a zejména Neronisovi a Miloslavovi Bažantovi za cenné podněty při diskusi na toto téma v topicu na http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1370

- Ještě bych chtěl učinit poznámku, že **mé absolutní vakuum je něco jiného jako pravé vakuum ve shora uvedeném článku** (Literatura: <http://hp.ujf.cas.cz/~wagner/popclan/vakuum/vakuum.html>). **Pravým vakuem** je zde podle mne míněno jakési **entropické (energeticky-pohybové stejnorodé)-vyhořelé vakuum v prostoru a čase**, ze kterého již není možno získat žádný další novou práci (tj. změnu pohybu). **Absolutním vakuem** však chápu **dokonalé nic**, tedy vakuum bez jakéhokoliv pohybu, **tedy i bez prostoru a času jako vlastnostmi pohybu**.

Literatura: <http://www.osel.cz/index.php?clanek=4239> , <http://hp.ujf.cas.cz/~wagner/popclan/vakuum/vakuum.html> , http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1370

Porážková daň a milosrdný řezník jako spása

Filosofie rovnováhy neprosazuje vegetariánství, frutariánství apod. vůči masožravcům, kteří musí jíst maso, aby přežili, prosazuje pouze co největší možné omezení spotřeby výrobků ze zabitých zvířat, tedy postupné omezení zbytečného zabíjení a navazující spotřeby výrobků ze zabitých zvířat. Proto je první podmínkou dosažení spásy uzákonění porážkové (masné) daně. (viz má Filosofie rovnováhy I. kniha, viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Protože Filosofie rovnováhy dokonale nezakazuje spotřebu výrobků ze zabitých zvířat a zabíjení, je nutné stanovit rovněž podmínky pro milosrdnou porážku zvířat, milosrdného řezníka, jde o doplnění vymezení košer stravy a porážku jako u židů pro veškerou porážku. Podle Filosofie rovnováhy je třeba, aby došlo k postupnému umírání mozkových buněk (nikoliv k jejich hromadné smrti, což velmi bolí). Košer porážka zvířat u židů spočívá v protnutí krční tepny, kdy zvíře ztratí v krátké době vědomí, a protože je v šoku, tak ani necítí bolest z řezu nožem. Povolena zvířata židům, tj. košer-čistá zvířata jsou ta, která mají krční tepnu a lze je tak zabít výše uvedeným způsobem. Z Nového zákona Ježíše Nazaretského pak plyne účel tohoto nařízení, tedy dodržování milosrdenství i při porážce, ve Filosofii rovnováhy pojmenovaný jako přátelství na život a na smrt mezi poraženým zvířetem a řezníkem. Z toho plyne účel výše uvedené

košer porážky, aby zvíře cítilo co nejmenší bolest. Protože žijeme tři tisíce let po Mojžíšovi, je třeba vylepšit tuto košer porážku dle shora uvedeného účelu a netrvat zatvrzele a zpátečnický jenom na doslovném znění Tóry-Mojžíšova zákona.

Toto vylepšení spočívá v tom, že zvířeti je třeba před porážkou proříznutím krční tepny podat nejlépe před spaním bez jeho vědomí uspávací prostředek, aby se odstranila úzkost z jatek a porážky zažítá zvířetem před porážkou. Tato úzkost z porážky je příčinou špatné jakosti spotřebovávaného masa z porážky. Proto je možno říci, že na přírodním základě založený rychle rozložitelný uspávací prostředek zhorší méně jakost masa z porážky než úzkost zvířete z jatek a porážky. Proto po exaktním vědeckém vyzkoumání takového uspávacího prostředku jde o milosrdnou porážku, novodobé košer maso, které by se mělo používat v současném biozemědělství.

Děkuji své tetě-druhé matce Marii Grůzové za pomoc s teorií milosrdné porážky

Literatura: Benjamin Kuras, Zakázané ovoce vědění, Bible jako drama a terapie, G plus G, s.r.o., Praha 2003, s. 190 a násl. a s. 216 a násl.

Milosrdná porážka zvířat přetnutím krční tepny zvířete, jemuž byl před spaním podán vhodný uspávací prostředek, a omezení zbytečného zabíjení zvířat a navazující spotřeby výrobků ze zabitých zvířat uzákoněním mnou navrženého zákona o porážkové (masné) dani a zemědělskými chovy produkujícími přirozeně uhynulé zvířata-čchipliny jsou nezbytnými kroky k dosažení spásy, tedy exaktního vědeckého nastolení ráje na Zemi.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Exaktní popis uspání hypnózou z hlediska Filosofie rovnováhy

Hypnóza představuje ozvěnu (resonanci) mozku živých tvorů na určitý druh vlnění ztělesněný lékařem, jde o vlastní vlnění (frekvenci-častost a amplitudu-rozsah vlnění) mozku, tedy průměr mezi vlněními jednotlivých buněk a mezer mozku člověka. Člověk odpovídá na toto nabídnuté vlastní vlnění resonancí, kdy dochází k podstatnému uvolnění spočívající ve sjednocení všech rozporných částí mozku v jeden celek, dochází tak ke sjednocení Universa (Vesmíru, všeho míru, jednotné podobě), zobrazovaného či totožného s mozkiem, z čehož plyne odpočinkový účinek v mozku živého tvora. Hypnózu lze použít jako uspávací prostředek před spaním jedince a proříznutím jeho krční tepny jako milosrdného způsobu smrti postupnou (nikoliv hromadnou) smrtí mozkových buněk a tak postupně celého mozku (viz Mojžíšův zákon košer porážky u židů v Tóře) čili smrti jedince. Hypnóza zároveň nezpůsobuje pozůstatky cizorodých chemických látek v těle a nekazí tak maso a ostatní výrobky z mrtvol jedince. Hypnóza představuje sjednocení mozku, které je daleko těžší u jedinců, jejichž mozek je nerovnovážně rozvinut, tedy upřednostněním pouze některých oblastí mozku a jejich nervových buněk (racionálních-rozumových-početních, iracionálních-citových, energických-tělesných, neenergických-netělesných) došlo k smrti a skrytí-potlačení-latenci většiny mozkových buněk těchto jiných oblastí mozku. Jde především o živé jedince s nižším vědomím-intelektem jako zvířata, rostliny, houby, živé buňky, bakterie, viry apod. I u nich je však zřejmě hypnóza za výše uvedených avšak ztížených podmínek možná, protože mozkové buňky z potlačených výše uvedených mozkových oblastí zřejmě zcela nevyhynuly, některé z nich se skryly v jiných upřednostněných výše uvedených mozkových oblastech. Např. Romové-iracionální dravci jsou dokonalí hudebníci a jedna z nejnižších jejich kast-džatí-skupin bubeníci jsou rovněž nezbytní k navození výše uvedeného vlastního vlnění mozku jejich hudbou. Proto rovnovážný vývoj mozku jedince, jeho probuzení ze spánku nižších tvorů jako člověka před smrtí předpokládá jejich smíření se všemi ostatními živými jedinci i jejich vrahy, tedy přátelství všech na život a na smrt, kdy poté dojde k jejich spáse v podobě věčného života přerušovaného výše uvedenou milosrdnou smrtí v hypnózou navozeném spánku (To jest dnem a spánkem nocí, které mohou mít různou relativistickou hmotnost podle počtu je ztělesňujících bodů časoprostoru). Hypnóza je možná pouze spojením všech racionálních a iracionálních buněk mozku člověka před smrtí ztělesňující všechny živé tvory v jeho vnějším světě, což je potřeba k zjištění výše uvedeného vlastního vlnění. Racionální-rozumové mozkové buňky a jimi ztělesnění jedinci jsou schopny odečítat od shora z dokonalého nekonečna a iracionální-citové mozkové buňky a jimi ztělesnění jedinci jsou schopny přičítat od zdola dokonalého nekonečna, spolu jsou schopny vypočítat ono dokonale nekonečně složité vlastní ozvěnové vlnění mozku člověka před smrtí ztělesňující či zobrazující celý Vesmír.

Děkuji mé druhé matce Marii Grůzové za pomoc se sepsím tohoto článku

Literatura: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Hypn%C3%B3za> , <http://www.psyx.cz/hypnoza.php> , Jan Poněšický a kol., Člověk a jeho postavení ve světě, TRITON, Praha 2006 s. 33 a násl., 50, 65, Bezpodmínečná láska může být hodnotnější než ta milostná, <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/177057-bezpodminecna-laska-muze-byt-hodnotnejsi-nez-ta-milostna.html> , <http://ling.kfunigraz.ac.at/~rombase/cd/data/ethn/topics/data/caste.cs.pdf>

2.Díl

Chování dle Filosofie rovnováhy:

(Ráj začíná vědeckým pokusem na mé zahradě)

Printed from: www.FILOSOFIE.cz Diskusní fórum

Theme web: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375

Printed on: 25/09/2012

a) ve vztahu k chovu psa a slepic a biblickému ráji

Závěry mého pokusu:

- 1) Pes je masožravec a nemůže žít pouze z vegetariánské stravy.
- 2) Pes by měl v rámci lidskosti dostávat kvalitní vegetariánské krmivo (též nejlépe domácí vejce, kde nenechávají porážet ani kohouty, a polotvrdý či tvarohový sýr z mikrobiálních sýřidel nejlépe z mléka z ekologického chovu, kde nenechávají porážet ani samce) a krmivo z přirozeně uhynutých, neporažených, příp. zmražených zvířat.
- 3) Pes by měl dostávat co možná nejméně krmiva z přirozeně uhynutých, příp. zmražených zvířat tak, aby nebylo vážně poškozeno jeho zdraví, podle mého chovatelského pokusu nejméně 1 gram zmraženého těla přirozeně uhynutého syrového nebo vařeného zvířete na kilogram živé váhy psa a den.
- 4) Tělo přirozeně uhynutého, příp. zmraženého zvířete jako krmivo pro psa by se mělo převažovat v několika vodách, aby se předešlo vážným nemocem ohrožujících psa i člověka na životě.
- 5) Nejlépe je, aby chovatel psa choval rovněž jiná zvířata např. slepice pro domácí vejce a dále ty zkrmoval masožravci při jejich přirozeném úhynu, kdy má úplnou jistotu, že se nejedná o poražená zvířata, a to po lékařské pitvě.
- 6) Obdobná pravidla by se měla pokusně určit z důvodu lidskosti (biblického ráje na Zemi) i pro ostatní masožravce.
- 7) Masožravce, např. některé hady, kteří nemohou žrát chcipliny, nemůže doma chovat člověk před smrtí, jiní lidé je zřejmě mohou chovat doma, může je chovat Bůh venku v přírodě.

Theme author: Dalibor Grůza

Theme: Ráj začíná vědeckým pokusem na mé zahradě

Time: 03/07/2010 17:59:59 corrected 18/07/2010

Post:

Rozhodl jsem se přijmout do rodiny slepici a kohouta, kterým hrozí smrt pro jejich útočnost ve velkochovu, stejně jako jsem přijal do rodiny z útulku mého hodného ale zřejmě zbabělého psa Bada (anglicky bad špatný, anglicky buddy vyslovováno bady přítel) za účelem následného vědeckého pokusu, *kdy jim budu podávat pouze rostlinnou stravu, vejce a mléko vyjma toho, co od někoho dostanou nebo najdou venku v přírodě*, kterým chci, snad i s Vámi všemi, zachránit svět a započít dosažení ráje pro nás všechny:

Podle Filosofie rovnováhy jsou možné tři řešení:

- 1) **Za prvé zemřou Bad-můj pes či slepice a následně zřejmě i já z podvýživy z nedostatku vhodných živin**, což by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat převahu buď vakua nebo vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru.

S vysokou pravděpodobností mohu tuto možnost vyloučit na základě vědeckého pokusu,

který jsem provedl na sobě přechodem na stravu založenou zásadně na rostlinných semenech, rostlinných plodech, mléku (*biomléku při bolesti kostí zejména chodidel cca 1 litr mléka za 14 dní*) a vejcích (*v současnosti jím dvě vejce za dva dny, když jsem ospalý dvoje bramborové hranolky s dvěma nepřipustnými tatarkami tak jednou za měsíc zřejmě z nedostatku vitamínů B obsažených v bramborách a zejména vitamínu B12 obsaženého ve větším množství ve vaječných žloutcích v nepřipustné tatarce, viz níže*), výjimečně jím zejména černý chleba. Z důvodu toho, že jsem zřejmě nejedl pravidelně lněný olej a neměl dostatek PUFA omega-3 esenciálních mastných kyselin (*Mastné kyseliny označené krkolomnými názvy eikosapentaenová a dokosahexaenová, zkráceně EPA a DHA, jsou pro zdraví člověka mimořádně užitečné, ba přímo nezbytné látky. EPA a DHA vznikají v průběhu přeměny základního člena řady mastných kyselin, kterým je kyselina alfa-linolenová (ALA). V přirozené stravě můžete kyselinu alfa-linolenovou (ALA) najít například v olejích ze lněného semínka, kanoly nebo lískových oříšků. Naneštěstí v důsledku nadměrného příjmu mastných kyselin řady omega-6, obsažených v kukuřičném, sójovém, řepkovém a slunečnicovém oleji a v margarínech je tvorba EPA a DHA znemožněna*), které jsou obsaženy v čisté podobě v lososu, makrele, sledi, pstruhu, nadbytek kyseliny alfa-linolenové (ALA) se vyskytuje především ve lněném oleji, jsem musel zřejmě pro znemožnění tvorby EPA a DHA sníst od června 2008 do teď jednu konzervu tresčích jater a jednu konzervu baltických sardinek. Dále se léčím na schizofrenii a užívám cisordinol depot (jednu injekci za 21 dní) a kventiax (50 mg na noc každý den).

Literatura: http://cs.wikipedia.org/wiki/Omega-3_nenasycen%C3%A9_mastn%C3%A9_kyseliny ,
<http://www.knivic.unas.cz/omegapodrobne.htm>

2) Bad-můj pes nevydrží bez masa, i když nám budu dávat vejce od obou slepic a mléko a rostlinou stravu, a budu muset zabít některou nebo obě slepice tím, že ji zhyponotizuji točením s ní a poté ji useknu hlavu a tím protnu krční tepnu, nechám vykrváct, což by znamenalo bezbolestnou smrt pro slepice s co nejmín jejich úzkostí před jejich smrtí, protože budou hluboce spát a z šoku z protnutí krční tepny nepocítí ani ve spánku bolest před odumřítím jejich mozku odkrvením (vyjma hypnózy viz Tóra čili Starý zákon čili pět knih Mojžíšových).

To by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat rovnováhu vakua a vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru.

3) Přežijí Bad-můj pes i obě slepice jen na mnou podávané či připuštěné rostlinné stravě, vejcích a mléku a na tom, co najdou bez mého vědomí (slepice na zahradě, Bad při procházkách).

To by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat rovnováhu *neabsolutního* vakua a vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru a zároveň možnost pohybu o rychlosti světla předmětů o nenulové klidové hmotnosti-Krista (dle speciální teorii relativity o nekonečné energii) a *absolutního* vakua za hranicemi našeho Vesmíru představovaném tímto *absolutním* vakuem-*Đáblem* a *vlněním o rychlosti světla-Kristem* v našem Vesmíru, tedy Boha, kteří z teologických důvodů nápravy hříšníků ve světě *společně* zmenší současnou entropii-vyhoření-stejnorodost našeho Vesmíru *jeho navracením v předešlý stav vakua a vlnění o rychlosti světla v našem Vesmíru (jde o konečné smíření Dábla a Krista v nekonečném čase)*.

Pozn.: Plánovaný prostor zahrady pro jednu či dvě slepice bude cca 4x6m(24 metrů čtverečních), prostor bude oplocený průhledným cca 2metry vysokým pletivem, je tam tráva a několik stromů, např. třešně

Otázky, které bych chtěl zodpovědět:

- Jak velký je podle Vás vhodný prostor pro dvě či jednu slepici.
- Mám si pořídit nejdříve kohouta či slepici či jenom kohouta či jenom slepici(zřejmě půjde o útočné jedince z velkochovů, kteří by museli být jinak

usmrceni)

- Jaké případně budou podle Vás příznaky nevratného ohrožení smrtí u slepic a u Bada

(Filosofie rovnováhy viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/07/2010 05:11:27

Post:

quoted:

Post of neronis

budu muset zabít některou nebo obě slepice tím, že ji zhypnotizuji točením s ní a poté ji useknu hlavu a tím protnu krční tepnu, nechám vykrvácet, což by znamenalo bezbolestnou smrt pro slepice s co nejmíň jejich úzkostí před jejich smrtí, protože budou hluboce spát

To by šlo možná udělat i tak, že bys jí nasadil na hlavu nějaký pytel, který nepropouští světlo. Oni vidí jen barevně, tak by potom mohla usnout. Jak s ní chceš točit, ve vzduchu za nohy?

Jinak dávej Badovi jen ty vejce a rostlinnou stravu, dej ho za týden nebo dva do toho dvorku kde bude slepice a sleduj jestli ji bude chtít sežrat. Tak bys měl možná poznat, že mu tvá strava nevyhovuje. I když asi záleží jaká je to rasa.

Neronisi,

Bad je velikosti foxteriéra (středně velké plemeno) neurčité rasy, rezavý, zřejmě s hnědýma očima. Zřejmě jde o směs několika ras (voříšek).

Dalibor

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/07/2010 05:30:52

Post:

Ještě jsem uvažoval, že by mohlo jít o staré kuře či kuřata určená na porážku na kuřecí maso.

Teta-má druhá matka doporučuje dvě slepice, protože jim bude veseleji. Kdyby šlo o kohouta a o slepici, tak by kohout prý neustále oplodňoval slepici, protože jeden kohout má být na dvě slepice a ta by potom umřela.

Zároveň jsme se bavili s tetou o tom, že by se dírami v plotě na zahradu mohla protáhnout kuna a slepice (většinou tím myslím jak slepici tak o kohouta jako druh, nevyplývá-li ze smyslu textu, že tím myslím jenom slepici-samici a nikoliv kohouta) zabít nebo by ji mohl někdo ukrást (např. místní Rómové). Podle Filosofie rovnováhy je však lepší, sní-li jednu nebo několik slepic hladový savec než, aby tento savec zemřel, protože savec jako evolučně dokonalejší živočich než pták-slepice má vyvinutější nervovou soustavu a více cítí při porážce bolest.

Otázky, které bych chtěl zodpovědět:

- Jaký je Váš názor na výše uvedené skutečnosti?
- Jaký je Váš názor na výše uvedený vědecký pokus?

Literatura: Evoluční teorie - věda nebo náboženství?, Ing. Josef Potoček, GRANO SALIS NETWORK, 2004, <http://granosalis.cz/ebooks/evolucniteorie.htm>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/07/2010 05:46:44

Post:

Informace o průběhu smrti protnutím krční tepny vyjma hypnózy vychází ze Starého zákona-Tóry-Pěti knih Mojžíšových zprostředkovaných mi knihou konvertity k židovství (který se stal židem) **Benjamin Kuras, Zakázané ovoce vědění, Bible jako drama a terapie**, G plus G, s.r.o., Praha 2003, s. 190 a násl. a s. 216 a násl. (viz možnost číslo 2) v mém úvodním příspěvku v tomto topicu)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/07/2010 16:21:30

Post:

Miloslave, neronisi,

Pro úspěch pokusu je zřejmě třeba, abych krmlil dravce převážně vaječným žloutkem a býložravce převážně vaječným bílkem kromě rostlinné stravy, zásadně bych jim neměl dávat celá vejce.

Pozn: Taurin získávaný zřejmě z vaječného žloutku zřejmě luteinu zejména pro dravce, kočky apod. a glycin získávaný zřejmě z vaječného bílku-albuminu produkovaný játry zejména pro býložravce, slepice-koroptve proti intoxikaci mědí.

Literatura: Harperova Biochemie, Robert K.Murray, Daryl K. Granner, Peter A. Mayes, Victor W. Rodwell, dvacáté třetí vydání, čtvrté české vydání, v H+H třetí, 2002, vydalo nakladatelství H+H, Vyšehradská, s.r.o., strana 706 českého vydání třetího v H+H, <http://www.veterinaripece.cz/royal-canin-vd-canine-feline-instant-convalescence-support-2035.html> , <http://www.slouceniny.unas.cz/bilkoviny.htm> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Serin> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Glycin> , <http://www.super.cz/clanek/40363-za-touhu-po-cokolade-mohou-bakterie-ve-strevec.html>

(viz též www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/07/2010 16:40:57

Post:

Neronisi, Miloslave,

otec Josef Grůza mi doporučil chovat druh slepic vlašky koroptví dvě nebo tři, případně v horším případě z nich vyšlechtěné leghornky.

Otázky:

Co Vy na to říkáte?

Author: neronis

Time: 04/07/2010 16:58:25

Post:

No já se v tom zase tak dobře nevyznám abych ti dal rozhršení. Pro mě je slepice jako slepice.

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/07/2010 18:14:54

Post:

Neronisi,

Lidka Horáková z Hustopečí chovatelka slepic a knihovnice mi poradila, že na 2-dvě vejce za 2-dva dny musím mít tři slepice, protože nebudou snášet současně.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/07/2010 08:54:35

Post:

Otec Josef Grůza mi doporučuje chovat slepice těsně před snáškou, nikoliv kuřata před porážkou, která jsou vyšlechtěna na život o délce cca 50 dnů a poté díky hormonům, které dostávaly trpí závažnými smrtelnými chorobami.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Miloslav Bažant

Time: 05/07/2010 12:16:51

Post:

Dalibore.

Můj názor je blízký názoru tvého otce, ale trochu bych upřesnil. Výhodou je koupit kuřata. Přijdou levněji než starší slípky před první snůškou. Výhodně je podívat se k okolním pěstitelům slepic, třeba jen přes plot. On totiž jejich výběr druhu je ovlivněn zkušeností a tak pěstují ty druhy, kterým se na dané lokalitě nejlépe daří. Tuhle fintu mně kdysi poradila moje matka a později jsem poznal, že to skutečně funguje. A tak v nějakém kraji najdeš na dvorcích spíše vlašky a jinde bílé slípky. Uděláš pokus a tam, kde jsou v převaze bílé slepice, založíš chov vlašek a ono se jim nedaří.

O pokusu nemluvíme, ale spíše o zdroji domácích vajec, které jsou mnohem zdravější než ty s pásové výroby vyhnané prášky a chemikáliemi.

Jen tak mimochodem. Slepice není býložravec, ale všežravec, dokonce i kanibalisticky zaměřený. Hodíš li slepicím vnitřnosti jejich družky, porvou se o ně. Kdyby ses zeptal, proč se jedná o kura hrabavého, pak dostaneš odpověď, že hrabáním hledají různé brouky, larvy a červy. Vzhledem k nim je slepice predátorem. V pokusu tedy není slepice reprezentantem světla a dobra, ale predátorem a dravcem stejně jako ten pes. Kdybys krmil slepice pouze zrním, budou strádat, zeslábnou a zajdou, musel bys jim mimo jiné zajistit i zdroj vápníku, jinak bys získal plavená vece bez skořápky nebo mezi nimi propukne kanibalismus. Jsou li na dvorku, či zahradě, pak si nějakou tu živočišnou potravní složku vyhrabají a najdou. Pokud bys tedy chtěl provést ten pokus, ve kterém potřebuješ protiklady, muselo by se vedle psa jednat o vyloženého býložravce, třeba krávu. Takový pokus, i když nesmyslný by měl i kladné výsledky, Pes by tě hlídal dům, slepice dávaly domácí zdravá vejce a kráva mléko. Ovšem to je podmíněno březostí, takže bys musel s krávou občas za býkem, ale zase by vzrostl tvůj pokus o tele. Změnil by ses tím i ty, protože by se s tebe stal zemědělec a to by tě mohlo vyléčit i s té schizofrenie a tím i s tvorby nesmyslných teorií. Proto tě v takovém pokusu nehodlám bránit, či pokus odsuzovat.

MB

Author: Dalibor Grůza

Time: 06/07/2010 16:57:06

Post:

...

Miloslave,

do pátku 9.7.2010 musím odebrat 3 brojler-vyšlechtěná kuřata slepic určená na porážku, jinak půjdou na porážku. Takže si musím do té doby pořídit kurník, ze 2 částí jedné strany oplotit svou dosud neoplocenou zahradu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/07/2010 20:55:35

Post:

Vážení,

dnes mi přivezli 30 slepic-středních vykrmených kuřat-brojlerů, ještě mi mají dodat dalších 20 slepic-středních vykrmených kuřat-brojlerů, kteří měli jít na porážku, a tak jsem je zřejmě zachránil zřejmě od jisté smrti (viz můj pokus ad 3) v prvním příspěvku v tomto topicu).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/07/2010 08:03:03

Post:

...

Vážení,

dnes jsem se byl podívat do svého chovu brojlerů-kuřat slepic a jedno z nich mi přes veškerou snahu (včera jsem tam byl okolo třikrát, z toho dvakrát autem) uhynulo (vůbec se nehýbalo, leželo jako bez duše, i když jsem ho nesl v igelitové tašce ze sklepa domů a i když jsem ho ničím neotrávil ani nepřiotrávil, např. uspávacím), bez mého umýslu či konání, důvodem byly spíše moje neznalost (Otec mi až pozdě odpoledne řekl, když jsem mu řekl, že jsou na jedné hromadě, že jim mám na noc rozsvítit, protože jsou z dřívějšího chovu zvyklí jíst a pít, když se svítí, a spát, když je tma. Soused mi teprve potom mimo jiné poradil, že mám zavřít dveře do podzemní části sklepa a zhasnout tam, zřejmě kvůli potkanům a jiným hlodavcům. Rozsvíceno tak bylo pouze v nadzemní části sklepa, v tzv. lisovně, ve dvou místnostech, kde s dírou ve dveřích jako výběhem na zahradu chovám tyto brojler-kuřata slepic) a nekonání (jedno z kuřat-brojlerů slepic bylo zřejmě příliš slabé a já jsem mu neposkytl či nezajistil dostatečnou péči).

Všechno zlé je však pro něco dobré, mému psu-Badovi jsem uřízl kousek z krku uhynulého kuřete-brojlera-slepice a on to z chutí snědl. Ještě před tím jsem tomuto kuřeti-brojleru přeřízl krk a zkusil, zda mu vytéká krev z krční tepny, což tak nebylo. Poté, co můj pes-Bad, který byl zavřen doma, snědl kousek z krku kuřete-brojlera slepice, zůstalo na dně misky maličko krve. Ještě ve sklepě jsem mrtvou slepici umyl ve studené vodě a doma jsem ji poté, co Bad-můj pes snědl kousek z jejího krku, dal v igelitovém pytlíku do mrazáku.

Z toho usuzuji, že i já, který nejí dokonale frutariánsky (tj. výlučně rostlinná semena a rostlinné plody ale i trochu něčeho jiného nefrutariánského) jako v ráji, musí nakonec přirozeně zemřít jako ta slepice-kuře-brojler. Poté si přeji, abych byl sněden těmi, kdo to potřebují ke svému přežití, jako můj pes-Bad snědl kousek přirozeně uhynulé slepice.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Milan.Miló

Time: 11/07/2010 08:30:37

Post:

Dalibore.

Z tvého příspěvku jde vidět, že konečně trochu začínáš prozívat.

A to v tom smyslu, že si konečně uvědomuješ spojitosti a následné souvislosti příčinných důsledků.

A to v tom smyslu, že zvířata, jako je tvůj pes Bad, je přeci jen pes a ten potřebuje ke svému životu vyváženou jak rostlinou, to je ovoce, zeleninu, tak hlavně i, a především,

masitou stravu, protože pes nejí například ořechy, med, které pro člověka nahrazují, to co mu právě chybí, když nejí maso, a to bílkoviny a třeba proteiny.

Na to je zase nejbohatší maso.

A jde vidět, že si konečně začínáš uvědomovat, že, jak ti zemřelo ono kuře z nedostatku znalostí, tak by mohl umřít i tvůj pes Bad, o kterém věřím, že ho máš moc rád.

To s tím po jídání tebe ovšem nemyslíš vážně.

Protože sice i v této společnosti jsou lidé s těmito dispozicemi.

Tak je to neúnosně nepřijatelné.

Protože dějiny se pohyby milovými kroky kupředu a už hlavně nežijeme ve středověku nebo v prenatálním údobí civilizace.

A myslím, že to nemyslíš ani, aby to dělali zvířata, to co jsi napsal o po jídání tebe.

Milan.Miló.

Author: Milan.Miló

Time: 11/07/2010 08:44:44

Post:

Dalibore.

Vím, mohl by jsi namítnout, proč tě třeba nemohou sníst zvířata.

Když v buddhismu je to například samozřejmostí.

Protože, když někdo třeba ještě před rokem 1959, než Tibet obsadila Čína, to bylo normální a věřím, že i dnes to tam asi v malé míře funguje.

Když tedy v Tibetu zemřel člověk, Buddhističtí mniši to udělali následovně.

Dotyčné ostatky vzali do Himalájí a tam onoho člověka doslova i s kostmi rozemleli na kaši tak, aby ho mohli sníst divoký ptáci jako jsou supy.

Tak, aby se jeho tělo oprostilo od negací tohoto života.

A jeho Duše došla vysvobození tak, aby zabránili opětovnému navrácení na tento svět.

Neboť v Buddhismu věří v Bardo smrti.

To je 49denní cykl, když člověk má tu touhu k navrácení na tento svět.

Je to ovšem jiná kultura s jinými prvky a základech náboženství.

Zdroje např. Tibetská Kniha mrtvých, kde popisují posmrtné stavy.

Milan.Miló.

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/07/2010 11:20:18

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore.

Nakupovat brojlerů určených k porážce je první hloupost, protože jim nezajistíš granulovanou stravu na kterou jsou zvyklí a než si zvyknou na jinou, tak pochcípají. Chovat je ve sklepech? O tom bych se raději nevyjadřoval. To je týraní zvířat. Ty jim ve sklepech nezajistíš podmínky jaké jsou k přežití nutné včetně větrání. Sám jsi psal, že máš zahradu. Stačí jim pletivem oddělit nějakou část s přístřeškem a budou v pohodě. Ty jim chceš dát ráj a zachránit je před smrtí, ale ve skutečnosti jsi jim dal peklo a mnohem horší smrt než by měli při porážce. Pokud chceš svému psovi dát to maso uhynulé slepice, nedávej mu je syrové, pokud chceš slepice pěstovat. Stačí tu slípku trochu považet. Jakmile mu budeš dávat to maso syrové, zvykne si na ně a bude ty slípky lovit.

Takže jak by to mělo být správně? Ty brojlerů mající již svou porážkovou váhu pobít, oškubat, vyvrhnout a uložit do mrazáku. Jinak je budeš zbytečně krmit a stejně tě pochcípají.

Oddělit nějakou vhodnou část zahrady, postavit kurník, nebo alespoň přístřešek a nakoupit kuřata. Dostaneš le mnohem laciněji než ty žirné brojlerů. Až vyrostou a zvyknou si, pak jim můžeš ten výběh otevřít. Budeš však mít místy rozhrabaný trávník a občas do něčeho šlápneš. Ty slípky však budou v prostředí které jim vyhovuje, jako v ráji. Pokud mohou škubat trávu, budeš mít vajíčka s pěkným třeba až oranžovým žloutkem. Ten rozdíl v chuti poznáš sám. Pokud začnou nést, dávej jim nadrcené vaječné skořápky aby měli dost vápníku. Jinak je můžeš krmit zrním i zbytky od jídla. Pouze by to nemělo být příliš mastné. Chceš-li poznat co jsou slepice skutečně zač, hoď těm brojlerům vnitřnosti té uhynulé slepice. Uvidíš bitvu. Doufám že jsi ji neuložil do lednice nevyvrženou. Za první lednice je málo, to chce mrazák a zmraženou již nevyvrhneš. Navíc ty vnitřnosti urychlují rozklad. To už ji raději hoď Badovi celou (povařenou). Otázkou je také, zda neuhynula na nějakou infekci, či na tipec. To je takový vřídek na jazyku. Slepice pak nemůže žrát a chcípne hladem. Chceš-li pěstovat slípky musíš o tom něco vědět. Vesničané to poznávají celý život a předávají si navzájem informace, ale městský člověk ty informace většinou nemá a při nejlepším vůli těm tvorům vytvoří peklo na Zemi. Máš-li chalupu na vesnici, zajdi si za nějakou sousedkou a ta tě ty informace ráda předá.

MB

Miloslave,

za prvé je nechovám v mém sklepě, tj. mém prvním podzemním podlaží, ale v mé lisovně ve sklepě, tj. dvě místnosti s otvorem ve dveřích jako výběhem na zahradu v mém prvním nadzemním podlaží. Kousek z krku slepice jsem dal Badovi-mému psovi nepovažený, což byla zřejmě chyba a už se to nestane.

Ke skladování slepic: než jsem tomu kuřeti-brojeru-slepici uřízl krk, tak jsem ji dal ještě v lisovně ve sklepě pod tekoucí studenou vodu, abych ji trochu umyl, protože byla od výkalů slepic-kuřat-brojerů, i tak se nehýbala a nejevila žádné známky života. Poté, co jsem ji umyl ještě trochu doma při výše uvedeném uříznutí krku, tak jsem ji dal tak, jak byla, do mrazáku a šel do římsko-katolického (křesťanského) kostela na mši. Když jsem se vrátil, byla slepice již zmrzlá. Podle mé Filosofie rovnováhy jsem povinen zajistit všem živým buňkám jejího těla co nejdelší život, i když budou zmražené, proto ji nebudu již dále upravovat ke spotřebě mým psem-Badem. Bude to asi, myslím jako v nějaké knize Františka Běhounka pravděpodobně o Severním pólu, kde současní polárníci jedli v nouzi zde zamraženého zemřelého pravěkého mamuta. Má druhá matka-teta mi potvrdila, že takto uchované maso nebude dobré, ale Bad-můj pes je bude moci jíst. Když mu nebude moc chutnat, tak to bude velmi dobře, protože to bude méně dlouho trvat, než se z něj stane vegetarián.

P.S. V lisovně sklepa je celkem chladno, je tam stín a průvan, jsou tam vždy pootevřeny obě zamřížovaná okna, vysazená z pantů a položena na zem vnitřní dveře mezi oběma místnostmi lisovny a rovněž tak vnější mříže dveří, další průvan tvoří otvor u podlahy ve dveřích o ploše 30x40 cm, aby mohli slepice-kuřata-brojeři vyjít na zahradu, až se odváží. Tento otvor ve dveřích celkem pevně zavírám na noc a otevírám ráno, i tak je tam ovšem i ve dveřích vždy malý průduch, kterým se však zřejmě žádné zvíře neprotáhne.

Zahradu mám obehnanou plotem a sám jsem ji doopltil králíčím pletivem a drátem, zároveň jsem natahal ke dveřím apod. sloupky, abych zakryl díry pod bránou či plotem.

Stále se s někým radím a rady posuzuji dle Filosofie rovnováhy.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/07/2010 14:21:40

Post:

quoted:

Post of neronis

Dalibore, jestli chceš adaptovat psa na vegetariánskou stravu, může se ti to povést až za x generací, kdy se adaptuje jeho DNA. Chtělo by to aby sis k němu pořídil fenku a založil si chov, který budeš trénovat jako vegany. Když jich bude moc, tak jich pár utratíš nebo někomu dáš. Jestli si ale Bad bude na tyhle praktiky zvykat, přičemž mu nezajistíš nějaké genetické pokračování, nejenže se to za jeho života nemá šanci povést, budeš to dělat navíc zbytečně.

<http://www.novinky.cz/koktejl/205362-tibetanum-se-zmenilo-30-genu-potvrdili-biologove.html>

Neronisi, Miloslave,

slepice-kuřat-brojerů jsem měl celkem 50, 3 nepřežili, zbylo mi jich 47. Podle Filosofie rovnováhy jsem povinen jim dodat dostatek zrní, aby nejedli moc červy, mravence či hmyz apod. a aby byli především frutariány (jedli zásadně ze všech živých tvorů jen rostlinná semena a rostlinné plody), proto jsem objednal 25 kg pšenice z minulé sklizně. Zbytek doobjednám po sklizni. Stravu jim zpestřuji zrním pro exoty, papoušky či kanáry, prosem a slunečnicovými semínky. Kromě toho jim denně doplňuji vodu. Na slepice-kuřata-brojery se

chodím dívat jedenkrát denně, otevřel jsem jim venkovní dveře od lisovny sklepa, kde bydlí (na zem jsem jim dal rohože) a v létě je nechávám pobíhat venku a v jedné místnosti lisovny sklepa vevnitř dle libosti, což mi poradili odborníci. Odborníci-chovatelé mi také poradili, že v zimě jim tam mám nechat otevřený výběh ve venkovních dveřích 30x40 cm a mohu je také nechat volně. Zároveň mi pochválili chov a opevnění zahrady proti dravcům.

Potomky bude mít můj pes-Bad a taky já zřejmě až na stará kolena, protože podle Filosofie rovnováhy dochází během života ke zdokonalení jedince a jeho genetické výbavy. V Bibli měli Sára a Abraham děti rovněž ve vysokém věku. Možná potom již bude ráj.

Pozn.:

Dle BIBLE PÍSMO SVATÉ STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA [včetně deuterokanonických knih], Český ekumenický překlad, ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST, 1995-Starého zákona-Tóry-5 Knih Mojžišových, jmenovitě 1.Mojžišova-Genesis(hebrejsky Berešit)kapitola 21, verš 1 až 3: 1Hospodin navštívil Sáru, jak řekl, a splnil jí, co slíbil. 2Sára otěhotněla a Abrahamovi, ačkoliv byl stár, porodila syna v čase, který mu Bůh předpověděl. 3Abrahám dal svému narozenému synu, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 16/07/2010 18:27:17 corrected 18/07/2010

Post:

quoted:

Originally posted (viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375) and corrected by Dalibor Grůza

Rozhodl jsem se přijmout do rodiny slepici a kohouta, kterým hrozí smrt pro jejich útočnost ve velkochovu, stejně jako jsem přijal do rodiny z útulku mého hodného ale zřejmě zbabělého psa Bada (anglicky bad špatný, anglicky buddy vyslovováno bady přítel) za účelem následného vědeckého pokusu, *kdy jim budu podávat pouze rostlinnou stravu, vejce a mléko vyjma toho, co od někoho dostanou nebo najdou venku v přírodě*, kterým chci, snad i s Vámi všemi, zachránit svět a započít dosažení ráje pro nás všechny:

Podle Filosofie rovnováhy jsou možné tři řešení:

1) **Za prvé zemřou Bad-můj pes či slepice a následně zřejmě i já z podvýživy z nedostatku vhodných živin**, což by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat převahu buď vakua nebo vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru.

S vysokou pravděpodobností mohu tuto možnost vyloučit na základě vědeckého pokusu, který jsem provedl na sobě přechodem na stravu založenou zásadně na rostlinných semenech, rostlinných plodech, mléku (biomléku při bolesti kostí zejména chodidel cca 1 litr mléka za 14 dní) a vejcích (v současnosti jím dvě vejce za dva dny, když jsem ospalý dvoje bramborové hranolky s dvěma nepřípustnými tatarkami tak jednou za měsíc zřejmě z nedostatku vitamínů B obsažených v bramborách a zejména vitamínu B12 obsaženého ve větším množství ve vaječných žloutcích v nepřípustné tatarce, viz níže), výjimečně jím zejména černý chleba. Z důvodu toho, že jsem zřejmě nejedl pravidelně lněný olej a neměl dostatek PUFA omega-3 esenciálních mastných kyselin (Mastné kyseliny označené krkolomnými názvy eikosapentaenová a dokosahexaenová, zkráceně EPA a DHA, jsou pro zdraví člověka mimořádně užitečné, ba přímo nezbytné látky. EPA a DHA vznikají v průběhu přeměny základního člena řady mastných kyselin, kterým je kyselina alfa-linolenová (ALA). V přirozené stravě můžete kyselinu alfa-linolenovou(ALA) najít například v olejích ze lněného semínka, kanoly nebo lískových oříšků. Naneštěstí v důsledku nadměrného příjmu mastných kyselin řady omega-6, obsažených v kukuřičném, sójovém, řepkovém a slunečnicovém oleji a v margarínech je tvorba EPA a DHA znemožněna), které jsou obsaženy v čisté podobě v lososu, makrele, sledi, pstruhu, nadbytek kyseliny alfa-linole-nové (ALA) se vyskytuje především ve lněném oleji, jsem musel zřejmě pro znemožnění tvorby EPA a DHA sníst od června 2008 do teď jednu konzervu tresčích jater a jednu konzervu baltických sardinek. Dále se léčím na schizofrenii a užívám cisordinol depot (jednu injekci za 21 dní) a kventiax (50 mg na noc každý den).

Literatura: http://cs.wikipedia.org/wiki/Omega-3_nenasycen%C3%A9_mastn%C3%A9_kyseliny , <http://www.knivic.unas.cz/omegapodrobne.htm>

2) **Bad-můj pes nevydrží bez masa, i když nám budu dávat vejce od obou slepic a mléko a rostlinnou stravu, a budu muset zabít některou nebo obě slepice tím, že ji zhypnotizuji točením s ní a poté ji useknu hlavu a tím protnu krční tepnu, nechám vykrvácet, což by znamenalo bezbolestnou smrt pro slepice s co nejmenší jejich úzkostí před jejich smrtí, protože budou hluboce spát a z šoku z protnutí krční tepny nepocítí ani ve spánku bolest před odumřítím jejich mozku odkrvěním (vyjma hypnózy viz Tóra čili Starý zákon čili pět knih Mojžišových).**

To by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat rovnováhu vakua a vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru.

3) **Přežijí Bad-můj pes i obě slepice jen na mnou podávané či připuštěné rostlinné stravě, vejcích a mléku a na tom, co najdou bez mého vědomí(slepice na zahradě, Bad při procházkách).**

To by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat rovnováhu *neabsolutního* vakua a vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru a zároveň možnost pohybu o rychlosti světla předmětů o nenulové klidové hmotnosti-*Krista* (dle speciální teorii relativity o nekonečné energii) a *absolutního* vakua za hranicemi našeho Vesmíru představovaném tímto *absolutním* vakuem-*Đáblem* a vlněním o rychlosti světla-*Kristem* v našem Vesmíru, tedy Boha, kteří z teologických důvodů nápravy hříšníků ve světě společně zmenší současnou entropii-vyhoření-stejnorodost našeho Vesmíru jeho navracením v *předěšlý stav vakua a vlnění o rychlosti světla v našem Vesmíru (jde o konečné smíření Đábla a Krista v nekonečném čase)*.

Pozn.: Plánovaný prostor zahrady pro jednu či dvě slepice bude cca 4x6m(24 metrů čtverečních), prostor bude oplocený průhledným cca 2metry vysokým pletivem, je tam tráva a několik stromů, např. třešně

Otázky, které bych chtěl zodpovědět:

- Jak velký je podle Vás vhodný prostor pro dvě či jednu slepici.
- Mám si pořídit nejdříve kohouta či slepici či jenom kohouta (zřejmě půjde o útočné jedince z velkochovů, kteří by museli být jinak usmrceni)
- Jaké případně budou podle Vás příznaky nevratného ohrožení smrtí u slepic a u Bada

(Filosofie rovnováhy viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Vážení,

shrnu-li dílčí výsledky mého pokusu na mé zahradě, tak došlo k naplnění možnosti viz výše ad 2) mého úvodního příspěvku (viz výše), protože došlo k přirozenému úmrtí tří slepic mého chovu, kde jednu slepici částečně snědl můj pes Bad.

To by svědčilo o zatimní rovnováze zla a dobra, vakua a vlnění o rychlosti světla v našem světě. Nikoliv o převaze vlnění o rychlosti světla-Krista nebo absolutního vakua-Đábla, které by zachraňovaly náš svět viz výše možnost ad 3). Zároveň se Badovi-mému psu, zbývajícím slepicím i mně daří vcelku dobře, což by zatím vylučovalo možnost viz výše ad 1), tedy převahu zla-Đábla-absolutního vakua nebo Krista-vlnění o rychlosti světla v našem světě-Vesmíru.

Ještě nejsem se svým pokusem u konce, ale předběžně lze říci, že nelze spoléhat v našem světě na spolupracující zásah z venku, Krista-vlnění o rychlosti světla a Đábla-absolutního vakua (viz výše možnost ad 3) a je nutno vycházet alespoň účelově z židovské filosofie, tedy zajistit všem blízkým-sousedním živým tvorům, zejména zvířatům co možná nejdůstojnější, nejdelší a nejšťastnější život a co možná nejmilosrdnější smrt.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 19/07/2010 09:49:32

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Milane Miló

Ano, dělal jsem si legraci,ale snažil jsem se být vtipný a neurazit.A tak jsem si většinou vlastně dělal legraci sám ze sebe. Jaké to bude mít účinky na Dalibora to skutečně nevím,ale myslím si,že vůbec žádné, že vše co nějak stojí proti jeho teoriím vůbec nevnímá a tak moje slova byla určena spíše ostatním ale ne pro výsměch ,ale spíše jen úsměv.Měl bych snad vážně rozebírat chyby,kterých se dopouští?Pokud má v pokusu být na jedné straně predátor a na druhé býložravec,pak pes odpovídá predátorovi,ale slepice není čistým vegetariánem,ale spíše všežravcem a pokud uvážíme že se živí i živými tvory,jako housenkami, larvami a červy,pak je vzhledem k nim predátorem.Čili není dodrženo základní téma daného pokusu.Ta vietnamská prasata jsou pokud vím čistými vegetariány a frutariány.Čili by do základního zadání pokusu ta prasata spíše zapadala. Čili jsem zábavnou formou upozornil na chybu a ukázal i cestu k dodržení základního tématu pokusu. Je chybou, že jsem to udělal formou zábavnou a ne zbytečně vážnou? Jestli po takové odpovědi nemlátlí hlavou o stěnu, to vědět nemohu.Natolik jeho stav neznám.

MB

Miloslave,

že chovám slepice-kuřata-brojlery, má svůj oprávněný důvod. Jako dítě jsem měl velmi rád k jídlu kuřata, zejména kuřecí stehna, která jsme jedli já a bratr prakticky každou neděli, rodiče pak měli zbytek kuřete. Mohli jsme takto za svůj život sníst nejméně 500 kuřat-brojlerů-slepice. Život, který jsem jim vzal, jim už nemohu vrátit, omlouvá mne snad jen to, že jídlo nám s bratrem vařili rodiče a neupozornili nás na nespravedlivost našeho stravování, mé rodiče zase neupozornili na to jejich rodiče a tak to jde až k prvním prapraprarodičům. Proto chovám kuřata-brojlery-slepice, kterým jsem zachránil život před porážkou, abych jim a sobě alespoň takto vynahradil můj hřích jejich zbytečného požívání v mém dětství a mladosti, kterého jsem se vůči nim dopustil.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/07/2010 15:49:01

Post:

Dnes mi umřela jedna slepice-kuře-brojler, které chovám, předpokládám, že se mezi slepicemi vyskytl kanibalismus (což jsem konzultoval s jednou chovatelkou) čili, že ji ty ostatní silné slepice uklovaly. Slepice chovám na zahradě a krmím je pouze různým druhem zrní-pšenicí, slunečnicí, prosem, lněným semínkem, kukuřicí, výběrem zrní pro exoty (exotické ptáky jako papoušci), **nikoliv slupkovým šrotem, kde hrozí jejich smrt z podvýživy. Též tímto slupkovým šrotem je nutno(potřebné) přiměřeně krmit pouze v případě, že je nedostatek zrní a hrozí smrt jiných živých tvorů hladem.**

Slepice podle literatury potřebují živočišné bílkoviny. Protože mé slepice přišly z velkochovu brojlerů těsně před porážkou, tak zřejmě neumějí si ze země vyhrabat červy, brouky a hmyz, proto jim podle mne chyběly živočišné bílkoviny. Proto jsem jim v souladu s literaturou přidal do vody jeden litr odstředěného, tj. nízkotučného mléka a udělal asi 4-5 vajec na hniličko až tvrdo, které jsem rozdrtil spolu se skořápkami a osolil, protože nedostatek soli může být dle literatury další příčina jejich kanibalismu. Vajíčka s chutí slepice snědly, hlavně vnitřek bez skořápek, mléko jim moc nechutnalo, takže uvidíme. Jeden agronom mi v souladu s literaturou radil dát jim Maggi, u nás v obchodě však mají pouze klasik od Vitany. Zítra pozvu veterináře.

Literatura: <http://www.zoofarma.cz/publikovane-clanky/ceska-slepice-a-lidove-zvyky.htm> , <http://www.ceskatelevize.cz/program/1095970013-26.06.2010-13:05-1-chcete-je.html?deid=4077> , http://cs.wikipedia.org/wiki/Kur_dom%C3%A1c%C3%AD , <http://www.zemedelske-potreby.cz/pro-drubez/> , <http://www.centrumkrmiv.cz/product/smes-n1-pro-slepice-50-kg-322/>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/07/2010 14:41:40

Post:

Odstředěné mléko mi veterinář neschválil, protože má projímací účinky, proto jsem ho vylil. V tekutém polévkovém koření Maggi od Nestlé Professional, Mezi Vodami 2035/31, 143 20 Praha 4 jsou zřejmě pomleté kosti, které se přidávaly a přidávají slepicím do krmení.

Literatura:

http://www.nestlefs.cz/produkty_detail.asp?id=96&segment=&kategorie=7&znacka=2&hledat= , <http://www.odpovedi.cz/otazky/z-ceho-se-vyrabi-polevkove-koreni-magi>

Veterinář mi poradil minerální doplněk VITAPLASTIN forte s bioplexy od BIOVETY, a.s., Tyršova 409/40, Ivanovice na Hané v papírovém sáčku, který by neměl být ze zvířat (prý se

to pozná z jeho 3 lété, nejdelší povolené doby upotřebitelnosti), z organických látek obsahuje pouze aminokyselin n-hydrát a vanilku, které se vyrábí dnes z mikrobiologických zdrojů. Dále jsem se rozhodl pokračovat v krmení slepic uvařenými na tvrdo vejci i se skořápkami. Uvažuji v případě nouze také o tom, že bych koupil ve zverimexu (podle mého veterináře vhodné) moučné červy, zmrazil je v mrazáku a tím je omráčil (podle literatury to dělají tak rybáři a po rozmrazení zase ožijí) a pak je v případě, že bude pokračovat jejich kanibalismus, zkrmil zmrazené slepicím.

Literatura: Biochemie, Zdeněk Vodrážka, Academia, Praha 1999, KNIHA TŘETÍ, str. 124, <http://www.spoma.eu/content/8-rybarske-potreby-rybarsky-eshop>

Psovi budu kupovat a dávat jednou za tři dny slepičí párek. Slepice jsou dospělé a nejsou to mláďata jako kuřata. Slepice jsou na nižší evoluční úrovni jako můj pes Bad, který je savec, proto mají nedokonaleji vyvinutou nervovou soustavu a méně cítí bolest. Nebudou to slepice z biochovů, protože velké průmyslové biochovy, které převážně dodávají do obchodní sítě, mají větší úmrtnost než klecové chovy slepic. Nebudou to košer poražené slepice, protože při košer porážce se slepice podřezávají a nechávají vykrvácet za plného vědomí, protože košer maso nesmí být z mrtvolky a musí být odkrvené. Podle mého veterináře se musí slepice a ostatní zvířata před zabitím podle současných právních předpisů nejdříve omráčit (výjimky jsou pro košer porážku), nejčastěji elektrickým proudem, a teprve poté usmrtit, podle mne nejlépe přeříznutím krku stejně jako při košer porážce avšak v omráčeném stavu, což je milosrdnější jako košer porážka u židů.

Literatura: <http://granosalis.cz/ebooks/evolucniteorie.htm> , <http://www.magazinzdravi.cz/modules.php?name=News&file=print&sid=1481> , <http://www.ochronazvirat.cz/222/czech/clanek/martin-komarek---jsou-koser-porazky-koser-/>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/07/2010 19:59:44

Post:

Mouční červi pro slepice zatím nebyli potřeba. Dvě další slepice dle veterináře byly postiženy otoky kloubů, a proto kulhaly, což bylo způsobeno zřejmě tím, že se jednalo o brojlerky po výkrmu určené na porážku, u kterých je kladen důraz na rychlý růst svaloviny a zanedbáno zesílení kostí. Ostatní slepice ty kulhající klovaly, nepustily je ke žrádlu, vodě, až umřely. Proto veterinář dal dalším dvěma s otokem kloubů posilující injekci a schovaly jsme je pod větší bedýnku s mřížemi na bocích, dali jsme jim tam zrní a vodu, abychom je uchránili od zbytku útočícího hejna slepic.

Když jsem již dříve mého psa-Bada krmil nejkvalitnějším vegetariánským krmivem na trhu zn. Ami Dog od italské společnosti Ami srl,, Corso Milano 5, 35139 Padova, Itálie, www.aminewws.net, tak ho sice celkem s chutí jedl na rozdíl od mnoha jiných levnějších vegetariánských krmiv, která jsem někdy koupil, avšak po nějaké době zvracel žlutou vodu a měl potíže se udržet na nohou. V té době jsem ho krmil rovněž vejci, zejména jako smaženými volskými oky, která jsem sám jedl, proto se domnívám, že pes je masožravec, tedy, že nepřežije trvale bez masa. Podle Filosofie rovnováhy je však třeba maso mu dávat co možná nejméně tak, aby neměl vážné zdravotní problémy.

Také jsem zjistil, že na trhu nejsou uzeniny vyráběné výlučně ze slepic, drůbeží uzeniny se vyrábí zásadně z kuřecího masa (avšak zabít kuře jako mládě není milosrdné, a proto ani v souladu s Filosofíí rovnováhy, lépe je zabít dospělou slepicí), avšak přidávají se do nich rovněž vepřové kůže. Na trhu jsou dostupné pouze mražené slepice, které budu muset kupovat a mému psu po kouskách ve vodě vařit.

Literatura: <http://www.mizici.com/article.php?aid=24> , ing Ivana Lepešková, <http://www.agronavigator.cz/default.asp?ch=1&typ=1&val=12326&ids=0>

Veterinář mi doporučil, že existují rovněž sušená vejce (tzv. sušená melánž je směs žoutků a bílků) např. od firmy OVOTRADE s.r.o., Pitrova 269, 503 46 Třebechovice pod Orebem, IČO: 27467201 (<http://www.ovotrade.cz/kontakty.htm>), Centrála E-mail: info@ovotrade.cz , T/F: +420 495 593 546 pro psa.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 30/07/2010 17:59:31

Post:

Dvě slepice, které byly postiženy otoky kloubů, jak uvádím výše, i přes veškerou péči veterináře umřely. Zaplatil jsem pitvu, kde bylo zjištěno, že v obou případech byly nemoci slepic dvojí, za prvé to byla zřejmě z nachladnutí bakteriální nákaza (měli v orgánech hnís) a za druhé osteoporóza, tedy řidnutí kostí způsobené šlechtěním na maso a tím, že měly být již dávno poraženy. Zbylo mi tedy 44 slepic-brojlerů-kuřat z celkem 50, jedna další kulhá. Na doporučení veterináře dávám do vody slepicím antibiotika a dále jim přidávám do vody vitamín D2 pro tvorbu kostí, který je na rozdíl od živočišného vitamínu D3 rostlinný vitamín D-ergokalciferol, u posledně jmenovaného vitamínu D2 však hrozí předávkování. Nadále jim přidávám do krmení výše uvedený Vitaplastin.

Literatura: http://cs.wikipedia.org/wiki/Vitam%C3%ADn_D

Author: Dalibor Grůza

Time: 31/07/2010 18:28:26

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore.

No vidíš a pokus je v háji, protože do pokusu zasahují vedlejší vlivy, které mění výsledek pokusu. Pokračování pokusu nemá tedy význam, a pokud těm slípkám budeš do stravy přidávat antibiotika, jejich maso bude nepoživatelné. Jediné rozumné je v této situaci pokud vzdát, slípky zabít a zamrazit aby se maso nezkazilo. Jinak bude vhodné akorát tak pro psa. Jo a nezapomeň je vyvrhnout a oškubat před zamražením. Potom už by to nešlo. Jinak je nesmysl hledat slípkám krční tepnu. Nejlepší je vzít je za zadní nohy, hlavu jim dát na špalek a sekerou useknout hlavu. To je nejrychlejší smrt a slípka necítí vůbec žádnou bolest a kdyby cítila, tak na ni hned zapomene. Točit s ní můžeš, ale tím ji před smrtí stresuješ. Toho, že se tělo po useknutí hlavy pohybuje si nevšímej. Tělo bez hlavy bolest necítí. Soused když jednou zabíjel kohouta, ten bez hlavy vylétl až na střechu domku. Takže je třeba je podržet, než se přestanou mrskat a to dál od těla aby tě krev nezastříkala. Jsi-li útlocitný, pozvi si raději nějakého souseda, či sousedku vesničany. Pro ně to bude hračka. Takže nebudeš-li těm brojlerům dodávat ty antibiotika a látky pro tvorbu kostí, pochcípají. Budeš-li jim toto dodávat, prodloužíš jim o něco málo život, ale maso bude vhodné tak pro psa a chcípnou v bolestech. Nechceš-li jíst maso ty, pak je rád přijme tvůj čtyřnohý kamarád a také je zde možnost, že bys je daroval sousedům. Takže platit ty antibiotika a doplňky stravy nemá žádný význam. Maso tím zničíš a pokus je stejně v háji díky vnějším ovlivňujícím faktorům.

MB

quoted:

Post of neronis

Dalibore, možná by si mohl udělat pokus sám na sobě. Když máš těch slípek tolik, poříd' si nějakou mačetu, dobře si ji naostří, obleč si nějaký oděv, který tě bude chránit, dostaň je všechny do nějaké menší uzavřené místnosti a všechny je zaživa rozsekej a pozabíjej.

Mohlo by to být pro tebe zajímavé z hlediska adrenalinu a toho zda se v tobě něco nezlomí. Každopádně výsledný pocit by mohl znamenat novou zkušenost, kterou ještě patrně nemáš.

Podle Filosofie rovnováhy jsem povinen zabít co možná nejméně živých tvorů (jen při ochraně života) tak, aby přirozeně cítili co možná nejméně bolesti, tedy jsem povinen brojler-slepice-kuřata až do jejich nevyhnutelné smrti léčit vyjma léčiv ze zabitých savců a

zřejmě i zabítých ryb.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/08/2010 11:45:48

Post:

Můj pes Bad jí zásadně to, co mu dám ze svých téměř frutariánských jídel, pak má rovněž v misce vegetariánské granule. Když jdu k rodičům, tak tam sní kočičí granule a od mého otce dostane obvykle cca jeden špekáček (zřejmě z vepřového či kuřecího masa), čemuž nejsem schopen zabránit. Z mé strany nemá cenu, abych mu dával zatím v nutné míře slepičí maso, protože je nepotřebuje, tj. nezvrací, nemá podváhu (váží stále svých 10kg) ani alergický šok. Slepičí maso bych mu dal pouze v případě, že by zvracel, měl podváhu nebo alergický šok.

...

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 07/08/2010 15:39:28

Post:

quoted:

Originally posted (viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375) and corrected by Dalibor Grůza

Rozhodl jsem se přijmout do rodiny slepici a kohouta, kterým hrozí smrt pro jejich útočnost ve velkochovu, stejně jako jsem přijal do rodiny z útulku mého hodného ale zřejmě zbabělého psa Bada (anglicky bad špatný, anglicky buddy vyslovováno bady přítel) za účelem následného vědeckého pokusu, *kdy jim budu podávat pouze rostlinnou stravu, vejce a mléko vyjma toho, co od někoho dostanou nebo najdou venku v přírodě*, kterým chci, snad i s Vámi všemi, zachránit svět a započít dosažení ráje pro nás všechny:

Podle Filosofie rovnováhy jsou možné tři řešení:

1) **Za prvé zemřou Bad-můj pes či slepice a následně zřejmě i já z podvýživy z nedostatku vhodných živin**, což by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat převahu buď vakua nebo vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru.

S vysokou pravděpodobností mohu tuto možnost vyloučit na základě vědeckého pokusu, který jsem provedl na sobě přechodem na stravu založenou zásadně na rostlinných semenech, rostlinných plodech, mléku (biomléku při bolesti kostí zejména chodidel cca 1 litr mléka za 14 dní) a vejcích (v současnosti jím dvě vejce za dva dny, když jsem ospalý dvoje bramborové hranolky s dvěma nepřipustnými tatarkami tak jednou za měsíc zřejmě z nedostatku vitamínů B obsažených v bramborách a zejména vitamínu B12 obsaženého ve větším množství ve vaječných žloutcích v nepřipustné tatarce, viz níže), výjimečně jím zejména černý chleba. Z důvodu toho, že jsem zřejmě nejedl pravidelně lněný olej a neměl dostatek PUFA omega-3 esenciálních mastných kyselin (Mastné kyseliny označené krkolomnými názvy eikosapentaenová a dokosahexaenová, zkráceně EPA a DHA, jsou pro zdraví člověka mimořádně užitečné, ba přímo nezbytné látky. EPA a DHA vznikají v průběhu přeměny základního člena řady mastných kyselin, kterým je kyselina alfa-linolenová (ALA). V přirozené stravě můžete kyselinu alfa-linolenovou(ALA) najít například v olejích ze lněného semínka, kanoly nebo lískových oříšků. Naneštěstí v důsledku nadměrného příjmu mastných kyselin řady omega-6, obsažených v kukuřičném, sójovém, řepkovém a slunečnicovém oleji a v margarínech je tvorba EPA a DHA znemožněna), které jsou obsaženy v čisté podobě v lososu, makrele, sledi, pstruhu, nadbytek kyseliny alfa-linolenové (ALA) se vyskytuje především ve lněném oleji, jsem musel zřejmě pro znemožnění tvorby EPA a DHA sníst od června 2008 do teď jednu konzervu tresčích jater a jednu konzervu baltických sardinek. Dále se léčím na schizofrenii a užívám cisordinol depot (jednu injekci za 21 dní) a kventiax (50 mg na noc každý den).

Literatura: http://cs.wikipedia.org/wiki/Omega-3_nenasycen%C3%A9_mastn%C3%A9_kyseliny ,
<http://www.knivic.unas.cz/omegapodrobne.htm>

2) **Bad-můj pes nevydrží bez masa, i když nám budu dávat vejce od obou slepic a mléko a rostlinnou stravu, a budu muset zabít některou nebo obě slepice tím, že ji zhypnotizuji točením s ní a poté ji useknu hlavu a tím protnu krční tepnu, nechám vykrvácet, což by znamenalo bezbolestnou smrt pro slepice s co nejmenší jejich úzkostí před jejich smrtí, protože budou hluboce spát a z šoku z protnutí krční tepny nepocítí ani ve spánku bolest před odumřením jejich mozku odkrvením (vyjma hypnózy viz Tóra čili Starý zákon čili pět knih Mojžíšových).**

To by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat rovnováhu vakua a vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru.

3) **Přežijí Bad-můj pes i obě slepice jen na mnou podávané či přípustné rostlinné stravě, vejcích a mléku a na tom, co najdou bez mého vědomí(slepice na zahradě, Bad při procházkách).**

To by dle Filosofie rovnováhy mohlo znamenat rovnováhu *neabsolutního* vakua a vlnění o rychlosti světla ve Vesmíru a zároveň možnost pohybu o rychlosti světla předmětů o nenulové klidové hmotnosti-*Krista* (dle speciální teorii relativity o nekonečné energii) a *absolutního* vakua za hranicemi našeho Vesmíru představovaném tímto *absolutním* vakuem-*Đáblem* a vlněním o rychlosti světla-*Kristem* v našem Vesmíru, tedy Boha, kteří z teologických důvodů nápravy hříšníků ve světě společně zmenší současnou entropii-vyhoření-stejnorodost našeho Vesmíru jeho navracením v předešlý stav vakua a vlnění o rychlosti světla v našem Vesmíru (jde o konečné smíření *Đábla* a *Krista* v nekonečném čase).

Pozn.: Plánovaný prostor zahrady pro jednu či dvě slepice bude cca 4x6m(24 metrů čtverečních), prostor bude oplocený průhledným cca 2metry vysokým pletivem, je tam tráva a několik stromů, např. třešně

Otázky, které bych chtěl zodpovědět:

- Jak velký je podle Vás vhodný prostor pro dvě či jednu slepici.
- Mám si pořídit nejdříve kohouta či slepici či jenom kohouta či jenom slepici(zřejmě půjde o útočné jedince z velkochovů, kteří by museli být jinak usmrceni)
- Jaké případně budou podle Vás příznaky nevratného ohrožení smrtí u slepic a u Bada

(Filosofie rovnováhy viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Vážení,

shrnu-li dílčí výsledky mého pokusu na mé zahradě, tak došlo k naplnění možnosti viz výše ad 2) mého úvodního příspěvku (viz výše), protože došlo k přirozenému úmrtí tří slepic mého chovu, kde jednu slepici částečně snědl můj pes Bad.

To by svědčilo o zatímní rovnováze zla a dobra, vakua a vlnění o rychlosti světla v našem světě. Nikoliv o převaze vlnění o rychlosti světla-Krista nebo absolutního vakua-Đábla, které by zachraňovaly náš svět viz výše možnost ad 3). Zároveň se Badovi-mému psu, zbývajícím slepicím i mně daří vcelku dobře, což by zatímně vylučovalo možnost viz výše ad 1), tedy převahu zla-Đábla-absolutního vakua nebo Krista-vlnění o rychlosti světla v našem světě-Vesmíru.

Ještě nejsem se svým pokusem u konce, ale předběžně lze říci, že nelze spoléhat v našem světě na spolupracující zásah z venku, Krista-vlnění o rychlosti světla a Đábla-absolutního vakua (viz výše možnost ad 3) a je nutno vycházet alespoň účelově z židovské filosofie, tedy zajistit všem blízkým-sousedním živým tvorům, zejména zvířatům co možná nejdůstojnější, nejdelší a nejšťastnější život a co možná nejmilosrdnější smrt.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Jednej tak, aby jsi mohl milovat Đábla-smrt-nic, aneb dílčí závěr mého pokusu jako rovnováha světla, resp. elektromagnetického vlnění a vakua v našem Vesmíru.

Nyní se pokusím vysvětlit, co jaký má důsledek naplnění možnosti ad 2) výše, tedy mým pokusem nepřímo dokázaná rovnováha Đábla-dokonalého ničeho-absolutního vakua a Krista-světla-téměř dokonalého něčeho v našem Vesmíru v běžném životě každého člověka aj. živého tvora:

Člověk a rovněž tak jiní živí tvorové mají na výběr mezi dvěma druhy jednání: 1) mezi špatným jednáním, tedy působením zbytečné smrti, které člověka uvrhuje do duševní i hmotné tísně, kdy zbytečná smrt pro jiné plodí zlo-zbytečnou smrt pro škůdce v podobě strachu a nenávisti vůči smrti-Đáblu po škůdcově přesycení a pominutí slasti z jeho přímého či nepřímého působení zbytečné smrti živých tvorů, a 2) rovnovážným jednáním, tedy působením co možná nejméně smrti (pasivně-nekonáním ale i aktivně-konáním) jiných živých tvorů jako člověka (jen při ochraně života) tak, aby při tom tito živí tvorové cítili co možná nejmenší bolest, kdy i Đábel-smrt-téměř dokonalé nic získává svůj dobrý účel, tedy nezbytná milosrdná smrt živých tvorů slouží k záchraně života jiných evolučně dokonalejších živých tvorů, kteří by jinak umřeli hladem (živí tvorové totiž mohou žít pouze na úkor smrti jiných živých tvorů), tímto rovnovážným jednáním je vyvážena milosrdná smrt-zlo dobrem-životem a i Đábla-tuto smrt-téměř dokonalé nic můžeme milovat jako svého bližního.

Člověk, který není spasitelem, nemá možnost kromě výše uvedeného špatného a rovnovážného jednání konat výlučné dobro, protože pro všechno jeho jednání jakkoliv dobré je získávána energie z jeho potravy, tedy jím sněžených usmrcených živých tvorů, tedy zla, vždy tak může jít nejvýše o vyvážení tohoto zla dobrem, tedy nejvýše o výše uvedené

rovnovážné jednání, které má být podle mne smyslem našeho života.

Mé rovnovážné jednání v praxi tak v současnosti představuje zejména mou téměř frutariánskou stravu (zásadně pouze vyjma vejcí a mléka) a můj chov a záchranu mého psa-Bada z útulku a můj další chov a záchranu 44 vykrmených brojlerů-kuřat-slepíc předtím určených bezprostředně na porážku, dále viz mé další příspěvky v tomto topicu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 10/08/2010 20:24:06

Post:

Jediným výše uvedeným dle Filosofie rovnováhy povoleným masem pro masožravá (tedy kteří ke svému přežití nezbytně potřebují potraviny ze zabitých zvířat, nebude-li stačit hmyz) člověkem chovaná zvířata jsou pouze dospělá drůbež, která představuje zvířata s nejméně vyvinutou nervovou soustavou (má nižší stupeň evoluční dokonalosti než savci a zhruba stejný stupeň evoluční dokonalosti jako ryby a plazi) a která lze milosrdně zabít protnutím krční tepny (viz Tóra). Podle Tóry se jedná o kachny, husy, ale také křepelky, holuby, koroptve, bažanty a krocany. Toto maso se může dle Filosofie rovnováhy dávat jednotlivým masožravcům v časových intervalech-údobích a množství, aby se předešlo jejich vážným zdravotním potížím, tedy zejména zvracení, podvýživě a alergickému šoku. Podle veterináře je nejlepší pro masožravce co nejvíce nahradit maso vejci, která jsou lehce stravitelná a obsahují rovněž živočišné bílkoviny a zároveň dle Filosofie rovnováhy bych měl maso pro masožravce co nejvíce nahradit moučnými červi či jiným hmyzem, který je v přírodě přirozenou doplňkovou složkou jejich potravy. Drůbež by si měl správně dle Filosofie rovnováhy každý člověk chovající masožravce milosrdně chovat sám podle zásad uvedených i v ostatních příspěvcích tohoto topicu.

Z tohoto důvodu jsem se rozhodl přestat brát svého psa k mým rodičům při mých návštěvách mých rodičů, aby nemohl jíst špekáčky z Filosofii rovnováhy zakázaných vepřového masa a nedospělé drůbeže-kuřat. Musím pro něj zakoupit rovněž dostatek sušených vejcí. Musím rovněž zakoupit dostatečné zásoby mého vyzkoušeného nejlepšího vegetariánského krmiva pro masožravce (kočky i psy) AMI

(AMI CAT – kompletní a vyvážená výživa pro kočky pouze z rostlinných a minerálních surovin – hypo-alergenní

AMI CAT je kompletní a vyvážené krmivo pro kočky, obohacené TAURINEM. TAURIN je protein s řetězcí aminokyselin, který lze vyrobit bez nutnosti zabíjet zvířata (u kterých je přítomen ve svalovině). Absence taurinu ve výživě koček je příčinou vážných poruch a onemocnění. Přítomnost taurinu v AMI CAT spolu s přírodními a zdravými prospěšnými přísadami, které jsou charakteristické pro výrobky AMI, zajišťují vaši kočku vždy dobré zdraví a kondici.

Složení: Rostlinné proteiny, obilniny, oleje a tuky, deriváty rostlinných látek, kvasnice, minerály, konzervováno vitamínem E, obsahuje také kyselinu linoleovou (4,53%) a taurin. Garantovaný obsah: vlhkost 8%, bílkoviny 33,2%, oleje a tuky 11,19%, vláknina 2,38%, popel 6,76%, vápník 0,96%, fosfor 0,86%

Obsah vitamínů a minerálů: (na 1kg výrobku): Vitamín A 19000 I.U., vitamín D3 1250 I.U., vitamín E (alfa tocopherol) 60 mg, vitamín B1 17 mg, vitamín B2 5 mg, vitamín B6 6 mg, kyselina D pantotenová 8 mg, vitamín H (biotin) 0,1 mg, vitamín K (dvojsíran sodný) 0,5 mg, vitamín PP 80 mg, vitamín B12 0,025 mg, kyselina listová 1,2 mg, Cholin chlorid 1500 mg, železo (uhlíčan železnatý) 80 mg, jód (jodid draselný) 0,4 mg, hořčík (oxid hořečnatý) 7,5 mg, měď (síran měďnatý) 5 mg, selen (seleničitan sodný) 0,1 mg, zinek (oxid zinečnatý) 75 mg.

Doporučené denní dávky:

Koťata (podle věku):
6. – 16. týden 25 – 50 g
17. – 26. týden 50 – 65 g
27. – 52. týden 65 – 100 g

kočky (podle váhy):
2 – 3 kg 40 – 50 g
3 – 5 kg 50 – 80 g
5 – 7 kg 70 – 120 g
březí kočka 100 – 120 g

viz http://www.aminews.cz/ami_cat.html

AMI DOG – kompletní a vyvážená výživa pro psy pouze z rostlinných a minerálních surovin – hypo-alergenní

Složení: Rostlinné proteiny, obilniny, oleje a tuky, deriváty rostlinných látek, kvasnice, minerály, konzervováno vitamínem E, obsahuje také kyselinu linoleovou (4,24%).
Garantovaný obsah: vlhkost 8%, bílkoviny 26,58%, oleje a tuky 10,44%, vláknina 3,18%, popel 6,73%, vápník 1,29%, fosfor 0,75%

Obsah vitamínů a minerálů: (na 1kg výrobku): Vitamín A 18000 I.U., vitamín D3 1350 I.U., vitamín E (alfa tocopherol) 215 mg, vitamín B1 8 mg, vitamín B2 14 mg, vitamín B6 5 mg, kyselina D pantotenová 15 mg, vitamín H (biotin) 0,24 mg, vitamín K (dvojsíran sodný) 1,5 mg, vitamín PP 45 mg, vitamín B12 0,08 mg, kyselina listová 1,3 mg, Cholin chlorid 2500 mg, železo (uhličitan železnatý) 150 mg, jód (jodid draselný) 2,5 mg, hořčík (oxid hořečnatý) 35 mg, měď (síran měďnatý) 20 mg, selen (seleničitan sodný) 0,12 mg, zinek (oxid zinečnatý) 120 mg.

Hypo-alergenní složení: Jedinečná kompozice výrobků AMI je předpokladem, že váš pes nebude trpět alergiemi vyvolanými výživou. AMI výrobky jsou pouze z přírodních surovin, neobsahují žádné suroviny ze zabitých zvířat a neobsahují ani žádná barviva a umělé konzervační látky. AMI zajistí vašemu psovi dokonalé zdraví a přispěje k jeho dobré kondici, přiměřené tělesné váze i kvalitě srsti.

Doporučené denní dávky:

Podle váhy psa:
5 – 10 kg 110 – 200 g
10 – 15 kg 200 – 260 g
15 – 20 kg 260 – 320 g
20 – 30 kg 320 – 420 g
30 – 40 kg 420 – 500 g
40 – 50 kg 500 – 620 g
50 – 70 kg 620 – 750 g

viz http://www.aminews.cz/ami_dog.html).

Ještě budu muset s veterinářem promluvit o nejlepším způsobu uspaní mnou chované drůbeže-kuřat-brojlerů po završení jejich dospělosti před její porážkou přetnutím krku, v jatečním průmyslu se drůbež omračuje před porážkou ponořením drůbeže upevněné na jateční lince za nohy do elektricky nabitě (pomocí elektrod) vody. Zatím, než mnou chovaná drůbež dospěje, budu případně mému psu Badovi dávat průmyslově chované a poražené slepice.

Literatura: http://www.lidovky.cz/zvire-nesmi-trpet-na-tom-se-shodneme-vsichni-fms-/ln_noviny.asp?c=A100312_100006_ln_noviny_sko&klic=235928&mes=100312_1, http://g_ranosalis.cz/ebooks/evolucniteorie.htm , <http://eagri.cz/public/eagri/potraviny/ippc/zpravy-studie-k-vyrobnim-cinnostem/tps-kategorie-6-4/metodicka-prirucka-porazka-drubeze.html> ,

http://www.manwe.eu/index.php?option=com_content&view=article&id=133&Itemid=41

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/08/2010 08:46:46

Post:

Slepice vyzobaly téměř veškerou trávu na mé zahradě, proto jim budu přidávat trochu nyní a zejména v zimě do krmení granulované vojtěšky a řepu.

...

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/08/2010 22:02:53

Post:

Kromě nejlepšího vegetariánského krmiva-granulí AMI Dog (při jehož výlučném podávání můj pes Bad zvracel v minulosti žlutou vodu), jak uvádím výše, a dvou dalších vegetariánských krmiv, které mu chutnají méně, dávám svému psu Badovi jednou za dva dny vejce uvařené na tvrdo (sám si vařím dvě, vejce by měla však být podávána tepelně upravená, i když zatím nebylo prokázáno, že v syrovém stavu by mohlo psu způsobit zdravotní potíže, bílek syrových vajec však obsahuje složku avidin, která znemožňuje psům využívat biotin, proto se nedoporučuje zkrmovat větší množství bílků, viz <http://www.kocko-psi.estranky.cz/clanky/potraviny-vhodne-pro-psi.html>) polité polévkovým kořením VITANA klasik a nově mu dávám taky tvarohový sýr Lučina od Povltavských mlékáren. Odborníci z USA doporučují jako zdroj živočišných bílkovin při vegetariánské stravě psa také vejce a tvaroh. (viz <http://www.mnn.com/lifestyle/pets-animals/stories/is-a-vegetarian-diet-safe-for-my-dog>)

Protože tvaroh může být vyráběn také ze sýřidla ze žaludků zabitých telat použitým při srážení mléka, je třeba volit tvaroh z mikrobiálních sýřidel nebo vzniklý pouze kyselou cestou. Toto by měli splňovat Olešnický tvaroh měkký, Olešnický tvaroh jemný a Olešnický tvaroh tučný z Olešnické mlékárny, Tvaroh - měkký, jemný, tučný z Mlékárny Želetava, které však u nás v Hustopečích nejsou k dostání. Proto jsem pro psa koupil tvarohový sýr Lučina z Povltavských mlékáren, který by měl být z mikrobiálních sýřidel (viz http://www.csvv.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=676:syry-bez-syidel-z-telecich-aludk&catid=50:potraviny-a-vegetarianstvi&Itemid=100035).

Dále ještě, než bych mému psu Badovi případně zabil a zkrmil moučné červy či jiný hmyz a mé živé slepice, tak mu zkrmím mrtvou slepici, kterou mám v lednici a která zemřela bez porážky přirozenou cestou, nejdříve ji však musím dlouho vařit ve vodě, abych usmrtil bakterie v jejím těle, které způsobili její smrt. Zároveň jsem povinen mu zkrmit před porážkou živého hmyzu a slepic jiné dlouho uvařené zdechliny zvířat, které zemřely bez porážky přirozenou cestou a které bych mohl sehnat přes mého veterináře. To všechno však pouze v případě, že mému psu Badovi nebude stačit výše uvedená vegetariánská strava a bude zvracet, mít podváhu, alergický šok nebo bude mít pohybové problémy.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/08/2010 12:55:48

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore,

Máš svůj vytčený cíl. Ten my můžeme považovat za správný. Je zde určitý výchozí stav, čili ten současný. Mezi těmito stav

je cesta, která musí být logická. Považujeme-li tuto cestu za nelogickou, neprovázanou a vidíme zde neshodu příčin a následků, pak to mezi výchozím stavem a požadovaným pro nás chybí. Popisuješ-li určitý pokus (na své zahradě), mělo by to směřovat k objasnění, nebo důkazu nějakého logického kroku. Aby to popisování pokusu, které nám sděluješ, mělo nějaký význam, měli bychom předem od tebe vědět, o čem zde jde. Jinak to pro nás význam nemá a nemá význam to nějak sledovat.

Udělej tedy to, co jsi měl udělat na samém začátku. Popiš nám cestu od stávajícího stavu k požadovanému, čili stane-li se toto, takový bude důsledek a vznikne tím výchozí bod takový a takový, provede-li se to či ono, vznikne stav nový atd. Zatím tu logiku cesty od výchozího bodu k požadovanému neznám, pouze si mohu vyvozovat, že zde logické spojení není. Ty však můžeš znát cosi, co já ani netuším a tím může být ta logika propojena. Zatím jsi v tomto ohledu neudělal téměř nic a pak nemá smysl se o tom vůbec bavit a potom mne nemohou zajímat ani pokusy směřující od něčeho k něčemu.

MB

Miloslave,

můj pes Bad se vyvinul z vlka, který je v přírodě především masožravec. Svým pokusem se snažím popsat způsob:

- 1.) jak by můj pes přežil ve zdraví na vegetariánské stravě, tepelně upravených vejcích a mikrobiálně či kysáním sraženém tvarohu či polotvrdém či tvarohovém sýru,
- 2.) příp. mu dávat co nejméně přirozeně mrtvých moučných červů či jiného hmyzu zemřelých bez porážky, aby byl zdraví,
- 3.) příp. mu dávat co nejméně masa ze zdechlin zvířat zemřelých přirozeným způsobem bez porážky, aby byl zdraví,
- 4.) případně mu dávat co nejméně za tím účelem poraženého hmyzu a co nejméně přirozeně zemřelého hmyzu bez porážky a co nejméně zdechlin zvířat zemřelých přirozeným způsobem bez porážky, aby byl zdraví,
- 5.) případně mu dávat co nejméně masa za tím účelem poražených dospělých slepic a co nejméně přirozeně zemřelého hmyzu bez porážky a co nejméně zdechlin zvířat zemřelých přirozeným způsobem bez porážky a co nejméně za tím účelem poraženého hmyzu, aby byl zdraví.

Za kritéria vážného ohrožení zdraví psa jsem si stanovil po vyzkoušení frutariánské stravy na sobě:

- 1.) zvracení,
- 2.) alergický šok,
- 3.) podvyživenou podváhu psa,

a po dřívějším pokusu dávat psovi pouze vegetariánské granule, kdy zvracel žlutou vodu, ještě dále:

- 4.) pohybové motorické problémy psa.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/08/2010 13:17:58

Post:

quoted:

Post of jrf

quoted:

Post of Dalibor Grůza

- 4.) pohybové motorické problémy psa.

Dalibore, je zajímavé, že tvá snaha dosáhnout rovnováhy způsobuje psovi motorické problémy ...

Jakmile jsem u psa asi před dvěma lety zpozoroval motorické-pohybové problémy při výlučném podávání shora uvedeného vegetariánského krmiva AMI Dog, navštívil jsem veterináře, ten mu dal injekci s vitamíny a živinami, zřejmě ze zabitých zvířat a obohatil jsem výživu psa o maso z jednoho až dvou špekáčků (z kuřecího a vepřového masa) a kočičí granule, které mu jednou až třikrát týdně dával můj otec a má druhá matka (macecha) při návštěvě mých rodičů. Nyní je můj pes Bad v dobrém zdravotním stavu.
(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/08/2010 20:41:30

Post:

Tímto pokusem na mé zahradě v podstatě dokazuji proveditelnost mé Filosofie rovnováhy, tedy možnost přátelství všech živých tvorů na život a na smrt v malém měřítku. V mém pokusu jsou zastoupeny tři v přírodě na život a na smrt nepřátelské druhy živých tvorů: pes, v přírodě původně vlk, slepice a člověk. Pokud se mi podaří, abychom se všichni, tedy já jako člověk, můj pes a mé slepice měli rádi, byli přáteli na život a na smrt, bude to částečně dokazovat proveditelnost mé Filosofie rovnováhy, tedy možnost, aby všichni živí tvorové v přírodě byli v souladu s jejich nejvnitřnějším přáním přátelé na život a na smrt, aby se všichni měli rádi. Tedy, že není zákonem evoluce předmětné přírody, že všichni živí tvorové se musí sdružovat do skupin, kde se mají částečně rádi pouze členové těchto skupin živých tvorů, a s ostatními skupinami živých tvorů v rozporu se svým nejvnitřnějším přáním musí bojovat na život a na smrt (viz obdoba proti sobě na život a na smrt bojujících různých vlčích smeček, jejichž členy jsou všichni živí tvorové).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 16/08/2010 10:59:11

Post:

quoted:

Post of kay

Dalibore, já bych na tebe měla jeden dotaz. Přiznávám se, že jsem tvou filosofii nečetla (a tohle fórum nesleduji pravidelně), je tedy možné, že má otázka bude „trochu mimo“... jestli tě chápu dobře, tak ty zde dokazuješ přátelství mezi všemi živými tvory. Slepice a pes jsou ale domestikovaná zvířata a u nich by to zase takový problém ve vztahu k člověku být neměl. Máme zde ale druhy, u kterých selhaly veškeré pokusy o domestikaci, a to z důvodu jejich divoké povahy např. africký buvol či medvěd grizzly. Těch pokusů o domestikaci bylo nespočet, nikdy s pozitivním výsledkem. Pokud by kdy došlo k přátelství mezi člověkem a grizzlym, jednalo by se skutečně o výjimku, ale já osobně jsem o tom nikdy neslyšela. Kdyby ovšem měly tyto druhy mírnější povahu (a tak by mohlo dojít k přátelskému vztahu s člověkem), byly by již domestikované a nyní bys je mohl koupit naporcované v supermarketech. Neměl bys být tedy spíše rád, že u některých druhů zkrátka tento přátelský vztah k člověku nemůže vzniknout? Neměl bys spíše apelovat na společnost a chování člověka k přírodě? Já osobně vidím skutečné nebezpečí (aktuální problém) v chování člověka, ne ve vztahu zvíře a zvíře.

Kay,

souhlasím s tebou potud, že nejsme schopni řešit vztahy mezi nedomestikovanými zvířaty navzájem, protože jsou nepřičetná. Zároveň podle mne nelze hovořit o přátelství psů a slepic, protože psí konzervy a granule jsou vyráběny z kuřecího, resp. slepičího masa poražených zvířat, tedy i u těchto domestikovaných zvířat pokračuje ve změněné formě přírodní darwinovský boj na život a na smrt. Stejně tak tomu je u člověka, který jí slepičí, resp. kuřecí maso, u člověka však není nepřekonatelný problém přejít na vegetariánskou, resp. frutariánskou stravu, avšak když chová psy či kočky, tak za ně bojuje onen

darwinovský boj na život a na smrt, protože jim kupuje drůbeží konzervy. Proto jsem si uměle vytvořil pro mne nejjednodušší modelový ekosystém slepice-člověk-pes a snažím se nejprve v rámci něj dokázat platnost mé Filosofie rovnováhy, že není od určitého stupně evoluce nutné bojovat na život a na smrt s ostatními skupinami živočichů, ale že je možné zavést jiný vztah a to přátelství těchto evolučně dokonalejších živočichů, např. člověka aj. domestikovaných zvířat na život a na smrt. V podstatě se dá říci, že dokazují platnost náboženství lásky pro evolučně dokonalejší živé tvory (lidi, domestikovaná zvířata) proti platnosti evoluční darwinovské teorie boje těchto skupin živých tvorů na život a na smrt.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 16/08/2010 19:27:41

Post:

Dá se říci, že chci vytvořit jedinou vlčí smečku, jejíž členové budou přátelé na život a na smrt, svým chováním vně této smečky způsobí zahrnout postupně všechny živé tvory, jejichž dosažená evoluční dokonalost jim umožní stát se členy této jediné vlčí smečky.

Literatura: <http://www.vlci.info/> (Podle této literatury vlci ve smečce se zásadně vzájemně podporují, zároveň spolu bojují o své postavení ve smečce, avšak tyto souboje málokdy končí vážnějším zraněním, aby nedošlo k oslabení vlčí smečky.)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/08/2010 17:52:26

Post:

Na radu svého veterináře, jsem se rozhodl dávat svému psovi jedno vejce uvařené na tvrdo za den, nikoliv jako dosud za dva dny (vejce by měla být pro psa stravitelná téměř ze sta procent). Můj veterinář tvrdí, že mnou zvolená strava, tedy tři druhy vegetariánských granulí, sýr Lučina (tj. tvaroh s mikrobiálním nikoliv živočišným sýřidlem) a vejce, je dostatečná strava pro mého psa Bada.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/08/2010 18:27:39

Post:

Věk mého psa Bada je nejasný, mám ho rok a tři měsíce, v útulku pro psy jeho věk odhadli na dva a půl roku, takže by mu mělo být tři roky a devět měsíců.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/09/2010 12:33:48

Post:

Dnes jsem zjistil, že někdo mi ukradl třináct slepic, zřejmě za účelem porážky a jídla.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/09/2010 13:27:45

Post:

Pozoroval jsem u mého psa Bada třes, jako když je mu zima, a před tím jsem u něj pozoroval zadýchávání. Podle Filosofie rovnováhy jsem nemohl u něj riskovat život ohrožující alergický šok, který mu podle mne i veterináře mohl hrozit z nedostatku živočišných bílkovin. To jsem vyzkoušel na sobě, když jsem jedl pouze rostlinná semena, rostlinné plody a mléko, kdy jsem začal zvracet, během chvíle se mi objevila na kůži po

celém těle svědivá vyrážka, po sněžení vejcí se mi ulevilo a vyrážka během dvou hodin zmizela.

Proto jsem mému psu Badovi (váha cca 10kg) nasekal a dal k jídlu odřezky masa a kosti cca 100g z přirozeně uhynulé slepice z mého chovu, kterou mám v ledniče. Poté třes přestal. Podle záznamu v tomto topicu byl můj pes Bad bez masa od 10.8.2010, tedy to znamená, že můj pes Bad může být bez masa nejvíce 26 dnů.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/09/2010 16:46:26

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore,

Toto je zatím to největší poznání, které s tvé teorie rovnováhy vzešlo. Myslím, že vzhledem k tomuto by bylo možno již vytvořit určitý závěr. **Trávení šelem a jejich látková výměna, které se vytvářely miliony let, je nemoudré měnit na vegetariánské, neboť s rostlinné stravy nedokáží získat všechny látky nutné pro život.**

Býložravce také nemůžeš změnit na formu schopnou měnit látky nerostné na ústrojné, protože u nich chybí schopnost fotosyntézy, čili nemůžeš je krmit humusem a zalévat.

Pokud jsi s tohoto svého pokusu došel k závěru, že ani snaha změnit člověka na býložravce, vegetariána a frutariána není tím správným, protože má látkovou výmenu vývojem nastavenou na všežravost, pak je to tvoje vítězství a dokonce pro tebe může mít hodnotu života, protože tvůj život zachrání.

Jsi věřící a u věřících není běžné stavět se do opozice k boží vůli. Myslíš si snad, že jsi povolán k tomu abys napravoval to, co bůh pokazil? Jsi víc než Bůh? Pokud věřící nejsi, pak si na místo boha dosad' přírodní zákonitosti a evoluci.

Má-li mít tvoje teorie rovnováhy význam, pak je nutno se zaměřit na člověka a lidskou společnost. To se tě snažím naznačit celou dobu. Zaměř se na to co lidi rozděluje a hledej cesty k tomu co lidi spojuje. Najdeš-li takovou cestu, pak se lidé dokáží mezi sebou domluvit na tom jak přírodu a vše živé chránit. Zvířata tvou teorii rovnováhy nemohou číst, natož o ní přemýšlet. Lidé ano. Zaměř se na lidi a já tě v tom budu třeba i pomáhat.

Sláva

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Miloslave,

můj pes Bad se vyvinul z vlka, který je v přírodě především masožravec. Svým pokusem se snažím popsat způsob:

- 1.) jak by můj pes přežil ve zdraví na vegetariánské stravě, tepelně upravených vejcích a mikrobiálně či kysáním sraženém tvarohu či polotvrdém či tvarohovém sýru,
- 2.) příp. mu dávat co nejméně přirozeně mrtvých moučných červů či jiného hmyzu zemřelých bez porážky, aby byl zdraví,
- 3.) příp. mu dávat co nejméně masa ze zdechlin zvířat zemřelých přirozeným způsobem bez porážky, aby byl zdraví,
- 4.) případně mu dávat co nejméně za tím účelem poraženého hmyzu a co nejméně přirozeně zemřelého hmyzu bez porážky a co nejméně zdechlin zvířat zemřelých přirozeným způsobem bez porážky, aby byl zdraví,
- 5.) případně mu dávat co nejméně masa za tím účelem poražených dospělých slepic a co nejméně přirozeně zemřelého hmyzu bez porážky a co nejméně zdechlin zvířat zemřelých přirozeným způsobem bez porážky a co nejméně za tím účelem poraženého hmyzu, aby byl zdraví.

Za kritéria vážného ohrožení zdraví psa jsem si stanovil po vyzkoušení frutariánské stravy na sobě:

- 1.) zvracení,
- 2.) alergický šok,
- 3.) podvýživnou podváhu psa,

a po dřívějším pokusu dávat psovi pouze vegetariánské granule, kdy zvracel žlutou vodu, ještě dále:

- 4.) pohybové motorické problémy psa.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Miloslave,

nechci se opakovat, proto ti znovu kopíruji teze dle Filosofie rovnováhy pro můj experiment (viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375&whichpage=8), nyní jsme u možnosti ad 3.) a nevyhnutelných cca 100g masa a kostí zdechlin za 26 dnů pro mého psa Bada o hmotnosti cca 10kg a věku cca 3,75 let. Stále opakuji, že cílem mé Filosofie rovnováhy je co možná nejvíce omezit zbytečné zabíjení všech živých tvorů, tedy jejich přátelství na život a na smrt, nikoliv zničení smrti v přírodě.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/09/2010 19:01:42

Post:

Rozhodl jsem se svého psa Bada (anglicky špatný nebo kámoš-buddy) přejmenovat na Gooda (anglicky dobrý), protože i masožravec a dravec mohou být dobří, jestliže nejí zbytečně maso a tak bojují za přátelství všech živých tvorů na život a na smrt.

...

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Miloslav Bažant

Time: 06/09/2010 09:48:06

Post:

protože i masožravec a dravec mohou být dobří, jestliže nejí zbytečně maso a tak bojují za přátelství všech živých tvorů na život a na smrt.

Dalibore.

Žádný masožravec, žádná šelma nejí maso zbytečně. Běda myslivcům, vyhubí li v lese lišky. Tyto šelmy totiž loví slabé a nemocné kusy pro svou obživu. Chybí li, zvěř se přemnoží bez selekce, čili se množí slabí jedinci a nemocné kusy nakazí zdravé a silné. A tak to ve výsledku vede mnohdy až k decimování zvěře v lese.

Jsou i šelmy lovící bez hladu, ale i ty mají své místo vzhledem k rovnováze v přírodě. Já vím. Tobě je líto té jejich kořisti a proto sis vytvořil ideu světa ve které toto bude maximálně omezeno. Jenže toto není zlo, ale důsledek vývoje a evoluce v přírodě. Tak se to vyvinulo, protože tak rovnováha vzniká. Proto tě neustále říkám, že bys měl tyto zákonitosti rovnováhy v přírodě spíše sledovat a snažit je jim porozumět.

...

Sláva

Author: Dalibor Grůza

Time: 12/09/2010 16:43:26

Post:

Musel jsem mému psu opět dát cca 15g odřezků z přirozeně uhynulé slepice, kterou mám ve svém mrazáku, protože se třásl jakoby zimou, pak to přestalo. Nyní jsme u nevyhnutelných cca 15g masa a kostí ze slepice pro mého psa za 5 dnů.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 12/09/2010 19:49:03

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore.

Nevím jak je ten pes starý, ale takto začíná u psů epilepsie. Pokud ten pes neměl stravu, která je nutná pro jeho organismus, pak k takovým defektům dochází. Pokud ty potřebné látky získá, může se ještě i uzdravit. Máš li jej rád, pak se vykašli na pokusy a teorii rovnováhy a naplň mu misku masem každý den, nebo užij psi granule. Nervy se mu obalí tukem, spraví se a nejspíše tím zabráníš i progresi choroby. Jeho mozku chybí látky, které jsi mu díky pokusu odepřel. Vyřaď jej s pokusu, pokud ho máš jako přítele rád.

Sláva

Slávo,

možná na tom něco bude (viz <http://zviratka011.blog.cz/0908>). Spíš ale podle mne hrozí mému psovi alergický šok, protože se i zadýchal a drbe, proto jsem mu dal ještě dalších cca 50g masa a kostí z přirozeně uhynulé slepice, kterou mám v mrazáku. Zítra celou věc proberu s veterinářem.

(www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/09/2010 16:34:28

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Chyba Dalibore.

Kuřecí kosti psům nesmíš dávat. Ty kosti jsou duté a když je pes rozkouše, vznikají ostré štěpiny, které poškozují trávicí trakt a může dojít k perforaci jícnu a žaludku. Navíc z nich pes nezíská žádné živiny, ale pouze vápník a aby vápník uložil do svých kostí, potřebuje další látky. Kostí vhodné pro psa jsou ty, které obsahují morek a při kousání nevytváří ostré hroty. Ani těch bys neměl psovi dávat mnoho, protože tím, že je kouše, dochází k nadměrnému zatížení žvýkacích svalů, což se projevuje třeba tím, že má zaslzené oči. Prostě mu teče s očí a někdy to přejde až do zánětu. Chrupavky, mu můžeš dávat bez omezení.

Není to sice o filosofii, ale jak vidět potřebuješ nutně poradit. Takže?

Sláva

Slávo,

dávám mu spíš odsekané zmražené maso z přirozeně uhynulého kuřete, díky za informaci.

Veterinář mého psa vyšetřil a shledal ho při prohlídce v pořádku, podle něj má spíše mírnou nadváhu. Nechal jsem mému psu udělat rozbor krve, ze kterého by se měla poznat nedostatečnost ve výživě. Nedostatek masa se má podle veterináře projevit především nedostatkem vitamínu B12, železa a chudokrevností, tedy malým počtem a malými červenými krvinkami. V případě mého psa jsou všechny fyziologické hodnoty rozboru krve v normálním rozmezí, tedy v pořádku a můj pes by dokonce mohl dávat transfuzi jiným psům, podle veterináře lze u mého psa vyloučit epilepsii z nedostatku masa. U mého psa došlo k přizpůsobení krevních hodnot v rámci povoleného rozmezí tak, že má menší velikost červenýchrvinek (což má vliv na menší schopnost přenášení kyslíku), což je u něj nahrazeno větším počtem červenýchrvinek.

Podle veterináře však nelze na základě rozboru krve vyloučit alergický šok.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/09/2010 12:08:32

Post:

Můj pes měl zase zimniční třes (podle mě mu hrozil alergický šok), proto jsem mu dal cca 150g odřezků z těla přirozeně uhynuté slepice-kuřete, kterou mám v mrazáku.

Shrnu-li dosavadní výsledky svého pokusu:

10. srpna 2010 jsem svému psovi, který měl před tím dostatek masité stravy, přestal dávat masa a kosti a začal jsem ho krmit jedním vejíčkem a cca 66g tvarohového sýru Lučina (používá mikrobiální sýřidlo) denně

5. září 2010 po 26 dnech, kdy byl úplně bez potravy z mrtvých zvířat, se u něj objevil shora uvedený zimniční třes a musel jsem mu dát cca 100g těla přirozeně uhynulé slepice-kuřete

12. září 2010 po 7 dnech, kdy byl úplně bez potravy z mrtvých zvířat, jsem mu musel z důvodu jeho zimničního třesu dát dalších cca 65g těla přirozeně uhynulé slepice-kuřete

28. září 2010 tedy po 16 dnech, kdy snědl pouze 3-4 cca 10 cm velké zejména kuřecí kosti nalezené při procházkách, se u něj objevil výrazný zimniční třes (viz výše) a musel jsem mu dát cca 100g těla z přirozeně uhynutého 3měsíčního kuřete-brojlera, které mám doma ve svém mrazáku.

Můj pes váží cca 10 kg, jde o menšího křížence zřejmě foxteriéry a jeho věk je cca 4 roky.

Tedy musel jsem mu dát od 5. září 2010 do 28. září 2010, tedy za 23 dnů zhruba 165g syrového těla přirozeně uhynulého zmraženého 3měsíčního kuřete-brojlera a 3-4 kuřecí kosti, tedy cca 10g z tohoto syrového těla na den, což při váze mého psa cca 10 kg **znamená u dospělého psa nezbytnou potravu k zdravému přežití cca 1g ze syrového těla přirozeně uhynulého 3 měsíčního kuřete-brojlera na den na 1 kg živé váhy psa.**

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 01/10/2010 14:54:26

Post:

Můj pes se dnes trochu zimničně třásl, avšak nebylo zřejmé, zda to dělá záměrně pro to, aby dostal maso, nebo jestli skutečně jeho organismus pociťuje nedostatek masa. Podle Filosofie rovnováhy jsem nemohl riskovat jeho alergický šok, proto jsem mu dal cca 60g ze syrového těla přirozeně uhynulého kuřete-brojlera, které mám zmražené ve své mrazáku.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 03/10/2010 15:51:06

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Kdybys měl Dalibore nedokončené základní vzdělání, pak bych tvé jednání chápal. V mase přirozeně uhynulého zvířete zůstává krev a ta se kazí nejdříve a obsahuje mrtvolné jedy. Proto se maso přirozeně uhynulých zvířat nekonzumuje a ani se nedává jako krmivo zvířatům. Ty jedy v té krvi vznikly dříve, než jsi ty uhynulé kusy vůbec objevil. To syrové slepičí maso má pach slepice a pes pak považuje za potravu i živé kusy. Vařením se ten pach změní. Proto se to maso vaří, ale ty jedy ani vařením nezničíš. Pokud bys měl namísto psa supa, či hyenu, pak by vše bylo v pořádku, protože ti jsou proti těm mrtvolným jedům imunní, ale pes nikoliv. Ty jej otravuješ jedem a ještě se divíš, že se třese. Až se mu rozpadnou játra, naposledy se zatřese a bude pokoj. Konečně se tě zbaví a bude mít po utrpení, které mu připravuješ. Mluvit o pěti dekagramech masa je směšné.

Sláva

Miloslave,

v zásadě proti vaření zdechlin nic nemám, ale v tomto případě to nepovažuji za nutné. Vlk předek psa s oblibou požírá i zdechlíny, čímž plní v lese tzv. zdravotní policii. (viz <http://www.selmy.cz/vlk/lov-a-potrava-vlka-obecneho/>) Dále např. zkušenost starých židů: Buďte mými muži svatými. Maso zvířete rozstápaného na poli nebudete jíst, hodíte je psovi.

(Ex 22:30) Zvíře usmrcené jakýmkoli jiným způsobem (než košer porážkou) je, stejně jako zvíře, které zemřelo samo od sebe, považováno za zdechlinu (nevela) a je židům přísně zakázáno ke konzumaci. Nevelu je však možno zpracovat pro technické účely, nakrmit s ní zvířata nebo ji prodat. (viz <http://www.omkosher.com/cz/koser-pravidla/>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/10/2010 15:49:07

Post:

...

Miloslave,

po tvém naléhavém upozornění jsem celou věc konzultoval s veterinářem. Podle veterináře nemůže na zmrazeném těle zdechlého brojlera vznikat botulotoxin, jehož produkce probíhá pouze za anaerobních podmínek (bez přístupu vzduchu), optimální pH prostředí je 4,8 - 8,5 a teplota kolem 30 °C. (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Botulotoxin>)

Rychlým zmrazením zdechliny, jak jsem to udělal, zabráním zřejmě množení mikroorganismů (salmonelózy, listeriózy i ptačí chřipky apod.), nezbráním však nákaze těmito nemocemi při požití tohoto masa. Tyto nemoci mají však vysokou úmrtnost(mortalitu), např. listerióza při věku nad 60 let až 60 procent nemocných lidí. (viz <http://en.wikipedia.org/wiki/Salmonellosis#Prevention> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Listeri%C3%B3za>)

Proto při krmení svého psa zdechlinami bych se možná měl poučit u starých Rómů. Někdy vyhrabávali i zdechliny. (Zdechliny se vyvářely ve více vodách. Podle starých Romů jsou zdechliny čistší maso, protože zvíře nezemřelo násilnou smrtí.) (viz http://www.mills.cz/assets/Absol_prace/AP2010-SP_denni/Rosecka-SP2010.pdf)

Proto budu zdechliny pro mého psa vyvářet v několika vodách.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/10/2010 14:39:29

Post:

Můj pes měl částečně průjem, dal jsem mu o 3 dny dříve cca 70g zmraženého těla přirozeně uhynulého vařeného brojlera, které jsem měl ve svém mrazáku.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 21/10/2010 19:24:49

Post:

Dnes jsem dal svému psu dalších cca 80g zmraženého těla přirozeně uhynulého vařeného kuřete-brojlera, kterého mám ve své mrazáku. Přičemž dodržuji mnou pokusně odvozené pravidlo psí stravy zaručující podle mne zdraví psa nejméně 1 gram vařeného těla brojlera na kilogram živé váhy psa a den, tj. v případě mého psa (o váze 10 kilogramů) 10 gramů na den. Můj pes je zatím v dobrém až vynikajícím zdravotním stavu. Podle mne nemá jinou masitou stravu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/10/2010 16:03:46

Post:

Já a můj pes máme celkem dost vysokou spotřebu vajec, jimiž nahrazujeme živočišné živiny. Zhruba jedno vejce denně pro každého, pro mne i pro mého psa. Zatím kupujeme vejce z klecových chovů, protože je zde nižší úmrtnost slepic než z velkých průmyslových ekologických (bio)chovů. Důvodem, který mě sdělil jeden z absolventů zemědělské univerzity, má být, že u slepic se šlechtěním k vyšší snůšce vajec zvyšuje rovněž jejich agresivita. Vyskytne-li se pravidelně velmi agresivní slepice ve velkém průmyslovém ekologickém (bio)chovu o několika tisících slepic, tak stihne do svého vyloučení z chovu zabít mnoho slepic, zatímco v kleci může ohrozit jen své sousedky. Přesto je z hlediska Filosofie rovnováhy třeba upřednostnit vejce z malého ekologického domácího (bio)chovu, kde přespříliš agresivní slepice je rychle odhalena a oddělena od ostatních slepic. Proto jsem se rozhodl pořídit si 4-5 deseti až dvanácti týdenních nosných kuřic plemena vlašky vedle mnou chovaných sterilizovaných dnes již dospělých brojlerů, které jsem již dříve uchránil před porážkou, a tak zhumanizovat v souladu s mou Filosofii rovnováhy mou a mého psa vaječnou stravu.

Literatura: http://www.stoptyranizvirat.estranky.cz/clanky/vegetarianstvi-a-veganstvi/vegani_a_vegetariani , název článku: Vegetariánství, převzato z vegan.cz, vydáno 11.8.2007, cit. 23.10.2010

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/10/2010 21:13:17

Post:

Zatím jsem na pořízení slepic-nosnic nesebral dostatek síly, nabízeli mi deseti až dvanáctitýdenní slepice-vlašky, které bych si však měl pořídit zřejmě až na jaře, aby tak mladé přežili zimu.

Literatura: <http://www.zoofarma.cz/publikovane-clanky/ceska-slepice-a-lidove-zvyky.htm>, Ing. Aleš a Bc. Daniela Bukovských, Česká slepice a lidové zvyky, Česká slepice zlatá kropenatá. Díl druhý. Chovatel 6-2008, cit. 26.10.2010

Jak jsme se již zmiňovali slepice často zanášely. Nebylo žádnou vzácností, že si slepice nanesla v úkrytu vejce a později přivedla na dvůr hejno kuřat. Při řízení plemenitbě hospodyně nasazovala vejce brzy na jaře. Kvočna seděla na vejcích u topeniště ve světnici nebo ve výklenku pod schody na půdu. Čerstvě vylíhlá kuřata se chovala pod lavicí u pece spolu s kvochnou. Ke krmení kuřátek se používaly jáhly, tvaroh, krupky a strouhané vařené vajíčko. Používali se i různé receptury na míchanice, které obsahovaly čerstvé šrotované kopřivy, drcené zrna, senné drolky a zbytky z kuchyně. Později, po vypuštění kuřat na dvůr byla hlavním zdrojem potravy kuřat pastva. Dospělá drůbež se přikrmovala pouze v zimních měsících. Přes většinu roku si slepice opatrovaly potravu pastvou a sběrem hmyzu v sadech, na dvoře a přilehlém hnojišti. Při krmení se používaly míchanice z vařených brambor a šrotů. Slepícím se přidávaly drcené skořápky, drcené kosti, odstředěné mléko a později pícní vápno pro tvorbu pevných vajec. Při nedostatku vápníku v krmné dávce slepice snášely vejce bez skořápek. Nazývaly se povrhel nebo šotka.

Pro snášení vajec se slepicím zřizovala hnízda a proutěné kukaně. Jako stelivo se používala sláma či seno. Často byly do nich vkládány různé podkladky. Stávalo se, že hospodyně musela z hnízd vyházet nežádoucí kvočny nebo je používala k vysezení jiné drůbeže. Zvláště se používaly pro odchov kachen. Každé kvokání snižovalo užitkovost. Proto se kvokající slepice zavěšovaly do různých košíků. Podle zvyklostí se dávaly do průvanu, tmy nebo se i máčely do studené vody.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza
Time: 13/03/2011 20:48:32
Post:

...
Oddělil jsem od dospělých jedinců nově zakoupená kuřata, které jsem zavřel v lisovně v mém sklepe a dal jim slámu a krmení, protože dospělí jedinci je nepustili k jídlu a jinak by je usmrtili.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Pozn. Mí brojleři celý rok 2011, tj. od jejich stáří cca 1 roku snášejí domácí vejce, která však často sežerou, kohouti jsou zřejmě neplodní.

Author: Dalibor Grůza
Time: 22/01/2012 16:33:51
Post:

Zjistil jsem ze zkušenosti ze svého chovu-útulku slepic-brojlerů, že alespoň některé slepice nepřežijí pouze z rostlinné stravy, semen, neživočišných minerálů a vody, aniž by jim v důsledku nedostatku živočišné stravy nehrozila vážná choroba či dokonce smrt. Proto jsem dnes obohatil stravu svých slepic o zbytky přirozeně uhynulé slepice, které mám ve svém mrazáku a které mi zbyly poté, co jsem ji použil v nezbytné míře jako svou potravu a potravu svého masožravého psa.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza
Time: 02/03/2012 13:40:42
Post:

Slepice se mi klovou, podle veterináře mohou mít nedostatek esenciálních aminokyselin, protože přes zimu není na zahradě žádný hmyz, a aby vůbec nežraly hmyz, proto jim na jeho doporučení zkrmím Vitana Klasik, tekutý bílkovinný hydrolyzát ze sóji a pšeničného lepku, tj. nejstravitelnější podobu rostlinných aminokyselin, dám jim sojové boby a uvařené rozdrčené tělo, tj. maso z chcíplé slepice bez peří, kterou mám ve svém mrazáku.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

b) ve vztahu k molům

Author: Dalibor Grůza
Time: 05/07/2010 19:55:08
Post:

Otázka:

Co říkáte na moji níže uvedenou zkušenost s omračováním hmyzu, mohlo by to se jednat o přiblížení způsobu na http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1373 (literatura) uvedené hypnózy?

U mě doma se přemnožili zřejmě moli (dle Ing. Miroslava Buly), tak jsem je nejdříve nosil ve dne nebo za elektrického světla v noci po jednom či jedné v krabici od sirek, kterou jsem přiložil otevřeným dnem na mola, který zřejmě spal nebo se moc nehýbal, a vypouštěl jsem je po jednom z okna ve čtvrtém podlaží-třetím patře oknem bytu ven z bytu. Po jisté době byly již molové tak drzí, že se hned, jak jsem je vypustil z okna, obrátili a vletěli na mne nebo i zpátky do bytu. Poté se u mne přemnožili a já jsem je musel dávat do prázdné a vymyté skleničky od medu a nosit je tak po cca 7 až 12 ven z bytu, kde jsem je zejména na balkóně-vysuté okno a dveře ven z bytu vysypal ze skleničky. Ještě před tím, když jsem je v

bytě dával do skleničky, tak jsem s ní třepal, abych moly omráčil či zmátl, aby mně nevyhlédávaly ze skleničky, když jsem je dával dovnitř. Když jsem **spíše ze začátku třepal sklenicí moc, tak se nějaké molové přestali hýbat-mohli být mrtví a poté jsem je stejně vysypal vně balkónu, většiny jich však vždy odletěly. Poté jsem třepal sklenicí méně.** Taky se mi občas stalo, že jsem nějakého mola přimáčkl nešťastně ve výše uvedené krabičce od sirek. Schválně jsem nezabil žádného mola, až nedávno možná na jednoho, kdy mi vletěl do ucha-začátku mého sluchovodu a já jsem si do něj poloautomaticky strčil prst a rozmáčkl ho. Od té doby se u mne v bytě už nerojí-mám jich zde poměrně málo, tak 5 až- 10% molů z původního počtu. Molů v době jejich rojení u mne v bytě mohlo být tak 120 až 168, přičemž přežít mohli tak 90% (tj každých 90 z každé 100). Mám tu také trochu-několik málo much tak 5-10. A zatím je klid. Molové chtěli hlavně do mé špajzky-skříněk s jídlem, kde mám rostlinná semínka a ořechy.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Miloslav Bažant

Time: 06/07/2010 10:02:15

Post:

Dalibore.

Ty jsi komik, možná lepší než Vlasta Burian. Když jsem tohle četl, chechtal jsem se,až jsem se málem udusil a ještě nyní mně bolí bránice. Člověk s IQ nižším, než je hranice debility, by užil nějakého naftalínu,nebo sprej na moly, eventuelně by strčil do zásuvky přístroj,který je hubí, či odpuzuje. Na potravinové moly by užil proužku,který je dle reklamy bez zápachu a naprosto bezpečný.Ty, člověk vysoce vzdělaný s těmi moly a hmyzem provádíš takové krkolomné kousky.Vypouštíš je ven oknem a oni se buďto vrátí, nebo vletí do byu nějakého tvého souseda. A tak zamořuješ okolí škodlivým hmyzem. Asi bych tě jako souseda nechtěl mít. A tak obdaruješ sousedy škodlivým hmyzem a oni jako nevzdělaní primitivové je hubí ve vlastním zájmu.Takže ti moly tvým jednáním nezískají vůbec nic, jen je zahubí někdo jiný než ty.

Vykašli se na teorii rovnováhy a jedne jako normální člověk,který nechce mít parádní šaty s dírami od molů a nechce mít jídlo kontaminované moly a mouchami.Stačí dát do šatníků naftalín (jestli ještě existuje), nebo užít nějakých prostředků. Je jich dost.Co bys dělal, kdyby se tě v bytě přemnožili šváby,či rusové? Co bys dělal, kdybys byl na vesnici a do bytu se tě nastěhovali mravenci,či vosy a sršni? Nosil bys je ven abys jimi obdaroval sousedy, nebo bys s nimi žil v míru, jedl cukr s mravenci, nechal si aplikovat žihadla a žil naprosto sám,protože do tvého zasviněného bytu by nikdo nechtěl ani vstoupit? Šetríš také životy vši a blech,či třeba myši? Jestli ano,zvedal by se s tvého bytu žaludek i praseti. Má to však i výhody.Chránilo by tě to třeba před zloději. Za prvé by neměli co ukrást,protože by tě myši sežraly peníze, hmyz by zloděje poštipal,dostali by infekci,pochcípali, moly by jim vlezli do uší,takže by ohluchli, sršni by jim dali žihadla, takže by pro otoky neviděli.No krásná představa.Jen nevím co by klienti říkali advokátovi s dírami od molů,zablešenému a zavšivenému, eventuelně i smrdícímu.

Moje domácnost je čistá a kdyby nebyla okamžitě dojde k nápravě bez ohledu na nějakou rovnováhu, či vzájemné srážky částic.Stále je připravený elektrický lapač komárů, který je naláká na modré světlo a zabije elektrickým proudem. V zásuvce je přístroj likvidující mouchy i komáry, ve spíži je proužek proti potravinovým molům a v lednici husa na neděli. Bude se zelím a knedlíkem. Tak žijí chudí.Ty který říkáš že jsi bohatý žiješ díky svým teoriím v zamořeném chlívků a krmíš se stejnou potravou jako myši a ještě kontaminovanou hmyzem.Ještě že nejsem takto bohatý.

Kdyby manželka viděla jediného mola v bytě,kdyby jí v noci pískal komár u ucha,či jí ve dne otravovaly mouchy, byla by palácová revoluce a totální gruntování, včetně kompletního vymalování a vydesinfikování bytu. Mouchy jdou tam, kde se kazí jídlo,čili tam kde je nečisto.S moly je tomu podobně a komáři jdou po krvi a vůbec jim nevadí,když si nappou pupek u toho,kdo má Aids a pak si pochutnají na tvé krvi. A tak nezabiješ komára a on klidně a bez výčitek svědomí zabije tebe.To je ta rovnováha?

MB

Author: neronis

Time: 06/07/2010 11:19:21

Post:

Dalibore, spíš bys měl zkusit nějaký plyn nebo něco takového. Jinak hmyz je ta úplně nejprimitivnější skupina živočichů, mají hodně společného s bezobratlovci jako housenky, plži a s podobným svinstvím. To jejich chování se nedá nazvat ani jako instinktivní, ale spíš zcela automatické. Prostě jde o reakce, které se opakují pokaždé, když dojde k nějakému adekvátnímu vstupu. Jsou to spíš stroje a nemyslím si, že něco cítí, spíš jen na bolest reagují (stáhnou se nebo začnou utíkat, aby minimalizovali nebezpečí).

To je normální reakce, zajišťující jejich přežití. Přičemž kdyby žádné nebezpečí historicky neexistovalo, tato reakce by se u nich ani nevyvinula, ergo by žádnou bolest necítily. Problém je v tom, že by byli úplně bezmocní a neměli by žádný obranný mechanismus k tomu se ohrožení bránit.

Tu automatickou reakci si můžeš představit i jako příjemný pocit z něčeho. Taková ryba nevydrží dlouho na jednom místě, protože se cítí skvěle když se pohybuje a plave jako padlá na hlavu. Pohyb ji totiž zajišťuje přežití, širší dostupnost potravy. Kdyby něco takového nepotřebovala a měla všechno jídlo na místě, nevyvinula by se u ní páteř a nebyli bychom ani my...

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/08/2010 11:45:48

Post:

...

Moli u mne doma zřejmě způsobili, že u mne doma nejsou komáři.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/09/2010 19:01:42

Post:

...

Moly ve mém bytě vyháním nyní tak, že v noci, když jsou všichni moli v kuchyni, tak rozsvítím, otevřu okno a vyženu je utěrkou ven z bytu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 07/09/2010 21:41:54

Post:

Moli v mém bytě bez mého zabíjení se mi zde přemnožili. Při vyhánění utěrkou jsem některé moli zabil a nakonec ani nebyli ochotni vylétnout otevřeným oknem z bytu. Vynášení molů v krabičce od sirek je velmi pracné a zároveň se mi do bytu vracejí, buď okny nebo technickým zázemím bytu jako komíny a jiné průduchy (viz <http://www.ireceptar.cz/domov-a-bydleni/jak-se-zbavit-molu/>). Na základě doporučení Miloslava Bažanta v tomto topicu, internetové diskuse (viz <http://www.elektroworld.info/modules.php?name=Forums&file=viewtopic&t=20990&print=topic&start=15fb64f31c2c206747869f7c615bcae926>) a podle zásad Filosofie rovnováhy (protože elektrické odpuzovače hmyzu zřejmě nefungují viz výše uvedená internetová diskuse) jsem se rozhodl koupit poměrně drahý lapač hmyzu INSECTIVORO 363 s UV lampou a ventilátorem vhánějícím hmyz do schránky, který umožňuje vypouštění lapeného živého hmyzu z této schránky (viz <http://www.lapacehmyzu.cz/index.php?iid=18>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza
Time: 16/09/2010 14:11:05
Post:

...

Výše uvedený lapač hmyzu INSECTIVORO 363 s UV lampou a ventilátorem je velmi drahý a za celou noc nelapil ani jednoho potravního mola (i když jsem ho měl v předepsané výšce cca 2m nad podlahou a v kuchyni, kam jsem ho umístil, byli potravní moli přemnoženi) a na potravní moly zřejmě nefunguje, pouze jsem při tom UV světle nemohl spát. Za noc lapil jedinou malou mušku.

Na humánní odstraňování molů se mi osvědčil příruční akuvysavač, jehož nádobku na prach je však třeba nejvýše z poloviny naplnit vatou, aby se moli vážně nezranili (jak se mně stalo), a pak je vypouštět ven.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

c) ve vztahu k rostlinným plodům a rostlinným semínkům

Author: Dalibor Grůza
Time: 06/07/2010 14:44:15
Post:

Otázka

Chtěl bych se zeptat, zda-li postupuji správně a přibližuji se mnou navrhované hypnóze (na http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1373) živých tvorů před porážkou u rostlin (rostlin a stromů) a stromů?

Možná odpověď:

Než sním rostlinná semena (rýži, většinou pouze obilná zrna s vodou a solí v podobě mouky apod. vyjma oříšků ze stromů), tak je většinou uvařím teplem ve vodě, ale rostlinné-stromové plody jím většinou, zejména v menšině případů vyjma sušených datlí, neuvařené za syrova.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Miloslav Bažant
Time: 06/07/2010 15:53:50
Post:

Chtěl bych se zeptat, zda-li postupuji správně a přibližuji se mnou navrhované hypnóze (na http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1373) živých tvorů před porážkou u rostlin (rostlin a stromů) a stromů?

Dalibore.

Ty hypnotizuješ i stromy, nebo jimi zatočíš a pak je podřízneš u kořene?

Přijmeš odpověď že nepostupuješ správně? Jsi v tomto úplně mimo realitu. Je tvým cílem stát se svatým Františkem? Pak věz, že to už začíná. Už se k tobě slétají moli a jiný hmyz. Už brzy to budou ptáci a další fauna a pak tě budou vystavovat na obrazech v kostele. Pokud je toto tvůj cíl, pak postupuješ správně, ale lidi to stejně nepochopí a je pravděpodobné, že ani ta flora a fauna.

Neposmívám se tě. Spíše sleduji jak padáš hlouběji a hlouběji do světa vzdáleného od reality a nevidím to rád. Sakra, vždyť jsi studovaný člověk, tak se dle toho chovej. Otázkou je zda můžeš, zda tě v tom ta schizofrenie nebrání. Nelibuj si v tom, co tě ničí a odejdi od toho alespoň na ten jeden rok. Najdi si nějakého koníčka, třeba ten chov zvířat, nebo jdi do přírody a třeba maluj. Zachraň se. Obleč se do sportovního a jdi běhat. Ta tvoje teorie počká.

MB

Author: neronis

Time: 06/07/2010 17:21:55

Post:

Slávo, ono se ti to těžce chápe, protože máš biologicky posílené vnímání směrem k predátorskému. Tzn. že jsi schopen cítit zvýšenou sympatii, z čehož plyne tvá "dobrosrdečnost". Ta se ale člověku, který je jiný jeví jako druh povyšování. Jsem si jistý, že ti to zní divně, ale zkusím to blíže vysvětlit.

Když Dalibor pouští ty moly, cítí u toho radost, je to zábava spekulovat nad tím jak zajistit aby pokračovali ve svém životním cyklu zase někde jinde. Pro takový pocit je maličkost obětovat určité pohodlí nebo domácí hygienu, protože ta je spíš na druhém místě.

To je patologický jev a každý asperger disponuje nějakým. Ty jako svět reality můžeš definovat prvky, které budou nějakým způsobem zohledňovat to, co ti zajistí v očích ostatních nějaké uznání nebo tě postaví do nějaké pozice v jakési všeobecné hierarchii. Asperger takovým věcem příliš nebo spíš vůbec nerozumí, a tak je spokojený s tím, co jemu samotnému nějak pomáhá, ať to vypadá sebebláznivěji.

Třeba já jsem se analýzou lidí naučil jak to mezi nimi funguje, ty zákonitosti jsem schopen vnímat, ale stejně jsem nejradši, když si od nich jednou za čas oddechnu, protože se mě netýkají. No a koukám třeba na tohle:

<http://www.youtube.com/watch?v=2aAhLdP1qqg&feature=related> už jsem viděl všech 7 řad tohohle seriálu a je to sranda.

Ted' už snad trochu více chápeš jak diametrálně odlišné to vnímání je.

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/05/2012 21:02:32

Post:

...

Ze stejného důvodu doporučuji nakupovat pokud možno oblečení z biobavlny, při pěstování běžné bavlny se používá velké množství jedovatých postřiků, tuto normální bavlnu zřejmě dělníci na plantážích v rozvojových zemích musí pěstovat bez ochranných pomůcek a dostávají rakovinu, možno nakupovat i ve velkých obchodech s textilem C&A.

Literatura:

...

<http://www.c-and-a.com/cz/cz/corporate/company/nase-odpovednost/ochrana-zivotniho-prostredi/biobavlna/>

(viz www.filosofierovnavhy.sweb.cz)

d) ve vztahu k rybám

Author: Dalibor Grůza

Time: 06/07/2010 23:04:33

Post:

Vážení,

chtěl bych opravit nedostatek ve Starém zákoně-Tóře-5 knihách Mojžíšových, že je přípustné-dovolené-správné-zákonné zabíjet šupinaté ryby (první Ježíšovi učedníci byli zejména rybáři) a zřejmého člověka rybáře lidí-zřejmého spasitele-zřejmě Ježíše Krista-zřejmě Mesiáše-zřejmě vykupitele ztělesňujícího všechny ryby. Rybu totiž nelze zabít milosrdně, protože ji zřejmě nelze přetnout krční tepnu a člověk-rybář lidí poslaný Ježíšem Kristem je zde možná proto, aby zachránil věřící Ježíši Kristu-prvnímu rybáři lidí od smrti.

Otázka:

Jaký je na to Váš názor?

www.filosofierovnovahy.sweb.cz

Author: Milan.Miló

Time: 07/07/2010 00:11:10

Post:

Ahoj Dalibore.

Dalibore vím o tom, že Ježíš jedl ryby, to ukazuje v Novém zákoně, kdy nakrmil nespočetný dav lidí asi pěti rybami, nepletu-li se.

A též mu dávali jeho učedníci přízvisko beránek Boží, proto na velikonoce se pečou beránci. Beránek Boží mu dali titul z toho, jak byl milosrdný a láskyplný, plný soucitu.

A beránek tehdy byl symbolem čistoty a pro jeho mírumilovnost, kdy vzal na sebe břímě lidstva v podobě Golgatské klády, se vydal pro vykoupení lidstvu do rukou Božích, kde na kříži snad údajně vyřkl jako poslední slova Eli, Eli, Lemach Sabachtani. Bože, Bože proč jsi mě opustil.

Já i myslím Dalibore, že Ježíš jedl ryby.

On neučil lidi dogmatům a ani si nejspíš, myslím, nechtěl, aby se po jeho smrti zakládala nějaká církev.

On jen své učedníky při astrální projekci na nebesa vzetí ve třetím psychickém oku vyzval, aby učili dál jeho učení.

Protože byli zasvěceni do tajů, které jim předal.

A tudíž teď všichni učedníci měli jen dar lidí vést ke Kristu.

Tak jako se Kristus nechal pokřtít sv.Janem, tedy Mistrem, který mohl jen jako jediný doposud žijící Mistr zasvětit do života Mistra, a předat mu tak svůj odkaz a posloupného učení.

Neboť věděl, že mu nezbyvá moc času, než ho Salome na příkaz své matky vydala Králi Heródovi, který mu nechal sřát hlavu.

A tak samozřejmě Kristus na sebe vzal tak závazek, že do svého područí přijme všechny Janovi učedníky, kteří byly za jeho života zasvěceni do onoho učení.

Tak se předával z generace po generaci slib nepsaný všech velkých Mistrů, mezi něž patřil i právě tebou zmiňovaný Mojžíš.

Milan.Miló.

e) ve vztahu k rostlinám

Author: Dalibor Grůza

Time: 07/07/2010 13:09:57

Post:

Vážení,

k pěstování rostlin lze zřejmě popsat milosrdné zabíjení na základě mé rostoucí zkušenosti následovně:

Jednoleté rostliny je možno zcela zabít poté, co přinesou plody se semeny. Víceleté rostliny, které rostou déle než jeden rok, je možno ořezávat v době vegetačního-rostlinného klidu, kdy nerostou, tak, aby dále rostly, nikoliv však zabít jejich kořen (zejména jde o stromy) a je možné jíst jejich plody se semeny.

Jaký je Váš názor?

(viz www.filosofie.rovnovahy.sweb.cz)

Author: Milan.Miló

Time: 07/07/2010 13:38:54

Post:

Dalibore.

Já osobně si myslím, že rostliny a stromy můžeš normálně s plody se vším, co k tomu patří, normálně užívat pro svou potřebu.

Takže toto vše stojí v samotném potravinovém řetězci až na samém konci.

A tudíž to nemá vyvinutou nervovou soustavu a myšlení tak, aby si tyto plodiny, chceš-li to tak nazvat, neuvědomují svou existenci.

Na rozdíl od zvířat.

Něco jiného je to třeba u zvířat, věříš-li v reinkarnaci.

A v samotnou samsáru (kruh rození a smrti), a to že zvířata mají též svou karmu, a ty, když je tedy pojídáš, musíš být připraven ze zákonitosti z toho plynoucí, že na sebe budeš přebírat jejich karmu.

A tudíž jsi tím znečišťoval tu svou vlastní.

Milan.Miló.

Author: Dalibor Grůza

Time: 07/07/2010 19:23:46

Message

...

Milane Miló,

možné, že oba máme část pravdy. Ty máš pravdu v nedokonalém světě, kdy je opravdu lepší zabít celou rostlinu nebo strom než zvíře nebo člověka. Já mám pravdu v dokonalém světě ráje na Zemi, kde se nezabíjí zvířata, ale zřejmě ani celé víceleté rostliny. Takže jsme asi vymezili dvě hranice intervalu, kde ty máš pravdu v současném světě a já mám pravdu v dokonalejším světě, exaktní vědecká cesta od současného k dokonalému světu však zřejmě vede přes co největší šetření života rovněž rostlin a stromů, zřejmě až po návrat či dosažení ráje na Zemi.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 19/07/2010 11:05:09

Post:

Z hlediska Filosofie rovnováhy používám toto chování vůči stromům:

Používám zásadně až na nutné výjimky 100 procentně (tj. zcela) recyklovaný (z odpadního papíru) papír jak ve své právnické praxi advokáta do tiskárny, faxu či kopírky, tak na WC-toaletě-záchodě. Odpadní papír dávám zásadně do sběru.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/02/2012 10:27:56

Post:

Rostliny zřejmě cítí pouze málo bolest z důvodu neexistence jejich dokonalejší nervové či signální soustavy, avšak mají relativně silný pud sebezáchovy, k čemuž zřejmě zejména slouží jejich signální soustava (zejména elektrické signály) v případě jejich napadení. Proto jsme podle naší jediné stálé povinnosti dle Filosofie rovnováhy, tj. působení co možná nejméně smrti a bolesti, povinni za každou nezbytně spotřebovanou či zničenou rostlinu vysadit jejich příbuznou rostlinu novou. Proto jsou zřejmě potřeba masožravci v přírodě, aby se býložravci nepřemnožili a nevyjedli všechny rostliny.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura:

<http://www.odpovedi.cz/otazky/citi-rostlina-kdyz-ji-orezavate-a-jak> ,

<http://www.vegetarian.cz/ostatni/rosbol.html> , <http://natura.baf.cz/natura/1998/6/9806-1.html> , www.upol.cz/fileadmin/zuparchiv/XI/Vol_8.pdf , viz Matematické modely predátor-kořist na <http://cs.wikipedia.org/wiki/Pred%C3%A1tor>

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/04/2012 08:55:05

Post:

Podle Filosofie rovnováhy je zásadně správnější dát přednost rostlinným bio (tj. z ekologického zemědělství bez postřiků proti škůdcům) potravinám.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

f) ve vztahu k Ježíši Nazaretskému a římskému katolicismu

Author: Milan.Miló

Time: 07/07/2010 19:39:53

Post:

Dalibore.

Z jakého přesvědčení vycházíš, je důležité, abych věděl z jaké kultury a náboženství.

Protože každá z nich má jiné základy.

A jiné činitele.

V co věříš, avšak musíš býti upřímný sám k sobě, jestli je to tvé vlastní přesvědčení nebo někým vštípeno.

Třeba v útlém adolescentním věku.

Ona každá kultura tak má jiné symboly, které dokonale vystihují její jedinečnost.

Tak třeba v křesťanství je kříž znázorňující symbol ukřižování a posmrtného života.

Kdežto v Buddhismu se to liší, tam je například kolo.

A to znamená věčný koloběh rození a smrti.

Kolotoče, který tě stále vtahuje na tento svět, v buddhismu popisovaným jako peklo.

Peklo z toho důvodu, že je tu bída hlad a bolesti.

A dokad' nedojdeš po nesčetných životech nirvány nebo-li nibáni vyvanutí z těla a splynutím s universem a navrácení se k prvotní činné síle, budeš stále přicházet sem na ten to svět tedy do pekla.

Milan.Miló.

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/07/2010 20:51:41

Post:

quoted:

Post of Milan.Miló

Ahoj Dalibore.

Dalibore vím o tom, že Ježíš jedl ryby, to ukazuje v Novém zákoně, kdy nakrmil nespočetný dav lidí asi pěti rybami, nepletu-li se.

A též mu dávali jeho učedníci přízvisko beránek Boží, proto na velikonoce se pečou beránci.

Beránek Boží mu dali titul z toho, jak byl milosrdný a láskyplný, plný soucitu.

A beránek tehdy byl symbolem čistoty a pro jeho mírumilovnost, kdy vzal na sebe břímě lidstva v podobě Golgatské klády, se vydal pro vykoupení lidstvu do rukou Božích, kde na kříži snad údajně vyřkl jako poslední slova Eli, Eli, Lemach Sabachtani.

Bože, Bože proč jsi mě opustil.

Já i myslím Dalibore, že Ježíš jedl ryby.

On neučil lidi dogmatům a ani si nejspíš, myslím, nechtěl, aby se po jeho smrti zakládala nějaká církev.

On jen své učedníky při astrální projekci na nebesa vzeti ve třetím psychickém oku vyzval, aby učili dál jeho učení.

Protože byli zasvěceni do tajů, které jim předal.

A tudíž teď všichni učedníci měli jen dar lidí vést ke Kristu.

Tak jako se Kristus nechal pokřtít sv. Janem, tedy Mistrem, který mohl jen Jako jediný doposud žijící Mistr zasvětit do života Mistra, a předat mu tak svůj odkaz a posloupného učení.

Neboť věděl, že mu nezbývá moc času, než ho Salome na příkaz své matky vydala Králi Heródovi, který mu nechal sřát hlavu.

A tak samozřejmě Kristus na sebe vzal tak závazek, že do svého područí přijme všechny Janovi učedníky, kteří byly za jeho života zasvěceni do onoho učení.

Miló,

jestli Ježíš Nazaretský, možná Kristus jedl ryby je podle mne přinejmenším sporné podle Janova evangelia Nového zákona v Bibli (BIBLE PÍSMO SVATÉ STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA [včetně deuterokanonických knih], Český ekumenický překlad, ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST, 1995) kapitola 4, verš 31 až 34: 31Mezitím ho prosili jeho učedníci: "Mistře, pojez něco!" 32On jim řekl: Já mám k nasycení pokrm, který Vy neznáte." 33Učedníci si mezi sebou říkali:"Přinesl mu snad někdo něco k jídlu?" 34Ježíš jim řekl: "Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo."

Zároveň prosím Boha, aby můj shora uvedený pokus dobře dopadl (viz výše uvedená třetí možnost, ad 3) v mém prvním příspěvku v tomto topicu). A nejméně z 51%-procent (tj. v počtu 51 dílů ze 100) věřím, že můj pokus dobře dopadne a řídím se přitom Novým zákonem podle Janova evangelia Nového zákona v Bibli (BIBLE PÍSMO SVATÉ STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA [včetně deuterokanonických knih], Český ekumenický překlad, ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST, 1995) 6 kapitola, verš 47 až 51, kde Ježíš Nazaretský říká: 47Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. 48Já jsem chléb života. 49Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. 50 Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. 51Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."

K tomu bych chtěl z hlediska Filosofie rovnováhy a Starého zákona-Tóry-5 Knih Mojžíšových (1.Mojžíšova-Genesis-Berešit-Na počátku kapitola 1, verš 29 až 31: 29Bůh také řekl: "Hle, dal jsem vám na celé Zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. 30Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po Zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu." A Stalo se tak. 31Bůh viděl, že všechno, co učinil je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý) učinit podle mne vysvětlující poznámku: V římsko-katolické církvi většinou věřící kromě kněze jedí na památku Ježíše Nazaretského možná Krista při tzv. svatém přijímání údajně tělo Krista, tzn. nekvašený chléb, vyrobený z vody a obilí, tedy frutariánsky (rostlinná semena a vodu jako v ráji, kde jedli také rostlinné plody). Tedy, kdo jí jako v ráji, tedy jen rostlinné plody a rostlinná semena s vodou (příp. minerály) jí údajně Krista a mohl by mít život věčný přerušovaný jen spánkem. Proto se k tomu snažím přiblížit, sám (zatím jím rovněž co možná nejméně něčeho jiného) i ostatní mně svěřené živé tvory.

Na druhou otázku odpovím, že jsem nejméně z 51%-procent (tj. v počtu 51 dílů ze 100) římský katolík, proto jsem členem římsko-katolické církve. Ve zbytku jsem eklektik (tedy mnoho ze všeho jsem četl a z toho si vybíral), protože se domnívám, že v Bibli-Starém i Novém zákoně a ostatních spisech (včetně mé Filosofie rovnováhy) jsou chyby, protože je vždy sepisoval nedokonalý člověk či lidé (Ježíš Nazaretský údajně sám nic nese-psal, všechny spisy o něm pocházejí od jeho stoupenců).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Gruza

Time: 08/03/2011 22:14:09 corr. 06/11/2011

Post:

Jsem římsko-katolickým křesťanem, přesto je postoj mé Filosofie rovnováhy k současné římsko-katolické církvi dvojznačný:

Na jedné straně uznávám důležitý úkol římsko-katolické církve ve světě jako všech, kdo jsou bytí nedokonalým kazatelem lásky, příp. i zejména světově velice důležitých Biblických evangelií Nového zákona, které podle mne popisují z 51-60% dokonalou lásku k bližnímu.

Na druhé straně pokládám v současnosti římsko-katolickou církev a její členy, tj. věřící a

kněze za běžně zkažené lidi jako je zbývající současná světová společnost. Tudíž jim důvěřuji, resp. nedůvěřuji stejně jako každému jinému běžnému člověku v naší soudobé společnosti. Důvodem současné běžné zkaženosti římsko-katolické církve, která nemá vlastnosti velké láskyplné rodiny tak, jak by podle mne měla mít a jak se také nepravdivě veřejnosti v současnosti představuje, je podle mne to, že neplní výše uvedené přikázání lásky všeobecně a vyjímá z něj ostatní živé tvory. Totožná míra zbytečného zabíjení jiných živých tvorů jako člověka ze strany současné společnosti i členů římsko-katolické církve má podle evoluční teorie mé Filosofie rovnováhy za následek nenávist těchto jiných živých tvorů a jejich příbuzných jedinců, jejímž přímým důsledkem je podle mé Filosofie rovnováhy běžná zkaženost, resp. neláskyplnost současné společnosti a rovněž tak i členů římsko-katolické církve také navzájem.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/04/2011 18:08:29

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Proč jsem římský katolík?

Protože základ mé Filosofie rovnováhy (tj. "Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti." Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy.) **je totožný, resp. vychází z mého osobního výkladu základu katolické víry obsažené v Novém Zákoně Bible.**

Matouš 22:36„Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ 37On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ 38To je největší a první přikázání. 39Druhé je mu podobné **(tj. jsou si podobní věřící a nevěřící v Boha, kteří dodržují toto druhé přikázání):** „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ 40Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Marek 12:28Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ 29Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; 30miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!‘ 31Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“

Lukáš 10:25Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ 26Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ 27On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.“ 28Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ.“ 29Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“ 30Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. 31Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. 32A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. 33Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; 34přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého meze, zavezl do hostince a tam se o něj staral. 35Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: ‚Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.‘ 36Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ 37Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jedej také tak.“ **(tzn. bližní nemusí být pouze člověk, ale i jiný živý tvor, např. hospodářské zvíře, či živá buňka těla člověka, rozhodujícím znakem bližního je, že mi prokazuje milosrdenství, tedy, že mne např. živí nebo napojí atd., což dělají, jak hospodářská zvířata, tak i buňky mého těla)**

Matouš 5:43Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřitele svého.‘ 44Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, 45abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. 46Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž? 47A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané nečiní totéž? 48Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec. **(jestliže mým bližním nemusí být jenom člověk, ale i jiný živý tvor, může být i mým nepřítelem rovněž i jiný živý tvor než člověk, a mám milovat všechny živé tvory, a to jak ke mně přátelské, tak i ke mně nepřátelské, tedy mám milovat všechny živé tvory jako jsou např. viry, bakterie, živé buňky, houby, rostliny, hmyz, zvířata, lidé, živé stroje apod.)**

Matouš 9:9Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. 10Když potom seděl u stolu v domě, hle, mnoho celníků a jiných hříšníků stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky. 11Farizeové to uviděli a řekli jeho učedníkům: „Jak to, že váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ 12On to uslyšel a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. 13Jděte a učte se, co to je: ‚Milosrdenství chci, a ne oběť.‘ Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Matouš 12:7Kdybyste věděli, co znamená ‚milosrdenství chci, a ne oběť‘, neodsuzovali byste nevinné. **(Milovat bližního tedy znamená především ho zbytečně nezabít, nezabít-neobětovat tedy zbytečně žádného živého tvora, dané úryvky se týkají Ježíšova odmítnutí celopalů - tj. obětí zvířat za židovství, místo toho požaduje milosrdenství)**

Jan 4:31" Mezitím ho prosili jeho učedníci: "Mistře, pojez něco! 32On jim řekl: Já mám k nasycení pokrm, který Vy neznáte." 33Učedníci si mezi sebou říkali:"Přinesl mu snad někdo něco k jídlu?" 34Ježíš jim řekl: "Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo. **(Jestli Ježíš Nazaretský možná Spasitel zabil nějakého živého tvora, aby ho snědl, např. velikonočního beránka, je sporné)**

(Jestliže Ježíš Nazaretský zbytečně nezabil žádného živého tvora, pak podle mne zřejmě je Spasitel.)

Matouš 13:9Kdo má uši, slyš!" 10Učedníci k němu přistoupili a řekli: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?" 11On jim odpověděl: „Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno. 12Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. 13Proto k nim mluví v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšíce neslyší ani nechápou. 14A plní se na nich prorocství Izaiášovo: ‚Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a neuvídíte. 15Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže neuvídí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobráti se – a já je neuzdravím.‘ **(Ježíš Nazaretský možná jako spasitel nám tak zřejmě dal prostor k vlastnímu poznávání světa)**

Výše uvedené nedokazuje, že Ježíš Nazaretský byl spasitel, avšak vzhledem k totožnosti mnou pochopeného výše uvedeného základu jeho učení a základu mé Filosofie rovnováhy, která nepřepokládá nutně existenci Boha či Spasitele, je to o něco málo více pravděpodobné než nepravděpodobné. Všechno, co skutečně v Novém Zákoně Bible nebo tradici církve odporuje výše uvedenému základu považuji za nepravdivé a neautentické doplňky Ježíšových následovníků.

(citace z Bible viz <http://www.bible.net.cz/>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

K napsání níže uvedeného článku mne přivedlo kázání otce Pavla Kafky, děkana Římskokatolické farnosti Hustopeče na včerejší Velký pátek při obřadech Velkého pátku.

Zde bych se chtěl vyjádřit k pojetí skutečnosti bolesti v našem světě z hlediska Filosofie rovnováhy a z hlediska katolické církve.

Podle kázání otce Pavla Kafky z hlediska katolické věrouky se Bůh rozhodl spasit svět tím, že seslal svého jediného syna Ježíše Nazaretského možná Krista, který se obětoval umučením a smrtí popravou přibitím na kříž. Podle otce Pavla Kafky, protože Bůh je všemocný, mohl si vybrat i jiný způsob spásy světa než umučením svého jediného syna, avšak z dokonalé lásky si vybral tuto oběť, i když se mu nelíbilo, že musel trpět na kříži.

Z hlediska Filosofie rovnováhy je každá smrt a bolest živých tvorů důsledkem jejich jednání, jmenovitě zabíjení živých tvorů a jejich následné pomsty. Zároveň z hlediska Filosofie rovnováhy je každé jednání živých tvorů dané pohybem mikročástic v konečném důsledku částic o nulové hmotnosti, bodů prostoru, zřejmě fotonů o nižší rychlosti, než je rychlost světla, tudíž z hlediska každého živého tvora nezaviněné. Smrt a bolest živých tvorů jako důsledek jejich výše uvedeného jednání, resp. zabíjení má podle Filosofie rovnováhy důvod ve věčně probíhajícím stvoření všech živých tvorů jako dokonalých jedinců z absolutního vakua, čili ničeho. Přičemž, aby bylo možno z ničeho stvořit dokonalé něco, tedy dokonalé živé tvory je tato smrt a bolest živých tvorů nezbytná jako výchovný prostředek tohoto zdokonalování. Tudíž každá minulá, současná a budoucí smrt a bolest každého živého tvora je z hlediska Filosofie rovnováhy nezbytný avšak zároveň tímto živým tvorem nezaviněný průvodní jev jeho stvoření z ničeho, tj. absolutního vakua, až po dokonalost tohoto živého tvora, který bude za všech okolností dodržovat stále pravidlo působení co možná nejmenší smrti a bolesti, tedy s co možná nejmenší pomstou jím zabitých živých tvorů, tedy s co možná nejmenší smrtí a bolestí tohoto dokonalého živého tvora (tj. jeho co možná nejmenší obětí). Platí tedy ustanovení Nového zákona, Bible: Jděte a učte se, co to je: "Milosrdenství chci a ne oběť." Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky. Matouš 9,13, či jinde: Kdybyste věděli, co znamená, "milosrdenství chci a ne oběť", neodsuzovali byste nevinné. Matouš 12,7

Z hlediska Filosofie rovnováhy lze vysvětlit výše uvedené chování, jmenovitě krutou oběť Ježíše Nazaretského, možná Krista a zároveň možného Boha tím, že chtěl ukázat svůj soucit s každým živým tvorem a zejména tím, který snáší (nutně a nezaviněně, jak uvádím výše) ve svém životě tu nejhorší smrt a bolest. Že tedy jako možný Bůh a stvořitel není tím, kdo připouští tuto nejkrutější (nutnou a zároveň nezaviněnou, jak uvádím výše) smrt a bolest v našem světě a sám se jim vždy může vyhnout a zároveň se jim vždy vyhne. Toto by si mohl

dovolit Ježíš Nazaretský jako možný Bůh také s ohledem na svou případnou nesmrtelnost, resp. pozdější vzkříšení z mrtvých. To však podle mne v žádném případě neznamená, že by křesťanský Bůh chtěl smrt a bolest živých tvorů či ji nějak zbožšťoval, jak to často činí představitelé a členové římsko-katolické církve a jiných křesťanských církví.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 29/05/2011 12:46:37

Post:

...

Výlučnost (exklusivnost), doplňitelnost (synkretismus) či mnohost (pluralismus) (římsko-katolického) křesťanství a jiných věrouk (včetně ateismu, který je stejně jako ostatní věrouky v konečném důsledku nedokazatelný) dle Filosofie rovnováhy

K tomuto článku mě inspiroval pořad člověka, kterého si velmi vážím a který mě přivedl k prvnímu svatému přijímání (tj. eucharistii) v rámci mého křtu při mém narození po dlouhém období mého ateismu v mých cca 20 letech a který mě na rozdíl od mnoha jiných katolíků měl, jak věřím, od prvopočátku rád, protože byl na mne vždy hodný, jmenovitě jde o pořad kněze pro vysokoškoláky v Praze Tomáše Halíka Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzýván i nevzýván Rozhovor s profesorem a katolickým knězem Tomášem Halíkem o jeho knize Vzýván i nevzýván (viz <http://www.tvnoe.cz/program.html?date=2011-05-28>), který je často obviňován z pro katolíky nepřijatelného synkretismu, který však je zároveň často oceňován jinými věroukami jako člověk smíření.

Z hlediska Filosofie rovnováhy při nahlížení křesťanství, resp. římsko-katolického křesťanství je nutno odlišovat dvě roviny.

Za první je to předmětná-objektivní rovina různých věrouk, která je předmětem zkoumání světských-objektivních-předmětných racionálních-rozumových věd, zejména mám na mysli religionistiku a filosofii. V této rovině je nutno skutečně vycházet z plurality, resp. synkretismu různých věrouk včetně křesťanství, které jako objekt-předmět zkoumání těchto světských-objektivních racionálních věd skutečně existuje z předmětného-objektivního pohledu vedle jiných věrouk-předmětů-objektů v našem světě. Budeme-li vycházet z exkluzivnosti křesťanství rovněž v rámci světských-objektivních-předmětných racionálních věd, pak dojde podle mne k nepřijatelné záměně např. religionistiky či filosofie za křesťanskou teologii, tudíž za náboženskou (tj. substanční viz dále) racionální vědu. Jako světský-objektivní vědec, např. religionista nebo filosof mohu při svém výzkumu sice být fanoušek určité věrouky, např. v mém případě římský katolík, nesmím však své věrouce nadřizovat při jejím objektivním-předmětném střetu s ostatními věroukami, obrazně řečeno mohu své věrouce držet palce, nesmím ji však objektivně-předmětově nadřizovat. Jinak bych přestal být objektivním-světským vědcem, tj. v mém případě filosofem a nepřijatelně (tj. v rozporu se svým vzděláním) bych se změnil v římsko-katolického náboženského (tj. podstatového-viz dále) teologa.

V této objektivní-předmětné rovině jsem v rámci své Filosofie rovnováhy postavil vedle sebe všechny důležité světové věrouky jako antitese-protiklady a provedl jsem jejich racionální objektivní syntézu-sloučení. Výsledkem této racionální objektivní-předmětové syntézy je jediné objektivní racionální dogma (tedy mé přesvědčení o objektivně sto procentně-tj. zcela pravdivém výroku) mé Filosofie rovnováhy, že všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde by se všichni měli rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti. Vše ostatní jsou více názory (spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy (viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz).

Za druhé je to substanční-podstatová-skrytá rovina. V této rovině pokládám mé shora uvedené dogma na rozdíl od převládající současné římsko-katolické tradice za totožné se shora uvedeným a vyloženým základem křesťanství vyjádřeným v evangeliích. Rovněž v této rovině věřím, že toto dogma a tento základ (římsko-katolického) křesťanství je

exklusivní-výlučný.

Můj postoj (resp. postoj mé Filosofie rovnováhy) ve shora uvedené objektivní rovině k ostatním dogmatům římsko-katolické církve, zejména dogmatu, že Ježíš z Nazareta je Kristus-Bohočlověk-Spasitel, pak vychází ze shora uvedené mnou (mou Filosofii rovnováhy) předpokládané totožnosti shora uvedeného základu evangelií a shora uvedeného jediného objektivního-předmětového dogmatu mé Filosofie rovnováhy. Podle mé Filosofie rovnováhy vzhledem k této totožnosti je převážně objektivně-předmětově pravděpodobné (tj. podle mne z 50-60 procent), že Ježíš z Nazareta byl Kristus-Bohočlověk-Spasitel, proto jsem rovněž i já římským katolíkem. Jako objektivní vědec však nemohu souhlasit s výrokem, že Ježíš z Nazareta byl objektivně-předmětově (tedy jako stoprocentní objektivní pravda) zcela jistě Kristus-Bohočlověk-Spasitel. Proto, když je při slavení římsko katolické mše pronášena věta, "neboť tvé (rozumněji Ježíše z Nazareta) je království, moc i sláva na věky, amen (tj. věřím, tj. pokládám to za stoprocentní pravdu), tak jsem dosud většinou mlčel. I v minulosti bych souhlasil, kdyby tato věta zněla "neboť tvé je objektivně převážně pravděpodobně království, moc i sláva na věky, amen."

Na tuto objektivní racionální nedokazatelnost křesťanství odpovídá římsko-katolická teologie stanoviskem (viz dnešní nedělní kázání hustopečského kněze Pavla Kafky), že když člověk dojde na hranici objektivního rozumu, který podle mne ukazuje převážnou objektivní pravděpodobnost (tj. 50-60 procent) dogmatu, že Ježíš z Nazareta byl Kristus-Spasitel-Bohočlověk, tak má pominout oněch protikladných objektivních 40 procent a má věřit, např. citem, že v tomto případě jde o 100 procentní substanční-podstatovou-skrytou pravdu. Podle mne stanovisko objektivní-předmětové výlučnosti-exklusivnosti římsko-katolického křesťanství není správné, protože se může jednat o podstatovou-substanční-skrytou pravdu, avšak ve shora uvedené objektivní-předmětné rovině se o takovou pravdu nejméně ze 40 procent rovněž nejedná a skrytá-podstatová-substanční pravda může být rovněž protikladná. Kdybych věřil ve smyslu, že bych pokládal za objektivně-předmětně 100procentně pravdivé např. římsko-katolické dogma, že Ježíš z Nazareta byl Kristus-Bohočlověk-Spasitel, tak by z toho ve shora uvedené objektivní-předmětné rovině plynula rovněž nesnášenlivost vůči ostatním věroukám. Přitom však nelze žádnému živému tvorů upírat právo pokládat jakékoliv dogma, které není v rozporu se shora uvedeným jediným objektivním dogmatem mé Filosofie rovnováhy, za substančně-podstatově-skrytě 100procentně pravdivý výrok. Jde zde o svobodu víry v různé věrouky např. římský-katolicismus, protestantismus či ateismus. Přičemž by žádný živý tvor v tomto případě neměl zapomenout, že věří-pokládá za 100procentně pravdivé dogma, které je skryté, nikoliv objektivní-předmětné a neustále během svého života objektivní-předmětnou pravdivost tohoto skrytého-podstatového-substančního dogmatu prověřovat ve shora uvedené objektivní-předmětné rovině, zejména v dialogu s ostatními věroukami, jak to dělá např. i kněz Tomáš Halík.

Pozn.: předmětnou-objektivní (doslova metat, tj. házet před někoho či něco) skutečností chápu to, co je přede mnou, popř. námi, popř. před něčím (tj. mě, popř. nám zjevné), substanční-podstatovou (doslova stojící pod někým či něčím) skutečností chápu to, co je skryto pod předmětnou-objektivní skutečností

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 29/05/2011 20:37:28

Post:

...

Miloslave,

dá se říci, že pokládám za zjevné pro mě či pro nás jedině dogma čili pravdu mé Filosofie rovnováhy, tedy touhu a příkaz neohraničené-universální lásky vůči všem, zejména vůči všem živým tvorům, tedy pokládám za zjevnou stálou povinnost každého působit co možná nejméně smrti a bolesti. Kromě toho věřím, tedy dělám z pro mě či pro nás nezjevného,

avšak podle mne převážně pravděpodobného předpokladu skrytou pravdu, že Ježíš z Nazareta byl Kristus-Spasitel-Bohočlověk, protože věřím, že výše uvedenou jedinou pravdu čili dogma mé Filosofie rovnováhy jako první pokládal rovněž za zjevnou pro něj či pro nás. Zároveň si však uvědomuji, že má víra v pro mě či pro nás nezjevnou pravdu, že Ježíš z Nazareta byl Kristus-Spasitel-Bohočlověk je má jediná, tj. ostatní též možné spekulace o skrytých pravdách vylučující, spekulace o skrytých pravdách, proto tato má vylučující spekulace o skrytých pravdách musí se nejdříve stát pro mě či pro nás zjevnou, aby mohla být vynucována vůči ostatním. To platí rovněž o ostatních vírách např. ateismus, protestantství, islám, komunismus apod., tedy, jestliže dělám z nezjevného předpokladu skrytou pravdu, pak musím být vždy tolerantní vůči ostatním vírám a věřícím, kteří z jiných nezjevných předpokladů dělají skrytou pravdu, což je podle mne základ svobody víry v naší společnosti a rovněž dialogu katolíků s jinými vírami a věřícími.

...

g) ve vztahu k chlebu

Author: Dalibor Grůza

Time: 10/07/2010 16:11:54

Post:

Jak péci chleba? Jaký je Váš názor na níže uvedený příspěvek?

Dle BIBLE PÍSMO SVATÉ STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA [včetně deuterokanonických knih], Český ekumenický překlad, ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST, 1995-Starého zákona-Tóry-5 Kniha Mojžíšových, jmenovitě 3.Mojžíšova-Leviticus-Leutikon-(hebrejsky va-jiqrá)-Kniha levijská kapitola 2, verš 4 až 7: 4Když přineseš darem přídatnou oběť pečenou v peci, budou to nekvašené bochánky z bílé mouky zadělané olejem a nekvašené oplatky pomazané olejem. 5Jestliže bude tvým darem přídatná oběť připravená na pánvi, bude z bílé mouky zadělané olejem, nekvašená. 6Rozdrobíš ji na sousta a poleješ ji olejem. To bude přídatná oběť. 7Jestliže tvým darem bude přídatná oběť připravená v kotlíku, ať je připravená z bílé mouky s olejem. Tento chleba se také zřejmě v podobě oplatek používá v římsko-katolické církvi při svatém přijímání, jako tělo Ježíše Nazaretského, možná Krista, kromě jeho jako krve, tj. mešního vína, obsahujícího více volné glukózy nutné pro masožravce.

Já, když si dělám chléb sám, tak si jej dělám na pánvi. Vezmu okolo z poloviny žitnou či pšeničnou mouku, celozrnnou a okolo z poloviny polohrubou pšeničnou mouku, aby těsto drželo při sobě, přileji trochu olivový, řepkový či slunečnicový olej a trochu vody, aby těsto drželo při sobě, rozprostřu těsto na pánvi a začnu ho pražit na pánvi. Po okolo-cca 10 minutách (než řeknu 600 krát za sebou jedenadvacet) je placka hotová. Pak ji něčím přimastím (nejčastěji rajčatovým protlakem-zahuštěnými rajčaty a solí) a nově též jiným druhem oleje než ten, který jsem použil před tím na zadělání těsta této placky. Poté to sním.

Podle jednoho mně známého pekaře z Hustopečí se mouka na bílý (pšeničný či žitný) a šedý (s otrubami) chleba liší od mouky na černý chleba tím, že nebílá mouka je předem upražená. To by mohlo znamenat, že bílá mouka ve shora uvedené části Bible je předem nepražená-bílá mouka, příp. s otrubami. Což by z hlediska Filosofie rovnováhy a i její zásady co možná nejmilosrdnější porážky mohlo znamenat, že dvojím ohněm-prvním pražením mouky na černý chleba a druhým ohněm znemožňujeme jakémukoliv obilnému-rostlinnému zrnu-semínku přežít, což je s touto zásadou milosrdné porážky v rozporu.

Literatura: <http://www.penam.cz/cs/zijte-zdrave/dietolozka-radi/jak-vybrat-pecivo.html>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: neronis

Time: 10/07/2010 16:28:20

Post:

Myslíš, že jde jako o mučení těch semen dvojitým pražením?

Author: Miloslav Bažant

Time: 10/07/2010 16:47:04

Post:

Neronisi.

Tady už nezbývá, než se smát a vymýšlet si pitomosti. Dalibor nejspíše hodná přestat v vegetariánstvím a frutariánstvím a dát se na maso. Zásob zrní mu je líto vyhodit a tak si pořídil slípky. To je rozumná logika. Pražení zrní je však opět totální nesmysl. Slepice praženinu nezobou a černý chléb z něj neuděláš. Ten se dělá s normálního zrna, ale z mouky nejsou oddělené plevy. Pražené zrní je dobré po rozemletí tak akorát na náhražku kávy. Těsto z něj neuděláš a navíc změníš pražením některé látky na dehet. Nevidím zde nic vhodného k rozumnému uvažování.

MB

Author: neronis

Time: 10/07/2010 19:41:56

Post:

Já jsem to náhodou dnes zkusil, protože jsem nevěděl, co si udělám na jídlo, a bylo to docela dobrý. Sice je pravda, že jsem do té mouky švihnul nějaká vejíčka, česnek, párek, sýr.. droždí tu není ani nevím, jak se to dělá že to "kyne", ale i tak to šlo

Author: Milan.Miló

Time: 10/07/2010 22:55:16

Post:

Dalibore.

Já jsem taky vegetarián, dva roky nejím už maso.

No tedy poslední měsíc i občas do něčeho masitého kousnu, třeba do ryby.

Avšak zkusil jsem jíst maso, ale bylo mi tak zle, že jsem najednou nemohl na stoličku a bral jsem čípky tak vždy dva za sebou, aby to šlo.

A když jsem opět přešel na vegetariánství, tak se to zlepšilo.

Vím jak se peče chleba podle Góvindy – Krišnova učení.

Góvinda je čistě jen o vegetariánské rostlinné stravě.

Není to přímo vegetariánství, ale veganství, protože se tam nejí ani vejíčka.

Recept.

1kg hladké mouky

1 droždí.

2-3.kávové.lžičky anýzu

2-3 lžičky kávové Garam masaly.

2 kávové lžičky Fenyklu.

2dcl. vlažné vody na kvásek.

1 prášek do pečiva.

Trochu cukru na kvásek.

Toť vše.

Postup.

Nasypeme 2-3dcl. hladké mouky do misky, přidáme trochu vlažné vody do mouky a droždí.

A cukr.

To vše rozmícháme tak, aby ten to kvásek nebyl ani tekutý a ani zároveň moc hustý.

Pak přikryjeme v teplém prostředí utěrkou a necháme vykvasit.

Tak 40min. až 1hod.

Vlastní postup vytvoření těsta.

Dáme tolik mouky, kolik chleba chceme udělat.

Tak i tomu přizpůsobíme potřebu ingrediencí a surovin.

Do oné hladké mouky přidáme všechno koření.

A vlažnou vodou přidáváme podle potřeby tak, abychom udělaly kvásek, ne moc husté ani řídké.

Když už je kvásek hotový, a to poznáme tak, že kvásek nabyl na hustotě a objem cca tak o dvě třetiny.

Když toto je udělané, přidáme to do onoho těsta a pořádně promícháme.

Zapálíme troubu a necháme ji tak 10min předeheřát.

Pak na vymaštěný plech či formy dáme ono samotné těsto.

A vložíme do trouby.

Kde toto necháme tak 30-40 min. péct.

Avšak musíme občas do onoho těsta píchnout sirkou nebo párátkem, abychom zjistili, jak je kůrka křupavá, a jestli to není syrové.

Když je kůrka zlatavá a křupavá.

Když už je vše hotové, vyndáme to z trouby a můžeme podávat, je to velice chutné, když to je ještě teplé a čerstvé.

Doporučuji ti si to udělat.

A jestli chceš držet dietu, jak vegetariánskou či veganskou, můžeš si zakoupit onu knihu od Góvindy – Krišny.

Jmenuje se to 108 receptů od Góvindy nebo tak nějak, už jsem ji ztratil před lety.

Ale jestli že do internetového vyhledávače zadáš WWW.govinda.cz, tak ti vyběhne internetový obchod o tom všem.

Kde je popsána i samotná Hinduistická filosofie.

Milan.Miló.

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/07/2010 08:03:03

Post:

quoted:

Post of neronis

Myslíš, že jde jako o mučení těch semen dvojitém pražením?

Neronisi,

tohle myslím.

Dalibor

...

h) ve vztahu k mikroorganismům

Author: Dalibor Grůza

Time: 19/07/2010 09:23:13

Post:

Z hlediska chování k mikroorganismům navrhuji z hlediska Filosofie rovnováhy následující postup:

Nepoužívat žádné pro mikroorganismy smrtící prostředky na mytí jako mýdlo, zubní pasta, šampón, saponáty na mytí nádobí, vyjma případů, kdy je to nezbytné (zejména v případě desinfekce poranění člověka či zvířete).

Při mytí i sprchování člověka používat zásadně studenou vodu, mám doma zásadně zhasnut plamen v ohřívači studené vody, protože nedochází k usmrcení mikroorganismů ale pouze k jejich odplavení jinam. Při praní prádla peru zásadně na 40 stupňů Celsia bez prášku, abych ušetřil co nejvíce mikroorganismů. Při umývání podlahy používám zásadně čistou vodu bez

mycích prostředků o teplotě cca 60 stupňů Celsia vzniklou smícháním studené vody a vody z varné konvice. Výjimečně používám universální mycí prostředek na nádobí, podlahy i praní prádla, který je vyroben výhradně z rostlinných zdrojů Alma Win (viz <http://www.almawin.cz/inpage/almawin-na-prani/>).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 08/06/2011 20:47:52

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

...

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/05/2011 19:49:32

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/09/2010 09:36:55

Post:

Z hlediska mé Filosofie rovnováhy doporučuji následující zacházení se škůdci. Škůdce lze rozdělit na dvě skupiny:

1) např. blechy, které není možné lapit živé (jde především o nejmenší hmyz), na ty je nutné použít odpuzující-repelentní prostředky, a pokud dokonale nefungují, tak použít humánní usmrcující prostředky (při ochraně života jiného živého tvora) při současném použití výše uvedených odpuzujících-repelentních prostředků (které odpuzují tyto škůdce od užití výše uvedených usmrcujících prostředků).

...

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

...

Můj shora uvedený návod lze mít v současnosti za překonaný, protože jestliže mám postupovat stále blíže k ráji na mé zahradě a u mne doma, tak z něj nelze trvale vylučovat žádné živé tvory, ani klíšťata, blechy, komáry, štěnice, jihoamerické upíry (tj. netopýry sající krev), protože i tito živí tvorové se mohou chovat zodpovědně a nevysát více krve, než je nezbytné. Proto je třeba tyto tvory neustále zkoušet, zda zneužijí toho, že je připustíme do svých domovů a přemnoží se, pak zřejmě bude nutno proti nim co nejhumánněji zasáhnout, případně při krajní nezbytnosti některé z nich co nejhumánněji usmrtit, nebo se budou chovat zodpovědně podle nejzákladnějšího axiomu (tj. pravděpodobného avšak neprokázaného zjištění) mé Filosofie rovnováhy, že všichni živí tvorové, tedy i tito krvejedi ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde by se měli všichni rádi.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Dílčí experiment započetí ráje, tj. přátelství na život a na smrt se škodlivými mikrorganismy

Dle shora uvedených přístupů k mikroorganismům a ke škůdcům jsem se rozhodl dát možnost škodlivým mikroorganismům, např. bakteriím a virům chovat se zodpovědně a používat místo desinfekčních prostředků ve všech případech vyjma vaření pouze studenou či vlažnou vodu, která tyto škodlivé mikroorganismy nezahubí, pouze odplaví (tj. sníží jejich koncentraci). Budu se spoléhat především na přirozenou obrannou soustavu vlastního těla (viz poznatek moderní vědy o zdravotní škodlivosti života moderních lidí v takřka sterilním prostředí udržovaného mnoha nejružnějšími moderními desinfekčními prostředky) a dám jim

možnost šťastného života a zásahnu případně proti nim jejich úmyslným usmrcováním prostřednictvím pomoci lékaře (např. antibiotiky) pouze v případě, že této možnosti zneužijí, přemnoží se a způsobí vážnější onemocnění evolučně dokonalejších organismů, než jsou oni sami.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

i) ve vztahu k vlasům a vousům

Author: Dalibor Grůza

Time: 20/07/2010 19:31:04

Post:

quoted:

Post of neronis

quoted:

Post of Dalibor Grůza

quoted:

Post of neronis

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Z hlediska chování ke svým vlasům a vousům navrhuji tento postup z hlediska Filosofie rovnováhy.

Nechat vlasy a vousy růst, co nejdéle je to z hlediska určitého člověka přípustné, a poté vlasy ostříhat na ježka-krátko, resp. dokonale oholit vousy, poté je opět nechat růst, co nejdéle je to z hlediska určitého člověka přípustné, a tak stále dokola.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Vlasy a vousy jsou neživé. Když je stříháš nebo si je spálíš, tak tě nebolí. Co tě vede k přesvědčení, že by si je měl šetřit co nejvíc?

Neronisi,

mohl by jsi citovat nějaký věrohodný pramen o tom, že vlasy a vousy jsou neživé. Tato otázka je pro mne sporná, setkal jsem s názorem, že u obojího jde o mrtvé výrůstky rohoviny i s opačným názorem, že jsou živé, věrohodnou odpověď na tuto otázku se mi nepodařilo najít.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Ale nebolí tě. Tvoje filosofie přece vychází z předpokladu, že má daný organismus co nejméně trpět nebo se úplně zbavit bolesti... navíc jsi to ty sám a pokud by si nad tím chtěl přemýšlet do hloubky, měl by ses zamyslet nad tím zda je jednotlivci umožněno, aby přivodil bolest sám sobě. Ono je to asi nezbytné, kdybys chtěl zachránit třeba dítě z hořící budovy, tak bys podle téhle logiky nesměl.

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Jrf, neronisi, Miloslave,

vlas i vous má živou dřev (medulu), proto zřejmě v Indii si někteří "svatí" muži nestřihají vlasy či vousy.

Literatura: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Vlas> , <http://kadernickapraxe.mypage.cz/menu/materialy-1-rocnik/vlas>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Neronisi,

má zásada číslo 2 uvedená v I. knize Filosofie rovnováhy zní: Člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest.

Takže rozhodující hledisko podle této druhé zásady ze tří je co možná nejméně smrti, tedy i smrti vlasů a vousů. Jestliže jsem však nucen působit v krajní nouzi smrt jiných živých tvorů jako člověka, tak musím tuto smrt působit co nejmilosrdněji, aby tito jiní živí tvorové cítili co možná nejméně bolesti (proto nechám vlasy a vousy co nejdéle růst, protože však nemám dostatek času stále zastříhovat konce svých vlasů a vousů, což by nejlépe odpovídalo Filosofii rovnováhy, protože musím chodit do práce, starat se o zvířata apod., stříhám z důvodu této krajní nouze poté vlasy na ježka a vousy dokonale holím)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

j) ve vztahu k ohni a bohatství

Author: Dalibor Grůza

Time: 06/07/2010 12:46:40

Post:

...

Miloslave,

nejsem bohatý ani chudý, pouze natolik majetkově zajištěný, abych byl více nezávislý a mohl si dělat, co myslím a cítím dle Filosofie rovnováhy, že je dobré pro všechny. Má Maruška ke mně stále chodí a příští rok bude možná i svatba.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 22/07/2010 16:59:04

Post:

Navrhuji následující postoj k ohni dle Filosofie rovnováhy:

Oheň představuje spalování, na spalování je zřejmě založen veškerý pohyb v našem Vesmíru ale i na Zemi (např. motorová vozidla, letadla aj. stroje, vytápění ale i tělesný pohyb spalováním živin). Spalovat až na jadernou energii lze pouze organické látky (čili mrtvoly živých tvorů), jako dřevo, trávu, živočišné tuky, rostlinné oleje, uhlí, zemní plyn, naftu apod. Lze rozlišovat organické palivo (tj. ze živé hmoty), pro jehož získání je nutno přímo usmrtit nějakého živého tvora jako dřevo, tráva, živočišné tuky, rostlinné oleje apod., a organické palivo z dávno uhynulých živých tvorů jako uhlí, zemní plyn, nafta apod.

Nelze vyloučit použití žádného z výše uvedených druhů paliv, zároveň je však při jejich výběru, získávání a spalování nutno působit co nejméně smrti (jen při ochraně života). Zohlednit je třeba stanovisko ekologů o globálním oteplování z nadměrného spalování, které možná může mít za následek rozpuštění polárních ledovců a vymření arktických zvířecích druhů, např. ledních medvědů. (viz http://zpravy.idnes.cz/arktida-letos-tala-mene-ledni-medvedy-presto-ceka-boj-o-preziti-p7m-/vedatech.asp?c=A090918_150043_vedatech_abr).

Proto musím jezdit malými auty s nízkou spotřebou paliva, zásadně jen v nutných

pracovních věcech. Proto má má advokátní kancelář pouze dvě pobočky, obě v Hustopečích, jedna je ve firmě na konci města, které poskytují právní služby jako podnikový právník, druhou mám doma, kterou využívám ve valné většině případů, když mi nezáleží na dojmu, který na klienta udělá má kancelář. Bydlím ve středu města, hospodářství mám cca 0,75 km od domu. Umývám se i nádobí zásadně studenou vodou, abych se vyhnul spalování zemního plynu, zhasl jsem věčný plamen v ohřívači teplé vody. Chodím brzo spát, abych nemusel v noci mnoho doma svítit. Proto jsem byl na dovolené v Luhačovicích, pocházím z Hustopečí u Brna, i když jsem plánoval a měl jsem volné finanční prostředky na dovolenou v Izraeli v Tel Avivu.

Přesto si uvědomuji, že není možno žít úplně bez jakéhokoliv spalování a ohně, je však nutno dlé mého názoru podle shora uvedené zásady Filosofie rovnováhy toto spalování ohněm omezit pouze na případy ochrany života (tedy práci, která mně živí, vzdělání, jídlo, základní co nejnutnější hygienu, ochranu života chovaných živých tvorů apod.).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/08/2010 20:25:24

Post:

...

Množství zboží v hospodářství státu by mělo odpovídat množství peněz v něm (aby byly zachovány stálé ceny zboží a nedocházelo k prudkému zvyšování-inflaci či snižování-deflaci jejich cen). Zvyšovat ze zboží však lze pouze množství výrobků a služeb nikoliv množství půdy, zvyšování množství výrobků a služeb však zvyšuje množství spalování-výše uvedeného ohně v hospodářství státu, není tedy zásadně ekologické. Proto by z ekologického hlediska nemělo docházet k hromadění peněz (které musí být kryty vyšším množstvím výrobků-spalování v hospodářství státu), hromadění půdy a staveb (které neslouží zajištění chodu hospodářského podniku dávajícímu nutnou důstojnou obživu jeho zaměstnancům) a hromadění výrobků a služeb, které vždy znamenají vyšší míru ohně-spalování v hospodářství státu. Proto z ekologického hlediska je v celosvětovém hospodářství nutno připustit pouze takovou nutnou míru spalování-výroby a služeb, která zajistí nutnou a dále z hlediska co možná nejméně smrti a bolesti nezbytně důstojnou obživu a životní podmínky všem lidem na světě, a nesnažit se ve státech, kde takové podmínky již zajištěny jsou, o filosofii trvalého ekonomického růstu (rozumněji zvyšování výroby a služeb-spalování), ale o zachování, případně snížení současné úrovně výroby a služeb-spalování ve státech s vysokou úrovní výroby a služeb-spalování (jde zejména o bohaté západní státy) na úkor nutného ekonomického rozvoje (zvýšení výroby a služeb-spalování) v ostatních státech (jde zejména o chudé rozvojové státy).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

k) ve vztahu k fyzické námaze a armádě

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/07/2010 16:08:45

Post:

Přestože jsem spíše intelektuál, myslitel, uvědomuji si důležitost potřeb svého těla, proto se snažím každý den cvičit s činkami ...

Kromě toho ujdu často denně zhruba 2 kilometry ráno v pracovní dny na poštu a často za svou snoubenkou Maruškou nebo za svými rodiči, kteří oba bydlí na kraji Hustopečí.

Toto považuji vzhledem ke svému sedavému povolání a zdravotnímu stavu za nejmenší možnou tělesnou námahu pro své zdraví. Potraviny ze zabitých zvířat zásadně nejím, zásadně jím pouze rostlinná semena a rostlinné plody, výrobky ze zabitých zvířat zásadně nekupuji.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 02/06/2012 17:06:04

Post:

Soumrak dnešní podoby tělesné výchovy a sportu dle Filosofie rovnováhy?

Už od starověkého Řecka, např. ve Spartě je součástí výchovy dětí a života dospělých tělesná výchova. Současná podoba tělesné výchovy a sportu je zásadně v rozporu s Filosofí rovnováhy, tělesná výchova v současné podobě má podle mne v nutné míře zásadně oprávnění jen při nezbytném výcviku vojáků přímo pro armádu tak, aby byli schopni organizovaného boje. Jako předarmádní příprava je současná podoba tělesné výchovy a sportu zásadně v rozporu s Filosofí rovnováhy, tento rozpor spočívá v tom, že energie, tedy pohyb získaný z potravy, tedy mrtvol živých tvorů je přeměněn na bezúčelný pohyb v rámci současné podoby tělesné výchovy a sportu, kde zde o pohrdání živými tvory, jejichž mrtvolý nám posloužily jako tato potrava. Důsledkem tohoto pohrdání obětovanou potravou jsou různé deformace v rámci takového cvičení např. tělesná a duševní šikana, homosexualita, neúcta k životu zejména žen a dětí, zbytečné zabíjení a ubližování vojáků, otrokářství, vojenská diktatura apod. Správná předarmádní tělesná výchova jak u dětí, tak u dospělých by dle Filosofie rovnováhy měla mít podobu zemědělské, rostlinné i živočišné pěstební, resp. chovné činnosti. Nejlepší armády v dějinách vždy byly složeny z tělesně zdatných venkovských zemědělců a pastevců, nikoliv v posilovnách a různých tělocvičnách vycvičených změkčilých městských obyvatel. Ve školách i u dospělých by mělo být zásadně nahrazeno bezúčelné vydávání energie v rámci současné tělesné výchovy a sportu užitečnou milosrdnou zemědělskou a milosrdnou chovatelskou činností, tělesně zdatnější jedinci by mohli milosrdně chovat a cvičit nebezpečnější živočichy, např. dravce krmené zásadně mršinami jako lvy, tygry, vlky, bojová plemena psů, hady, včely apod. a milosrdně pěstovat na fyzickou práci náročnější rostliny než méně tělesně zdatní jedinci. Sport by pak zásadně spočíval v milosrdné cvičné dovednostní či bojové soutěži těchto chovatelů a jejich vycvičených živočichů buď jednotlivě, nebo ve skupinách proti sobě, nikoliv v bezúčelném vydávání energie pohrdajícím životem, jak je tomu dnes. Tato cvičená zvířata by mohla své chovatele případně doprovázet i v případě války jako členové armády, čímž by se tato milosrdná armáda stala ještě silnější. Zároveň by tato podoba tělesné výchovy zajistila přežití ohrožených dravců v přírodě a jejich vycvičení pro soužití a spolupráci s člověkem, šlo by tak o plnění hlavní stálé povinnosti všeho živého dle Filosofie rovnováhy působit co možná nejméně smrti a bolesti i vůči těmto dravcům.

Já osobně již dlouhou dobu tělesně zásadně necvičím jinak než, že se starám o svá zvířata.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura:

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Sparta> , <http://www.gjb-spgs.cz/files/137/antik-a-tk.pdf>

Author: Dalibor Grůza

Time: 16/07/2012 14:52:31

Post:

...

Ve vztahu k armádě, příp. homosexualitě:

Homosexualita, pedofilie aj. sexuální úchytky dle Filosofie rovnováhy jsou způsobeny nedokonalým, resp. zpozdilým mozkiem, zásadně jde o trest za působení zbytečné smrti a bolesti živým jedincem a jeho předky, náprava je dle Filosofie rovnováhy možná

dlouhodobým nepůsobením zbytečné smrti a bolesti tímto sexuálně úchylným živým jedincem. (blíže viz má Filosofie rovnováhy, I. kniha, kapitola [t\) Otázka sexu](#)) Sexuálně úchylní lidé, pokud neporušují základní lidská práva, by dle Filosofie rovnováhy měli být ve společnosti znevýhodňováni, nikoliv však pronásledováni, cílem tohoto přístupu je výše uvedeným nenásilně donutit k nápravě tyto sexuálně úchylné lidi a zdokonalit jejich mozek evolučním vývojem na heterosexuály, což si ve skutečnosti velmi přejí sami tito sexuálně úchylní lidé, jejich rodiče, kteří chtějí děti, i celá společnost. Toto znevýhodňování sexuálně úchylných lidí je spravedlivé jen za podmínky, že výše uvedená náprava je možná, jak předpokládá má Filosofie rovnováhy.

To samé platí o homosexualitě v armádě, všichni živí tvorové mají být schopni v případě potřeby bránit svou vlast, v dokonalé armádě či společnosti, pak dle Filosofie rovnováhy nebudou žádní sexuálně úchylní lidé, resp. sexuálně úchylní jiní živí tvorové, k této dokonalé společnosti, resp. armádě všech živých tvorů, pak dle Filosofie rovnováhy směřuje evoluce přírody zřejmě v nekonečném čase.

K povinnosti vojáka neuposlechnout rozkaz a porušit vojenskou přísahu poslušnosti lze uvést, že podle Filosofie rovnováhy existuje jediná povinnost každé živé bytosti, a to působit co možná nejméně smrti a bolesti. Poslušnost vojáků vůči rozkazům svých velitelů a vojenské přísaze je ve většině případů s touto jedinou povinností dle Filosofie rovnováhy v souladu, avšak v určitých případech je i řadovému vojákově či důstojníkovi zjevné, že se dostává do rozporu s touto jedinou povinností dle Filosofie rovnováhy, tedy je mu zjevné, že působí zbytečnou smrt a bolest (např. má rozkaz zabíjet děti či ženy). V tom případě je dle Filosofie rovnováhy i řadový voják či důstojník povinen klást rozkazu přiměřený odpor a musí spoléhat na to, že stejně svou povinnost klást přiměřený odpor takovému rozkazu, který je z vojákova hlediska zjevně v rozporu s výše uvedenou jedinou povinností dle Filosofie rovnováhy, splní i všichni ostatní vojáci a tím způsobí změnu tohoto velitelského rozhodnutí působícího zjevně zbytečnou smrt a bolest. Řadový voják a důstojník zřejmě nebude muset dobrovolně obětovat při tomto odporu vlastní život či život nějakého svého spolubojovníka v důsledku vzpoury tohoto odporujícího vojáka, pokud tento vždy splní svou povinnost tohoto přiměřeného odporu proti rozkazu působícího z jeho hlediska zjevně zbytečnou smrt a bolest, toto však vyžaduje odvahu nikoliv zbabělost vojáka vždy přiměřeně odporovat takovýmto rozkazům. V opačném případě, jestliže řadový voják či důstojník nenajdou v sobě dostatek odvahy k takovému přiměřenému odporu, tak se stanou spolupachateli z jejich hlediska způsobené zjevně zbytečné smrti a bolesti, a dříve nebo později ztratí svou duševní rovnováhu.

Milosrdný (tj. působící co možná nejméně smrti a bolesti) velitel je podle mé evoluční hypotézy o milosrdnosti evoluce přírody z hlediska přírody většinou hodnotnější než jeho byť milosrdní podřízení včetně jeho bezprostředně podřízených rádců a pomocníků.

Literatura:

- 1) Andrew Exum, Bojoval jsem s al-Kaidou, z anglického originálu This Man 's Army přeložil Petr Kovács, vydalo nakladatelství Baronet, a.s. v roce 2005
- 2) Reinhard Hauschild, Záliv v plamenech, z německého originálu Flammendes Haff přeložil Tomáš Kurka, vydalo nakladatelství Baronet, a.s. v roce 2009
- 3) Helmuth Nowak, Bojoval jsem u Varšavy, z německého originálu přeložil Jiří Novotný, vydalo nakladatelství Baronet, a.s. v roce 2004
- 4) Harry Thurk, Údolí sedmi měsíců, z německého originálu přeložil Zdeněk Lahoda, vydalo nakladatelství NAŠE VOJSKO, s.r.o. v roce 2008
- 5) Velká vlastenecká válka, 10DVD, hrají Burt Lancaster, režie Roman Karmen, Ilja Gutman, USA/SSR 1978, vydalo ŘITKA VIDEO, S.R.O. v roce 2009

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

I) ve vztahu k nemocem, medicíně a pokusům na zvířatech

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/07/2010 15:42:23

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

3) Jsem špatný, proto mám strach z pomsty.

-(schizofrenie)

Dalibore.

A je zde to nač jsem čekal. Zapomeň na to, že bys byl špatný, ale prostě je to důsledek tvého povolání. Tvoje práce je, aby zvítězil ten, koho zastupuješ. Získá li, pak jsi splnil svůj úkol, ale je zde ten, kdo ztratil, čili pouze pro toho jsi škůdcem. Jenže to jinak nejde. Získá li on, ztratí tvůj klient.

Tak tohle, co jsi napsal sice není pravdivé a o schizofrenii se jednat vůbec nemusí, ale mám takové tušení, že právě toto je příčinou tvé tvorby teorie rovnováhy. Špatné svědomí a strach z následků. Ty se snažíš vytvořit stav společnosti, ve které by k těm následkům nedošlo. To je tak zvaný útek od reality způsobený strachem.

Takže tvoje práce vedla u někoho ke ztrátě a nejspíše tě i vyhrožoval pomstou. Možná jich bylo víc a v tobě ten strach přerostl určitou hranici, za kterou již nejsi schopný to zvládat. Ten trvalý stress strachu může vyvolat proces jehož výsledkem je schizofrenie. A opět zde platí, že najdeš li příčinu, můžeš ji odstranit a tím zaniknou důsledky. Ve tvém povolání je však odstranění příčin dost těžké, ne-li nemožné. I kdybys zastupoval jen jednoho v majetkovém sporu u rozvádějících se manželů a zvítězil, pak ten který tím cosi nemůže dosáhnout, protože v nějaké dohledné době svět povahu a ten kdo spor prohrál je třeba nějaký mafián, musíš mít hodně naděláno v kalhotách. Potom je snaha udělat z predátorů ovečky nějakou teorií celkem logická. Jenže ty ses vlastně díky tvorbě té teorie stal ještě slabším a zranitelnějším a to i tělesně. Díky vegetariánství a frutariánství jsi tělesně zeslábnul a tím ještě klesly tvé schopnosti se bránit nejším vlivům a tím roste i tvůj strach. Cíle navíc nemůžeš dosáhnout, protože v nějaké dohledné době svět nezměníš natolik abys nebyl ohrožován. Čili tvé jednání je kontraproduktivní. Ty bys měl jednat naprosto opačně, čili posilovat své schopnosti se bránit. Čili jíst silnou stravu a trénovat svou fyzickou sílu. Vzroste li tvoje schopnost se bránit, dojde k oslabení strachu. To by znamenalo jíst dostatek masa i sacharidů eventuelně stravu doplnit o látku vedoucí k růstu svaloviny, zařídit si doma fitko s posilovacími stroji, či pravidelně navštěvovat fit centrum, kde můžeš posilovat s odbornou pomocí. Musíš přibrat na váze a hlavně na tělesné síle. Pokud bys k tomu připojil i nějaké bojové umění, ten strach postupně zmizí, staneš se více sebejistým, lépe budeš působit na své okolí (tvé tělo nebude chatrné, ale vypracované) a budeš vědět, že se dokážeš útokům okolí bránit.

Takže terapie je ve tvém případě celkem jasná, protože jsi ukázal skutečnou příčinu, která se projevovala svým důsledkem. Terapie.

Minimálně jeden rok dovolené od tvorby jakýchkoliv obranných teorií, protože situaci neřeší v reálném a dosažitelném čase. Změna jídelníčku, čili zvýšení přísunu látek nutných pro tvorbu svaloviny a to bez ohledu na nějaké teorie.

Posilování a získání sebejistoty třeba nějakým bojovým uměním (Judo, karate a podobně)

Po roce dovolené se můžeš k tvorbě teorie rovnováhy klidně vrátit. Jenže už se na to budeš dívat s pohledu člověka sebejistějšího, který nemá potřebu utíkat před strachem do iracionálního světa.

Ten spánkový režim, čili pravidelnost a kvalita spánku je super. Toho se drž a pokud mne poslechněš, zmizí beze stopy i ta schizofrenie. Budeš úplně jiným člověkem a poznáš hodně nových radostí, které tě ten tvůj strach zakrýval.

Takže díky tobě je vše úplně jasné. Finanční problémy, které by tě v realizaci bránily dle svých slov nemáš, takže můžeš ihned začít. Jen na jedno bych měl upozornit. Pokud budeš přecházet na silnější stravu a hlavně masitou, dělej to pomalu. Tvé trávení by to nemuselo zvládnout. Čili postupně zvyšuj dávky masa tuků a sacharidů. Tvé trávení se bude postupně přizpůsobovat. Aktivie tě buď nápomocná.

Jednu motivaci navíc mohu přidat. Za ten jediný rok může být s neduživého hubeňoura chlap s atletickou postavou, sebejistý a třeba po zmizení toho strachu i veselý a zábavný, což jistě přijme tvoje snoubenka jako velký klad.

U tebe je vyléčení mnohem snazší než u Naviho, kde zatím ta skutečná příčina není poznána. Poslechněš li mne Dalibore, pak tě začne nový život a mnohem, mnohem krásnější než ten současný a do toho tě přeji hodně úspěchů a pokud si z něčím nebudeš vědět rady, jsem zde.

Co by na tom mohlo být zvláště zajímavé? Příčina vzniku toho patologického strachu zůstává, ale změní li se vlastnosti objektu na který tento vliv působí, ten negativní důsledek zmizí. Jedna příčina tedy ovlivňuje důsledky příčiny druhé, čili je doslova ruší. Příčina vzniku strachu zůstává nezměněna, ale dojde li ke změně objektu na který působí, pak ten strach vůbec vniknout nemusí, čili je velmi oslaben. Většina psychologů by nejspíše radila vyřazení příčiny strachu, čili změnu zaměstnání. Já jsem se naopak soustředil na objekt a to jej udělá odolným vůči tomuto vlivu. Nyní jde jen o to, aby objekt tuto terapii přijal a uskutečnil, aby to vzal naprosto vážně.

MB

Miloslave,

k tvému léčení strachu silou ti uvedu příklad vlčí smečky. Smečka mívá svého vůdce smečky. Toho může každý vlk vyzvat na souboj, a to i jeho odrostlý potomek-vlk nebo i cizí vlk, pak se koná souboj a poraženého a zraněného vlka ostatní vlci sežerou. Nový vůdce smečky pak pozabíjí mláďata svého předchůdce. Jak být vůdcem smečky či silným vlkem a nemít strach, že budu nakonec sežrán jako poražený v souboji krvežíznivou smečkou vlků. Příroda to zařídila tak, že někteří silní jedinci jsou vždy zvyklí jenom vítězit (např. bojové plemena psů i při svém trénování, kdy se psům ponechává rukáv, do kterého se zakousli) a vůbec si v mysli nepřipouští, že by mohli být v souboji někdy poraženi a pak být sežráni krvežíznivou smečkou vlků. Chyba je, když pak vůdčí vlk přežije svou porážku, pak má

strach o život (viz Napoleon uvězněný na ostrově Svatá Helena po své porážce nebo nacističtí zločinci před Norimberským tribunálem). Avšak ani vlci, kteří nemohou být vůdcem smečky, protože jsou slabší, to nemají lehké, jsou na milost a nemilost vydáni vůdci smečky, kterého musí slepě poslouchat, vlichocovat se mu, který rozhoduje o jejich životě a smrti.

Nechci být vůdcem smečky, protože na to nemám sílu ani nervy, nechci však být ani ve smečce, která působí hodně zbytečné smrti a bolesti, řadovým vlkem, jehož život závisí na libovůli vůdce smečky a jeho zástupce, resp. rádce (beta samce), protože na to nemám nervy a žaludek. Chci být nezávislým, prostředníkem mezi všemi vlky ve smečce, jak vůdcem smečky, tak jeho vlkem vyzývatelem k souboji na život a na smrt, mezi Kristem a Ďáblem, mezi zlem a dobrem dá se říci. Protože je však ve Vesmíru zlo a dobro, světlo a vakuum, Kristus a Ďábel v rovnováze, a budu-li jejich krajním a společným členem, nemohu ani od jednoho čekat velkou přízeň a moc, avšak ani od druhého z těchto vůdčích vlků velký odpor a zlo, protože budu členem být krajním jeho smečky. Budu tedy prostředníkem ve vlčí smečce, což předpokládá přátelství se všemi vlky a zároveň oběma vůdčími vlky, kteří spolu bojují na život a na smrt, což je poměrně nejbezpečnější postavení ve vlčí smečce, nemohu mnoho získat, ale zároveň ani nemohu mnoho ztratit.

Takovýto prostředník ve vlčí smečce, který chce být přítelem se všemi, má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest, není pro mne tedy tvoje cesta posilování svalů jedením masa, protože bych se tak nemohl zbavit strachu.

Takovýto prostředník ve vlčí smečce může očekávat odměnu (povolenou vlčici a vlčata) teprve po založení nové dobré smečky poté, co se mu podaří usmířit všechny soupeřící vůdčí vlky, obrazně řečeno Krista s Ďáblem a Ďábla s Kristem, dravce s jeho kořistí. Toto usmíření se však nemusí nikdy uskutečnit, jde tak o nadlidský úkol, o kterém prostředník nikdy neví, zda se mu ho podaří dosáhnout, jeho úkolem je o to celý jeho život usilovat.

Můj pokus o návod, jak usmířit soupeřící vlky ve smečce vlků, dravce s jeho kořistí, je má Filosofie rovnováhy, proto je to zároveň pokus o cestu ze strachu rozdělením osobnosti mezi dvě soupeřící mnohem silnější strany, Ďáblem a Kristem, světlem a vakuem, mnohem silnějšími dravci a jejich i mnohem silnější kořistí, než jsem já či kdy budu přes mou sebevětší snahu já.

Denně se snažím cvičit viz

http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=5.666666666666667&TOPIC_ID=1375#20476

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=84&TOPIC_ID=946倇, <http://21stoleti.cz/blog/2010/05/20/agrese-zvirat-neni-samozrejmosti/>

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/07/2010 19:03:43

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore,

Pokud jsem tě dobře porozuměl, chceš být ve smečce slabým ustrašeným vlkem s ocasem mezi nohama snícím o světě ve které jsou všichni vlci bez zubů. Chceš li jím být, pak jím budeš, ale pamatuj, že ten strach k tomu nerozlučně patří. Narodil li ses jako vlk, pak na tom nic nezměníš, ale můžeš být tím bojícím se slabým vlkem.

Já tě neříkám aby ses stal vůdcem smečky, ale vlkem, který je natolik silný, že se nemusí vlků bát. To je ve tvých možnostech a ukázal jsem tě k tomu cestu. Víš li o sobě, že se dokážeš bránit, ztratíš strach, ale není tím řečeno, že bys měl útočit. Ten strach tě ubíjí a vede k útěkům do iracionálního světa. Tím co jsi napsal jsi potvrdil můj názor, ale to ostatní jsou jen výmluvy. Ty nemáš důvěru v sebe sama, čili nevěříš, že bys byl schopný takového stavu dosáhnout. Jenže soudíš s

pohledu slabého ustrašeného vlka. Když se ten slabý vlk pořádně nažere, přibere na váze a naučí se bránit, pak již se jedná o silného vlka a ty jím můžeš být. To neznamená, že musíš na ostatní vlky útočit. Stačí když z nich přestaneš mít strach. A dosažení toho je možné. Pak to utrpení které ze strachu vyplývá zmizí a ty budeš žít jako šťastný člověk a klidně můžeš šetřit životy ostatních živých tvorů třeba jako já. Já jsem si vědom své síly i když je možno říci, že jsem ve věku, kdy jí ubývá. Ten iracionální svět do kterého utíkáš je podobný bažině, do které se chodí ukrývat slabý ustrašený vlk s ocasem mezi nohama. Jenže ten vlk se v té bažině neukryje, ale nejspíše se v ní utopí a měl by mít strach spíše s té bažiny. Jinak chutnají li tě ta semínka a plody, neříkám tě aby sis na nich nepochutnával, ale abys zesílil, je třeba nejen vitaminů, ale i bílkovin, sacharidů a dalších látek. Ty látky najdeš v živočišné stravě a je třeba určitého množství. To cvičení třeba bojového umění tě nejen naučí šelit strachu a získat sebevědomí, ale také zabráni tvorbě tukových zásob, aby se s tebe nestala kulička sádla. Jakmile si vypracuješ postavu, mnozí před tebou budou mít respekt, protože budou tvou sílu předpokládat. A tak tě přestanou strašit svou silou. Jsi li postavou malý, nevadí. Můžeš být malý, ale silný a obratný. Budeš li trénovaný, lehko nějakého divokého vlka zneškodníš a pak si již na tebe netroufne. To neznamená, že bys musel útočit. Stačí vědět, že se dokážeš bránit.

Při učení těch bojových umění se naučíš přemáhat strach, protože ani ti silní soupeři nemají zájem tě ublížit. Postupně se to přenesou i do života a ten svůj věčný strach postupně zmizí. Když řekneš instruktorovi (mistrovi) že se chceš zbavit strachu, bude vědět jak postupovat.

K tomu jídlu bych rád dodal, že pokud nemáš kuchařku, která by tě ta normální silná jídla vařila, můžeš se stravovat ve veřejném stravování, ale chce to vybrat podnik, kde dobrá zdravá a silná jídla vaří, nebo si nějakou kuchařku pořídit (třeba snoubenku, pokud vařit umí). Dietolog tě poradí jaká jídla a kolik máš přijímat aby to vedlo k posílení, ale ne otylosti. Pokud neutíkáš kamsi před strachem, jsi inteligentní člověk a měl by sis s tím poradit. Do té doby, než se dáš dohromady, měl bys na teorii rovnováhy zapomenout, prostě do té bažiny, kam ses chodil ukrývat nelézt. Až zesílíš a ztratíš ten patologický strach, pak se tam můžeš chodit podívat, ale nebudeš mít proč se tam skrývat a tak poznáš do jakého marastu jsi lezl. Vše je na tobě. Jen ta s toho budeš mít zisk a odmítneš-li tuto cestu, pak klidně žij v bažině jako zlobr a klidně užívej třeba jména Schrek. Jenže Schrek byl silný, neměl strach a přesto nebyl útočný. Dokázal se bránit a byl si toho vědom. Toho bys měl dosáhnout.

MB

Jenže Miloslave, když zbytečně jídáváš maso a používáš výrobky ze zabitých zvířat, tak jsi útočný-dravec a podle mne nemůžeš být jako dravec prostředníkem mezi dravci a jejich kořistí, nemůžeš je usmířit. A pokud jsi slabý dravec jako já, tak ti zbývá být jen ustrašeným slabým útočným vlkem ve smečce silných útočných vlků a maso a cvičení ti nepomůže. Jako smírce (mediátor), smluvce (kontraktor) a prostředník mezi dravci a jejich kořistí tak ztratíš svou jedinou cenu, kterou slabý dravec jako já může mít. Přestanu být dobrým advokátem smírcem, smluvcem či prostředníkem a stane se ze mne špatný advokát útočník, špatný advokát bojovník, přijdu o svou dobrou pověst a ztratím zdroj své obživy.

Co mi tedy teď radíš?

(www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=84&TOPIC_ID=946倇

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/07/2010 11:37:02

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore.

Jsi v začarovaném kruhu a já mám být tím, kdo tě s toho kruhu vyvede, kdo jej rozsekne? To můžeš udělat pouze ty sám. Ty si musíš určit priority a uvědomit si o čem tě vlastně jde. Já tě k té rozvaze mohu dodat jen indicie. Já nemám ani nechci mít schopnost tě příkazy s kruhu vyvést. Jinak řečeno si představ lékárnickou váhu a já mohu na misky klást argumenty pro a proti. O kterou stranu váhy máš zájem však určit nemohu.

Navíc jsou zde mnohé neznámé, třeba genetická predispozice. Někdo může dělat co chce a stále bude houžvička, protože je to dáno genetikou. Někdo má slabé kosti, špatně se mu tvoří svalovina, má slabou schopnost látkové výměny a podobně. To prostě o tobě nemohu vědět a moje rada tedy předpokládá průměrný stav bez genetického defektu. S toho co jsi o sobě napsal mohu soudit, že k té tělesné slabosti došlo díky určité dietě (vegetariánství frutariánství). S té tělesné slabosti kontra důsledky tvého povolání vznikl strach a následně útek do iracionálního světa teorie rovnováhy, kde jsi tu dietu spojil s cestou ke vzájemné lásce všech živých tvorů, čili tvoje dieta je cesta k vytvoření světa ve kterém nebudeš ohrožován, čili kde nebude třeba mít strach. A jsi zabetonovaný k kruhu. Změníš dietu, čili zrušíš cestu k té společnosti vzájemné lásky od které očekáváš, že tě bude chránit. Vše co jsi pro vznik takového světa se stane ztraceným časem a ztratíš i pocit naplnění svého života. To je pro tebe nejspíše nepřijatelné. Jenže já nemluví o tom, že bys s tou teorií měl navždy skončit, ale pouze si dát roční dovolenou a pak se k tomu můžeš vrátit.

Je řada věcí, které by sis měl uvědomit. Je řada otázek, na které by sis měl dát odpovědi.

1.) Jaký čas je třeba k tomu abys svět změnil natolik, aby ses nemusel bát, čili jaký čas potřebuješ k tomu aby všichni živí tvorové žili ve vzájemné lásce?

Odpověď zní, že tisíce a tisíce let a ještě bych řekl, že k něčemu takovému vůbec nedojde. Jenže ty potřebuješ aby se tak stalo co nejdříve, protože jinak tě ten strach bude mučit dál.

2.) Jaká je realita toho, aby tě jako tvůrce teorie směřující k vzájemné lásce všech živých tvorů před tvým okolím chránila?

Bohužel nulová, protože lidé si uvědomují chyby v logice a vnímají, že tvá cesta nikam nevede.

3.) Může tě vůbec ta teorie, či tvé jednání (třeba dieta) před něčím ochránit?

Odpověď zní ano. Lidé tě budou považovat za blázna a na blázny se neútočí. Navíc můžeš dosáhnout i ochrany instituce k tomu určené, čili můžeš získat ochranu zamřížovaných oken ústavu pro choromyslné. Jenže abys dosáhnul této ochrany, nemusíš dělat cosi tak složitého a pracného. Stačí za sebou kartáček na zuby a říkej mu puntík. Výsledek je totožný, získáš ochranu a nemusíš se bát. Jenže já bych se bál právě té ochrany, protože může být spojená s dost velkým nepříjemným, třeba elektrošoky a nejsi svým pánem. A tak by ve výsledku ten tvůj strach vzrostl mnohonásobně.

Odpověď na tyto otázky je tedy jasná. Teorie ani dieta tě nemůže ani v nejmenším pomoci. Pouze tě to může bavit a vytvářet pocit naplnění života. Jenže cenu tvého života určují výsledky pro ostatní a ty jsi zde dost problematické.

Na druhou stranu váhy můžeme položit to co jsem tě jako alternativu nabízel.

1.) Ztratíš něco, když si uděláš od té teorie roční dovolenou?

Nejsi v úkolu a nejsi placený od řádky textu. Po roce se k tomu můžeš vrátit a nikdo tě v tom nebude bránit. Tvůj mozek se však za tu dobu zotaví. Po roce můžeš svou teorii doplnit o to co tě ten rok dal, čili můžeš zpracovat teorii účinků lidského strachu vzhledem k tělesnému stavu. Materiálu bys měl dostatek a znal bys i výsledky na sobě samém.

Jinak řečeno odpověď zní, že bys pouze získal a nic neztratil.

2.) Ztratíš něco, když přejdeš na výživnější stravu třeba doplněnou o maso? Mluvím zde o tom jednom jediném roku.

Neztratíš docela nic, ale jen získáš. Tvoje nervy se obalí tukem, získáš postavu chlapa zvláště když to spojíš s posilováním a třeba nějakým tím bojovým uměním. To neznamená, že se zákonitě staneš dravcem i když někdy se to stává, když se s ustrašené houžvičky stane silný chlap. To musíš vědět o sobě ty, kam by tvé jednání potom směřovalo, zda by ses za ten dnešní strach nemstil těm, kteří byli silnější. Ty se tím zesílíš a v důsledku toho i ztrátou strachu nemusíš stát jiným člověkem a lidé si té změny vůbec nemusí všimnout, pouze uvidí zevnějšek a nejspíše tě za tu změnu budou chválit. Tvoje snoubenka určitě. Myslím že tě rády v tom i pomůže a bude šťastná.

A tak může vzniknout ráj na tvé zahradě, tvůj ráj, protože se zbavíš toho utrpení strachu.

Když jímáš maso zabíjených zvířat, pak to neznamená, že jsem dravec. Já jsem úmyslně žádné zvíře života nezbavil. Autem jsem zajel několik zajíců v souhrnu dvě srnky (s toho jsem měl ještě škodu na autě) nespočet much a biliony životů mikroorganismů zabil můj obranný systém. V mládí jsem zabil několik slepic pro kuchyni na pionýrském táboře a včera jsem málem rozsedl kočku. Jsem proto dravec? I když se budeš živit jen semínky a ovocem, můžeš zničit víc životů než já. Mezi těmi biliony životů mikroorganismů se nějaký ten větší tvor ztratí a nikde jsem neřikal, abys začal díky jídlu vraždit. O klienty nepříjdeš, když jim nebudeš na potkání o tom vykládat a tím je obtěžovat. Naopak tvůj mozek dostane příděl látek, které ke své funkci potřebuje, tvé nervy se obalí tukem a ty budeš klidnější. Tvá postava přestane být odstrašujícím příkladem špatné výživy, zakulatí se zmožutní a zesílí, což lidé přijímají vesměs velmi kladně a budeš působit solidnějším dojmem.

Hele Dalibore. Nikomu, ani mně nemusíš o té změně říkat. To bys nedělal pro mne, ale pro sebe a tak to nemusí nikdo ani vědět. Včetně mně. Pro okolí se můžeš měnit pouze ty a to zevnějškem a klidem, který v tobě poroste a to jsou klady. Klidně můžeš i zde s námi diskutovat o všem možném, ale pouze tu teorii rovnováhy na jeden jediný rok nech v klidu.

Pokud tě maso a masné výrobky nechutnají, je možno je nahradit něčím jiným a třeba i potravinovými doplňky. Důležité je do sebe ty látky dostat v dostatečném množství. Mohu doporučit i diabetologické vyšetření abys na tom nebyl jako já, když jsem každému doporučoval dietu po které jsem klesl ze 102 kilogramů na 62kg a pak bylo zjištěno, že moje tělo strádalo hladem uprostřed blahobytu, protože chyběl insulin, který by to dostal do buněk a tím jim dal energii. Dnes mně lidi říkají, že vypadám dobře, že se předtím na mne nemohli ani podívat, jak jsem byl hrozně hubený, že to bylo až ošklivé.

To mně říkají dnes, ale když jsem byl hubený nikdo mně to neřekl a já jsem si myslel jak pěkně štíhle a zdravě vypadám.

MB

Miloslave,

ty celý můj problém strachu řešíš čistě jako predátor-dravec podle mne zbytečným zabíjením kořisti, zřejmě bych nedokázal přijmout zbytečnou smrt kořisti, aniž bych ztratil svou důstojnost, svědomí, celistvost své duše, tedy duševní zdraví. Proto chci tento problém strachu řešit jako svobodný-nezávislý smírce, prostředník, smluvce mezi dravci-predátory a jejich kořistí pomocí zásad které co možná nejvíce omezují zbytečné zabíjení kořisti (viz má Filosofie rovnováhy).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=84&TOPIC_ID=946倝

Author: Dalibor Grůza

Time: 10/08/2010 22:23:37

Post:

quoted:

Post of navi

...

Mudr. Mark Vogenut napísal knihu o svojej schizofrénii. Liečil sa klasickou psychiatriou ale vôbec nebol spokojný s výsledkami, hlavne s antipsychotikami, ktoré musel žrať dennodenne, a ktoré mu brali všetku chuť do života. Nakoniec sa obrátil na orthomolekulárnu psychiatriu, požral pár vitamínov a od tej doby má od schizofrenie pokoj.

Niečo z jeho knihy:

Čím viac som mal v sebe vitamínov, tým menej závisela moja duševná rovnováha na konaní dobra, a tým viac som sa zaujímal o to, ako by som s takým prístupom pochodil v skutočnom svete. Viem isto, že by som teraz dokázal žiť v neosobnom byte uprostred obrovského paneláku so svojou nemilovanou ženou a bandou rozmaznaných faganov, tráviť šesť hodín denne v dopravnej zápche na ceste do práce aj z práce, ktorá je nudná a nezmyselná a vo voľnom čase mrzačiť bezmocné malé šteniatka, bez toho, že by to malo vplyv na moju duševnú rovnováhu. Nerobil by som to rád, ale nezošalel by som z toho

Navi,

dobro v podobe touhy po svete, kde by se měli všichni rádi (biblický ráj), máme podle mne všichni v sobě (psychologové mluví o oceanickém pocitu). Toto dobro můžeme zatlačit pod vlivem svého špatného vnějšího světa méně či hlouběji do našeho podvědomí, schizofrenici potlačit toto dobro v sobě už takřka neumí na rozdíl od zdravých lidí, protože jsou více citliví nebo to přehnali.

Pak je zde vnější svět, kde jsme všichni více či méně zlí, protože energii pro svůj životní pohyb čerpáme na úkor smrti jiných námi sněžených živých tvorů.

Schizofrenikům nezbyvá nic jiného, než být v tomto vnějším světě co nejméně zlí (tedy působit aktivně či pasivně co nejméně zbytečné smrti), protože díky své přecitlivělosti nejsou schopni vydržet duševní rozpor mezi svým výše uvedeným dobrým já a jejich výše uvedenou zlou úlohou ve vnějším světě. **Nejde nutně o handicap-nevýhodu ale možnou výhodu, protože svým duševním zdravím vynuceným dobrem mohou změnit svět k lepšímu.**

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1387&whichpage=3

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/11/2010 21:54:42

Post:

...

Dnes jsem zjistil, že pro vývoj nových léků na schizofrenii je třeba provádět pokusy na zvířatech, na myších ale i na primátech, tedy opicích-nejbližších evolučních příbuzných člověka. (viz <http://www.novinky.cz/zahranicni/amerika/217763-bojovnici-za-prava-zvirat-poslali-vedci-ziletky-s-virem-hiv.html>, <http://www.osel.cz/index.php?obsah=6&clanek=480&akce=show2&dev=1&reply2=2229>) Tedy pro léčbu mé choroby trpí a umírají zvířata.

Problém zřejmě nevzniká při užívání léčiv na schizofrenii, protože dnes se má většina psychofarmak vyrábět synteticky, tj. dříve nebo později uměle (viz http://is.muni.cz/th/101104/lf_b/Czeffer_-_bakalarska_prace.txt , str. 25, cit. 24.11.2010, MASARYKOVA UNIVERZITA, LÉKAŘSKÁ FAKULTA, Katedra ošetřovatelství, Libor Czeffer, LÉČIVÉ ROSTLINY A CENTRÁLNÍ NERVOVÝ SYSTÉM, Bakalářská práce, Vedoucí práce: PharmDr. Jan Juřica, Brno 2006 a <http://slovník-cizich-slov.abz.cz/web.php/slovo/synteticky>)

Můj postoj k tomu, že trpí, popř. umírají kvůli léčení mé schizofrenie zvířata je následující. Podle mé Filosofie rovnováhy je možno působit smrt a bolest živých tvorů v případě, že je co možná nejmenší. Proto je možné podle mne provádět lékařské pokusy na zvířatech, např. výše uvedených myších a opicích za účelem léčení člověka v případě, že bude státem zaručena co nejmenší úmrtnost a bolest těchto zvířat. Jinými slovy je třeba podle mne

víceméně soudně odůvodnit nutnost každého takového pokusu a záruky jeho co možná nejmenší úmrtnosti a bolesti těchto zvířat.

Zároveň podle mé Filosofie rovnováhy musím i já jako nemocný schizofrenik a obdobně ostatní nemocní zlepšovat svoje zdraví tím, že budou působit co možná nejméně smrti a bolesti jiných živých tvorů. Podle mé Filosofie rovnováhy má totiž smrt a zejména zbytečná smrt živých tvorů za přímý následek nemoc živého tvora, v mém případě schizofrenii z důvodu zpětné reakce příbuzných živých mikroorganismů, např. buněk, zabitých živých mikroorganismů. (viz <http://filosofierovnovahy.sweb.cz/IIkniha/Chovani.html>)

...

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/11/2010 11:52:39

Post:

...

Miloslave,

já nemohu odmítnout léky na schizofrenii, protože by mne to zabilo. Mohu pouze:

1) požadovat, aby byla zavedena pravidla do pokusů na zvířatech tak, aby jim byla působena co možná nejmenší smrt a bolest. Což podle mne zahrnuje zvláštní např. soudní povolení každého takového pokusu a kontrolování dodržení zásady, že přínos takového pokusu pro život člověka je větší než ztráta ze smrti zvířete tedy, aby byla nutnost každého takového jednotlivého pokusu úředně obhájit, např. soudně s tím, že při tomto pokusu bude dbáno na to, aby zvířatům byla působena co možná nejmenší pro tento pokus nutná smrt a bolest.

2) dále, mohu ve svém osobním životě co možná nejvíce zachraňovat životy zvířat určená na porážku a co možná nejvíce nepůsobit smrt a bolest zvířat, tj. zejména být frutarián spolu s jedením vejcí a mléka (blíže viz má Filosofie rovnováhy www.filosofierovnovahy.sweb.cz) a tím zvířatům alespoň částečně vracet to, že se musí pro mě obětovat při výše uvedených lékařských pokusech, a zároveň tím podle mé Filosofie rovnováhy léčit mou schizofrenii. Jestliže v důsledku tohoto mého léčení se má schizofrenie nezhorší, nebude pro mne třeba vyvíjet nové léky a tím pádem ani dělat další pokusy na zvířatech. Jestliže budu jíst pouze stávající léky, které se zřejmě, jak uvádím z literatury výše, vyrábí nebo v blízkém budoucnu budou vyrábět synteticky-uměle, pak není kvůli těmto lékům ani nutno zabíjet nějaké živé tvory. Není tudíž třeba vynechávat léky na schizofrenii, které se vyrábí synteticky-uměle, je třeba zvážit vynechání léků na schizofrenii, které se vyrábí ze zabitých zvířat (já sám jsem vynechal ve svých cca 18 letech velmi utlumující léky na schizofrenii-haloperidol, plegomazin apod. a vydržel jsem bez nich dalších 8 let, do svých 26 let, později vynechat léky na schizofrenii jsem už nebyl zdravotně schopen, tyto léky však již neměly shora uvedený silně tlumící účinek).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/10/2011 00:10:21

Post:

quoted:

Post of kay

...

Právě Fouts a někteří další dokázali, že tradiční přírodověda i lingvistika se velmi mýlí, vydělují-li zvířata oproti lidem jako

neschopná používání jazyka a symbolů. Šimpanzi jsou zjevně schopni symbolů spontánně používat (a dělají to v omezené míře i v přírodě), vázat je do vět, vymýšlet si nové či dokonce pomoci symbolů lhát.

Kniha však není pouze o tomto výzkumu a schopnostech šimpanzů komunikovat s lidmi či mezi sebou. Je také o současné vědě, dopouštějící mnohdy zbytečných krutostí na pokusných zvířatech.

Roger Fouts by zřejmě u svého jazykového výzkumu zůstal, kdyby nespatrił otrěsné životní podmínky laboratorních šimpanzů a jiných zvířat. I v nejlepších amerických laboratořích viděl tyto společenské bytosti zavřené jednotlivě do klecí 1,5 x 1,5 metru či přímo kovových krabic, zešilevších a pomalu umírajících na různé choroby:

„První zastávkou je místnost plná malých klecí, naskládaných od podlahy až skoro ke stropu, z nichž každá obsahuje jednu opici. Mnohé z opiček pobíhají v těsných kruzích kolem dokola, což je znamením těžkého stresu. Jeden kotul veverovitý leží ve své kleci mrtvý. Jiný mlátí hlavou o klec, další jsou nemocní a zvracejí. Některé opice se vyložené zmrzaly.

Vedlejší místnost je lemována jakýmsi ledničkami z nerez oceli. Přední stěna každé ledničky má okénko z tlustého plexiskla. Když kamera najede na jedno z těch okének, rozeznám uvnitř obrys dospělého šimpanze. Tabulka na té ocelové bedně hlásí, že šimpanz číslo 1 164 byl infikován v únoru 1986. Je hermeticky zapečetěn v této nerezavějící „izolaci“, z níž se ven filtrují viry. Slyšíme hlasité bzučení ventilátoru; který vhání vzduch do této uzavřené komory a odtamtud ven.

Žena zvedne závoru na ocelových dveřích izolace - a spatříme vnitřní klec ze železných mříží. Šimpanz na otevřené dveři vůbec nereaguje. Je schoulený uvnitř té sterilní kabiny a kývá se dopředu, dozadu, dopředu, dozadu a pohybuje přitom pysky, jako by si něco mumlal. Podle všeho se úplně pomínul.

V další místnosti jsou po obou stranách podél stěn nastaveny ve dvou řadách nad sebou menší izolační klece, asi 60 centimetrů široké a kolem metru vysoké. S malými okénky vypadají jako velké mikrovlnné trouby. Už teď se hrozím toho, co vím, že uvidím.

Žena otevře jednu z izolačních beden. Šimpanzovi uvnitř nemůže být víc než čtyři roky. I on se komíhá ze strany na stranu. Ani na chvíli s tím kýváním nepřestane, když návštěvnice nahlédne dovnitř. Zvíře má úplně prázdný výraz, oči mrtvé. V těsné krabici se může sotva otočit. Trpí naprostým otupením smyslů - ztratilo zrak, čich, hmat. Jediný zvuk je neustálé bzučení ventilátoru.

Pak nám žena předvede dvě docela malá mláďata - jmenují se Kyle a Erik -, která vybrali pro injekce viru HIV nebo hepatitidy a zavřeli do jedné z izolačních ocelových škatulí. Oba samečkové byli natěsnáni už tři měsíce v kleci velké asi jako větší koš pro přenášení koček...

http://www.animalrights.webz.cz/nejbliži_pribuzni.htm

Jaký je vztah Filosofie rovnováhy k pokusům na zvířatech v lidské a veterinární medicíně?

Na první pohled se zdá, že proti sobě stojí dvě nesmiřitelná řešení zdravotních problémů lidstva. Za prvé je to medicína s příšernými pokusy na zvířatech, nejhůře na opicích a lidoopích (viz výše). Např. metody buněčných kultur měly pozoruhodný vliv na počet opic použitých při výrobě vakcíny proti obrně. Počátkem 70. let bylo v USA každoročně za tímto účelem použito 50 000 opic a kolem 5 000 ve Velké Británii. Vakcína proti obrně je nyní vyráběna pomocí lidských buněčných kultur. (<http://biologie-v-kostce.blogspot.com/2011/05/245-vyuziti-bunecných-kultur-v-medicine.html>) Za druhé je to řešení starověké Sparty, kde byli děti-mrzáčky házeny ze skály či dnešní Indie, kde se umírá na dnes na Západě již běžně léčitelné choroby, jako je např. slepé střevo vzhledem k tomu, že si velké množství chudých Indů, kteří žijí na ulici, nemohou dovolit drahou zdravotní péči, protože v Indii neexistuje na Západě běžné solidární zdravotní pojištění. Tedy jinak řečeno, v Indii bych již jako dítě ulice se svou schizofrenií byl již dávno mrtvý, protože bych neměl na léky.

Jak tento zdánlivě neřešitelný rozpor řeší má Filosofie rovnováhy:

Nejdříve ve vztahu k člověku. V lidské i veterinární medicíně připouštím **jediný, tj. neopakovaný** nutný pokus na jednom zvířeti během jeho života, pokud možno nikoliv mláděti, za účelem vývoje a výroby léčiv závažných lidských i zvířecích chorob, který by však měl být vždy podepřen soudním rozhodnutím ve sporném řízení za účasti obhájce nebo obhájců zvířecích práv, které by mělo vždy stanovit počet, druh zvířat, způsob provedení pokusu a spravedlivou náhradu za utrpenou škodu zásadně v penězích určenou pro pokusné zvíře, resp. na jeho následnou léčbu a další chov. Zároveň každý nemocný člověk léčený takovými léčivy by podle mé Filosofie rovnováhy měl počítat s pomstou zvířat (resp. jejich a jejich příbuzných živých buněk) zabitých a mučených při výše uvedených lékařských pokusech. Každý takovýto zejména nemocný člověk by pak měl usilovat o působení co

možná nejméně smrti a bolesti zejména živých tvorů v každé chvíli svého života, jak pasivně (trpně) tím, že svým vlastním jednáním způsobí co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů, tedy zejména při své co možná nejmilosrdnější stravě, tak i aktivně (činně) tím, že co nejvíce živých tvorů zachrání od zbytečné smrti a bolesti (jako když např. já chovám brojler jako útulek brojlerů). Tím by mohl tento člověk odčinit svou vinu z používání léčiv, při jejichž vývoji a výrobě došlo ke smrti a bolesti živých tvorů, zejména pokusných zvířat, resp. by tak mohl možná odvrátit pomstu těchto živých tvorů (tj. jejich a jejich příbuzných živých buněk) a mohl by tak možná dosáhnout zmírnění z této pomsty zřejmě vzniklé nemoci či její celkové vyléčení. Z tohoto pohledu se zdá nanejvýš žádoucí uzákonění v mé Filosofii rovnováhy uvedeného návrhu zákona o porážkové dani, která omezuje, nikoliv zcela vylučuje spotřebu výrobků z poražených zvířat. Příkladem nám může být shora uvedená Indie, kde je průměrný věk 67,5-70 let (viz CIA World Factbook 2008 Estimates for Life Expectancy at birth (years), viz http://en.wikipedia.org/wiki/Life_expectancy), většina lidí zde zároveň nemá peníze na základní zdravotní ošetření a umírá se zde údajně např. na zápal slepého střeva. Indie nám tudíž může sloužit jako příklad vysokého průměrného věku v případě vegetariánství a genetického přizpůsobení vegetariánství po mnohé generace v důsledku zde převládajícího hinduismu (Podle Organizace pro výživu a zemědělství při OSN-FAO indická spotřeba masa je velmi nízká-v současnosti 4,5 kg na hlavu-a vzrostla pouze o 1 kg v posledních 20 letech, viz <http://www.fao.org/WAIRDOCS/LEAD/X6170E/x6170e2k.htm>).

Dále se vyjádřím ve vztahu k pokusům na zvířatech ve veterinární medicíně. To samé, co jsem výše uvedl o důvodu nemocí lidí, platí podle mne o důvodu nemocí zvířat. Tímto základním důvodem nemocí živých tvorů je podle mé Filosofie rovnováhy působení zbytečné (tj. větší než co možná nejmenší) smrti a bolesti živých tvorů. Existuje zde však jeden rozdíl, zatímco podle mé Filosofie rovnováhy člověku náleží ze strany člověka vyšší stupeň ochrany (viz pravidlo: Člověk nesmí nikdy zabít žádného živého tvora, zejména člověka (ani sebe).), tak zvíře je možno ze strany člověka již obětovat bezprostředně při ochraně jiného zvířete (viz pravidlo: Člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest.). Z toho plyne, že smrt zvířete, pokud možno nikoliv mláděte, při veterinárních lékařských pokusech při vývoji nebo při výrobě veterinárních léčiv je možno připustit jen za účelem nezbytné ochrany některých lidí před závažnými chorobami zvířat (např. pokud nebudou všichni lidé dodržovat stálou povinnost působení co možná nejméně smrti a bolesti, tak očkování proti vzteklině vakcínou vyrobenou jako zásadně v současnosti všechny vakcíny v tkáňové kultuře buněk např. ze zvířat či člověka zásadně opakovaně množných, jde o tzv. kontinuální linie, živých mimo jiné zásadně i fetálním telecím sérem, při jehož výrobě dochází k zabití plodu telete a dnes často i krav) nebo jen za účelem bezprostřední ochrany života evolučně dokonalejšího zvířete (např. obojživelníka za účelem ochrany psa) nebo jen za účelem bezprostřední ochrany života většího množství zvířat (např. očkovat všechny ohrožené psy při bezprostředním nebezpečí vypuknutí epidemie psinky apod. vakcínou vyrobenou v tkáňové kultuře buněk ze zvířat kontinuální linie, živých mimo jiné zásadně i fetálním telecím sérem, při jehož výrobě dochází k zabití plodu telete a dnes často i krav).

Zároveň však podle mé Filosofie rovnováhy platí, že milosrdná strava a chování člověka i zvířat (tj. strava a chování, při nichž dochází k působení co možná nejmenší smrti a bolesti) by mohla v budoucnu vést mimo jiné k vymýcení většiny nemocí, tedy k nastolení ráje na Zemi přirozenou cestou, tedy i k postupnému čím dál většímu omezení nutnosti konat jakékoliv pokusy na zvířatech. Z toho plyne, že jedinec, který dlouhou dobu dodržuje ve svém životě stálou povinnost působení co možná nejméně smrti a bolesti by se měl nechat zřejmě případně očkovat jen proti neléčitelným smrtelným chorobám, protože v ostatních případech jej podle mé Filosofie rovnováhy chrání vděčnost mikroorganismů tvořících tímto jedincem chráněné živé tvory a není potřeba pro něj obětovat žádné zvíře pro vývoj a výrobu vakcín (viz výše).

Literatura:

<http://old.if3.cuni.cz/mikrobiologie/bak/uceb/obsah/virol/virologie.htm> , [zde](http://www.vegspol.cz/view.php?cislociklanku=2006100013) , <http://www.vegspol.cz/view.php?cislociklanku=2006100013> , http://en.wikipedia.org/wiki/Fetal_bovine_serum , <http://biologie-v->

kostce.blogspot.com/2011/05/243-kultivacni-podminky.html , <http://biologie-v-kostce.blogspot.com/2011/05/tkanove-kultury-dalsi-in-vitro-systemy.html> , <http://biologie-v-kostce.blogspot.com/2011/05/245-vyuziti-bunecnych-kultur-v-medicine.html> , <http://biologie-v-kostce.blogspot.com/2011/05/241-historie-pestovani-bunek-in-vitro.html> , <http://biologie-v-kostce.blogspot.com/2011/05/242-terminologie.html> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Monolayer> , <http://www.lekopis.cz/> : 2.6.4 Zkouška na viry leukózy, 2.6.5 Důkaz cizích virů zkouškou na buněčných kulturách, 2.6.6 Důkaz cizích antigenů zkouškou na kuřatech, 2.6.8 Zkouška na pyrogenní látky, 2.6.9 Zkouška na neškodnost, 2.6.10 Zkouška na přítomnost histaminu, 2.6.11 Zkouška na hypotenzivní látky, 2.6.16 Důkaz cizích antigenů v humánních virových vakcínách., 2.6.18 Zkouška neuronirulence živých virových vakcín., 2.6.19 Zkouška neuronirulence vakcíny proti obrně (per os)., Insulinum humanum

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/02/2012 13:57:25

Post:

quoted:

Post of neronis

...

Tak možná lepší, než kdyby se nedělo nic. Ale společnost má před sebou hodně výzev a nedokážu si představit veřejnou diskuzi třeba o tom, jestli tajně nesledovat nějakého diktátora, který se na to může podívat v televizi. Nebo o plačících retardovaných dětech, které se musí nechat hladovět, protože zlenivěly a nedělají nic kromě malování nějakého listí. Ještě umí myslím uplácat z hlíny nějaký hrníček za pochvalu.

Neronisi,

tady se přibližuješ nacistické ideologii, která rovněž páchala eutanazii (tj. milosrdnou smrt) postižených lidí i dětí. Ze základní myšlenky a povinnosti Filosofie rovnováhy, že "Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti. Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy.", plyne, že ty i oni jsou nositeli obrovské hodnoty, tj. evolučně nejdokonalější formy života (tj. nejvíce schopné cítit tělesnou i duševní bolest), kterou je třeba prvořadě spolu s ostatním životem všech ostatních živých tvorů co možná nejvíce chránit. Dále je třeba dle Filosofie rovnováhy se dívat na retardované děti nejenom z pohledu toho co jsou nyní, ale i z pohledu toho, co mohou být v budoucnosti, jak se mohou evolučně zdokonalit dle Filosofie rovnováhy zejména jejich působením co možná nejméně smrti a bolesti, za což nesou před přírodou (resp. její evolucí) odpovědnost nejenom tyto retardované děti ale i osoby, kterým jsou tyto retardované děti svěřeny.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

(citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1493&whichpage=6)

Příčiny a léčba roztroušené sklerózy a cukrovky dle Fil.rovn.

Printed from: www.FILOSOFIE.cz Diskusní fórum

Theme web: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1576

Printed on: 25/04/2012

Theme:

Theme author: Dalibor Grůza

Theme: Příčiny a léčba roztroušené sklerózy dle Fil.rovn.

Time: 25/04/2012 11:53:33

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Cukrovka (diabetes mellitus) se projevuje jako neschopnost živého organismu, např. těla člověka trávit, tj. spalovat cukry, živý organismus je však na trávení cukrů životně závislý, protože jediné tímto způsobem získává energii, tj. pohyb. Nejsnadněji stravitelné cukry pro masožravce jsou cukry, tj. glukóza z masa. Trávit cukry umožňuje živému organismu zásadně hormon zvaný insulin, který vyrábí B buňky slinivky břišní. Existují dva typy cukrovky, diabetes mellitus prvního typu je zapříčiněna postupným usmrcením většiny B buněk slinivky břišní vlastními bílými krvinkami, diabetes mellitus druhého typu je zapříčiněna neschopností insulinu zajistit trávení cukrů v těle, resp. buňkami určitého živého organismu, resp. těla, např. člověka, důsledkem výše uvedených obou druhů cukrovek je, že tělo, resp. buňky těla živého tvora nepřijímají cukr, tj. energii, tj. pohyb a tělo živého tvora následně umírá, tj. přestává se pohybovat. Současné lékařství se snaží tuto nemoc schopnosti přijímání cukru buňkami vlastního těla řešit útokem proti těmto buňkám, jednoduše řečeno chce přinutit tyto buňky určitého těla živého tvora proti jejich vůli přijímat cukry, tj. energii. Děje se to tak, že do těla dodává insulin, tedy hormon nutící buňky těla určitého živého tvora přijímat cukry, i když je to proti jejich vůli. Tento insulin se pak získává v současnosti nejdříve jako tzv. humánní insulin z kvasinek a bakterií, tj. samostatných mikroorganismů a když se buňky vlastního těla proti tomuto insulinu ubrání, musí lékař použít v současnosti tzv. analogy insulinu, jejichž složení je patentově chráněné, tzn. je zásadně tajné a podle mne zásadně jde o spojení výše uvedeného humánního insulinu a zvířecího insulinu, získávaného ze slinivky břišní zabitých zvířat jako vepřů, skotu či psů.

Podle Filosofie rovnováhy spočívá hlavní chyba současného lékařství v tom, že řeší problém výše uvedeného nepřijímání cukrů živými buňkami těla určitého živého tvora nikoliv přesvědčováním těchto buněk, aby přijímaly tyto cukry, ale jejich přinucením tento cukr přijímat proti jejich vůli pomocí insulinu. Současní lékaři tak odstraňují projevy cukrovky jako nemoci nikoliv jejich příčiny, protože s rostoucím přinucením živých buněk těla živého tvora přijímat cukry pomocí insulinu při zachování stejného způsobu života (tj. stejné nemilosrdnosti živého tvora nemocného cukrovkou, tj. počtu zachráněných životů živých tvorů po odečtení počtu usmrcených živých tvorů určitým živým tvorem nemocným cukrovkou) roste rovněž vůle, resp. odpor, obrana těchto buněk proti dalším takto vynucenému přijímání cukru, současné lékařství poté stále zvyšuje míru násilí nutícího živé buňky těla živého tvora přijímat cukry i proti stále rostoucímu odporu těchto buněk. Nakonec už nepomůže ani insulin získávaný ze zabitých zvířat, tedy nejvyšší současná zákonná míra násilí a většina živých buněk těla živého tvora, např. člověka s konečnou platností odmítnou přijímat cukry, tj. energii, tj. pohyb a radši dobrovolně umírají nebo zabijí buňky těla přijímající tyto cukry, čímž umře i posléze celý živý tvor čili např. člověk.

Správné řešení nemoci cukrovky je tedy podle Filosofie rovnováhy hledat podstatnou příčinu, proč živé buňky těla živého tvora, např. člověka odmítají přijímat cukr či vyrábět insulin nutný k přijímání cukru těmito buňkami, nikoliv je násilím nutit tento cukr přijímat. Odpověď, proč buňky těla živého tvora, např. člověka odmítají přijímat nebo vyrábět cukr a radši umírají nebo zabijí buňky vlastního organismu, resp. těla např. člověka, je dle Filosofie rovnováhy taková, že buď buňky nepřijímají cukr, protože mají strach z pomsty jimi strávených čili spálených živých mikroorganismů a jejich příbuzných a v tomto strachu radši umřou, než by se najedli (viz výše diabetes mellitus druhého typu), a naopak bílé krvinky radši usmrtí B buňky slinivky břišní, i když to znamená jejich samotnou postupnou smrt, když u nich převládne nenávist jako u válečníků těla živého tvora, např. člověka vůči těmto B buňkám slinivky břišní vyrábějící insulin umožňující ostatním buňkám těla živého tvora trávit, tj. spalovat mrtvoly jiných zabitých živých tvorů z důvodů soucitu a příbuznosti s těmito zabitými jinými živými tvory (viz diabetes mellitus prvního typu). **Řešením nemoci cukrovky tudíž podle Filosofie rovnováhy není stupňovat zabíjení ostatních živých tvorů za účelem přinucení vlastního těla trávit cukry, ale naopak stále zmenšovat zabíjení (potažmo bolest) všech živých tvorů a tím postupně dokonale usmířit cukrovkou nemocný živý organismus, resp. tělo, např. člověka.**

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Insulin> , http://cs.wikipedia.org/wiki/Diabetes_mellitus_II._typu (kardiovaskul%C3%A1rn%C3%AD_onemocn%C4%9Bn%C3%AD) , http://cs.wikipedia.org/wiki/Mesodiencefalick%C3%A1_modulace , http://cs.wikipedia.org/wiki/Diabetes_mellitus , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Steroidy> , <http://www.medatron.cz/d-info/historie/046.php>

citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1570

Roztroušená skleróza není dle Filosofie rovnováhy na rozdíl od cukrovky druhého typu způsobena strachem živých buněk organismu, resp. těla živého tvora, např. člověka z jídla, trávením cukrů zejména těl mrtvých zvířat, ale je obdobně jako cukrovka prvního typu způsobena vzájemnou nenávistí bojových, tj. tělesných imunitních a je ovládajících nervových živých buněk organismu, resp. těla živého tvora, např. člověka, vzájemná nenávist těchto živých buněk končí v živém organismu, resp. těle až vzájemným usmrcováním těchto živých buněk ve velkém rozsahu, což může mít poté za následek až smrt organismu, resp. těla živého tvora, např. člověka. Léčba probíhá podáváním kortikosteroidů, mezi něž patří rovněž alkoholy, tedy ve zmenšení projevů této nenávisti živých buněk zabíjením nervových, zejména mozkových buněk, tedy jakýmsi vymazáváním paměti organismu, resp. těla živého tvora, např. člověka, aby živé buňky tohoto těla na tuto nenávist zapomněly. Toto zabíjení nervových buněk např. kortikosteroidy je však oprávněné dle Filosofie rovnováhy pouze jako přechodné řešení, aby nemocný člověk změnil svou

životosprávu, která dala příčinu této nenávisti živých buněk těla živého tvora, tedy v jeho případě těla člověka, což vyžaduje podle mé Filosofie rovnováhy, aby tento nemocný člověk plnil stálou povinnost dle Filosofie rovnováhy všeho živého působit co možná nejmeně smrti a bolesti všeho živého, potažmo všech živých tvorů za účelem vzájemné lásky všeho živého a v celospolečenském měřítku přijetí zákona o porážkové dani demokraticky přizpůsobenému této jediné povinnosti všech živých tvorů tak, jak jsem jej navrhl ve své Filosofii rovnováhy, která je zdarma celá přístupná na www.filosofierovnovahy.sweb.cz .

Obdobná příčina tedy nenávist či naopak strach živých buněk organismu, resp. těla živého tvora, např. člověka ze zbytečného, tedy většího než co možná nejmenšího zabití živých tvorů je podle mé Filosofie rovnováhy příčinou všech tělesných i duševních nemocí všeho živého, potažmo všech živých tvorů, např. člověka.

Literatura:

http://cs.wikipedia.org/wiki/Roztrou%C5%A1en%C3%A1_skler%C3%B3za#L.C3.A9.C4.8Dba , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kortikosteroidy> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Steroidy>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 07/05/2012 08:15:16

Post:

quoted:

Post of brotherrr

Odborné stanovisko k počátku života nového lidského jedince

...

Na základě uvedeného je možné konstatovat:

Lidská bytost začíná svou existenci oplozením vajíčka, kdy vzniká neopakovatelná kombinace genů, která obsahuje všechny informace potřebné, ale i plně dostačující, pro fyzickou existenci, vývoj a všechny funkční vlastnosti nového jedince.

...

Vzhledem k tomu, že oplozením začíná existence nové lidské bytosti, která není nijak přerušena během vývoje v mateřském lůně, je třeba lidskému zárodku in utero zajistit veškerou ochranu, kterou požívá lidská bytost po narození.

V Praze dne 24.9.1998

Doc. MUDr. Petr Hach, CSC., PAV
přednosta Ústavu histologie a embryologie a děkan 1. LF UK v Praze

Doc. MUDr. Jitka Kočová, CSC.
vedoucí Ústavu histologie a embryologie LF UK v Plzni

Prof. MUDr. Josef Marek, DrSc.
předseda Asociace kolegií katolických lékařů a přednosta III. interní
kliniky 1. LF UK v Praze

Doc. RNDr. Josef Reischig, CSC.
vedoucí Biologického ústavu LF UK v Plzni, viz <https://hnutiprozivot.cz/?a=35&id=126>

Souhlasím s tebou, že lidský jedinec vzniká se vznikem oplozeného vajíčka, oplozené vajíčko je však méně než narozené zvíře, jsou to dvě buňky, které se až dalším dělením a dospíváním dostávají na úroveň dospělých rostlin, hmyzu, hub, zvířat apod., tedy evolučně složitějších živých organismů (tj. schopných více cítit bolest z důvodu evolučně dokonalejší signální, resp. nervové soustavy). To však nemusí vždy znamenat, že toto lidské oplozené vajíčko je méně hodnotné než např. narozené zvíře, vždy podle Filosofie rovnováhy záleží na množství způsobené a zabráněné smrti a bolesti těmito jedinci a jejich předky (dále též "tato milosrdnost"). Podle Filosofie rovnováhy nemůže zřejmě nikdo kromě vševědoucího Boha jednoznačně vyřešit, kdy se oplozené vajíčko dostane na úroveň člověka, tedy který

přesný okamžik po početí, správné řešení tohoto neřešitelného dilematu, zda obětovat oplozené lidské vajíčko nebo jiného živého tvora, např. zvíře, podle Filosofie rovnováhy je, že toto přesné rozlišení ztratí smysl, zavážeme-li se chránit co možná nejvíce všechno živé, tedy i viry, bakterie, živé buňky, houby, rostliny, hmyz, zvířata atd., pak toto přesné rozlišení úrovně dospělosti a této milosrdnosti oplozeného lidského vajíčka ztratí smysl a budeme ho co možná nejvíce chránit už od početí spolu s ostatními živými tvory. To je také podle mne správnou podstatou učení Ježíše Nazaretského možná Krista, tedy jako universální láska, která se neomezuje pouze na člověka, ale zahrnuje vše živé (láska, která se omezuje pouze na člověka není celistvá láska, je to částečná láska k člověku a neláska k ostatním živým tvorům, láska pouze k člověku tudíž jednoduše řečeno není láska). Jednoduše vyjádřeno podle jediného dogmatu mé Filosofie rovnováhy: **"Všichni živí tvorové" (rozumněji i oplozené lidské vajíčko) "ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti" (rozumněji i oplozeného lidského vajíčka a i všech ostatních živých tvorů). "Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy."**

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

(citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1579)

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/06/2012 07:19:46 corrected 12/06/2014

Post:

Dále se léčím na schizofrenii a užívám cisordinol depot (jednu injekci 1 ml 200 mg zuclopenthixoli decanoas za 21 dní) a Cisordinol tablety (10 mg na noc každý den). Jedná se o lék užívaný zhruba od roku 1960, kde pokusná zvířata již téměř zapomněla na způsobenou smrt a bolest. V současnosti již vůbec neužívám kventiax. Základními surovinami pro výrobu cisordinolu jsou zřejmě dle internetové encyklopedie wikipedia kyselina salicylová získávaná z vrbové kůry a fenol získávaný z uhlí (původně uhelného dehtu), tedy látky neživočišného původu. Základními surovinami pro výrobu kventiaxu jako cyklického amidu jsou dle wikipedia amidy, které jsou v živých organismech mimo jiné součástí bílkovin, může tedy jít i o látky živočišného původu získávané z poražených zvířat.

Literatura:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Cisordinol> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Clopenthixol> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Thioxanthene> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Xanthene> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Xanthenes> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Xanthidrol> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Xanthone> , http://en.wikipedia.org/wiki/Phenyl_salicylate , <http://en.wikipedia.org/wiki/Phenol> , http://en.wikipedia.org/wiki/Salicylic_acid , <http://en.wikipedia.org/wiki/Quetiapine> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Lactam> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Amide>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/07/2012 14:11:20

Post:

Budoucí restaurace a hospody jako milosrdné ozdravovny dle Filosofie rovnováhy

Hospody a restaurace mají dobrý účel, a to setkávání a družbu lidí, příp. jiných živých tvorů, např. psů. Alkohol a nikotin by měly zásadně být užívány jako léky, nikoliv jako návykové drogy v nepřiměřeném množství. Alkohol je zřejmě prospěšný pro těžkou fyzickou práci, rovněž tak nikotin může zřejmě účinkovat v přiměřeném množství v určitých případech, např. při zvýšeném stresu jako lék. Aby byla splněna jediná základní povinnost každého působit co možná nejméně smrti a bolesti dle Filosofie rovnováhy, měl by zřejmě být na každém balení alkoholu varovný nápis ve smyslu, že alkohol je dobrý lék, ale zlý pán, protože nelze získávat lékařský předpis např. v každém jednotlivém případě těžké fyzické

práce. Nikotin by měl být dostupný pouze na lékařský předpis, a to v podobě tzv. elektronických cigaret, kdy dochází k vdechování nikotinu s vodní párou, nikoliv se spaliny jiných cigaret jako např. dehtu. Takovýto nikotin na základě lékařského předpisu a takovýto alkohol by bylo možno v takovýchto milosrdných restauracích či hospodách požívat. Zároveň by milosrdné hospody a restaurace měli vařit jídla ze zvířat pouze z chcíplín, tj. zvířat zemřelých zásadně na stáří přirozenou cestou, po lékařské pitvě a převařené v několika vodách. Dále by měli vařit pouze z vajec z biochovů, kde slepice rovněž umírají pouze přirozenou cestou, zásadně na stáří, a z mléka z biochovů, kde nezabíjejí nově narozené samce a všechna zvířata rovněž umírají přirozenou cestou, tj. zásadně na stáří, a z mléčných výrobků z takového mléka, které je sráženo pouze neživočišnými syřidly.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

m) ve vztahu k partnerce a potomstvu

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/07/2010 14:45:53

Post:

Žena jako nástroj Dábla v podobě milosrdné či nemilosrdné smrti?

Žena v domácnosti většinou zastává úlohu kuchařky a převážně tak rozhoduje, co manžel, děti, domácí zvířata aj. doma jedí a pijí. Jídlo však představuje mrtvé živé tvory, žena tak zásadně rozhoduje o tom, který živý tvor bude zabít, aby byl sněžen. Podle Filosofie rovnováhy stravuje-li se živý tvor milosrdně (tedy působí co možná nejméně smrti živých tvorů tak, aby přirozeně co možná nejméně cítili bolest), tak je rovněž jeho chování milosrdné a dobré a opačně je jeho chování nemilosrdné a zlé. Žena jako kuchařka tak má hlavní podíl na milosrdnosti, resp. nemilosrdnosti lidských dějin.

Muži by proto měli usilovat o co největší racionalizaci domácího vaření a nebát se, že nakonec budou podle svých zásad vařit sami.

Literatura: http://cs.wikipedia.org/wiki/Jin_a_Jang

(www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 30/07/2010 12:56:07

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

...

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Žena bývá méně energická jako muž a závidívá mu jeho energii, vitalitu, psychologie zde mluví o genderové závisti, Sigmund Freud zde mluvil o závislosti penisu. Žena chce muže připravit o jeho energii a tak ho nepřetržitě ničí, přesto je žena pro muže nejlepším společníkem v životě, protože s ní není nikdy nuda (stejně jako s Dáblem, odpůrcem jehož má být nástrojem). Muž by si měl tedy vybrat ženu, která ho bude více milovat, a proto málo ničit. Jak získat takovou lásku radí Nový zákon v Bibli (Lukáš 7, 39-50), je třeba najít ženu, která muže skutečně potřebuje k životu, nikoliv ke zbytečnému zabíjení živých tvorů:

39Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.“ 40Ježíš mu na to řekl: „Šimone, chci ti něco povědět.“ On řekl: „Pověz, Mistře!“ – 41„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. 42Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?“ 43Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil!“ 44Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: „Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. 45Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. 46Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy.

47Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje." 48Řekl jí: „Jsou ti odpuštěny hříchy." 49Ti, kteří s ním byli u stolu, začali si říkat: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?" 50A řekl ženě: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoj!"

Literatura:

Jan Poněšický a kol., Člověk a jeho postavení ve světě, TRITON, Praha 2006 s. 156

Muž před smrtí nikdy s jistotou neví, jestli ho jeho partnerka-vyvolená žena potřebuje, což plyne z jeho nedostatku informací a velkého množství iracionálna-tajemna ve vědeckých, filosofických i náboženských otázkách.

(www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 01/09/2010 21:18:46

Post:

Rozešel jsem se svou přítelkyní, protože se chtěla nadále se mnou scházet po nejvíce v cukrárně či restauraci, avšak nechtěla si mne vzít a mít děti. Moje přítelkyně a její rodiče neuznávali moji filosofii o přátelství všech živých tvorů na život a na smrt, chovají několik prasat a pravidelně mívají zabíjačku. Má přítelkyně měla v oblibě zvláště maso a trpěla větší nadváhou. Podle mne zbytečným zabíjením zvířat velmi trápila sebe i mne, jak nyní tak i v jejím budoucím životě. Při svém rozchodu s ní jsem však dodržel zásadu, která vychází z mé Filosofie rovnováhy a kterou používám při zastupování svých klientů při rozvodech v mé advokátní praxi, a to že partneři se mají rozcházet tak, aby se mohli v budoucnu kdykoliv znovu dát dohromady. Tzn. nabídl jsem ji, když měla strach o peníze, že ji přenechám velmi levně svoje právo účasti na námi společně plánovaném a již námi oběma zaplaceném zahraničním zájezdu, aby mohla jet s někým jiným. Ona to přijala.

(viz www..filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 21/09/2010 21:15:03

Post:

...

quoted:

Post of Pepee

Dalibore,

možná je to tak lepší, že nebudeš mít děti. Mrazí mě v zádech, když si představím, že by na světě mohlo být více jedinců tobě podobných.

Ve vztahu k dětem jsem dle Filosofie rovnováhy zaujal následující postoj:

V současnosti, ženy od muže očekávají jeho velkou energičnost a touhu po evolučním boji na život a na smrt, tedy agresivnost, což souvisí s jeho schopností ochránit v přírodě i dnešní nemilosrdné společnosti rodinu a potomky. Zároveň však méně energické ženy chtějí muže ovládat a využívat jeho velkou energičnost pro sebe, protože mu ji závidí (viz výše). Dochází tak k zákonitému ničení muže neboli boji mezi spolu žijícími mužem a ženou.

Tento způsob chování mezi mužem a ženou je pro mne, který má malou energičnost, vitalitu a jsem tudíž velmi citlivý, nemožno duševně vydržet. Předpokládám, že je zničující v delším časovém období i pro ostatní muže, kteří nejsou tak citliví jako já. Řešením tohoto sporu je podle mne společnost, kde by všichni byli přátelé na život a na smrt.

Zbývají mně tedy dvě možnosti, buď si klást na první místo hodnotu ženu a dítě a tomu obětovat můj ideál přátelství všech živých tvorů na život a na smrt, když se budu podřizovat své ženě, která mě bude ničit. Nebo pokládat za prvořadou hodnotu můj ideál dosažení společností, kde by všichni živí tvorové byli přátelé na život a na smrt, a tomu podříditi výše

uvedenou hodnotu mít ženu a děti, kdy budu hledat ženu, která mně potřebuje k životu nikoliv k zbytečnému zabíjení živých tvorů (viz výše), což bude velmi těžké.

V podstatě nemám na rozdíl od ostatních mužů vzhledem ke svému zdraví na výběr a musím si zvolit druhou možnost, tedy neobětovat svůj ideál přátelství všech na život a na smrt za ženu a děti. Opačný postup by mne duševně zničil.

Literatura: <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/202658-skromnost-se-nenosi-zeny-u-muzu-uprednostnuji-aroganci.html>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 27/09/2010 20:42:57

Post:

...

Ženy a všichni citově, pudově založení živí tvorové obdivují sílu (tj. úspěch) bez ohledu na to, zda-li je tato síla, resp. úspěch využívána k záchraně životů nebo k zabíjení podle pravidla silnější vítězí a vítěz má vždy pravdu. Dodržování pravidel mé Filosofie rovnováhy (zjednodušeně řečeno povinnosti každého živého tvora zabít co možná nejméně, jen při ochraně života, jiných živých tvorů tak, aby přirozeně co nejméně cítili bolest) urychluje evoluci živého tvora, čili mu dává více síly-úspěchu (jak slabým tak i silným) a naději na konečné vítězství ještě během jeho života. Umožňuje tedy podle mne i slabému muži (omega samci) z dlouhodobého pohledu získat srdce žen a založit šťastnou rodinu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/10/2010 18:34:13

Post:

quoted:

Post of neronis

... Jaký má Filosofie rovnováhy postoj třeba k ženám.

Na ženy se Filosofie rovnováhy zřejmě dívá jako na nástroj smrti (Dávla) potřebné, aby se mohly rodit děti, a zároveň jako na slabší pohlaví, které je třeba chránit.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1416,
www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 10/10/2010 11:32:01

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Ženy- nástroj dábla-smrti, čili cosi, co je třeba chránit? Žena je dárce života. Bez ženy by ses vůbec nenarodil a tedy nežil. Ta teorie rovnováhy je jedna pitomost za druhou a pohled na ženy s hlediska Filosofie rovnováhy je koruna vší pitomosti. Dokážeš-li porodit dítě a opatrovat je jako žena, pak jsi teprve na úrovni ženy. V čem jsi silnější než ženy? V svalové síle? Při tom tvém stravování určitě ne. V odvaze? To už vůbec ne, protože tvoříš teorie ze strachu před světem ve kterém se bojíš žít. V čem jsi tedy silnějším pohlavím? Silný jsi v tvorbě nesmyslů, to ano.

Sláva

Miloslave,

jako důkaz ti uvedu jednu židovskou národní písničku:

Ješ koach, ješ avoda, (Je-li síla, je práce,)
ješ avoda, ješ kesef, (je-li práce, jsou peníze,)
ješ kesef, ješ iša, (jsou-li peníze, je žena,)
ješ iša, ješ jeladim, (je-li žena, jsou děti,)
ješ jeladim, ejn koach. (jsou-li děti, není síla.)

Ejn koach, ejn avoda, (Není-li síla, není práce,)
ejn avoda, ejn kesef, (není-li práce, nejsou peníze,)
ejn kesef, ejn iša, (nejsou-li peníze, není žena,)
ejn iša, ejn jeladim, (není-li žena, nejsou děti,)
ejn jeladim, ješ koach (nejsou-li děti, je síla.)

Ješ koach ... (Je-li síla ...)

(zdroj ШЕАТ ИВРИТ учебник для говорящих по-русски, Lauden E., Weinbach L., Centrum pro vypracování učebních pomůcek, Tel Aviv, 1990, s. 64)

Žena tudíž bere muži sílu a tím ho přibližuje smrti, je tedy pro muže nástroj smrti, avšak muž podle své přirozenosti chce ženu, chce děti, chce tedy svou sílu dát ženě a dětem, chce tedy šťastně umřít. Žena je pro muže tedy něco jako v noci světlo pro hmyz, které hmyz nepřekonatelně přitahuje a musí dřív či nejlépe později jej usmrtit, v případě ženy přispět k jeho smrti.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 17/10/2010 18:23:30

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore.

... Ale co tě budu povídat. Ty žiješ v jiném světě a ten reálný nechceš vnímat. Poříd' si velkou knihovnu abys měl kam se uchýlit, až budeš ve stáří docela sám.

Sláva

Vážení,

podle mne každý se může stanovit ve svém životě prioritní přání, a o to prvořadě usilovat a podřídit mu všechny ostatní své životní cíle a to mu Bůh či Dábel či vlastní úsilí či okolí před smrtí splní. Biblickým obrazem řečeno biblický Adam si prioritně nepřál zachování života všech mu svěřených živých tvorů a svého v rajské zahradě, ale prioritně si přál ženu Evu a děti. Eva však poté mohla posuzovat, zda by nebylo lepší, aby jejím mužem byl všemocný Bůh nebo téměř všemocný Dábel, protože ženy nesoudí duše podle dobra ale podle jejich síly-moci. A proto byla Eva Adamovi nevěrná s Dáblem a na svět přišla smrt živých tvorů v rajské zahradě (viz kožené suknice) a Kain, který zabil svého bratra Ábela.

...

Jinými slovy neobětoval bych zbytečně zřejmě život jediného prasete (např. pro ni k

seznamovacímu obědu) pro to, abych získal pro sebe ženu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 20/10/2010 20:50:28

Post:

...

Ženy přitahuje síla, ženy přitahují silní dravci, kteří zbytečně zabíjejí jiné živé tvory, ženy tudíž přitahují živí tvorové s vlastnostmi Dábla. Ženy nepřitahují slabí jedinci, i když zbytečně nezabíjejí jiné živé tvory. Co tedy zbývá slabým jedincům, kteří se nemohou stát silnými dravci. Tito slabí jedinci, kteří se nemohou podobat biblickému Dáblu, se mohou podobat biblickému Bohu, mohou usilovat zbytečně nezabít žádného živého tvora a tím podle mé Filosofie rovnováhy I. kniha urychlit ve svém případě evoluci a získat sílu-úspěch a stát se pro ženy přitažliví. A tím ukázat cestu i dravcům, jak žít a zlepšit svět.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 13/01/2011 23:12:13

Post:

Quote:

...

quoted:

Post of Dalibor Grůza

K střídání partnerů a celibátu:

V dokonalé společnosti nebude celibát ani u mužů, např. katolických kněží ani u žen, např. jeptišek, a každý muž a žena budou mít v životě pouze jednoho partnera. Střídání partnerů a celibát je v současnosti vynucován nedokonalostí člověka, resp. mužů a žen. Kdy např. katolický kněz by zásadně nebyli schopni chovat se stejně ke všem lidem, kdyby měli rodinu, kterou by zvýhodňovali na úkor církve. Nebo např. v nedokonalých státech, kde je velká nenávisť proti homosexuálům (např. Polsko), stát se katolickým knězem či jeptiškou, poskytuje těmto nedokonalým lidem nedokonalou ochranu. Proto čím dokonalejší, tj. milosrdnější k lidem i ostatním živým tvorům bude společnost, tím méně bude potřeba, aby lidé střídali své partnery a aby v katolické církvi byl uzákoněn celibát, i když platí, že živím-li nějakého živého tvora, zejména člověka může mi částečně nahradit mé vlastní dítě.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Ženy mají více citu, zřejmě se u nich více rozvíjí, rozvětřují mozkové buňky pravé citové mozkové hemisféry čili poloviny. Citová mozková hemisféra zřejmě bude rovněž sídlem pocitů chutí věcí, které nám sice chutnají jako např. zbytečné maso, omamné prostředky či sex, které však pro nás jsou škodlivé čili smrtící. Pravá citová mozková hemisféra tak jako sídlo pocitů je tak rovněž sídlo Dábla neboli smrti. Ženy s rozvinutější citovou pravou mozkovou hemisférou jsou tak svou podstatou nástroj smrti a nepřátelství. Ženy však mají rovněž méně rozvinutou, rozvětvenou levou rozumovou mozkovou hemisféru, která je naopak sídlem rozumu, který je svou podstatou nástroj života, Krista. Ženy ačkoliv jsou svou podstatou nástroj nepřátelství čili smrti, tak touží po tom, čeho mají méně, tedy po životě, Kristu.

Naopak muži, kteří mají rozvětvenější mozkové buňky rozumové levé mozkové hemisféry, jsou svou podstatou nástroj života, avšak touží po boji, citech či smrti, po zvětšení své pravé citové mozkové hemisféry čili po tom, čeho mají méně.

Má rozumová Filosofie rovnováhy působení co možná nejmenší smrti a bolesti živým tvorům a lásky ke smrti používané výlučně jako nástroj života (tj. žádného zbytečného zabíjení živých tvorů) se tak zřejmě více líbí ženám, které jako nástroj smrti touží být nástrojem života (viz výše). A já jako její autor a především jako ten, kdo podle ní žije, musím být obdivován, chráněn a milován jako bližní především ženami, i když mně to nedávají najevo. Naopak muži mně tento vztah žen ke mně závidí, a proto se mnou chtějí bojovat, i když je to proti jejich podstatě jako nástroje života (viz výše).

Proto muž by měl vždy správně zvolit nejvhodnější partnerku, která pro něj bude co nejmenším nepřítelem, tedy tou nejhodnější, tj. nejmilosrdnější smrtí a zároveň jej bude co nejvíce přitahovat svým tělem (zásadně platí, že čím je sexuálně přitažlivější partnerka, tím je nepřátelštější). Jak dokázat, aby se nepřátelství ženy zmenšilo natolik, aby si mne vzala a měla se mnou děti? Buď mne může litovat pro mou slabost, nebo nás muže ženy mohou obdivovat, chránit a milovat pro naši sílu, když se nám podaří udělat svět milosrdnějším ke všem živým tvorům.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: neronis

Time: 13/01/2011 23:46:50

Post:

Muži mají také prý až 6x více šedé kůry mozkové. Ta je chápána jako zdroj inteligence, ale mě osobně spíš připadá, že se jedná pouze o paměť. Z čehož vyplývá, že muži se v životě všechno učí pouze pamatovat, takže pravděpodobně více zaměstnávají levou hemisféru, protože se ne vždy jedná o poznatky, do kterých je možné se vcítit.

Naproti tomu žena využívá své přizpůsobivosti a tendencím se spíše podřizovat s tím, že více vyhodnocuje vzájemné vazby (třeba vztahy ve společnosti), k čemuž je zapotřebí umět myslet více principiálně, a mají tedy více bílé hmoty než muži.

Tento stav celkem koresponduje s tím, v jaké společnosti se nacházíme. Ona emocionální centra, která jsou nejvíce zatížená jsou také jiná u muže a u ženy. To jen z toho důvodu, že jinak podvědomě přemýšlíme nad vlastní dominancí. Tedy pokud má žena tendenci přemýšlet především jako matka, je teoreticky možné, že se bude stavět za to co podle ní třeba zaslouží ochranu a v mozku se jí rozsvítí hemisféry níže a poblíž hypotalamu. Kdyby se necítila dominantně, její mozek by jí řekl spíš aby se postavila tam, kde si ochranu zaslouží ona.

Muž, protože se neučí principy, ale jen si věci pamatovat, má větší tendenci k tomu sympatizovat nebo nechat se vést nebo obdivovat jako malé dítě. Jde o něco, co nekoresponduje s reálnou kontrolou, ale spíš s tím aby byl nějakým způsobem akceptován ve společnosti. Protože se v takovém případě jedná o jediný reálný mechanismus, který může zajistit nějakou formu realizace. (když cítím, že ničemu nerozumím, je efektivní vyhledávat sympatie)

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/01/2011 12:03:48

Post:

Ženy jako nástroj smrti mají rády muže, kteří mají rádi je, tedy nemají strach ze smrti a jejich projevů (jako nemoci, zranění, dluhy, války, bezdětnost apod.). Aby muž neměl strach ze smrti, musí se jednat o milosrdnou smrt téměř bez tělesné a duševní bolesti po dlouhém, šťastném a důstojném životě, pro což může muž udělat jediné to, že nebude zbytečně působit smrt a bolest žádného živého tvora. Jinak má muž dříve nebo později vždy strach ze smrti své nebo svých blízkých a tím pádem i z žen a nemůže být jejich bližní, opravdu je a tudíž i smrt milovat a být jimi milován.

Jestliže má muž rád ženy jako nástroj smrti, měl by se k nim chovat, pokud možno vždy

zdvořile i za cenu, že jim bude lhát nebo je jinak podvádět. V takovém případě by jeho podvodné aj. chování mělo být vždy odůvodněno jeho láskou k ženě jako nástroji smrti, tedy v jejím zájmu, resp. ve skutečném zájmu smrti, tedy důvodem by mělo být vyhnutí se zbytečnému zabíjení a bolesti živých tvorů, protože jenom v tomto případě mu žena jako nástroj smrti lež odpustí a zároveň žena tuto mužovu lež i očekává jako projev jeho odvahy. Takovéto podvodné aj. chování totiž směřuje k všeobecnému přátelství k ženám jako nástroji smrti, resp. k všeobecnému přátelství vůči smrti z důvodu její nutnosti a z důvodu milosrdné podoby smrti dosažené tímto chováním muže.

(www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

25. ledna 2011 jsem se smířil se svou přítelkyní.

Author: Dalibor Grůza

Time: 02/03/2011 20:19:01

Post:

Jak se stát úspěšným vládcem, a tak se zalíbit ženám?

Nedávno jsem viděl film Mongol (Монгол), Kazachstán 2007, Režie: Sergei Bodrov; Hrají: Tadanobu Asano (Temüdzin), Amadu Mamadakov, Honglei Sun, Ying Bai, podle výše uvedeného filmu Mongol platili tři základní zákony Mongolů, kteří dobyli v krátké době většinu Asie a Ruska: Nezradit svého chána (trestalo se smrtí mnohdy i rodinných příslušníků zrádce), bojovat s nepřítelem až do konce a zákaz zabíjení žen a dětí. Tyto zásady dobyvatelů se podle mne víceméně uplatnily podobně v dějinách u všech ostatních krutých válečníků, jako byli Stalin, Arabové, židé, Římané apod. Hitler a jeho armáda, kteří chránili a zároveň mstili zvířata tím, že dělali lidem to, co oni dělali zvířatům, porušili zákaz zabíjení žen a dětí, což je nejhorší možné zlo v tomto světě, což bylo podle mne důvodem jejich evolučně spravedlivé porážky jinými méně krutými válečníky Stalinem a jeho armádou, historickými nástupci Mongolů.

Podle mé Filosofie rovnováhy silný, resp. úspěšný vládce musí postupovat tak, aby vždy splnil svou stálou povinnost působit co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů. Síla vládce se podle mé universální etiky mé Filosofie rovnováhy projeví zejména tehdy, jestliže odpovídá na útok proti své osobě, kdy podle mé universální etiky by měl vždy odpovědět přiměřeným protiútokem, nikoliv ústupem. Síla vládce se pak pozná podle toho, jestli je jeho protiútok přiměřený, nebo nikoliv, aby dosáhl všeobecně co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů. Protiútok by neměl být větší než přiměřený ani menší, obojí svědčí o zbabělosti a slabosti vládce a má za následek více než co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů. Spravedlivý válečník podle Filosofie rovnováhy nikdy nemusí zabít jiného člověka, byť nepřítele, může ho však v nutném rozsahu zranit a tak ho vyřadit z boje.

Literatura: http://en.wikipedia.org/wiki/Animal_rights#Main_philosophical_approaches

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/02/2011 09:28:07

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Chtěl bych okomentovat níže uvedený text mé Filosofie rovnováhy vzhledem k spravedlivosti tvorby a sledování porna, příp. spravedlivosti pornoherců, kteří v pornu vystupují:

Doplnění mé odpovědi:

quoted:

Můj názor na antikoncepci a předmanželský sex vychází z mých dvou etických pravidel, tedy:

- 1.) Člověk nesmí nikdy zabít žádného živého tvora, zejména člověka (ani sebe).
- 2.) Člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest.

Nyní k pornu:

Má Filosofie rovnováhy vychází z nespravedlivosti zbytečného zabíjení živých tvorů, tedy i samčích spermií, zároveň vychází ze spravedlivosti zabíjení živých tvorů nezbytného pro ochranu života živých tvorů, tedy i spermií, není-li tímto zabitím způsoben horší následek než, kdyby k tomuto zabítí nedošlo (jde o i v našem právním řádu známou právní normu krajní nouze resp. nutné obrany).

Jinými slovy porno, jehož důsledkem je pravidelně zabít živých tvorů, jmenovitě spermií, nejčastěji se jedná o onanii (resp. masturbaci), je tehdy spravedlivé, slouží-li nezbytně k vyvolání mužova, resp. ženina sexuálního vzrušení v rámci sexu se ženou, resp. mužem za účelem zplodění potomka, popř. potomků. **Pak totiž, i když dojde k mužové onanii a při ní k neúmyslné smrti spermií (tj. živých tvorů), pak tato smrt není zbytečná, ale je nezbytná, resp. spravedlivá. V takovémto jednom pornofilmu by měli hrát pouze jediní stálí životní sexuální partneři jako pornoherci. Mělo by jít a sledovat se krásné heterosexuální porno pornoherců (nejčastěji nedlouho dospělých lidských samců a samic vyjma vlastních dětí, i v nich by však rodiče měli vidět prvořadě dospělé samce a samice schopné páření, až druhořadě svoje děti, jinak jim brání v založení vlastní šťastné rodiny) bez žádných normálního zplodění potomků škodlivých úchylek. Takovéto porno sloužící nezbytně zplodění potomků je spravedlivé, pornoherce účinkující v takovémto pornu je nutno rovněž považovat za spravedlivé.** Hráti osobně se svou partnerkou nebo mít případní dospělí potomci v takovémto pornu sloužícímu nezbytně k zplodění potomků bych nepovažoval za v rozporu se svou morálkou, resp. zásadami popsanými ve výše uvedeném textu mé Filosofie rovnováhy. **Toto porno by mělo být jedincem sledováno, resp. konsumováno pouze v případě, že je to nezbytné k zplodění potomků,** nemělo by jít o zbytečnou masturbaci, resp. onanii, resp. o zbytečné zabíjení mužových spermií. Přednost dle výše uvedené vůdčí zásady mé Filosofie rovnováhy nezabíjení zbytečně při natáčení porna před výše uvedeným osobním účinkováním živých tvorů a nikoliv úmyslným zabíjením spermií při onanii, resp. masturbaci pornoherců v něm by samozřejmě měla mít s vývojem dokonalosti techniky možné výše uvedený plodící účel splňující kreslené porno.

Jako praktický příklad použití výše uvedených zásad spravedlivého porna v přírodě nám zřejmě může sloužit divoká zvěř, myslím, že šlo jmenovitě o kamzíky (jak jsem viděl v jednom přírodopisném filmu v televizi, jehož název ani autora si již nepamatuji). Dle tohoto filmu samci zřejmě kamzíků honí samici, která před nimi prchá, aby sexuálně vzrušili vybraného samce a tuto samici. Poté, co se samice zastaví, protože je uhoněná a nemá sílu již dále prchat, tak samci, kteří ji takto uhonili, přenechají své místo ve stádu vybranému touto honičkou sexuálně vzrušenému samci, který se se samicí spáří za účelem zplodění potomka, popř. potomků.

Pozn.: Pornografie (z řeckého πορνογραφία pornografía < porné (prostitutka) + grafein (psát); krátce: porno) je neumělecké znázornění lidského těla či sexuálního chování, které nemá jiný účel, než podněcovat sexuální pud. V přeneseném širším smyslu hanlivě označení vulgárního, příliš otevřeného literárního útvaru, zpravodajství atd. Hranice mezi erotikou a pornografií jsou do značné míry subjektivní. V minulosti byla jako "pornografická" pronásledována celá řada dnes klasických uměleckých děl: Odysseus Jamese Joyce, Lolita Vladimíra Nabokova aj. (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Porno>)

(viz www.filosofierovnovahy.web.cz)

Problém shora uvedeného popisu užitečnosti porna je určit z hlediska spotřebitele, kdy je ještě porno nezbytné k zplodění potomka, resp. potomků a kdy tomu tak už není vzhledem k tomu, že velice snadno může vzniknout závislost na pornu, tedy na slasti ze zbytečného zabíjení spermií při onanii (tj. masturbaci). I spermiím jsme totiž podle Filosofie rovnováhy stále povinni působit co možná nejméně smrti a bolesti, avšak zde existuje zřejmě jediná výjimka u živých tvorů vyžadovaná zřejmě z hlediska samotných spermií jako živých tvorů, a tou je nechráněná soulož se ženou za účelem zplodění potomka, resp. potomků. Proto porno, které je nezbytné k takovéto souloži, i když při tom dojde k onanii, resp. masturbaci a následně neúmyslné smrti spermií, je morální a správné dle mé Filosofie rovnováhy. Aby člověk mohl správně určit porno nezbytné pro zplodění potomka, resp. potomků musí být sám spravedlivý, musí se tedy stravovat spravedlivě tak, aby při tom působil co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů, ideální je jezení ze všech živých tvorů pouze rostlinných plodů a rostlinných semen, což však je u člověka zřejmě možné pouze výjimečně.

Spermie určitého jedince jako živý tvorové se zřejmě vyznačují jak velkou soutěživostí při tom, aby ta nejkvalitnější oplodnila ženino vajíčko, zároveň však také, zřejmě vzhledem ke své příbuznosti a podobnosti, velkou sounáležitostí, kdy téměř všechny spermie jsou ochotny zemřít, aby jedna z nich se mohla vyvinout v potomka či potomky partnerů.

Literatura: <http://psychologie.cz/pornografie-vztahum-neprospiva/> , http://www.distance.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=6&idc=180&Itemid=30 , <http://www.vitalia.cz/clanky/porno-ma-lasko/> , <http://www.vitalia.cz/clanky/porno-ma-lasko/nazory/6225/> ,

V mém případě není zřejmě porno nezbytné k zplodění potomka. Podle mne záleží v mém případě podle mé konkrétní zkušenosti vždy na vůli mé současné partnerky, jestli budu tělesně schopen s ní zplodit potomka. Proto není pro mne přípustné sledovat porno, které vždy vede k onanii (resp. masturbaci) a časem vždy ke smrti spermií při této masturbaci, abych se sexuálně vzrušil. Jsem tedy stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti rovněž spermiím s výjimkou nechráněné soulože se svou partnerkou (viz výše), tedy jsem povinen nesledovat porno, abych se sexuálně vzrušil.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 27/03/2011 08:35:43

Post:

Ohledně mé budoucnosti, co se týká mých potomků, dle mé Filosofie rovnováhy platí následující:

V důsledku mého působení co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů mám právo mít dříve nebo později děti. Racionální mystika mé Filosofie rovnováhy dávající exaktně vědeckou podobu filosofickému subjektivnímu idealismu spojuje uskutečnění tohoto práva na narození mého dítěte s dosažením ráje na Zemi, tedy všeobecným plněním povinnosti působit co možná nejméně smrti živých tvorů ze strany všech živých tvorů, resp. alespoň ze strany všech lidí. Mělo by tedy dojít alespoň k celosvětovému uzákonění mnou navržené porážkové daně. Má partnerka se mnou nechce ze svých a mých zdravotních důvodů mít děti a její rodiče mne a mou Filosofii rovnováhy velmi odsuzují. Podle mé Filosofie rovnováhy má spravedlivý člověk mít za život pouze jednu životní partnerku. Proto jsem povinen dle Filosofie rovnováhy při využití svého výše uvedeného práva na děti dát co možná největší možnost k jejich zplodění mé dosavadní partnerce, a tak ji co nejvíce umožnit mít v životě své vlastní děti. Žena může mít zásadně děti nejdéle do věku 48 let, kdy prakticky dle medicíny ztrácí téměř všechny ženy svou plodnost. Muži jsou plodní do mnohem pozdějšího věku. Proto mohu čekat na uskutečnění mého výše uvedeného práva na narození dítěte od mé dosavadní partnerky a zároveň na případné dosažení ráje na Zemi dle mé Racionální mystiky do jejího věku 48 let, tj. mých 47 let. Poté budu nucen hledat si další partnerku, pokud možno v rámci mnohoženství, která by mě dala děti, a tak naplnila mé výše uvedené právo na narození mého dítěte (můj dědeček měl první dítě ve svých 59 letech). Tímto také případně zjistím, že nejsem schopen sám uskutečnit výše uvedený ráj na Zemi např. v rámci filosofického subjektivního idealismu Racionální mystiky mé Filosofie rovnováhy a budu muset při splnění tohoto úkolu počítat rovněž se svými případnými potomky. Úsilí mých případných potomků o dosažení výše uvedeného ráje na Zemi, který se mě případně nepodaří dosáhnout, bude rovněž odůvodňovat existenci těchto mých případných potomků v rámci základního pravidla mé Filosofie rovnováhy, tj. stálé povinnosti každého působit co možná nejméně smrti a bolesti.

Literatura: <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/109935-proc-zeny-ztracaji-plodnost-driv-nez-muzi.html>, <http://www.genderonline.cz/view.php?cislocclanku=2006011701>

Viz Bible:

Genesis kapitola 16

1Sáraj, žena Abramova, mu nerodila. Měla egyptskou otrokyni, která se jmenovala Hagar.

2Jednou řekla Sára Abramovi: „Hle, Hospodin mi nedopřál, abych rodila, vejdi tedy k mé otrokyni, snad budu mít syna z ní.“ Abram Sárjiny rady uposlechl. 3Vzala tedy Abramova žena Sára svou otrokyni, Hagaru egyptskou, deset let po tom, co se Abram usadil v kenaanské Zemi, a dala ji svému muži Abramovi za ženu. 4I vešel k Hagar a ona otěhotněla. Když viděla, že je těhotná, přestala si své paní vážit. 5Tu řekla Sára Abramovi: „Mé příkoří musíš odčinit. Sama jsem ti dala svoji otrokyni do náruče, ale ona, jakmile uviděla, že je těhotná, přestala si mě vážit. Ať mezi mnou a tebou rozsoudí Hospodin.“ 6Abram Sárji odpověděl: „Hle, otrokyně je v tvých rukou, nalož s ní, jak uznáš za dobré.“ Od té doby ji Sára pokořovala tak, že Hagar od ní uprchla. 7Nalezl ji Hospodinův posel ve stepi nad pramenem vody, nad pramenem při cestě do Šúru, 8a otázal se jí: „Hagar, otrokyně Sárje, odkud jsi přišla a kam jdeš?“ Odpověděla: „Prchám od své paní Sárje.“ 9Hospodinův posel jí řekl: „Navrať se ke své paní a pokoř se pod její ruku.“ 10Dále jí řekl: „Velice rozmnožím tvé potomstvo, takže je nebude možno ani spočítat.“ 11A dodal: „Hle, jsi těhotná, porodíš syna a dáš mu jméno Izmael (to je Slyší Bůh) , neboť Hospodin tě ve tvém pokoření slyšel. 12Bude to člověk nezkrotný, jeho ruka bude proti všem a ruce všech budou proti němu; bude stát proti všem svým bratrům.“ 13I nazvala Hagar Hospodina, který k ní promluvil, „Bůh vševědoucí“, neboť řekla: „Zda právě zde jsem nesměla pohlédnout za tím, který mě vidí?“ 14Proto se ta studně nazývá ‚Studnicí Živého, který mě vidí‘; je mezi Kádešem a Beredem. 15Hagar porodila Abramovi syna. Abram nazval svého syna, kterého Hagar porodila, Izmael. (podle Islámu jde o prapředka všech Arabů, resp. muslimů, pozn. autora) 16Abramovi bylo osmdesát šest let, když mu Hagar porodila Izmaela.

Genesis kapitola 18

1I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka ve dveřích stanu. 2Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k Zemi 3a řekl: „Panovníku, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka. 4Dám přinést trochu vody, umyjte si nohy a zasedněte pod strom. 5Rád bych vám podal sousto chleba, abyste se posilnili; potom půjdete dál. Přece nepominete svého služebníka.“ Odpověděli: „Učiň, jak říkáš.“ 6Abraham rychle odběhl do stanu k Sáře a řekl: „Rychle vezmi tři míry bílé mouky, zadělej a připrav podpopelné chleby.“ 7Sám se rozběhl k dobytku, vzal mladé a pěkné dobytce a dal mládenci, aby je rychle připravil. 8Potom vzal máslo a mléko i dobytce, jež připravil, a předložil jim to . Zatímco jedli, stál u nich pod stromem. 9Pak se ho otázali: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ 10I řekl jeden z nich : „Po obvyklé době se k tobě určitě vrátím, a hle, tvá žena bude mít syna.“ Sára naslouchala za ním ve dveřích stanu. 11Abraham i Sára byli staří, sešli věkem, a Sáře již ustal běh ženský. 12Zasmála se v duchu a řekla si: „Když už jsem tak sešlá, má se mi dostat takové rozkoše? I můj pán je stařec.“ 13Tu Hospodin Abrahamovi řekl: „Pročpak se Sára směje a říká: ‚Což mohu opravdu родit, když už jsem tak stará?‘ 14Je to snad pro Hospodina nějaký div? V jistém čase, po obvyklé době, se k tobě vrátím a Sára bude mít syna.“ 15Sára však zapírala: „Nesmála jsem se,“ protože se bála. On však řekl: „Ale ano, smála ses.“

...

Genesis kapitola 21

1Hospodin navštívil Sárku, jak řekl, a splnil jí, co slíbil. 2Sára otěhotněla a Abrahamovi, ačkoli byl stár, porodila syna v čase, který mu Bůh předpověděl. 3Abraham dal svému narozenému synu, kterého mu Sára porodila, jméno Izák. 4Když mu bylo osm dní, Abraham svého syna Izáka obřezal, jak mu Bůh přikázal. 5Abrahamovi bylo sto let, když se mu syn Izák narodil. 6Tu Sára řekla: „Bůh mi dopřál, že se mohu smát. Se mnou ať se směje každý, kdo o tom uslyší.“ 7A dodala: „Kdo by byl Abrahamovi řekl, že Sára bude kojit syny? A přece jsem mu porodila syna, ačkoli je stár.“ 8Dítě rostlo a bylo odstaveno. V den, kdy Izáka odstavili, vystrojil Abraham veliké hody. 9Sára však viděla, že syn, jehož Abrahamovi porodila Hagar egyptská, je poštívač (zřejmě myšleno poštvávač, pozn. autora). 10Řekla Abrahamovi: „Zapud' tu otrokyni i jejího syna! Přece nebude syn té otrokyně dědicem spolu s mým synem Izákem.“ 11Ale Abraham se tím velmi trápil; vždyť šlo o jeho syna. 12Bůh však Abrahamovi řekl: „Netrap se pro chlapce a pro tu otrokyni; poslechni Sárku ve všem, co

ti říká, neboť tvé potomstvo bude povoláno z Izáka. 13Učiním však národ i ze syna otrokyně, neboť také on je tvým potomkem." 14Za časného jitra vzal Abraham chléb a měch vody a dal Hagaře. Vložil jí dítě na ramena a propustil ji. Šla a bloudila po Beeršebské stepi. 15Když voda v měchu došla, odložila dítě pod jedním křoviskem. 16Odešla a usedla opodál, co by lukem dostřelil, neboť si řekla: „Nemohu se dívat, jak dítě umírá.“ Usedla tam, zaúpěla a rozplakala se. 17Bůh uslyšel hlas chlapce a Boží posel z nebe zavolal na Hagaru. Privil jí: „Co je ti, Hagaro? Neboj se! Bůh slyšel hlas chlapce na tom místě, kde je. 18Vstaň, vezmi chlapce a pečuj o něj, já z něho učiním veliký národ.“ 19Tu jí Bůh otevřel oči a ona spatřila studni s vodou. Šla, naplnila měch vodou a dala chlapci napít. 20A Bůh byl s chlapcem. Když vyrostl, usadil se ve stepi a stal se lučištníkem. 21Usadil se v Páranské stepi a jeho matka mu dala ženu z egyptské země.

...

(viz <http://www.bible.cz/>)

Pozn. autora: Protože ke mně nemluví Bůh-Hospodin jako k Abrahamovi, který by mně slíbil potomka, musím se spolehnout na lidskou vědu, viz výše.

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/05/2011 21:04:39

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Mou Filosofii rovnováhy (viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz) jako nejobecnější model, obraz světa lze chápat a zpracovat rovněž jako počítačový program správného jednání, který pracuje na základě řady testů(algoritmů) nabízených možností jednání (vstupních dat), přičemž rozhodující je základní test-základní algoritmus (uvedený jako nadpis Filosofie rovnováhy: tedy, že všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde by se měli všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti). Tento program však zřejmě nedokáže sám o sobě nalézt(tj. vytvořit) nejlepší možnost jednání z nekonečného množství kombinací(jde o nedeterministický nekonečný automat-algoritmus viz <http://www.algoritmy.net/article/55/Prevod-NKA-na-DKA> , <http://www.algoritmy.net/> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Algoritmus>) vzniklých zřejmě nekonečnou možností dělení konečného počtu nabízených možností jednání (tj. vstupních dat) v konečném čase, toto dělení je zřejmě možné až po jednotlivé body časoprostoru, zřejmě fotony v klidu. Počítačový program totiž pracuje rozumově (jde zejména o vlastnost levé mozkové hemisféry, která se více rozvíjí zásadně u mužů), tedy rozkládá obecný obraz-model-myšlenky skutečnosti na dílčí části, jichž je zřejmě nekonečné množství (viz výše). K výběru nejlepší možnosti z nekonečného množství vstupních dat (tj. nekonečného množství kombinací zřejmě nekonečného množství dílčích prvků konečného počtu nabízených jednání) je potřeba rovněž cit (jde zejména o vlastnost pravé mozkové hemisféry, která se více rozvíjí u žen). Cit totiž pracuje na základě vnímání tlaků výše uvedených bodů časoprostoru a dokáže na základě součtu těchto dílčích tlaků přibližně určit, v kterém místě nekonečné řady vstupních dat (tj. nekonečného množství možných myšlených nabízených jednání) se nachází správná možnost (tj. nejlepší možné jednání vzniklé kombinací zřejmě nekonečného množství dílčích prvků nabízeného konečného množství jednání mou Filosofii rovnováhy), získáme-li tak za pomoci citu konečné množství možností nabízeného jednání (vstupních dat), můžeme opět zapojit rozum, resp. výše uvedený počítačový program mé Filosofie rovnováhy a pomocí něj vybrat z tohoto konečného množství nejsprávnější řešení (tedy nejlepší zkombinované jednání).

Popíši-li práci výše uvedeného programu mé Filosofie rovnováhy při hledání správného řešení (viz písmeno w) ve vztahu ke škůdcům 2.díl Chování dle Filosofie rovnováhy II. Knihy mé Filosofie rovnováhy), tak jsem vybíral z nekonečného množství možných kombinací chování za soustavného provádění testů (algoritmů) mé Filosofie rovnováhy za pomoci velké bolesti hlavy, kdy při správnějším řešení mně trochu či více přestala bolet hlava a při nalezení konečného řešení, které jsem uvedl ve své druhé knize mé Filosofie rovnováhy 09/05/2011 19:49:32 mne zcela přestala bolet hlava, takže jsem mohl usnout. Bez této bolesti hlavy, tj. citu bych nebyl schopen nalézt nejlepší možnost jednání (tj. správné řešení) ani za pomoci výše uvedeného počítačového programu mé Filosofie rovnováhy, tj. pouze rozumem.

Nyní se pokusím promítnout výše uvedené poznání z hlediska Racionální mystiky mé Filosofie rovnováhy. Podle mé Racionální mystiky jsem jediný člověk před smrtí a mé mozkové buňky ztělesňují všechny živé tvory našeho Vesmíru i neživou přírodu v našem Vesmíru, má strava pak přímo, popř. nepřímo způsobuje veškerou smrt v našem Vesmíru, resp. jej ztělesňujících mých mozkových buněk. Živé tvory našeho Vesmíru lze pak rozdělit na živé tvory, kteří mají pouze rozum (ztělesněné mozkovými buňkami mé levé mozkové hemisféry) a většinou pracují na základě svých zásad-algoritmů jejich počítačových programů (např. židé na základě Starého zákona, křesťané na základě celé Bible, muslimové na základě Koránu, ateisté např. na základě marxismu), a na živé tvory, kteří mají pouze cit (ztělesněné mozkovými buňkami mé pravé mozkové hemisféry) a většinou pracují na základě svého citu (jako zvířata). Jediný rozum pro mé citové mozkové buňky a jimi ztělesněné živé tvory našeho Vesmíru, tak představuje má Filosofie rovnováhy jako můj rozum a jediný cit pro mé rozumové mozkové buňky a jimi ztělesněné živé tvory našeho Vesmíru, tak představuje můj cit. V případě mé předčasné bezdětné smrti jako jediného člověka před smrtí by došlo k ztrátě rozumu představovaného mou Filosofii rovnováhy ve vztahu k výše uvedeným citovým živým tvorům, kteří by museli začínat od začátku výchovou nového člověka před smrtí od novorozeněte, a zároveň by došlo k ztrátě citu představovaným mým na základě mé Filosofie rovnováhy stále zdokonalujícím se citem u rozumových živých tvorů, kteří by také museli začínat od začátku výchovou nového člověka

před smrtí od novorozeněte. Oba druhy živých tvorů by riskovaly, že novorozený člověk před smrtí bude mít horší rozum i cit jak mám já a tudíž, že v našem světě bude více smrti a bolesti, jak je nyní.

Jediné správné řešení z hlediska Racionální mystiky mé Filosofie rovnováhy tudíž je, abych měl dítě s mou partnerkou, kterému bych mohl předat znalost svého počítačového programu mé Filosofie rovnováhy, aby se náš svět nezhoršil, ale zlepšoval. To jest, aby dva lidé před smrtí, tj. já a mé dítě jako zdvojený představitel Boha v našem Vesmíru, tj. rozhodující o způsobující přímo, popř. nepřímo veškerou smrt v našem Vesmíru způsobili svou stravou a jím způsobeným navazujícím naším jednáním méně smrti a bolesti, než by způsobilo mé dítě narozené zřejmě umělým oplozením po mé smrti bez mé výchovy založené na mé Filosofii rovnováhy. Základ tohoto mého počítačového programu mé Filosofie rovnováhy je sice jednoduchý, ale tento základ představuje vrchol sahající hluboko pod hladinu. Jinými slovy správné použití mého počítačového programu mé Filosofie rovnováhy vyžaduje nejenom znalost tohoto základu, ale rovněž všech cca 400 stran obou knih mé Filosofie rovnováhy a jejích pramenů. Tedy zejména základy fyziky (zejména Speciální teorie relativity Alberta Einsteina a Newtonových pohybových zákonů), matematiky, historie, práva, chemie, biologie (zejména třídění živých tvorů), filosofie, náboženství, politických teorií, angličtiny, popř. některá slova hebrejštiny, němčiny, ruštiny, francouzštiny, italštiny-latiny, psychologie, ekonomie, základy chovatelství slepic a psů atd. Shrme-li to, správné použití a osvojení mé Filosofie rovnováhy jako počítačového programu mým dítětem vyžaduje nejméně znalosti středoškolské úrovně, pravděpodobně na úrovni gymnázia. Má partnerka má základní vzdělání, já mám doktorské vysokoškolské vzdělání, tedy lze předpokládat, že naše dítě by mělo asi schopnosti středoškoláka, mnohem dokonaleji citově založeného po mé partnerce, u které převažuje naopak ode mne citové nad rozumovým jednáním, než jsem citově založený já. Naše dítě by tedy zřejmě mělo menší rozum, větší cit a zároveň větší vůdčí schopnosti, než mám já, a mohlo by tak prosadit uskutečnění mé Filosofie rovnováhy, zejména mého zákona o porážkové dani v naší společnosti. Osvojení výše uvedených gymnaziálních znalostí a mého počítačového programu mé Filosofie rovnováhy by zřejmě trvalo do 18 až 30 roku jeho věku v rámci mé výchovy a učení. Vzhledem k tomu, že mi je 38 let a měl bych dnes toto dítě, tak bych se měl dožít nejméně 56 až 68 let, abych mohl mému dítěti předat znalosti potřebné k použití mého počítačového programu mé Filosofie rovnováhy a mohl v klidu umřít a přetvořit se do jeho rozumové či citové mozkové buňky či buněk (viz Racionální mystika mé Filosofie rovnováhy).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Z výše uvedené domněnky mé Racionální mystiky plyne, že v našem Vesmíru existují dva druhy živých tvorů, citoví-emocionální živí tvorové (ztělesňující mozkové buňky mé pravé mozkové hemisféry), kteří se řídí pouze citem jako zvířata, a rozumoví-racionální živí tvorové (ztělesňující mozkové buňky mé levé mozkové hemisféry), kteří se řídí pouze zákony bez citu, tedy jakýmsi počítačovým programem. Spřízněné skupiny těchto živých tvorů (např. katolíky či protestanty atd., resp. křesťany, židy, muslimy, marxisty, fašisty apod.) pak tvoří jednotliví živí tvorové obou těchto druhů (ztělesňující skupiny mých mozkových buněk z obou mých mozkových hemisfér). Takto tyto spřízněné a spolupracující skupiny živých tvorů mohou používat jak rozum, tak i cit. Avšak změnit počítačový program (tj. zákony), podle kterých pracují rozumoví živí tvorové ztělesňující mé mozkové buňky, takřka není možné, protože tyto živí tvorové takřka nemají cit. Jednají skoro jako roboti a vedou tyto spřízněné skupiny živých tvorů.

Ke změně zákonů, resp. přeprogramování těchto rozumových živých tvorů a jimi řízených citových živých tvorů, resp. jimi ztělesněných mých mozkových buněk je potřeba jejich krajní životní citový zážitek (viz filosofie existencialismu), aby na základě citového sporu došlo k přeprogramování, tj. změně zákonů těchto spřízněných skupin živých tvorů např. muslimů, křesťanů či židů za účelem uzákonění mé porážkové daně ve společnosti a všeobecného prosazení základního zákona mé Filosofie rovnováhy tj. stálé povinnosti každého živého tvora působit co možná nejméně smrti a bolesti, aby všichni živí tvorové mohli být přáteli a žít ve světě, kde se mají všichni rádi, tj. nastolit ráj nebo nebe na Zemi.

Jako předmětný vzor takového krajního prožitku nám může sloužit vyhladovělý a zesláblý lev, čili masožravec-dravec-šelma, který není z důvodu své slabosti zapříčiněné jeho hladem schopen ulovit, resp. přemoci jediného býložravce, např. zebra a bezprostředně mu hrozí smrt hladem a proto je nakonec přinucen přijít ke stádu býložravců, např. zeber a po dobrém je poprosit o jejich mrtvolu k sežrání. Zebry, protože vědí, co je to krutá smrt, kterou určitě je smrt hladem, tak se nad ním slutují a dají mu své chcipliny, v nutné míře, aby přežil a nezemřel hladem. Budou-li takto slabí všichni lvi, resp. dravci či šelmy, dojde k přemnožení býložravců, např. zeber a bude tak k mání velký počet chciplin zvířat zemřelých stářím či nevyléčitelnou nemocí a téměř všichni lvi, resp. dravci či šelmy budou moci po výše uvedeném krajním prožitku z ocitnutí se na prahu smrti hladem přežít syceni takto přirozeně uhynulými chciplinami. Stejný krajní zážitek jsem použil v případě mého psa, tj. masožravce, původně pojmenovaného Bad(tj. anglicky špatný), kterého jsem potom přejmenoval na Good(tj. anglicky dobrý, ve smyslu jeho pojetí jako jím způsobené dobré nikoliv kruté, tj. zlé smrti, když jeho stravu tvoří výlučně co možná nejméně chciplin slepic

uhynutých na nemoci nebo stářím). V současnosti podle krevního rozboru vzorku krve mého psa z 10.5.2011 u mého veterináře je pak můj pes nyní v dobrém zdravotním stavu (přes počáteční potíže dřívějších krevních vzorků).

Podobně by podle mé Racionální mystiky mělo dojít a již došlo k oslabení všech masožravých živých tvorů, resp. jimi ztělesněných mých mozkových buněk mou téměř frutariánskou stravou, tj. zásadně jezením rostlinných plodů a rostlinných semen, vajíček, mléka a sýru s mikrobiálním syřidlem (tj. neživočišným syřidlem nikoliv ze žaludků mláďat zvířat, jde o jakési ušlechtilé plísňe) a výjimečně v případě mých zdravotních potíží malého množství brambor a dvakrát převařeného masa z chcíplín mých slepic zemřelých na mým veterinářem nevyléčitelné choroby nebo stářím. Zároveň má výše uvedená frutariánská strava by měla vést k posílení frutariánských, resp. býložravých živých tvorů v našem Vesmíru, resp. jimi ztělesněných a touto mou stravou vyživovaných mých mozkových buněk na úkor silnějších masožravých živých tvorů v našem Vesmíru, resp. jimi ztělesněných hladových mých mozkových buněk. Takto hladem oslabené masožravé mé mozkové buňky, resp. jimi ztělesnění masožraví živí tvorové v našem Vesmíru nebudou schopné přemoci a zabít touto mou frutariánskou stravou syté býložravé mé mozkové buňky, resp. jimi ztělesněné býložravé živé tvory v našem Vesmíru ani se nebudou schopny přemnožit, v případě mých masožravých mozkových buněk v podobě jejich rakovinného zhoubného bujení. Tyto mé masožravé mozkové buňky, resp. jimi ztělesnění masožraví živí tvorové v našem Vesmíru se budou muset živit chcíplinami živých tvorů, resp. mých mozkových buněk zemřelých přirozenou nikoliv násilnou smrtí v důsledku nevyléčitelných nemocí nebo stářím.

Dojde tak zřejmě v našem Vesmíru k naplnění shora uvedeného vzoru lvů a zeber a přeprogramování zákonů masožravců v našem Vesmíru dle výše uvedeného základního zákona mé Filosofie rovnováhy, tedy k obnovení ráje na Zemi.

Teprve potom mohu vysvobodit mou partnerku z pout její masožravé a fyzicky silné rodiny, kdy budou natolik oslabeni hladem, že změní své přesvědčení o platnosti zákona přípustnosti beztrestného zabíjení zvířat, zejména prasat dle křesťanské víry a dojde k jeho přeprogramování na výše uvedený základní zákon univerzální (tj. všeobecné) lásky mé Filosofie rovnováhy, ke kterému mě přivedla převážně vedle jiných pramenů biblická evangelia Nového zákona, tj. stálá povinnost každého působit co možná nejméně smrti a bolesti, kterým se podle mne řídí i Bohem stvořený nejsilnější živý tvor, resp. má mozková buňka, resp. takřka robot, resp. Dábel. Dojde tak k nastolení ráje na Zemi a poté budu uzdraven téměř zcela ze své schizofrenie a budu moci mít s mou partnerkou zdravé děti.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 13/08/2011 13:38:41

Post:

Nyní se pokusím zobrazit **Filosofii rovnováhy pro ženy:**

Proměnné: **silný, resp. úspěšný-S** (má sklon k špatnému při zneužití své síly), **slabý, resp. neúspěšný-SI** (má sklon k dobrému při poučení ze své slabosti), **dobrý-D** (má sklon k silnému, jestliže ostatní ocení jeho dobrotu), **špatný-Šp** (má sklon k slabému, jestliže ostatní se mu pomstí pro jeho špatnost), **muž-M, žena-Z**

Přechod od silného k špatnému, od špatného k slabému, od slabého k dobrému a od dobrého k silnému často provází smrt či sebevraždy, utrpení či šílenství.

Pozn.: dobrotou-D chápou větší dodržování stálé povinnosti působit co možná nejméně smrti a bolesti, špatností-Šp chápou větší nedodržování této povinnosti, silou-S chápou energičnost, slabostí-SI nedostatek energičnosti

11) **DSIM-DSŽ:** např. britská královna Viktorie a její manžel princ Albert, který stál upozaděm vládnoucí královnou Viktorií, se kterou měl 9 dětí, a který zemřel v 42 letech

12) **DSIM-DSIŽ:** např. Darwin a jeho žena Emma těsně poté co se smířili po smrti jejich

dcery Anny Elisabeth Darwin a přešli k buddhismu

13) **DSIM-ŠpSŽ**: např. Marcus Antonius a Kleopatra po porážce u Actia

14) **DSIM-ŠpSIŽ**: např. korunní princ Rudolf Habsburský při lásce k prostitutce Mizzi Casparové před tím, než ho nakazila kapavkou

21) **DSM-DSŽ**: např. Darwin a jeho žena Emma při počátku manželství a po usmíření po smrti jejich dcery Anny Elisabeth Darwin poté co přešli k buddhismu, kdy Darwin umřel v 73 letech v náručí své ženy

22) **DSM-DSIŽ**: např. nenaplněný vztah mladých Elisy Ratzwill z nejurozenějšího polsko-litevského šlechtického rodu a pruského prince, pozdějšího německého císaře Wilhelma I, Elisa umírá později na tuberkulózu a z nešťastné lásky

23) **DSM-ŠpSIŽ**: např. současný stav vztahu mne a moje snoubenky poté, co jsem začal delší dobu dodržovat stálou povinnost působit co možná nejméně smrti a bolesti, zvládl svou schizofrenii, stal se vcelku úspěšným advokátem, získal majetek a dva doktoráty a ona zůstala při starém způsobu života

24) **DSM-ŠpSŽ**: např. škaredý a postižený ale moudrý vládce římský císař Claudius a jeho krásná žena Agrippina, která ho usmrtila jedem, aby se její syn Nero stál císařem, který ji posléze sám nechal zavraždit

31) **ŠpSM-ŠpSIŽ**: např. Adolf Hitler a jeho milénka a žena Eva Braunová, které nezáleželo na utrpení a smrti způsobené Hitlerem, ale jen na jejím štěstí

32) **ŠpSM-ŠpSŽ**: např. Caesar, resp. Marcus Antonius a Kleopatra v době jejich vítězství

33) **ŠpSM-DSŽ**: např. bisexuální, spíše homosexuální válečník Alexandr Veliký a jeho žena Roxana dcera perského šlechtice Oxyartese, kteří se milovali, Roxana milovala Alexandra přes jeho homosexuální milostné vztahy a měla s ním syna, po smrti Alexandra byli Roxana a všichni synové Alexandra zavražděni při bojích o nástupnictví

34) **ŠpSM-DSIŽ**: např. láska Adolfa Hitlera a jeho neteře Angeliky Marie "Geli" Raubal, která nevydržela soužití s Hitlerem a zastřelila se v době nástupu k moci v Německu Hitlerem, což mělo údajně Hitlera změnit velmi k horšímu

41) **ŠpSIM-DSŽ**: např. habsburský korunní princ Rudolf a jeho manželka princezna Stefanie, druhá dcera belgického krále Leopolda II., kterou nakazil v té době neléčitelnou kapavkou, která pak již nemohla mít po své jediné dceři s Rudolfem děti

42) **ŠpSIM-DSIŽ**: např. habsburský korunní princ Rudolf a jeho milénka baronka Marie Vetserová, která ho zřejmě skutečně milovala a spáchala s ním sebevraždu

43) **ŠpSIM-ŠpSŽ**: např. Kleopatra VII, poslední egyptská panovnice z rodu Ptolemaiovců a její manžel bratr Ptolemaios XIII., kterému bylo v době nástupu na trůn deset, maximálně dvanáct let, jehož smrt o 4 roky později rovněž částečně zavinila.

44) **ŠpSIM-ŠpSIŽ**: např. Darwin a jeho žena Emma poté, co podle mne zavinili působením zbytečné smrti a bolesti trápením pokusných zvířat smrt své dcery Anny Elisabeth Darwin, následně došlo ke změně stavu poté, co se smířili a přiklonili k buddhismu

Literatura:

http://en.wikipedia.org/wiki/Elisabeth_Radziwill ,
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Radziwi%C5%82%C5%82ov%C3%A9> ,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Vil%C3%A9m_I._Prusk%C3%BD#N.C4.9Bmeck.C3.BD_c.C3.ADsa.C5.99 , http://en.wikipedia.org/wiki/Geli_Raubal ,
<http://www.alexander.unas.cz/irodina.html> ,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Korunn%C3%AD princ_Rudolf#Svatba ,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Kr%C3%A1lovna_Viktorie ,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Charles_Darwin ,
<http://marriage.about.com/od/historical/a/darwincharles.htm> ,
<http://evolution.about.com/od/Darwin/tp/5-Interesting-Facts-About-Charles-Darwin.htm> ,
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Tiberius> , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Claudius> ,
http://cs.wikipedia.org/wiki/Kleopatra_VII. , <http://cs.wikipedia.org/wiki/Augustus> ,

Filmy:

- 1) **Korunní princ**, v hlavních rolích Max von Thun a Vittoria Pucciny, 2. DVD, režie Robert Dornhelm, vydaly EOS Entertainment GmbH a MR Film Gruppe 2006, 93 minut
- 2) **Eva Braunová: Hitlerova milenka**, Francie 2007, režie Isabelle Clarke, 72 minut
- 3) **Pruský příběh lásky**, Německo 1938, režie Paul Martin, v hlavní roli Lída Baarová, 88 minut
- 4) **Královna Viktorie**, vydalo 2008 GK Films LLC., 2010 Bontonfilm, a.s. režie Jean Marc Walee, 100 minut
- 5) **Síla lásky**, vydaly 2009 Hanway Nature Limited a Ocean Pictures Limited, produkce Jeremy Thomas, 104 minut
- 6) **Já, Claudius, 12. díl** seriálu BBC, natočen v roce 1976, Velká Británie
- 7) **Cleopatra** (USA / Velká Británie / Švýcarsko, 1963), režie Joseph L. Mankiewicz, Rouben Mamoulian, Darryl F. Zanuck hraje Elyzabeth Taylor
- 8) **Alexander**, 169 minut, režie Oliver Stone, vydal 2004 IMF, distribuce HOLLYWOOD C.E. S.R.O.
- 9) **Hitler vzestup zla**, režie Christian Duguay, hlavní role Robert Carlyle, 179 minut, vydal 2003 Global Motion Pictures Fonds/Aliance Atlantis, 2010 Levné Knihy, a.s.

(dále viz též www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/02/2012 20:16:25

Post:

Orální sexuální styk dle Filosofie rovnováhy je většinou nepřipustný, protože ližba mužova pohlavního údu ženou může způsobit ejakulaci a následnou zbytečnou smrt mužových spermií a ližba klitorální žlázy neboli pošťeváčku ženy mužem způsobí vyloučení vaginálního (poševního) sekretu (jinak též lubrikační tekutina), který obsahuje u nespravedlivé ženy působící velkou zbytečnou smrt a bolest velké množství nebezpečných virů a bakterií, resp. tato žena nemá odolný čili zdravý imunitní systém a není odolná proti těmto nebezpečným virům a bakteriím obsažených v mužových ústech, které mohou způsobit bradavice aj. výrůstky, popř. zhoubnou rakovinu v ústech a krku u muže, popř. u ženy zejména v pochvě, případně i její rakovinu děložního čípku, která je údajně druhou nejčastější příčinou úmrtí na rakovinu u žen. **Ližba pochvy zejména klitorální žlázy ženy mužem není Filosofii rovnováhy vyloučena u spravedlivých ženy a muže, kteří jsou z důvodu jejich působení co možná nejméně smrti a bolesti zdraví**, zejména mimo jiné taky, protože poševní sekret zásadně neobsahuje živé buňky, nedochází tak k usmrcování žádných živých tvorů a z hlediska Filosofie rovnováhy tento případ je tak neupravený jedinou stálou povinností dle Filosofie rovnováhy, tedy působení co možná nejméně smrti a bolesti, a je tak tehdy ponechaný na libovůli heterosexuálních partnerů.

Literatura:

http://cs.wikipedia.org/wiki/Vagin%C3%A1ln%C3%AD_lubrikace ,

<http://www.novinky.cz/zena/zdravi/249859-hpv-zpusobuji-rakovinu-delozniho-cipku-ale-i-muzskeho-prirozeni.html> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Papillomaviridae>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 17/03/2012 16:59:27

Post:

Nyní trochu mystiky, kdo za mnou stojí a proč?

Narodil jsem se jako fyzicky slabé, škaredé, duševně zranitelné, resp. duševně nemocné, do značné míry zženštilé (tj. značně postižené), avšak značně inteligentní dítě-chlapec, odsouzený zdánlivě přírodou k velkému utrpení a neúspěšnosti v životě. Kdo za mnou tehdy stál, byli to silní, úspěšní jedinci, kteří mne litovali, dá se říci rytíři-gentleman moderní doby, kteří ač sami silní, úspěšní a často nemilosrdní měli soucit se slabým jedincem odsouzeným k utrpení, a to zejména z důvodu svého příbuzenského vztahu ke mně, jako

např. můj otec, můj bratr apod. Postupně, jak díky své inteligenci promítnuté do Filosofie rovnováhy jako exaktně vědeckého návodu pro to, jak překonat velká postižení jakéhokoliv potomka při jeho narození, jsem se stával vysoce vzdělaný, úspěšný, dobře majetkově zajištěný, s partnerkou, sexuálním životem s ní, celkem hezký, se podle mne na mou stranu přidávali další silní jedinci, zejména rodiče, kteří měli zkušenost se svými postiženými slabými blízkými osobami-losery, zejména svými potomky, kterým sami nedokázali pomoci. Má Filosofie rovnováhy založená na mé životní zkušenosti pak pro ně představovala způsob, jak svým postiženým slabým potomkům-jinak loserům pomoci stát se přesto úspěšným ve svém životě. Tito silní jedinci toužící po dobru, často rodiče postižených slabých potomků zdánlivě odsouzených pouze k utrpení se postupně přidávají podle mne na mou stranu a představují nejsilnější skupinu, která podle mne za mnou stojí.

Druhou skupinu představují oni současní postižení-loseři, která však nemá sílu, aby mi zajistila podporu, dokud se z nich zřejmě díky následování návodu mé Filosofie rovnováhy nestanou silní, resp. úspěšní dobří jedinci (což mimo jiné podle mne představuje jedinou cestu, jak se může slabý postižený-loser stát silným, resp. úspěšným jedincem), do té doby představují pro tyto postižené-losery pouze naději-vzor hodný následování. Protože jsem i nadále slabý muž, kterého sice chrání řada přátel (viz výše), tak si musím hledat ještě slabší ženu, aby ve mně má žena neviděla slabocha a brzy mne neopustila, a naše děti budou od narození slabé a postižené, jak jsem byl při narození i já, tyto naše slabé postižené děti pak budou mít pouze dvě možnosti, buď se stát silným dobrým jedincem dodržováním mé Filosofie rovnováhy, nebo působit více zbytečné smrti a bolesti a hodně trpět a zemřít v mladém věku. Slabí postižení potomci totiž, jak uvádím výše, nemají třetí možnost, kterou mají silní mladí potomci, tj. stát se na určitou konečnou dobu silným zlým (tj. působícím hodně zbytečné smrti a bolesti) jedincem.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 20/06/2012 21:17:51

Post:

K problému **výchovy** jako střetu mezi svobodou dítěte a jeho vedení učitelem z hlediska Filosofie rovnováhy platí následující:

Z hlediska Filosofie rovnováhy neexistuje svoboda člověka ani jiných živých tvorů, každé chování živého tvora je totiž dle současné exaktní přírodovědy zřejmě výsledkem interakce plejády mikroorganismů jeho těla a společnosti všeho živého, posléze pak výsledkem interakce ještě většího počtu mikročastic, z nichž se skládá jeho tělo i tyto mikroorganismy a celý Vesmír. Dle Heisenbergova principu neurčitosti pak nelze polohu mikročastice přesně určit, lze ji určit pouze z větší či menší pravděpodobností, z toho plyne, že náš pocit svobody je vlastně více či méně pravděpodobná náhoda.

Proto by mělo být dítě při své výchově indoktrinováno podle mne nejpravděpodobnějším přírodním evolučním, tj. vývojovým zákonem, kterým je milosrdnost v pojetí jediného dogmatu mé Filosofie rovnováhy, že: "Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti. Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy." Jinými slovy tento zákon, resp. tato povinnost této milosrdnosti by měly být u tohoto dítěte při jejich zřejmých porušeních dítětem přiměřeně výchovně trestány a při jejich dodržování přiměřeně výchovně odměňovány.

Co se týká méně pravděpodobných náhod v chování dítěte, tedy konkrétního uplatnění a podoby této milosrdnosti vykonávané, resp. žité dítětem, zde by se měl uplatnit zásadně především rovnoprávný výchovný dialog mezi vůlí společnosti podle jejích potřeb a samotného dítěte podle jeho přání, vloh a schopností. Proto by měla být školská soustava co nejpestřejší umožňující výše uvedeným způsobem milosrdné uplatnění jak energického, tj. silového tak i málo energického, tj. citlivého dítěte.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/09/2011 12:02:54

Post:

Má můj pes právo se množit podle pravidla: každý je stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti?

Jestliže bude v současnosti mít můj pes 6 štěňat, jedno si nechám a všechna ostatní rozdám a tyto štěňata budou jíst maso z hospodářských zvířat v psích konzervách, tak nepřímo způsobím velké množství smrti a bolesti těchto hospodářských zvířat. Jestliže si těch cca 6 štěňat nechám, tak budu mít 7 psů a problém se zopakuje, jakmile tato štěňata dospějí do věku, kdy budou moci mít vlastní štěňata, bude-li mít každé toto ze 6 štěňat dalších 6 štěňat, tak budu mít dohromady cca 36 psů atd., které nejsem schopen zaopatřit za života ani po mé smrti.

Podle mé Filosofie rovnováhy ten, kdo se stravuje a chová milosrdně, tedy působí co možná nejméně smrti a bolesti, má právo mít vlastní potomky. Tito potomci, jestliže se chovají milosrdně, tj. působí co možná nejméně smrti a bolesti, obhájí bez ohledu na svou dědičnou zátěž z nemilosrdného chování svých předků své právo na život a potomky tím, že tito milosrdní jedinci představují evoluční vzor pro vývoj ostatních nemilosrdných živých tvorů.

Můj pes má věk cca 5 let a váží cca 10kg, podle literatury může mít potomky i ve svých 13 letech, tedy za 8 let a může se dožít i 17 let. Já mohu mít teoreticky potomky podle literatury i do 91 let, avšak se svou současnou partnerkou, které je v současnosti necelých 40 let, mohu mít děti maximálně do jejích 48 let, tedy s ní ještě maximálně cca 8 let, abych ji dal co největší možnost mít se mnou vlastní děti. Poté budu moci mít děti jenom s jinou partnerkou, podle mé Filosofie rovnováhy bych měl mít potom 2 manželky (např. jako muslim), mou současnou partnerku (již bezdětnou) a novou partnerku, se kterou bych chtěl mít děti. Tyto mé děti by se měli postarat o štěňata mého psa tak, aby je krmila podle stálé zásady působení co možná nejméně smrti a bolesti. Můj pes podle mého veterináře v pozdním věku by mohl mít rovněž menší počet štěňat.

Tedy podmínkou toho, aby můj pes mohl mít podle Filosofie rovnováhy potomky, je, že budu i já mít do svých cca 47 let své děti. V mém věku necelých 39 let je to méně pravděpodobný předpoklad než, že zemřeme já i můj pes bez potomků. Proto mi nezbyvá, než se spolehnout na základě mé Filosofie rovnováhy na přízeň osudu, Boha, resp. živých mikroorganismů, kteří by se mě a mému psu měli odměnit za naše trvalé plnění povinnosti působení co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů.

Literatura: <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/109935-proc-zeny-ztraceni-plodnost-driv-nez-muzi.html>, <http://www.genderonline.cz/view.php?cislocclanku=2006011701> , www.hafici.cz/psi-poradna/psi-kategorie/veterina/kryti/8060/ , http://www.cz-pes.cz/diskuse/2_4590_0.html , <http://www.odpovedi.cz/otazky/kolikati-let-se-dozije-pes>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 06/08/2012 15:51:19

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Author: Dalibor Grůza

Time: 03/03/2012 22:23:57

Post:

Včera jsem se opět rozešel se svou přítelkyní, protože nechtěla se mnou mít děti.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Své bývalé přítelkyni dám čas na změnu názoru ohledně početí našich případných dětí a zároveň smíření se se mnou nejdéle cca 6 měsíců od našeho rozchodu (viz výše), kdy se nebudu ucházet o jinou ženu. Vzhledem ke svému věku 39 let a mé odpovědnosti za mnou chovaná zvířata, která mají nárok na vlastní potomky, jí nemohu dát delší čas na rozmyšlenou, protože bych ohrozil život svých zvířat či jiných zvířat, má zvířata by totiž po mé smrti bez mých potomků byla buď utracena, nebo krmena nemilosrdnou stravou z poražených zvířat, což by obojí bylo v rozporu s Filosofí rovnováhy, tedy stálou povinností každého působit co možná nejméně smrti a bolesti. Mým případným potomkům bych mohl zároveň předat rovněž svá zvířata a jejich potomky, přičemž bych získal největší možnou záruku, že jejich chov těchto zděděných zvířat bude rovněž milosrdný, zejména že budou pokračovat v krmení těchto mých zvířat milosrdnou stravou, nikoliv z poražených zvířat.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Své bývalé přítelkyni dám co možná nejdelší čas na změnu názoru ohledně početí našich případných dětí a zároveň smíření se se mnou nejdéle do 47 let svého života, protože hrozí nebezpečí nejméně 0-5%, že bych ji mohl svou nevěrou zabít nebo ona či její příbuzní zabít mne nebo moji novou partnerku nebo její děti (viz Racionální mystika mé Filosofie rovnováhy), a to přestože tak ohrozím svoje zvířata, příp. nebudu moci poskytnout potřebnou péči své možné nové partnerce či jejím nemanželským dětem.

Literatura: Malá mořská víla od Hanse Christiana Andersena, film Putování tučňáků, c 2005 PATHÉ, V ČR vydává Intersonic, spol. s r.o., 2008, 83 minut,

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Lilith>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

n) ve vztahu k Ďáblu jako zlu a smrti

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/07/2010 15:22:00

Post:

quoted:

Post of navi

Inak Dalibor, keď už píšeš o tej rovnováhe: Myslíš, že je rovnováhou ak sa niečo vychýli do pozície mínus dva, a ty nevytvoríš rovnováhu cez plus dva do nuly, ale rovno do nuly. Všetci si zober kyvadlo, ktoré keď rozkýveš do jedného smeru, tak sa vždy vráti najprv do protismeru, než sa ustabilizuje v nule. Tvoja filozofia je ale taká, že z výkyvu rovno do nuly. To ale nie je rovnovážny stav.

Navi,

žijící člověk vždy žije na úkor, tj. ze smrti jiných živých organismů, protože musí nějaké živé organismy jíst, aby neumřel hladu (zvířata, rostliny, semínka, plody atd.). Zde máš od narození člověka předem a nepřekonatelně danou jeho polaritu mínus spočívající v ničení jiných živých tvorů, aby mohl vůbec přežít. Tuto polaritu mínus může člověk vyvážit dvěma způsoby (viz má Filosofie rovnováhy), že co možná nejvíce zmenší svoji polaritu mínus, tedy tímto člověkem způsobené ničení (viz mé pravidlo, že člověk má povinnost zabít co možná nejméně (tj. při ochraně života) živých tvorů, a aby přirozeně co nejméně cítili bolest.), a druhým způsobem, že co možná nejvíce zvětší svou polaritu plus, tedy zachrání život co možná nejvíce živým tvorů (např. jako já chovám odrostlé slepice-kuřata-brojlery, kteří by beze mne už dávno byli zabiti a skončili na pekáči).

Takto by se dala shrnout má Filosofie rovnováhy jako lék.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=946&whichpage=85

Author: Dalibor Grůza
Time: 17/08/2010 15:50:06
Post:

quoted:

Post of navi

Dalibor, napadlo ťa niekedy, že pánom tohoto sveta je Diabol a tomuto panstvu zodpovedá aj výtvor? Čiže zákon džungle, ako medzi ľuďmi, tak medzi zvieratami. Netvrdím, že tento princíp je jedinou charakteristikou tohoto sveta, ale prevažuje. Prečo? Lebo to tak chcel diabol a tak zakódoval v živočíchoch aj ľuďoch nepričetnosť. Aj slon je nepričetný. Síce nejde mäso, ale keď mu stúpne testosteron, je schopný zabíjať skrotený či neskrotený.

Navi,

tímto tématom jsem se zabýval ve své Filosofii rovnováhy kniha II. a o mém východisku vypovídá název této části Obhajoba Ďábla jako smrti a zla. Výsledkem tohoto mého filosofického zkoumání je, že považuji za chybné dogma katolické církve, že se Ďábel čili smrt nemůže obrátit k dobrému. Mým cílem je změnit svět tak, aby i Ďábla rozumněji smrt jsme mohli chápat jako svého bližního a mít ho rádi.

Literatura: <http://www.kaplnka.sk/dogmatika/dedeocr2.html>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza
Time: 17/08/2010 18:54:40
Post:
quoted:

Post of neronis

Dalibore, jak by si chtěl dosáhnout toho, že bychom mohli brát smrt jako svého bližního a mít ji rádi?

Myslíš si, že záleží na tom jakým způsobem někdo umře (tedy mírně, nenásilně)?

Neronisi,

smrt živého tvora, která následuje po dlouhém, šťastném a důstojném životě a je téměř bez bolesti, což je cílem změny světa, o kterou usiluje má Filosofie rovnováhy, a zároveň tato smrt slouží nasycení, tj. přežití jiných živých tvorů, může být náš bližní a můžeme ji mít rádi a má svůj dobrý smysl a právo na život.

Problém je, když smrt následuje po krátkém životě plném utrpení a ponížení a hrozně bolí, pak ji nenávidíme jako krajního nepřítele, ale může za to samotná smrt-symbolicky řečeno Ďábel, nebo za to mohou samotní živí tvorové, kteří se nesnaží o svět uvedený výše.

Smrt-Ďábel by tedy mohla být i dobrá a mohli bychom ji mít rádi a sami nejčastěji můžeme za to, že v současnosti je naším krajním nepřítelem a chceme se jí zbavit (viz např. Nový zákon 1. Korintským 15:26: "Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, ...", o porážce smrti, potažmo Ďábla).

Literatura: <http://www.bible.net.cz/app/bible/Cor1/chapter/15#v26>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza
Time: 09/09/2010 15:56:39
Post:

Z hlediska smrti (Děbla) lze podle mne rozlišovat dva druhy živých tvorů

- 1) nepřátele-otroky smrti (Děbla), kteří slouží smrti (Děblu) tím, že zbytečně zabíjejí živé tvory, které však za to smrt (Děbel) ve skutečnosti nenávidí, a
- 2) přátelé smrti (Děbla), kteří zbytečně nezabíjejí živé tvory, které za to smrt (Děbel) odměňuje co nejdelším, co nejdůstojnějším a co nejšťastnějším životem a smrtí téměř bez tělesné a duševní bolesti.

(viz www.filosoofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/02/2011 23:55:31 corrected 10/05/2014

Post:

Měl jsem schizofrenní myšlenky v cca 20 letech, že jeden můj blízký je Děbel a že ho musím zabít, po delším duševním boji jsem došel k závěru, že i kdyby můj blízký byl Děbel, tak je to a vždy bude můj blízký a já ho mám rád a nemohu ho zabít.

Jediné dogma neboli axiom neboli jediná výchozí pravda mé Filosofie rovnováhy zní:

"Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti." Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy.

Otázkou je, co by se stalo, kdybychom zabili veškerou smrt neboli Děbla, jestli bychom se rovněž tím zbavili veškeré bolesti. Podle mne nikoliv, čímž uznávám svou chybu ve svých spekulacích ve své Filosofii rovnováhy o tom, že duševní bolest znamená pouze smrt neuronů v mozku. Podle mne duševní bolest může mít rovněž podobu postupné ztráty dosaženého vědění živého tvora, kdy tento živý tvor postupně stále více a více nezadržitelně hloupne, čili ztrácí své nabyté znalosti. Tato ztráta znalostí nemusí podle mne mít pouze podobu smrti živých buněk, ale rovněž může mít podobu jejich hubnutí, a to až na úroveň fotonů. Znalosti neboli data rozumu jedince jsou totiž uloženy ve hmotě a při zmenšení této úložní hmoty může dojít ke zmenšení objemu těchto dat z velkého množství dat (tvořených dle programátorů 1-jedničkami a 0-nulami čili různými dvěma anglicky psáno i čteno „bits“, česky čteno i psáno „bity“ základního binárního kódu počítačů neboli kousky čili střídání světla a tmy, fotonů a vakua) až na výlučné fotony nebo výlučné vakuum, tedy úplné nevědění.

Jinými slovy, jestliže zabijeme Děbla neboli smrt neboli zlikvidujeme vakuum, docílíme sice věčného života jedinců bez bolesti ze smrti živých tvorů, avšak se vzrůstajícím hladem jedinců, protože nebude co jíst (potravou živých tvorů jsou vždy mrtvoly živých tvorů), dojde k hubnutí těchto jedinců a jejich postupné nezadržitelné ztrátě všech jejich znalostí uložených v hubnutí ztracené jejich hmotě, tato postupná a nezadržitelná ztráta rozumu všech živých tvorů provázená jejich hubnutím až na úroveň fotonů bude znamenat jejich nezměrnou duševní bolest.

Z hlediska Vesmíru likvidace vakua se projeví zřejmě jako entropie Vesmíru, čili jeho přeměna na Vesmír jedolitě nekonečně roztažený kaší tvořenou světlem tvořeném fotony, protože dle mé Filosofie rovnováhy za přitažlivými, zejména gravitačními silami ve Vesmíru stojí podtlak vakua, které tak způsobuje vznik hmotných těles ve Vesmíru a soudržnost celého Vesmíru.

Před vznikem našeho Vesmíru před velkým třeskem zřejmě došlo naopak k likvidaci veškerého světla ve Vesmíru zřejmě jeho roztažením (viz výše) a jeho výlučnému vyplnění absolutním vakuem, tedy obrazně řečeno k zabítí a smrti Boha z rukou Děbla. Důsledkem byla obdobná ztráta veškerého vědění Děbla, jehož rozum byl zaplněn samými nulami, tedy vakuem bez jediného fotonu světla, avšak výlučně nulami nelze zachytit a uložit žádnou myšlenku či informaci či žádná data. Tedy došlo k nezměrnému duševnímu utrpení Děbla, kterému však Bůh zřejmě při velkém třesku při počátku našeho Vesmíru daroval opět foton světla o obrovské energii. Následně vlivem podtlaku okolního vakua zřejmě došlo a i nadále

dochází k jeho rozpínání v podobě rozpínání našeho Vesmíru. To byla zřejmě ona v mé Filosofii rovnováhy uváděná srážka absolutního vakua a světla, která stála u zrodu našeho Vesmíru velkým třeskem.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

o) ve vztahu k eutanazii

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/07/2010 20:08:18

Post:

Ještě bych se rád věnoval eutanazii (milosrdné umělé smrti nevyléčitelně nemocných, zejména pomocí při sebevraždě) živých tvorů a lidí:

Podle Filosofie rovnováhy není správná eutanazie ani u lidí, ani u ostatních živých tvorů, jejichž smrt nutně nepotřebujeme pro ochranu života. Důvodem tohoto odmítnutí eutanazie je, že při ní zabíjíme jak nemocné živé buňky těla živého tvora, tak jeho zdravé živé buňky, které si nezasloužily ničím smrt a nejsme je tedy oprávněni zabít. A to pokud máme a zároveň jsme povinni využít jak u lidí, tak u ostatních živých tvorů všechny milosrdné léčebné prostředky a milosrdné léčebné prostředky k utišení bolesti zlepšující jakost života nemocného živého tvora.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

p) ve vztahu k frutariánství

Author: Dalibor Grůza

Time: 31/07/2010 18:20:53

Post:

Při mé takřka frutariánské dietě (pouze rostlinná semena a rostlinné plody, vejce, mléko, minerály, voda, příp. tepelně upravené) se mi vyskytl problém s bolestí kolem hýžděového otvoru, zcela mě pomohl výrobek VITANA klasik, který je zřejmě na rozdíl od Maggi polévkového koření rostlinného původu. Tekutá koření VITANA klasik, tekuté ochucovadlo do polévek, omáček a gulášů, složení tekutého výrobku: tekutý bílkovinný hydrolyzát (sója, pšeničný lepek), obsah jodid soli ve výrobku max. 20 %.

Literatura: http://www.bujon.cz/produkty_text_Hydro.html ,
<http://www.vitana.cz/produkty/ochucovadla/tekute-koreni/klasik/291/Klasik.html>

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/08/2010 11:45:48 corr. 17/09/2011

Post:

...

Výše uvedeným lze odpovědět na otázku, jestli má cenu platit téměř frutariánskou stravu někomu, kdo ji nepotřebuje (nemá hlad) a radši jí potraviny ze zabitých zvířat? Odpověď podle mne je, že placení téměř frutariánské, jmenovitě čistě vegetariánské stravy pro masožravce, je správné, neboť tím zabráníme zabíjení zvířat z důvodu sytosti masožravců, protože masožravci tím získají co možná nejvíce živin z vegetariánské stravy a snědí co možná nejmenší množství potravin ze zabitých zvířat. Obdobně poskytují neomezené množství vegetariánského krmiva mému masožravému psu Goodovi (viz výše). Zároveň tím dochází dle evoluční teorie mé Filosofie rovnováhy k jejich evolučnímu zlepšení.

...

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 06/10/2010 18:22:14

Post:

Při frutariánské stravě není možno vynechat lněný olej, cca 5ml, čajovou lžící denně jako zdroj Omega 3 – nenasycených mastných kyselin (viz Průvodce začínajícího vegetariána, Melinová V. a Davisová B., vydala Ing. Andrea Komínková, 2008, 1. vydání, s. 194), **banány**, zdroj vitamínu B6 (pyridoxin) (viz http://www.anamneza.cz/moduly/nemoc_podsekce.php?ID=70&podsekce=505&nemoci=np&menu1=open) **a vitaminový doplněk stravy vitamínu B12** (minimálně 10 mikrogramů denně, viz Průvodce začínajícího vegetariána, Melinová V. a Davisová B., vydala Ing. Andrea Komínková, 2008, 1. vydání, s. 214), který stejně produkují při výrobě zásadně mikroorganismy-bakterie *Pseudomonas denitrificans* a *Propionibacterium* (Biochemie, Vodrážka Z., ACADEMIA, Praha 1999, KNIHA TŘETÍ, strana 114). Nebo hrozí žaludeční bolesti, průjemy, únava, úbytek energie apod.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 22/12/2010 22:04:57

Post:

Jsem krátkozraký (nosím brýle, protože špatně vidím na dálku), v posledních dvou letech se mi zhoršil zrak o jednu dioptrii. Podle níže uvedené literatury může být příčinou zhoršení mé krátkozrakosti nedostatek vitamínu D v mé stravě. Od roku 2008 jsem užil jednu a nyní druhou kapsli s vitamínem D2 od SlovakoFarmy ergokalciferolem, který je na rozdíl od vitamínu D3 rostlinného původu, který je pouze na lékařský předpis, protože u něj hrozí předávkování. Tato kapsle má 300.000 IU (jednotek), doporučená denní dávka je 400-1000IU a dle příbalové informace k tomuto léku se u dospělých má podávat jednou za rok. Dodržováním pravidelného a doporučeného přísunu vitamínu D2 bych mohl dle níže uvedené literatury zlepšit svoji krátkozrakost.

Lék-vitamin D2 byl v želatinové kapsli, která se vyrábí z kostí a kůže zvířat. Později jsem n užil lepší vitamín D2 od stejné firmy v injekci, který není vyroben z želatiny.

Literatura: http://www.vegetarian-vegan.cz/pages/plantbased/plantbased_print.html , <http://www.magazinzdravi.cz/data/files/p6-2005e-49.pdf> (článek: SLUNEČNÍ VITAMIN)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/04/2011 19:54:27

Post:

quoted:

Citovaná literatura:

Author: Dalibor Grůza

Time: 31/07/2010 18:20:53

Post:

Při mé takřka frutariánské dietě (pouze rostlinná semena a rostlinné plody, vejce, mléko, minerály, voda, příp. tepelně upravené) se mi vyskytl problém s bolestí kolem hýžděového otvoru, zcela mě pomohl výrobek VITANA klasik, který je zřejmě na rozdíl od Maggi polévkového koření rostlinného původu. Tekutá koření VITANA klasik, tekuté ochucovadlo do polévek, omáček a gulášů, složení tekutého výrobku: tekutý bílkovinný hydrolyzát (sója, pšeničný lepek), obsah jedlé soli ve výrobku max. 20 %.

Literatura: http://www.bujon.cz/produkty_text_Hydro.html , <http://www.vitana.cz/produkty/ochucovadla/tekute-koreni/klasik/291/Klasik.html>

Hydrolyza je rozkladná reakce, při které se spotřebovává voda (při každém kroku jedna molekula); např. celulóza se při hydrolyze štěpí na kratší řetězce - až na monomery. Patří do skupiny solvolytických reakcí.

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Hydrol%C3%BDza>

Lepek, jinak také gluten, je směs dvou bílkovin, gliadinu a gluteninu, které se nacházejí společně se škrobem v endospermu semen některých obilnin, především pšenice, žita a ječmene. V případě pšenice představuje dokonce až 80% z bílkovinného obsahu.

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Lepek>

Author: Dalibor Grůza

Time: 16/01/2011 12:01:50

Message

...

Shora uvedené potíže při frutariánské stravě jsem řešil tím, že jsem si buď v restauraci dal hranolky s tatarkou nebo si koupil brambory a tatarku. Dnes jsem zjistil, že mnou kupovaná Tatarská omáčka vaječná majonéza ochucená od Velkopavlovických drůbežářských závodů, a.s. složení rostlinný olej, voda, slepičí vejce, zeleninová směs, hořčice, worcesterová omáčka, modifikovaný pšeničný škrob, E270 a E260 (regulátory kyselosti) obsahuje worcesterovou omáčku, která není vhodná pro vegetariány, protože se do ní přidávají ančovičky, čili ryba sardel obecná.

Dnes jsem snědl dvě tyto tatarské omáčky od Velkopavlovických drůbežářských závodů, a.s. každá o váze 105 gramů a zřejmě se něco podobného přidává i do tatarky v restauraci, kam chodím, protože mám vyzkoušeno, že bez této tatarky zřejmě s rybami nejsem zřejmě schopen vydržet svou frutariánskou stravu, ani když jíím mléko a vejce (viz problémy výše). To znamená, že i já budu muset jíst zřejmě maso z přirozeně uhynulých (chcípých) slepic vyvařených ze zdravotních důvodů v několika vodách, které mám ve svém mrazáku.

(viz http://en.wikipedia.org/wiki/Worcestershire_sauce , http://cs.wikipedia.org/wiki/Sardel_obecn%C3%A1 , http://cs.wikipedia.org/wiki/Seznam_p%C5%99%C3%ADdatn%C3%BDch_l%C3%A1tek)

K historii worcesterské omáčky:

It may be "Lord Marcus Sandys, ex-Governor of Bengal" encountered it while in India under the Honourable East India Company in the 1830s and commissioned the local apothecaries to recreate it. However, author Brian Keogh concluded in his privately published history of the Lea & Perrins firm on the 100th anniversary of the Midland Road plant, that "No Lord Sandys was ever governor of Bengal, or as far as any records show, ever in India." [2]

To může být: "Pan Marcus Sandys, ex-guvernér Bengálska" s tím (rozumněji worcesterskou omáčkou) se setkal, zatímco byl v Indii pod počestnou Východoindickou společností v roce 1830 a pověřil místní lékárníky obnovit to. Nicméně, autor Brian Keogh uzavřel v jeho soukromě publikované historii Lea & Perrins firmy na 100. výročí závodu Midland Road, že: "Žádný pan Sandys nebyl nikdy guvernér Bengálska, nebo pokud jde o jakékoliv záznamy ukázané, kdy v Indii."

http://en.wikipedia.org/wiki/Worcestershire_sauce

The Food and Agriculture Organisation (FAO) said that total Indians meat consumption in 2000, was only 10 lbs.

FAO řekla, že celková Indická spotřeba masa v roce 2000, byla jen 10 liber

<http://www.fao.org/DOCREP/005/Y4252E/y4252e05c.htm>

Dalai Lama má velmi malé množství masa, protože on se stal těžce nemocný žijící na čistě vegetariánské stravě. Když se ho zeptali "Copak buddhisté mají být vegetariány", on odpověděl "Ti dobří jsou!"

The Dalai Lama has very small amounts of meat because he became severely ill living on a purely vegetarian diet. When asked "Aren't Buddhists supposed to be vegetarians", he responded "The good ones are!"

<http://mysticbanana.com/why-isnt-the-dalai-lama-a-vegetarian.html>

Zdechliny se vyvábely ve více vodách. Podle starých Romů jsou zdechliny čistší maso, protože zvíře nezemřelo násilnou smrtí. (viz http://www.mills.cz/assets/Absol_prace/AP2010-SP_denni/Rosecka-SP2010.pdf)

Dnes jsem snědl cca zvažných 60 gramů ve dvou vodách vyvařeného těla přirozeně uhynulého třetího kuřete-brojlera, které mám ve svém mrazáku, protože se mě dělaly puchýře (podobné hemeroidům) v mém hýžděovém otvoru a svědilo mne to při sezení. Již z dřívějšíka (viz výše) jsem věděl, že se nejedná o hemeroidy, ale o důsledek mé frutariánské stravy. V prvním případě mi pomohla VITANA klasik, tekuté ochucovadlo do polévek, omáček a guláše, složení tekutého výrobku: tekutý bílkovinný hydrolyzát (sója, pšeničný lepek), obsah jedlé soli ve výrobku max. 20 %. (viz výše) Nyní mně však již nepomáhalo, nepomohlo mi ani zvýšené požívání bio sýrů s mikrobiálním syřidlem, ani nákup napodobeniny salámu z čistě rostlinných zdrojů. Vzhledem k tomu, že bílkovinný hydrolyzát ve VITANA klasik znamená rozklad rostlinných bílkovin, aby byly zřejmě lépe mnou stravitelné, tak jsem došel k názoru, že mé tělo již není schopno přijímat rostlinné bílkoviny byť rozložené, nestačí mu ani vajíčka ani bio mléko a bio sýry s mikrobiálními syřidly a nutně potřebuje bílkoviny z masa. Mé tělo tudíž není schopno zřejmě přežít pouze z rostlinné stravy, vajec, bio mléka a bio sýru s mikrobiálními syřidly (tj. neživočišným, nikoliv ze syřidel z žaludků zvířecích mláďat, např. telat). Podle Filosofie rovnováhy jsem byl povinen zvolit maso z přirozeně uhynulého zvířete, kterým mimo jiné krmím avšak syrovým svého psa. Poté, co jsem snědl výše uvedené maso, mně hýžděový otvor přestal svědit.

Z výše uvedeného a z výše uvedené literatury plyne má domněnka, že člověk jako všežravec (zde též masožravec) není schopen trvale přežít na čistě rostlinné stravě, mléčných výrobcích s mikrobiálními syřidly a vejcích, já sám jsem byl čistě na této stravě od 16.1.2011 (tedy tři měsíce), kdy jsem vypustil ze své stravy worcesterskou omáčku (viz výše). Domnívám se, že z exaktně vědeckého hlediska (stranou ponechávám Racionální mystiku mé Filosofie rovnováhy) i s ohledem na výše citovanou literaturu ty náboženství, která příkazují a dosvědčují možnost trvalého čistého vegetariánství jako hinduismus, nemluví pravdu a lidé, kteří tvrdí, že jsou čistými vegetariány, tak buď nevědomě přijímají stravu z mrtvých zvířat (např. jako já výše uvedenou worcesterskou omáčku, která mimo jiné zřejmě pochází z Indie sídla hinduismu či výše uvedený případ dalajlámy) nebo vědomě nemluví pravdu.

Podle mne je nutné jíst i v případě každého člověka jako všežravce z dlouhodobého hlediska v co možná nejmenší míře mrtvoly zvířat, aby se předešlo jeho vážným zdravotním potížím. Zde je nutno podle Filosofie rovnováhy, aby člověk jedl zřejmě pouze mrtvoly přirozeně uhynulých zvířat (jak doporučovali již staří Romové, viz literatura citovaná výše).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 03/08/2011 21:34:38

Post:

Vajíčka od slepic jsou rovněž živí tvorové. Jestliže dle mé Filosofie rovnováhy jsme nuceni jíst vajíčka v krajní nouzi, jmenovitě např. při mé frutariánské stravě a jako částečnou náhradu masa při stravě mého psa, tak bychom měli jíst nejlépe vejce z domácích chovů, kde nenechávají porážet ani kohouty, protože ve velkých průmyslových ekologických chovech je zřejmě pro větší agresivitu slepic spojenou s jejich šlechtěním na maximální snůšku větší úmrtnost slepic než v klecových chovech, kde jsou slepice od sebe odděleny klecemi. Zároveň vím, že použitelnost vajec jako potravin je cca 1 měsíc od snesení slepicí, je-li skladováno v lednici. Podle mé Filosofie rovnováhy má i vejce jako živý tvor nárok na co možná nejdelší život. Z výše uvedených důvodů doporučuji v rámci domácího chovu poznačit si na vejce datum jeho snášky slepicí a spotřebovávat ty nejstarší vejce ideálně starší nejméně 20 dnů, abychom rovněž vejci čili největší známé živé buňce dopřáli co možná nejdelší život, a tak vyhověli pravidlům mé Filosofie rovnováhy.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 27/07/2012 17:13:49

Post:

Aby mé tělo, které podle mé Racionální mystiky možná ztělesňuje celý svět, tedy i masožravce, bylo zdravé, snědl jsem dnes podle výše uvedeného pravidla o absolutním zákazu zabít člověka člověkem cca 25-30 gramů zmraženého masa z přirozeně uhynulé slepice, kterou mám ve svém mrazáku, převařené ve dvou vodách, i když jsem zatím neměl zdravotní problémy z nedostatku masité stravy.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/09/2012 12:21:40

Post:

VITANA klasik, tekuté ochucovadlo do polévek, omáček a guláše (slané, zřejmě glukosa) je sporného původu, protože k výrobě kyselin, původně kyseliny sírové, které jsou potřeba k hydrolýze solí, se používají katalyzátory z aminů, vznikající rozkladem organických živočišných nebo rostlinných látek. Náhradou jsou asi možné brambory, tj. škrob rozložený

solí a nepálivým pepřem (pálivý pepř způsobuje zažívací problémy).

(viz Středoškolská Filosofie rovnováhy, viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

q) ve vztahu k charitě

Author: Dalibor Grůza

Time: 08/08/2010 11:00:56 corr. 12/09/2011

Post:

Dále ke svému aktivnímu zabraňování smrti živých tvorů, zejména lidí bych chtěl uvést, že již několik roků dávám jednu dvacetinu svých hrubých příjmů podnikatele na dobročinné účely. Jmenovitě přispívám stejnou měrou na prověřené organizace UNICEF (Dětský fond Organizace spojených národů), která zabraňuje smrti dětí v rozvojových zemích, Armádu spásy, která se stará o bezdomovce, Lékaři bez hranic (Médecins Sans Frontières), která zajišťuje jinak nedostupnou lékařskou péči lidem v rozvojových zemích, a Greenpeace, ekologické aktivisty bránící zejména ekosystémy.

Literatura: <http://www.unicef.cz/> , <http://www.armadaspasy.cz/> , <http://www.lekari-bez-hranic.cz/> , <http://www.greenpeace.org/czech/cz/>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 07/06/2012 20:36:14

Post:

Charita nebo spolubojovnictví.

Podle Filosofie rovnováhy jsou možné dva druhy správných vztahů mezi vším živým:

1) Charita: jde o dary, tj. plnění konečnému příjemci bez jeho povinnosti poskytnout za něj jakoukoliv přiměřenou protihodnotu vždy vyjma vděčnosti, vzorem tohoto vztahu je vztah křesťanského pojetí jediného Boha otce jako dárce a nedokonalého člověka jako obdarovaného, rodiče jako dárce a jeho nedospělého dítěte jako obdarovaného či člověka jako dárce a jím chovaného nebo pěstovaného méně evolučně dokonalého živého tvora jako zvíře, hmyz či rostlinu apod. jako obdarovaného

2) Spolubojovnictví: tj. plnění konečnému příjemci, za které je tento příjemce povinen poskytnout nějakou přiměřenou protihodnotu, vzorem tohoto vztahu je křesťanské pojetí jediného Boha otce jako dárce a Ježíše Nazaretského možná Krista jako jeho dospělého syna rovného tomuto jedinému Bohu otci, vzájemný vztah životních partnerů, vztah rodiče a jeho dospělého dítěte, bojový vztah dvou vojáků-spolubojovníků v armádě, tržní vztah obchodních partnerů, případně v budoucnosti vztah člověka a zvířete či hmyzu či rostliny či jiného živé tvora méně evolučně dokonalého než člověk, až se tito živí tvorové zdokonalí na stejnou evoluční úroveň

Cílem evoluce přírody je dle Filosofie rovnováhy vychovávat ze všech postupně v rámci evoluce přírody stále nově a nově vznikajících živých tvorů jako počátečních výlučných příjemců charity stále dokonalejší spolubojovníky.

Všechno živé podle mne ke svému šťastnému životu potřebuje žít v obou těchto druzích vztahů.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

r) ve vztahu k mravencům

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/08/2010 08:46:46

Post:

...

Objevili se mi doma mravenci, vynáším je ven tím, že je setru mokrou houbičkou na nádobí, a pak je zřejmě musím po jednom vyprostit prsty z houbičky. Když jsem je stíral ve větším množství rukou z houbičky, tak nepřežili.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

s) ve vztahu k demokracii a diktatuře

Author: Dalibor Grůza

Time: 29/08/2010 12:33:05

Post:

Podle mne má Roman Joch pravdu v tom, že současné demokracie směřují nezadržitelně k celosvětové krizi, protože chudí si odhlasují vysoké sociální dávky a bohatí miliardové podvody a krádeže (např. ve státních zakázkách). Žít na dluh, zejména ze zbytečného zabíjení a bolesti jde však pouze určitou dobu, potom přijde krize, diktatury, války.

Podle mne návrh Romana Jocha neřeší hlavní problém současné demokracie ale i všech ostatních státních zřízení i toho státního zřízení navrženého Romanem Jochem (tj. základních lidských práv pro všechny lidi a vlády, tj. občanských práv pouze tzv. zodpovědných lidí nežijících ze státních peněz, po službě v armádě u mužů a u žen po dvou a více dětech), a to je problém morálky. Dokud nebudou státy tvořit mravní jedinci, do té doby budou obyvatelé státu zneužívat každé takovéto státní zřízení ve svůj prospěch na úkor druhých (v případě vlády podle Romana Jocha lze očekávat třídní boj občanů proti neobčanům obdobný státnímu zřízení známému ze starověkého Říma a Řecka).

Řešením krize současné demokracie je tudíž pozvednout mravní úroveň obyvatel demokratických států, to je možné podle mého názoru uvědoměním si práv všech ostatních živých tvorů, zejména jde o základní právo každého živého tvora na dlouhý, šťastný a důstojný život a smrt téměř bez psychické a tělesné bolesti, což předpokládá zavedení mnou navržené porážkové (masné) daně.

Literatura: <http://joch.blog.idnes.cz/c/119109/Proc-demokracie-zanikne.html> ,
http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=1&TOPIC_ID=1406名

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/02/2012 11:19:55

Post:

quoted:

Post of elx

quoted:

Post of Gullsy

quoted:

Post of neronis

Nová, zajímavá a úspěšná politická strana musí mít vyřešené takové vnitřní procesy, které zajistí, aby se její koncepce nelikvidovaly v rámci nějakých politických dohod.

Jinými slovy, aby této politické straně nemohl být kladen odpor.

neronisi, pokračuj takhle dál a sejdeš se na jednom místě s Hitlerem, Nerem a Napoleónem.

Gullys, co je nefunkčního na přístupu těch, který jsi vyjmenoval?

quoted:

Post of neronis

elx, asi nedělat věci pro sebe, ale pro druhé. Jako podržet dveře dámě, se kterou nechci spát nebo snažit se zachránit všechno živé i když s tím vlastně nic nenadělám a tak. Takové to bezdůvodné blábolení, aby si člověk připadal cool, ale vypadá spíš jak dement.

Přitom hodně z těch věcí se pravděpodobně dělá jen proto, aby člověk nemusel čelit nějakým novým výzvám. Jako když se vypráví o občanské hrdosti a dobrotě, která dokáže podržet všechny lidi, je to hlavně proto, aby si někdo nepřipadal bezbranný. I když vlastně fakticky nic nedělá, jen myslí na nějakou věc. Tak tomu zatím rozumím.

Neronisi,

podle mne není možné napravit svět způsobením velkého množství zbytečných vražd a bolesti, což vyžaduje nastolení jakékoliv zbytečné diktatury. Takto se pokusil napravit ochranu zvířat rovněž Adolf Hitler, který uskutečnil rozsáhlou a do dnešní doby jedinečnou zákonnou ochranu zvířat v nacistickém Německu, avšak skončilo to u organizovaných masových vražd židovských a romských žen a dokonce dětí, což je nejhorší zlo, které může člověk způsobit. Jestliže by byla nutná diktatura k uzákonění mnou navržené porážkové daně, která by mohla být nastolena bez způsobení velkého množství zbytečných vražd a bolesti, pak bych proti ní nic neměl. Ale taková diktatura by z podstaty věci se opět musela opírat o většinovou společenskou podporu jako nejmenší možné zlo, šlo by o jakousi demokratickou diktaturu podobnou té, která existovala v podobě jmenování diktátora-jediného všemocného velitele v starověkém Římě za vojensky či politicky napjatých a nebezpečných situací, kdy bylo nutno jednat rychle a řešily se tím nevýhody kolegiality zde vládnoucího republikánského zřízení. Tento diktátor měl co nejdříve sjednat pořádek, a to i za cenu nezbytného porušování občanských práv a svobod. Tato diktatura se však vždy zvrhla v konec republiky a snahu diktátorů o nastolení dědičné absolutistické monarchie. Podle mé Filosofie rovnováhy by však mnou navržený zákon o porážkové dani prosazený spravedlivým diktátorem zabránil zvrhnutí morálky, a to jak u diktátora tak u občanů republiky a tím i pádu demokracie, resp. republiky i v případě takovéto spravedlivé diktatury. Takovýto morální diktátor by vždy věděl to, že jeho vláda je pouze dočasná a vždy nakonec předstoupí před občany a bude je žádat o dodatečný souhlas se svou diktaturou a vrátí pak státní moc občanům republiky. Vím však o sobě, že nemám schopnosti být takovýmto diktátorem. Zároveň si však myslím, že současná západní demokracie podle mne pro své očividné selhání v ochraně a nespravedlivost vůči jiným živým tvorům směřuje k nastolení diktatury.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

(citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1493)

Literatura:

Římské právo, Jaromír Kincl, Valentin Urfus, vydalo Panorama, nakladatelství a vydavatelství v Praze, 1990, str. 23.

Animal rights, from Wikipedia, the free encyclopedia [online], copyleft, last revision 27 December 2011 at 18:11 [cit. 2012-01-5]. Dostupné na World Wide Web: http://en.wikipedia.org/wiki/Animal_rights#Main_philosophical_approaches .

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/02/2012 12:17:49

Post:

quoted:

Post of elx

...

Dalibor Grůza:

spravedlivý diktátor? diktátor je to od toho, že diktuje, že vytváří to, co bude považovaný za spravedlivý.. uvědomuješ si ten fakt?

Elxi,

zbytečná smrt a bolest, tedy větší než co možná nejmenší smrt a bolest, bude cítěna většinou živých tvorů vždy jako nespravedlivá, i kdyby diktátor a jeho propaganda udělali třeba cokoli, tady jde o Kantův mravní zákon v nás, Absolutův přírodní zákon či jinak řečeno o soulad, zákon či předurčení objektivní reality ve vztahu k jednání kohokoliv, tedy i jakéhokoliv diktátora.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

(citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1493)

Author: Dalibor Grůza

Time: 01/06/2012 10:39:42

Post:

quoted:

Post of axel01

Cituji kousek ze své práce.

... Žádný obor a samozřejmě samotná společnost mimo filozofů není ochotna připustit, že každý člověk patří sám sobě. Proto je v rámci společnosti majitelem člověka stát.

...

Co si myslíte o právu jedince na dobrovolnou smrt vy???

axel01,

člověk je podle současné exaktní přírodovědy pouze zhruba 60 biliónů buněk a jiné mikroorganismy, tedy je složené jsoucno, o tyto mikroorganismy se člověk od narození stará, živí je, dává jim pít, šatí je, umývá je atd., jde o jakousi farmu o mnoha živých tvorech, kterou má člověk svěřenu a nese za ni odpovědnost od svého narození. Člověk tak nepatří sám sobě, sám sebe jako složené jsoucno má pouze svěřeno, a totéž platí o společnosti jako vyššímu složenému jsoucnu, ani té nepatří ani člověk ani žádný jiný živý tvor, má je pouze svěřené a nese za ně odpovědnost. Jediný, o kterém by šlo říci, že je vlastněn sám sebou, je ten nejjednodušší možný živý tvor, zřejmě eukaryotická či prokaryotická živá buňka, bakterie či vir, tyto živé tvory jsou však natolik jednodušší (primitivní) či hloupí, že si nějaké sebevlastnictví zřejmě vůbec nejsou schopni uvědomit. Podle mé Filosofie rovnováhy si uvědomují zásadně pouze, jestli je krmíš či jestli je zabíjíš.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

(citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1592)

t) ve vztahu k civilizační změkčilosti

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/09/2010 21:15:32

Post:

Důvodem civilizační změkčilosti jedinců je jejich strach ze smrti jako důsledek jejich zbytečného zabíjení živých tvorů v rámci určité rozvinuté civilizace v dějinách lidstva.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

u) ve vztahu k odpůrcům

Author: Dalibor Grůza
Time: 24/09/2010 16:40:52
Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Axel.

...

Toto platí i u Dalibora. To je jeho svět do kterého se skryl, protože se necítí být dost silný na život v tom běžném životě. Proto ignoruje naše argumenty, kterým se ho snažíme vrátit do reálného světa. Proto jsou naše snahy a veškeré lidské poznání proti víře tak slabé a neúčinné. Oni prostě do toho našeho světa nechťejí. Oni žijí v jiném světě který jim vyhovuje, kde se cítí bezpeční a ve kterém netrpí.

Každý boj proti víře je nesmyslnou snahou o vrácení těchto lidí do světa, ve kterém žít nedokážou, nemohou, nebo nechťejí. Nesmyslná je i snaha věřících převést nás silnější a schopné v tom tvrdém světě žít do jejich světa.

Tohle vůbec nemá nic společného s rozumem, logikou a realitou. Toto jsou paralelní světy které se navzájem setkávají. Oni nechťejí do našeho světa a my nechceme do světa jejich, protože je pro nás iracionální. Víra je pro slabé a dává jim sílu k životu. My nemáme co jim nabídnout, jen ten tvrdý svět před kterým utekli.

Ten jejich svět vnímají jako krásný, plný bezpečí a lásky a tak z lásky do tohoto světa zvou a nechápou, proč jejich pozvání nemůžeme přijmout. Nechápou, že v tom zlém světě dokážeme žít a být dokonce i šťastní.

Svět není to co máme kolem sebe a čeho jsme součástí, ale to, jak jej vnímáme a chceme vnímat. A tak se může stát, že nám spadne náš svět na hlavu a už v něm nedokážeme a nebudeme mít sílu žít a pak hodíme za hlavu všechno to lidské poznání a skryjeme se do světa víry i my a ti silnější nás budou soudit a budou se snažit nás vrátit do toho světa, před kterým jsme utekli. My však již budeme k jejich argumentům hluchí a slepí.

...

Od této chvíle považuji za zvrácené a nemoudré brát věřícím jejich svět a vtahovat je do světa ve kterém nemohou, či nedokáží žít.

Sláva

Miloslave,

neutíkám do jiného světa, pouze jsem si stanovil ideál a snažím se přizpůsobit svět tomuto ideálnímu světu. Jde o změnu světa k lepšímu. Domnívám se, že jsem předběhl o mnoho let dobu se svým návrhem porážkové daně. Můj předpoklad, že nakonec dojde k uznání práv rovněž všech ostatních živých tvorů na dlouhý, důstojný a šťastný život a smrt téměř bez psychické a tělesné bolesti, i když to bude znamenat omezení člověka, vychází z evoluce mozku, zejména lidského. Mozek dlouhodobě nesnese rozpory, nesoulad, nelogičnost a evoluce lidského mozku směřuje k odstranění těchto rozporů. Nelze sám chtít od druhých dobré zacházení v dětství, středním věku a stáří a sám zabíjet pro své pohodlí či opojení zbytečně jiné živé tvory, což má za následek vznik sporu či rozporu ve svědomí v mozku jedince, zejména člověka, který nemůže se svým evolučním zdokonalením tento mozek ve zdraví vydržet. Tato evoluce mozku či duše člověka v dějinách znamenala postupnou civilizaci člověka, tedy uznání jeho základních lidských práv a v budoucnu bude podle mne zákonitě znamenat uznání práv ostatních živých tvorů. Podle mne tedy má Filosofie rovnováhy a můj návrh porážkové daně razí nevyhnutelnou cestu budoucí spravedlivější společnosti, než existuje dnes, a budoucím spravedlivějším lidem, než jsou dnes.

(viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1410&whichpage=4,
www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza
Time: 29/05/2011 20:37:28
Post:

...

Miloslave,

dá se říci, že pokládám za zjevné pro mě či pro nás jediné dogma čili pravdu mé Filosofie rovnováhy, tedy touhu a příkaz neohraničené-universální lásky vůči všem, zejména vůči

všem živým tvorům, tedy pokládám za zjevnou stálou povinnost každého působit co možná nejméně smrti a bolesti. ...

Co se týká výše uvedeného příkazu neohraničené lásky, tak ji pokládám za pro mě či pro nás zjevnou pravdu a tento příkaz by tak zjevně měli všichni plnit. Co se týká nutnosti přinucení k této neohraničené lásce, přestože je zřejmě nutné, tak to pokládám za skrytou, tedy nezjevnou pravdu, kdy při tomto nucení musím v každý okamžik prověřovat, zda jde v případě této nutnosti přinucení k neohraničené lásce o zjevnou pravdu nebo nikoliv. Jinými slovy, zda s tímto nucením k neohraničené lásce zjevně roste míra této neohraničené lásky, tedy zjevně pro mě či pro nás působím či působíme co možná nejméně smrti a bolesti.

Zároveň si uvědomuji, že mohou být takoví živí tvorové, kteří výše uvedený příkaz neohraničené lásky nepovažují za pro ně či pro nás zjevnou či ani pro ně či pro nás za skrytou pravdu a mají jiné protikladné zjevné pravdy. V tomto případě, jestliže budou tito živí tvorové působit pro nás zjevně zbytečnou smrt a bolest, tak pokládám za skrytou pravdu (protože se nejedná o výše uvedenou jedinou zjevnou pravdu-dogma mé Filosofie rovnováhy) nutnost je přinutit k plnění jejich podle mně pro mě či pro nás zjevné stálé povinnosti působit co možná nejméně smrti a bolesti. Protože v případě tohoto mého či našeho jejich nucení k neohraničené lásce, tj. k plnění pro mě či pro nás zjevné pravdivé stálé povinnosti každého působit co možná nejméně smrti a bolesti jde o skrytou pravdu (tj. není zjevné, zda je mohu k neohraničené lásce přinutit), tak musím vždy prověřovat, zda v případě tohoto přinucení k neohraničené lásce zjevně působím či působíme co možná nejméně smrti a bolesti. Jinými slovy, ti kdo působí zjevně zbytečnou smrt a bolest, budou ve sporu popř. ve válce se mnou či námi, kteří pokládají za jedinou pro mě či pro nás zjevnou pravdu stálou povinnost každého působit co možná nejméně smrti a bolesti, zároveň v tomto sporu či válce jsem či jsme však stále povinni působit co možná nejméně smrti a bolesti těchto nepřátel (viz plnění jediné zjevné pravdivé neohraničené lásky proti méně jisté skryté pravdě přinucení k této neohraničené lásce).

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 12/06/2011 20:47:32

Post:

Proč jsem římským-katolíkem a členem Strany zelených?

V obou případech se z větší části jedná o odpůrce mého hlavního stálého zákona lásky ke všemu živému, tedy působení co možná nejméně smrti a bolesti, přesto jsem jejich členem, protože římsko-katolická církev se svým hlavním zákonem všeobecné (dle římsko-katolické církve pouze ve vztahu k lidem) lásky v občanské společnosti a Strana zelených se svým důrazem na ochranu přírody v politice jsou v současnosti nejbližší mému výše uvedenému hlavnímu zákonu lásky ke všemu živému. To se může v budoucnosti prohloubit, ale i změnit k horšímu, popřípadě bude možné najít bližší mocné spojení v prosazení mého hlavního stálého zákona působení co možná nejméně smrti a bolesti, což by vedlo ke změně mého náboženského vyznání i politické příslušnosti. Uvědomuji si, že jak v případě římsko-katolické církve tak i Strany zelených působením zbytečné smrti a bolesti u nich převládly pudové pevné mozkové vazby na úkor citových volných mozkových vazeb vůči jejich nepřátelům, které si vytvořily tímto zbytečným zabíjením a bolestí.

Pozn.:

Z vlastní zkušenosti vím, že politická myšlenka mé Filosofie rovnováhy o porážkové dani vzbudila ve Straně zelených převážně záporné až nenávistné odpovědi jejích členů.

Pro vztah římsko-katolické církve ke zvířatům mohu citovat komentář Vegetariánství a apatie křesťanského člověka zasutá apoteóza zvířete - esej - autor: Mgr. Zdeněk Ambrož Eminger, Th.D. (viz <http://www.vegetarian.cz/ostatni/veg%20esej3.html>) ... Jak patrně, život zvířat je popisován výhradně ve vztahu k člověku, kdy člověk je cílem a zvíře nástrojem. Jedná se vlastně o doslovný popis scholastické theologie: hřích není tam, kde je

věc využívána pro svůj účel; nedokonalé patří dokonalému, polovičaté celému. Prohřešení je možné jen vůči Bohu, či vůči člověku, resp. bližnímu, nikoliv vůči zvířeti. Morálka se týká pouze člověka, nikdy zvířete či obecně přírody. Neetické chování vůči zvířatům je obvykle zdůvodňováno (je-li vůbec zdůvodňováno) se zřetelem k Tomáši Akvinskému, který viděl v přílišné brutalitě ke zvířatům pouze tu nebezpečnou možnost, že by tato krutost mohla vnitřně ovlivnit člověka natolik, až by se ke svým bližním choval stejně krutě. Jelikož je vše na Zemi dědičně podřízeno člověku a s ním také sdílí osud porušenosti a slabosti, nemůže být dle katolické teologie ani řeči o tom, že by chování, zabíjení a využívání zvířat bylo nespravedlivým, nebo dokonce nemorálním aktem. Přesto i když se zvířata a vůbec celé stvoření neprovinilo žádnou vinou, neboť vinou se projevil jedině člověk, ptali a ptají se spisovatelé a básníci po vině zvířat s tklivou dojímavostí, jako například Ovidius. Jsou samozřejmě lidé, kteří dokáží u sebe a pro sebe rozlišovat mezi rozumem a soucitem a kteří dovedou rozeznat několik úrovní lásky, kde vrcholná láska patří Bohu, všechna ostatní náleží bližnímu a stvoření. Mezi ně patřil bezpochyby i František z Assisi, který sice zahrnoval do své lásky všechno stvoření včetně neživých věcí, ale to mu nezabraňovalo jíst "své přátele" slávky a voly.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 19/06/2011 19:44:10

Post:

Pomsta slepic za jejich utrpení způsobené dnešními lidmi aneb cestování v čase.

Podle Speciální teorie relativity Alberta Einsteina čím se mikročástice pohybuje rychleji, tím v ní pomaleji ubíhá čas (jde o známý důsledek dilatace času). To znamená, že každé mikročástici našeho Vesmíru ubíhá jinak čas, rychleji pohybujícím se mikročásticím ubíhá pomaleji, pomaleji pohybujícím se mikročásticím ubíhá rychleji. Všechny mikročástice se vlní jak vlnění, tak i hmota, jde o tzv. de Broglieho vlnění. To znamená, že některé rychle vlnící se mikročástice, kterým běží čas pomaleji, mohou být ještě v pravěku, některé pomaleji vlnící se mikročástice mohou být ještě v starověku, některé ještě pomaleji vlnící se mikročástice mohou být ve středověku, některé ještě pomaleji vlnící se mikročástice mohou být v novověku či současnosti a některé ještě pomaleji vlnící se mikročástice mohou být v budoucnosti. Větší tělesa jako člověk, které jsou složeny z těchto mikročástic, se pak vlní průměrným vlněním jednotlivých mikročástic, podle toho, jak rychle se vlní tyto mikročástice obsažené v tomto větším tělese, může toto větší těleso, resp. člověk být v pravěku, starověku, středověku, novověku či budoucnosti.

Cestování v čase tak zřejmě nemá povahu návratu v čase, ale má povahu změny času, tím že se člověk či jiný živý tvor či těleso přestoupí z jedné vesmírné oblasti (můžeme si ji představit jako vesmírnou loď) do jiné vesmírné oblasti s jinou průměrnou rychlostí vlnění ji tvořících částic od počátku Vesmíru, čímž zároveň přestoupí např. z novověku do pravěku či z budoucnosti do novověku apod. Nejde tak o vlastní cestování v čase, protože nejde o návrat do minulosti, ale o přestoupení do jiného časového pásma (můžeme si to představit, jakože kosmonaut z jedné kosmické lodi letící od počátku Vesmíru určitou rychlostí, takže v ní uběhl od počátku Vesmíru čas odpovídající této rychlosti, přestoupí do jiné kosmické lodi letící jinou určitou rychlostí od počátku Vesmíru, takže v ní uběhl jiný čas od počátku Vesmíru, může tak jít o cestování ze současnosti nebo budoucnosti do minulosti, avšak do cizí-jiné, nikoliv do vlastní minulosti).

Podle filmu KDYŽ DINOSAUŘI VLÁDLI SVĚTU 3, pro Discovery Channel, vydal v ČR Intersonic, jsou slepice potomci dinosaurů, kteří jsou přímými předchůdci dnešních ptáků. Proto jsou divoké, nejdou ochočit jako např. pes, jsou vůči sobě kruté a žijí a bojují v hejnech a stejně jako dinosauri se množí vejci. Je tudíž teoreticky možné, že se člověk (za života nebo např. po smrti) vrátí do pravěku, kde žili tito předci dnešních slepic, a dinosauri se jim budou nebo nebudou mstít bolestivou či předčasnou smrtí podle toho, jak se chovali k jejich přímým potomkům, tj. dnešním slepicím, kuřatům. Nechci pak případně vidět život a smrt těch lidí, resp. je tvořících mikroorganismů, kteří jedli často kuřata-brojlery, či vejce slepic z klecových chovů.

Připadá Vám shora uvedený text jako naprostá hloupost, tedy zcela nepravděpodobná možnost, pak **se mohu opřít o buddhismus, podle kterého Siddharta zjišťuje, že není čas, přítomnost, budoucnost, minulost - všechno existuje zároveň** (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Siddhartha> , Siddharta je alegorická novela od Hermanna Hesseho, poprvé byla publikována roku 1922 poté, co Hesse strávil nějaký čas v Indii ve druhém desetiletí 20. století. Tato novela je založena na buddhistickém hledání osvícení. Děj probíhá v Indii a odráží hledání spasení, jak po tom touží hodně lidí v této oblasti. Myšlenky novely přišly z východní, především indické kultury, a nemusí korespondovat se západními ideály. Novela je alegorií Čtyř vznešených pravd buddhismu a Osmi cest buddhismu. Každá kapitola reprezentuje jednu ze čtyř Pravd a jednu z osmi Cest.)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 23/09/2011 21:11:41 corr. 04/10/2011

Post:

Nedávno bylo současnou vědou zpochybněno, že maximální rychlost ve Vesmíru je rychlost světla v klidu nehmotných fotonů s tím, že tuto rychlost mohou překročit hmotná neutrina. (viz [zde](#))

Na maximální rychlosti světla je založena Speciální teorie relativity Alberta Einsteina, ze které vychází rovněž má Filosofie rovnováhy.

Jaký dopad by mělo vyvrácení Speciální teorie relativity Alberta Einsteina z hlediska vyvrácení mé Filosofie rovnováhy?

Má Filosofie rovnováhy stojí na jediném dogmatu (Všichni živí tvorové ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde se budou mít všichni rádi, proto je každý stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti. Vše ostatní jsou více názory(spekulace). To platí o celé mé Filosofii rovnováhy.), ze kterého plyne pravda, která je zřejmá každému myslícímu tvorů, která by šla vyjádřit tak, že kdo ze všeho nejvíc chce vlastními silami co nejdříve dosáhnout světa, kde by se všichni (zejména všichni živí tvorové) měli rádi (tedy dosáhnout ráje na Zemi), měl by působit co možná nejméně smrti a bolesti (zejména všech živých tvorů).

Toto dogma jsem se ve své Filosofii rovnováhy, která má cca 400 stran, pokusil promítnout do všech oblastí současné vědy, tj. zejména fyziky, biologie, matematiky, historie, religionistiky, ekonomie, práva, zemědělství, lékařství atd., přičemž toto promítnutí mého výše uvedeného jediného dogmatu bylo založeno na současném všeobecně uznaném stavu vědy, tedy i platnosti Speciální teorie relativity Alberta Einsteina ve fyzice. Změnou tohoto stavu současné vědy by se samozřejmě musela změnit rovněž podoba tohoto promítnutí mého jediného výše uvedeného dogmatu z hlediska vědy.

Protože však považuji svou výše uvedenou samozřejmou (self-evident) pravdu za samozřejmý (self-evident) důsledek jediného dogmatu mé Filosofie rovnováhy, tak žádná změna tohoto vědeckého promítnutí tohoto mého dogmatu by neměla způsobit vyvrácení této pravdy. Do plného potvrzení či vyvrácení jediného dogmatu mé Filosofie rovnováhy bude tak pouze vždy se změnou dosavadního stavu vědy nutné změnit jeho vědecké promítnutí, případně zpřesnit tuto zjednodušenou definici lásky.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 17/05/2012 18:55:02

Post:

Budeme-li vycházet z Racionální mystiky Filosofie rovnováhy čili filosofického subjektivního idealismu vyjádřeného pojmy současné exaktní přírodovědy, podle kterých tělo, popř.

mozek člověka před smrtí ztělesňuje celý náš Vesmír, pak bílé krvinky v těle člověka před smrtí ztělesňují bojovníky v našem Vesmíru a světová válka ztělesňuje vzájemnou nenávist a jakousi občanskou válku bílých krvinek v těle člověka před smrtí, popř. v současnosti i atomovou světovou válku.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

ZÁKLADNÍ TEOLOGICKO-FYZIKÁLNÍ OTÁZKA: ZPŮSOBUJE NIČENÍ NIC NEBO NĚCO?

Má Filosofie rovnováhy chápe z fyzikálního hlediska nic jako absolutní vakuum a ničení jako srážky hmoty, popř. elektromagnetického vlnění (tj. něčeho). Má Filosofie rovnováhy vychází z toho, že výše uvedené srážky čili zejména gravitaci způsobuje toto vakuum jmenovitě jeho podtlak v důsledku, kterého dochází k přisávání hmoty, popř. elektromagnetického vlnění k sobě, tedy jejich srážkám. Z teologického hlediska ničení čili srážky čili jednání Dábla tak má Filosofie rovnováhy chápe jako projev ničeho čili absolutního vakuu. Přičemž má Filosofie rovnováhy z fyzikálního hlediska vychází z toho, že v našem Vesmíru neexistuje absolutní vakuum a v každé části našeho Vesmíru se jedná o spojení ničeho a něčeho, tedy hmoty či elektromagnetického vlnění s absolutním vakuem. Jinými slovy z teologického hlediska podle mé Filosofie rovnováhy i Dábel představuje spojení ničeho a něčeho, a v této jeho části tvořené něčím je dána jeho dobrá podstata.

Výše uvedená fyzikální východiska mé Filosofie rovnováhy jsou částečně v rozporu s poznatky současné fyziky, podle níž přitažlivá zejména gravitační síla je způsobena nikoliv vakuem (čili téměř ničím), ale je způsobena samotnou hmotou a elektromagnetickým vlněním, resp. jejich rostoucí hmotností. Teologicky by to podle mne znamenalo, že ničení čili srážky jsou způsobeny nikoliv ničím ale něčím, jeho rostoucí hmotností. Z fyzikálního hlediska něco jako hmota a elektromagnetické vlnění jsou nezničitelné, neboť platí zákon zachování energie. Teologicky by pak nejhmotnější něco, které by bylo dle zákona zachování energie věčné, bylo největším ničitelem v důsledku své největší gravitace a jí působenými největšími srážkami přitahováním méně hmotného něčeho. Jinak řečeno by to podle mne teologicky znamenalo, že nejhmotnější věčné něco jako největší ničitel je Dábel. Čili teologicky by se dalo říci, že Bůh je vlastně Dábel. Společensky by to znamenalo, že mocný jedinec se musí snažit stát ještě mocnější, aby nebyl vždy dříve nebo později sražen, tj. zničen s ním se srážejícími ještě mocnějšími jedinci nebo s ním se srážejícím velkým množstvím méně mocných jedinců, protože bezmocný jedinec bude vždy dříve nebo později sražen mocnějším jedincem nebo jedinci. Postavení jedinců ve společnosti by tak bylo bezvýchodné čekání na náhodnou smrtící srážku. Jediné východisko jedince by představovalo vše podřítit tomu, aby jedinec zvýšil svou moc (viz Nietzscheho vůle k moci).

Oprávněnost mé Filosofie rovnováhy jako výhodnosti pro jedince stále působit co možná nejméně smrti a bolesti živých tvorů proti Nietzscheho stanovisku o vůli k moci za každou cenu (viz výše) tak podle mého názoru může potvrdit či vyvrátit fyzika pokusným vyvrácením nebo prokázáním výše uvedeného fyzikálního východiska mé Filosofie rovnováhy, že gravitace je způsobena podtlakem vakuu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

v) ve vztahu k hmyzu v autě

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/09/2010 09:23:26

Post:

Z hlediska mé Filosofie rovnováhy doporučuji jezdit autem rychlostí nejvýše pouze 90 kilometrů za hodinu, protože při této rychlosti zřejmě nedochází ještě k usmrcení okolního hmyzu. Hmyz se při této rychlosti dokáže autu vyhnout nebo při srážce s autem není usmrcen ani smrtelně zraněn.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

w) ve vztahu ke škůdcům

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/05/2011 19:49:32

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/09/2010 09:36:55

Post:

Z hlediska mé Filosofie rovnováhy doporučuji následující zacházení se škůdci. Škůdce lze rozdělit na dvě skupiny:

1) např. blechy, které není možné lapit živé (jde především o nejmenší hmyz), na ty je nutné použít odpuzující-repelentní prostředky, a pokud dokonale nefungují, tak použít humánní usmrcující prostředky (při ochraně života jiného živého tvora) při současném použití výše uvedených odpuzujících-repelentních prostředků (které odpuzují tyto škůdce od užití výše uvedených usmrcujících prostředků).

2) např. moli, krysy, potkání, myši, které je možno lapit živé (jde především o větší hmyz a zvířata), na ty je nutno použít lapací pasti umožňující odchyt živých jedinců a ty poté vypouštět do volné přírody ve velké vzdálenosti od lidských obydlí.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Dnes jsem udělal chybu, protože jsem svému psu po dřívějším napadení klíštětem, kterému jsem 6.5.2011 koupil bylinný repelentní (tj. odpuzovací) obojek proti klíšťatům a blechám, nechal dnes u veterináře dát do kožichů vodičku, která po dobu 1 měsíce zabije každé klíště a po dobu 3 měsíců každou blechu, které překonají odpuzující účinek obojku a napadnou mého psa.

Špatně jsem postupoval dle shora uvedeného návodu, co se týká klíšťat, protože v jejich případě se jedná o větší hmyz, který je možno i po přisátí při krajní nezbytnosti zvláštními kleštičkami odstranit a následně s velkou pravděpodobností ještě živé vypustit zpátky do přírody.

Můj shora uvedený návod lze mít v současnosti za překonaný, protože jestliže mám postupovat stále blíže k ráji na mé zahradě a u mne doma, tak z něj nelze trvale vylučovat žádné živé tvory, ani klíšťata, blechy, komáry, štěnice, jihoamerické upíry (tj. netopýry sající krev), protože i tito živí tvorové se mohou chovat zodpovědně a nevysát více krve, než je nezbytné. Proto je třeba tyto tvory neustále zkoušet, zda zneužijí toho, že je připustíme do svých domovů a přemnoží se, pak zřejmě bude nutno proti nim co nejhumánněji zasáhnout, případně při krajní nezbytnosti některé z nich co nejhumánněji usmrtit, nebo se budou chovat zodpovědně podle nejzákladnějšího axiomu (tj. pravděpodobného avšak neprokázaného zjištění) mé Filosofie rovnováhy, že všichni živí tvorové, tedy i tito krvejedi ve skutečnosti nejvíc chtějí žít ve světě, kde by se měli všichni rádi.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Jaký je Váš názor?

x) ve vztahu k zemědělským velkochovům

Author: Dalibor Grůza

Time: 08/11/2010 19:38:47

Post:

Jestliže by pro masožravá zvířata a zřejmě všežravého člověka byly humánně naším zemědělstvím produkovány přirozeně uhynulé zdechliny hospodářských zvířat, tak by nehrozilo, že nebudou našimi zemědělci chovány např. prasata, husy,

kachny, krávy slepice apod. Představuji si to tak, že by se v milosrdných resp. ekologických chovech čekalo, až nějaké hospodářské zvíře přirozeně umře, aby mohlo být snědno masožravci a všežravci, kteří zřejmě nepřežijí bez potravy z mrtvých zvířat jako např. můj pes a já. A protože lidé budou vždy chovat psy, kočky, hady, lvy, tygry a jiné masožravce, tak by měla i hospodářská zvířata zaručeno své právo na existenci, i když by se z většiny lidí stali téměř vegetariáni. Zároveň by tyto chovy hospodářských zvířat vyhovovaly požadavku milosrdnosti-humanity, byly by ekologické, čili by zde nehynula zvířata záměrně ale přirozeně např. stářím či nevyléčitelnými nemocemi.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

y) zákon příčiny brzké smrti a velké bolesti a evolučního úspěchu v dějinách

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/06/2011 18:29:29

Post:

Podle Filosofie rovnováhy je příčinou případné smrti v mladém věku či případné velké duševní či tělesné bolesti každého živého tvora, resp. člověka v dějinách velká zbytečná smrt či bolest způsobená živým jedincům tímto živým tvorem, resp. člověkem či jeho předky, zejména rodiči, rozdílné úrovně zbytečné smrti a bolesti platí pro masožravce, všežravce a býložravce. Výjimky jsou sice možné (dle Heisenbergova principu neurčitosti kauzalita, resp. příčinnost je v konečném důsledku velmi pravděpodobná náhoda), ale zcela výjimečné. Jediný způsob jak uniknout této kauzalitě, resp. příčinnosti je působit co možná nejmeně smrti a bolesti, jak vlastním co možná největším nečiněním zbytečné smrti a bolesti, tak vlastním co možná největším zabráněním působení zbytečné smrti a bolesti jinými jedinci. Působí-li jedinec hodně zbytečné smrti a bolesti, tak tím podle mé Filosofie rovnováhy způsobuje jeho či jeho potomků budoucí smrt v mladém věku či velkou zbytečnou duševní nebo tělesnou bolest.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/08/2011 12:10:59

Post:

Podle mého otce a zřejmě i Charlese Darwina zřejmě světu (tj. evoluci) vládou (tj. v životě jsou úspěšní) poslušní (tj. kteří umí poslouchat) silní jedinci. To by znamenalo, že slabým jedincům pak nezbyvá nic jiného než poslouchat, chtějí-li přežít. Podle mé Filosofie rovnováhy (tj. konkurenční evoluční teorie) v životě jsou úspěšní (tj. silní) milosrdní (tj. působící co možná nejmeně smrti a bolesti) jedinci, ať již silní či slabí.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 19/11/2011 16:57:29

Post:

Je příroda, resp. svět dobrá nebo není dobrá, tj. vždy trestá zbytečnou (tedy větší než co možná nejmenší) smrt a bolest a vždy odměňuje zabránění zbytečné (tedy větší než co možná nejmenší) smrti a bolesti nebo to netrestá a neodměňuje, což by znamenalo že je k smrti a bolesti pasivní, trpí je nebo zbytečnou smrt a bolest dokonce odměňuje (viz např. Darwinův boj o život, resp. sociální darwinismus) nebo to částečně trestá a odměňuje a částečně netrestá a neodměňuje (viz např. starořečtí či pohanští bohové). Platí-li tedy 31. verš 1. kapitoly 1. knihy Mojžíšovy o stvoření světa: ... 31 Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý.

O mém plném spolehnutí se cca od května roku 2008 na výše uvedenou výlučnou dobrotu světa, resp. přírody vždy trestající větší než co možná nejmenší smrt a

bolest a vždy odměňující zabránění větší než co možná nejmenší smrti a bolesti částečně pojednává tato část "[Chování dle Filosofie rovnováhy](#)", o důkazu této výlučné dobroty pojednává Filosofie rovnováhy, II. kniha, část nazvaná "[Přírodovědný důkaz úspěchu milosrdných](#)".

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 30/03/2012 08:47:40

Post:

quoted:

Post of kirmakX6on

... Když zabiju krávu, tak ty buňky, který tvořily krávu, zemřou...nemůžou to proto nikomu jinému sdělit, snad jen bezprostředně před svou smrtí to mohou sdělit jiným kravám, který by tomu mohly přihlížet. Pokud ale v dohlednu žádá jiná kráva nebude, nemá se to jak dozvědět přeci. Snad kdyby to sdělily buňkám jiných mikroorganismů, který budou tu mrtvou krávu pak rozkládat. Ale tito destruenti by mně měli být spíš vděční, neboť jsem jim zabitím krávy obstaral živnou půdu...

I kdyby to nějak buňkám jiné krávy sdělily, znamenalo by to, že mě pak krávy nebudou mít rády. (To se přitom obecně vůbec neděje, když se narodí malá kráva, tak lidí, kteří ji chovají, vůbec nebojí, přitom naprostá většina krav jde na porážku a to těmi stejnými lidmi, kteří odchovávají mladé.) Není mi ale jasné, proč by mělo např. lidi zajímat, že jsem krávě způsobil bolest či smrt - chápal bych, kdyby mě za to neměly rády ty krávy, ale nechápu, proč by mě za to neměli mít rádi lidi, tj. proč má moje potenciální zabíjení krav vliv na běžné zlo ze světa lidí, dejme tomu korupci (na kterou tam ve filmu odkazuje taky).

Snad kdyby vskutku vůbec nešlo o tu krávu, ale jen o buňky dané tkáně. Tj. pak by to bylo, že např. svalovým buňkám krávy jsem způsobil (resp. moje buňky způsobily) bolest (v důsledku čehož pak kráva jako celek zemřela) a za toto mě nebudou mít rády všechny svalové buňky všech organismů...a tato nevráživost se pak bude na velké škále projevovat jako ono běžné zlo. ...

V lidském mozku jsou části příbuzné s plazy tzv. archikortex a příbuzné s ostatními savci tzv. paleokortex, tyto části mozku zastupují rovněž určité části těla, tyto buňky (resp. části mozku či jimi zastoupené části těla) jsou pak často vzájemně ve sporu (viz Pozn. dále) a podle mne by se tak mohli mstít za způsobenou smrt a bolest plazů, resp. ptáků jako blízkých příbuzných plazů a savců.

Pozn.: seriál „Byl jednou jeden život“ (viz literatura) 3 DVD, díl „9. Mozek“, čas 2:30-3:55 před 200 milióny let se vyvinul primitivní mozek, tj. mozková kůra plazů-archikortex, umožňující primitivní reakce jako agresivní obrana teritoria, tyto primitivní reakce a tato část mozku existují také u moderního člověka, před 100 milióny let to byl paleokortex, (tj. mozková kůra savců viz 1 DVD, díl „1. Planeta Buněk“, čas 4:48-5:06) zprostředkující obavu, strach, počátky paměti, čas 4:10-5:48 před 100.000 lety to byl neokortex tvořící 85% hmotnosti mozku umožňující sdílení myšlenek, počítání, umění, přemýšlet o příčinách a chovat se civilizovaně, a problémová komunikace neokortexu a primitivní mozkové kůry (archikortexu a paleokortexu), čas 23:30-25:50 mozek má víceméně úplnou kontrolu nad člověkem, komunikace neokortexu a primitivní mozkové kůry (archikortexu a paleokortexu) způsobuje věčné dilema mezi agresivním či civilizovaným řešením situace živým tvorem, primitivní část mozku se pořád snaží převládnout. Mozek skladuje většinu toho, co vnímáme vědomě, z toho, co vnímáme nevědomě, mozek ukládá asi 1/100, mozek vnímá vše najednou. Každá část těla je kontrolována určitou oblastí mozku, větší části mozku jsou potřeba na citlivější části těla, např. ruce a obličej. Přenos do mozku se děje prostřednictvím povrchových buněk těla a jeho smyslu a pomocí nervů, resp. jejich nervových buněk-neuronů a jejich výběžků-dendritů vedených po celém těle, a to pomocí chemických látek neurotransmiterů-nervových přenašečů.

Literatura:

"Byl jednou jeden život", v originále: "Il était une fois ... la Vie", created by Albert Barillé, music composed by: Michel Legrand, characters designed by: Jean Barbaud, copyright PROCIDIS-Paris, v České republice copyright: BH promo CZ 2008, titulní píseň Jana Mařasová, Ľuba, 1,2,4,5 DVD 104 minut, 3,6 DVD 130 minut, 26 dílů seriálu.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

(citováno z http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?whichpage=2&TOPIC_ID=1504扏)

z) ve vztahu k mléku a klišu

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/07/2010 16:59:47

Post:

Co říkáte, že je podle Vašeho názoru milosrdnější?

1) Pít biomléko krav chovaných na pastvinách (nikoliv na jednom místě ve stáji jako při normálním mléku), ale jde často o nadprodukcí, protože mnoho biomléka se neprodá a proto všechno je biomléko dražší jako normální mléko.

nebo

2) Pít sušené práškové mléko, které je zároveň doporučováno jako košer strava u židů, kde se podle některých názorů nemusí dodržet dohled rabína u výroby zdrojového mléka. Sušené mléko umožňuje je pít jen v případě nutné potřeby a nebrat tak mléko telatům, ve skutečnosti to však může vést k omezení či vybití chovů a k nezměněné porážce telat, aby krávy měly dostatek mléka pro sušení. Ještě bych chtěl poznamenat, že podle mé korespondence s hnutím Haré Kršna, kteří jsou hinduisti a vegetariáni a zbožšťují krávy, protože jim dávají jediné přípustné živočišné živiny v mléce, když nejí vejce, i oni kupují sušené mléko od společnosti Madeta.

Pozn.

- Podle chovatelů z hnutí Haré Kršna <http://www.krisnuvdivur.cz/>, u kterých jsem chtěl nakupovat sušené práškové mléko (tj. sušené práškové biomléko vzhledem k indickému hinduistickému způsobu chovu krav, zřejmě i býků, které dle jejich vyjádření kastrují na voly, aby s nimi šlo vůbec pracovat, jinak jsou podle nich divocí a nebezpeční) krávy při dojení mají více mléka, než tele potřebuje.

Literatura: Sušené mléko-Existují někteří učenci Tóry, kteří dovolují užití sušeného mléka, které je vyrobeno z obyčejného mléka, protože to není jeho původní podoba, když přichází do židovských rukou, Moho lidí, kteří dbají na Cholov Izrael, se nespolehají na toto shovívavé pravidlo.

Powdered Milk - There are some Torah scholars who permit the use of powdered milk which is made from regular milk since it is not in its original form when it comes into Jewish hands. Most people who are careful about Cholov Yisroel do not rely on this lenient ruling. <http://www.star-k.org/kashrus/kk-issues-cholovYisroel.htm>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 15/07/2010 20:10:40

Post:

Vážení,

řešením shora položené otázky je zřejmě v nutné míře, zřejmě jen při bolení kostí sušené biomléko. Tak, jak ho nabízí Mlékárna Lacrum Velké Meziříčí v rámci své výrobní řady Amálka prostřednictvím společnosti Aromatis (viz <http://www.bio-info.cz/zpravy/lacrum-velke-mezirici-vyrazne-rozsiruje-svoji-bioradu-amalka>). Sušené biomléko je k dostání na <http://www.aromatis.cz/cz/amalka-bio/bio-susene-mleko/>

Pozn.

Lacrum nakupuje biomléko od českých ekofarmářů Od loňského roku se nicméně mlékárna

Lacrum pustila do vlastního zpracování biomléka. Biomléko Lacrum nakupuje od ekologických chovatelů z jižních Čech, dále z Vysočiny, Tišnovska a začíná spolupráce i z chovateli ze vzdálenějších východních Čech. „S ekofarmáři máme zatím výbornou spolupráci. Ti, kteří se rozhodli pro dodávky mléka k nám, jednoznačně naši mlékárnu preferovali z důvodů její specializace a variability výrobního programu, všichni nás před podpisem smlouvy navštívili a osobně se domnívám, že mají radost, když vidí konkrétní výrobky z jejich starostlivě vyráběného mléka“, hodnotí spolupráci s dodavatelem Karel Quast. Lacrum začíná také spolupracovat s několika konvenčními chovateli, kteří zahájili přechodné období na ekologický chov. Tímto si mlékárna zajišťuje dostatek biosuroviny pro růst objemů v budoucnosti. „Do pěti let plánujeme, že biomléko a výrobky z něj budou tvořit alespoň 50 procent z objemu výroby Mlékárny Velké Meziříčí“, upřesnil Karel Quast. (viz <http://www.bio-info.cz/zpravy/lacrum-velke-mezirici-vyrazne-rozsiruje-svoji-bioradu-amalka>) BIO mléko má přirozeně vyšší obsah určitých živin než mléko z běžných chovů. O hodně vyšší je hladina omega 3 mastných kyselin (o 64 % více) a o 50% více vitamínu E. Vědecké studie prokázaly i to, že bio mléko má vyšší obsah konjugované kyseliny linoleové (CLA, která příznivě působí na imunitní systém. Krávy, které konzumují hodně čerstvé trávy a jetele, dávají mléko též s vyšším obsahem beta karotenu o 75% než je obsah těchto látek v běžném mléce (z beta karotenu vyrábí naše tělo vitamin A). Obsah antioxidantů luteinu a zeaxanthinu je dva až třikrát vyšší. Není určené pro výživu kojenců do 12 měsíců! (viz <http://www.aromatis.cz/cz/amalka-bio/bio-susene-mleko/>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 16/07/2010 18:11:03

Post:

quoted:

Post of Miloslav Bažant

Dalibore,

Víš ještě o čem mluvíš. mám dojem, že jsi zcela ztratil kontext. Jsi na filosofickém fóru. Uvědomuješ si to ještě? Nejspíše tě to překvapí, ale je tomu tak. Tohle spíše přináleží do chaty o zdravé, či biovýživě. To že jsi vegetarián, či zobeš semínka je tvoje věc. Jaké mléko je lepší či horší také. Postavil li jsi na tomto svém zaměření svou teorii rovnováhy, pak věz, že to není filosofie, ale spíše důsledek tvé choroby, protože příčiny nesouvisí s důsledky. Snad by se to dalo s jistou dávkou tolerance považovat za víru, či pokus vytvořit nové náboženství, protože víra souvislost mezi příčinami a jejich důsledky tak přísně jako filosofie nevyžaduje. I hypotéza musí mít vnitřní svázanou logiku, natož teorie. Teorie již navíc vyžaduje důkazy aby teorií byla. O logické provázanosti příčin a následků nemluvě. To je základní podmínka. To co tu ukazuješ je možno označit pouze za blábolení, nikoliv za teorii.

Jenže proč to píšeš, když vím, že tě stejně nic s toho nedojde. Asi je to dáno mou hloupostí a snahou tě pomoci.

Skus ty své vstupy ukázat svému psychiatrovi. Myslím, že tě zvýší dávky léků a třeba tě pomůže právě to.

Jináč, nejlepší je Pribináček. Budeš li jíst hodně pribináčeků, změní se tím vyváženost Vesmíru a slunce bude více zářit.

Ovšem více logické je, že budeš li jíst hodně česneku, budeš mít víc prostoru kolem sebe a to dokonce i v davu. Zde příčiny a jejich důsledky odpovídají a mají souvislost. K témuž důsledku tě mohou dovést i luštěniny. Cíle však dosáhnout nemusíš. Lidé se mohou k tobě naopak přiblížit a díky tomu smradu tě nakopat zadek. Zde také příčiny odpovídají důsledkům.

MB

Miloslave,

proč myslíš, že košer strava tak úzce souvisí s židovským náboženstvím a filosofií, a opětovně, proč myslíš, že vegetariánství tak úzce souvisí s hinduismem a hinduistickou filosofií. Tak zanech těch urážek a začni taky trochu jednou zase přemýšlet.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Ráj pokračuje mým chovem mléčného dobytka

Printed from: www.FILOSOFIE.cz Diskusní fórum

Theme web: http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1519

Printed on: 28/01/2012

Theme:

Theme author: Dalibor Grůza

Theme: Ráj pokračuje mým chovem mléčného dobytka

Time: 28/01/2012 10:19:08

Post:

Dosud piji biomléko, avšak piji ho velké množství a přibírám na váze, ze 74 kg nyní vážím 79 kg. Podle hlavního pravidla Filosofie rovnováhy, které zní: "Každý je stále povinen působit co možná nejméně smrti a bolesti", se dostávám do zásadního rozporu, protože současní tuzemští zemědělci, a to i bio (tj. ekologické) chovy, zabíjí samce telat (tj. býčky), aby mohli mléko od kojící krávy ve velkém prodávat. Řešením není ani snížit spotřebu mléka, protože by současní tuzemští zemědělci toto neřešili nezabíjením býčků, ale vyřešili by to pravděpodobně zabitím přebytečných chovaných krav. Jediným správným řešením tedy podle shora uvedené základní zásady mé Filosofie rovnováhy je pořídit si vlastní vzorový chov mléčného dobytka, kde nebudou zvířata zabíjeny úmyslně žádným člověkem, tedy umřou zásadně na stáří.

Proto jsem se rozhodl pořídit si vlastní chov, který by měl vyprodukovat minimálně 124 gramů mléka pro mne jako jednu osobu na den, což byla spotřeba mléka v Indii, kde jsou všichni prakticky vegetariáni (tj. kromě mléka jedí pouze rostliny), v padesátých a šedesátých letech, kdy Indie nebyla ještě tak bohatá jako dnes, dnes je spotřeba mléka v Indii 226 gramů na osobu a den. U mne by se mohlo jednat spíše o tu nižší hodnotu, protože vedle mléka se krmím rovněž vejíčky domácích slepic (jedno za dva dny) a také velmi málo masem svých slepic, které nebyly úmyslně zabity žádným člověkem a umřely např. na srdeční selhání (tj. infarkt) či bakteriální choroby, a to přes dohled veterináře nad mým chovem slepic včetně např. podávání antibiotik.

Prosím o rady, jaký dobytek si pořídit, zda ovce, kozy, případně hovězí dobytek a jaký druh, tak, aby vyprodukoval minimálně výše uvedených 124 gramů mléka denně, dále prosím o radu, jak velký pozemek bych si měl pořídit pro tento Vámi doporučený dobytek určitého druhu produkujícího výše uvedené požadované množství mléka denně. Dále prosím o všechny další potřebné rady, které Vás napadnou.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Literatura:

Despite its being the largest milk producer in the world, India's per capita availability of milk is one of the lowest in the world, although it is high by developing country standards. The per capita availability of milk, which declined during the 1950s and 1960s (from 124 grams per day in 1950-51 to 121 grams in 1973-74) expanded substantially during the 1980s and 1990s and reached about 226 grams per day in 2001-02. The per capita consumption of milk and milk products in India is among the highest in Asia, but it is still growing. It is still below the world average of 285 grams per day, and also the minimum nutritional requirement of 280 grams per day as recommended by the Indian Council of Medical Research (ICMR) (see Sharma et.al., 2003).

Přestože je největší výrobce mléka na světě, indická dostupnost, použitelnost mléka na hlavu je jedna z nejnižších na světě, ačkoliv je vysoká podle měřítek rozvojových zemí. Půžitelnost mléka na hlavu, která klesla během padesátých a šedesátých let (z 124 gramů na den v 1950-51 na 121 gramů v 1973-74) vzrostla podstatně během osmdesátých a devadesátých let dvacátého století a dosáhl 226 gramů na den v letech 2001-02. Spotřeba mléka a mléčných výrobků na hlavu je mezi nejvyššími v Ásii, ale je stále rostoucí. Je stále pod světovým průměrem 285 gramů na den, a také pod minimálním nutričním-výživovým požadavkem 280 gramů na den jak je doporučen Indickou Radou Lékařského

Výzkumu (ICMR) (viz Sharma et al., 2003)

http://www.indexmundi.com/india/unemployment_rate.html

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/01/2012 14:46:42

Post:

Ještě budu potřebovat rovněž cca 124 gramu mléka na den pro svého psa, který rovněž tvoří mou domácnost a ode mne nedostává k jídlu mrtvoly zvířat úmyslně zabitě nějakým člověkem, a přestože váží pouze cca 10 kg (kilogramů) tak sní stejné množství mléka a mléčných výrobků s neživočišným sýřidlem jako já zřejmě, protože je masožravec.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/01/2012 15:06:46

Post:

Otec mi nabídl, abych choval dobytek na jeho pozemku, a poradil mi, abych choval nedojivé ovce, které se nemusejí dojit, protože, když se nepodají, tak se u nich netvoří mléko, které nechám za účelem mléka oplodnit beranem u nějakého cizího chovatele a které se možná nebudou pářit se svými samčími potomky, jinak je budu muset oddělit. Tyto jejich samčí potomky-berany nechám s nimi vyrůstat a nikdy je zřejmě úmyslně nezabiji ani nenechám nějakým člověkem úmyslně zabít. Otec mi schválil, abych se poradil se svým sousedem-chovatelem koz a ovcí, jak ohradit ovce a berany (obojí dle významu dále též jako ovce) např. elektrickým ohradníkem, tj. dvěma dráty na tyčkách nabitými elektrickým proudem nebo zda bude nutný plot (jde o tzv. košár či košárování). Tento ohradník či plot bych mohl posouvat, aby ovce spásaly trávu na určitém místě, poté na jiném místě, kdy by tráva na původním místě mohla zase vyrůst, než by byla jako stará spasena mými ovci.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 29/01/2012 10:57:03

Post:

Chovat dobytek dle mého souseda-chovatele koz a ovcí je velmi náročné, je třeba zřejmě být registrovaným chovatelem, pod kontrolou veterinárních a hygienických orgánů, je třeba dobytek dvakrát denně dojit, je třeba na zimu nejméně cca 500 kg sena na jeden kus, dále okopaniny a řepu. Chov bez zabíjení samčích potomků dobytka (dále též býků) dlouhodobě provádí a má tak dlouhodobé zkušenosti hnutí Haré Krišna (viz literatura), které umožňuje navštívit jejich farmu (viz literatura) a získat tak zkušenosti s tímto milosrdným chovem pro případný vlastní chov. **Nejlepší řešení pro neodborníka však je kupovat i drazé mléko a příp. jakékoliv mléčné výrobky pouze od chovatelů, kteří nezabíjejí úmyslně býky ani je nedávají zabít úmyslně nějakým člověkem.** Můj výše uvedený soused mi doporučil chovatelku koz, která vyrábí kozí mléko a sýry (podle Filosofie rovnováhy možno užívat jen sýry z neživočišných syřidel), která nezabíjí ani nedává zabíjet býky a prodává je, když má vysokou jistotu, že budou určeni výhradně na chov, nikoliv na maso, a toto si kontroluje dalším kontaktem s chovatelem (zaslání fotek, pozdější návštěva kupce apod.).

Literatura:

Indie je plná krav, býků a telátek, potulujících se ulicemi sem a tam. Některá zvířata mají nafouklá břicha ze všech těch plastů, které snědla s vidinou pochutnání si. Trochu mi připomínají divoké a volné hippies. Nikdo jim neubližuje, ale také se o ně nikdo nestará. Zato krávy, býci a telátka v péči oddaných (rozumějí členů hnutí Haré Krišna), překypují zdravím, srst se jim leskne a zrovna z nich číší spokojenost i jistota, že určitě na žádném talíři neskončí.

(viz http://harekrsna.cz/cvs/2009/indie_2009_majapur)

KRÁVY

Dávná védská kultura je přirozeně spojena s kravami. Dávají nám nejdůležitější složku lidské potravy – mléko. Můžete si vyzkoušet:

- ruční dojení
- péče o krávy
- údržba gošaly (kravína)
- zpracování mléka

(viz <http://www.krisnuvdvur.cz/farma-nabizime.html>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/07/2012 09:49:32

Post:

Problémem dle Filosofie rovnováhy jsou poštovní obálky, při jejichž lepení se v moderním průmyslu používá prakticky vždy kliš, tedy zpracované mrtvoly zvířat. Proto doporučuji vyrábět si poštovní obálky vlastnoručně z recyklovaného papíru spojované kancelářskými spojovníky a lepenými vaječným bílkem od domácích slepic, obojí protože spoje lepené vaječným bílkem se rozlepují v případě jejich zvlhnutí.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

3. Díl

Přírodovědný důkaz úspěchu milosrdných

a) Osnova pokusu

Theme author: Dalibor Grůza

Theme: Přírodovědný důkaz úspěchu milosrdných

Time: 21/10/2011 19:49:42

Post:

(jde o pokračování topicu Ráj začíná vědeckým pokusem na mé zahradě viz http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375)

Podle mé Filosofie rovnováhy jsou živé mikroorganismy, zejména živé buňky schopny rozeznat a zapamatovat si, zda je chráníme, resp. krmíme či zda je zabíjíme, tedy i tyto živé mikroorganismy jsou schopny podle mé Filosofie rovnováhy základní myšlenkové-duševní (v tomto smyslu mají duši v náboženském slova smyslu) úvahy rozlišení a zapamatování si přítele a nepřítele. K nepřátelskému živému mikroorganismu se pak nejen tyto živé mikroorganismy ale i jejich blízké příbuzné živé mikroorganismy chovají nepřátelsky, resp. jej požírají, což se v našem makrosvětě zřejmě projeví jako spor, hádka, nemoc, bolest, válka, zranění, neštěstí, neúspěch, smrt apod. K přátelskému živému mikroorganismu se pak tyto živé mikroorganismy chovají přátelsky, resp. jej nepožírají a požírají ty živé mikroorganismy, které by jej chtěli sežrat, což se v makrosvětě projeví jako úspěch, klidný život (příkladem mohu být já jako slabý jedinec) či řada přátel a spolubojovníků, kteří jsou za mne ochotni se obětovat a bojovat (příkladem může být Stalin, který nechal zabít mnoho dospělých mužů svých skutečných i domnělých nepřátel, ale nezabíjel na rozdíl od Hitlera organizovaně ženy a děti a odstranil od moci Hitlera, který organizovaně zabíjel zejména židovské a romské ženy a děti, což je nejhorší možné zlo v našem světě, protože jde o působení největší možné smrti a bolesti v našem světě), šťastný a dlouhý život můj a mých dětí apod.

Přírodovědné prokázání schopnosti živých mikroorganismů rozeznat a zapamatovat si přítele a nepřítele by nebylo vyvrácením náboženství, ať již židovského nebo křesťanského (sám jsem římský-katolík), ale ukázalo by nám proč se vyplatí být dobrý (tj. působit co možná nejméně smrti a bolesti) a jak příroda, resp. Bůh prostřednictvím této přírody trestá zlo (tj. zbytečnou smrt a bolest) a odměňuje dobro (tedy nepůsobení zbytečné smrti a bolesti) živých tvorů, ve prospěch existence Boha by pak svědčila úvaha, že někdo zřejmě musel stvořit přírodu jako spravedlivou soustavu, která zřejmě samočinně trestá výše uvedené zlo a samočinně odměňuje výše uvedené dobro.

Zároveň by přírodovědné prokázání schopnosti živých mikroorganismů rozeznat a zapamatovat si přítele a nepřítele zakotvilo etiku jako prospěšnost konání výše uvedeného dobra a nekonání výše uvedeného zla v zákonitostech a silách přírody předurčujících odměnu takového dobrého a trest takového zlého jedince, nebylo by třeba zakotvovat etiku v Bohu, osobním přesvědčení, víře apod., ale bylo by ji možno zakotvit v přírodně-zákonitým osobním prospěchu v životě jedince.

Protože se nikdo na základě mé Filosofie rovnováhy dosud nerozhodl provést výše uvedený přírodovědecký pokus, resp. přírodovědecký důkaz mé Filosofie rovnováhy, že živé mikroorganismy, zejména živé buňky ale i bakterie a viry jsou schopny rozeznat a zapamatovat si přítele, který je krmí, a nepřítele, který je zabíjí, rozhodl jsem se ho provést

a financovat osobně. Protože k danému přírodovědeckému pokusu nemám potřebné vzdělání, **kontaktoval jsem svého veterináře, svého vrstevníka, svého spolužáka z vedlejší třídy B (já sám jsem byl třída A) ze základní školy s tím, že zaplatím potřebné vybavení a jeho čas strávený při tomto přírodovědném pokusu a on zajistí jeho odborné přírodovědné vedení.**

První můj návrh našeho pokusu v Petriho misce byl:

V prvním případě použiji živé buňky, které budu krmit jinými živými buňkami a poté vezmu jednu tuto živou buňku a obklopím ji velkým počtem živých buněk, kterými se předtím krmila, zda v ní budou vidět a pamatovat si nepřítele.

A v druhém případě vezmu stejný druh živých buněk jako na začátku v prvním případě, které však budu na rozdíl od prvního případu krmit jinou stravou než v prvním případě a poté vezmu opět jednu z těchto krmicích se živých buněk a obklopím ji velkým množstvím stejných živých buněk jako v prvním případě s tím, že tyto obklopující buňky by se k této obklopené živé buňce, tedy svému potencionálnímu pojídači, který však byl krmen dlouhodobě jinou stravou, měly chovat jinak než v prvním případě, protože dle výchozího předpokladu Filosofie rovnováhy tyto obklopující živé buňky by měly rozeznat a pamatovat si, že v případě výše uvedené obklopené živé buňky nejde o jejich nepřítele.

Když jsem to konsultoval se svým veterinářem, tak mi sdělil, že si myslí, že živé buňky se mohou živit pouze tkáňovými kulturami, při jejichž výrobě se používají opičí játra a které se krmí fetálním telecím sérem (při jehož výrobě dochází k usmrcení těhotné krávy a plodu telete nebo narozeného mláděte-telete) a nebo jsou krmeny želatinou, k jejíž výrobě se používají poražená zvířata, obojí je podle mé Filosofie rovnováhy nepřipustné a podle mého veterináře by obojí mohlo zkreslit výsledek našeho pokusu. Možná by podle mého veterináře stačil agar-rostlinná želatina. Pozn.: Agar (jinak též agar-agar) je přírodní polysacharid (lineární polymer galaktózy) s vysokou gelující schopností, který se vyrábí z červených mořských řas rodu Floridae. Používá se jako živné médium pro kultivaci mikroorganismů a rostlin. Taje při +96 °C a tuhne při +40 °C. (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Agar>).

Napadl-li Vás konkrétnější způsob provedení výše uvedeného přírodovědného pokusu, např. jaké použít mikroorganismy, za jakých podmínek a čím je živit tak mi prosím odpovězte v tomto topicu, podle mne přispějme tak společně k dobré věci.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 22/10/2011 15:48:24

Post:

Po poradě se svými rodiči jsem došel k následujícímu postupu shora uvedeného přírodovědného pokusu (který má za cíl dokázat, že živé mikroorganismy jsou schopny rozeznat a zapamatovat si přítele a nepřítele a tento jejich přátelský či nepřátelský vztah je pak základem veškeré smrti a bolesti všech živých organismů v přírodě, zejména pak člověka):

Nejdříve si pořídím kvasinky odolné vůči vysokému obsahu cukru, příkladem mohou být kvasinky ANCHOR WE 14 (dále též kvasinky) (viz <http://www.topwine.estranky.cz/clanky/enologicke-suroviny/kvasinky/anchor/anchor-we--14.html>), které dle telefonického sdělení představitele společnosti TOP WINE s.r.o. (tel. 00420 775267152) mohou kvasit i při 40-50% obsahu cukru. Půl kila těchto kvasinek stojí cca 500,- Kč.

Dále budu pěstovat tyto kvasinky ve dvou koloniích, jedna bude dlouhodobě (cca 1/2 roku, do konce jara příštího roku) krmena řepkovým cukrem a druhá rýžovým sirupem (<http://www.countrylife.cz/sirup-ryzovy-500g-bio-country-life>).

Zároveň na jaře příštího roku koupím a zasadím kořeny jeden rok staré cukrové řepy. Cukrová řepa je dle mého otce dvouletá rostlina, kde kořen-zdroj řepného cukru vyroste za jeden rok a květ a semena teprve druhý rok. Kořen se po prvním roce přes zimu vykope a na jaře znovu zasadí.

Dálší postup mého pokusu viz dva případy v úvodním příspěvku:

V prvním případě v létě příštího roku vezmu kvasinky krmené dlouhodobě řepným cukrem, naříznu bulvu, resp. kořen pokusné cukrové řepy, do řezu vložím tyto kvasinky a řez zaizoluji proti jiným škodlivým mikroorganismům 40-50% roztokem cukru z rýžového sirupu (podle mého otce při této koncentraci nebudou jiné kvasinky schopny napadnout tuto ránu kořene cukrové řepy a tato rána tak bude ošetřena i proti jiným mikroorganismům), zároveň by tento obsah cukru neměl bránit množení výše uvedených speciálních kvasinek. Podle mé Filosofie rovnováhy by mělo v tomto případě dojít k vražednému souboji mezi těmito kvasinkami krmenými dlouhodobě řepným cukrem a cukrovou řepou, protože cukrová řepa i tyto kvasinky budou v sobě vidět smrtelného nepřítele, živé buňky cukrové řepy zároveň poznají a zapamatují si, že se tyto kvasinky dlouhodobě krmily řepným cukrem, tedy jejich druhem a tyto kvasinky zároveň nebudou odlišovat mezi rýžovým sirupem z izolace rány cukrové řepy a živým tělem cukrové řepy, tyto kvasinky se budou chtít krmit obojím, i když budu výše uvedený roztok rýžového sirupu na výše uvedená ráně na kořeni pokusné cukrové řepy průběžně doplňovat.

V druhém případě v létě příštího roku vezmu kvasinky krmené dlouhodobě rýžovým sirupem (vyrobeným z rýže), tedy frutariánské(v pojetí mé Filosofie rovnováhy spravedlivé) kvasinky, naříznu bulvu, resp. kořen této rostliny, do řezu vložím tyto kvasinky a řez zaizoluji proti jiným škodlivým mikroorganismům 40-50% roztokem rýžového sirupu (podle mého otce při této koncentraci nebudou jiné kvasinky schopny napadnout tuto ránu kořene cukrové řepy a tato rána tak bude ošetřena i proti jiným mikroorganismům), zároveň by tento obsah cukru neměl bránit množení výše uvedených speciálních kvasinek. Podle mé Filosofie rovnováhy by v tomto případě mělo dojít ke klidnému soužití-symbióze kvasinek krmených dlouhodobě rýžovým sirupem a poraněné cukrové řepy, tyto kvasinky by se neměly krmit tělem cukrové řepy ale rýžovým sirupem, když budu výše uvedený roztok rýžového sirupu na výše uvedená ráně na kořeni cukrové řepy průběžně doplňovat, a cukrová řepa by neměla vidět v těchto kvasinkách dlouhodobě krmených rýžovým sirupem na rozdíl od shora v prvním případě uvedených kvasinek krmených dlouhodobě řepným cukrem svého smrtelného nepřítele, kterého by měl obranný systém pokusné cukrové řepy co nejdříve zahubit.

V případě předčasné smrti pokusné cukrové řepy v důsledku kvašení bych měl udělat laboratorní rozbor, zda důvodem této smrti byly výše uvedené kvasinky ANCHOR WE 14. V případě přirozené smrti pokusné cukrové řepy bych měl rovněž udělat laboratorní rozbor na přítomnost kvasinek ANCHOR WE 14, čímž bych dokázal výše uvedenou symbiózu (viz druhý případ) pokusné cukrové řepy s těmito kvasinkami. Laboratorní rozbor budu muset zadat třetí osobě, protože nemám elektronový mikroskop, který je potřeba na pozorování a rozlišení jednotlivých kvasinek.

Pozn.:

1)

ANCHOR WE 14 5. 9. 2011

ANCHOR WE 14

Jsou suché aktivní kvasinky vyšlechtěné ve vinařském institutu Nietvoorbij v Jižní Africe. Jsou určeny pro výrobu přírodně sladkých vín.

ANCHOR WE 14 jsou velice vhodné pro výrobu všech přírodně sladkých vín, včetně ušlechtilých přívlastkových vín. Jsou odolné vůči toxinům vylučovaným *Botritis cinerea* a můžou lehko nastartovat fermentaci při vysokém obsahu cukru. Jsou citlivé na chlad a fermentace může být lehce zastavená snížením teploty na 10°C. Krátký latentní interval, rychlé kvašení za optimálních podmínek, jsou ale citlivé k teplotním změnám. Konverzní faktor cukru na alkohol závisí na teplotě a může kolísat mezi 0,55 – 0,59.

Enologická charakteristika

Klasifikace : *Sacharomyces cerevisiae*

Koncentrace : 25 mld buněk na gram

Teplota fermentace : 17 – 30 °C, nesmí překročit 30°C.

Tolerance alkoholu : 14 % obj.

Odolnost na volný SO₂ : 50 mg/l

Produkce pěny : nízká

Produkce glycerolu : 5 – 9 g/l

Produkce prchavých kyselin : méně než 0,25 g/l

Produkce acetaldehydu : nízká

Produkce vyšších alkoholů : nízká

Produkce H₂S : nízká

Produkce SO₂ : neprodukuje

Mírné požadavky na dusík

Fenotyp : killer

Dávkování a způsob použití

30 g/hl v normálních podmínkách. V těžkých podmínkách se doporučuje dávkování zdvojnásobit. Doporučuje se používání aktivantů a bioregulátorů, na plné využití charakteristik produktu.

Připravit v čistém vědru 5% cukerný roztok v objemu 10 l pro každý kg dávkovaného produktu. Používat nechlorovanou vodu o teplotě 35 – 38°C. Přidat kvasinky a zamíchat. Po 10 minutách znovu zamíchat a počkat dalších 10 min na dokonalou rehydrataci. V následujících 10 min, vlít zákvas do masy a zamíchat, při čem dbát, aby teplotní rozdíl mezi zákvasem a masou nebyl větší než 10 °C. V takovém případě přistoupíme k postupné aklimatizaci.

Balení

Vakuové po 1 kg, v krabicích po 10 kg. Uchovávat v originálním balení při teplotě 5 – 15 °C v suchu. Částečně použité vrečko opětovně uzavřít a uchovat v lednici při teplotě 4°C.

(viz <http://www.topwine.estranky.cz/clanky/enologicke-suroviny/kvasinky/anchor/anchor-we--14.html>)

2)

Sirup rýžový 500g BIO COUNTRY LIFE - Podrobná charakteristika

Rýžový sirup je přírodním sladidlem ...

Složení: Rýžový sirup, produkt kontrolovaného ekologického zemědělství

Návod k přípravě: ..., slouží jako náhražka cukru či medu.

Kalorická hodnota/energie (na 100g): 1323 kJ/316 kcal. Bílkoviny: 1,1 g. Sacharidy: 96 g (z toho fruktóza 0 g, glukóza 29 g, maltóza 45 g, polysacharidy 22 g). Tuhy: 0,4 g

Skladování: Skladujte při teplotě do 20°C.

Legislativní zařazení: Přírodní sladidlo - sirup

(viz <http://www.countrylife.cz/sirup-ryzovy-500g-bio-country-life>)

3)

Kvasinky jsou jednobuněčné houbové mikroorganismy. ... Netvoří plodnice, množí se zejména nepohlavně a je pro ně charakteristický způsob dělení buněk, takzvané pučení. Mohou se množit i sexuálně tvorbou vřecek, které však nejsou uzavřené v žádných plodnicích (tedy askokarpech). Netvoří žádné pravé myceliální struktury, pouze pseudomycelium, které se podobá koloniím jednobuněčných organismů. Kvasinky jsou hojně využívány v potravinářství a biotechnologiích. Používají se například při výrobě vína, piva nebo chleba. Využívá se jejich schopnosti kvašení. Jsou ale mezi nimi i původci nemocí, jako je např. *Candida albicans*.

Dýchání představuje velice účinný způsob využití cukru kvasinkou. Z molekuly glukózy ($C_6H_{12}O_6$) kvasinka získá energii postačující k syntéze až 38 molekul ATP. Vysoký energetický zisk však vyžaduje rozsáhlou počáteční energetickou investici do syntézy a údržby komplexního enzymového aparátu, a nevyplatí se, pokud je glukóza v nadbytku a přísun kyslíku je omezen, což odpovídá situaci v kynoucím těstě. V takové situaci se kvasinka uchyluje k lihovému kvašení (etanolové fermentaci).

(viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kvasinky>)

(viz <http://www.filosofierovnovahy.sweb.cz/>)

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/10/2011 18:33:14

Post:

Majitel areálu, ve kterém mám svou kancelář, mi poradil, že výše uvedený pokus z hlediska průkaznosti by měl být proveden na větším počtu rostlin cukrových řep, proto jsem se rozhodl, že použiji pro každou výše uvedenou kolonii kvasinek tři rostliny cukrové řepy, celkem tedy tento pokus provedu na šesti cukrových řepách. Sousedé na mé zahradě mi poradili, že pokusné cukrové řepy z důvodu výše uvedené izolace rány rýžovým sirupem je třeba pěstovat ve foliovníku, a že **tento můj pokus může mít význam např. z hlediska léčení různých nemocí např. rakoviny**, jestliže tímto pokusem prokáži, že mikroorganismy výše uvedeným způsobem rozeznají a pamatují si svého přítele a nepřítele.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/10/2011 16:13:55

Post:

Kolegyně ekonomického ředitele mého klienta mi poradila, že bulvu neboli kořen cukrové řepy pro přiložení kvasinek není možné řezat z důvodu velikosti rány a následné hniloby, ale je možno provést toto injekčně.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 26/10/2011 12:04:03

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Můj veterinář mi poradil, abych k pokusu použil celkem 20 (tj. 10+10) rostlin cukrové řepy.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Z důvodu nejdůležitějšího pravidla mé Filosofie rovnováhy, tj. stálé povinnosti každého

působit co možná nejméně smrti a bolesti, a s ohledem na shora uvedený názor mého veterináře jsem se rozhodl k pokusu použít celkem 10 (tj. 5+5) rostlin cukrové řepy. Z toho 4 rostliny cukrové řepy nebudou infikovány kvasinkami, budou sloužit jako záložní rostliny.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/10/2011 18:38:39

Post:

Záložní rostliny (4-9) zasadím a, půjde-li vše podle plánu, nechám přirozeně dožít, tím se pokusím odčinit svou vinu za svůj výše uvedený pokus a zároveň, jak řekl můj veterinář, budu mít kontrolní vzorek. Alkoholové kvašení výše uvedenými kvasinkami ANCHOR WE 14 by mělo probíhat bez přístupu kyslíku ze vzduchu (viz poznámka níže), proto bych měl do kořenu pokusné cukrové řepy vyvrtat válcovitý otvor, který naplním nikoliv až po okraj a budu doplňovat roztokem rozředěného rýžového sirupu o obsahu 40-50% cukru a výše uvedených kvasinek ANCHOR WE 14. Mezera mezi hladinou roztoku a vrcholem výše uvedeného válcovitého otvoru v kořenu cukrové řepy o maximálním objemu ve výši 1/10 (tj. 10%) objemu roztoku bude mít dva důvody. Za první, aby nepřetekl kvasící roztok. Za druhé, aby kysličník(oxid) uhličitý vznikající v rámci kvašení a vyplňující tuto mezeru mezi hladinou roztoku a vrcholem válcovitého otvoru v kořenu cukrové řepy izoloval roztok od okolního kyslíku ze vzduchu, aby mohlo řádně probíhat alkoholové kvašení. Z těchto dvou důvodů by měl být výše uvedený válcovitý otvor v kořenu cukrové řepy co možná nejvíce kolmý k povrchu Země, aby výše uvedený roztok a také kysličník uhličitý vznikající kvašením neunikaly z tohoto otvoru v důsledku zemské gravitace, resp. své zemské tíhy. Výše uvedený rýžový sirup o hmotnosti 500 gramů zřejmě o obsahu 96/100 (tj. 96%) cukru (viz poznámka v příspěvku v tomto topicu výše) nutno naředit 567 gramy vody, abychom dosáhli obsahu cca 45% (tj. 45/100) cukru ve výše uvedeném roztoku. 45% obsah cukru v roztoku umožní bezproblémové kvašení, tj. přežití z tohoto roztoku (aby nemusely se živit tělem cukrové řepy) výše uvedených kvasinek ANCHOR WE 14, jejichž horní hranice je 50% (tj. 50/100) obsahu cukru, a zároveň co možná nejvíce izoluje ránu od jiných kvasinek (viz příspěvek v tomto topicu výše).

Pozn.:

Alkoholové kvašení je anaerobní fermentace typická pro kvasinky (rody *Sacharomyces*, *Kluyveromyces*) a některé bakterie (např. *Zymomonas*). Jedná se o mezofilní a acidorezistentní mikroorganismy. Tato fermentace vyžaduje přítomnost fosforu (např. dihydrogenfosforečnanu) a dusíku (např. NH_4^+). Z jednoduchých cukrů při ní vzniká ethanol a oxid uhličitý). (viz <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kva%C5%A1en%C3%AD>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 04/11/2011 19:59:00

Post:

Nakonec jsem se rozhodl použít pro shora uvedený pokus kvasinky MAURIVIN PDM, jedná se o silné kvasinky schopné kvašení při vysokém obsahu cukru (zaručeno prodejcem 35%, avšak údajně možno až 45%) a nízkých teplotách 8-15 stupňů Celsia. Tyto kvasinky lze údajně použít při kvašení medoviny, kde má kvas dle mého otce obsah cukru cca 28%, tj. výsledná medovina má obvykle obsah 14% alkoholu vyrobeného kvasinkami z tohoto cukru (viz <http://www.schimansky.cz/kvasinky-/kultivovane-nasadove-kvasinky-maurivin-pdm-baleni-pro-palence>).

Dále je potřeba použít zřejmě nerafinovaný řepný cukr(objednal jsem zatím 10kg cukru na <http://www.mandala-koprivnice.cz/prodej/>) ke krmení kvasinek MAURIVIN PDM, protože jinak bych musel použít živnou sůl obsahující další živiny pro kvasinky kromě cukru, které by měly být v nerafinovaném řepném cukru obsaženy. Tomuto požadavku by měl vyhovovat rovněž níže uvedený rýžový sirup, který rovněž není zřejmě rafinovaný. Živná sůl se vyrábí zřejmě z mrtvol různých živých tvorů, jedná se o organickou látku.

Pro výrobu půl litru kvasu bych měl dle prodejce postupovat následovně do půl decilitru vlažné vody o teplotě 40 stupňů Celsia bych měl dát půl kávové lžičky kvasinek, po 15 minutách bych měl přidat půl kávové lžičky cukru do půl decilitru čisté vody a smíchat s roztokem kvasinek, tento 1dcl roztoku bych měl po dalších 15 minutách smíchat s roztokem 4 decilitrů roztoku o obsahu 45-47% cukru, takže ve výsledném půl litru roztoku kvasu pak bude cca 36%-37,6% obsahu cukru.

Silné kvasinky MAURIVIN PDM by měly výše uvedeným způsobem kvasit zhruba 2-3 týdny, když kvašení bude zpomaleno vysokým obsahem cukru a nepřítomností výše uvedené živné soli a naopak bude kvašení urychleno tím, že k němu bude docházet za pokojové teploty cca 20-30 stupňů Celsia. Jestli probíhá kvašení, bych měl poznat podle pukavého, praskavého zvuku bublin kvasu. Bude-li ukončen proces kvašení, tj. všechen cukr bude přeměněn na alkohol, dojde k zastavení pukavého, praskavého zvuku bublin kvasu, pak k pokračování kvašení bude třeba dolít vodu s cukrem.

Kvasinky a rýžový sirup je třeba skladovat v ledničce při teplotě cca 10 stupňů Celsia.

Při kvašení je třeba dbát toho, aby toto kvašení neprobíhalo ve velkém množství v uzavřených prostorách, aby se výrobce neotrávil kyslíčným uhličitým vzniklým při kvašení.

Pozn.:

1)

TYPE

Saccharomyces cerevisiae (var. *bayanus*)

FERMENTATION CHARACTERISTICS

RATE OF FERMENTATION

This strain is suitable for low fermentation temperatures due to its inherent vigour. PDM is a steady fermenter at lower temperatures (8-15°C) with a high demand for cooling or refrigeration control. PDM is a rapid rate fermenter at warmer temperatures (20-30°C) with a short lag time.

NITROGEN REQUIREMENT

Fermentation at high temperatures may result in accelerated depletion of free amino nitrogen in the must/juice. In these situations it may be necessary to add free or available nitrogen.

ALCOHOL TOLERANCE

This strain displays very good alcohol tolerance in the range 14-17% v/v.

...

USING ACTIVE DRIED WINE YEAST

Please note that no special equipment is required and the procedure can be accomplished in about 30 minutes. Cold water or juice containing preservatives will significantly decrease yeast viability during rehydration. Reconstituting 20g-40g of Maurivin dried yeast per 100 litres of must/juice will achieve a minimum of 5×10^6 viable yeast cells per ml of must/juice. This inoculation density will ensure a rapid onset of fermentation and dominance over wild yeast.

- Rehydrate Maurivin dried yeast by slowly sprinkling it into 5 to 10 times its weight of clean water/juice/must (no SO₂) pre-heated to between 35 to 40°C. Gentle stirring may be used to improve yeast wetting.
- Allow to stand for 15 minutes without stirring.
- Adjust the temperature of the rehydrated yeast solution to within 5°C of the must/juice to be inoculated. This can simply be achieved by adding sufficient quantities of juice/must to

the rehydrated yeast suspension at five minute intervals, to give successive 5°C reductions in temperature.

- Use the yeast within 30 minutes of rehydration.
- It is recommended that must/juice be inoculated 15°C or higher to avoid extended lag time.
- When the yeast are fermenting actively, careful temperature control can then be used to maintain the required rate of fermentation.

TYP

Saccharomyces cerevisiae (var. *bayanus*)

FERMENTAČNÍ VLASTNOSTI

MÍRA FERMENTACE

Tento druh je vhodný pro malé fermentační teploty díky své vlastní síle. PDM je stabilní fermentor při nižších teplotách (8-15°C) s vysokým požadavkem na chlazení nebo řízení chlazení. PDM kvasí rychlým tempem při vyšších teplotách (20 - 30°C) s krátkou prodlevou.

DUSÍK POŽADAVEK

Fermentace při vysokých teplotách může způsobit urychlené vyčerpání volných aminokyselin dusíku v moštu/šťávě. V těchto situacích může být nutné přidat volný nebo dosažitelný dusík.

TOLERANCE VŮČI ALKOHOLU

Tento kmen vykazuje velmi dobrou toleranci vůči alkoholu v rozmezí 14-17% v/v

...

UŽITÍ AKTIVNÍCH SUŠENÝCH VINNÝCH KVASNIC

Vezměte prosím na vědomí, že žádné speciální zařízení není nutné a postup lze provést asi ve 30 minutách. Studenou vodou nebo džusem obsahujícím konzervační látky se výrazně sníží životnost kvasinek během rehydratace. Rozpuštěním 20g-40g sušených Maurivin kvasnic na 100l moštu/šťávy se dosáhne minimálně 5x10⁶ životaschopných kvasinkových buněk na ml moštu/šťávy. Tato očkovací hustota zajistí rychlý nástup kvašení a nadvlády nad divokými kvasinkami.

- Znovuzavodnit Maurivin sušené kvasnice pomalým jejich skrápěním na 5 až 10 násobek jejich váhy čistou vodou/šťávou/moštem (žádné SO₂) předem zahřátých na 35 až 40°C. Mírné smáčení může být použito ke zlepšení kvasnic.
- Nechat stát 15 minut bez míchání.
- Upravit teplotu dehydratace roztoku kvasnic v rozmezí 5 ° C moštu/šťávy naočkovaním. Toho lze jednoduše dosáhnout tím, že se přidá dostatečné množství šťávy/moštu k rehydrataci suspenze kvasinek v pětiminutových intervalech, aby bylo dáno postupné snížení teploty o 5°C.
- Použijte kvasnice do 30 minut po rehydrataci.
- Doporučuje se, aby mošt/šťáva byly naočkovány na 15 ° C nebo vyšší, aby se zabránilo rozšíření prodlevy.
- Když kvasinky jsou aktivně kvasící, pak může být použita opatrná regulace teploty k udržení požadované rychlosti kvašení.

(<http://www.maurivin.com/media/29.pdf>)

2)

Rafinace cukru

V této fázi výroby si vysvětlíme, jakým způsobem se získává ze surového cukru žlutohnědé barvy cukr rafinovaný, bílý.

Rafinace je „bělení“ cukru. Při rafinaci se surový cukr (má žlutohnědou barvu) rozmíchá s nasyceným cukerným roztokem, sirobem a vzniklá surovina se čistí promýváním vodou v

odstředivkách. Částečně rafinovaný cukr se rozpouští v horké vodě na cukerný roztok, který se dále čistí odbarvením a filtrací.

K odbarvování se používá adsorpce látek na aktivní uhlí a ionexy. Čistý 75% roztok sacharosy se svařuje, krystalizuje, odstředí a zároveň bělí čistým cukerným roztokem.

(<http://projektysipvz.gytool.cz/ProjektySIPVZ/Default.aspx?uid=381>)

3)

Sirup rýžový 500g BIO COUNTRY LIFE

Rýžový sirup se vyrábí hydrolýzou rýžového škrobu s využitím přirozených enzymů.

(viz <http://www.countrylife.cz/sirup-ryzovy-500g-bio-country-life>)

Hydrolýza je rozkladná reakce, při které se spotřebovává voda (při každém kroku jedna molekula); např. celulóza se při hydrolýze štěpí na kratší řetězce - až na monomery. Patří do skupiny solvolytických reakcí.

(<http://cs.wikipedia.org/wiki/Hydrol%C3%BDza>)

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

b) Pěstování kvasinek

Author: Dalibor Grůza

Time: 10/11/2011 16:59:42

Post:

Dnes jsem založil výše uvedeným způsobem **pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živých nerafinovaným řepným cukrem (dále též jako vzorek A)** za pokojové teploty v 0,5 litru roztoku v láhvi s úzkým hrdlem. Shora uvedený 0,1 litr vody s kávovou lžičkou nerafinovaného řepného cukru byl za běžné teploty z vodovodu. Ve shora uvedeném 0,4 litru cukerného roztoku jsem smíchal 188 gramů nerafinovaného řepného cukru a 212 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu. Cukr je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Dávkování a způsob použití

20 – 30 g/hl v normálních podmínkách. V těžkých podmínkách se doporučuje dávkování zdvojnásobit.

(viz <http://www.topwine.estranky.cz/clanky/enologicke-suroviny/kvasinky/maurivin/maurivin-pdm.html>)

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/11/2011 11:24:16

Post:

Dnes jsem založil výše uvedeným způsobem **pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živých výše uvedeným rýžovým sirupem (dále též jako vzorek B)** o obsahu 96 gramů cukru ve 100 gramech výrobku za pokojové teploty v 0,5 litru roztoku v láhvi s úzkým hrdlem. Shora uvedený 0,1 litr vody s kávovou lžičkou tohoto rýžového sirupu byl za běžné teploty z vodovodu. Ve shora uvedeném 0,4 litru cukerného roztoku jsem smíchal 200 gramů tohoto rýžového sirupu a 220 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu. Rýžový sirup je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2191872438572.2110576.1299966627&type=1&l=d10a65d518>

Author: Dalibor Grůza

Time: 12/11/2011 11:02:12

Post:

V moštu vzorku B probíhalo rychlé kvašení od včerejška, kdy vzorek B o výšce válce cca 9 centimetrů (dále též cm) vytvořil cca 4 cm pěny, proto jsem do něj přidal 50 gramů výše uvedeného rýžového sirupu, čímž jsem zvýšil obsah cukru ve vzorku B na cca 42% jeho obsahu. Přidání cukru probíhalo tak, že jsem v moštu vzorku B ve zvláštní nádobě rozpustil co možná nejlépe 50 gramů tohoto rýžového sirupu. Za hodinu a 25 minut po tomto přidání se pěna téměř ztratila.

Válcovitý tvar láhví s pokusnými kulturami kvasinek (dále též mošt) má průměr kruhového dna 7,5 cm a výšku 18,5 cm, mošt vzorku A měl výšku na začátku pokusu cca 8,5 cm a mošt vzorku B cca 9 cm, po přidání 50 gramů rýžového sirupu do vzorku B má tento nyní výšku válce cca 9,5 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2191928879983.2110579.1299966627&type=1&l=e4a9618b69> ,

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2191994401621.2110582.1299966627&type=1&l=1ffa7e0595>

Author: Dalibor Grůza

Time: 12/11/2011 21:30:25

Post:

V moštu vzorku B probíhalo opět rychlé kvašení ode dneška 9:34 hod., kdy vzorek B o výšce válce cca 9,5 cm vytvořil cca 3,5-4 cm pěny, proto jsem do něj přidal 41 gramů výše uvedeného rýžového sirupu, čímž jsem zvýšil obsah cukru ve vzorku B na cca 46% jeho obsahu. Přidání cukru probíhalo tak, že jsem v moštu vzorku B ve zvláštní nádobě rozpustil co možná nejlépe 41 gramů tohoto rýžového sirupu. Za 37 minut po tomto přidání se pěna téměř ztratila.

Mošt vzorku B po přidání 41 gramů rýžového sirupu do vzorku B má nyní výšku válce cca 9,5 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2193763285842.2110625.1299966627&type=1&l=94ac2491f0>

Author: Dalibor Grůza

Time: 13/11/2011 09:31:20

Post:

Dnes jsem založil výše uvedeným způsobem **novou pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živených výše uvedeným rýžovým sirupem (dále též jako vzorek B)** o obsahu 96 gramů cukru ve 100 gramech výrobku za pokojové teploty v 0,5 litru roztoku v láhvi s úzkým hrdlem. Důvodem bylo znovu vytvoření pěny ve vzorku B o výšce válce cca 3,5 cm. Shora uvedený 0,1 litr vody s kávovou lžičkou tohoto rýžového sirupu byl za běžné teploty z vodovodu. Ve shora uvedeném 0,4 litru cukerného roztoku jsem smíchal 250 gramů tohoto rýžového sirupu a 150 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu, čímž byl dán obsah cukru ve vzorku B na cca 48% jeho obsahu. Rýžový sirup je

nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit. Výška válce moštu je 8,5 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2195522729827.2110681.1299966627&type=1&l=d32c839879> ,
<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2195590171513.2110686.1299966627&type=1&l=4fb0f5533a>

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/11/2011 09:34:54

Post:

V moštu nového vzorku B probíhalo opět rychlé kvašení od včerejška 8:42 hod., kdy vzorek B o výšce válce cca 8 cm vytvořil cca 4 cm pěny, proto jsem do něj přidal 22 gramů výše uvedeného rýžového sirupu, čímž jsem zvýšil obsah cukru ve vzorku B na cca 50% jeho obsahu. Přidání cukru probíhalo tak, že jsem v moštu vzorku B ve zvláštní nádobě rozpustil co možná nejlépe 22 gramů tohoto rýžového sirupu. Za 20 minut po tomto přidání se pěna téměř ztratila.

Mošt vzorku B po přidání 22 gramů rýžového sirupu do vzorku B má nyní výšku válce cca 8,2 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2199957000681.2110796.1299966627&type=1&l=3e2c469d84>

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/11/2011 12:26:17

Post:

V moštu nového vzorku B probíhalo opět rychlé kvašení ode dneška 8:48 hod., kdy vzorek B o výšce válce cca 8,2 cm vytvořil cca 2 cm pěny, proto jsem do něj přidal 100 gramů výše uvedeného rýžového sirupu, čímž jsem zvýšil **obsah cukru ve vzorku B na cca 44% (monosacharidů a disacharidů, nepočítám 13% polysacharidů zejména škrobu, které vinné kvasinky MAURIVIN PDM zřejmě nejsou schopny prokvasit)** jeho obsahu. Přidání cukru probíhalo tak, že jsem v moštu vzorku B ve zvláštní nádobě rozpustil co možná nejlépe 100 gramů tohoto rýžového sirupu. Za 17 minut po tomto přidání se pěna téměř ztratila.

Mošt vzorku B po přidání 100 gramů rýžového sirupu do vzorku B má nyní výšku válce cca 9,5 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2200262248312.2110801.1299966627&type=1&l=1880a43162>

Pozn.:

Amylolysis, or the amylolytic process, is the conversion of starch into sugar by the action of acids or enzymes like amylase.

The amylolytic process is used in the brewing of alcohol from grains. Since grains contain starches but little to no simple sugars, the sugar needed to produce alcohol is derived from starch via the amylolytic process. In beer brewing, this is done through malting. In sake brewing, the mold *Aspergillus oryzae* provides amylolysis.

Amylolysa nebo amylolytický proces je přeměna škrobu na cukr působením kyselin nebo enzymů jako amyláza.

Amylolytický proces je používán při vaření alkoholu z obilí. Protože zrna obsahují škroby, ale málo až žádné jednoduché cukry, cukr potřebný k výrobě alkoholu je získán ze škrobu amylolytickým procesem. V pivovarnictví, se tak děje pomocí sladování. V zájmu vaření, plíseň *Aspergillus oryzae* poskytuje amyolysu.

(viz http://en.wikipedia.org/wiki/Amylolytic_process)

Author: Dalibor Grůza

Time: 14/11/2011 21:11:34

Post:

Dnes jsem založil výše uvedeným způsobem **novou třetí pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živených výše uvedeným rýžovým sirupem (dále též jako vzorek B)** o obsahu 96 (z toho 74 gramů monosacharidů a disacharidů a 22 gramů polysacharidů) gramů cukru ve 100 gramech výrobku za pokojové teploty v 0,5 litru roztoku v láhvi s úzkým hrdlem. Důvodem bylo znovu vytvoření pěny ve vzorku B o výšce válce cca 3 cm. Shora uvedený 0,1 litr vody s kávovou lžičkou tohoto rýžového sirupu byl za běžné teploty z vodovodu. Ve shora uvedeném 0,4 litru cukerného roztoku jsem smíchal 337 gramů tohoto rýžového sirupu a 63 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu, čímž byl dán obsah cukru ve vzorku B na cca 50% monosacharidů a disacharidů jeho obsahu. Rýžový sirup je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit. Výška válce moštu je 8 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2201886328913.2110825.1299966627&type=1&l=02a0eb3936> ,
<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2202182336313.2110835.1299966627&type=1&l=d23685112a>

Author: Dalibor Grůza

Time: 18/11/2011 13:32:53

Post:

Zatím probíhá úspěšně žádoucí pomalé kvašení vzorků A a B od 14.11.2011.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2217782886317.2111118.1299966627&type=1&l=5c3c64f157>

Author: Dalibor Grůza

Time: 01/12/2011 18:01:21

Post:

Zatím probíhá úspěšně žádoucí pomalé kvašení vzorků A a B od 18.11.2011. Po poradě s odborníky jsem zjistil, že nejdříve by mělo probíhat rychlé kvašení a poté pomalé dokvašení, kdy by měly kvasinky sednout na dno v podobě jakéhosi bláta (v malém množství moštu vytvoří kvasinky jakoby špinavé dno, v tomto blátě nestojí lžička), teprve poté bude mošt

dokvašen. Nové kolo kvašení bych měl začít tím, že odliji vrchní vrstvu a do sedimentovaného kvasinkového bláta přidám opět rýžový sirup, resp. nerafinovaný cukr s vodou.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2282375021080.2112265.1299966627&type=1&l=3c7349b220>

Author: Dalibor Grůza

Time: 03/12/2011 17:34:55

Post:

Dnes po dokvašení kvasné kultury vzorku A (vyznačující se uplynutím plánované lhůty 3 týdny, skončením pění moštu a výše uvedenou sedimentací kvasinek na dně láhve) **jsem obnovil pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM živých nerafinovaným řepným cukrem (dále též jako vzorek A)** za pokojové teploty přidáním k tomuto sedimentu 0,5 litru roztoku do láhve s úzkým hrdlem po odlití vrchní vrstvy. Ve shora uvedeném 0,5 litru cukerného roztoku jsem smíchal 188 gramů nerafinovaného řepného cukru a 312 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu. Cukr je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit. Výška válce moštu vzorku A je nyní cca 11,5 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2287290343960.2112326.1299966627&type=1&l=fde5406a08>

Author: Dalibor Grůza

Time: 21/01/2012 08:53:57

Post:

Dnes po dokvašení kvasné kultury vzorku A (vyznačující se uplynutím více než plánované lhůty 3 týdny, skončením pění moštu a výše uvedenou sedimentací kvasinek na dně láhve) jsem **obnovil pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM živých nerafinovaným řepným cukrem (dále též jako vzorek A)** za pokojové teploty přidáním k tomuto sedimentu 0,5 litru roztoku do láhve s úzkým hrdlem po odlití vrchní vrstvy. Ve shora uvedeném 0,5 litru cukerného roztoku jsem smíchal 188 gramů nerafinovaného řepného cukru a 312 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu. Cukr je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit. Výška válce moštu vzorku A je nyní cca 13 cm.

Stále neskončilo od 14.11.2011 kvašení kvasinek živých rýžovým sirupem vzorku B, což jsem zjistil tím, že jsem ucpal hrdlo láhve palcem, zatřepal láhvi a poté došlo k uvolnění plynu, zřejmě oxidu uhličitého, nahromaděného při kvašení a tlaku v láhvi, což znamená, že kvašení vzorku B ještě neskončilo. Nyní po 6,5 hodinách výška válce moštu vzorku B je cca 7 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2566218796997.2117926.1299966627&type=1&l=2fb24b03ae>

Author: Dalibor Grůza

Time: 08/02/2012 20:58:48

Post:

Dnes jsem **přidal 150 ml vody do** pokusné kultury kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živených výše uvedeným rýžovým sirupem (**vzorek B**) **po zastavení jejího kvašení zřejmě pro vysoký obsah alkoholu.**

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2681025387090.2120147.1299966627&type=1&l=308b08cc97>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 24/02/2012 16:39:58

Post:

Dnes jsem **přidal 150 ml vody do** pokusné kultury kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živených výše uvedeným rýžovým sirupem (**vzorek B**) **po zastavení jejího kvašení zřejmě pro vysoký obsah alkoholu.**

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2778502983969.2121948.1299966627&type=1&l=cc31a33be7>

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 25/02/2012 12:19:27

Post:

Dnes po dokvašení kvasné kultury vzorku B (vyznačující se uplynutím více než plánované lhůty 3 týdny, skončením pění moštu a výše uvedenou sedimentací kvasinek na dně láhve) **jsem obnovil pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM živených výše uvedeným rýžovým sirupem (dále též jako vzorek B)** o obsahu 96 (z toho 74 gramů monosacharidů a disacharidů a 22 gramů polysacharidů) gramů cukru ve 100 gramech výrobku za pokojové teploty přidáním k tomuto sedimentu 0,5 litru roztoku do láhve s úzkým hrdlem po odlití vrchní vrstvy. Ve shora uvedeném 0,5 litru cukerného roztoku jsem smíchal 337 gramů tohoto rýžového sirupu a 163 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu, čímž byl dán obsah cukru ve vzorku B na cca 50% monosacharidů a disacharidů jeho obsahu. Rýžový sirup je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit. Výška válce moštu vzorku B je nyní cca 13,5 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2782001471429.2122037.1299966627&type=1&l=f93ee86327>

Author: Dalibor Grůza

Time: 05/04/2012 21:03:11

Post:

Dnes jsem **přidal 150 ml teplé vody** do pokusné kultury kvasinek MAURIVIN PDM (cca 0,2 gramu) živených výše uvedeným surovým řepným cukrem (**vzorek A**) **po zastavení jejího kvašení zřejmě pro vysoký obsah alkoholu.**

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.2980402831339.2126520.1299966627&type=1&l=14e1dd4964>

Author: Dalibor Grůza

Time: 11/04/2012 13:34:33

Post:

Dnes po dokvašení kvasné kultury vzorku B (vyznačující se uplynutím více než plánované lhůty 3 týdny, skončením pění moštu a výše uvedenou sedimentací kvasinek na dně láhve) **jsem obnovil pokusnou kulturu kvasinek MAURIVIN PDM živených výše uvedeným rýžovým sirupem (dále též jako vzorek B)** o obsahu 96 (z toho 74 gramů monosacharidů a disacharidů a 22 gramů polysacharidů) gramů cukru ve 100 gramech výrobku za pokojové teploty přidáním k tomuto sedimentu 0,5 litru roztoku do láhve s úzkým hrdlem po odlití vrchní vrstvy. Ve shora uvedeném 0,5 litru cukerného roztoku jsem smíchal 337 gramů tohoto rýžového sirupu a 163 gramů (tj. centilitrů) vody z vodovodu, čímž byl dán obsah cukru ve vzorku B na cca 50% monosacharidů a disacharidů jeho obsahu. Rýžový sirup je nutné ve vodě před spojením s kvasinkami vždy co možná nejlépe rozpustit. Výška válce moštu vzorku B je nyní cca 12 cm.

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Obrázky pokusu:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.3009777685692.2127255.1299966627&type=1&l=bb43a149a5>

c) Přerušení, změna a prosba o pomoc ohledně pokusu

Author: Dalibor Grůza

Time: 09/05/2012 21:16:47

Post:

quoted:

Post of Dalibor Grůza

Dobrý den pane doktore,
píši Vám, jak jsem slíbil. Prostudoval jsem Váš mail a shlédl i video a radil se s kolegy. Z pohledu mikrobiologa to není tak jednoduché. Pokus, který byste chtěl uskutečnit, by vyžadoval spolupráci celého týmu odborníků od molekulárních biologů, přes mikrobiology až po biochemiky. Výsledek, který očekáváte, ale nelze zaručit. V našich silách to bohužel není a to jak z pohledu potřebného vybavení, tak z časových důvodů, přeci jenom naším hlavním posláním je učit a výuky máme mnoho cca tisíc studentů za akademický rok. Navrhuji Vám, s touto problematikou se obrátit na výzkumná pracoviště, která mají potřebné vybavení a kapacity. Mohlo by jít o Mikrobiologický ústav akademie věd v Praze nebo o Výzkumný ústav rostlinné výroby v Ruzyni.

S pozdravem L. Kalhotka

Odpověď zpracoval Ing. Libor Kalhotka Ph.D., výzkumný asistent katedry agrochemie, vědy o půdě, mikrobiologie a výživy rostlin na Agronomické fakultě Mendelovy university zemědělství a lesnictví v Brně.

Pokud se podaří uskutečnit alespoň v jediném případě přátelství dvou samostatných virů či bakterií či živých buněk, které se jinak požírají, tak bude podle mne částečně vyvráceno stávající pojetí Darwinovy evoluční teorie přírody a bude možno ji doplnit mou hypotézou o milosrdnosti evoluce přírody, resp. schopnosti mikroorganismů rozeznat a zapamatovat si přitele a nepřitele. Účelem tohoto pokusu je částečně vyvrátit Darwinovu evoluční teorii. Chtěl bych dokázat, že základy lidské morálky existují již na mikrobiální úrovni, že tedy např. v případě náboženství nejde o opium lidstva, tedy jakýsi umělý výtvar, ale že jeho základy jsou zakódovány již v našem přírodním základě, tedy v našich mikroorganismech. Že tedy v případě potravního řetězce vždy existují dvě možnosti volby, a to buď boj o život, nebo symbióza, a to již na mikrobiální úrovni, že tedy boj o život není v přírodě nevyhnutelný, že již na mikrobiální úrovni i v případě mikroorganismů, které se za normálních okolností požírají, v naprosté většině všech případů existuje možnost volby mezi Darwinovským bojem o život a symbiózou, přičemž Darwinovský boj o život je vždy ta nejhorší volba. Tímto pokusem bychom ve shora uvedeném smyslu podle mne vyvrátili Darwinovu teorii jako nevyhnutelný boj o život v potravním řetězci v přírodě. Toto všeobecné morální chování ke všem živým organismům pak není morálka pro morálku, ale morálka pro symbiózu, která přináší největší možné výhody všem zúčastněným, ať již na úrovni mikroorganismů, tak i na lidské úrovni.

Pro prokázání výše uvedených názorů, vycházejících ze schopnosti mikroorganismů rozeznat v ostatních mikroorganismech přitele a nepřitele jsem navrhl a pokouším se provést následující přírodovědný pokus. Pěstuji pod dohledem odborníka několik měsíců dvě kultury kvasinek odolných na vysoký obsah cukru, první kultura kvasinek je dlouhodobě živena roztokem vody a cukru z rýžového sirupu a druhá kultura kvasinek roztokem vody a nerafinovaného surového řepného

cukru. Poté těmito kvasinkami infikují bulvu dospělé cukrové řepy, těmto kvasinkám budu stále i po infekci dodávat tuto dosavadní potravu a budu elektronovým mikroskopem sledovat, zda živé buňky této cukrové řepy rozeznají kvasinky krmené rýžovým sirupem jako přitele a např. vznikne mezi nimi symbióza a jako nepřítelé kvasinky krmené nerafinovaným řepným cukrem, tedy příbuzným pokusné cukrové řepy a např. dojde mezi nimi k boji na život a na smrt. Blíže k tomuto pokusu vyjadřuji ve Filosofii rovnováhy.

Následují písemná vyjádření odborníků-přírodovědců.

Dle oponentní odpovědi evolučního biologa a katolického kněze Mgr. et Mgr. Marka (Orko) Váchy, PhD., který je mimo jiné přednostou Ústavu lékařské etiky na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy: ... scénář je velmi propracovaný a je vidět, že máte věci promyšleny. ... ale ...: nemyslím, že by bylo lze dokázat, že bakterie jsou přátelské nebo nepřátelské. Mám za to (možná se mýlím), že v přírodě věci jako "přátelství" a "nepřátelství" na úrovni mikroorganismů neexistují, jinak řečeno, myslím, že příroda nevynalezla morálku. Málo naplat, i u vyšších organismů je zabíjení principem hry.

Odpověď zpracoval a sepsal Mgr. et Mgr. Marek Vácha, PhD.

Dle MVDr. Jiřího Kuncce z VETERINÁRNÍ KLINIKY HUSTOPEČE, který také dozoruje výše uvedený přírodovědný pokus, současné stanovisko exaktní přírodovědy k otázce: „Zdali, buňka těla, respektive její příbuzné buňky v kooperaci s celým tělem, zejména mozku, je schopna např. podvědomě rozeznat a zapamatovat si přitele a nepřítelé, a to nejenom na mikrovzdálenost ale i na větší vzdálenost (v řádech centimetrů, metrů či dokonce kilometrů) ...?“, je následující:

Současná věda, znalosti biologické, vycházejí z exaktně potvrzených a definovaných skutečností fungování organismů. A to, že periferní buňky těla, speciálně sensitivní receptorové, vysílají signály, jsou na bázi chemické povahy, okolním buňkám a to zejména nervovým, ty pak tyto informace předávají do centra, centrální nervové soustavy-mozku. Ten tu informaci vyhodnotí a vyšle odpovídající signál periférii. Tento systém kooperace funguje jak u vyšších organismů, např. savci, tak u nižších, např. láčkovci, vždy v součinnosti s jednoduchou nervovou soustavou. Ostatní organismy, rostliny, houby, tuto funkci nemají, nevykazují tyto schopnosti. Podvědomé chování je chápáno ve smyslu činností mozku. Mozek reaguje na základě zkušeností, instinktů, reflexů podmíněných a nepodmíněných - geneticky zakódovaných. To je vše jakoby skryto v našem podvědomí a v centru, mozku řízeno. Tato kooperace periferie s centrem, je životně důležitá pro celý organismus. Pokud např. zahynou periferní buňky, nebo části organismu, např. běžná poranění kůže, spálení pokožky o žhavý předmět, centrum tuto informaci vyhodnotí a příště se snaží vyhnout této situaci, vzniká podmíněný reflex. Vždy je nezbytná kooperace s centrem. Periferní buňky nebo části mohou uhynout, ale celek, organismus žije dál, protože je řízen z vyššího místa. Naopak pokud by centrum uhynulo, např. rozsáhlý mozkový infarkt, kooperace přestává fungovat, dalo by se to přirovnat k jakémusi chaotickému stavu v těle a to pak jako celek zaniká, umírá. I když mohou určitou dobu samostatně přežít některé tkáně v těle, např. kožní buňky, např. nebožtíkovi narostou vousy. Tyto reakce na vnější podněty, pokud je můžeme definovat jako přátelské a nepřátelské, mohou být uloženy, zakódovány a neneseny jako genetická informace na další pokolení, to jsou tzv. nepodmíněné reflexy. Je jich celá řada, např. zpěvné ptactvo uletí, když spatří siluetu dravce, lovecký pes znehybní, tzv. vystavuje v situaci, kdy na blízku ucítí divokou zvěř, oko mrkne, když se před ním prudce objeví ruka Tyto reflexy se učením a opakováním, dále více upevňují do genetické informace.

Odpověď zpracoval a sepsal MVDr. Jiří Kunc.

Z výše uvedeného plyne, že pro částečné vyvrácení Darwinovy evoluční teorie o nemilosrdnosti evoluce přírody je rozhodujícím, tedy korunním důkazem výše uvedený pokus uskutečnit alespoň v jediném případě přátelství dvou samostatných virů či bakterií či živých buněk, které se jinak požírají prokazující základy morálky již na úrovni mikroorganismů. Takovýto pokus by byl však zřejmě velmi náročný na technické zázemí a vědecké obsazení a očividně přesahuje mé finanční a organizační možnosti. Výše uvedený pokus s infekcí bulvy několika rostlin cukrových řep představuje pouze dílčí, nikoliv nezbytný a nikoliv rozhodující důkaz pro toto částečné vyvrácení Darwinovy evoluční teorie o nemilosrdnosti evoluce přírody a z tohoto důvodu by šlo v tuto chvíli o zbytečnou smrt a bolest těchto rostlin cukrových řep, živého tvora je možno dle Filosofie rovnováhy zabít zejména pouze při bezprostřední ochraně života evolučně dokonalejšího živého tvora a při nutném pokusu pro vývoj léčiv závažných lidských chorob, což platí i pro rostliny cukrové řepy a pro výše uvedený přírodovědný pokus s infekcí bulv několika rostlin cukrových řep, tedy provádění tohoto pokusu je zřejmě v tuto chvíli proti Filosofii rovnováhy.

Proto přerušuji v tuto chvíli provádění výše uvedeného přírodovědného pokusu s infekcí bulv několika rostlin cukrových řep a chtěl bych Vás všechny poprosit, aby jste se případně i Vy pokusili zajistit při dodržení zásad Filosofie rovnováhy, jednoduše řečeno zásady milosrdnosti, výše uvedený pokus uskutečnit alespoň v jediném případě přátelství dvou samostatných virů či bakterií či živých buněk, které se jinak požírají, prokazující základy morálky již na úrovni mikroorganismů a tím podle mne částečně vyvrátíme Darwinovu evoluční teorii o nemilosrdnosti evoluce přírody.

(blíže viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Author: Dalibor Grůza

Time: 28/05/2012 07:08:56

Post:

quoted:

----- Original Message -----

From: "MVDr Dobromila Molinkova"

To: "JUDr. Dalibor Grůza Ph.D."

Sent: Sunday, May 27, 2012 9:35 PM

Theme: Re: bakteriofág

Dobrý den, pane doktore.

Bojím se, že na přesné zodpovězení Vašich dotazů nemám dost informací, ale přes to se Vám pokusím odpovědět.

Na základě našeho telefonického rozhovoru - tak, jak jsem pochopila Váš záměr si myslím, že dobře promyšlený, provedený a hlavně zdokumentovaný experiment by skutečně vyžadoval specialistu mikrobiologa, biochemika a molekulárního mikrobiologa. Navíc si myslím, že bez zásahu do genetické informace bakteriofága bude výsledek celé práce negativní, ale jak říkám, nemám k tomuto dostatek informací.

Z toho mi plyne, že Vámi navrhovaná částka bude nedostatečná, už jen vzhledem k ceně reagentů, které jsou např. v molekulární mikrobiologii zapotřebí. A to zdaleka není podstatná část investice do takového projektu.

Pracoviště, které jsem Vám vyhledala jako nejbližší, které pracuje s fagotypizací salmonel, zkuste kontaktovat sám. Já, bohužel, nemám momentálně žádné možnosti provést nebo zařídit takto rozsáhlý výzkum a do září příštího roku se ho ani nemohu zúčastnit.

Snad bude odpověď v tomto rozsahu postačující.

...

S pozdravem,
Molinková.

----- Original Message -----

From: JUDr. Dalibor Grůza Ph.D.

To: MVDr Dobromila Molinkova

Sent: Monday, May 21, 2012 3:29 PM

Theme: Re: bakteriofág

Vážená paní dr. Molinková,

Vámi zaslané materiály jsou značně složitá teorie, u které nevím, jestli jsem schopen ji v současnosti prakticky využít.

Prakticky bych potřeboval vědět, jestli pokus nastolit symbiózu mezi mikroorganismy, které se normálně požírají (Vy navrhuje bakteriofág a bakterie salmonely vhodný poddruh), je skutečně tak složitý, jak uvádí ve svém příspěvu Ing. Kalhotka, tedy by vyžadoval tým mikrobiologů, molekulárních biologů a biochemiků, takže není v mé moci jej provést. Případně, jestli je můžete v cenové relaci do 100.000,- Kč provést, popř. zajistit jeho provedení.

Dr. Grůza

Z výše uvedeného plyne, že není z humánních, finančních i odborných důvodů rozumné, abych se pokoušel výše uvedený pokus provést ve vlastní režii.

Podle mé Filosofie rovnováhy obsahuje genetická informace bakteriofágu stejně jako genetická informace jakéhokoliv jiného mikroorganismu, např. eukaryotické buňky (zřejmě evolučně vývojově mladší formy života, než je bakteriofág) možnost milosrdnosti, tedy odborně řečeno symbiózy s níže postavenými organismy v potravním řetězci, což je ovšem částečně v rozporu s Darwinovou evoluční teorií přírody. Tato milosrdná část genetické informace mikroorganismu se aktivuje až s vyšší evoluční vyspělostí organismu, u nižších evolučních forem se uplatní pouze v malé menšině případů. Jinak řečeno, je-li člověk podle současné exaktní přírodovědy pouze 60 bilionů buněk a další jiné mikroorganismy a žádná duše a vyvinula-li se u něj morálka, etika, náboženství, právo apod. za účelem ochrany slabšího (zřejmě vlivem vývoje jeho neokortexu-šedé kůry mozkové zhruba před 100.000 lety), pak tyto jevy musí mít základ už na jeho mikroorganické, resp. buněčné úrovni a musí být na této úrovni rovněž prokazatelné. Kde by se jinak v člověku vzaly?

(viz www.filosofierovnovahy.sweb.cz)

Mnou provedený experiment dokazující mou exaktní přírodovědeckou hypotézu **schopnosti všech mikroorganismů rozeznat a i geneticky si zapamatovat svého přítele a nepřítele v podobě mnou uskutečněné symbiózy mého psa čili dravce a mých slepic čili jediné jeho zvířecí kořisti** (viz mé téma [Ráj začíná vědeckým pokusem na mé zahradě](http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375) na fóru http://www.filosofie.cz/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1375) **podle mne vyvrací současný darwinismus a nacismus**, tj. jeho čistou politickou podobu.

(viz http://www.exotopedia.org/wiki/Diskuse:Dalibor_Gr%C5%AFza)

Filosofie rovnováhy aneb ŘÁD VÍTĚZNÉ ARMÁDY jako
biblický ráj ve světě pro všechny živé tvory našimi
vlastními silami jako komentář Bible, Genesis, kapitola

1-4

Genesis 1-4:26

Bible kralická

1

1. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

2. Země pak **byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.**

3. I řekl Bůh: **Bud' světlo! I bylo světlo.**

4. **A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy.**

5. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.

6. Řekl také Bůh: Bud' obloha u prostřed vod, a děl vody od vod!

7. I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak.

8. I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý.

9. Řekl také Bůh: Shromažďte se vody, *kteréž jsou* pod nebem, v místo jedno, a ukaž se *místo* suché! A stalo se tak.

10. I nazval Bůh *místo* suché země, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že *to bylo* dobré.

11. Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, *a* bylinu vydávající símě, *a* strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak.

12. Nebo země vydala trávu, *a* bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž *bylo* símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že *to bylo* dobré.

13. I byl večer a bylo jitro, den třetí.

14. Opět řekl Bůh: Bud'te světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení *a rozměření* časů, dnů a let.

15. A aby svítila na obloze nebeské, a osvětcovala zemi. A stalo se tak.

16. I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby

správu drželo nad nocí; *též* i hvězdy.

17. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi;

18. A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že *to bylo* dobré.

19. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

20. Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ptactvo, *kteréž by* létalo nad zemí pod oblohou nebeskou!

21. I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že *to bylo* dobré.

22. I požehnal jim Bůh, řka: Plod'tež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi!

23. I byl večer a bylo jitro, den pátý.

24. Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, *jednu každou* podlé pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo se tak.

25. I učinil Bůh zvěř zemskou podlé pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že *bylo* dobré.

26. Řekl opět Bůh: Učinme člověka k obrazu našemu, podlé podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi.

27. I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.

28. A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plod'tež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.

29. Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž *jest* na tváři vší země, a všeliké stromové, (na němž *jest* ovoce stromu), nesoucí símě; *to bude* vám za pokrm.

30. Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž *jest* duše živá, všelikou bylinu zelenou *dal jsem* ku pokrmu. I stalo se tak.

31. A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, *bylo* velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

2

1. A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich.

2. A dokonat Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal.

3. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.

4. Tiť *jsou* rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh zemi i nebe),

5. I každé chrastiny polní, dříve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk, ješto by dělal zemi.

6. A *aniž* pára vystupovala z země, aby svlažovala všecken svrcek země.

7. I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.

8. Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil.

9. A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a *ovoce* k jídlu chutné; též strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého.

10. (A řeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní *řeky*.)

11. Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato.

12. A zlato země té *jest* výborné; tam *jest i* bdelium, a kámen onychin.

13. Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus.

14. A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates).

15. Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho.

16. I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš;

17. Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.

18. Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.

19. (Nebo když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla.

20. I dal Adam jména všechněm hovědům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.)

21. Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tělem.

22. A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi.

23. I řekl Adam: Ted' tato *jest* kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouti bude mužatka, nebo z muže vzata jest.

24. Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo.

25. Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

3

1. Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?

2. I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme;

3. Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.

4. I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!

5. Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.

6. Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.

7. Tedy otevřiny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníků.

8. A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromů rajského.

9. I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi?

10. Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.

11. I řekl Bůh: Kdožť oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhožť jsem jísti zapověděl?

12. I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.

13. I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem.

14. Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břiše svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všechny dny života svého.

15. Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.

16. Ženě pak řekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.

17. Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžť jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny

dny života svého.

18. Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní.

19. V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš.

20. Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla máte všech živých.

21. I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je.

22. Tedy řekl Hospodin Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročez nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky,

vyžeňme jej.

23. I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl.

24. A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

4

1. Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.

2. A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč.

3. Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu.

4. Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obět jeho.

5. Na Kaina pak a na obět jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain náramně, a opadla tvář jeho.

6. I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi se *tak* rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá?

7. Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním.

8. I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej.

9. I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého?

10. I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země.

11. Protož nyní zlořečený budeš *i* od té země, kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé.

12. Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati moci své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi.

13. I řekl Kain Hospodinu: Většíť jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla.

14. Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří tvou skrývati se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne.

15. I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, *nad tím* sedmnásobně mstěno bude. Pročež vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli našel.

16. Tedy odšel Kain od tváří Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně *naproti* Eden.

17. **Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch.**

18. I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha.

19. Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla.

20. I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec přebývajících v staních a stádo *pasoucích*.

21. A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné.

22. A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma.

23. I řekl Lámech ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouvejte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své.

24. Jestližeť sedmnásobně pomstěno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát.

25. Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo *řekla*: Dal mi Bůh jiné místo Abele, kteréhož zabil Kain.

26. Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Hospodinova.

<http://www.etf.cuni.cz/~rovnanim/bible/k/Gn4.php>

JAKÝ JE ROZDÍL MEZI MOU FILOSOFIÍ A SOUČASNÝMI NÁBOŽENSTVÍMI?

Veškerá současná náboženství fungují jako opium (jak uvedl již Karel Marx), tedy jako droga, která lidem ulehčuje bytí ve světě, kde je tolik smrti a bolesti, poukazem na odměnu dokonalého života jejich vyznavačů v neviditelném světě a zároveň je v případě mnoha náboženství zbavuje špatného svědomí ze zabíjení živých tvorů. Zde mám na mysli např. hinduismus, který slibuje vysvobození-mokšu z utrpení na tomto světě splynutím s jeho božskou podstatou-brahma, buddhismus, který slibuje vyvanutí-nirvánu po smrti, židovství a křesťanství, která slibují nebe s Bohem, popř. s Ježíšem Nazaretským možná Kristem jako králem po smrti člověka.

Tato náboženství léčí, zlepšují svět touto drogou poukazem na odpovědnost člověka za jeho posmrtný život, když využívají podvědomý tzv. oceánický pocit v psychice každého člověka a podle mne i ostatních živých tvorů po životě ve světě, kde by se měli všichni rádi. Mnohá tato náboženství zároveň představují nebezpečí fanatismu, protože tato droga zbavuje člověka prostřednictvím různých rituálů jeho špatného svědomí ze zabíjení živých tvorů.

Filosofie rovnováhy však nefunguje jako takováto droga, protože slibuje odměnu za její dodržování již v tomto viditelném světě (nikoliv až po smrti), a to v podobě života jedince, kterého mají všichni rádi a který má všechny rád (jde o uskutečnění výše uvedeného oceánického pocitu člověka v tomto světě, odměnu šťastného života v tomto světě slibovalo ve starší podobě rovněž židovství, což však v historii s konečnou platností vyvrátil holocaust pravověrných židů, důvodem této tragédie podle mé Filosofie rovnováhy bylo, že i židovství fungovalo v minulosti jako výše uvedená droga, protože umlčovalo špatné svědomí ze zabíjení zejména jiných živých tvorů jako člověka). Filosofie rovnováhy dále není touto drogou, protože slibuje brzkou změnu našeho světa (nikoliv až po smrti) na svět, kde se budou mít všichni rádi, kde budou všichni živí tvorové přátelé na život a na smrt, a to prostřednictvím navrženého znění porážkové daně (obdobně brzký příchod spásy našeho světa slibovalo rané křesťanství v podobě druhého příchodu Ježíše Nazaretského, možná Krista, když se tento příchod nekonal, došlo k rezignaci na brzkou spásu našeho světa a ke změně křesťanského učení na onu drogu, slibující odměnu jeho vyznavačům až po smrti).

Vzhledem k výše uvedenému není Filosofie rovnováhy jedním z mnoha dalších náboženství, ale rozumovým pokusem o změnu našeho světa již v tomto životě, jehož úspěch či neúspěch jak při jejím použití v osobním životě jednotlivce tak v případě použití navrženého znění porážkové daně pro celou společnost **umožňuje její verifikaci (ve smyslu falsifikace vědecké teorie vymezené filozofem Karlem Popperem), tedy její potvrzení nebo vyvrácení vědeckým experimentem.**

JAK PROSADIT PORÁŽKOVOU DAŇ V POLITICE?

Odpověď se skrývá v mé Filosofii rovnováhy. Zvířata sama nemají sílu, jak porážkovou daň prosadit, ani, aby za ni hlasovali, ani, aby si ji vybojovala se zbraní v ruce, tudíž politici nemají v současnosti žádný zájem ji prosazovat, protože by jim to nepřineslo popularitu u žádné větší jejich cílové skupiny voličů. Je tomu obdobně jako s ochranou nenarozených lidských embryí katolickou církví marně usilující o zákaz potratů, lidská embrya také nemohou válčit ani hlasovat. Proto prosazení porážkové daně nyní za stále ještě relativně příznivé politické a ekonomické situace je prakticky nemožné.

Jediný režim, kterému se podařilo v Evropě prosadit rozsáhlou ochranu zvířat, byl nacistický režim v Hitlerově Německu. Zjednodušeně by šlo tudíž říci, že k prosazení rozsáhlé ochrany zvířat bylo potřeba vraždit lidi, výsledek tohoto pokusu však skončil rovněž totálním neúspěchem.

Dle Filosofie rovnováhy bude pokračovat prohlubování současné ekonomické a politické krize v západním světě, na konci této krize je opět všeobecná bída, krachy ekonomik, nastolení diktatur a válka v západním světě jako za fašismu v minulém století. Důvodem této krize je dle Filosofie rovnováhy evoluční nedokonalost, resp. nemorálnost obyvatel západního světa, kteří žijí nehorázně na dluh, jinými slovy projídají zboží patřící někomu jinému tak, že okrádají stát, bohatí tunelováním, chudí v bezpracných sociálních dávkách, příčinou této nemorálnosti, resp. evoluční nedokonalosti obyvatel Západu je pak dle mé Filosofie rovnováhy nenávist a pomsta utýraných živých tvorů naší civilizací, zejména hospodářských zvířat v průmyslových zemědělských velkochovech, resp. nenávist a pomsta živých mikroorganismů těchto utýraných živých tvorů a jejich příbuzných živých mikroorganismů.

Proto by se dalo říci dle Filosofie rovnováhy z hlediska hospodářských aj. zvířat a budoucího uzákonění porážkové daně, čím bude celosvětová krize horší, tím lépe, buď se z toho lidí zavčas poučí a uzákoní porážkovou daň a předejdou tak výše uvedené narůstající pomstě naší civilizací utýraných živých tvorů, zejména zvířat, nebo se z toho nepoučí, a pak buď naše civilizace zanikne, např. v atomové válce nebo bude porážková daň prosazena za cenu krve mnoha lidí nástupem některého diktátora, tradičně ochraňující zvířata byl nacismus, např. tedy nového nacistického diktátora.

Pozn.: Filosofie rovnováhy zachycená v této knize vznikala zhruba od roku 1999 do roku 2012 (postupně od nejdřívějšího textu: I. kniha: 3. Díl Filosofie rovnováhy, 2. Díl Rozhovory o Filosofii rovnováhy, 1. Díl Vědecká teorie ráje na Zemi a Summary: The Scientific Theory of the Paradise on the Earth, Úvod, Dodatky-racionální mystika, Zákon o porážkové(masné) dani, II. kniha: 1. díl Obhajoba Dábla jako smrti a zla, 2. díl Chování dle Filosofie rovnováhy, 3. díl Přírodovědný důkaz úspěchu milosrdných a SCÉNÁŘ FILMU: Filosofie rovnováhy a porážková daň. Je evoluce přírody milosrdná?), proto je, i když jsem předchozí části textu stále s ohledem na nejnovější stanoviska upravoval, nutný systematický a časový výklad celého jejího textu.

(viz www.spvzt.cz, www.spvzt.web.cz, www.filosofierovnovahy.web.cz)

Nahoru